

Giới thiệu Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài

Thể loại: Ngôn tình

Nhóm dịch: Lạc Hy Quán

Độ dài: 212 chương

Một bản hợp đồng khiến cô trở thành người mang thai hộ, cô đem thân mình giao cho người đàn ông mang mặt nạ hồ ly xa lạ, sau khi sinh ra đứa nhỏ liền "hầu từ phân ly"

Năm năm sau, cô tiến vào Tần thị trở thành thư ký của vị giám đốc Tần Trọng Hàn. Nhưng có điều cô không nhận ra được người đàn ông trước mắt là chàng trai khi ấy.

Về sau cô luôn cảm thấy mình bị dối mặt sắc lạnh luôn nhìn cô những lúc cô không để ý, loại cảm giác này thật đáng sợ...

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Kiểm tra sức khỏe

Edit + Beta: Tiểu Mẫn.

“Cởi hết quần áo ra rồi nằm lên trên giường, hai chân giang rộng ra!” Người bác sĩ nữ khoác chiếc áo dài màu trắng đang dặn dò.

Trên chiếc giường màu xanh biển có một người con gái xinh đẹp nhưng nhỏ bé và yếu ớt đang căng thẳng nhắm mắt lại, hiện rõ hàng lông mi dài mỏng manh và mềm mại như cánh bướm, tuy không cử động mà cũng đẹp vô cùng, thêm đôi môi đỏ mọng hơi nhếch lên một chút, khoe miệng cong biểu hiện sự đau khổ tuyệt cùng.

Cảm giác cay đắng tràn ngập ở trong lòng. Tiêu Hà Hà mười bảy tuổi đang chịu khuất nhục mà nghe theo chỉ dẫn của bác sĩ, lặng lẽ cởi bỏ quần áo rồi nằm lên giường phẫu thuật chờ bác sĩ kiểm tra.

Tiêu Hà Hà dường như cảm thấy được trong ánh mắt của người bác sĩ nữ kia mang đầy ý tứ châm chọc, bà ta nhất định cho rằng cô là người phụ nữ ham mê hư vinh.

Đây là lần đầu tiên, Tiêu Hà Hà cởi hết quần áo trước mặt người khác.

Ánh nắng của mặt trời mạnh mẽ xuyên thấu qua rèm cửa chiếu thẳng vào phòng, sáng chói lợi khiến người khác khó có thể mở mắt ra. Nhưng mà trong lòng của cô lại mang một mảnh âm u, bởi vì cô đã đồng ý công việc mang thai hộ thì nhất định sẽ bị xã hội khinh bỉ.

Cô mới mười bảy tuổi.

Bác sĩ kiểm tra rồi đỡ cô nằm xuống, Tiêu Hà Hà nghe bác sĩ lạnh nhạt nói: “Được rồi, mặc quần áo vào đi!”

Tiêu Hà Hà cảm lấy quần áo rồi mặc vào, thở một hơi thật dài, cửa ải khó khăn như vậy cuối cùng cũng qua, cô có thể lấy được một nửa khoản tiền kia.

Cô có gương mặt trắng ngần, tóc màu đen thẳng mượt buông xuống sau lưng, chiếc áo sơ mi rộng rãi bao quanh thân thể yếu ớt, ai cũng sẽ dễ dàng thấy được bộ dạng yếu đuối này, một con người không có sự che chở.

Ngoài cửa có một chàng trai mặc bộ quần áo sang trọng đang đứng chờ, nhìn thấy Tiêu Hà Hà được bác sĩ đưa ra, anh liền đưa mắt nhìn Tiêu Hà Hà, thấp giọng hỏi: “Bác sĩ Lý, kết quả kiểm tra như thế nào?”

“Mao đại nhân yên tâm, đúng thật là xử nữ, cũng không có mang bệnh phụ khoa!” Bác sĩ Lý không có kiêng kị mà nói thẳng.

Sắc mặt Tiêu Hà Hà nhất thời hồng một mảnh, không dám nhìn chàng trai trước mắt này, cô chỉ biết chủ nhân của anh là muốn tìm cô để mang thai hộ, đến hình dáng người kia như thế nào, là cao là thấp là béo là gầy, Tiêu Hà Hà cũng không biết, chỉ biết rằng người đó đã đưa ra năm trăm vạn để tìm người sinh hộ. Không hề nghĩ ngờ gì nữa, đó là một người bí ẩn.

“Tiêu tiểu thư, đi thôi!” sau khi Mao Chi Ngôn cùng bác sĩ Lý nói vài câu liền dẫn theo Tiêu Hà Hà lên một chiếc xe, ngay lập tức chiếc xe tiến thẳng đến biệt thự Thanh Vân Sơn.

“Tiêu tiểu thư, từ hôm nay cô sẽ ở đây để mang thai, đảm bảo đứa trẻ phải thuần khiết, chủ nhân dặn dò cô không được rời khỏi biệt thự một bước nữa

cho đến khi thụ thai, chủ nhân sẽ cho cô một số tiền lớn, Tiêu tiểu thư không cần lo lắng bệnh tình của em trai mình vì khoản tiền kia trong ngày hôm nay sẽ được chuyển đến thẻ của cô.”

Tiêu Hà Hà thở ra, “Tôi, tôi cũng không thể gọi điện thoại sao?”

“Đương nhiên!” Mao Chi Ngôn ôn hòa nói. “Tiêu tiểu thư, đây cũng không phải là hạn chế tự do của cô nhưng chủ nhân đưa ra số tiền lớn như vậy, cô đương nhiên cũng nên có trách nhiệm, có phải không?”

“Ừ!” Tiêu Hà Hà không an tâm mà nắm chặt bàn tay.

“Tiêu tiểu thư, trong phòng trên lầu có quần áo, toàn bộ đồ dùng hàng ngày sau này thiếu thứ gì mỗi ngày tôi đều sẽ mang đến, Tiêu tiểu thư, thủ tục luật sư đều đã hoàn thành tốt, chỉ cần cô ký tên là được.”

“A...!” Tiêu Hà Hà sững sốt, vì em trai cô phải kí.

Lúc đặt bút lên trên giấy, tâm trạng của Tiêu Hà Hà là một mớ hỗn độn không chịu nổi, cô không biết tương lai sẽ về đâu nhưng cô buộc phải hạ bút xuống, giống như mang cả cuộc đời của mình hủy đi, nhưng mà cũng không còn biện pháp khác! Em trai cô chờ tiền để phẫu thuật, cô rung rung nước mắt mà ký tên, đưa cho Mao Chi Ngôn. “Anh Mao, vậy tối nay người đó, người đó liền muốn tới sao?”

“Đúng, đêm nay chủ nhân sẽ đến.”

“Tiêu tiểu thư, tôi đi về trước, phần hợp đồng này cô nên cất kỹ!” Mao Chi Ngôn xoay người rời khỏi biệt thự.

Biệt thự to như vậy, chỉ còn lại một mình Tiêu Hà Hà. Cô sợ hãi chờ đợi đêm đến, cô không muốn bán chính mình, không, đã bán.

Cô bỗng nhiên có chút căng thẳng, không biết người chủ nhân đó là nhân vật như thế nào?

Mở cửa phòng ngủ trên lầu hai ra, ngay lập tức khiến cô ngạc nhiên, thiết kế đơn giản, tông màu là trắng đen, không khí trang nghiêm, ngay cả ga giường cũng là màu trắng, trắng thuần khiết làm cho người ta cảm thấy thiếu tự tin, Tiêu Hà Hà nghĩ, người đó có phải thích sạch sẽ hay không?

Toàn bộ dụng cụ đều màu trắng như là chuẩn bị riêng cho cô. Chiếc giường ngủ lại to như vậy, mớ ngăn tủ ra lại có rất nhiều quần áo mới, đều là những mẫu mã cô chưa từng thấy qua, nhưng vừa thấy biết ngay là hàng hiệu.

Cô đối với những thứ này không có hứng thú, cô chỉ nghĩ về việc nhanh chóng kết thúc hợp đồng này một chút, sớm ngày trở về trường học, tiếp tục với những trang sách vở của cô. Tắm rửa thay quần áo rồi chờ đợi người đó.

Buổi tối 10 giờ, một chiếc Bentley màu đen xuất hiện ở biệt thự.

Tiêu Hà Hà lập tức căng thẳng, đến rồi, người đó đã đến rồi!

Cô hít thở sâu một hơi, đứng gần cửa ở dưới lầu, tiếng gày da bước trên mặt đá cẩm thạch từ xa đang đến gần, đến cửa thì tiếng bước chân đã ngừng lại, rồi một bước tiến đến sát cánh cửa, tim của cô lúc này như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Bỗng nhiên cánh cửa mở ra, một cái bóng cao lớn chắn những tia sáng chiếu vào, phía dưới là chiếc quần tây trắng tấp và đôi giày da bóng loáng. Nhìn lên xem, đáng người thon dài, cân đối, chỉ là trên mặt của người đó có đeo một chiếc mặt nạ hóa trang hình hồ ly.

Trái tim Tiêu Hà Hà nhảy thình thịch, bị choáng một trận, suýt nữa là đứng không vững.

Người đàn ông nhanh chóng đảo tầm mắt qua nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang bất an của Tiêu Hà Hà, anh mở miệng. “Cô là Tiêu Hà Hà?”

Giọng nói rất êm tai, trầm thấp, cuốn hút, mang một chút gợi cảm, cực kỳ thích hợp làm MC, một MC trẻ tuổi.

Tiêu Hà Hà lùi về phía sau một bước, cực kì căng thẳng mà nhỏ giọng nói: “Vâng!”

Nói xong, Tiêu Hà Hà lén ngược mặt nhỏ lên nhìn, lại thấy khóe môi anh đang nhếch lên, bên môi không che dấu chút sự chế giễu. “Cô biết mình nên làm gì?”

Trực giác của Tiêu Hà Hà cho biết, anh là người đàn ông nghiêm khắc, cô nhất thời sợ tới mức không biết nói cái gì cho phải.

“Như thế nào? Cô xấu hổ sao?” Môi mỏng của anh hé mở, bàn tay nhanh chóng mà nhẹ nhàng cảm nhận thân thể cô. “Ngẩng đầu lên!”

Tiêu Hà Hà bị ép ngẩng đầu lên đối diện ánh mắt anh, căng thẳng nuốt nước bọt.

“Ừ, có thể tạm chấp nhận, đã tắm rồi sao?”

Trông ngực Tiêu Hà Hà đập thình thịch. “Đã tắm sạch!”

“Đi thôi! Đến phòng ngủ!” Giọng nói của người đàn ông vẫn trầm thấp, cuốn hút như cũ, anh khẽ chạm vào tai Tiêu Hà Hà.

“Vâng!” Cô cực kỳ ngoan ngoãn, cô biết cô cần khoản tiền này để cứu mạng em trai mình, nhất định cô phải có được.

“Sợ sao?” Anh lại hỏi, giọng điệu không hề chối tai.

“...” Tiêu Hà Hà không nói gì, cô đúng là rất sợ, nhưng mà cô cũng không dám nói.

Người đàn ông bỗng nhiên xoay người, một giây tiếp theo hai chân cô đã cách mặt đất, thân thể cô rơi vào một vòng tay ấm áp, nồng đậm hơi thở của người đàn ông vây quanh, lần thứ hai cô cảm thấy đầu óc choáng váng, mặt đỏ như quả đào chín mọng, “Anh, bản thân tôi có thể tự đi!”

Thế nhưng anh lại không nói gì, khóa miệng nhếch lên, ôm lấy cô đi thẳng đến phòng ngủ trên lầu hai.” Tiêu Hà Hà, hôm nay hợp đồng bắt đầu có hiệu lực, cô hối hận sao? Tôi cho cô vài phút để suy nghĩ lại!”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Mất đi trong sáng

Edit + Beta: Tiểu Mẫn.

“Tôi không hối hận!” Cô đang chột dạ lại kiên định nói, vì em trai, vì nhà họ Tiêu, cô cam tâm tình nguyện giao bản thân của mình cho người đàn ông này.

Sau mặt nạ là ánh mắt lạnh như băng đột nhiên nhu hòa nhìn xuống, vẫn như cũ lẳng lặng mà đứng ở gương mặt cô, thấp giọng nói: “Cô xác định là cô biết kế tiếp sẽ?”

Tiêu Hà Hà bị anh ôm vào trong phòng ngủ, đặt cô lên chiếc giường lớn, anh cởi bỏ âu phục, phóng lên ghế sofa bên cạnh, không có một nếp nhăn.

Tiêu Hà Hà nhìn động tác của anh, cô chắc chắn người đàn ông này thích sạch sẽ.

“Tôi biết!” Vẫn là kiên định như thế, không chút nào lùi bước, chỉ cần em trai sống tốt, tất cả đều đáng giá.

Đột nhiên, cô cảm thấy bộ ngực của cô bị một đôi tay nắm chặt, đau quá, lực đạo của anh quá to lớn làm cô muốn khóc, những giọt lệ tạo thành màn sương trước mắt, cô nhìn thấy khóa miệng của anh nhếch lên, dường như không vui.” Cô thật sự là không biết xấu hổ, lại bán đứng thân thể của chính mình, cực kỳ thích tiền như vậy sao?”

Trong lòng đau xót, nước mắt Tiêu Hà Hà ở trong vành mắt đảo quanh, sao cô có thể không biết xấu hổ?

Cô thật sự không còn cách nào khác, cô không thể đứng nhìn em trai của mình chết!

Nhưng mà cô không có ý định giải thích, dù sao cô cũng là vì tiền bạc mới làm người mang thai họ.

Thấy cô không nói, anh dường như lại càng không vui, một bàn tay thăm dò bên trong áo ngủ của cô, chạm lấy bộ phận mềm mại kia, không ôn nhu mà bắt đầu vuốt ve, một bên cười lạnh: “Nơi này chưa có ai từng chạm qua?”

Đột nhiên thân thể kéo đến một trận lạnh lẽo, cô không khỏi khẽ run lên, anh dòi môi xuống xương quai xanh của cô.

Trong lòng cảm thấy cực nóng làm cô vừa giận vừa thẹn, chưa bao giờ có cảm giác khó chịu đến vậy, theo bản năng cô liền né tránh, hướng về phía bên kia giường mà lăn đi.

Trong đầu thậm chí còn muốn chạy trốn, nhưng mà trốn tránh thì khoản tiền kia phải làm sao bây giờ?

Anh giữ chặt cô, kéo áo ngủ của cô lên để lộ ra dáng người xinh đẹp. Cúi đầu hôn lên nơi anh vừa dùng tay chạm qua, ngữ điệu lạnh lùng: “Cô không phải là cần tiền sao? Ừm? Thế thì làm gì phải trốn? Chạy thoát ngay lập tức sẽ không có tiền!”

“Không! Chúng ta cũng không thể tiếp tục vào ngày mai được sao?!” Tiêu Hà Hà sợ hãi mà kêu to, đẩy trúng thân thể anh, giẫy dụa lẫn về hướng bên kia giường.

Cô sợ, thật sự sợ! Người đàn ông này quá kinh khủng.

“Cô không cần tiền sao? Tốt lắm, cô hiện tại có thể rời khỏi đây!” Anh buông cô ra, hừ lạnh một tiếng.

Tiêu Hà Hà nhất thời sững sờ, cô đang làm cái gì thế này! Nhìn mặt nạ hồ ly ở trước cô, cô đột nhiên vội vàng mà yếu đuối ôm lấy cánh tay của anh, nhỏ giọng run rẩy nói: “Tôi không né tránh nữa!”

Khóe môi anh cong lên, vươn tay lên, lần thứ hai chạm lấy ngực của cô, áo ngủ trên người lần lượt bị xé rách, thân thể trắng tinh cứ như vậy mà bị phơi bày ở trong không khí, vô cùng lạnh lẽo, lại bị anh giữ chặt, cảm giác nóng bừng lại trôi lên.

Cô sợ tới mức cắn đôi môi đỏ mọng, hai mắt hoảng sợ.

Nụ hôn của anh thăm dò vào trong khoang miệng cô, mang theo một chút mùi hương của rượu, điên cuồng tìm kiếm mà Tiêu Hà Hà lại trừng lớn hai mắt, trừng chàng trai ở trước mặt, hình ảnh hồ ly ở trước mắt cô hiện ra, trong tương lai chỉ sợ trong mơ cô đều loanh hoay không thoát được hình ảnh này rồi.

Vốn là dừng lại ở dưới cằm, ngón tay từ từ trượt xuống, mang theo chút hương rượu quét xuống ở trên làn da của cô mà bắt đầu kích thích, cô khẽ run, đôi bàn tay nhỏ nắm chặt khăn trải giường.

Chỉ nghe ‘Xoẹt’ một tiếng, quần lót nhỏ của cô bị xé thành hai mảnh, cảm giác lạnh lẽo kéo đến, cô hét lên một tiếng, cuồng quật lấy tay che lại.

“Không!” Cô cắn chặt cánh môi, theo bản năng nắm chặt hơn.

“Lấy tay ra!” Ánh mắt anh đen lại.

“Tôi...” Cô phải nói ra trước khi hắn thực hiện động tác tiếp theo, chỉ kịp phát ra một tiếng hét chói tai.”Aaa...!” “

Thân thể lần đầu bị người khác xâm phạm như vậy, cô thống khổ, đau đến toàn thân run rẩy. Mà anh sớm đã xuyên thấu tất cả các trở ngại, chiếm đoạt cô, trong một cái chớp mắt anh đã biến cô thành một người phụ nữ, là người phụ nữ của anh!

Cô nghĩ muốn kêu anh dừng lại, nhưng mà cô lại thật sự cần anh, cô cần mang thai đứa con của anh, kiếm lấy tiền để lo thuốc men cho em trai, cô sớm đã không cách nào lựa chọn nữa.

Anh chạm lấy cô, cơ thể ham muốn đồng thời bị vén cao, cô còn là một xử nữ, thật chặt.

Khi anh xuyên thấu thân thể cô, Tiêu Hà Hà lại im lặng, đôi tay gắt gao mà nắm chặt lấy hai bên khăn trải giường, ngoài trừ nước mắt thì hành động gì cô cũng không thực hiện.

Anh khám phá sau một hồi, rốt cục thẹn mà dừng lại, nặng nề nằm sấp trên người cô mà thở hổn hển. Anh cảm thấy người dưới thân khẽ run, bình tĩnh trở lại anh bắt đầu nhìn cô mà dâng lên một trận thương hại...

“Được rồi, đừng khóc rồi!” Anh tự tay ôm cô vào trong ngực, ôn nhu hôn hít lấy nước mắt trên mặt cô.”Muốn tiền, nhất định phải trải qua cửa ải này, tôi sẽ thưởng cho cô gấp bội!”

Lời của anh như hung hăng đâm một dao vào trong lòng cô, cô đột nhiên đẩy hắn ra, “Được rồi, đêm nay được rồi chứ?”

“Cô có tư cách cự tuyệt sao? Tiếp tục một lần nữa!” Anh táo bạo tuyên bố, xem nhẹ hàng lệ trên đôi má cô. Tuy là lần đầu tiên của cô nhưng mà anh chính là không nghĩ muốn buông tha cho cô, đã rất lâu không có cảm giác như thế rồi!

Lần thứ hai cùng trên giường, Tiêu Hà Hà thút thít, muốn khóc lại khóc không được, lại một lần nữa, cô đau đến chết đi sống lại. Bây giờ, so với lần trước anh càng thêm thô bạo hơn, cô không biết mình có còn mạng sống sót không.

Cô nhìn không được liền giãy dụa, lại không thể nào tránh được, anh ở trên người nặng như núi Thái Sơn, tránh không được, tránh một lần anh lại một lần đoạt lấy.”Anh buông! Buông... Thả... Tôi!”

Giọng nói bởi vì thống khổ mà ngắt thành mảnh nhỏ, vang lên đứt quãng.

Anh lại dùng một bàn tay nâng cằm của cô lên, giọng điệu lạnh lùng: “Như thế đã chịu không được rồi sao? Cô không cần tiền rồi hả?”

Nói xong, ra sức khám phá ở trong cơ thể của cô, thật lâu sau, cuối cùng anh mới buông cô ra, Tiêu Hà Hà cảm thấy giữa hai chân của mình chảy ra một chất lỏng ấm áp, không biết là vết máu, là cái gì...

Trong phòng thật yên tĩnh, anh đi tắm, Tiêu Hà Hà như tượng gỗ nằm ở trên giường lớn, khóe mắt chảy ra những dòng lệ...

Điện thoại, ngay lúc này vang lên, phá đi không gian đang yên tĩnh.

Anh rất nhanh đã tắm xong, bước ra nghe điện thoại, ngữ điệu cực kỳ ôn nhu nói khẽ: “Lam Ảnh, sao còn chưa ngủ?”

Ngữ khí của anh nhẹ nhàng quá, mềm nhẹ giống như đang cùng tình nhân tâm sự, Tiêu Hà Hà chưa xót cười, người đàn ông này thực biết làm diễn trò, mới vừa điên cuồng muốn cô hai lần, thế nhưng lúc này lại triển miên an ủi một người phụ nữ khác như vậy.”Được rồi, tôi về nhà trước, cô không cần chờ tôi, đi ngủ sớm một chút, ngoan!”

Anh cúp điện thoại, bắt đầu lau khô những giọt nước trên người, mặt nạ hồ ly vẫn ở trên mặt của anh như cũ, che khuất đi dung mạo, tầm mắt Tiêu Hà Hà nhìn trần nhà, không nhìn anh, anh mặc quần áo từ từ vào liền đưa tầm mắt nhìn vết máu trên ga giường, trong lòng bị thứ gì đó làm xúc động, lạnh giọng nói: “Ngồi dậy đi tắm, ngày mai thay đổi khăn trải giường, không được để tôi nhìn thấy bất kì thứ gì trên đó nữa!”

Anh mới vừa lấy mất sự trong sáng của một cô gái mười bảy tuổi, cô trong sáng đến mức khiến anh phải ngạc nhiên, cũng làm cho anh điên cuồng.

Tiêu Hà Hà không cử động, nước mắt chảy càng nhiều, chàng trai này quả thực thích sạch sẽ.

Anh mặc quần áo tử tế, đứng ở trước mặt cô, từ trên cao nhìn xuống, “Cô chỉ là người mang thai hộ, nếu làm xong, tôi sẽ không bạc đãi cô!”

“Cảm ơn tiền của anh!” Tiêu Hà Hà chậm chạp nói. “Anh có thể đi rồi!”

Ngay lúc này, điện thoại Tiêu Hà Hà cũng vang lên, cô rất nhanh đi xuống giường, không để ý chính mình toàn thân trần truồng, cũng không cần biết anh đang đứng ngay trước mặt, bởi vì người duy nhất gọi cho cô lúc này chỉ có Tiêu Tiêu, em trai của cô, cũng là người thân duy nhất hiện tại.

Anh thấy cô vội vàng đi nghe điện thoại, trong mắt hiện lên tia tức giận, vừa muốn đi liền ngừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Mất đi em trai

Edit + Beta: Tiểu Mẫn.

“Này! Tiêu Tiêu sao? Em khó chịu chỗ nào?” Tiêu Hà Hà lo lắng hỏi.

Đầu bên kia lại truyền đến thanh âm xa lạ, “Tiêu tiểu thư, tôi là bác sĩ của Tiêu Tiêu, thật xin lỗi, em trai của cô đã qua đời! Chiều nay, cậu ấy bởi vì không thấy cô, rất lo lắng nên đã bất tỉnh, sau đó đã không còn tỉnh lại, Tiêu tiểu thư, cô biết rõ bệnh tim của cậu ấy, chịu không được dả kích, chúng tôi cũng thật xin lỗi!”

“Ông nói cái gì?” Tiêu Hà Hà cắn chặt bốn ngón tay, nước mắt rơi xuống liên tục không ngừng. “Không.. Không thể, Tiêu Tiêu sẽ không chết, không thể....”

Anh kinh ngạc quay lại phía sau lưng, nhìn thấy Tiêu Hà Hà xinh đẹp đang mang thân thể trần truồng run rẩy, tim của anh đột nhiên như ngừng đập, đã chết người?

Anh đi qua, ngồi ở đối diện cô, đã nhìn thấy khoe miệng cô chảy máu, bốn ngón tay ở trong miệng đều bị cắn nát, anh khẽ nhíu mày nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương này.

“Tôi lập tức qua đó, lập tức qua đó!” Tiêu Hà Hà đột nhiên để điện thoại xuống rồi đứng lên, lại bởi vì giữa hai chân quá đau nhức nên thiếu chút nữa đã té ngã, anh liền vươn tay đỡ lấy cô.

“Xảy ra chuyện gì?”

Tiêu Hà Hà không có ngẩng đầu, nước mắt giàn giụa, Tiêu Tiêu đã chết, cô thật sự đã mất tất cả, người thân duy nhất đã qua đời, cô muốn đi tìm Tiêu Tiêu, “Tôi muốn đi ra ngoài, tôi muốn đi ra ngoài, tôi không cần tiền nữa, chúng ta hủy bỏ hợp đồng đi, tôi không cần tiền nữa rồi!”

“Cô chắc chắn?” Anh nhíu mày.

Tiêu Hà Hà thoát khỏi anh, cầm lấy quần áo của mình mặc vào, mặc kệ ánh mắt của người đàn ông phía sau bao nhiêu phần kinh ngạc, cô cầm túi xách lên, chỉ lấy đồ đạc của mình sau đó liền rời khỏi.

Anh ngay lập tức bắt được cô. “Buổi tối từ nơi này không thể xuống núi, đã xảy ra chuyện gì?”

Tiêu Hà Hà rung rung nước mắt. “Tôi muốn xuống núi!”

Anh không cần phải nhiều lời nữa, ánh mắt thâm thúy nheo lại, “Tôi đưa cô xuống núi!”

Dọc theo đường đi, nước mắt Tiêu Hà Hà không ngừng chảy, anh ngồi lái xe bên cạnh lại trầm mặc không nói gì, trực tiếp đưa cô đến bệnh viện. “Nếu cô không muốn làm, tôi cũng sẽ không miễn cưỡng! Một nửa chi phí coi như bồi thường cho cô về chuyện đầu đêm qua!”

Tiêu Hà Hà bất động một chút, lập tức xuống xe, không nói lời nào.

Nhìn bóng dáng cô rất nhanh chạy vào bệnh viện, đôi tay thon dài đặt trên tay lái đang xiết chặt đến trắng bệch, anh lấy tay tháo mặt nạ xuống, liền lộ ra một gương mặt hoàn mỹ, chỉ là giữa trán gập gao nhúm lại, một tia vẻ lo lắng hiện lên gương mặt này...

Lúc Tiêu Hà Hà đuổi tới phòng bệnh, bảo vệ vừa mới dùng khăn trắng dụi che đầy thân thể Tiêu Tiêu.

“Em trai tôi đâu? Em trai tôi đâu?” Cô hỏi giống một người điên.

“Tiêu tiêu thư, thực xin lỗi, đã không còn cách nào rồi!” Bác sĩ áy náy giải thích với Tiêu Hà Hà, bệnh nhân chết đi mặc dù là chuyện rất bình thường, ông thân là bác sĩ đã coi như không thấy gì nhưng mà đứa trẻ này mới mười lăm tuổi, đã chết thì quả thật rất đáng tiếc.

Trên giường bệnh, nhìn chiếc khăn trắng đang che đầy thân thể gầy yếu kia, Tiêu Hà Hà gào thét, âm thanh rất chói tai: “Không.”

“Tiêu tiêu thư, hãy kiềm chế đau thương!” Bác sĩ và bảo vệ khuyên cô.

Chỉ gào thét lên rồi cô run rẩy bước đến vén tấm khăn trắng kia, nhìn thấy gương mặt trắng xám của Tiêu Tiêu, môi xanh tím, nước mắt của cô lại một lần nữa rơi không ngừng.

Trong tích tắc đấy, cũng chỉ là nước mắt rơi đầy mặt, dùng hết toàn bộ sức lực để mình không phát ra bất kỳ thanh âm nào: “Tiêu Tiêu, Tiêu Tiêu à...”

Giống như chỉ cần dưới đáy lòng dốc sức la lên như vậy, em trai sẽ trở về bên cạnh cô.

Nửa tháng sau.

Tiêu Hà Hà đã đủ tỉnh táo để tiếp nhận việc Tiêu Tiêu đã qua đời. Mà lúc này đây cô cũng phát hiện mình mang thai.

Chỉ có một đêm, cô lại mang thai!

Hoảng hốt, dờ dẫm, chán nản, tiếp theo là mừng vui lẫn sợ hãi, cô vẫn còn một người thân, một sinh mạng mới đang ở trong bụng cô.

Đi ra khỏi cửa bệnh viện khoa phụ sản, tay Tiêu Hà Hà cầm tờ xét nghiệm, trên đó có dấu cộng, cô liền nở một nụ cười sau hơn một tháng buồn bã.

Nghĩ đến người chủ nhân kia, quả thực không có tìm đến cô!

Nếu anh biết, cô không biết sẽ như thế nào, nghĩ đến việc này, Tiêu Hà Hà liền hoảng loạn lên, không được, cô muốn chạy trốn, lập tức trốn sẽ không có người biết chỗ của cô.

Bước nhanh đi thẳng về phía trước, trong hành lang, cảnh tượng Tiêu Hà Hà vội vàng đã đâm đầu vào lòng ngực của người đối diện, “A! Thực xin lỗi!”

Theo bản năng liền ngẩng đầu lên, nhìn thấy một bóng dáng thon dài, bộ âu phục màu đen bao lấy thân thể rắn chắc của anh, thân hình càng lúc càng cao to, gương mặt thon gầy mang theo đông tuyết lạnh giá, đôi mắt đen sâu thẳm như là ánh sao trên trời, lấp lánh đến chói mắt, loáng thoáng lại nhìn thấy vẻ buồn rầu trong đó, chiếc mũi cao thẳng như tượng điêu khắc của Hy Lạp Cổ, đôi môi mỏng sắc sảo không mang theo bất cứ tia cảm tình nào.

“Thực xin lỗi anh!” Tiêu Hà Hà lần thứ hai xin lỗi. Không hiểu vì sao cảm thấy người này có chút quen thuộc, lại nhất thời nghĩ không ra đã gặp nhau ở nơi nào.

Người đàn ông kia chỉ cúi đầu, nhìn thấy Tiêu Hà Hà thì kinh ngạc sững sờ, liền gạt đầu. “Không có gì!”

Giọng nói trầm thấp lạnh lùng giống như tảng băng vạn năm lạnh lẽo, Tiêu Hà Hà giật thót mình, hơi hơi cúi đầu rồi xoay người rời đi.

Anh cũng không có ngăn lại, mà chỉ quay đầu đưa mắt nhìn bóng dáng đơn độc đang hốt hoảng rời đi, ánh mắt thâm thúy mà bí hiểm.

Vừa cúi đầu, phát hiện trên mặt đất có một tấm báo cáo xét nghiệm, anh nhặt lên thì thấy người tên Tiêu Hà Hà mang kết quả là dấu cộng, đó chính là đánh dấu cô đã mang thai, ánh mắt anh nheo lại, lần thứ hai quay đầu mắt nhìn cô gái vừa rời đi, ánh mắt nguy hiểm như một con báo đã nhìn thấy con mồi, một loại sức mạnh làm cho người khác sợ hãi...

“Trọng Hàn, sao anh lại tới đây? Không phải đã nói không cho anh đến rồi sao?” Đột nhiên, âm thanh ngọt ngào của cô gái truyền đến, Tần Trọng Hàn lại rất nhanh mang báo cáo xét nghiệm bỏ vào trong túi áo, khóe miệng ôn nhu gọi lên mang ý cười.

“Lam Ảnh, anh lo lắng cho nên mới đến xem như thế nào?”

Ngồi điệu cả hai giống nhau, cô gái bộ dáng cũng rất xinh đẹp, đôi mày được vẽ cực kì tinh xảo đang nhíu lại, mí mắt trắng nõn mở ra một đôi mắt to sáng ngời, môi anh đào nhỏ, đáng tiếc lại mang một tia vẻ u sầu. “Trọng Hàn, không còn cách nào biện pháp, bác sĩ nói muốn làm phẫu thuật, có lẽ cả đời này em sẽ không có con được nữa! Bác trai sẽ không để cho em bước vào nhà họ Tần!”

“Lam Ảnh, không cần lo lắng, chúng ta sẽ đi Mi xem sao!” Tần Trọng Hàn an ủi mà vỗ vỗ vai của Mạc Lam Ảnh. “Đi thôi, chúng ta về nhà!”

Đi ra cửa lớn của bệnh viện, Tiêu Hà Hà hốt hoảng gọi xe, mãi đến sau khi lên xe cô mới phát hiện không thấy tờ xét nghiệm nữa, nhất định là vừa rời đựng vào chàng trai kia, không cẩn thận đã rơi mất rồi.

Trên chiếc xe đang mở thông báo tin tức: “Các vị thính giả, bản đài mới vừa nhận được tin tức, lúc trước có tin đồn tổng giám đốc Tần thị Tần Trọng Hàn và đại tiểu thư Mạc thị Mạc Lam Ảnh có hôn ước, lại không biết bởi vì nguyên nhân gì Tần Lăng Hằng Đồng Sự Trưởng ra mặt tuyên bố hủy bỏ

hôn ước, trong khoảng thời gian ngắn Tần Trọng Hân sẽ không kết hôn!”

Tiêu Hà Hà sững sốt, trong đầu hiện hình ảnh lên vừa rồi, hắc...c! Đúng rồi, người kia là tổng giám đốc Tần thị, cô đã từng gặp ở trên tạp chí.

Người có tiền trên thế giới có người hiền nào, người không có tiền cũng sẽ có người bị hiền nào. Đời người không ổn định, sướng khổ tự biết! Lần thứ hai cô dùng tay xoa bụng dưới, nơi này sẽ sinh ra một người thân mới của cô!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Mất đi đứa con

Edit + Beta: Tiểu Mẫn.

7 tháng sau.

Bệnh viện khoa phụ sản.

“Mẽ Cách, tớ sợ!” Tiêu Hà Hà mang về mặt thống khổ đầy mồ hôi, tay cô nắm chặt lấy tay của Mẽ Cách, nhin không được liền thét chói tai: “Aaa...đau quá a!”

“Hà Hà, cậu kìm chế chút đi, bác sĩ nói đứa trẻ sẽ lập tức chào đời, không phải sợ, tớ sẽ ở bên ngoài chờ cậu! Cậu hãy nghĩ đến về mặt thật đáng yêu của Bảo Bảo, cậu phải dũng cảm lên, Bảo Bảo còn đang chờ người mẹ như cậu sinh nó ra! Nha?” Mẽ Cách lo lắng cùng bảo vệ đẩy giường của cô tiến vào phòng sinh.

Một giờ sau, cuối cùng cũng nghe được tiếng khóc của trẻ sơ sinh trong phòng sinh truyền ra, Mẽ Cách hai tay tạo thành chữ thập, cầu khẩn: “A! Rốt cục cũng bình an rồi!”

Phòng sinh cửa mở ra, bác sĩ tháo khẩu trang xuống, “Mẹ con đều bình an, là đứa con trai, bảy cân sáu lượng!”

“Cảm ơn bác sĩ!” Mẽ Cách cảm động cúi đầu, thay Hà Hà cảm kích bác sĩ. “Cảm ơn...”

“Đi xem bạn của cô đi, cô ấy đã rất kiên cường!” Bác sĩ mỉm cười rời khỏi.

Mang cảm giác vui mừng đi đến phòng bệnh thì nhìn thấy khuôn mặt trắng xanh của Tiêu Hà Hà, mắt rung rung. “Mẽ Cách, là con tớ đúng không? Tớ đã có người thân rồi!”

“Đúng, Hà Hà, cậu có con, đứa bé rất xinh đẹp, chờ cậu khỏe lại có thể xuống giường, chúng ta đi xem nó!”

“Giờ tớ đã khỏe hơn rồi, lúc này ở phòng sinh nhìn thoáng qua, nó thật đáng yêu!” Nói xong, trên mặt Tiêu Hà Hà tràn đầy hạnh phúc.

“Phải đặt một cái tên thật hay? Gọi là gì?” Mẽ Cách cười hỏi. “Nói trước nha, đây là con trai!”

“Ha ha, thật tốt quá, là con trai của tớ!” Cả hai cùng bật cười, không gian xung quanh cực kì ấm áp.”Ừ, đặt là Tiêu Thừa, thường gọi sẽ là Thịnh Thịnh, được không?”

“Ừ, tên rất hay, kẻ thừa quá khứ khai sáng tương lai, ha ha, không tệ! Con trai của chúng ta là Thịnh Thịnh!” Mẽ Cách mỉm cười gật đầu.

Nhưng mà vào thời khắc này, bảo vệ đột nhiên hốt hoảng chạy tới, nhìn hai người nói: “Tiêu tiểu thư, con của cô đã không thấy nữa!”

“Cái gì?” Giống như một tiếng sấm, Tiêu Hà Hà hoảng sợ tới đình.”Làm sao có thể không thấy được!”

“Vừa rồi có bốn người mặc áo đen đến đây, bọn họ để lại cái này, nói Tiêu tiểu thư đọc sẽ biết ngay!” Bảo vệ nói xong liền đem phong thư đưa qua.

“Aaa... “Tay chân run rẩy lên, Tiêu Hà Hà nhận lấy phong thư, cô mở ra, phát hiện bên trong là một tờ chi phiếu trị giá năm trăm vạn, mặt trên còn có dấu đóng mộc, cô nhìn thoáng cả khuôn mặt càng thêm trắng xanh, hét lên: “Không!!”

Mẽ Cách giật lấy phong thư, kinh ngạc, “Tại sao có thể như vậy?”

“Anh ấy đã tìm đến đây, Mẽ Cách, tôi, anh ấy đã bắt con tôi!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Hà Hà tràn đầy nước mắt, đã không còn chịu cô liền ngã khụy xuống.

“Hà Hà, tớ giúp cậu tìm, chúng ta đi tìm anh ấy!” Mẽ Cách ôm chặt lấy cô, muốn an ủi cô nhưng lại phát hiện tay chân cô ngày càng lạnh lẽo.”Hà Hà,

cậu phải kiên cường, đừng dọa tớ có được hay không?”

“Tớ muốn con của tớ, tớ không cần tiền, tớ chỉ muốn Thịnh Thịnh, con tớ!” Miệng không ngừng kêu gào, cuối cùng là chuyển sang đau thương mà càng gào thét lớn, giống như mèo con bị thương, Tiêu Hà Hà cuộn mình ở trên giường bệnh, đau đớn bất lực...

Năm năm sau.

“Mama, chúng ta khi nào thì mới đến nhà dì Mễ Cách? Thịnh Thịnh rất thích dì Mễ Cách...!”

Trên máy bay, bên cạnh người phụ nữ trẻ là một cậu bé năm tuổi có làn da trắng nõn, đôi môi hồng, răng trắng, khuôn mặt nhỏ nhắn đang nhìn Tiêu Hà Hà.

“Nhanh thôi, Thịnh Thịnh ngoan, dì Mễ Cách sẽ đến đón Thịnh Thịnh, chúng ta rất nhanh sẽ nhìn thấy dì, ngồi yên nào!” Tiêu Hà Hà ôn nhu cười, nhìn dung mạo thông minh của đứa con trai trước mặt, trong lòng Tiêu Hà Hà không có chút cảm xúc nào, ánh mắt trống rỗng, cô đang ảo tưởng vì tương lai sẽ có duyên gặp lại con của mình, con trai ruột của cô, hiện tại đang ở phương nào?

Tha lỗi cho mẹ, mẹ thật sự không biết con ở đâu, thực xin lỗi!

Một giọt nước mắt rơi xuống khuôn mặt, mỗi khi nghĩ đến cảnh tượng bị cướp đi đứa con, trong lòng cô lại vô cùng đau thương, đối với chàng trai mang theo mặt nạ là hận, hận đến tận xương tủy, sao anh ấy tàn nhẫn như vậy! Làm cho hai mẹ con cô nhục phân li!

“Mama, mẹ khóc rồi!” Bàn tay nhỏ nhoi giờ lên lau nước mắt. “Mẹ đừng khóc, Thịnh Thịnh rất ngoan, Thịnh Thịnh sẽ bảo vệ mẹ!”

“Con ngoan, mẹ không khóc! Mẹ chỉ là vui vẻ, chúng ta cuối cùng đã trở về!” Tiêu Hà Hà lau đi nước mắt, hôn lên mặt con trai.

Lúc trước cô chán nản lại nhặt được đứa bé này ở bờ sông, không thể tin được nó lại trở thành con của cô, đi theo cô năm năm trời, mang đến cho cô niềm hạnh phúc to lớn, cô luôn có cảm giác đây là đứa con ruột đang ở cạnh bên mình.

“Mama, con muốn đi tiểu!” Đứa bé cau mày nói.

“Tốt lắm, mẹ dẫn con đi!”

“Không cần! Con muốn tự mình đi, Thịnh Thịnh là con trai, mẹ là phụ nữ mà!” Tiêu Thừa kiên quyết lắc đầu, cõng dây an toàn xuống.

“Một mình có thể tự đi sao?”

“Thịnh Thịnh là nam tử hán!” Đứa bé đã đi lướt qua Tiêu Hà Hà, hướng tới cửa phòng vệ sinh chạy tới.

Hàng ghế thứ ba, phía sau Tiêu Hà Hà có một người đàn ông cao lớn cũng vừa đứng lên, hai mắt anh thâm thúy nheo lại, toàn thân phát ra khí thế lạnh thấu xương khiến người khác không dám liếc mắt nhìn một cái, anh giơ tay lên nhìn vào chiếc kim đồng hồ trên cổ tay kim cương, đôi mày kiếm liền nhíu chặt, người đàn ông bước đi đến phòng vệ sinh.

Chỉ mấy bước đã đến trước cửa toilet, đẩy cửa muốn vào, Tiêu Thừa lại ngẩng đầu nhìn ông chú này.”Thúc thúc, Thịnh Thịnh tới trước! Thịnh Thịnh muốn đi tiểu! Thúc thúc xếp hàng đi!”

“Hắc...c!” Anh cuối đầu thì mới phát hiện bên cạnh còn có một cậu bé năm tuổi, Tàn Trọng Hàn nhíu mày, “Cùng đi!”

Thịnh Thịnh cũng nhíu mày, học theo bộ dáng của anh.”Thúc thúc và con không được đi chung! Mời Thúc thúc đi ra ngoài trước!”

Không hiểu sao Tàn Trọng Hàn thấy cậu bé này vẫn chưa cao đến túi quần của mình, lại cảm thấy nó rất quen thuộc, vài phần thân thiết, khuôn mặt nhỏ nhắn này, ánh mắt này, đã gặp ở đâu rồi?

“Thúc thúc mời đi ra ngoài trước!” Thịnh Thịnh lễ phép nói.

“Nhóc con, người nên biết máy bay đã sắp hạ cánh! Chúng ta vẫn chưa được đi vệ sinh!” Tàn Trọng Hàn nói xong liền mở khóa quần của mình, thật sự là buồn cười, nơi vệ sinh lớn như vậy nhóc con này lại dám cùng anh chiếm đoạt!

“Thúc thúc thật xấu, ở trước mặt người khác lại cởi quần! Thầy giáo nói đây là sai trái! Oa? Thúc thúc, chim nhỏ của thúc thật lớn nha, chim nhỏ của Thịnh Thịnh thật nhỏ!”

Tàn Trọng Hàn ngạc nhiên! Nhóc con này đang nói cái gì thế?

Cúi đầu nhìn, Tiêu Thừa cau mày, cực kì chán nản. “Vì sao cái của thúc thúc và Thịnh Thịnh không giống nhau?”

Máy bay rất nhanh đang dần hạ cánh, Tiêu Thừa một mực nhíu mày.

Mãi đến khi hạ cánh an toàn, Tiêu Hà Hà không biết lý do gì sau khi trở về từ phòng vệ sinh, con trai cô lại một mực trầm tư.

“Thịnh Thịnh, làm sao vậy?”

“Mama này! Chính là vì thức thức kia!” Tiêu Thừa chỉ vào bóng dáng cao lớn phía trước, nói với Tiêu Hà Hà: “Chim nhỏ của thức thức đó thật lớn nha, của Thịnh Thịnh thì quá nhỏ!”

“Chim nhỏ?” Tiêu Hà Hà nhất thời không hiểu được.

“Là chim nhỏ đi tiêu á, thức thức còn cùng con chiếm đoạt nhà vệ sinh, hại con thiếu chút nữa tè ra quần!”

Hắc...c!

Mặt Tiêu Hà Hà lập tức đỏ hồng đến mang tai, bị lời của đứa con làm cho dở khóc dở cười, cực kì xấu hổ, theo bản năng ngấm nhìn bóng lưng đang rời đi, trong đám người không thể nghi ngờ người đàn ông đó lại nổi bật như vậy, là một con hạc giữa bầy gà, bóng dáng thon dài rắn chắc, bộ âu phục thật vừa vặn, thấy người đàn ông kia biến mất sau ngã rẽ, xem ra đang vội vàng!

“Thức thức không tuân thủ kỷ luật, không biết lễ phép!” Tiêu thừa còn đang nói, “Tiểu xong lại còn không rửa xả nước, là Thịnh Thịnh giúp thức thức rửa xả luôn...!”

“Ừ, Thịnh Thịnh rất ngoan!” Tiêu Hà Hà ngượng ngùng ngồi xuống hôn lên mặt đứa con. “Chúng ta đi nhanh đi, đi Mễ Cách nhất định đang sốt ruột chờ đợi!”

“Oa! Con muốn đến gặp đi Mễ Cách, mẹ nhanh lên!” Tiêu Thừa vội vàng lôi kéo Tiêu Hà Hà chạy tới cửa.

“A! Thịnh Thịnh!” Ở cửa đón khách, cô gái toàn thân mặc váy màu vàng bó sát cùng đôi giày cao gót đang kêu to, cô ta chạy đến nhất bả vai Tiêu Thừa rồi ôm chặt. “Con ngoan, có nhớ mẹ không? Hôn một cái nè!”

“Đi Mễ Cách, Thịnh Thịnh rất nhớ đi, đi lại đẹp lên rồi..., có phải gần đây có rất nhiều thức thức theo đuổi đi hay không?” Tiêu thừa ôm cổ Mễ Cách, cô ta hôn lên cái cổ trắng nõn trước mặt.

“Ừ! Con ngoan, cho mẹ nuôi hôn chỗ này! Mẹ nuôi đã lưu lại một dấu hôn to!” Nói xong, Mễ Cách đem chính đôi môi đỏ mọng của mình hôn lên mặt Thịnh.

Tiêu Hà Hà nhìn mặt con trai bị in lại vết son môi, bất đắc dĩ cười. “Được rồi, Thịnh Thịnh mau xuống đi, nếu không sợ lát nữa con lại tè hết lên người đi Mễ Cách!”

“Mama, làm sao con có thể vô ý như vậy được? Lúc này con đã đi vệ sinh rồi, còn bị thức thức kia thấy chim nhỏ của Thịnh Thịnh...!” Nói xong, Tiêu thừa lại bắt đầu chán nản, dường như là cực kì bối rối.

Mễ Cách kinh ngạc, đem Thịnh Thịnh đặt xuống, vỗ bả vai Tiêu Hà Hà, “Không được nha! Hà Hà, cậu dạy con trai của tớ thế này á! Còn nhỏ như vậy đã bị thấy hết, không con trong sạch rồi!”

“Hà Hà, hai mẹ con ở nơi này đi, dù sao rảnh rồi cũng không có việc làm, không cần trả tiền thuê nhà, không cần lo lắng, hiện tại tớ lại không có ai nấu cơm cho ăn, cậu nấu! OK?”

“Mễ Cách, tớ thật sự cực kỳ cảm ơn cậu, mấy năm nay không có cậu, tớ không biết nên tiếp tục sống thế nào nữa!” Tiêu Hà Hà vừa nghe có nhà ở, trong lòng thật là cảm kích.

“Cậu nha, đừng có xa cách như vậy, vì cái gì không cần khoản tiền kia?” Mễ Cách đến bây giờ cũng không hiểu vì cái gì Hà Hà vẫn không chịu dùng năm trăm vạn đó, đó là số tiền cô đã dùng con trai ruột để đổi lấy!

“Tớ không muốn dùng tiền bán con mình, tớ đã có lỗi với nó, đến bây giờ không biết nó đã ở nơi nào, tớ nếu dùng khoản tiền kia, cả đời lương tâm tớ sẽ bất an!” Tiêu Hà Hà chưa xót cười.

Đó là nỗi thống khổ lớn nhất cả đời cô, cô vĩnh viễn không thể quên được!

“Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều, không dùng thì không dùng, bất quá Thịnh Thịnh này càng ngày càng giống cậu, trừ bỏ ánh mắt, mọi thứ khuôn mặt của nó, từ cái mũi nhỏ, miệng nhỏ, đều rất giống cậu! Thật sự là duyên phận, đứa nhỏ này thật có duyên!” Mễ Cách ngày càng cảm thấy Thịnh Thịnh cực kỳ giống Tiêu Hà Hà, nếu không phải biết nội tình sẽ không ai hoài nghi đứa nhỏ này không phải Tiêu Hà Hà sinh ra.

“Đúng nha, đứa nhỏ này là có duyên với tớ!” Tiêu Hà Hà dường như chỉ nói đến đứa con Tiêu Thừa thì cô mới lộ ra ý cười, mấy năm na, cô gánh vác quá nhiều, rất không dễ dàng mà tốt nghiệp đại học, mang Thịnh Thịnh trở về!

“Được, ngày mai đến Tần thị nộp đơn, chuẩn bị một chút đi!” Mễ Cách quay đầu nhìn Thịnh Thịnh ngủ trên sofa. “Ngày mai tớ phụ trách dẫn Thịnh Thịnh đến nhà trẻ mới, cậu yên tâm đi nộp đơn nha, Tần thị là công ty lớn, nếu cậu có thể nộp đơn thành công, vậy cậu và Thịnh Thịnh ngày sẽ lập tức có cuộc sống tốt!”

“Cảm ơn cậu, Mễ Cách!”

“Vẫn lại khách sao với tớ?” Theo thói quen vỗ vỗ bờ vai cô. “Được rồi, tớ đi ngủ sớm!”

“Ừ!” Tiêu Hà Hà gật đầu.

Hôm sau.

Văn phòng chính của Tần thị.

“Hàn, nghe nói hôm qua cậu ngồi khoang phổ thông trở về?” Toàn thân mặc bộ quần áo màu đen vừa vặn, nghiêng theo hướng ghế sofa, ánh mắt đang đánh giá ông chủ ngồi trước mặt.

“Khoang hạng nhất hết chỗ rồi!” Giọng nam trầm thấp hướng lên, phun ra làn khói màu trắng làm tràn ngập bốn phía, sương khói mơ màng cũng làm cho người khác không thấy rõ biểu tình trên mặt anh lúc này, chỉ nhìn thấy đôi mắt hẹp dài như chim ưng đang âm thầm.

Bằng không thì hôm nay đã không có mặt ở!

Một tuần đi công tác liên tục, ký được mấy bản hợp đồng tuyệt vời liền mang chiến thắng trở về, Tần Trọng Hàn không có nghỉ ngơi lại đến công ty, tự mình thông báo tuyển dụng nhân viên mới.

“Không có đến gặp cô ấy sao?”

“Tăng Ly!” Đột nhiên một âm thanh băng lãnh truyền đến, mang chút cảnh cáo, đơn giản trong hai chữ nghe không ra một tia cảm xúc nào, nhưng mà Tăng Ly lại biết anh nổi giận.

“Được rồi, coi như tớ chưa nói!” Sau khi nghe một trận trầm thấp thì tiếng cười vang lên, Tăng Ly hơi run rẩy nắm chặt thuốc lá trên tay, “Tớ đi ra ngoài, nhìn xem hôm nay có gì đẹp để hay không! Thuận tiện sẵn bắt một chút!”

Hít một ngụm khói, Tần Trọng Hàn đang mang vẻ mặt âm u không rõ ràng làm cho vẻ mặt này càng biến hoá kỳ lạ.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Bắt đầu phỏng vấn

Edit: Tiểu Mỹ.

Beta: Tiểu Mỹ + Tiểu Mẫn.

Toàn thân mặc một bộ quần áo quê mùa xuất hiện ở Tần thị, Tiêu Hà Hà lúc này mới phát hiện mà tiến lên nhận lời mời của người phụ nữ đang mang đôi mắt trông chờ, cách ăn mặc sang trọng đặc biệt là diêm dúa lờ lợt.

Lúc này, những người phụ nữ khác bên cạnh đã bắt đầu nhỏ giọng thảo luận.

"Có nghe nói không? Thông báo tuyển dụng lần này là Tần tổng đích thân phỏng vấn đấy!"

"Đúng vậy! Tần tổng đẹp trai như vậy, cuối cùng có thể nhìn thấy được người thật rồi!"

"Người tình trong mộng nha! Còn có Tăng Ly luôn xuất hiện bên cạnh Tần tổng giám đốc, nụ cười của cậu ta đặc biệt rất mê người! Nghe nói anh ấy cũng như tổng giám đốc đều là đàn ông độc thân quý báu!"

"Ồ! Tăng Ly đến rồi!" Không biết là ai nói.

Đột nhiên truyền tới tiếng thét chói tai khiến Tiêu Hà Hà ngẩn ra, thuận theo tầm mắt của mọi người nhìn qua, thật hoảng sợ!

Kìa rõ ràng là khuôn mặt của con trai nhưng lại mềm mại đáng yêu giống như con gái.

Gương mặt trắng nõn, ở dưới ánh đèn có vẻ như trong suốt, ngũ quan mảnh khảnh hoàn mỹ tập trung cùng một chỗ, anh đứng ở cửa phòng tiếp đãi huyết sắc, vẻ mặt lười biếng đầy ý cười khiến vô số cô gái bắt đầu la hét chói tai.

"Aida! Các vị mỹ nữ đã chuẩn bị tốt hết chưa?" Giọng nam trầm thấp dễ nghe truyền đến "Phỏng vấn lập tức sẽ bắt đầu!"

"Tăng Ly! Tổng giám đốc bảo ngài lập tức vào phòng họp chuẩn bị!" Đột nhiên từ phía sau thư kí Cao kéo nhẹ tay áo của Tăng Ly, nếu lúc này mà để anh ấy ở đây nói khoác sẽ ảnh hưởng đến buổi thông báo tuyển dụng của công ty.

Tiêu Hà Hà không có tiền lên mà lui vào một góc phòng, nhìn qua cô gái xinh đẹp có cách trang điểm không hợp lắm, vốn chỉ là một cô gái nhỏ bình thường lại khiến cho Tăng Ly nhìn chăm chăm chẳng thể nói nên lời, có lẽ cô mang bộ dáng quá mức cô đơn đứng một mình trong góc nhỏ, hắc...c! Mỹ nữ ẩn trốn! Làn da không tệ nha!

Chắc chắn! Chính là cách ăn mặc này, rất không phù hợp!

"Tăng Ly, tổng giám đốc đã tới rồi!" Thư kí Cao ngoài bốn mươi tuổi hô một tiếng.

"Tốt lắm, Cao đại tỷ người đã tới thời mần kinh rồi, cứ nói một tiếng tôi sẽ kêu em trai tôi mua cho bà chút thuốc dưỡng nhan sắc sau khi sinh!"

"Tiểu tử thối có phải chê tôi nói nhiều hay không?" Thư kí Cao nhìn lướt qua mọi người ở đây muốn cười nhưng không dám cười, lạnh giọng nói. "Tốt lắm, phòng vẫn sắp bắt đầu rồi, tất cả mọi người chuẩn bị một chút đi!"

Tăng Ly hướng mọi người nháy mắt một cái xoay người tiêu soái hướng phòng họp đi đến.

Mà cửa thang máy đúng lúc này mở ra, Tần Trọng Hàn tiêu soái đi nhanh ra, theo phía sau anh là vài người giám khảo áo quần phẳng phiu. Mọi người vừa nói chuyện vừa hướng phòng họp đi tới.

"Oa! Rất đẹp trai!" Hơn hai mươi nhân viên nữ đều choáng váng.

Tiêu Hà Hà theo bản năng quay đầu lại đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh thon dài, mặc âu phục trắng tấp không có một chút nếp nhăn, xem ra bộ dáng giống như là rất thích sạch sẽ!

Sau đó, chợt nghe thư kí Cao cầm danh sách gọi: "Người thứ nhất, Tiêu Hà Hà, có đến đây không?"

"Có đến!" Tiêu Hà Hà nghe được tiếng gọi theo bản năng giơ tay lên.

Tầm mắt của mọi người phía sau dời đi, phát hiện toàn thân trang phục màu xám của Tiêu Hà Hà cùng gương mặt đơn thuần ngược lên, làn da lại đặc biệt rất trắng nõn nhưng mà cách ăn mặc làm cho người ta không dám khen tặng. Mọi người đều rất khinh thường cái bộ dáng này, muốn vào Tần thị mà như vậy thì có thể vào được sao?

Tiêu Hà Hà cúi thấp đầu đi theo thư kí Cao vào phòng họp.

Trong phòng họp, mọi người ngồi thành một hàng ngang, người ở vị trí cao nhất ngay chính giữa đang cúi thấp đầu hình như đang tập trung suy nghĩ cái gì đó. Ngoài cửa sổ ánh nắng vừa lúc chiếu vào đem thân ảnh của anh tô điểm thêm một chút mờ hồ không rõ, rất khôi ngô tuấn tú.

"Tiểu tiểu thư, nghe nói cô là sinh viên tài cao của đại học tài chính T! Đã đi làm thêm rất nhiều, tính ra cũng coi như là có chút kinh nghiệm rồi?"

Vài vị giám khảo phỏng vấn hỏi vào vấn đề chuyên nghiệp, Tiêu Hà Hà trả lời làm cho tất cả mọi người đều liên tiếp gật đầu, mà lúc này Tần Trọng Hàn vẫn cúi đầu không nói chuyện rồi đột nhiên lại ngẩng đầu lên, neho mắt nhìn về phía Tiêu Hà Hà, dừng lại một chút trên gương mặt cô, Tiêu Hà Hà cũng giương mắt, bốn mắt nhìn nhau, Tiêu Hà Hà theo bản năng hơi cúi thấp đầu.

Nháy mắt có một chút kinh ngạc, sau đó Tần Trọng Hàn hỏi: "Cô gọi là Tiêu Hà Hà?"

"Vâng!" Tiêu Hà Hà gật đầu.

Tất cả mọi người vô cùng kinh ngạc, tổng giám đốc như thế nào lại hỏi như vậy một câu hỏi không có liên quan đến vấn đề.

Tăng Ly nhíu mày quay đầu nhìn Tần Trọng Hàn.

Mà Tần Trọng Hàn vẫn mang đôi mắt sắc bén mang theo tia phức tạp nhìn Tiêu Hà Hà, có như vậy trong nháy mắt như có như không đứng lên.

Tất cả mọi người vẫn chờ Tần tổng giám đốc hỏi vấn đề tiếp theo nhưng mà chờ cả nửa ngày vẫn không có phản ứng.

"Hàn!" Tăng Ly ở bên cạnh anh đá một cái, kéo anh trở về.

Tần Trọng Hàn khôi phục lại tinh thần "Tiểu tiểu thư, vấn đề của tôi đã hỏi xong, cô có thể đi ra ngoài! Nếu có thể thông qua chúng tôi sẽ gọi điện thoại thông báo cho cô!"

Hắc...c!

Tiêu Hà Hà không biết anh là có ý gì, cũng chỉ biết đi ra ngoài.

"Hàn, cậu tại sao lại như thế?" Sau khi Tiêu Hà Hà đi ra ngoài, trước mặt các vị giám khảo Tăng Ly nhin không được liền hỏi.

"Nhận người này vào!" Tần Trọng Hàn bỏ lại một lời nói sau đó đứng lên.

"Này Hàn! còn chưa có phòng vẫn xong đâu!" Tăng Ly hô.

"Tôi mệt mỏi rồi, phần còn lại làm phiền mọi người!" Tần Trọng Hàn nhanh rời đi.

Đưa mắt nhìn nhau, tất cả mọi người không biết là đang xảy ra chuyện gì. Sao tổng giám đốc chỉ phỏng vấn một người đã rời đi?

Lo lắng chờ đợi, Tiêu Hà Hà chờ được điện thoại của Tần thị gọi đến, thông báo là cô đã trúng tuyển.

"A! Quá tuyệt vời!" Để điện thoại xuống, Tiêu Hà Hà nhảy cẫng lên nếu có thể được trúng tuyển vào công ty của Tần thị lớn như vậy cũng có nghĩa là tương lai sẽ có nguồn thu nhập lớn, cô cùng Thịnh Thịnh sẽ có cuộc sống tốt đẹp hơn!

"Mama, làm sao vậy?"

"Con trai, mẹ trúng tuyển rồi!" Tiêu Hà Hà cười ôm lấy con trai.

"Tuyệt quá! Mama, mẹ rất giỏi!" Thịnh Thịnh vỗ tay, thét chói tay. "A.....Mẹ có việc làm rồi, mẹ là giỏi nhất!"

"Ha ha...." Âm thanh cười vui vẻ truyền khắp khu nhà trọ nhỏ. "Ăn mừng một tý, mẹ hôm nay cho người thêm một miếng thức ăn!"

"Tốt quá!"

Ở một nơi khác, nơi ngọn đèn không phát ra ánh sáng có một người đàn ông đang ngồi dựa vào ghế dựa, trầm tĩnh đưa con mắt liếc toàn cảnh phía dưới lầu, khỏe miệng vẫn như cũ có chút kéo lên dường như hiện ra một nụ cười lạnh, trong hộp đựng tàn thuốc đã có bốn năm cái tàn thuốc lá, xem ra anh đang cố gắng che giấu cảm xúc rõ ràng không thể đợi được nữa.

Giống như không nghe được tiếng thét chói tai thông thường ở dưới lầu, ánh mắt lạnh lùng tự do nhìn lướt qua một nơi nào đó có mọi người tập trung.

"Hàn! Này! Chờ lâu chưa?" Tăng Ly đặt mông ngồi xuống

"Vừa rồi có một em gái rất xinh đẹp nên tớ thuận tiện đi làm chút chuyện, để câu đợi lâu rồi!"

Tần Trọng Hàn cười lạnh, thanh nhả dập tắt tàn thuốc trong tay, thân ảnh cao lớn ngay lập tức đứng lên đưa mắt lườm Tăng Ly một cái "Cứ ngồi đó, tớ đi trước!"

"Ai...! Cậu còn chưa nói chuyện gì mà như thế nào lại muốn đi?" Tăng Ly kêu lên.

"Ngủ Điềm hôm nay sẽ trở về cùng tớ!" Nhàn nhạt trả lời một câu, Tần Trọng Hàn xoay người rời đi.

"Cắt! Có con trai có gì đặc biệt hơn người đây! Ngày nào đó, tớ đây cũng muốn kiếm một đứa con trai nuôi!" Tăng Ly bất mãn nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Chú ý thân phận

Edit: Tiểu Mỹ.

Beta: Tiểu Mỹ +Tiểu Mẫn.

Tập đoàn Tần thị là nơi xa hoa nhất khu vực này, cao ốc cao sáu mươi sáu tầng thẳng đến tận mây xanh, nguy nga đồ sộ, toàn bộ cao ốc lấy màu xanh lam làm màu chủ đạo, sáng sớm ánh nắng chiếu xuống tạo ra ánh sáng lấp lánh vô cùng rạng rỡ.

Trước cửa cao ốc, Tiêu Hà Hà hít một hơi thật sâu nhấc chân đi vào cao ốc.

Trong thời gian đi làm, toàn bộ bên trong cao ốc tại đại sảnh người đến người đi tấp nập mà mỗi cái thang máy phía trước đều đã đầy ắp người. Mỗi người đều quần áo chỉnh tề, khuôn mặt lạnh lùng, xem ra đều rất coi trọng công việc của mình.

"Tiêu tiểu thư, mời lên tầng sáu mươi sáu phòng của thư kí Tổng giám đốc tìm Thư kí Cao đưa tin." Vừa mới bước vào đại sảnh đã được thông báo nơi làm việc của cô là ở tầng cao nhất.

Hít sâu một cái, Tiêu Hà Hà đi tới cửa thang máy mà toàn bộ đều đã đầy ắp người, cô đưa mắt nhìn thang máy bên cạnh thấy không có ai, Tiêu Hà Hà xoay người hướng bên kia đi đến.

"Thì ra là cô ấy sao? Nghe nói ngày hôm qua tổng giám đốc chỉ phỏng vấn một mình cô ấy, người con gái này lại lịch như thế nào?"

"A! Cô ấy lại có thể đi bằng thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc!" Đứng trên lầu hai nhân viên nữ cùng nhau nhỏ giọng thảo luận "Một người ngu ngốc!"

"Không đúng, lẽ nào là cùng tổng giám đốc có quan hệ đặc biệt?"

"Không thể nào?" Hai người đang thảo luận thì nhìn thấy ngoài cửa đại sảnh xuất hiện hai thân ảnh thon dài liền im bất mà chỉ... "A! Tổng giám đốc đến rồi!"

"Hừ!"

Tiêu Hà Hà ấn nút thang máy, chờ cửa thang máy mở ra.

Tần Trọng Hàn cùng Tăng Ly vừa vào đại sảnh liền phát hiện Tiêu Hà Hà ở đó, Tăng Ly hạ ánh mắt quan sát cô gái ngày hôm qua... cô giống như là đi nhầm? Đó là thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc không phải sao?

Tần Trọng Hàn cũng nhìn qua vừa lúc bắt gặp cô ấn nút thang máy chuyên dụng của mình, anh nheo mắt lại rõ ràng là có chút không vui.

Tần Trọng Hàn và Tăng Ly cùng đi đến, trong nháy mắt thang máy mở ra Tiêu Hà Hà vừa muốn đi vào liền nghe thấy một tiếng trêu tức từ phía sau truyền đến rõ là giọng con trai "Này! Tiểu thư, đây là thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc còn thang máy của nhân viên ở bên kia!"

Theo bản năng quay đầu lại, bốn mắt gặp nhau, Tiêu Hà Hà nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Tần Trọng Hàn mà bên cạnh anh Tăng Ly lại cười rất kỳ lạ.

"Thực xin lỗi! Tôi không biết!" Vô cùng xấu hổ mà giải thích, Tiêu Hà Hà lúc này mới biết nguyên nhân tại sao thang máy không có người đi.

"Không sao! Sau này sẽ biết!" Tăng Ly cười hề hề nói.

"Chú ý thân phận của cô!" Lúc đi ngang qua người cô, Tần Trọng Hàn lạnh lùng nói ra một câu.

Trong nháy mắt gặp thoáng qua, Tiêu Hà Hà ngửi được trên người anh mùi thuốc lá nhân nhạ, toàn thân cứng đờ lại tiếp tục giải thích "Thực xin lỗi!"

"Đừng để ý, nhanh đi qua bên kia đi, ngày đầu tiên đi làm không được đến muộn!" Tăng Ly lại ném cái nháy mắt cho Tiêu Hà Hà.

Tiêu Hà Hà đỏ mặt hướng thang máy bên kia bước nhanh tới, ngày đầu tiên đi làm cô đã biết rõ ở công ty lớn này, thang máy của tổng giám đốc và thang máy của nhân viên là tách biệt!

Lúc lên đến tầng cao nhất còn kém năm phút nữa là tới giờ làm việc, Tiêu Hà Hà nhẹ nhàng thở dài, lần sau cô nhất định sẽ đến sớm hơn một chút, ngàn vạn lần cũng không đến muộn.

Lo sợ chưa thể bình tĩnh đột nhiên phía sau lại thỉnh thoảng phát ra một tiếng dọa lớn khiến cô rớt hết hồn phách "Tiêu Hà Hà phải không?"

Tiêu Hà Hà xoay người liền thấy vẻ mặt nghiêm túc của thư kí Cao đang đứng ở phía sau cô "Chị vẫn khỏe chứ, tôi là Tiêu Hà Hà!"

Nhàn nhạ gật đầu, thư kí Cao cực kỳ khách sáo nhưng cũng xa cách nói: "Hoan nghênh cô gia nhập Tần thị!"

"Xin chỉ giáo thêm!" Tiêu Hà Hà không kiêu ngạo cũng không nịnh nọt nói.

Thư kí Cao giúp cô hiểu rõ hơn về những điều kiện khi làm việc và sắp xếp cho cô ở bên ngoài phòng thư kí trước nơi làm việc, cô sẽ phụ trách công việc là tiếp đãi, giúp tổng giám đốc ngăn chặn những việc không cần thiết và những người không liên quan, thu phát văn kiện, nhận điện thoại.

"Tiểu thư, cô có thể đảm nhiệm được không?" Thư kí Cao dặn dò xong, sau đó hỏi.

"Được!" Tiêu Hà Hà nói.

"Thư kí Tiêu, từ hôm nay trở đi cô và tôi giống nhau đều là thư kí của tổng giám đốc, tổng giám đốc không thích nói hăng là muốn nói hoặc là không muốn nói, như vậy cô có thể đảm nhiệm sao?"

"Có thể!" Dừng khí Tiêu Hà Hà nổi lên nói.

Thư kí Cao mỉm cười "Tôi sẽ cố gắng dạy cô làm việc, có cái gì không hiểu có thể tới hỏi tôi còn bây giờ tôi đi xuống lấy phần văn kiện!"

"Vâng!" Tiêu Hà Hà hít sâu ngồi xuống.

Bên kia đột nhiên cửa phòng tổng giám đốc mở ra, Tiêu Hà Hà theo bản năng đứng dậy.

"Cà phê!" Tần Trọng Hàn đợi đã lâu cũng chưa thấy một ly cà phê sáng cho mình cho nên anh mới ra đây.

"Vâng!" Tiêu Hà Hà lập tức đi pha cà phê giúp anh.

Bước nhanh chạy đến nơi để cà phê, cô bỗng nhiên có cảm giác mũi nhọn đâm vào lưng, nhin không được xoay người nhưng không ngờ là đâm vào một cái hố sâu u ám. Không khỏi run rẩy, bối rối mờ to mắt, lần thứ hai chạy tới.

Tổng giám đốc tại sao lại nhìn cô như vậy? Chẳng lẽ là cô đã làm sai chuyện gì? Chết tiệt, cô làm sao lại quên thư kí Cao có nói sáng sớm trước tiên sau khi tổng giám đốc vào văn phòng thì phải lập tức mang vào một ly cà phê sáng! Đây cũng là công việc của cô, cô hiện tại chỉ có thể làm những việc linh tinh ấy để đi lên!

Hít sâu một hơi, Tiêu Hà Hà thuận thực rót một ly cà phê sau khi ngửi được mùi hương bốn phía cô lập tức bung đi cho Tần Trọng Hàn.

Càng đến gần văn phòng trong lòng cũng càng bất an. Ngày đầu tiên đi làm lại đối mặt với tổng giám đốc nghiêm túc như vậy cô chỉ sợ mình làm sai rồi bị sa thải.

Hít một hơi thật sâu, cuối cùng cô cũng đưa tay hướng cánh cửa rắn chắc làm bằng gỗ lim gõ vài cái.

"Vào đi." Bên trong cánh cửa truyền ra âm thanh trầm thấp làm cho Tiêu Hà Hà trong nháy mắt sợ sệt, âm thanh này hình như đã nghe qua ở nơi nào rồi nhỉ?

Phút chốc hoảng hốt, Tiêu Hà Hà hít sâu đẩy cửa đi vào "Tổng giám đốc, cà phê của anh!"

"Ừ, để đó." Đầu cũng không có ngẩng lên, ngồi ở trước bàn làm việc người đàn ông này vẫn như cũ vui đầu vào trong công văn, ánh ban mai phía sau anh xuyên qua cửa sổ chiếu vào bên trong một màu vàng rực rỡ bao phủ cả cơ thể của anh, làm cho cả người anh như mạ một màu vàng kim chói mắt khiến người ta không dám nhìn thẳng.

"Vâng!" Tiêu Hà Hà đặt cà phê trên bàn, xoay người rời đi.

"Đợi một chút!" Người phía sau bàn đột nhiên ngẩng mặt.

"Vâng!" Quay người lại, trong nháy mắt suýt chút nữa cô đã rơi xuống nơi sâu thẳm nhất trong con người của anh.

Cái ánh mắt kia chảy xuôi theo hơi thở lạnh khốc làm cho người ta không dám tới gần nhưng mà khí chất không thể khinh thường lại làm cho người ta muốn tiếp cận.

"Cà phê là của cô pha?" Tần Trọng Hàn lạnh lùng di chuyển ánh mắt đến phía trên ly cà phê, rất chuyên chú ngửi được một mùi vị đến từ Brazil.

"Vâng!" Tiêu Hà Hà theo bản năng làm bộ đáng phục tùng, mặt đỏ lên, cô ít khi cùng một người đàn ông ở chung một chỗ.

Anh nhìn cô, nhìn thật lâu vẫn không nói gì.

"Tổng giám đốc, còn có việc gì sao?" Tiêu Hà Hà cuối cùng cũng nhin không được hỏi, cô cảm giác mình đã đứng rất lâu rồi. Mà hình như anh luôn luôn nhìn cô giống như là đặc biệt muốn nhìn tận sâu trong tâm hồn của cô.

Tần Trọng Hàn bung cà phê lên ném một ngum chỉ cảm thấy khi vào miệng rất ngọt, cực kỳ dễ chịu "Ra ngoài đi!"

"Vâng!" Tiêu Hà Hà gật đầu, nhẹ nhàng thở ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mạ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Gieo mầm tai họa

Edit: Tiểu Mỹ.

Beta: Tiểu Mỹ + Tiểu Mẫn.

Trải qua một ngày làm việc Tiêu Hà Hà liền hiểu rõ toàn bộ các thao tác làm thư kí tổng giám đốc, đến buổi chiều, thư kí Cao lại dẫn một cô gái đến, thoát nhìn như là nữ sinh vừa mới tốt nghiệp đại học, khi thấy Tiêu Hà Hà cô bé kia lập tức cười tươi chào hỏi "Xin chào, tôi là Hường Tinh vừa đến công ty, xin chỉ giáo thêm!"

"Xin chào, tôi là Tiêu Hà Hà!" Tiêu Hà Hà khách khí chào hỏi.

Đúng lúc này, một người phụ nữ thân hình mảnh khảnh mang giày cao gót đi tới, Tiêu Hà Hà và Hường Tinh lập tức cung kính đứng lên, bởi vì mới đến

hai người cũng chưa hiểu rõ người đến là ai! Cô gái kia mặc một bộ váy dài màu xanh ngọc cổ áo hình chữ V mở ra rất thấp gần như có thể nhìn thấy như ẩn như hiện rãnh ngực của cô. Dáng người cao gầy, khuôn mặt xinh đẹp khi nhìn thấy Tiêu Hà Hà và Hướng Tĩnh, ánh mắt híp lại, lúc này thư kí Cao đứng lúc từ trong phòng thư kí đi ra, cô liền thay đổi sắc mặt "Chị Cao, người mới à?"

"Ừ! An Xuyên, đây là hai vị thư kí mới đến, Tiêu Hà Hà và Hướng Tĩnh, sau này lúc tôi không có ở đây cô phải dạy bảo nhiều cho các cô ấy!"

"Tất nhiên rồi, chị Cao đã căn dặn An Xuyên sao có thể không làm?" Cách trả lời rất khách sáo nhưng lại rất khôn khéo, cẩn thận.

"Leng keng!" Trong phòng chuyên dụng của tổng giám đốc tiếng điện thoại vang lên, Tiêu Hà Hà vừa muốn đi nhận lại bị đẩy sang một bên, chỉ thấy An Xuyên bước lại nhận điện thoại giọng ông ọ nói: "Tổng giám đốc, có gì căn dặn?"

"Cà phê!"

"Vâng!" An Xuyên cúp điện thoại ngay lập tức đi pha cà phê.

Tiêu Hà Hà cùng Hướng Tĩnh đều có công việc ở ngoài.

Không bao lâu sau, chỉ thấy An Xuyên về mặt như đưa đám từ trong phòng tổng giám đốc đi ra, cô ta nhìn lướt qua Tiêu Hà Hà giọng điệu không vui nói: "Tiêu Hà Hà, tổng giám đốc nói cho cô pha ly cà phê khác mang vào!"

Tiêu Hà Hà sùng sốt, nhìn thấy ly cà phê trên tay cô ta, lẽ nào tổng giám đốc không uống cà phê cô ấy pha sao?

"Vâng!" Ngay lập tức đi rót một ly cà phê mới.

Vừa muốn đi thì An Xuyên đã đi tới, cô ta để cà phê xuống bên cạnh tiến đến gần ngửi "Cũng không có gì đặc biệt! Tiêu Hà Hà, cô có phải cùng tổng giám đốc có quen biết hay không?"

"Hắc....c! Không có!" Tiêu Hà Hà lắc đầu "Tôi không quen biết tổng giám đốc! An tiểu thư, tôi đi đưa cà phê cho tổng giám đốc đây!"

An Xuyên nhìn bóng lưng của cô khinh thường hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lóe lên dường như xẹt qua một chút ánh sáng nhạt!

Tiêu Hà Hà đem cà phê đưa đến phòng tổng giám đốc, nhìn thấy Tần Trọng Hàn đang xử lý văn kiện "Tổng giám đốc, cà phê!"

"Ừ!" Ngẩng đầu lên, Tần Trọng Hàn chăm chú nhìn Tiêu Hà Hà lập tức đứng lên, âu phục màu đen trắng thơm phụ trợ càng tôn lên dáng người cao to của anh "Sau này cà phê của tôi cô toàn quyền phụ trách!"

"Vâng!" Tổng giám đốc căn dặn Tiêu Hà Hà chỉ có thể nói vâng, cô sẽ làm!

Tần Trọng Hàn đi tới, Tiêu Hà Hà theo bản năng lùi về phía sau, đầu dường như cúi xuống thấp hơn vô lực nhìn mũi giày của mình ngay lúc đó cô lại ngửi được mùi thuốc lá dễ chịu.

"Thư kí Tiêu, vẫn là thói quen sao?" Tần Trọng Hàn giọng nói trầm thấp không có một chút độ ấm, cơ thể của anh lướt qua cô đi đến ngồi vào một bên trên ghế sofa.

"Vâng" vẫn như cũ phát ra một chữ đơn âm tiết, Tiêu Hà Hà trả lời.

"Cô là trả lời phải không?" Cô nghe thấy âm thanh có vẻ không kiên nhẫn của Tần Trọng vang lên.

"Vâng!" Theo bản năng trả lời, có chút phiền muộn. Tiêu Hà Hà không tự giác nhíu mày vội vàng ngẩng đầu lên, ánh mắt chống lại Tần Trọng Hàn.

Chỉ như vậy liếc mắt một cái, đột nhiên cảm giác được không hiểu tại sao tim lại đập nhanh.

Nhìn người phụ nữ này cứ ngỡ ra giống như một khúc gỗ, Tần Trọng Hàn chợt hạ ánh mắt xuống.

Tiêu Hà Hà lại cúi đầu, bàn tay nhỏ bé yếu ớt mà run rẩy nắm chặt khay, không biết Tần Trọng Hàn vì cái gì lại muốn thăm vấn mình?

"Cô ra ngoài đi!" Tần Trọng Hàn đột nhiên nói, thanh âm vô cùng lạnh lẽo!

"Mama, sao tới giờ mẹ mới đến đón con?" Trước cổng nhà trẻ có một đứa bé trai môi hồng răng trắng cuối cùng cũng đợi được Tiêu Hà Hà đến, mà cổng sớm đã không có người chỉ còn lại có Tiêu Thịnh và cô giáo.

"Thực xin lỗi Thịnh Thịnh mẹ tan ca trễ!" Tiêu Hà Hà xin lỗi rồi hướng cô giáo nói: "Thực xin lỗi, cô giáo Thạch đã làm chậm trễ cô tan ca rồi!"

"Không sao, Tiêu tiểu thư cô và con trai cô có gương mặt rất giống nhau!" Cô giáo Thạch lần đầu tiên nhìn thấy Tiêu Hà Hà nhưng cuối cùng cũng biết Thịnh Thịnh môi hồng răng trắng đến như vậy từ là nhờ vào gen của ai "Nói vậy thì có lẽ đôi mắt cùng lông mày của đứa nhỏ này là giống cha!"

"Hắc...c!" Tiêu Hà Hà có chút xấu hổ, nụ cười cũng không có tự nhiên bởi vì Thịnh Thịnh không phải là con của cô nhưng mà hầu như những người quen biết cô đều nói như vậy!

"Thịnh Thịnh tạm biệt cô giáo đi con!"

"Dạ! Tạm biệt cô!" Thịnh Thịnh ngoan ngoãn nói "Mama, con thật sự giống mẹ sao?"

Tiêu Hà Hà cúi đầu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn này, Thịnh Thịnh đúng là càng ngày càng giống mình nhưng mà cuối cùng nó cũng không phải là con trai ruột của cô! "Ừ! Giống!"

Đội cô giáo đi xa, Tiêu Hà Hà nắm tay con trai: "Thịnh Thịnh, hôm nay chúng ta ăn cái gì nha!"

"Chỉ cần là đi chung với, ăn cái gì cũng được!"

"Ừ! Thịnh Thịnh thật ngoan!" Tiêu Hà Hà thở dài, đứa bé này thân thiết như vậy nhưng lại không phải con của mình rồi cuộc con trai của cô cuối cùng là đang ở nơi nào? Trải qua cuộc sống có tốt hay là không? Người đàn ông kia sẽ yêu thương nó sao?

Nhớ lại quá khứ, một giọt nước mắt trong suốt trượt dài trên má của cô.

"Mama, tại sao người lại khóc? Có phải là Thịnh Thịnh không ngoan hay không?" Ngẩng đầu lên, lo lắng nhìn Tiêu Hà Hà, Thịnh Thịnh không biết làm sao liền mở miệng "Con sau này sẽ không nóng nảy với mẹ, mẹ tan ca muộn Thịnh Thịnh sẽ đứng ở cổng chờ mẹ!"

"Thịnh Thịnh, không phải, mẹ không có khóc mà chỉ là có hạt cát bay vào mắt thôi!" Tiêu Hà Hà cảm thấy áy náy liền mở miệng giải thích.

"Nhưng mà không có gió! Tại sao lại có hạt cát bay vào?"

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn gầy gò hiện ra một chút ý cười "Thịnh Thịnh thật thông minh, mẹ sẽ không bao giờ rơi nước mắt nữa! Đi thôi, mẹ cho Thịnh Thịnh chọn món ăn nha!"

Nhà họ Tần.

"Cha, người đã trở về?" Mang theo một chút ngại ngùng cùng xinh đẹp, đứa con trai nhỏ dường như vô cùng vui vẻ từ trên cầu thang chạy xuống khi thấy Tần Trọng Hàn.

"Ngũ Diên!" Tần Trọng Hàn ôm lấy cậu "Ở nhà có nghe lời hay không?"

"Dạ! Ông nội nói Ngũ Diên rất nghe lời!"

"Ừ!" Tần Trọng Hàn môi hơi nâng lên "Ông nội đâu?"

"Ở thư phòng!" Ngũ Diên chỉ tay lên căn phòng trên lầu nói.

"Cha, người muốn tìm ông nội sao?"

"Ừ, Ngũ Diên trước tiên tự mình chơi đi, chờ lát nữa chúng ta cùng nhau tắm, tối sẽ kể chuyện cho con nghe!"

"Được! Ngũ Diên đi đây ạ!" Ngũ Diên từ trước ngực Tần Trọng Hàn trượt xuống "Cha mau đi đi!"

"Ừ!" Tần Trọng Hàn nhìn bóng lưng con trai, trong đầu hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương của Tiêu Hà Hà, anh không nghĩ tới cũng chỉ có đêm hôm đó mà anh liền có con của mình!

Tại thư phòng.

"Con còn biết trở về à?" Tần Lăng Hằng nhìn thấy Tần Trọng Hàn con thịnh nộ liền nổi lên "Người cuối cùng đến khi nào mới kết hôn? Khi nào tìm một người mẹ cho Ngũ Diên?"

"Ông kêu tôi trở về để nói việc này?" Tần Trọng Hàn nhún mày.

"Nghịch tử! Mạc Lam Ảnh cũng đã đi ba năm rồi, người còn chưa quên được cô ta sao?"

"Không được nhắc đến cô ấy nữa!" Tần Trọng Hàn vẻ mặt lập tức trở nên u ám.

"Vậy thì kết hôn! Đúng lúc cuối tuần này sẽ tổ chức lễ mừng công ty, lúc đó sẽ có rất nhiều thiên kim danh giá của các công ty đến tham dự, người chọn một người!"

"Còn có việc gì không?" Tần Trọng Hàn không kiên nhẫn hỏi "Không có việc gì nói nữa tôi đi ra ngoài!"

Không đợi Tần lão gia nói gì, Tần Trọng Hàn liền rời khỏi thư phòng.

Trong phòng Ngữ Điền.

"Cha, cuối cùng công chúa Bạch Tuyết được hoàng tử hôn thì cuối cùng có tình hay không?"

"Lần sau sẽ nói cho con biết!"

"Cha, không cần nha! Con hiện tại rất muốn biết!"

"Con đoán thử đi?"

"Hôn sẽ tình đây!"

"Ừ, Ngữ Điền thật thông minh!"

Một tuần sau.

Tiêu Hà Hà khả năng thích ứng cực kỳ tốt bằng không mấy năm nay cũng không thể sống sót, một người con gái mang theo một đứa bé vừa học vừa làm cuối cùng cũng đã lấy được bằng cấp, cho nên chỉ trong thời gian vài ngày cô đã đem công việc của mình sắp xếp vô cùng gọn gàng.

Chỉ là dường như An Xuyên luôn luôn gây sự với cô, luôn đưa cho cô những vấn đề khó khăn, cũng may cô đều cẩn thận xử lý tốt!

Hôm nay, tổng giám đốc không có ở đây, An Xuyên cũng không thấy.

"Hà Hà, nghe nói tổng giám đốc dẫn An Xuyên đi công tác!" Hường Tĩnh đi đến nói.

"Hắc...c! Phải không?" Tiêu Hà Hà cũng không ham thích bàn tán chuyện người khác, tiếp tục vui đùa vào đồng văn kiện của mình, cô muốn đọc thêm một chút để hiểu biết thêm, khó có được cơ hội ông chủ không có ở đây có thể yên tâm học tập rồi.

"Cô biết không? Bên cạnh tổng giám đốc của chúng ta có rất nhiều phụ nữ nha, nghe nói An Xuyên chính là một người trong số đó! Tổng giám đốc chỉ cần xử nữ! Anh ấy chỉ thích sạch sẽ!"

"Ừ!" Hờ hững trả lời.

Những người đàn ông thích sạch sẽ cũng không có nhiều lắm! Chỉ là.. có thích sạch sẽ đi chăng nữa thì cần gì có nhiều phụ nữ như vậy? Cái này bản thân cũng rất mâu thuẫn.

Cô cho rằng người thật sự thích sạch sẽ sẽ không nên có nhiều phụ nữ như vậy, chính mình chỉ cần một người bên cạnh chẳng phải là càng sạch sẽ hơn sao?

"Tổng giám đốc chỉ uống cà phê của cô, Hà Hà, cô không phải cũng là người phụ nữ của tổng giám đốc chứ?" Thật sự là lời nói ra của Hường Tĩnh mà không làm cho người ta kinh ngạc thì cũng chết đứng.

"Hắc...c!" Tiêu Hà Hà đột nhiên ngẩng đầu lên, cười khanh khách "Hường Tĩnh, sức tưởng tượng của cô thực sự rất phong phú!"

"Nhưng mà cô là người mà tổng giám đốc rất coi trọng, tổng giám đốc đích thân thông báo tuyển dụng cô! Chúng ta cùng đi chỉ có một mình cô lấy được vinh hạnh đặc biệt này! Cô có biết dưới lầu có bao nhiêu người ghen tị với cô không?"

"Tôi không biết!" Tiêu Hà Hà cười cười "Làm việc đi!"

"Hà Hà, cô thật hiền lành!" Hường Tĩnh lắc đầu "Cũng đúng! Tổng giám đốc làm sao có thể coi trọng cô, tổng giám đốc như thế giống các người đàn ông khác hẳn là chỉ thích phụ nữ gọi cảm xinh đẹp như An Xuyên mới đúng! Cô không có khả năng trở thành người phụ nữ của tổng giám đốc!"

Cái đó và chúng ta có liên quan gì đây? Tiêu Hà Hà ở trong lòng thở dài nói.

"Hà Hà! Cô còn trẻ như vậy vì cái gì lại mặc quần áo quê mùa? Bạn trai cô nhìn cô ăn mặc như vậy buổi tối chắc sẽ gặp phải ác mộng!"

"A...!" Tiêu Hà Hà chỉ cười cười.

Cho tới bây giờ cô không lo lắng quá về quan hệ nam nữ cũng chưa bao giờ nghĩ muốn làm chim Phượng Hoàng, từ năm mười bảy tuổi liền mất đi tư

cách làm vợ!

Hắc...c! Ngày giỗ của Tiêu Tiêu cũng đã sắp tới rồi!

Nhìn xuống cuốn lịch ngày trên bàn, ở trên mặt có khoanh một cái vòng tròn, là cuối tuần này, cô muốn dắt Thịnh Thịnh đi tảo mộ cho em trai. Ngày đó là ngày giỗ của Tiêu Tiêu cũng là ngày mà cô mất đi sự trong sáng!

"Mama, cậu thật sự lên thiên đường sao?" Trước bia mộ, Thịnh Thịnh nhìn ảnh chụp trên bia mộ khó hiểu hỏi Tiêu Hà Hà "Nhưng thiên đường không phải chỉ có thể đi... không thể trở về sao?"

"Ừ! Cậu sẽ không quay trở về rồi!" Tiêu Hà Hà đưa tay vuốt tấm ảnh trên bia mộ, ứa nước mắt "Cậu là người tốt, cậu ở thiên đường sẽ rất hạnh phúc! Không còn đau khổ nữa!"

"Dạ!" Thịnh Thịnh hiểu chút ít liền gật đầu.

"Tốt lắm, đừng buồn nữa Tiêu Tiêu cũng không muốn nhìn thấy cậu buồn đâu!" Mễ Cách ở một bên nói, cũng ứa nước mắt.

Đột nhiên cậu kéo áo của Tiêu Hà Hà "Mama, bên kia bà ấy đang nhìn mẹ!"

"Ừ!" Tiêu Hà Hà vừa quay đầu lại, đôi mắt ngấn nước dưới ánh trăng mờ ảo, cô nhìn thấy một người phụ nữ trung niên đứng cách mười thước, trong tay đang cầm một bó hoa, cứ như vậy vẫn không nhúc nhích nhìn Tiêu Hà Hà.

Mở to hai mắt, cuối cùng Tiêu Hà Hà cũng nuốt đi nước mắt nhìn người đang đi tới.

"Hà Hà!" Người phụ nữ kia đi lên phía trước, vừa kinh ngạc vừa vui mừng nhìn Tiêu Hà Hà và đưa nhỏ bên cạnh cô "Hà Hà....."

Tiêu Hà Hà liếc nhìn bà, toàn thân sùnn xám vẫn như cũ trẻ trung xinh đẹp, vẫn như cũ thướt tha thùy mị, cho dù đã qua tuổi bốn mươi cũng vẫn như cũ nhìn không ra một chút dấu vết nào lưu lại theo năm tháng.

Lạnh lùng cười, giống như là chưa từng gặp qua bà, Tiêu Hà Hà nắm tay con trai "Thịnh Thịnh, nói tạm biệt với cậu đi, chúng ta nên trở về nhà rồi!"

"Hà Hà! Đợi một chút, mẹ muốn nói chuyện với con!" Người phụ nữ kia vội vàng nói.

Tiêu Hà Hà đối diện cùng Mễ Cách "Mễ Cách, cậu trước tiên mang Thịnh Thịnh đi ra ngoài, tớ lập tức ra ngay!"

"Được!" Mễ Cách nắm tay Thịnh Thịnh rời khỏi nghĩa trang.

"Tôi và bà không có gì để nói!" Tiêu Hà Hà lạnh lùng nói.

"Hà Hà, mẹ biết con trách mẹ! Nhưng khi xưa mẹ thật là không còn cách nào!"

"Hừ!" Tiêu Hà Hà cười khinh thường "Thực xin lỗi, tôi phải đi!"

"Hà Hà!" Người phụ nữ ấy kêu to "Cho mẹ một cơ hội đi mà, mẹ biết sai rồi!"

"Không còn kịp rồi!" Tiêu Hà Hà cười lạnh: "Từ ngày bà vứt bỏ tôi cùng Tiêu Tiêu thì bà đã mất đi cái tư cách của một người làm mẹ, nếu không phải là bà có lẽ...có lẽ Tiêu Tiêu sẽ không chết!"

"Mẹ....." Nước mắt của bà rơi xuống: "Mẹ thật sự biết sai rồi!"

"Bà sám hối với Tiêu Tiêu đi! Nếu nó tha thứ, tôi sẽ tha thứ cho bà chỉ là...đến cuối cùng tôi cũng không có khả năng nghe được nó nói câu tha thứ cho bà! Bởi vì có nhiều thứ một khi đã vứt đi thì thật sự sẽ không trở lại! Ví dụ như mạng sống, mất đi thì vĩnh viễn sẽ mất đi!" Nói xong, cô thẳng lưng đi lướt qua bà chỉ là lướt qua nhau trong nháy mắt, cô nhìn thẳng phía trước cô không muốn nhìn thấy nước mắt của bà nữa!

Nhanh rời đi, chỉ là ở một góc nào đó vẫn nhìn không được rơi nước mắt, mẹ của cô ở cùng cô và Tiêu Tiêu, lúc cha vừa mất đi lại vứt bỏ họ mà đi theo người đàn ông khác!

Bây giờ, bà có tư cách gì yêu cầu cô tha thứ cho bà đây?

Chạy thật nhanh, Tiêu Hà Hà thậm chí phải nhanh rời khỏi nơi này.

"Ầm" một tiếng, cô đụng vào lồng ngực của một người nào đó, người thấy một mùi thuốc lá dễ chịu ở trước mặt, cô bị đâm cho một cái lão đảo suýt chút nữa té lăn trên đất, bị cô đụng vào theo bản năng người kia vươn tay đỡ lấy cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Đụng đến tổng giám đốc

Edit + Beta: Tiểu Mỹ.

Hoa cúc trắng rơi rụng mà lan tỏa hương thơm ngào ngạt, người con trai ấy đưa tay đỡ lấy Tiêu Hà Hà, nổi giận mà gầm lên một tiếng: "Cô làm sao vậy hả?"

"Thực xin lỗi!" Hai mắt đầm lệ dưới ánh trăng mờ ảo Tiêu Hà Hà theo bản năng giải thích rồi lại đột nhiên giật mình, âm thanh này?

"Cô luôn hấp tấp như vậy sao?" Giọng nói trầm thấp từ trên đỉnh đầu truyền đến.

Đột nhiên ngừng đầu, Tiêu Hà Hà đầu óc được một cái nổ tung, theo bản năng lui về phía sau một bước "Tổng... tổng giám đốc, anh tại sao lại ở chỗ này?"

"Cô thì sao?" Tần Trọng Hàn nhìn cô, rất lâu sau mới nói, giọng khàn khàn.

"Tào mộ!" Tiêu Hà Hà nghĩ rằng cô hỏi như vậy cũng thật sự là rất kỳ quái, tổng giám đốc tới nơi này cũng là đi tào mộ a! Bằng không thì đến nghĩa trang để tảo mộ a?

"Ừ!" Anh ừ nhẹ một tiếng, vẫn như cũ nhìn cô, không hề lên tiếng, hai người cứ đứng trên đường nhỏ ở nghĩa trang anh không lên tiếng Tiêu Hà Hà cũng không biết nên nói cái gì.

Chú ý đến thân ảnh cao lớn trước mặt, không có lý do tự nhiên trong lòng liền khản trương "Tổng...tổng giám đốc, để tôi giúp anh đi mua lại một bó hoa khác, thực xin lỗi!"

"Không cần!" Tần Trọng Hàn nhất kiện áo sơ mi cùng quần dài đều là màu đen đứng lúc hiện ra cơ thể cao lớn cùng hai chân thon dài hữu lực, vẻ mặt lạnh lùng cái kia khuôn mặt của anh tràn đầy sự liêu lĩnh cùng kiêu ngạo không thể kiềm chế được, nhìn thoáng qua trên mặt đất hoa cúc rơi đầy.

Tiêu Hà Hà theo bản năng ngồi xổm người xuống "Để tôi giúp anh nhặt lên!"

"Ừ!"

May mà hoa cúc không có bị va chạm làm hư, Tiêu Hà Hà trong lòng rất hối hận mình thật quá hấp tấp lại đụng đến tổng giám đốc, hoa cúc rơi đầy trên mặt đất nhờ Tiêu Hà Hà khéo tay sửa sang lại, trong nháy mắt đã khôi phục lại giống như mới từ cửa hàng bán hoa mua về.

Tần Trọng Hàn nhìn thấy cô ngồi xổm trên mặt đất nghiêm túc sửa sang lại bó hoa, mắt anh hơi nheo lại nhìn không ra cảm xúc bên trong.

Sửa sang lại hảo, khoe miệng Tiêu Hà Hà cong lên vô cùng phấn khởi, không tới nha cũng không phải là hư hỏng a.

Đột nhiên có cảm giác ở trên đỉnh đầu có một ánh mắt đang nhìn mình, trong nháy mắt thu lại nụ cười, vừa ngừng đầu lên liền đối diện với ánh mắt thâm thúy của Tần Trọng Hàn.

Hóa ra cô có thể cười đến xinh đẹp như vậy cái kia nụ cười giống như một đạo ma chú làm cho Tần Trọng Hàn đáy lòng trong nháy mắt lay động.

Như vậy cười, có chút bình yên, có chút thỏa mãn giống như một bông hoa nở rộ ở vùng quê, không xinh đẹp nhưng có thể sáng rực toàn bộ một khu rừng.

Chú ý đến ánh mắt phức tạp kia của Tần Trọng Hàn, Tiêu Hà Hà ngượng ngùng đứng lên đưa bó hoa qua cho anh "Tổng giám đốc, hoa của anh! Thực sự xin lỗi!"

Tần Trọng Hàn nhận lấy bó hoa, hai người không cần thận chạm tay nhau, giống như có một dòng điện chạy qua, Tiêu Hà Hà nhanh chóng rút tay lại, Tần Trọng Hàn nhẹ vuốt cảm cũng không có biểu cảm gì nhiều.

"Vây...vây tổng giám đốc, tôi đi trước!" Tiêu Hà Hà cúi đầu rồi đi.

"Ừ!" Chỉ nhẹ giọng "Ừ" một tiếng.

Tiêu Hà Hà nhanh chóng xoay người giống như là đang né tránh âm hồn một dạng rất nhanh rồi đi.

Anh lại nhìn bóng lưng của cô có vẻ đăm chiêu như đang suy nghĩ điều gì đó! Sau đó xoay người lần thứ hai hướng nghĩa trang đi tới.

Trời ạ! Cô lại có thể ở tại nghĩa trang đụng vào tổng giám đốc, nhưng mà hôm nay không phải thanh minh chẳng lẽ người thân của tổng giám đốc và em

trai cô có cùng một ngày giỗ sao?

Tiêu Hà Hà chạy được hơn mười thước bỗng dừng lại nghỉ hoặc xoay người, cô nhìn thấy bóng dáng cao lớn của Tần Trọng Hàn hướng tới phía đông của nghĩa trang đi tới, mà chỗ đó cũng là nơi chôn cất cha mình.

Cha của Tiêu Hà Hà mất vào một vụ tai nạn xe được mai táng ở phía đông nghĩa trang, lúc Tiêu Tiêu mất cô từng muốn đem Tiêu Tiêu cùng cha mai táng cùng một chỗ nhưng mà nơi đó đã không còn chỗ nữa.

Không nghĩ tới người thân của tổng giám đốc cũng mai táng ở nơi đó!

Tiêu Hà Hà thở dài, cha, thực xin lỗi vốn nghĩ là hôm nay đi thăm người nhưng mà... lần sau đi, tháng sau đến ngày giỗ của người Hà Hà nhất định trở về thăm người!

Thứ hai.

"Thư kí Tiêu văn kiện cô đã in ra chưa?" An Xuyên lại thay đổi quần áo cả người mặc một bộ váy dài cổ chữ V màu trắng vẫn như trước rãnh ngực như ẩn như hiện.

"Văn kiện gì a?" Tiêu Hà Hà khó hiểu.

"Chẳng lẽ thứ sáu sắp hết giờ làm việc tôi có gửi email cho cô, cô không thấy sao?" An Xuyên nhún mày.

Tiêu Hà Hà sững sốt, hoàn toàn chính xác, cô không có xem hộp thư, cô hoàn toàn không nghĩ tới An Xuyên sẽ gửi bưu kiện vào lúc đó a, cô rõ ràng ở công ty mà.

Tiêu Hà Hà đứng lên bộ dạng phục tùng "Thực xin lỗi, tôi không thấy bưu kiện!"

"Thư kí Tiêu, cô cũng quá không chuyên nghiệp rồi! Chẳng lẽ cô không biết cho dù sau khi tan ca cũng phải thường xuyên mở hòm thư ra kiểm tra, thân là thư kí cô cư nhiên hai ngày không có kiểm tra hòm thư?"

"Thực xin lỗi, là tôi không làm tròn bổn phận!"

"Làm sao bây giờ? Đây là văn kiện tổng giám đốc cần, còn chưa phiên dịch ra!" An Xuyên hỏi "Thư kí Tiêu, đây chính là tổng giám đốc cần dặn a!"

"Bây giờ tôi lập tức phiên dịch!" Tiêu Hà Hà trong lòng dĩ nhiên hiểu được An Xuyên đây là đang cố ý làm khó dễ cô.

Hương Tĩnh ở phía sau đứng lên "Chị An Xuyên, thời gian ngắn như vậy một xấp tài liệu dày như vậy làm sao có thể phiên dịch kịp?"

"Nếu phiên dịch không được thì đó là trách nhiệm của cô những gì cần làm tôi cũng đã làm!" An Xuyên đem tài liệu đặt trên bàn Tiêu Hà Hà, nhắc chân lên tiêu sái bước đi.

Cả ba người không một ai biết được ở một góc nào đó một người có thân ảnh cao lớn đã tận mắt nhìn thấy một màn này, khóe môi hơi cong lên, xem ra sắp có một màn kịch vui để xem rồi! Ủ! Hiện tại làm thôi!

"Hà Hà, cái này rõ ràng là đang làm khó dễ cô rồi!" Hương Tĩnh nhỏ giọng nói với Tiêu Hà Hà cô nhìn thấy An Xuyên luôn luôn gây sự với Hà Hà.

"Không sao!" Tiêu Hà Hà cười chua xót, không cần đoán cũng biết An Xuyên là vì vụ cà phê lần trước mà tức giận.

"Cái này văn kiện có mười sáu trang, cô phiên dịch không nổi!" Hương Tĩnh mở miệng.

"Hai vị tiểu thư xinh đẹp, ai có thể pha cho tôi một ly cà phê?" Đột nhiên có giọng nói cắt ngang hai người.

Vừa quay đầu lại, Tiêu Hà Hà nhìn thấy đó là Tăng Ly, Hương Tĩnh vừa nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ của Tăng Ly thì khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lập tức đỏ lên, Tiêu Hà Hà chỉ ngồi đó không nhúc nhích, nhanh chóng xem văn kiện trong tay rất nhanh bắt tay vào làm.

"Tăng Ly, buổi sáng tốt lành! Tôi đây liền đi pha cà phê cho anh, chỉ là tôi không pha ngon bằng Hà Hà!" Hương Tĩnh ăn ngay nói thật, ngay cả tổng giám đốc cũng thích cà phê của Hà Hà pha!

"Phải không? Tốt lắm vậy để cho cô ấy đi pha, Hương Tĩnh cô theo tôi nói chuyện phiếm đi!" Tăng Ly cười tủm tỉm nhìn Tiêu Hà Hà cúi thấp đầu: "Thế nào? Tiêu tiểu thư không muốn giúp những việc như vậy?"

Tiêu Hà Hà ngẩng mặt lên, nhìn thấy Tăng Ly vẻ mặt bí hiểm đang nhìn mình, có chút bất đắc dĩ "Tôi lập tức đi!"

Tăng Ly mắt lướt qua đồng văn kiện trên bàn của Tiêu Hà Hà, ừ, còn mười lăm phút nữa là bắt đầu họp nhưng là thần tiên cũng khó mà dịch ra nhiều văn kiện như vậy! Cô bé này vẻ mặt lại bình thản như vậy, thật sự là làm cho người ta tò mò chết được!

"Tàng Ly, cà phê đến đây!" Tiêu Hà Hà đem cà phê đến trước mặt anh.

"Ừ! Hào nói a! Tiêu tiểu thư, cô học được kỹ thuật pha cà phê ở chỗ nào vậy?"

"Quán cà phê!" Tiêu Hà Hà bình tĩnh trả lời, cô từng làm việc ở quán cà phê hơn một năm đó là mười bảy năm trước rồi! Lại nghĩ đến năm mười bảy tuổi, mười bảy tuổi là một năm cô lo lắng nhất cho cuộc đời của mình!

"A! Chẳng trách!" Tàng Ly nhú mày "Vậy cô biết pha trà không?"

Tiêu Hà Hà vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy trong mắt anh một tia ranh ma, Tiêu Hà Hà nghĩ thầm trong lòng, người con trai này đến cùng có phải hay không có ý cùng cô nói chuyện phiếm, cô còn phải phiên dịch văn kiện nữa a!

"Làm lỡ công việc của cô sao?" Tàng Ly nhú mày, trên khuôn mặt tuấn mỹ cũng không có một chút áy náy, ngược lại cho rằng đó là đương nhiên: "Vậy cho tôi thêm một ly trà đi! Tôi luôn luôn thích Trung Quốc và Phương Tây cùng kết hợp!"

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 9: Phiên dịch viên tranh chấp

Edit + Beta: Tiểu Mỹ.

Tiêu Hà Hà hít sâu sau đó đứng lên, lần thứ hai đi tới chỗ để nước trà rót một ly trà.

"Ừ! Không thể tưởng được kỹ thuật pha trà của cô cũng giỏi như vậy!" Tàng Ly nhấp một miếng trà "Cái này nước trà hương vị thật tươi mát, màu sắc cũng rất được còn có nhiệt độ rất phù hợp a!"

Tiêu Hà Hà đầu có tâm tình nghe anh "Khen ngợi", cô nhanh chóng lật chuyển văn kiện trong tay.

Tàng Ly nhìn cô không nói lời nào, người phụ nữ trước mặt sắc mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, toàn vẹn tỏa ra hơi thở lạnh nhạt, thật là một cỗ quái nếu người phụ nữ khác nhìn thấy Tàng Ly anh đều là một dạng hoa si còn cô thì chế giễu, rõ ràng là đang xem thường anh!

"Tổng giám đốc hảo!" Đột nhiên Hường Tĩnh đứng lên gọi.

Ba người đồng thời hướng hành lang bên kia nhìn, dáng người cao ngất của Tần Trọng Hàn theo thang máy bên kia bắt đầu đi tới, nghe được tiếng chào hỏi anh chỉ ngẩn gọn "Ừ" một tiếng!

Anh so với các chàng trai khác đặc biệt lạnh lùng nghiêm túc, nói không nhiều lắm, nhìn thấy Tàng Ly chỉ là nhìn lướt qua bước đi vào văn phòng.

"Tổng giám đốc, đợi một chút a, sao lại nóng nảy như vậy?" Tàng Ly bùng một ly cà phê cùng một ly trà hương phòng tổng giám đốc đi tới.

Tiêu Hà Hà cũng lập tức rót một ly cà phê đưa đến phòng tổng giám đốc.

"Thư kí Tiêu, văn kiện tôi cần chuẩn bị xong chưa?" Phía sau bàn làm việc anh đang kí tên, hỏi.

"Chưa a!" Tiêu Hà Hà bình tĩnh trả lời.

"Chưa?"

"Hàn, thư kí Tiêu pha trà cũng không tồi a..." Tàng Ly ở trên ghế sofa một bên nói.

"Cậu cảm miệng!" Lạnh lùng ngăn lại lời Tàng Ly nói.

"Ách!" Không thể không biết xấu hổ, Tàng ly giống như người mẫu một loại tuấn mỹ trên khuôn mặt nhuộm lên một chút bí hiểm, đột nhiên gương mặt cười "Ừ! Thư kí Tiêu, cô không hoàn thành công việc cho công ty tạo thành tổn thất làm sao bây giờ?"

"Thực xin lỗi! Tôi lập tức..." Tiêu Hà Hà cuối đầu xuống "Tôi lấy được văn kiện mới vừa rồi là ở mười lăm phút trước!"

"Tôi muốn chính là phiên dịch tốt văn kiện, không phải lý do của cô!" Một đạo thanh âm lạnh lẽo đột nhiên vang lên, quyết đoán mà cắt ngang câu nói kế tiếp của Tiêu Hà Hà mà ánh mắt của anh cũng đi theo trầm xuống.

"Vâng!" Tiêu Hà Hà cơ thể đột nhiên run lên, hai tay theo bản năng mà nắm chặt khay.

"Văn kiện, tôi muốn văn kiện!" Tần Trọng Hàn đột nhiên đứng lên, một thân tây trang màu đen vừa đúng hiện ra hình thể to lớn cùng hai chân thon dài hữu lực, vẻ mặt lạnh lùng tràn ngập sự liêu lĩnh kiêu ngạo không kềm chế được trên khuôn mặt, của anh nổi toạc ra, của anh cuồng ngạo cùng phần cứng rắn lạnh lùng toát ra sẽ làm cho người ta được một trận run rẩy "Mười phút sau cô nếu còn chưa phiên dịch ra vậy thì lập tức thu dọn đồ đạc cút đi!"

"Tôi..." Tiêu Hà Hà hàm răng hăm sâu ở bên trong, khẽ cắn môi "Vâng!"

"Hàn, cái này rõ ràng là có người hăm hại cô ấy!" Tiêu Hà Hà đi rồi, Tăng Ly cả lợ phát phơ gác chân nói "Mười lăm phút trước lấy được văn kiện cậu có thể phiên dịch ra được không?"

"Tôi muốn chính là đủ tư cách làm thư kí, nếu không thể ở văn phòng đứng vững gót chân vậy thì không thích hợp lắm!" Tần Trọng Hàn lạnh lùng nói "Công ty không phải là tổ chức từ thiện!"

"Thư kí Tiêu pha cà phê cùng trà thật đúng là không phải bình thường thật là tốt uống, nói như vậy, tớ cũng không thể lấy được góc tường của cậu?" Tăng Ly ngược mắt nhìn Tần Trọng Hàn, trong mắt lóe sáng một tia âm mưu.

"Cậu muốn nói cái gì?"

"Mời cô ấy phục vụ cho tớ a!" Tăng Ly nhú nhú mày "Mười phút tớ xác định cô ấy không thể phiên dịch được!"

"Cô ấy không được!" Tần Trọng Hàn nhàn nhạt nhướn mày "Hợp!"

Nói xong, Tần Trọng Hàn nghiêm mặt lại dẫn đầu đi ra ngoài.

Đến cửa đột nhiên gặp được Tiêu Hà Hà.

"Tổng giám đốc văn kiện của anh cần!" Tiêu Hà Hà cầm trong tay văn kiện vừa mới in ra đưa tới trước mặt Tần Trọng Hàn.

Kính ngạc, Tăng Ly thiếu chút nữa bị sặc nước trà "Tiêu tiểu thư cô...cô phiên dịch ra a?"

Tiêu Hà Hà gật gù đầu, ánh mắt bình thản nhưng lại rất bình tĩnh.

Tăng Ly nhìn chằm chằm cô gái trước mặt, anh trước sau như một thông minh lạnh lợi nhìn xa trông rộng nhưng cứ nhiên nhìn không thấu một người tiểu nữ tử như vậy.

Tần Trọng Hàn ánh mắt nheo lại đứng lên, không nói được lời nào nhận văn kiện cầm ở trong tay nhìn thoáng qua xoay người hướng phòng họp đi đến.

"Tiêu tiểu thư, thần tiên a?" Tăng Ly hướng cô giờ ngón tay cái lên.

Tiêu Hà Hà nhẹ nhàng thở ra may mắn cái này văn kiện khi Tần Trọng Hàn cùng An Xuyên đi công tác cô sớm thấy được cũng thử phiên dịch tốt đã tồn tại trong máy tính rồi, vừa rồi cô tìm lại cuối cùng thì cho in ra.

"Hà Hà, cô phiên dịch khi nào?" Kính ngạc, Hướng Tĩnh trước đã chạy tới bát quái.

"Trước kia phiên dịch không nghĩ tới vừa vặn còn giữ!"

"Oa! Cái này An Xuyên nhất định sẽ thấy mình đàn độn a!"

Tiếp tục ngồi xuống, An Xuyên về mặt tối đen tiêu sái đi tới "Tiêu Hà Hà, cô đã sớm phiên dịch tốt vì cái gì còn nói chưa? Vui đùa tôi như vậy cực kỳ thú vị phải không?"

"An tiểu thư, thật có lỗi, tôi không biết phần văn kiện này chính là phần tôi phiên dịch lúc đầu!" Tiêu Hà Hà bình tĩnh nói.

Lạnh lùng đảo qua, An Xuyên khoe môi gọi lên một chút châm chọc "Tổng giám đốc cho cô đi phòng họp!"

"Vâng!" Tiêu Hà Hà đứng lên hướng phòng họp đi tới.

"Tổng giám đốc!" Đứng bên cạnh Tần Trọng Hàn không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh hỏi "Anh tìm tôi?"

"Ngồi xuống!" Tần Trọng Hàn đầu cũng không ngẩng.

"Cái này không thích hợp!" Tiêu Hà Hà làm sao có tư cách tham gia hội nghị của công ty cùng công ty khác họp tác?

"Bảo cô ngồi cô cứ ngồi!" Tần Trọng Hàn ngẩng đầu ý bảo cô ngồi bên cạnh anh.

"Ngồi đi Tiêu tiểu thư!" Tăng Ly cực kỳ chân chó chạy tới kéo ra ghế dựa cho cô.

"Cám ơn!"

"Đừng khách sáo, Tiêu tiểu thư tôi thích những người làm việc có chuẩn bị!" Tăng Ly nhàn rỗi ân cần vừa rồi như vậy ngay cả Trọng Hàn cũng đi theo sững sờ tên kia luôn luôn không có cảm xúc dao động lần này bị chấn động rồi, Tăng Ly ngẫm lại cũng thấy buồn cười.

"Ách!" Tiêu Hà Hà cúi đầu rất có nề nếp ngồi bên cạnh Tần Trọng Hàn.

Ngay sau đó, An Xuyên mang theo đến đây hai vị nhân viên của ông ngoại tư vào phòng họp, tầm mắt lướt qua Tiêu Hà Hà thì lộ ra một chút ghen tị cùng hung ác.

"Đừng tưởng rằng trước đó chuẩn bị phải ý!" Thanh âm lạnh lùng giống như một chậu nước lạnh cùng một loại rót qua, Tiêu Hà Hà sững sờ không hiểu tổng giám đốc đang nói cái gì.

"Hàn! Không chuẩn bị mà nói chẳng phải là muốn bị hại thảm hả? Cho nên đòi người vẫn là nơi chốn cần phải chuẩn bị tốt, Hà Hà a, đúng rồi tôi có thể gọi cô là Hà Hà không?" Tăng Ly vẻ mặt chờ mong tùy ý!" Cô có thể nói cái gì nhưng nhà là quản lý quan đại đề chết người.

"Hà Hà, về sau tôi cứ như vậy gọi cô, tôi cho cô biết chức trường chính là từng bước một cái dấu chân máu đi tới giết người vô hình cô phải cẩn thận a...!"

"Cậu có kết thúc hay không?" Lạnh lùng ngăn lại, Tần Trọng Hàn ánh mắt như đao.

Tiêu Hà Hà hít thở sâu một hơi khí chỉ có thể gặt đầu.

AVL quốc tế đệ nhất nữ tính công ty, chủ chính là đứng đầu trang phục phẩm bài, công ty cấp dưới Thiết Kế Sư đều là tiêu chuẩn hạng nhất thế giới.

Bọn họ quản lý thiết kế đều là trang phục phẩm bài tuyển đầu mà AVL lại ở trên thế giới trang phục từng đợt rồi lại từng đợt cao trào.

Một người phụ nữ hai mươi bảy hai mươi tám tuổi xung quanh là các thành phần tri thức cùng một người nam trợ thủ của cô, người phụ nữ tóc ngắn gọn gàng, đồ trang sức trang nhã, ánh mắt sắc bén mà khủng hoảng cùng Tần Trọng Hàn sau khi gặt đầu trực tiếp ngồi ở vị trí đã định: "Tần tổng bắt đầu đi!"

Tần Trọng Hàn gặt đầu.

Là cô - Ngô Tân Tuyên. Thiết kế sư trang phục nổi tiếng quốc tế chẳng trách ánh mắt khủng hoảng như vậy thì ra là thiết kế sư đứng đầu AVL.

"Ngô tiểu thư về sau chuyện hợp tác cùng AVL liền do Thư kí Tiêu tới phụ trách!"

"Thư kí Tiêu?" Ngô Tân Tuyên sững sờ ánh mắt nhìn lướt qua Tiêu Hà Hà.

Ngay cả Tiêu Hà Hà cùng Tăng Ly đều đi theo sững sờ không biết Tần Trọng Hàn đến cùng có ý tứ gì.

"Tần tổng nếu tôi không đoán sai mà nói anh có vẻ phải một người vừa mới vào công ty cho tôi làm người hợp tác cái này chỉ sợ không được thích hợp đi?"

"Cô ấy có khả năng!" Tần Trọng Hàn ngẩng đầu lên hai tay đan vào nhau nhìn Ngô Tân Tuyên "Ngô tiểu thư là không tin tưởng vào con mắt nhìn người của tôi rồi hả?"

Thâm sâu chăm chú nhìn Tần Trọng Hàn một trận "Vậy được rồi! Tiêu tiểu thư ở đây là một kiểu trang phục mới ra hi vọng Tiêu tiểu thư có thể nhận xét một chút!"

Ngô Tân Tuyên đem một tấm hình trong kẹp tư liệu lấy ra đẩy đến trước mặt Tiêu Hà Hà.

Cơ hồ bất luận kẻ nào cũng biết đây là trang phục Ngô Tân Tuyên năm nay mới thiết kế, Tiêu Hà Hà cũng không phải ham thích người thời thượng nhưng cô vừa mới nhìn qua thấy được ở cái này thân quần áo mới ra, đáng tiếc không có ai biết kiểu lễ phục này lại có một cái khuyết điểm nhỏ của sản phẩm bởi vì ngày đó cô cùng Thịnh Thịnh chơi đùa ở quảng trường nhìn thấy trên màn hình lớn bộ quần áo này kích thích lưng áo thiết kế không được tinh tế lắm!

"Đây là một chút khuyết điểm nhỏ của sản phẩm!" Tiêu Hà Hà nói ra làm người khác ngạc nhiên.

"A...?!" Ngô Tân Tuyên trong lòng cả kinh.

Tiêu Hà Hà dùng ánh mắt độc đáo chậm rãi chuyên nghiệp tiêu chuẩn mà nói không chỉ làm cho Ngô Tân Tuyên một bên cả kinh, cao hơn là làm cho Tần Trọng Hàn ngẩn ra chưa từng nghĩ cô cư nhiên giống như cái này chuyên nghiệp tiêu chuẩn.

Tăng Ly trong lòng không ngừng nói thầm cô không phải học tài chính sao? Nếu đối trang phục giải thích như vậy độc đáo, làm gì còn mặc quần áo xám xịt như vậy?

"Tần tổng tôi đồng ý cùng Tiêu tiểu thư hợp tác!" Ngô Tân Tuyên nói.

Tiêu Hà Hà sững sờ đối với cô nợ nần cười không hở là thiết kế sư AVL cư nhiên không thêm đề ý cô nói tác phẩm của cô ấy có khuyết điểm, chẳng trách nhiều người như vậy khâm phục thiết kế của Ngô Tân Tuyên cô không có chút nào ý tài cao ngạo, vẫn như cũ vẫn duy trì chuyên nghiệp tiêu chuẩn

cùng công bằng đánh giá.

"Hà Hà, tổng giám đốc cư nhiên cho cô phụ trách chuyện hợp tác cùng AVL a!" Hướng Tinh vừa hâm mộ vừa ghen tị nói: "Tôi cũng ghen tị với cô!"

Àm thầm cười, Tần thị cùng AVL quan hệ hợp tác trước sau như một mà tập đoàn AVL có 30% cổ phần công ty thật ra là tập đoàn Tần thị mà lần này hàng loạt trang phục mùa đông lại cùng tập đoàn Tần thị hợp tác hạng mục, Tiêu Hà Hà không biết Tần Trọng Hàn vì cái gì đem công việc quan trọng như vậy giao cho mình đây là ngành quản lý việc làm a!

Bên trong phòng làm việc to như vậy chàng trai đáng người cao ngất ngồi ở trên ghế sofa, hai chân thon dài tùy ý vén, áo sơ mi cởi ra hai nút đầu lộ ra bộ ngực rắn chắc bên trong. Một vài sợi tóc rũ xuống che phủ khuôn mặt anh tuấn của anh, lông mi dày che lại mí mắt phía dưới.

Mà bên cạnh An Xuyên bách chuyển thiên hồi mà làm nũng kêu: "Hàn~ ""

"Ừ?" Giọng nam hơi khàn khàn mà lại dồi dào từ tính làm cho người phụ nữ trong lòng có chút run rẩy.

"Đáng ghét, Hàn anh có biết người ta mấy ngày không gặp anh tuần trước sau khi trở về anh cũng không tới tìm người ta!" Giống như ngại ngần tay chậm rãi đưa tới bộ ngực trần trụi của Tần Trọng Hàn chậm rãi vuốt ve hết sức khiêu khích...

Tiêu Hà Hà không hiểu Tần Trọng Hàn vì cái gì giao cho mình nhiệm vụ khó khăn như vậy, cô muốn đi từ chối để cho anh cho người khác làm cô sợ làm không đến sẽ tạo thành tổn thất cho công ty.

Vừa suy nghĩ vừa im lặng thờ dài bởi vì quá nóng nảy đưa tay đẩy ra cửa gỗ "Tổng giám đốc về việc hợp tác cùng AVL..."

Đột nhiên có giọng nói phát ra, hai người đang ngồi trên ghế sofa ôm hôn phút chốc tách ra, Tiêu Hà Hà vẻ mặt xấu hổ đi cùng một chút sùng sốt may mắn chỉ là hôn môi nếu như là một việc khác thì cô cất ngang như vậy cuối cùng liền có lỗi rồi.

Xấu hổ nuốt nước bọt, mặt đỏ bừng lên Tiêu Hà Hà mở miệng giải thích: "Thật có lỗi, các người cứ tiếp tục."

Vừa dứt lời nhanh chóng đóng cửa lại, Tiêu Hà Hà vỗ vỗ ngực lại dùng sức vỗ vào mặt mình, trời ạ cô như thế nào lại làm như vậy như thế nào lại quên gỗ cửa a! Cô thật là một chày gỗ!

Trong phòng làm việc, Tần Trọng Hàn rất nhanh sửa sang lại quần áo, đối với An Xuyên nói: "Ra ngoài!"

"Hàn! Người ta còn chưa..." Vừa mới mở miệng bởi vì vẻ mặt u ám của anh mà im bặt.

Tiêu Hà Hà còn chưa ngồi yên đột nhiên nhìn thấy An Xuyên chưa thỏa mãn dục vọng từ trong phòng tổng giám đốc đi ra, tức giận đi đến trước mặt Tiêu Hà Hà "Tiêu Hà Hà, cô nghĩ tổng giám đốc đem công việc quan trọng như vậy giao cho cô chính là đối với cô thay đổi cách nhìn, hừ! Nhan sắc của cô còn kém chút! Đừng quên thân phận của mình vào phòng tổng giám đốc phải nhớ gỗ cửa!"

"Vâng! Thực xin lỗi!" Tiêu Hà Hà liên tục gật đầu.

An Xuyên tức giận lắc lắc móng rời khỏi.

"Hà Hà cô đụng vào cái gì?" Hướng Tinh chạy lại "Không phải là tổng giám đốc cùng An Xuyên đang xxoo đấy chứ?"

"Nào có!" Rất nhanh nói "Cô cả đầu đều là hoa râm tư tưởng!"

Le lưỡi Hướng Tinh cười nói "Đối với vẻ mặt của cô rõ ràng là như vậy rồi! Cô xem mặt của cô đồ thành bộ dáng gì hình như người cùng tổng giám đốc xxoo là cô!"

"Đừng nói đùa!" Tiêu Hà Hà nghiêm túc ngăn lại, cô đắc tội tổng giám đốc không biết có thể hay không bị sa thải. Nhưng mà đợi đã lâu cũng chưa đợi được Tần Trọng Hàn tức giận.

Sau khi tan ca cửa phòng tổng giám đốc vẫn đóng chặt, Tiêu Hà Hà ngồi ở vị trí của mình, mọi người đi không sai biệt lắm, An Xuyên hung hăng trừng mắt nhìn Tiêu Hà Hà vài lần giẫm lên giày cao gót hướng thang máy đi đến!

Tiêu Hà Hà thấp thỏm lo lắng không biết mình có thể hay không sẽ bị sa thải.

Điện thoại đột nhiên vang lên, Tiêu Hà Hà sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên, mắt nhìn là phòng tổng giám đốc liền đề xuống nút nghe: "Thư kí Tiêu đưa ly cà phê tới!"

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mạ Đánh Tổng Tài* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Lại gặp rắc rối

Edit + Beta: Tiểu Mỹ.

Trong văn phòng Tần Trọng Hàn ở phòng nghỉ ngơi rửa mặt chải đầu một chút vuốt xuống nếp nhăn trên áo sơ mi đưa mắt nhìn trong gương anh khí ngầu quan bức người, khóe miệng cười tự giễu.

Lại đi đến phía sau bàn làm việc bắt đầu làm việc.

"Tổng giám đốc, cà phê!" Tiêu Hà Hà lo lắng bụng cà phê đi tới đặt trên bàn.

Cả người cũng không dám thở mạnh sợ một cái không cẩn thận bị âm ỉ vu ngừ.

"Giúp tôi tìm tài liệu trong cuộc họp sáng nay!" Tần Trọng Hàn chỉ xuống một đồng tài liệu trước mặt đầu cũng không ngẩng nói.

"Vâng!" Đem cà phê đặt bên cạnh trên bàn trà, Tiêu Hà Hà bắt đầu bắt tay vào làm lại không nghĩ rằng một cái không cẩn thận đụng đổ cà phê "A! Thực xin lỗi, thực xin lỗi, tổng giám đốc!"

Nguy rồi cô lại gặp rắc rối!

Vội vàng cứu giúp ly cà phê, cà phê nóng bỏng bắn tung tóe trên tay nóng đến da thịt của cô, nóng quá a! Nhưng mà cũng biết ướt bàn của Tần Trọng Hàn.

Tiêu Hà Hà bắt chập trên tay toàn tâm đầu đón cảm lấy khăn giấy giúp Tần Trọng Hàn lau chùi cái bàn, một bên lau một bên nói: "Tổng giám đốc, thực xin lỗi tôi không phải cố ý!"

Đến lúc lau sạch sẽ, không tòi, không có nóng đến tổng giám đốc bằng không cô thật đã chết rồi, người ta là kim cương một cân thịt so với kim cương đều quý cô như thế nào bồi thường được?

Không có ý nghĩ sẽ phẫn nộ, anh để cây viết trong tay xuống nhìn cô bộ dáng bối rối nhìn nhìn lại tay cô ánh mắt sợ hãi lập tức đứng lên kéo tay cô qua: "Tay bị phỏng sao?"

Nói xong anh kéo cô đi vào phòng rửa mặt phía sau phòng tổng giám đốc, vặn mở vòi nước giúp cô xối nước lên.

Bàn tay to của anh cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, Tiêu Hà Hà muốn lùi về sau nhưng mà anh lại dùng sức nắm, cẩn thận giúp cô dùng nước lạnh rửa.

"Không tòi, không có bị phỏng, bắt quá là đã đỏ lên, trở về thoa chút thuốc mỡ!" Anh cuối cùng cũng buông cô ra! Kia tay thật nhỏ a, lại còn có mùi nốt chai sần, xem ra giống như là người đã từng ném qua cực khô!

Tiêu Hà Hà lông mi dài buông xuống, tim đập thình thịch "Tổng giám đốc, thực xin lỗi, tôi pha thêm cho anh một ly!"

Lông mi đen nhánh rậm rạp, con ngươi đen thâm thúy rơi định trên mặt cô buông xuống, phở duệ môi phong dương lên tao nhã "Hảo!"

Cô giống một con chuột nhỏ một loại xám xịt dán chân tường trốn ra khỏi phòng tổng giám đốc, hít thở sâu một hơi khí, anh cư nhiên không có tức giận, khi trở lại thì cô cẩn thận đem ly cà phê cất kỹ "Tổng giám đốc, đây là tư liệu!"

Tầm mắt của anh dừng ở trên tay cô, hồi lâu sau mới gạt đầu "Ừ!"

"Tổng giám đốc!"

"Ừ?" Tần Trọng Hàn khép lại tư liệu ngẩng đầu lên.

"Anh vì sao lại đem AVL hợp tác giao cho tôi?"

"Cô không thể đảm nhiệm được?" Tần Trọng Hàn nhún mày, ánh mắt thâm thúy.

"Tôi chỉ là một người mới!"

"Cô chỉ cần nói cho tôi biết cô có thể hay không thể đảm nhiệm?" Tần Trọng Hàn nói.

"Ngẩng đầu lên!" Tần Trọng Hàn khóe môi giơ lên, giọng nói càng thêm từ tính "Cô thích nhìn chăm chăm mũi chân của mình khi cùng người khác nói chuyện?"

"A!" Mặt của cô đỏ lên, xấu hổ mà ngẩng đầu lên, chạm vào ánh mắt thâm thúy của anh.

Không hiểu nhìn anh một đôi mắt thâm thúy rất sâu, giống bảo thạch màu đen một loại chói mắt, làm cho người ta không nghĩ qua là sẽ hầm sâu trong đó.

"Có thể hay không thể?" Anh chăm chú hỏi.

"Có thể!" Tiêu Hà Hà hít thở sâu một hơi khí, kiên định mà đáp.

Mặc kệ như thế nào, cô cũng phải cố gắng thử xem trong thế giới của cô không có thất bại, bởi vì cô không cho phép mình thất bại, cô còn có Thịnh Thịnh phải nuôi. Thịnh Thịnh là nguồn động lực của cô!

"Tốt lắm! Tôi hi vọng nghe được chính là một câu trả lời khẳng định!" Anh nói.

"Cám ơn đề bạt của tổng giám đốc!" Tiêu Hà Hà từ trong thâm tâm cảm kích.

"Cùng nhau dùng cơm đi!" Anh dùng ánh mắt thâm thúy chăm chú nhìn cô nói.

"Cái gì?" Cô kinh ngạc cho là mình nghe lầm.

"Thu dọn đồ đạc, tan ca, cùng nhau dùng cơm!" Anh uống chút cà phê, đứng lên, thân ảnh cao lớn mang theo nồng đậm cảm giác áp bức phả vào mặt.

"Tổng giám đốc, thực xin lỗi, tôi còn có việc! Đi trước!" Cô muốn đi đón con trai, cũng đã trễ thế này rồi, trời ạ cô bị muộn rồi!

Rất nhanh mà chạy đi ra ngoài, Tần Trọng Hàn sợ run lên, đây là lần đầu tiên anh bị phụ nữ từ chối!

Nhìn thân ảnh Tiêu Hà Hà rất nhanh rời đi, Tần Trọng Hàn cũng đi theo ra ngoài, Tiêu Hà Hà xuống lầu đi ra cửa chính công ty sau đó đi thẳng đến trạm xe bus.

Nhưng là xe bus dường như cũng cùng cô đối nghịch lại chưa có tới!

Tần Trọng Hàn lái chiếc xe màu xanh ngọc của anh chậm rãi trượt ra cửa chính của công ty, hơi nghiêng mắt nhìn đến trạm xe bus lúc trước lau xuống một thân ảnh mảnh khảnh, cô đang lo lắng nhìn đồng hồ trên tay.

Ánh mắt sắc bén gắt gao khóa lại cái kia thân ảnh.

Tiêu Hà Hà lo lắng chờ đợi xe bus, đột nhiên cảm giác được một cỗ ánh mắt quán quanh lấy mình.

Một chút không hiểu trực giác khiến cho cô nhanh chóng ngẩng đầu, nhìn về phía đường cái, đâu có người nào đâu a, nơi nơi xe tới xe lui, không nói gì chỉ lắc đầu.

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại di động trầm bổng vang lên, Tiêu Hà Hà hoảng sợ, khẩn trương nhận điện thoại.

"Hà Hà, cậu như thế nào lại như vậy? Tối đêm Tịnh Thịnh đón về rồi, cậu không cần vội trực tiếp về nhà!" Đầu dây bên kia truyền đến thanh âm hùng hùng của Mễ Cách.

"Cám ơn cậu Mễ Cách!" Cô đang sốt ruột đây, không nghĩ tới cô ấy đã giúp mình đem con trai đón về rồi. Vậy là tốt rồi, bằng không vừa nghĩ tới bộ dáng thất vọng của Thịnh Thịnh thì trong lòng của cô sẽ rất đau!

Hôm nay mệt mỏi quá a, thật khẩn trương a nhưng là vừa nghĩ tới Thịnh Thịnh, trong lòng đã cảm thấy có khổ có mệt cũng đáng giá.

Hôm nay cư nhiên đụng vào tổng giám đốc cùng thư kí An hôn môi, mà tổng giám đốc lại giống như cái gì cũng chưa phát sinh, không tởm, không xạo cô như vu nư, xem ra tổng giám đốc không phải tiểu nhân vì yêu mà mang thù, cuối đầu mắt nhìn xuống tay bị phỏng đỏ, lại xống một họa cũng không bị sa thải, Tiêu Hà Hà vẫn còn nở nụ cười giống trứng số một dạng.

Tần Trọng Hàn ánh mắt vẫn dõi theo thân ảnh của Tiêu Hà Hà, Bố Gia Dịch chậm rãi xẹt qua, cuối cùng chậm rãi sửu qua trạm xe bus, mà chuyển kính trong xe kia lau xuống thân ảnh nhỏ nhỏ lại càng ngày càng rõ ràng.

"Cuối tuần này là lễ mừng công ty, Hà Hà, cô chuẩn bị tốt lễ phục chưa?" Hường Tĩnh hỏi.

"Còn cần lễ phục?" Tiêu Hà Hà kinh ngạc sừng sững "Cũng không thể không tham gia?"

"Không phải đâu! Không tham gia sao được?"

Đang nói, thư kí Cao đi tới tuyên bố tin tức "Cái này thứ bảy, công ty có lễ mừng địa điểm là ở khách sạn Kim Nhã, con gái mặc lễ phục tham dự, con trai mặc tây trang!"

"Ách!" Tiêu Hà Hà chân mày cau lại, lễ phục a! Hào đắt tiền!

Trong lòng thấp thỏm bất an nghênh đón thứ bảy.

Cũng may, Mễ Cách có lễ phục đáng người của cả hai cũng không sai biệt lắm, Tiêu Hà Hà cô có thể hỏi mượn lễ phục của cô ấy.

Mề Cách tìm nhất kiện tiểu lễ phục màu trắng, cảm giác có phần phong cách Brazil, Tiểu Hà Hà sau khi thay Mề Cách cùng Thịnh Thịnh đều ngây người ra.

"Hà Hà, cậu mặc cái này giống như lễ phục váy dây, đem xương quai xanh hoàn mỹ của cậu lộ ra còn có cái này bộ ngực kinh người, a..., trời ạ, là một chàng trai đều phải chảy máu mũi!"

"Di Mề Cách, mẹ của con mặc bại lộ như vậy không ai bảo vệ làm sao bây giờ a? Không được, con cũng phải đi con muốn bảo vệ mẹ, không cho sắc lang tới gần!" Thịnh Thịnh nhanh chóng xoay quanh.

"Ha! Tiểu tử, như vậy mới tốt a, cho con tìm cha mà!"

"Con không cần cha, con muốn nhanh lớn lên để cho mẹ già cho con!" Thịnh Thịnh hào khí vỗ vỗ ngực "Con có thể bảo vệ mẹ!"

"Ha ha!" Mề Cách phì cười "Con là tiểu nhân a, con thật đúng là mền mầu a! Chờ con trưởng thành thì mẹ con đã già rồi!"

"Mẹ của con mới sẽ không già!" Thịnh Thịnh không nghe theo kêu lên "Di Mề Cách cũng sẽ không già!"

"Vâng! Chúng tôi đều sẽ không già...không già mới là lạ đấy!" Mề Cách cười ha ha lên, không già mà nói vậy thì thành lão quy ngàn năm rồi.

"Được rồi, đừng cười nữa nhìn xem tớ như vậy được không?" Tiểu Hà Hà nhìn mình trong gương "Không được, không thể quá hơn người tớ chỉ nghĩ muốn khiêm tốn."

"Ai nha! Cái này tốt lắm!"

"Mề Cách, cậu giúp tớ che một chút, tớ không thể mặc bại lộ như vậy! Thịnh Thịnh nói rất đúng!" Tiểu Hà Hà lo lắng, cô là một người phụ nữ độc thân còn mang theo một đứa nhỏ làm sao có thể rêu rao như vậy?

Cuối cùng, Mề Cách cũng thỏa hiệp.

Tiểu lễ phục màu trắng tuy rằng thích hợp với tiệc rượu, đáng tiếc bởi vì bên ngoài dư nhất kiện áo khoác cho nên che lấy thân thể lung linh trong lễ phục, ngược lại có chút bảo thủ quê mùa.

"Trời ạ, Hà Hà, cậu thật là chà đạp quần áo của tớ a!" Nhìn ở trong tay che đi hào quang của Hà Hà, Mề Cách chịu không nổi liên tục lắc đầu.

"Như vậy tốt hơn nhiều." Quan sát một chút, Tiểu Hà Hà khoe miệng nhàn nhạt về lên "Ừ, Mề Cách, Thịnh Thịnh xin nhờ cậu rồi!"

"Mẹ, người phải nhanh chóng trở về a..." Thịnh Thịnh lo lắng ôm lấy cánh tay Tiểu Hà Hà "Người phải cẩn thận cái này những chú xấu xa, người khác cho rượu không thể uống a...! Bởi vì bên trong có thể có thuốc mê, mẹ người nghe không?"

"Ha ha, ông trời của ta a!" Mề Cách chịu không nổi hét chói tai "Thịnh Thịnh đây là học ở đâu a? Phòng bị hiểu biết hù chết người a!"

"Trên TV, di Mề Cách trên TV có nói a..." Thịnh Thịnh nghiêm trang nói.

"Con trai yên tâm, mẹ sẽ cẩn thận, con ở nhà nhớ nghe lời."

"Dạ!"

"Kia phải mở điện thoại a..., nếu có người khi dễ người con lập tức đi cứu người!"

"Tiểu hộ hoa sứ giả a!" Mề Cách chịu không nổi lắc đầu "Tốt lắm, mẹ con hai người đừng tình chàng ý thiếp nữa, nhanh lên đi thời có việc gì gọi điện thoại!"

Tiểu Hà Hà sau khi đi, Thịnh Thịnh giờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, chăm chú hỏi: "Di Mề Cách, người nói mẹ của con thật sự nên tìm một chàng trai sao?"

Khách sạn Kim Nhã.

Thiết hắc sắc Mancini tây trang phụ trợ Tần Trọng Hàn dáng người cao to đứng thẳng mà kéo cánh tay anh là bạn gái toàn thân tiểu lễ phục màu tím lông lẩy, quần áo được cất hoàn mỹ quả là thợ khéo, kia làm cho cơ thể có vẻ đặc biệt đột ngột có hứng thú.

Mà bắt mắt nhất chính là cô giống như thiên nga trên cổ có vòng cổ kim cương sáng chói ánh sáng ngọc kim cương vừa nhìn thấy liền biết là cực phẩm trên đầu giá hội, mà cùng kiểu là bông tai và lắc tay, nhấn lại làm cho bình thường phú thương đều theo không kịp.

Tiểu Hà Hà lui ở trong góc, đối mặt với trường hợp như vậy đối với chính mình căn bản là không hợp nhau. Tuấn nam mỹ nữ một đồng một đồng, thật sự là hoa cả mắt a!

Tần Trọng Hàn cùng bạn gái của anh xuất hiện làm cho cả lễ mừng đều có chút rộ lên, mà phía sau anh Tăng Ly xuất hiện cũng như vậy gây nên xôn xao

chỉ là bên cạnh anh không có bạn gái, một người cười hề hề giống nhau tây trang trắng thớm, tuấn mỹ như thần.

Chỉ là, hai người không đồng loại hình, Tăng Ly diện mạo quá mức âm nhu, mà Tần Trọng Hàn đó là tính cách cùng thân thể cường tráng tập hợp tạo nên một thân hình nam.

Trong đại sảnh truyền đến âm thanh Piano uyển chuyển mà tao nhã, bốn phía khách đã tập trung toàn bộ, nhìn thấy Tần Trọng Hàn cùng bạn gái xa lạ bên cạnh anh toàn bộ khách mời đều tạm thời thất thần.

Mà Chủ tịch Tần Lăng Hàng đang nhìn đến người phụ nữ bên cạnh Tần Trọng Hàn khi đó khuôn mặt hạ xuống, hiển nhiên ông đối với người phụ nữ bên cạnh Tần Trọng Hàn rất không hài lòng.

Tăng Ly tầm mắt quét toàn bộ một vòng, nhãn mặt nhủ mảy, đều một dạng a, hàng năm đều là những người phụ nữ này, không có gì mới a! Đột nhiên, anh nhìn đến thân ảnh lui trong góc hình như là Tiêu Hà Hà.

So với tổ hợp tuấn nam mỹ nữ trước mặt, cô có vẻ quá mức bình thường, không phải chỉ khuôn mặt mà là khí tức của cô căn bản không thích hợp nơi này.

Đi nhanh qua "Này! Hà Hà, thân ái, cô như thế nào một mình ở trong này?"

Tiêu Hà Hà vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Tăng Ly khuôn mặt trên tức, thấp giọng nói: "Đã từng lí!"

Anh thật hay nói đùa, kêu ai cũng thân ái, bất quá xem ra anh cũng không có gì ác ý lại có chút không hiểu cảm giác thân thiết.

"Xin chào." Thấp giọng nói, đầu tựa hồ cúi xuống thấp hơn, Tiêu Hà Hà vô lực nhìn mũi giày của mình, như vậy buổi tiệc thật sự không thích hợp với cô, cô cũng không thể xin phép rời đi được a!

"Như thế nào? Còn muốn chạy?" Tăng Ly vừa thấy bộ dáng này của cô, liền biết cô muốn đi.

Kính ngạc ngẩng đầu "Làm sao anh biết?"

"Hà Hà, cô thật đúng là đặc biệt, người phụ nữ khác gặp được tiệc rượu đều chỉ mong sao tiến gần lên, cô thì lại chế giễu cư nhiên còn muốn chạy!" Tăng Ly quét mắt nhìn lễ phục trên người cô, ừ, thay đổi quần áo so với lúc trước thời gian đi làm mặc quần áo tốt hơn chút, nhưng vẫn như cũ cực kỳ quê mùa "Không bằng như vậy đi, cùng anh trai đi thì như thế nào?"

"Ách!" Tiêu Hà Hà ngu ngơ sững sờ.

"Ha! Hù sợ đi?" Tăng Ly vẫn còn nở nụ cười "Vừa thấy cô chính là tiểu cô nương, thuần khiết như vậy, anh trai đây cũng không phải không biết xấu hổ mà tàn phá loại người như cô một đóa hoa của tổ quốc a!"

Cái gì cùng cái gì a? Tiêu Hà Hà không nói gì, cô cùng Tăng Ly quen thuộc đến phải mở cái loại này có màu sắc truyện cười mà nông nổi sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mạ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Lễ mừng ở công ty

Edit + Beta: Tiểu Mỹ.

Tiêu Hà Hà ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn Tăng Ly, trong mắt của anh không có một tia dâm loạn ngược lại trong sáng giống như đại nam hài một dạng, Tiêu Hà Hà chắc chắn điều trong lòng mình suy nghĩ, thân nhiên nói: "Đã từng lí, có đôi khi giả bộ cả lo phát phơ bộ dáng mặt chết đi được chỉ bằng anh là cái dạng gì nên là cái dạng ấy đi, anh như vậy không một mồi sao?"

Rõ ràng là không có bộ dáng cả lo phát phơ như vậy, nhưng là lại giả bộ làm ra bộ dáng như vậy.

"Ách!" Hoi hoi sững sờ, Tăng Ly cười vui vẻ "Hà Hà a, cô cũng thật làm cho anh trai đây không ngờ a! Cô xem ra là cực kỳ hiểu biết bộ dáng của tôi!"

Tăng Ly đứng lên, ngồi vào bên cạnh Tiêu Hà Hà, vị trí rất gần rất gần...

Tiêu Hà Hà lui về sau, kéo ra khoảng cách với anh nhưng anh lại đi tới trước ngồi xuống, Tiêu Hà Hà lại kéo ra, mãi đến Tiêu Hà Hà lùi đến cuối sofa...

"Hà Hà, cô xem tôi có đẹp trai không?" Tăng Ly nghiêm trang hỏi Tiêu Hà Hà.

"Đẹp trai!" Cô trả lời: "Nhưng là anh cũng không được ngồi vào bên kia a?"

Cô ngượng chết đi được, lần đầu tiên cùng một chàng trai ngồi gần như vậy, cực kỳ không quen.

Mà một chỗ khác, một ánh mắt sắc bén hướng bên này bắn qua, Tăng Ly khóe môi gợi lên một chút ý cười bí hiểm lại tiếp tục đi đến phía trước ngồi xuống: "Hà Hà a, cô cũng đã cảm thấy được tôi đẹp trai không bằng cô làm bạn gái của tôi đi!"

"Ách!" Tiêu Hà Hà sững sốt: "Tăng Ly, trình độ nói đùa của anh đã trở thành thiên hạ đệ nhất rồi!"

"Cô có bạn trai rồi sao?" Tăng Ly nhú mày.

"Cái kia thật sự không có, Tăng Ly không cần đùa với tôi rồi!" Tiêu Hà Hà đứng lên, cô không cần cùng cái này chàng trai không đứng đắn nói điều quái lạ, ngồi gần như vậy trên tiệc rượu những người phụ nữ đều bắt đầu trừng cô.

Vậy mà, mới vừa đứng lên cô nhận thấy được bốn phía đồng thời bắn tới ánh mắt thăm dò, Tiêu Hà Hà khăn trương mà thiếu chút nữa trượt chân.

"Cẩn thận một chút a!" Tăng Ly một phen ôm cô, chống đỡ cô ở trên thân thể của anh: "Hà Hà a, tôi nói cô cẩn thận một chút a anh trai còn chưa ăn cô sao cô lại bị hù thành như vậy."

Tiêu Hà Hà nhú mày, xấu hổ chết được "Thực xin lỗi!"

Cô muốn đứng lên, anh lại một phen ôm lấy eo của cô mà cô chống đỡ không nổi lại ngã vào trong ngực của anh: "Ha ha, tôi liền thích yêu thương nhưng nhớ!"

Tăng Ly ánh mắt không quên mắt liếc nhìn Tần Trọng Hàn phía trên tiệc rượu tại một chỗ khác uống rượu, quý dị cười, càng thêm ôm sát Tiêu Hà Hà cảm cố ý ám muội mà gối trên vai Tiêu Hà Hà, mái tóc dài của cô vừa vịn che khuất môi của anh, nhưng là từ một hướng khác nhìn qua lại là bọn họ đang hôn môi bộ dáng vô cùng thân thiết.

Bị ánh mắt rét lạnh của Tần Trọng Hàn nhìn lướt qua, Tăng Ly đột nhiên rung mình một cái, cái kia ánh mắt rất lạnh, trong lúc bùng tình có lại dừng khí từ trước nhưng khi đó cảm giác, ách, từ lúc nào thì Hàn đối với Tiêu Hà Hà coi trọng như vậy?

"Tăng Ly, anh buông ra!" Tiêu Hà Hà thanh âm đã tối sầm xuống, cô cũng khó xử chết được.

"Được rồi! Tôi cũng cảm thấy được như vậy nói chuyện phiếm cực kỳ nhàm chán!" Tăng Ly vừa cải chính vừa sửa sang lại tác phong, ngượng ngừng buông tay ra, ánh mắt trong veo nhìn về phía Tiêu Hà Hà.

Tiêu Hà Hà sắc mặt đỏ bừng, khó xử chết được một khi đạt được tự do cô lập tức chạy trốn đường như ngòi vào một bên trên ghế sofa, cách anh rất xa.

Mà trong đại sảnh bắn tới nhiều ánh mắt giống như mũi tên nhọn tẩm thuốc độc một dạng hận không thể đem Tiêu Hà Hà bắn cho chết, cô nghĩ những cái này đều là người ái mộ Tăng Ly đi!

Đang ngăn ra thì liền nhìn thấy phía trước không xa rõ ràng đi tới một chàng trai vô cùng đẹp trai cao ngất đến hoa mắt tư thế oai hùng, mà trong đại sảnh ánh mắt của mọi người cũng theo bước chân của anh mà đến. Đợi cho anh giống như vương giả một dạng đi đến bên cạnh Tiêu Hà Hà cùng Tăng Ly, Tiêu Hà Hà mới kịp phản ứng, thoải mái đứng lên: "Tổng giám đốc!"

"Này! Hàn, thân ái, cậu như thế nào bây giờ mới đến đây a?" Tăng Ly nói có điều ngụ ý, anh nghĩ đến vừa rồi lúc anh ôm Tiêu Hà Hà nên anh ta mới sang đây.

Tần Trọng Hàn ánh mắt lướt qua về mặt đỏ ửng của Tiêu Hà Hà, nhìn thấy khuôn mặt trắng nõn tựa hồ thoa chút phấn, mày nhú lại.

Lại lạnh lùng lườm một cái đi đến ngồi ở một bên của Tăng Ly: "Cậu cực kỳ nhàm chán!"

"Cho nên tớ mới cùng Hà Hà trò chuyện thôi!" Tăng Ly nhún nhún vai "Đúng hay không Hà Hà?"

"Ách!"

Tiêu Hà Hà không biết nên nói cái gì, chỉ có thể áp ứng không nói cẩn thận mà liếc nhìn Tần Trọng Hàn, ánh đèn chiếu lên khuôn mặt của anh đúng là một cái trời sinh a khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị, không bằng Tăng Ly tuấn mỹ trắng nõn, ngay thẳng trên mặt có vẻ đã trải qua sự thử thách gian nan vất vả.

Qua đi lạnh lùng cùng sắc bén, đao rìu một loại đục khắc ngũ quan mày rậm giữa trán, một đôi mắt giống như hồ sâu, sâu thẳm không thấy đáy, có lẽ... khề mím mím môi bởi vì nhiều năm lạnh lùng cho nên khóe môi hơi rù xuống cho dù trước mặt chính là bạn tốt.

Tăng Ly, kia trên mặt lạnh lùng cũng chưa từng rút đi.

"Hàn! Cậu quá nghiêm túc đi, hù dọa Hà Hà rồi!" Mở miệng trêu ghẹo, Tăng Ly hí một mắt vạch người đào hoa, nhìn về phía bàn tay nhỏ bé của Tiêu Hà Hà.

Mọi người ngẩng đầu nhìn về phía bên này, Tần Trọng Hàn cùng Tăng Ly đồng thời ngồi ở trước mặt một cô gái cái kia cách ăn mặc không phù hợp, cô gái này có lai lịch như thế nào?

"Tổng giám đốc, Tăng Ly, các anh trò chuyện!" Tiêu Hà Hà ý thức được thành đàn ánh mắt, vội vàng đứng lên cô mới không cần cùng bọn họ ở cùng một chỗ giống như đang chạy trốn hướng ban công bên ngoài đại sảnh đi đến, tránh thoát cái này ánh mắt đáng sợ.

Tần Trọng Hàn về mặt rất nhanh xẹt qua một tia lạnh như băng, phút chốc đã khôi phục lại thái độ bình thường, nhàn nhạt nhìn về phía Tăng Ly nói: "Không được trêu chọc cô ấy!"

"Vì cái gì?" Tăng Ly nhún mày "Hà Hà thuần khiết như vậy phụ nữ như vậy không nhiều lắm!"

"Muốn chơi, đi chơi người khác!" Tần Trọng Hàn cảnh cáo nói "Cô ấy không được!"

"Tần Trọng Hàn." Tăng Ly giọng nói trong trẻo phía dưới lại được trang bị một nụ cười hoàn mỹ,

Nhưng là Tần Trọng Hàn chỉ là lạnh lùng đáp một tiếng: "Nhớ kỹ!"

"Hàn, cậu tức giận." Nhảy cảm nhận biết trong giọng nói của anh xa cách, Tăng Ly nhớ lại lúc anh ôm Hà Hà khi đó ánh mắt của Hàn..., thu lại nụ cười trên mặt, trịnh trọng mở miệng nói: "Được thôi! Nếu cô ấy là người phụ nữ của cậu thì tớ đây sẽ không xuống tay, đáng tiếc tớ cái kia chưa nảy sinh tình yêu a! Nhưng là Hàn, Hà Hà cuối cùng cũng không phải là người phụ nữ của cậu mà?"

"Của cậu tình yêu cũng quá nhiều rồi!" Tần Trọng Hàn ánh mắt lạnh lùng tiếp xuống, chuyển ánh mắt lướt qua vị trí ban công.

Lúc này, hướng đại sảnh đột nhiên làm ồn lên, tất cả nhìn cửa đại sảnh lượn lờ đi tới băng sơn mỹ nhân. Một người phụ nữ mặc một bộ váy màu đen ôm sát cơ thể, chân mang một đôi giày da cao gót màu đen, khiến cho người ta chú ý nhất chính là da thịt trắng nõn trơn mịn như tơ một loại, nõn nà một loại trên mặt không có... chút nào biểu cảm, liền như vậy đã đi tới.

"Lê, cô đến đây!" Tần Trọng Hàn lười biếng nói.

"Người nào vậy?" Tăng Ly cũng hướng bên kia nhìn qua, đột nhiên, anh nuốt xuống nước bọt "Hàn, tớ trước hết xin nghỉ, đi a!"

Nói xong, Tăng Ly khom lưng theo Tần Trọng Hàn bên người phóng qua, hướng ban công đi đến.

Tiêu Hà Hà sùng sốt "Tăng Ly?"

"Hur! Hà Hà, mượn qua!" Tăng Ly mở ra cửa sổ ban công, trực tiếp nhảy xuống.

"A...." Tiêu Hà Hà phát ra một tiếng thét chói tai, anh như thế nào từ nơi này nhảy xuống?

P/s: Đạo này nguyên nhóm bạn quá mọi người ạ, nhưng không sao Mẫn về là sẽ tăng chương up đều lên cho mọi người

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mạ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Dáng người hoàn mỹ

Edit: Tiểu Mỹ.

Beta: Tiểu Mỹ + DinhHa.

Tiêu Hà Hà cúi mặt nhìn xuống phía dưới mới phát hiện, Tăng Ly thân ảnh nhanh nhẹn giống như con mèo một dạng nhẹ nhàng, trong nháy mắt anh bám vào ống dẫn không ngờ đã xuống tới dưới lầu rồi.

"Ông trời của tôi a!" Cô ôm lấy trái tim đập loạn cào cào của mình.

"Hà Hà, thân ái, tôi đi trước! Cúi chào!" Tăng Ly ở dưới lầu dùng tay ra hiệu làm cái hôn gió với Tiêu Hà Hà, xoay người biến mất trong bóng đêm.

Tiêu Hà Hà nhẹ nhàng thở ra, cũng may người không có chuyện gì, mặc dù đây là tầng hai nhưng là nhảy xuống vẫn là cần phải có dũng khí, Tăng Ly tài nghệ thật tốt!

"Tiêu Hà Hà, không nghĩ tới cô ngay cả Tăng Ly cũng câu dẫn a!" Một giọng nói chanh chua vang lên, không cần nhìn cũng biết là An Xuyên.

Tiêu Hà Hà xoay người, ánh mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm An Xuyên, hôm nay cô toàn thân mặc màu đen lễ phục dạ hội, bao vây lấy bộ ngực đầy đặn

của cô, da thịt trắng nõn, dáng người đầy đặn, chỉ là vẻ mặt có vẻ khinh thường, cô kiên nhẫn tu dưỡng cũng chưa bại lộ đâu: "An tiểu thư! Xin chào!"

Trên ban công nhỏ hẹp, đột nhiên trở nên chật chội, ngay cả không khí cũng đi theo chanh chua.

An Xuyên cao ngạo đứng ở một bên cười lạnh, lạnh lùng một chút cũng không thềm để ý đến Tiêu Hà Hà, cúi đầu ánh mắt nhìn đến áo khoác trên người cô, lạnh lùng cười: "Cô xem cách ăn mặc của cô đi a! Quê mùa chết được! Cô tính tình liền như vậy còn muốn câu dẫn tổng giám đốc cùng Tăng Ly?"

Tiêu Hà Hà ánh mắt lần nữa rơi vào màn đêm bên ngoài cửa sổ, ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn đến An Xuyên, người phụ nữ như vậy ngoại trừ làm ám giở ra thì quả thực không có gì tốt.

"Tiêu Hà Hà, tôi cảnh cáo cô nếu muốn tiếp tục ở lại công ty thì không nên đụng vào tổng giám đốc!"

"An tiểu thư, xin lỗi không tiếp chuyện được!" Tiêu Hà Hà xoay người, nơi này quá chen chúc, cô vẫn là nên đi thôi Tăng Ly cũng đi rồi, cô chỉ là một người thư kí nhỏ nhoi cũng không cần phải ở lại.

"Tiêu Hà Hà!" An Xuyên gầm lên một tiếng, cô ta cư nhiên dám không nghe cảnh cáo của cô? Hừ! Nhìn thấy cái kia cách ăn mặc của cô, khóe miệng cũng gợi lên một chút châm chọc, cái loại này ánh mắt khinh thường dường như là cười nhạo cô không biết tự lượng sức mình. Đột nhiên đưa tay ra.

"A! Cô làm gì vậy?" Mới vừa đi tới cửa ban công Tiêu Hà Hà lại bị An Xuyên giữ chặt áo khoác "An tiểu thư, xin buông tay!"

"Tôi sẽ không buông tay! Nhìn cô cái này lễ phục rẻ tiền, ghê tởm chết được, muốn câu dẫn tổng giám đốc, cô tỉnh lại đi!" An Xuyên đột nhiên dùng lực, Tiêu Hà Hà quần áo trên người bị kéo lại, xoẹt một tiếng, quần áo tách ra, hoàn mỹ lễ phục màu trắng lộ ra.

"A...!" Tiêu Hà Hà hét lên một tiếng.

An Xuyên lại u mê! Cô không nghĩ tới kéo ra áo khoác phía sau, Tiêu Hà Hà dáng người lại tốt như vậy!

Trong nháy mắt An Xuyên ngây người, Tiêu Hà Hà xoay người chạy ra ngoài, cúi đầu hiện giờ mặt của cô đang nóng bừng, cô từ trước tới giờ không có ở trước mặt nhiều người như vậy bại lộ, mặc dù cái này quần áo chính mình cũng không có bại lộ nhưng mà cô giữ quần áo phía trước khi xuất ra thật sự quá hở ra, cũng nhanh lộ ra đến rãnh ngực!

"Tiêu tiểu thư, trước không cần đi, để cho chủ tịch lên tiếng!" Thư kí Cao ở tiệc rượu sánh thấy được Tiêu Hà Hà, cách ăn mặc của cô làm anh kinh ngạc thối thuýt nửa không nhận ra.

"Ách!" Tiêu Hà Hà đột nhiên ngẩng đầu: "Thư kí Cao, tôi có thể hay không xin nghỉ?"

"Không phải tôi không cho phép cô nghỉ, nhưng là có thể sẽ cần dùng đến chúng ta dù sao cũng là lễ mừng công ty không phải tiệc rượu bình thường cho nên thân là thư kí chúng cần ở lại tránh có sai sót!"

"A...! Tôi đây trước tiên đi vệ sinh!" Tiêu Hà Hà nắm chặt bọc nhỏ trong tay, hướng WC chạy tới.

Đột nhiên nghe thấy trong phòng vệ sinh nữ truyền đến một trận tiếng rên rỉ, Tiêu Hà Hà theo bản năng đưa mắt nhìn, người phụ nữ mơ hồ nhìn không rõ mặt lời nói có chút mơ hồ vang lên "A...Nhẹ một chút...Chịu không nổi..."

"Cái này chịu không nổi?" Trầm thấp giống như tiếng nói của MC một dạng.

"Hàn...Anh chờ một chút, hãy nghe em nói..Vừa rồi An Xuyên đi đến tìm em, cảnh cáo em phải cách anh xa một chút...A...Hàn..."

Người phụ nữ một trận kinh hô làm cho Tiêu Hà Hà cả người hoảng sợ.

Cô sợ tới mức vội vàng lùi về sau một bước, lại đụng phải một bên tường, trời ạ, tổng giám đốc cư nhiên ở trong WC nữ cùng người kia làm chuyện ấy?

"Người nào đang ở bên ngoài?" Tần Trọng Hàn khàn khàn mà thấp giọng chất vấn, đi kèm theo là tiếng kinh hô của người phụ nữ.

Bối rối, Tiêu Hà Hà rất nhanh chạy trốn.

Một giây tiếp theo, cánh cửa WC đột nhiên mở ra, mới vừa chạy hai bước Tiêu Hà Hà đột nhiên bị người tóm lấy cổ tay.

"A..." Một tiếng thét chói tai, cô quay đầu trong lòng âm thầm kêu một tiếng, nguy rồi, lại gặp rắc rối rồi!

"Là cô?" Kinh ngạc, Tần Trọng Hàn ánh mắt hip lại trên khuôn mặt lạnh lùng hơi hơi hiện lên tia kinh ngạc, tiếp theo lại lạnh lùng xuống, trong lúc vô hình làm cho người ta một cổ hơi thở lạnh lùng nghiêm nghị.

"Tổng giám đốc, tôi cái gì cũng không phát hiện, cái gì cũng không có nghe thấy..." Mồ hôi đầm đìa cái gì là giấu đầu lòi đuôi, Tiêu Hà Hà hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình.

"Hàn, người nào a?" Trong WC người phụ nữ cao giọng hỏi.

Tần Trọng Hàn vừa quay đầu lại, không nói chuyện, thân ảnh cao lớn mang theo áp bức tiến qua đây một phen ôm lấy thắt lưng Tiêu Hà Hà, mùi thuốc lá dễ chịu trong hơi thở của anh xông vào mũi Tiêu Hà Hà, nhưng lại làm cho cô cảm thấy có chút mê muội không hiểu: "Tổng giám đốc, anh buông tay, buông tay..."

Cô sợ tới mức thét chói tai, tổng giám đốc muốn làm gì?

Nhưng là trước mắt hoàn toàn giống thiên thần một loại chàng trai lạnh lùng nghiêm nghị lại đột nhiên dùng môi ngăn chặn môi của cô, thời gian giống như đang đình trệ.

Bốn cánh môi giao nhau trong nháy mắt, hai người trái tim đều đi theo run lên.

Tần Trọng Hàn mạnh vùng, đem cô ôm vào vách WC nam bên cạnh, cửa ầm một tiếng đã đóng, trong không gian nhỏ hẹp Tiêu Hà Hà bị Tần Trọng Hàn ôm chặt, môi của anh ngậm chặt cái miệng nhỏ nhắn của cô, đầu lưỡi tiến vào trong miệng của cô một cổ mùi hương thuốc lá chui vào trong miệng làm Tiêu Hà Hà ngây dại!

Tần Trọng Hàn cũng bị kích thích của mình làm rung động, ách!

Tiêu Hà Hà kịp phản ứng, giãy dụa: "Ừm... Tổng giám đốc..."

Nhưng là cô càng vùng vẫy, anh càng cuồng loạn lại không để ý đến kháng nghị của cô, anh bị kích thích mà lần nữa làm sâu thêm cái hôn này. Cô cố gắng dùng sức mà chống đẩy anh, muốn tránh thoát nụ hôn của anh.

Nhưng là, nụ hôn của anh lại bá đạo như vậy, chuyên chế như vậy khiến cho cô không có chỗ có thể trốn.

Thật sâu mà đoạt lấy ngọt ngào của cô, anh không biết vì cái gì môi của cô lại hấp dẫn anh như vậy...

Vốn là vì ngăn chặn lời của cô mà thỉnh linh xảy ra phát sinh hôn môi, không nghĩ đến vừa hôn lại không thể dừng lại, Tiêu Hà Hà không có chút kinh nghiệm hoàn toàn bị anh hôn đến tay chân bủn rủn.

Mà nụ hôn của anh chậm rãi liền trở nên ôn nhu, lại mang theo một chút tình cảm không biết tên.

Anh rất sâu mà mạnh mẽ hôn môi, giống như con người của anh, bá đạo mà tịch liêu, giằng co thời gian thật dài hôn môi anh hơi thở bất ổn trong lồng hiện lên một loại cảm giác khó mà tả lời.

Mang theo một chút nhàn nhạt đau thương, mang theo một chút thiếu thốn khó mà nói nên lời, ánh mắt của anh trở nên xa xôi...

Đến lúc anh đem cô gắt gao đặt ở trên vách tường WC, cô toàn thân nhuyễn không được, cô vẫn còn ghé vào trong ngực của anh với loại này tư thế cực kỳ ái muội.

Một bàn tay của cô vừa lúc đặt ở bên hông gầy gò mà rắn chắc của anh, tay kia thì đặt ở cái cổ tao nhã của anh.

Làn da của anh cảm giác vô cùng tốt, cô mặt đỏ bừng liền dán tại trước ngực của anh, cảm nhận được nhịp đập từ trái tim của anh.

Tiêu Hà Hà ngây người, đầu óc trong phút chốc trống rỗng, quên mất cần phải lập tức từ trên người anh rời đi.

Vô thức ngẩng đầu, chạm vào đôi con ngươi thâm thúy mà tà mị của anh, giờ phút này anh đang híp mắt nhìn cô, đôi mắt kia sâu thẳm giống như một cái hố sâu, kêu người khác nhìn làm sao cũng nhìn không thấu.

Mang theo mùi sữa hương thơm quanh quẩn trên chóp mũi của anh, tựa như ngày xuân hoa anh đào trong rừng mang theo mùi hoa ấm áp như gió, làm cho người ta cảm thấy dễ chịu và thoải mái vô cùng.

Ngăn cách quần áo nhưng anh cảm nhận được thân thể mềm mại của cô, dán trên ngực anh một đôi gò bồng mềm mại của cô, phảng phất có một loại ma lực thần bí, kêu gọi khát vọng tiềm ẩn ở sâu trong cơ thể của anh.

Con ngươi đen nhánh lóe lên ánh sáng nhạt, trong mắt còn toát ra một ngọn lửa như muốn thiêu đốt cô, mờ mờ ảo ảo hiện ra dục vọng ban đầu.

Giờ phút này Tần Trọng Hàn như là một tiểu bảo ẩn nấp thật lâu, tản ra hơi thở ghen tị nguy hiểm.

Tiêu Hà Hà khôi phục lại tinh thần, ngay lập tức đẩy anh ra, nhưng là tại không gian nhỏ hẹp hai người chỉ có thể mặt đối mặt đứng đó.

"Nhìn thấy cái không nên thấy, cô cần phải gánh vác hậu quả!" Tần Trọng Hàn giọng nói khàn khàn, đôi mắt đặc biệt mê hoặc người, hơi thở nóng bỏng phả vào cái cổ mảnh khảnh của cô, nóng bỏng trên người mang đến tí ti tê dại.

Trong lòng của cô, bùm bùm mà kinh hoàng dâng lên: "Tổng giám đốc, tôi không phải cố ý, tôi..."

Cảm nhận được thân thể của anh buột chặt, cô định giải thích, trong lòng có chút mê loạn.

Cô thật sự đã gặp rắc rối!

Mặc dù cái này họa xông có chút quái lạ, thậm chí còn không trách cô, nhưng là...nhưng là thiên hạ vốn sẽ không nói lý lẽ...

"Cô cái gì?" Anh giọng nói mát lạnh, con ngươi tà mị khóa lại dung mạo thanh thuần của cô, nụ cười thuần khiết lại câu hồn người.

Tiêu Hà Hà ngượng ngùng mà nhìn khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ gần trong gang tấc của anh, trong lòng có chút bối rối, thoáng quay đầu đi "Tổng giám đốc, anh mở cửa ra trước, chúng ta từ từ nói..."

Tần Trọng Hàn hơi hơi nhếch môi, nhìn chăm chăm đôi môi đỏ mọng của cô, cô dùng đồ trang sức trang nhã làn da giống như mỡ đông, hơi hơi né tránh con ngươi trong suốt như nước suối róc rách, môi son trơn bóng kiểu điểm uớt át đôi môi khẽ mở thấp phần mê người.

Tần Trọng Hàn ánh mắt lạnh lùng tối sầm xuống, đột nhiên cúi đầu lần thứ hai lại hung hăng mà hôn lên môi cô.

Cánh môi mềm mại trơn bóng mỹ hảo làm cho người ta một khi đã chạm vào sẽ thấy vô pháp buông ra, thân thể hai người cũng run lên, Tiêu Hà Hà không thể tin được mà mở to hai mắt, tiếng kinh hô còn chưa nói ra đã bị anh hung hăng nuốt vào trong miệng.

Anh cường hãn, lưỡi nhân cơ hội trượt vào, mạnh mẽ dây dưa mang theo cuồng nhiệt không thể ngăn cản.

Cô chỉ cảm thấy trong tai ầm ầm rung động, toàn bộ cơ thể không thể khống chế từng tắc mềm nhũn xuống.

Cả đời này, cô không phải là không có bị hôn qua, mười bảy tuổi đêm đó cô chính là bị hôn qua sâu như vậy, nhiều lần muốn đem linh hồn của anh cũng cùng nhau hút đi vào nụ hôn cuồng nhiệt lại làm cho cô trong nháy mắt lo sợ không yên lòng hoảng sợ, một lòng dùng không được mà sợ run lên "Tổng giám đốc..."

Tay anh khẽ vuốt qua đôi má ấm áp của cô, ngón tay thon dài từ cái cổ hoàn mỹ của Tiêu Hà Hà đang lúc dạo chơi nhưng lại không ngờ lại đi tới trước ngực mềm mại của cô đột nhiên bàn tay to lớn lại nắm chặt bắt được đầy đủ của cô.

Tiêu Hà Hà ngay lập tức bừng tỉnh, phiền muộn chính mình như thế mà lại cùng một chàng trai xa lạ hôn môi đến mất cả phương hướng của chính mình!

Cô vội vàng đưa tay đẩy anh ra, anh cơ thể cao lớn không nhúc nhích tí nào, cô hơi hơi giật giật thân thể cố ý thoát khỏi bàn tay của anh nhưng lại dẫn tới tay anh động tác càng thêm mãnh liệt.

Cô đã bị hôn đến thiếu dưỡng khí thở hổn hển, ngực lại rất khó chịu, mà lại không cách nào ngăn cản tê dại khoái ý đem thể xác và tinh thần của cô cuộn sạch.

Chưa bao giờ biết hóa ra khi hôn một người cũng có thể mang đến cảm giác mất hồn như vậy. Nhưng là bị anh chiếm tiện nghi như vậy cô cũng không muốn.

Tiêu Hà Hà trong lòng khản trương, ngực lên xuống kịch liệt vội vàng muốn thoát khỏi anh "Tổng giám đốc, anh buông ra! Tôi không phải cái loại phụ nữ như anh suy nghĩ!"

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mạ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Khóc trong toilet nam

Edit: DinhHa.

Beta: Tiểu Mẫn.

Tần Trọng Hàn bỗng nhiên tỉnh táo lại, ánh mắt anh trở nên bình tĩnh hơn, dục vọng trong hai mắt cũng mất đi, đôi mắt đen nhánh sâu thẳm lạnh như băng đã được khôi phục. Anh nhìn Tiêu Hà Hà, lạnh giọng: "Cô là loại phụ nữ như thế nào? Tham lam? Hôn nhiên?"

Tiêu Hà Hà nghe giọng điệu nguy hiểm của anh, cô quan sát khuôn mặt hoàn mỹ như tượng Hy Lạp điêu khắc này, hai con ngươi sâu thẳm kia dường như mang theo ma lực làm cho người khác không tự chủ được bản thân mà bị cuốn vào trong đó.

"Anh buông ra!" Cô khó hiểu vì bị anh ôm lấy như vậy.

"Hàn, anh đang ở đâu?" Đột nhiên bên ngoài truyền đến giọng của một cô gái.

Tiêu Hà Hà run rẩy, nếu lại bị người khác phát hiện, chắc chắn An Xuyên sẽ biết cô đang thật sự ở cùng tổng giám đốc, dù giải thích thế nào cô cũng không còn mặt mũi gì.

"Tổng giám đốc, tôi muốn từ chức." Tiêu Hà Hà lạnh giọng nói.

Cô không phải phụ nữ tùy tiện, cho tới bây giờ cô không muốn trêu chọc người nào nhưng vì anh quá khinh người.

Tần Trọng Hàn không nói lời nào, mở cửa đi ra ngoài.

Trong nhà vệ sinh nam chỉ còn lại một mình Tiêu Hà Hà, cô đột nhiên ứa nước mắt mà muốn khóc, muốn khóc thật lớn.

Vì sao lại khinh cô như vậy?

Ông trời khinh cô, cô sai lầm rồi, cô không nên đi làm người mang thai hộ, hại mẹ con cô cốt nhục chia li, đến bây giờ vẫn tìm không nhìn thấy mặt đứa con mà cô sinh ra.

Hốc mắt đỏ lên, Tiêu Hà Hà ngồi ở trên bồn toilet khóc lớn.

"Ai khóc ở bên trong đó?" Đột nhiên một giọng nam uy nghiêm truyền đến, Tiêu Hà Hà sợ tới mức nhát thò im lặng.

"Ai ở bên trong?" Lại là giọng nói lúc nãy nhưng đã có phần không kiên nhẫn.

"Chủ tịch, có thể là cô gái này đi nhầm phòng vệ sinh! Hay là ngài đến yến tiệc nhanh đi, thiếu gia đã qua đó." Giọng nam vang lên.

Tiêu Hà Hà sợ nên không dám cử động một chút, nguy rồi nguy rồi, cô lại quên nơi này là nhà vệ sinh nam?

Đến khi Tiêu Hà Hà trở lại yến tiệc, đang chuẩn bị rời đi thì gặp Tăng Ly bước đến, nhìn Tiêu Hà Hà vội vã cúi đầu chuẩn bị rời đi, thiếu chút nữa đã không nhận ra cô: "Ai! Hà Hà thân yêu, cô thật xinh đẹp!"

Tiêu Hà Hà ngẩng đầu lên, trong mắt vẫn còn nước mắt nhìn về phía Tăng Ly, trong tích tắc đấy làm anh ta ngẩn ngơ, đột nhiên cười thật to tỏ vẻ kinh ngạc: "Là cô đó à, Hà Hà thân yêu, trên trời đột nhiên rơi xuống một Lâm muội muội! Cô khóc cái gì?"

Đối mặt với lời nói đùa của Tăng Ly, Tiêu Hà Hà bất lực cười khổ, chỉ nhìn lướt qua Tăng Ly: "Thực xin lỗi Tăng Ly, tôi phải đi."

"Này..." Tăng Ly khó hiểu.

Mờ ảo nhìn bóng lưng đang vội vàng rời đi, anh ta quay đầu tìm kiếm bóng dáng Tần Trọng Hàn, phát hiện anh đang đứng ở giữa một đám phụ nữ, miệng còn đang cười rất tươi.

Ngày thứ hai.

Tiêu Hà Hà cầm thư từ chức đến tìm thư kí Cao.

"Thư kí Cao, đây là thư từ chức của tôi."

"Cô muốn từ chức?" Thư kí Cao cực kì kinh ngạc: "Hà Hà, có thể làm việc ở Tần thị là chuyện cực kỳ không dễ dàng, hơn hai mươi người chỉ chọn cô và Hướng Tĩnh, cô có thể tưởng tượng được cạnh tranh có nhiều kịch liệt thế nào."

"Tôi biết. Thư kí Cao, cảm ơn anh, tôi nghĩ mình nên từ chức."

"Tôi không làm chủ được." Thư kí Cao nghĩ đến Tiêu Hà Hà là do tổng giám đốc tuyển vào, cô ấy vẫn nên đi hỏi tổng giám đốc trước.

Mà lúc này, Tần Trọng Hàn vừa từ thang máy đi tới, thư kí Cao lập tức nói: "Tổng giám đốc, Tiêu tiểu thư muốn từ chức."

Tiêu Hà Hà nhìn Tần Trọng Hàn, anh đang mím chặt môi mỏng, nghĩ đến cái hôn khó hiểu đêm qua gương mặt cô lại nhanh chóng nóng lên, theo bản năng cúi đầu, suy nghĩ lại thì rõ ràng mình không có sai, tại sao phải chột dạ? Liên tục cố gắng ngăn mắt nhìn anh.

Tần Trọng Hàn ánh mắt lợi hại như chim ưng quét tới, rơi vào mặt trắng nõn của Tiêu Hà Hà, không nói gì mà hướng phòng làm việc của mình đi tới.

Thư kí Cao không biết phải làm sao: "Hà Hà, cô đi theo tổng giám đốc nói đi!"

"Tôi..." Tiêu Hà Hà không rõ vì lí do gì khi cô từ chức lại khó như vậy?

Không cam lòng, Tiêu Hà Hà đi theo đến trước cửa phòng tổng giám đốc, gõ vài tiếng.

"Vào đi!" giọng nói lạnh lùng như lớp băng vạn năm.

Hít sâu! Không sao cả, lập tức sẽ không còn làm việc nữa, cô mới không sợ liên袂 cửa đi vào, Tiêu Hà Hà vẫn căng thẳng.

Tần Trọng Hàn đã ngồi ở phía sau bàn làm việc, tầm mắt không có nhìn lên, vẫn như cũ chuyên chú nhìn văn kiện trong tay.

"Tổng giám đốc, tôi muốn từ chức."

"Lí do?" Trong con người đen nhánh của Tần Trọng Hàn hiện lên một tia lạnh lùng.

Ánh mắt lạnh như băng này giống như sương tuyết mùa đông, trong veo mà lạnh giá, ngũ quan hoàn hảo vô cùng chỉ trừ bỏ sự lạnh lùng bên ngoài, dường như còn bí mật mang theo một tia cảm xúc khó hiểu: "Bởi vì đêm qua tôi hôn cô?"

"Hắc...c! Tổng giám đốc, tôi không thích hợp với loại công việc này." Cô là tới để làm việc, không phải để bị người khác làm phiền.

Trong ánh mắt Tần Trọng Hàn hiện lên một tia đăm chiêu: "Dự án hợp tác WVL đã bắt đầu, cô nghĩ tôi nên giao cho người nào? Thư kí Tiêu, có thể từ chức nhưng trước tiên hãy đền bù tổn thất của công ty, ba mươi triệu. Nếu có thì cô cứ việc rời đi."

"A!" Tiêu Hà Hà thiếu chút nữa kêu lên: "Công ty có tổn thất gì chứ?"

"Đã một tuần, thư kí Tiêu, cô bắt tôi đột nhiên thay đổi người, thời gian một tuần này cô có biết sẽ có bao nhiêu cơ hội? Quần áo mùa đông đưa ra thị trường sớm đều thu về hơn trăm triệu tiền lời, cô làm trễ nải một tuần lễ, tôi để cho cô bồi thường ba mươi triệu, coi như là quá khách sáo rồi."

"Anh không nói lý lẽ." Tiêu Hà Hà tức giận.

"Thương trường chỉ nói đến quy tắc và lợi nhuận."

"Tôi không có tiền." Cô đi đâu mà tìm ba mươi triệu, ba triệu cũng không có.

"Tôi không chấp nhận thư từ chức của cô, lập tức trở lại làm công việc." Tần Trọng Hàn lạnh giọng nói.

Trên gương mặt xẹt qua một ý nghĩ sâu xa, ánh mắt cũng sáng lên.

Bộ dáng của anh làm cho Tiêu Hà Hà biết rõ người đàn ông trước mắt này là cố ý, anh biết cô không có tiền: "Anh cố ý."

Quả đầu của cô cố nén nắm chặt bên người, cô rất tức giận.

Tần Trọng Hàn trầm mặc không nói, đột nhiên đứng lên.

Tiêu Hà Hà sợ tới mức lui một bước.

Môi của anh lập tức nhếch lên, ánh mắt phức tạp khó phân biệt: "Cô sợ tôi?"

"Tôi đi làm việc đây." Cô nhanh chóng xoay người, nếu từ chức không được, cô sẽ làm xong dự án hợp tác này rồi sẽ từ chức lần nữa.

Tiêu Hà Hà ủ rũ đi ra khỏi phòng tổng giám đốc.

"Hà Hà? Tổng giám đốc nói như thế nào?" Thư kí Cao lo lắng.

"Thư kí Cao, có phải từ chức thì mọi người đều đền bù cho công ty ba mươi triệu hay không?" Cô hoài nghi Tần thị có phải dựa vào loại lừa dối này mà phát đạt lên hay không, quả thực là quá ghê tởm.

"Hắc...c!" Thư kí Cao kinh ngạc: "Vì cái gì mà nói như vậy? Chẳng lẽ tổng giám đốc muốn cô đền bù ba mươi triệu?"

"Tôi không có hỏi." Cô không muốn nhiều lời, buồn bực ngồi ở vị trí của mình.

Thư kí Cao chớp mắt, lần đầu tiên nghe được tin tức như vậy, cũng là lần đầu tiên thấy tổng giám đốc không đồng ý để cho nhân viên từ chức, chẳng lẽ tổng giám đốc và thư kí Tiêu thật sự có quan hệ gì đặc biệt?

"Buổi sáng tốt lành." Hường Tinh đã đến: "Này Hà Hà thân yêu! Ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Sao lại không thấy cô?"

"Cả ngày hôm qua tôi vẫn khỏe." Cô lại nói dối.

"Không đúng, Hà Hà thân yêu, cô có vẻ trở thành bà lão sớm rồi." Đột nhiên một giọng nam đang mang ý cười truyền đến.

"Thân yêu?" Thư kí Cao và Hường Tinh đều không nói nên lời.

"Đúng vậy! Anh Cao thân yêu, Hường Tinh thân yêu, các người đều tốt chứ?" Tăng Ly hăng hái nhìn ba người, nói khoác mà không biết ngượng lại gọi mọi người thân thiết như vậy.

Thư kí Cao và Hường Tinh nhìn nhau, đều biết trò nói đùa của Tăng Ly có thể cả châu Á đều không có đối thủ rồi.

Tiêu Hà Hà nhìn Tăng Ly làm trò, uể oải nhìn anh ta một cái, không nói gì.

"Làm sao vậy? Bị bệnh rồi hả?" Tăng Ly thấy bộ dạng Tiêu Hà Hà như vậy liền quan tâm hỏi.

"Bắt đầu công việc!" Tiêu Hà Hà lắc đầu.

"Nhưng mà xem ra cô giống như là không được khỏe." Tăng Ly có chút nghi ngờ: "Cuối cùng là bị làm sao vậy?"

"Không có việc gì. Tôi đi pha cà phê." Tiêu Hà Hà bĩu môi, bị người lợi dụng, muốn từ chức nhưng mà người đó lại bắt cô bồi thường, vậy chuyện cô bị cường hôn thì nên tìm ai tìm bồi thường?

Nghĩ tới tương lai còn phải đi làm ở Tân thị, Tiêu Hà Hà bất lực cười khổ.

"Cho tôi một ly." Tăng Ly thấy cô không muốn nói, lại mang tầm mắt chuyển hướng về hai cô gái kia.

Thư kí Cao lắc đầu, Hường Tinh nhún nhún vai, họ đều không biết chuyện gì xảy ra.

"Tôi đến phòng giám đốc, hẹn gặp lại mọi người thân yêu." Tăng Ly vô cùng tự nhiên hướng phòng tổng giám đốc đi đến.

Tiêu Hà Hà mang cà phê sáng sớm đưa đến phòng tổng giám đốc, gõ cửa rồi đi vào, Tần Trọng Hàn và Tăng Ly cùng ngồi ở trên ghế sofa.

"Tổng giám đốc, Tăng Ly, mời dùng cà phê." Lời nói như máy móc được lập trình sẵn, Tiêu Hà Hà định rời khỏi thì bị Tăng Ly gọi lại.

"Hà Hà, hôm nay cô làm sao vậy? Nhìn có điểm là lạ."

Lúc hỏi Tăng Ly có nhìn Tần Trọng Hàn, trong mắt anh không có ý tứ gì.

"Không có việc gì." Tiêu Hà Hà cười cười: "Tôi đi làm việc!"

"Thư kí Tiêu, hôm nay cô đi xem đi WVL đi, mau chóng thúc giục dự án hợp tác, tôi hi vọng cô sẽ đưa cho tôi một cái phương thiết thực hiệu quả." Lúc Tiêu Hà Hà mau muốn rời đi thì Tần Trọng Hàn mở miệng.

"Vâng." Tiêu Hà Hà gật đầu đồng ý, trong lòng lại oán thầm, người đàn ông này thật sự so với hồ ly còn xảo quyệt hơn.

"Tôi cũng phải đi, Hà Hà, tôi chờ cô đi." Tăng Ly uống một ngụm cà phê liền đứng lên.

Tần Trọng Hàn liếc mắt nhìn anh ta, Tăng Ly bị trong mắt anh làm cho hoảng sợ, tiếp đó vẫn không sợ chết mà nói: "Hàn, cậu trừng tớ làm gì?"

Tiêu Hà Hà trong tay cầm tư liệu, nghĩ đến bộ dạng Tăng Ly và Tần Trọng Hàn vừa rồi như cái vãi, không nhịn liền cười rộ lên, Tần Trọng Hàn nên đối với người lăng nhăng như Tăng Ly là không quan tâm.

Tăng Ly lái xe qua, hạ kiếng xe xuống, mới vừa nghiêng đầu thì nhìn thấy nụ cười nhàn nhạt, thần sắc ngẩn ngơ và bộ dạng đang gục đầu xuống của cô, vẫn như cũ có chút yếu ớt.

"Hà Hà. Lên xe!"

"Vậy thì xin làm phiền." Tiêu Hà Hà ẩn giấu nụ cười, ngoan ngoãn lên xe, nhưng là ngồi ghế sau.

"Trời ạ! Cô ngồi ở bên cạnh tôi không được à?"

"Tôi cảm thấy ngồi ở phía sau tốt hơn." Tiêu Hà Hà cười cười.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trong kính chiếu hậu, Tăng Ly trợn trắng con mắt: "Được. Vì có cảm tình nên đã tự đem thiên hạ đệ nhất mỹ nam tôi biến thành tài xế rồi."

Tự luyến xong! Tiêu Hà Hà trong lòng nói thầm, Tăng Ly cũng là một người đàn ông đẹp vô cùng.

Tăng Ly cũng không cần phải nhiều lời nữa.

Tiêu Hà Hà cùng Ngô Tân Tuyên sau khi bàn xong công việc, Ngô Tân Tuyên ngó nhìn Tiêu Hà Hà đang toàn thân là bộ đồ màu đen, hoàn toàn đều là trang phục hơi cũ.

"Ngô tiểu thư, cô còn có việc?"

"Hà Hà, có thể gọi cô như vậy sao?"

"Ừ! Đương nhiên!" Tiêu Hà Hà cười cười.

"Cô bao nhiêu tuổi?" Ngô Tân Tuyên đoán rằng bất quá cô cũng hai mươi bốn tuổi tuổi: "Có thể nói không?"

"Hai mươi ba tuổi." Tiêu Hà Hà chưa bao giờ cho việc tuổi tác là bí mật.

"Phụ nữ quan trọng nhất là tuổi ở hai thời điểm."

"Là sao?"

"Cả đời phụ nữ quan trọng nhất là có hai tuổi mười bảy và hai mươi ba!" Ngô Tân Tuyên nháy mắt: "Cô chính là đang ở cái tuổi quan trọng thứ hai..."

"A!!" Tiêu Hà Hà mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Tới xem náo nhiệt

Edit: DinhHa.

Beta: Tiểu Mãn.

Mười bảy tuổi!

Tuổi mười bảy tuổi đối với cô mà nói, mười bảy tuổi là cái tuổi đen tối, năm đó cô đã mất đi quá nhiều...

"Cùng nhau ăn cơm đi!" Ngô Tân Tuyên không hiểu sao đối với Tiêu Hà Hà lại có cảm tình: "Tôi mời cô."

"Được sao?" Tiêu Hà Hà cũng không nghĩ tới việc đệ nhất thiết kế WVL lại mời cô.

"Sao lại không được? Chẳng lẽ cô không đói bụng?" Ngô Tân Tuyên nhìn vào đường nét lông mày xinh đẹp được cắt tỉa khéo léo của Tiêu Hà Hà: "Hay là vì cô không muốn cùng tôi ăn cơm?"

"Sao vậy được? Vậy thì phải cảm ơn cô rồi." Tiêu Hà Hà không khách khí nữa.

Ngô Tân Tuyên là người cô rất bội phục, có ấy có rất nhiều tác phẩm thiết kế cực kỳ kinh điển, Tiêu Hà Hà cũng không nghĩ tới Ngô Tân Tuyên lại là người bình dị dễ gần như vậy.

"Ngày trước cô nói thiết kế của tôi có khuyết điểm, tôi thấy cô thật thẳng thắn!"

"Thực xin lỗi, tôi chỉ là nói bừa."

"Nhưng thật bộ trang phục kia có khuyết điểm về chất lượng." Ngô Tân Tuyên không có bất kỳ giấu diếm: "Bộ trang phục kia ở trên sàn diễn đã rách rồi, tôi đã dùng kim tây gài lại ở trên người mẫu."

"Làm sao có thể rách được?" Tiêu Hà Hà có chút nghi ngờ, lúc cô quan sát bộ trang phục đó là không bóp eo, nhớ lại các thiết kế trước của Ngô Tân Tuyên quả thật không giống.

"Cạnh tranh." Ngô Tân Tuyên chỉ nói hai chữ nhưng Tiêu Hà Hà vừa nghe liền hiểu ngay.

Hai người nói chuyện xong thì rời khỏi phòng làm việc của Ngô Tân Tuyên.

"Hàn! Tôi cùng Hà Hà tới thì tốt rồi, anh là tổng giám đốc của chúng tôi thì cũng nên cùng đi theo xem náo nhiệt?" Thanh âm của Tăng Ly từ một đầu khác của hành lang truyền đến.

Tiêu Hà Hà sững sốt, nhìn qua, hành lang bên kia bắt đầu náo loạn lên.

Tần Trọng Hàn tiến đến quá nhiên dẫn tới náo nhiệt.

Nhất là anh cùng Tăng Ly cùng nhau xuất hiện ở trong hành lang, lập tức làm mọi người rộ lên.

Rất nhiều nhân viên WVL từ các khu làm việc đều ngó đầu ra xem vị đại tổng giám đốc Tần thị, chỉ cần nhìn dung mạo hoàn mỹ lạnh lùng đều đã có cảm giác choáng váng.

Toàn thân là bộ âu phục trắng thớm, vẫn như cũ không có một nếp nhăn, giày da sáng loáng giống như gương, một đôi mắt đoạt hồn như chim ưng, hội tụ tất cả năng lực mê hoặc.

Quanh mình của anh dường như có một dòng khí mãnh liệt trời sinh, vừa đi qua hành lang lập tức làm cho khu làm việc của các nhân viên nữ trầm mê, còn các nhân viên nam lại bị khí lãnh của anh đàn áp.

Tóm lại, toàn thân anh phát ra cái loại mị lực độc đáo làm cho người ta vừa sợ hãi vừa trầm mê...

Tăng Ly là người có vẻ mặt luôn mang nụ cười, xem ra anh ta là người bình dị dễ gần còn Tần Trọng Hàn lại là một khối băng, hai người đứng chung một chỗ, liền là một nóng một lạnh nhưng lại rất phối hợp. Từ trước đến nay, khi Tần Trọng Hàn tới thì ngay cả tổng giám đốc WVL đều phải tự mình ra chào đón.

Không thể nghi ngờ, hai người đàn ông này đều là cực phẩm nam nhân!

Tiêu Hà Hà chỉ biết mím mím môi, cực kỳ thức thời mà cùng mọi người lùi về sau một bước dài. Cúi đầu thấp đến mức không thể thấp hơn như một con đà điểu nhỏ.

Bản năng trực giác của cô có cảm giác nguy hiểm mãnh liệt... Bởi vì cô cảm nhận được một ánh mắt đáng sợ đang vượt qua mọi người, hướng về phía bên cô bên này.

Ngô Tân Tuyên mất nhìn Tiêu Hà Hà: "Hà Hà, chúng ta đến bên kia đi!"

"Được." Lập tức hưởng ứng, Tiêu Hà Hà đi theo Ngô Tân Tuyên đến hành lang đi xuống lầu.

"Cô hình như rất sợ tổng giám đốc của cô." Trên thang lầu, Ngô Tân Tuyên cười nhạt nói.

"Hắc...c! Không có." Tiêu Hà Hà trong lòng ngạc nhiên.

Ngô Tân Tuyên nở nụ cười: "Trừ bỏ tính đào hoa của Tần tổng thì năng lực làm việc của anh lại rất tốt."

Thật là đào hoa, bọn họ nhìn thấy anh hai lần, ít nhất anh sẽ mang theo hai người phụ nữ khác nhau. Tiêu Hà Hà suy nghĩ, không phải là vận khí quá tốt, công việc của cô cũng không phải chỉ nhờ vào vận khí.

Ngô Tân Tuyên nhìn Tiêu Hà Hà đang trầm mặc: "Đi ăn món cay Tứ Xuyên ở một quán gần công ty của chúng ta nhé? Cô không ghét ăn ở một quán nhỏ chứ?"

Tiêu Hà Hà ngạc nhiên, Ngô Thiết Kế lại đi đến quán nhỏ này, cô vẫn thường nghĩ rằng cô ấy là thành phần tri thức nên sẽ đi nhà hàng Tây: "Không có, tôi thích ăn món cay Tứ Xuyên nhất."

"Vậy thì tốt quá!" Ngô Tân Tuyên rất vui vẻ nói: "Đi thôi!"

Hai người sóng vai đi ra cao ốc, nhưng đột nhiên lại nhìn thấy ở ngay cửa đang xông xao.

Hai người cùng quay đầu nhìn thấy Tăng Ly và Tần Trọng Hàn đang đi ra, hai thân ảnh cao lớn khác nhau làm người khác chú ý.

"Hà Hà, cô đi nhanh như vậy làm gì?" Giọng Tăng Ly truyền đến.

Tiêu Hà Hà rút cổ quay đầu lại, bọn họ đã đi tới trước mặt hai người, Tiêu Hà Hà khách sáo nói: "Chào tổng giám đốc, Tăng Ly."

Tần Trọng Hàn nhìn lướt qua Ngô Tân Tuyên, anh vuốt cằm xem như chào hỏi.

"Tôi và Hà Hà muốn đi ăn món cay Tứ Xuyên, chỉ sợ Tần tổng giám đốc và Tăng Ly sẽ không thích nơi đó cho nên tôi không thể có vinh hạnh mời được hai anh rồi." Ngô Tân Tuyên tao nhã mở miệng: "Hà Hà, đi thôi!"

"Uhm." Tiêu Hà Hà trong lòng mừng thầm, rất nhanh xoay người.

"Không mời chúng tôi? Như vậy sao được?" Tăng Ly nho nhỏ nói thầm, liếc trộm Tần Trọng Hàn bên cạnh một chút, rồi quay sang hai người nói lớn: "Tôi rất thích ăn ở quán nhỏ, quán nhỏ có rất nhiều món ăn thơm ngon. Món cay Tứ Xuyên càng đặc biệt ngon hơn. Tuyên thân yêu, tôi cũng đi nha. Đợi tôi với..."

Ngô Tân Tuyên kinh ngạc quay đầu, Tiêu Hà Hà tròn mắt, Tăng Ly thật sự là thích tham gia náo nhiệt.

"Hàn! Cậu cũng đi đi, náo nhiệt đấy, dù sao cũng đến thời gian ăn cơm rồi."

Vốn cho rằng Tần Trọng Hàn sẽ không đi, lại không nghĩ rằng anh lại gật đầu: "Có gì không thể chứ?"

Khiến cả hai Ngô Tân Tuyên và Tiêu Hà Hà đều ngạc nhiên, Tần Trọng Hàn và Tăng Ly dẫn đầu đi đến con hẻm nhỏ gần WVL.

"Trời ạ! Đây là Tần Trọng Hàn tôi biết sao?" Ngô Tân Tuyên kinh ngạc.

"Ngô tiểu thư, cô biết tổng giám đốc chúng tôi?" Tiêu Hà Hà nghi ngờ hỏi.

"Ừ! Tính đi tính lại thì tôi đã biết cậu ấy mười năm thôi."

"A!"

"A cái gì? Cậu ấy là của hậu bối của tôi!"

"Hậu bối?" Tiêu Hà Hà kinh ngạc, xem ra Ngô Tân Tuyên và Tần Trọng Hàn không chênh lệch nhiều tuổi lắm, tổng giám đốc có 30 thôi.

"Nghĩ ngờ sao? Xem ra tôi không già như vậy, bất quá tôi đã 32 tuổi." Ngô Tân Tuyên thờ dãi: "Năm tháng thúc giục người già."

"Không, Ngô tiểu thư, cô một chút cũng không có già." Tiêu Hà Hà lắc đầu.

"Cô không thể đem hai chữ tiểu thư xóa đi sao? Trực tiếp bảo tôi là chị Ngô đi!" Ngô Tân Tuyên nhìn cô.

"Ừm. Chị Ngô."

"Hai người nhanh lên! Tuyên thân yêu, cô có phải không muốn mời khách hay không?" Tăng Ly ở phía trước hô to.

"Chúng ta đi nhanh đi! Kê dờ hơi ở phía trước thúc giục kia." Ý Ngô Tân Tuyên là chỉ Tăng Ly.

"Vậy chị cũng biết Tăng Ly lâu rồi hả?"

"Bọn họ đều là hậu bối của chị." Ngô Tân Tuyên lắc đầu bật cười: "Chỉ là không nghĩ tới việc tính tình họ sẽ thay đổi, qua mười năm thì bọn họ đã thật sự thay đổi rồi!"

Tiêu Hà Hà cố gắng tiêu hóa lời nói của Ngô Tân Tuyên, tính tình thay đổi? Không phải nói giang sơn dễ đổi bản tính khó dời sao?

Nhìn thấy hai người đẹp trai mặc âu phục đi tới, bà chủ nhà hàng thiếu chút nữa rót tròng mắt xuống.

"Này! Bà chủ, cho chúng ta một gian phòng nhỏ." Tăng Ly vừa vào cửa liền nói với bà chủ.

"Thật có lỗi với quý khách, nơi này chúng tôi không có phòng." Bà chủ quán xin lỗi, bà trước giờ đều không nghĩ sẽ có những người mang thân phận cao quý lại tới tiệm nhỏ này ăn cơm.

Ngô Tân Tuyên vừa lúc tiến tới.

"A! Ngô tiểu thư, cô cũng tới rồi."

"Vẫn là chỗ cũ." Ngô Tân Tuyên nói với bà chủ: "Ba vị này là bạn của tôi, dì mau đi làm việc đi!"

Ngô Tân Tuyên lập tức đi đến một vị trí gần cửa sổ, tuy quán cơm này không có phòng nhưng mà đều cắt từng bàn ăn theo phong cách cổ xưa, cũng coi như là ngăn phòng một thể.

"Hai vị có phải hay không không thích những chỗ thế này?" Ngô Tân Tuyên đã sắp xếp Hà Hà ngồi ở bên trong.

"Xem ra còn có thể ăn." Tần Trọng Hàn cũng đi vào bên trong ngồi đối diện với Tiêu Hà Hà.

Tiêu Hà Hà ngẩng đầu nhìn đến ánh mắt thâm sâu của anh, trong lòng ảm chút lo lắng nhưng mà lại cố tỏ ra bình tĩnh đón nhận ánh mắt của anh dường như không có một tí khiếp sợ nào.

Đôi mắt to trong suốt nhìn chằm chằm vào đáy mắt thâm thúy của Tần Trọng Hàn: "Tổng giám đốc, món cay Tứ Xuyên rất cay."

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Cùng chung sở thích

Edit: DinhHa.

Beta: Tiểu Mẫn.

"Chắc không?" Tần Trọng Hàn đột nhiên nhếch môi mỏng, thích thú ngẩng lên nhìn cô.

Gương mặt tuấn tú thường ngày không có bất kỳ biểu cảm gì hôm nay lại có vẻ vui thích: "Tôi thích cay một chút!"

Lúc anh nói lời này với Tiêu Hà Hà không biết đang nói về thức ăn hay thứ gì khác!

Sau đó anh lấy bật lửa ra, là một cái bật lửa màu bạc rất đẹp, nhìn một lần liền biết giá trị của nó không hề rẻ, châm một điếu thuốc thuốc rồi anh ưu nhã hướng về Tiêu Hà Hà nhả ra một làn khói.

"Khụ khụ..." Tiêu Hà Hà bị sặc liền bừa môi một cái, còn tưởng rằng anh sẽ lịch sự đi ra ngoài không ngờ lại không.

"Tần tổng muốn phun khói thì mời ra ngoài!" Ngô Tân Tuyên cau mày nói: "Nơi này là công cộng còn có phụ nữ, xin ngài tuân thủ quy định, chúng tôi không muốn hít khói thuốc của người khác!"

"Tuyên thân yêu, chị cũng nên hít một lần đi, lớn tuổi như vậy lại hít một ít khói thuốc của người khác cũng không tính là thua thiệt!" Tăng Ly cười đùa hí hửng nói, sau đó cũng cầm một điếu thuốc lá vừa nói vừa châm lửa.

"Đi ra bên ngoài hút đi!" Ngô Tân Tuyên đoạt lấy thuốc lá trong tay Tăng Ly, ném lên bàn.

"Tuyên! Chị không công bằng!" Tăng Ly kêu to. "Sao chị không dám đoạt thuốc lá của Hàn?"

"Tự mình dập tắt hay là tôi động thủ?" Ngô Tân Tuyên nhìn Tần Trọng Hàn hỏi.

Tần Trọng Hàn lại hút một hơi: "Tôi thích tự mình làm!"

Vừa nói, anh lại hít vài hơi thuốc rồi tự dập tắt.

"Không công bằng!" Tăng Ly lặp lại.

Ngô Tân Tuyên chán ghét nhìn Tăng Ly một cái cười khoe khoang: "Không công bằng thì cậu không ăn à, đâu ai kéo cậu tới!"

"Ngô Tân Tuyên!" Tăng Ly nghiêng răng nghiêng lợi hừ lạnh, người phụ nữ này tại sao luôn khinh thường anh ta? Có bản lĩnh thì khinh thường Tần Trọng Hàn đi!

"Hà Hà, em muốn ăn gì cứ gọi nha!" Ngô Tân Tuyên lười để ý anh ta, cười hỏi Tiêu Hà Hà.

"Lông máu vụng!" Tiêu Hà Hà cười gọi một cái. (Hà ti: Chắc giống tiết canh của Việt Nam)

"Trời ơi! Không nhìn ra trong đầu cô đều là máu như vậy!" Tăng Ly lại quát to lên. "Hàn! Tớ nhớ cậu cũng giống như cô ấy, rất thích lông máu vụng! Không nghĩ tới cậu và Hà Hà lại có chung sở thích!"

Tần Trọng Hàn nhếch môi không nói gì, gương mặt lạnh lùng, ánh mắt như đuốc mang cả người Tiêu Hà Hà khóa chặt ở đáy mắt mình.

Tiêu Hà Hà há to miệng, có chút lúng túng nhìn người đàn ông trước mắt, làm sao cũng không nghĩ tới việc người đàn ông này lại thích ăn lông máu vụng.

"Tuyên, tôi gọi cho chị cá chần nước sôi! Tôi nhớ hình như chị rất thích!" Tăng Ly không để ý ánh mắt muốn giết người tàn bạo của Ngô Tân Tuyên, sáng khoái cười một tiếng, nghiêng mặt mở miệng. "Tối nay ăn cơm để cho tôi nhớ về lúc còn đi học, Tuyên thân yêu, không ngờ chị lại còn lưu luyến như vậy nha!"

"Chuyện này thì có liên quan gì đến việc còn lưu luyến hay không?" Ngô Tân Tuyên ngắt ra cười nhạo, ánh mắt quan sát Tăng Ly. "Tôi nhớ khi đó cậu chính là bị cay mà khóc!"

"Họ Ngô, chị ác lắm!" Tăng Ly vừa nghe Ngô Tân Tuyên nói lại thờ quá khứ của chính mình, gương mặt lập tức liền biến sắc: "Ai khóc? Hà Hà, cô đừng nghe chị ta nói bậy, anh lúc nào cũng không có đối thủ, không phải vì cay mà khóc! Anh không sợ!"

Ngô Tân Tuyên cười lớn rồi đứng lên, nhìn về phía Tiêu Hà Hà thấp giọng nói: "Hà Hà, Tăng Ly là hoa tâm đại củ cải, ngàn vạn lần không nên bị cặp mắt đào hoa của cậu ta mê hoặc. Nếu quả thật muốn hai chọn một, chị đề nghị em chọn Tần Trọng Hàn!"

"Lén nói xấu gì tôi thế? Đừng có ở trước mặt Hà Hà nói xấu, làm ơn cho tôi cất giữ một chút hình tượng đi." Tăng Ly đưa mắt nhìn Ngô Tân Tuyên đang mang đầy ý cười trên sự đau khổ của người khác: "Tôi sao lại không phát hiện chị là người phụ nữ gian trá như vậy chứ?"

"Mới biết sao, đáng tiếc đã quá muộn." Ngô Tân Tuyên cười, bắt đầu rót trà.

Tăng Ly buồn bực nhìn chằm chằm Ngô Tân Tuyên, ánh mắt anh ta muốn phun ra lửa: "Họ Ngô, chị thật là đáng ghét!"

"A! Thức ăn tới!" Tiêu Hà Hà đúng lúc mở miệng chuyển đề tài, Tần Trọng Hàn vẫn không lên tiếng chỉ đưa mắt nhìn.

Mặc dù thoát nhìn mặt mũi Tần Trọng Hàn là hoàn mỹ như vậy, làm cho người khác cảm thấy yêu thích nhưng khi vừa nghĩ tới anh ấy từng hôn mình, còn nổi giận không cho mình từ chức thì Tiêu Hà Hà liền cảm giác như té bèo toàn thân trong nháy mắt tức đến run rẩy.

"Hai người thích lông máu vụng nha! Máu nha! Một tô máu nha! Ăn nhanh đi!" Tăng Ly nói với Tần Trọng Hàn và Tiêu Hà Hà.

Tần Trọng Hàn hơi cau mày cảm muốn canh lên, tiếp đó múc một ít vào chén đặt ở trước mặt mình, sau đó từ từ nếm thử, cử chỉ vô cùng ưu nhã.

Ăn một bữa cơm cũng có ý giữ sĩ diện như vậy, tại sao làm chuyện khác lại không giữ sĩ diện chứ chứ? Tiêu Hà Hà nhìn thức ăn mình yêu thích, lại không động đũa!

Rất nhanh, thức ăn đã được mang lên đầy đủ.

Tăng Ly cũng chậm chạp không động đũa, trong miệng lại nói: "Hà Hà, cô làm sao không ăn?"

"Ách! Tôi còn chưa phải là rất đói!" Tiêu Hà Hà chỉ là không muốn cùng Tần Trọng Hàn ăn một cái khay thức ăn mà thôi.

Nghe vậy, Tần Trọng Hàn trong mắt không một tia gọn sóng nhưng dâng lên một tia hài hước. "Phải không? Không biết bụng ai đang gọi!"

Mới vừa nói một câu, đột nhiên, bụng người nào đó hết sức bất nhã phát ra "Ưc ực" tiếng ầm ỉ.

Tăng Ly cùng Ngô Tân Tuyên không nhịn được không tìm theo tiếng nhìn lại, đều rất kinh ngạc.

Tiêu Hà Hà mặt bỗng đỏ bừng, rất là lúng túng.

"Ăn đi! Không nên khách khí!" Ngô Tân Tuyên cười nhạt: "Làm chi muốn thua thiệt mình a, chớ học Tăng Ly, hấn là sợ ăn cay!"

Ngẩng đầu quần bách nhìn lướt qua người Tần Trọng Hàn, Tiêu Hà Hà không nhịn được co quắp một phen.

"Ai sợ hạt tiêu? Tôi gần đây nóng trong người mà thôi, không dám ăn quá nhiều, bà chủ, cho một đĩa trứng chiên!" Tăng Ly đối bên ngoài hô to.

"Già rồi!" Tần Trọng Hàn phun ra hai chữ, tiếp tục ăn lông máu vụng của anh.

"Ách!" Tiêu Hà Hà chân mày nhíu chặt, quần anh nói cái gì, cầm đũa lên bắt đầu ăn, cái gì, cười nhạt, lông máu vụng là cô thích nhất, dựa vào cái gì để cho anh một người nuốt một mình?

Nhất cổ tác khí*, Tiêu Hà Hà dùng cái muỗng múc một phần rồi đặt ở mình trước mặt, bắt đầu ăn, một chút cũng không khách sáo, thật giống như đang cùng ai giận dỗi.

* NHẤT CỔ TÁC KHÍ: một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái ("Tà Truyện" Trang Công thập niên: "phụ chiến, dũng khí đã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt". Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)

Thấy bộ dáng Hà Hà lúc này, Tăng Ly không hề nén được phát ra tiếng cười, vậy mà mặt mũi Tần Trọng Hàn bên cạnh trong giờ phút này lại như âm u ngưng tụ.

Nhất là tiếp xúc tới ánh mắt khiêu khích kia của Tiêu Hà Hà, chân mày lại là nhíu chặt, ánh mắt sắc bén bắn về phía người cười không thể ngừng là Tăng Ly.

Tăng Ly phút chốc im miệng, lúc này bà chủ mang trứng chiên lên, Tăng Ly nhìn trứng gà một cái lập tức cau mày, gương mặt đau khổ, mà Tần Trọng Hàn cùng Ngô Tân Tuyên đều nở nụ cười...

"Trời ạ, còn để cho người ta sống hay không!" Tăng Ly hét lớn, trai xinh gái đẹp ngồi ở trong quán ăn cơm đều quay lại nhìn Tăng Ly đang kêu to.

"Thế nào?" Đang vui đầu tận lực ăn, Tiêu Hà Hà mơ hồ nhìn Ngô Tân Tuyên cười một cái, nghi ngờ hỏi.

Vừa quay đầu lại thấy môi Tần Trọng Hàn cũng nhếch lên, càng thêm không hiểu.

"Không có gì, ăn cơm đi." Ngô Tân Tuyên nín cười nói.

Tần Trọng Hàn trong nháy mắt lại khôi phục thần sắc lạnh như băng, Tiêu Hà Hà nghi ngờ nhìn về phía Ngô Tân Tuyên, lại nhìn mắt Tần Trọng Hàn.

Nhận ra được nghi ngờ trong ánh mắt cô, Tần Trọng Hàn nhíu chặt mi, đó là ánh mắt gì?

"Tăng Ly anh không có sao chứ?" Tiêu Hà Hà quan tâm hỏi.

"Hắc hắc! Không có sao! Tôi rất tốt!" Tăng Ly vừa nhìn thấy Hà Hà đang quan tâm mình, lập tức có chút ngượng ngùng.

"Vậy tại sao anh không ăn?"

"Bởi vì bên trong trứng gà cũng có hột tiêu!" Ngô Tân Tuyên nói ra câu đáp án.

"Chị im miệng!" Tăng Ly tròn mắt nhìn người phía trước một cái: "Họ Ngô, khó trách chị đến bây giờ không ai thèm lấy, lòng quả thực thật xấu!"

Ngô Tân Tuyên mặt biến đổi, cũng không có nói gì, tiếp đó cười lên. "Đúng, tôi chính là lòng xấu như vậy!"

Tăng Ly cổ mở miệng: "Được rồi, hôm nay vì không để cho Hà Hà xem thường, cay gì tôi cũng ăn hết!"

Vừa nói, cầm đũa lên bắt đầu ăn trứng gà!

Tiêu Hà Hà thì sững sờ tròn to hai mắt, Tăng Ly cũng có thứ để sợ à?

"Khụ khụ... Cay chết tôi!" Tăng Ly chỉ ăn một miếng liền bắt đầu ho khan.

"A! Không thể thì không cần ăn!" Tiêu Hà Hà nhìn anh ta như vậy, lập tức đứng lên rót một ly nước đưa tới. "Uống nước đi!"

"Chỉ có Hà Hà tốt!" Tăng Ly nhận lấy nước uống một hớp lớn.

Tần Trọng Hàn nhìn cô quan tâm Tăng Ly như vậy trong lòng lại vô hình có chút phiền não.

"Uống chút nước nữa! Nước lạnh chữa cay!" Tiêu Hà Hà nói.

"A! Tốt hơn nhiều, tốt hơn nhiều!" Tăng Ly lắc đầu một cái, cả khuôn mặt cũng đỏ theo, chẳng qua là anh ta gào thét giống như sấm rước lấy vô số ánh mắt thăm dò trong quán.

Tiêu Hà Hà nhìn anh ta không thể ăn cay, lập tức đi ra ngoài nói với bà chủ muốn một phần thức ăn không thêm hột tiêu. "Tăng Ly, bà chủ nói xào một phần không thêm hột tiêu cho anh, anh yên tâm đi!"

"Cám ơn!" Tăng Ly đối với Tiêu Hà Hà thập phần cảm kích.

Lại lần nữa lúc trở về, ngón tay thon dài của Tần Trọng Hàn nâng ly lên, đứng đưa ly trà trong tay, thập phần u nhã mà hớp một ngụm. "Châm trà!"

"Cái gì?" Tiêu Hà Hà biết lời này là nói với cô.

"Châm trà!" Tần Trọng Hàn lại lần nữa phun ra hai chữ.

Hít thở sâu, Tiêu Hà Hà trên mặt lập tức không có biểu tình. "Dạ!"

Lại đi tới trước mặt Tần Trọng Hàn, giúp anh châm trà, bởi vì có chút buồn bực, lúc châm trà vô tình rơi nước lên bật lửa gần tay anh ở trên bàn.

"Đáng chết!" Tần Trọng Hàn đột nhiên như gào lên một tiếng, chột đầy Tiêu Hà Hà một cái.

"A!" Bị kinh sợ Tiêu Hà Hà tay run rẩy, bình trà lập tức rơi hoàn toàn lên trên bật lửa.

Tần Trọng Hàn vội vàng đi nhặt bật lửa, nước trà nóng bỏng bắn lên tay anh, nhưng mà anh căn bản không để ý chỉ cảm bảo bôi bật lửa lên rồi dung âu phục đất giả của mình lau chùi, cho đến khi khô ráo hẳn, vội vàng mở ra nhưng lại không lên lửa nữa.

"Thật xin lỗi! Thật xin lỗi, tổng giám đốc! Tay ngài có sao không?" Tiêu Hà Hà lo lắng nói.

"Đáng chết! Ai bảo cô vô ý như vậy!" Tần Trọng Hàn mang một đôi mắt đang phun lửa, lại hét lớn, đứng lên, ánh mắt như chim ưng khóa khuôn mặt nhỏ nhắn lại, Tiêu Hà Hà bị sợ tái nhợt.

Giương mặt tuấn mỹ mê hồn người giờ tất cả đều là tức giận, để cho người quanh mình không dám phát ra bất kỳ âm thanh gì. Ngay cả hô hấp cũng phải dè dặt.

Tiêu Hà Hà ngạc nhiên, có chút ủy khuất, bị anh hét như vậy làm hốc mắt cô cũng đỏ lên.

"Hàn! Cậu làm Hà Hà sợ!" Tăng Ly cũng sững sốt một chút, thấy trong tay anh là bật lửa, lập tức không có lên tiếng.

Tiêu Hà Hà mặt đầy kinh ngạc thấy mặt Tần Trọng Hàn đầy vẻ chán ghét, lúc này anh tựa như một ác ma. Tay anh bị nước trà nóng đỏ bừng cũng không quan tâm đến, anh chỉ xem cái bảo bôi bật lửa kia giống như sinh mạng.

Mất cô trong suốt dần dần ngập nước mắt, há miệng một cái lại không nói ra một chữ, môi bị cắn nát đau không chịu nổi, cô thật không phải cố ý, bắt quá cô có thể biết cảm nhận của anh, cái bật lửa kia nhất định rất quan trọng đối với anh.

Tần Trọng Hàn ánh mắt lạnh lùng như đao nhọn, âm thanh trầm thấp giống như là muốn thức tỉnh sợ hãi của cô, lạnh như băng vang lên, ẩn chứa sâu nặng thanh âm nguy hiểm. "Cô thật đáng chết."

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Bảo bối như mạng sống

Edit: DinhHa.

Beta: Tiểu Mẫn.

Tiêu Hà Hà hoảng sợ lui về phía sau, hai tròng mắt tròn lên nhìn cô cất giấu ngọn lửa sâu trong con ngói màu đen đủ để đả thương người chăm chú nhìn cô: "Cút "

"Tần tổng, Hà Hà là khách của tôi!" Ngô Tân Tuyên vào lúc này lên tiếng: "Vì một cái bật lửa của ngài sao?"

"Cậu cũng cút!" Tần Trọng Hàn quát lạnh một tiếng.

"Hàn!" Tăng Ly lại kêu.

"Tất cả các người đều cút!" Tần Trọng Hàn chán nản ngồi xuống.

"Thật xin lỗi!" Tiêu Hà Hà biết cái bật lửa nhất định đối với anh rất quan trọng, anh vì cứu bật lửa lại không để ý tay mình, cô thật rất đáng chết!

Tăng Ly ánh mắt ngẩn ra, vội vàng nói: "Phong độ, phong độ, Hàn, phong độ của cậu đâu?"

Tần Trọng Hàn không nói thêm gì nữa nhưng mà mặt đã đen đến mức khiến cho tất cả mọi người đều không dám nói nữa.

Một bữa cơm để chuyện bật lửa này làm cho mọi người cũng bị mất khẩu vị.

Tiêu Hà Hà cảm văn kiện đưa lên, hướng về phía Tần Trọng Hàn cúi thấp người: "Tổng giám đốc, thật xin lỗi, tôi sẽ bồi thường cái bật lửa cho ngài!"

Nói xong câu này, Tiêu Hà Hà thật nhanh chạy ra ngoài, về mặt tái nhợt làm cho người ta đau lòng.

"Hà Hà!" Ngô Tân Tuyên tròn mắt nhìn Tần Trọng Hàn một cái cũng đuổi theo.

"Hàn! Phản ứng của cậu quá đáng!" Tăng Ly thở dài: "Cũ không đi, mới không đến! Nên là lúc quên!"

"Hà Hà! Cô chờ một chút!" Ngô Tân Tuyên đuổi kịp Tiêu Hà Hà. "Cô không có sao chứ?"

Vành mắt Tiêu Hà Hà đã hồng hồng. "Là tôi vô tình phá hủy bật lửa của tổng giám đốc, tôi biết cái bật lửa đối với anh ấy nhất định rất quan trọng! Tôi có thể hiểu được!"

Lần này, Tiêu Hà Hà không có tức giận, ngược lại rất áy náy.

"Hà hà, chớ để ở trong lòng!" Ngô Tân Tuyên vỗ vỗ bả vai cô.

"Chị Ngô, cảm ơn chị, chị giúp em nói với tổng giám đốc, em thật không phải cố ý!" Tiêu Hà Hà cắn cắn môi, khổ sở cười một tiếng. "Em biết cảm giác mất đi đồ mình quý giá nhất!"

"Mẽ Cách, thật xin lỗi!" Tiêu Hà Hà rất xin lỗi nói: "Lần trước đem quần áo của chị làm hư, lần này còn hỏi chị mượn tiền!"

"Em còn khách sáo với chị? Chúng ta không phải chị em tốt sao?" Mẽ Cách mở miệng: "Em chắc sẽ đi mua cái bật lửa đắt tiền như vậy để bồi thường cho ông chủ sao?"

"Không còn cách nào, em vô tình làm hư đồ của người ta mà!" Tiêu Hà Hà thở dài.

"Ai! Được rồi! Chúng ta đi mua!" Mẽ Cách chỉ cảm thấy vật kia quá mắc "Tốn chừng mấy vạn mua một cái bật lửa mắc như vậy, đền nổi sao?"

"Đắt đi nữa cũng không sánh bằng vật quan trọng trong tay người ta!" Tiêu Hà Hà thở dài nói. "Chỉ sợ tốn hết mấy tháng cũng không có tiền trả!"

"Đừng nói đến tiền! haiz!"

Tieu Hà Hà rút cuộc mua một cái bật lửa S. T. Dupont, đều là màu bạc, ông chủ nói giá thị trường là 5 vạn, Mễ Cách tìm người quen, 3 vạn liền mua được.

Ngày thứ hai.

Tieu Hà Hà thấp thòm cầm túi đựng cái hộp tuyệt đẹp đi tới phòng làm việc của Tần Trọng Hàn, được cho phép liền chậm chạp tiến vào.

Tieu Hà Hà đem cái hộp để lên bàn, bất an cúi đầu nói: "Tổng giám đốc, cái này, cái này là tôi bồi cho ngài! Ngày hôm qua là tôi không đúng!"

Tần Trọng Hàn nheo lại trông mắt, đem gương mặt mờ mịt luống cuống của cô khóa chặt đáy mắt nhưng không nói một lời.

Tieu Hà Hà cắn môi, thấy anh không nói lời nào, lại nói: "Tôi biết bị người khác phá hư đồ mình yêu mến nhất tâm tình sẽ rất khổ sở, tôi cũng biết cái bật lửa này không phải là cái ban đầu, tôi thật xin lỗi, thật thật xin lỗi!"

Anh vẫn không nói lời nào nhưng mà ánh mắt nguy hiểm làm cho người khác cảm giác được rợn cả tóc gáy. Tieu Hà Hà cẩn thận ngước mắt lên nhìn anh, lúc tiếp xúc tới tầm mắt anh lập tức lại rũ xuống.

Tần Trọng Hàn im lặng không lên tiếng, nhìn cô chăm chăm thật lâu, ánh mắt như chim ưng sắc bén, dò xét cô gái nhỏ trước mắt, cô cho là bồi thường liền xóa bỏ sao?

Thấy anh còn chưa lên tiếng, Tieu Hà Hà có chút không nhịn được rồi: "Tổng giám đốc, tôi sai rồi!"

"Đi ra ngoài!" Anh đột nhiên mở miệng.

"Hắc...c!" Chợt gương mặt, tầm mắt đang đối diện với một đôi mắt lạnh lùng nhưng lại mang chút hứng thú, trong nháy mắt biểu tình sững sờ.

"Đề đề xuống, đi ra ngoài, cô biết?"

"Hắc...c!" Tieu Hà Hà vừa nghe anh đã chấp nhận, trong lòng áy náy lập tức đã vui nhiều, nhanh chóng gật đầu: "Vâng tổng giám đốc, tôi lập tức đi ra ngoài làm việc!"

Tựa như nhận được ân xá vậy, Tieu Hà Hà lập tức tung tăng khỏi phòng làm việc tổng giám đốc.

Mà Tần Trọng Hàn nhìn cái hộp trên bàn, ánh mắt thâm thúy híp lại, gờ tay lên đem cái hộp kia ném vào trong ngăn kéo, lại bắt đầu phê duyệt văn kiện.

Ăn xong cơm tối, Tieu Hà Hà đang thu gom chén đĩa. "Thịnh Thịnh, con ở nhà ngủ sớm một chút được không?"

"Mama, mẹ không nên đi làm việc, Thịnh Thịnh có thể nuôi mẹ!" Thịnh Thịnh xoắn xít khuôn mặt nhỏ nhắn như một tờ giấy "Buổi tối đi ra ngoài làm việc sẽ rất mệt mỏi! Gặp phải tên háo sắc làm thế nào?"

"Con trai ngốc, không đi làm việc mẹ trả tiền cho đi Mễ Cách như thế nào chứ?"

"Nhưng mà..."

"Ngao! Ở nhà nghe lời, xem xong phim hoạt hình liền ngủ, mẹ sẽ rất mau trở về!" Tieu Hà Hà hôn lên má của con trai, mới đi về phòng ngủ thay quần áo, quần jean, áo thun! Sau đó cầm một cái cặp đi ra cửa.

Bắt Dạ Thành.

Đường phố một góc vô cùng náo nhiệt, mờ mịt dưới đèn đường, một cô gái đáng người mảnh khảnh buộc tóc đuôi ngựa đang ở đó rao hàng.

"Mại dâm! Các vật phẩm trang sức hình thú cá tính, có cần gì?"

Bên cạnh trên cái rương còn để một cái tờ giấy, trên đó viết: Quà nhỏ, biện pháp tình nghịch thời thượng cá tính.

Vậy xem đa số là các cặp tình nhân trai gái, thoải mái cầm lên mấy cái, đưa tiền, trẻ tuổi trai gái đổi đáp mấy lần, cười mập mờ, sau đó hai người tay tay trong tay nhanh chóng biến mất ở trong bóng đêm.

Cô gái bán "biện pháp" chính là Tieu Hà Hà, cô thành thạo kêu: "Đồ dùng tình dục, cá tính thời thượng, vì an toàn cùng sức khỏe của mọi người, mời nhìn một chút đi!"

Dần dần người nhiều hơn, đa số là các đôi học sinh yêu nhau, thấy bên trong hộp giấy của cô gái đều rất tò mò.

Trong hộp giấy nơi nơi tràn ngập màu hồng màu đỏ chói mắt, biện pháp phòng ngừa các loại mối lạ, cô gái vừa thấy người nhiều hơn, dứt khoát bày một tấm nylon vải trên mặt đất, áo mưa rực rỡ muôn màu lộ hết xinh đẹp, làm cho người ta bất giác mặt đỏ tai hồng.

Đôi mắt toàn bộ trên sạp nhỏ, toàn bộ đồ trang sức đều do áo mưa cái trang mà thành, biện pháp hữu dụng làm đồ trang sức điện thoại di động, cảm

ứng khí, kẹo que, bình an phù, gương vân vân, còn có khoảng thời gian trước bị internet tranh cãi rất nóng " vòng tai biện pháp ", nhiều loại vật phẩm khiến cho người hoa cả mắt.

"Nhìn một chút đi! Rất nhiều vật phẩm!" Tiêu Hà Hà nghiêm túc giải thích.

"Bà chủ, chúng tôi lấy cái này!"

"Cái này cũng lấy! Bà chủ có hiệu quả hay không, nếu không sẽ đến phá bà nha?" Không biết người nào trêu chọc hỏi một câu.

Tiêu Hà Hà mặt đỏ lên, tiếp đó lại bỏ ngượng ngùng nói: "Sẽ không phá nha, cái này có ký hiệu phòng giả, nhà máy chân chính sản xuất bảo đảm chất lượng!"

"Bà chủ, bà có dùng qua không?" Lại một chàng trai thối tiếng huýt sáo.

Tiêu Hà Hà ánh mắt nhanh như chớp chuyển một cái, kéo một tia hồ ly gian xảo: "Người bạn học này, chị người là lão thái bà, làm sao có thể chưa dùng qua, yên tâm đi, rất dễ xài nha!"

"Hắc...c! Không nhìn ra bà chủ rất còi mỡ nha!"

"Không còi mỡ sao bán vật này? Em trai, cậu có mua hay không? Không mua chớ ảnh hưởng chị làm ăn?" Tựa hồ đã thấy nhiều loại cảnh tượng này, Tiêu Hà Hà tự trấn tĩnh.

"Ha ha ha..."

"Được! Chúng ta mua!" Lại có người mua.

Tiêu Hà Hà bận bịu thu tiền thối tiền, chỉ chốc lát sau, trong rương đồ mua đã hết hơn phân nửa.

Mà lúc này, đột nhiên một cổ hơi thở chèn ép bay tới, người vây xem trong nháy mắt thuận lợi nghiêng đầu, hướng phía sau lưng nhìn lại.

Trên mặt cô gái lại lóe vẻ hưng phấn. "Nha! Anh đẹp trai! Thật là đẹp trai!"

"..." Tiêu Hà Hà có chút khó hiểu, bỗng nhiên cảm thấy phía trước có loại cảm giác bị áp bách mãnh liệt.

Tiêu Hà Hà ngẩng đầu lên, ánh mắt ở trong khoảnh khắc chạm đến người đang đi tới, trong lòng nhất thời ngẩn ra.

Không khí cũng đọng lại, vốn là đám người huyên náo đột nhiên trầm tĩnh lại, không có một người mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mạ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Năm trăm nghìn

Edit: ĐinhHa.

Beta: Tiểu Mẫn.

Tất cả mọi người nín thở, cho tới bây giờ chưa thấy qua loại đàn ông mặc âu phục sẽ xuất hiện ở Bất Dạ Thành, mà người đàn ông này không biết dùng từ gì để hình dung, chỉ thấy đàn ông kia tuấn mỹ giống như một vị thần, tròn mắt hẹp dài trong lúc lơ đãng quét qua một điểm nào đó, giống như dưới bầu trời đêm đen nhánh, ánh mắt hồ ly giống vậy quý dị, sự rung mình ẩn chứa không nói ra được, để cho người khác nhất thời cả người run rẩy.

Môi mím chặt, ánh mắt hơi rũ xuống nhưng mà nhưng trong lúc lơ đãng khiến cho người khác nảy sinh cảm giác lạnh lẽo, tựa như như con báo đang phong tỏa con mồi, lộ ra kia lau về mặt tự phụ.

Sau đó, người ấy xuyên qua đám đông, hướng Tiêu Hà Hà đi tới.

Tiêu Hà Hà cũng sốt một chút, ngay sau đó bắt đầu thu dọn đồ đạc thật nhanh, đang muốn cầm một vại nylon trước mặt cách đó không xa lên bao trùm vào, không ngờ đập vào mi mắt là một đôi giày da sáng bóng, cho dù ở trong bóng đêm, giày da kia cũng lau đến khi sạch bóng.

Ngẩng đầu, nhìn thấy ngực rộng người nào đó.

Từ từ ngẩng cao lên, tầm mắt hướng lên trên biến đổi. Rốt cuộc, đôi mắt kia là một đôi mắt ma mị lạnh như băng nhưng mang nghi ngờ cùng không hiểu.

"Tiên sinh, ngài đập phải đồ của tôi! Cái này là sản phẩm mới loại 1, chín mươi chín nghìn, ngài đưa tiền đi!" Tiêu Hà Hà tinh táo đưa tay ra.

"Cô nghèo nên điên rồi sao?" Mở miệng lời vẫn là tự phụ như vậy.

Không cần hỏi, vị này dĩ nhiên là tổng giám đốc Tần Trọng Hàn Tần.

"Đúng vậy, tôi nghèo đến điên rồi, nghèo điên rồi mới ra đến bán áo mưa an toàn, tiên sinh, đưa tiền, chín mươi chín nghìn!" Tiếp tục giơ tay ở trước mặt anh.

Tầm mắt quét qua lòng bàn tay cô, thấy mấy nốt chai liền cau mày, một đôi mắt như chim ưng đoạt hồn, hội tụ không biết tên sức mạnh.

Cô còn đang chờ đợi!

Những người bên cạnh đều ở đây xem náo nhiệt.

Mà quanh Tần Trọng Hàn, tựa như có một luồng khí mãnh liệt, làm tất cả mọi người đều không dám lên tiếng, chẳng qua là nhìn hai người họ.

"Những thứ này đều mua, một triệu có đủ hay không?" Anh lạnh giọng hỏi.

Tiêu Hà Hà liếc nhìn trên đất còn sót lại không nhiều hàng hóa, lắc đầu: "Không cần nhiều như vậy, còn dư lại những thứ này, năm trăm là đủ rồi, tiên sinh ngài chắc chắn ngài muốn hết?"

"Cùng tôi đi!" Đột nhiên đưa tay ra giữ tay cô.

"Không muốn!" Tiêu Hà Hà không nghĩ tới sẽ gặp Tần Trọng Hàn, loại người thường tới Bất Dạ Thành làm sao lại có anh? Dù sao đây là lúc tan việc, anh không thể xen vào hoạt động cá nhân của cô.

Không cho cự tuyệt, bàn tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, trực tiếp lôi cô đi tới xe.

"Anh buông tôi ra!" Tiêu Hà Hà thét chói tai, cô không phải là hàng hóa, tối nay làm không công sao? Một buổi tối bán mấy trăm ngàn, anh lại để cho cô tổn thất nhiều như vậy!

Tiêu Hà Hà chỉ như vậy bị anh lôi vào trong xe, trực tiếp nhét vào rồi đóng cửa, sau đó đi vòng qua lên xe, lái xe! Động tác vô cùng dứt khoát!

Tiêu Hà Hà muốn mở ra cửa xe, phát hiện đã khóa lại, cô tức giận tròn mắt nhìn gò má anh tuấn.

Anh điên rồi sao? Anh nhất định là có bệnh! Chuyện cô ở mua bán liên quan gì đến anh?

Tần Trọng Hàn cảm nhận được ánh mắt cô nóng bỏng, nhưng một mực làm như không thấy. Chờ xe ra khỏi Bất Dạ Thành, đi tới một nơi tương đối đường mòn an tĩnh.

Cô hận tròn mắt nhìn anh, âm ỉ nói: "Tiên sinh, bây giờ là lúc tan việc, ngài không có quyền can thiệp cuộc sống riêng của tôi, ảnh hưởng tôi kiếm tiền!"

"Cô muốn bao nhiêu tiền?" Anh thật là mở rộng tầm mắt, thư kí anh Tần Trọng Hà lại sẽ dùng thời gian tan việc đi bán bao cao su, đáng chết, nếu truyền đi nhất định sẽ nói Tần thị ngược đãi nhân viên, phát tiền lương không đủ!

"Nói đi, cô thiếu bao nhiêu tiền?"

"Tôi..." Cô đối mặt anh phát hiện mình nghèo, nửa ngày sau cô tròn mắt nhìn anh nói: "Cái này không liên quan đến anh!"

"Cô là nhân viên tôi, sổ tay nhân viên điều thứ hai mươi lăm viết rõ ràng, không cho phép sau khi tan việc đi làm thêm!" Tần Trọng thanh âm giá rét nói.

"Không phải như vậy, viết là không cho phép làm cùng với công việc tương tự đi làm thêm!"

"Vậy bây giờ liền cộng thêm điều này, không cho phép đi làm thêm! Cái gì cũng không cho!"

Tiêu Hà Hà nhú lông mày, nhìn người đàn ông trước mắt có chút lãnh khốc. Người đàn ông này, anh rốt cuộc muốn làm gì? "Được rồi! Vậy cũng phải từ ngày mai trở đi, tiên sinh, ngài để cho tôi tổn thất năm trăm nghìn, bây giờ mời ngài bồi thường tổn thất cho tôi!"

"Cô chắc chắn năm trăm đủ?"

"Ngài chỉ cần đưa tiền tổn thất cho tôi!" Tiêu Hà Hà trấn định tiến lên đón nhận ánh mắt anh, chưa từng xen lẫn một tia một nào khiếp đảm.

Tần Trọng Hàn chạm vào túi một cái, lại phát hiện không có tiền. Tiện tay cầm ra chi phiếu, là tờ ký tên. "Một triệu, có đủ hay không?"

Tiêu Hà Hà nhìn chi phiếu trước mắt, bị kinh ngạc, một loại cảm giác bị làm nhục xông lên đầu: "Ngài bây giờ thiếu tôi năm trăm nghìn, một triệu cho dù rất nhiều, nhưng ngài không nợ tôi!"

Tần Trọng Hàn nhìn chăm chăm ánh mắt cô, phát hiện trong mắt cô có nước mắt quật cường đang lấp lánh, đột nhiên không tự chủ nhếch môi mỉm cười.

"Mở cửa!" Tiêu Hà Hà cảm thấy mình bị anh si nục đến sắp khóc, như vậy thật khiến cô nhớ lại buổi tối năm cô mười bảy tuổi...

Tần Trọng Hàn nhìn cô bằng một gương mặt không cảm xúc, yên lặng nhưng lại chuyên chú nhìn cô thật lâu, cuối cùng mới nghiêm nghị quát lên: "Nói, tại sao đi bán cái này!"

"Mở cửa, tôi muốn xuống!" Cô lạnh giọng nói, vẫn còn ở trong bong bóng nên không nghĩ người ở trước mặt đang khóc!

"Cô rất thiếu tiền sao?" Tần Trọng Hàn ánh mắt sáng quắc thu khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường của cô lại, trầm giọng hỏi.

Này!

Câu này chọc giận đến Tiêu Hà Hà, cô đột nhiên quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ xe, khàn giọng quát:

"Anh cho là thế gian ai cũng đều xem anh là tổng giám đốc họ Tần cao cao tại thượng sao? Sinh ra đã ngậm thìa vàng, ngay từ đầu đã được định sẵn sẽ giàu sang phú quý? Anh lại không biết khổ sở và bị bắt đắc đĩ? Anh biết cái gì? Anh không hiểu! Tôi thiếu tiền, tôi là thiếu tiền đấy thì sao? A? Bản thân tôi kiếm cũng không được sao? Tôi trêu chọc anh, chọc giận anh sao? Anh lấy một triệu để si nục tôi như vậy? Anh có tiền phải không? Anh có tiền thì nên giúp đỡ những người tỵ nạn Phi Châu, đi làm từ thiện thì tốt hơn việc anh giả bộ làm đại gia với tôi ở nơi này?"

Anh kinh ngạc!

Không nghĩ tới cô nhìn bề ngoài như một tiểu nha đầu trung thực sẽ có lúc bộc phát hung hăng như vậy!

Tại sao cô muốn kiếm tiền trả nợ khó khăn như vậy chứ? Tại sao cô muốn ủy khuất chính mình, ở trong phòng làm việc tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, tan việc còn phải xem sắc mặt anh sao?

"Mở cửa!" cô quay mặt qua chỗ khác không nhìn anh, lại lần nữa hét lớn.

Tần Trọng Hàn nhìn mặt cô quật cường, tức giận nói: "Phụ nữ ngu xuẩn!"

"Đúng vậy! Tôi là ngu xuẩn, tôi vẫn luôn rất ngu xuẩn!" Dứt khoát hét to, nếu như không ngu xuẩn cô cũng sẽ không đi ký cái hợp đồng mang thay hộ kia, nếu như không có chuyện đó cô cũng sẽ không đau khổ suốt nhiều năm liền như vậy, không biết người thân duy nhất của mình đang ở phương nào? "Gặp vận may mới được Tần thị vừa ý cho làm thư ký của anh, tôi ngu xuẩn như vậy, anh làm sao lại không để cho tôi từ chức?"

"Nếu như cô thiếu tiền, có thể đến công ty mượn, đầu sao cô cũng đã là nhân viên của công ty! Không nên ở chỗ này nổi cơn!" Anh tuyên cô do tài năng thì không phải rồi! Phải biết bao nhiêu phụ nữ muốn làm thư ký Tần Trọng Hàn này chứ?

"Tôi muốn xuống xe!" Cô biết nói nhiều với anh cũng không có ích gì.

Tần Trọng Hàn tức giận chuyển mắt nhìn qua nước mắt loang lổ trên gương mặt cô, thật là không thể chịu đựng: "Nói địa chỉ nhà của cô, tôi đưa cô về!"

"Không cần anh! Đưa đây!"

"Cái gì?"

"Năm trăm nghìn!"

"Tôi không có!"

"Anh phải bồi thường!" Cô cố chấp nói, lau qua loa nước mắt.

"Ngày mai đi làm sẽ đưa cô!" Anh cuối cùng cũng mở cửa xe.

Tiêu Hà Hà đẩy cửa ra: "Được! Tần tổng nhớ kỹ, anh thiếu tôi năm trăm nghìn!"

"Phụ nữ đáng chết, một triệu không muốn cứ phải là giá năm trăm!"

"Tôi chính là muốn giá năm trăm, đây là tôi nên có được, tôi yên tâm thoải mái, đừng tưởng rằng tất cả mọi người đều như anh, không ăn lương thực người cũng lớn lên!" Nói mĩa mai xong, Tiêu Hà Hà xuống xe sải bước rời đi.

Tần Trọng Hàn kinh ngạc, anh làm sao không ăn lương thực người?

Tiêu Hà Hà đi rất nhanh, tựa như là đang trốn thoát vậy, thật nhanh chạy khỏi xe Tần Trọng Hàn, hướng Bất Dạ Thành chạy đi, cô không biết những thứ hàng hóa kia có còn không, người ta có cho cô lấy đi hay không!

Tần Trọng Hàn nhìn lại bên kia, cũng xuống xe rồi đi theo.

Khá tốt! Đồ vẫn còn!

Tiêu Hà Hà hít thở sâu, lại bắt đầu tiếng rao hàng.

Xa xa trong bóng tối Tần Trọng Hàn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường, rồi cuộc không nhận được cảm hộp thuốc ra, châm một điếu đứng ở trong bóng tối bắt đầu hút...

"Mama, làm ăn không khá sao?" Thịnh Thịnh thấy Tiêu Hà Hà gương mặt lạnh lùng trở về, lập tức lo lắng hỏi.

"Thịnh Thịnh, tại sao con còn chưa ngủ?" Tiêu Hà Hà liếc nhìn trên tường, kim giờ đã chỉ mười hai giờ mà trong phòng khách máy vi tính còn mở. "Thịnh Thịnh, con lại chơi game?"

"Mama, con muốn chơi game nhanh nhanh một chút, như vậy bán ra sẽ có tiền nhiều, mẹ cũng không cần đi làm thêm buổi tối!" Thịnh Thịnh chu mỏ, đi tới một bên máy rót một ly nước giúp Tiêu Hà Hà.

Nhìn con trai ngoan ngoãn như vậy, Tiêu Hà Hà trong lòng ấm áp, vừa thỏa mãn lại chua xót. "Thịnh Thịnh, mẹ là người lớn, mẹ có thể nuôi Thịnh Thịnh!"

"Nhưng mà Thịnh Thịnh là đàn ông, đàn ông nuôi phụ nữ mới là lẽ phải!"

"Con không phải đàn ông, con là bé trai!"

"Sớm muộn đâu sẽ thành đàn ông!" Thịnh Thịnh vỗ ngực một cái, hạ ánh mắt. "Mama, mẹ nhất định là một mối rồi, con đảm bốp cho mẹ một chút nha..."

"Mẹ có con thì có khổ hay một mối đi nữa đều cảm thấy đáng giá..."

Rạng sáng là thời điểm công nhân bảo vệ môi trường quét dọn vệ sinh, ở một trong góc u ám quét một đồng tàn thuốc...

Tần Trọng Hàn chưa có đi làm, không biết tại sao?

Sáng sớm bầu không khí có chút ngột ngạt, Tiêu Hà Hà cầm đầu sửa sang lại văn kiện, liên quan tới dự án hợp tác WVL đã bàn bạc xong hết rồi, chỉ chờ Tần Trọng Hàn ký duyệt.

Điện thoại reo, Tiêu Hà Hà nghe điện thoại.

"Hà Hà, chị là Ngô Tân Tuyên, hợp tác đưa cho Tần Trọng Hàn xem sao rồi?"

"Còn chưa có! Tổng giám đốc không có đi làm!"

"Mau sớm cho cậu ấy xem, cần phải sửa đổi thêm, chúng ta sẽ bàn bạc lần nữa!"

"Được!"

Đế điện thoại, Tiêu Hà Hà ngẩng đầu nhìn trong phòng làm việc Hường Tĩnh một chút. "Hường Tĩnh, tổng giám đốc sao còn chưa tới làm?"

"Nghe nói anh ấy đã rời khỏi nhà, thư kí Cao nói hết tất cả mọi việc do Tăng Ly thay mặt làm!" Hường Tĩnh tin tức xưa nay rất nhạy. "Hà Hà, nghe nói tổng giám đốc lần này dẫn bạn gái Cao Tư Kỳ lần trước đi, cô nghe nói không?"

"Cao Tư Kỳ?" Tiêu Hà Hà cảm thấy tên này rất quen thuộc.

"Đúng vậy, chính là cái xe model, nghe nói ở cùng tổng giám đốc một thời gian những vẫn còn là xử nữ! Tổng giám đốc chỉ thích xử nữ, bắt quá có tin tức nhỏ nhỏ nói, Cao Tư Kỳ là đi và để thành xử nữ, công nghệ cao nha!"

"Hắc...c! Tôi đi tìm Tăng Ly để đưa dự án!" Tiêu Hà Hà cười cười, nhưng trong lòng kỳ quái, Hường Tĩnh làm sao biết nhiều như vậy, ngay cả chuyện riêng tư đều biết.

"Hà Hà than yêu, cô vào đây là làm gì?" Còn chưa đi đến cửa phòng làm việc đã đụng phải Tăng Ly.

"Tăng Ly, là liên quan tới dự án hợp tác WVL, tổng giám đốc không có ở đây, chị Ngô lại thúc giục, anh xem qua một chút đi!" Tiêu Hà Hà giải thích.

"Ừ! Vào đi!" Tăng Ly mở cửa đi vào, nhanh chóng nhìn tài liệu, mặc dù đọc nhanh như gió nhưng nghiêm túc vô cùng, so với bộ dáng phát phơ đáng hoàn toàn trái ngược.

"Ừ! Xem xong!" Tăng Ly ngẩng đầu lên. "Hà Hà, tôi hỏi cô, lần này show catwalk phí tổn là bao nhiêu?"

Tiêu Hà Hà mơ hồ, cô căn bản không hiểu! "Tôi không biết! Tôi còn không có coi mà!"

"Kế hoạch của cô không sai, hội trường show catwalk cư nhiên lựa chọn quảng trường ngoài trời rất có ý tưởng, tuy nhiên nó không có tính toán ra phí tổn, đây là sai lầm của cô. Không có dự tính phí tổn nếu bị tổng giám đốc biết thì cô sẽ bị mắng đấy!" Tăng Ly nói xong nở nụ cười: "Bắt quá lòng anh

trai thiện lương là một người tốt, sẽ không cáo trạng điểm sai lầm này!"

Tiêu Hà Hà âm thầm toát mồ hôi lạnh cả người. "Tăng Ly, năm triệu đô la giá vốn có quá cao hay không?"

"Hà Hà, cô có biết hiện giờ mỗi bộ trang phục show catwalk đều là của các nhà thiết kế trong công ty lớn, muốn trở hết tài năng của hàng năm hàng vạn trang phục, năm trăm triệu đô la còn chưa tính là quá đắt nhưng không phải công ty nào cũng đều có thực lực. Được rồi. Cụ thể phí tổn ít nhiều cần xem lại rồi báo sau!" Tăng Ly không có phủ nhận nhưng lại giao ra vấn đề nan giải, Tiêu Hà Hà hiểu rõ công việc của anh ta nên nghiêm khắc cũng là bình thường khác hẳn mặt ngoài cả lờ phất phơ.

Đối với Tăng Ly, cô cũng coi là có hiểu biết mới. "Tôi sẽ bắt chước show catwalk hiện tại trong nước rồi dự tính ra hợp lý, Tăng Ly, cảm ơn anh!"

Ít nhất hôm nay, cô học một lần nói ra vấn đề nhưng lại không trả lời, mà vút cho cấp dưới, xem ra có thể ngồi lên vị trí quản lý thì thật sự là thiên tài rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Cô tới đón máy bay

Edit: DinhHa + Tiểu Mẫn.

Beta: Tiểu Mẫn.

Tần Trọng Hàn ba ngày không đi làm, Tiêu Hà Hà không cần rót coffee cho anh, nhưng mà nghĩ đến đêm đó cô hết với tổng giám đốc, sau cùng cũng có chút không yên.

Ngẫm lại hoàn toàn không quan trọng, không phải là chín mươi chín ngàn sao? Cô từ nơi này kiểm không ra kia chín đồng chín? Cô thật sự là quá xúc động rồi!

Bởi vì Tần Trọng Hàn không có ở đây, tiếp đãi khách chính là công việc của Tăng Ly.

Tiêu Hà Hà cùng Tăng Ly đi đến đại sảnh công ty, tiếp một vị quản lý tiêu thụ, nhìn thấy Tăng Ly vội vàng chào đón, Tăng Ly tựa hồ nhìn người này có chút quen mắt, đoán chừng là một vị quản lý quan trọng nào đó, cũng không nhớ ra được đối phương là người nào, anh ta nhanh chóng mỉm cười nghiêng đầu ở bên tai thấp giọng hỏi Hà Hà: "Biết được người này là người nào sao?"

"Điện thoại hẹn trước khi đó viết chính là quản lý tiêu thụ khu Bắc, Lâm Thanh Nhạc!"

Tăng Ly bước đến hai ba bước, vươn tay phải ra, vui vẻ bắt lấy tay Lâm Thanh Nhạc, tay trái đồng thời vỗ bờ vai của anh ta, giống như ánh mặt trời Hawaii nhiệt tình nói: "Lâm giám đốc, gần đây khỏe không?"

Lâm Thanh Nhạc nhìn thấy Tăng Ly nhớ rõ chính mình liền cực kì cao hứng, còn chưa nói mặt liền cười đến giống như đóa hoa hướng dương nở rộ: "Tăng Ly, đã lâu không gặp!"

Tiêu Hà Hà đứng ở một bên nhìn, trong lòng thầm vui vẻ còn không dám biểu lộ ra, chỉ là cười tí mắt mà không ra tiếng, Tăng Ly giả như thật, quá mức nhiệt tình.

Mãi đến Lâm Thanh Nhạc rời đi, Tăng Ly quay lại nhìn Tiêu Hà Hà. "Thấy không, nhìn thấy người không quen cũng cần phải nhiệt tình như thế, đơn đặt hàng làm xong chưa?!"

Tiêu Hà Hà gật gật đầu, từ trong thâm tâm mà bội phục.

"Đi thôi, bữa tối mời cô được không?"

"Cảm ơn Tăng Ly, buổi tối tôi có việc!" Tiêu Hà Hà cười từ chối, cô buổi tối muốn đón Thịnh Thịnh, còn muốn đi bán hàng hóa làm sao có thời gian đi ăn cơm!

"Được rồi! Vậy tối mai?" Tăng Ly lại hỏi, như không muốn bỏ qua.

"Tăng Ly, mỗi buổi tối tôi đều không có đi được!"

"Vậy thì ngày mai giữa trưa, như thế nào?"

"Hắc...c!" Tiêu Hà Hà thấy anh như vậy thật sự bất đắc dĩ thở dài. "Tăng Ly, tôi còn có việc đi trước!"

"Hà Hà, ăn một bữa cơm thì sao vậy? Cũng không phải lên núi đao xuống biển lửa." Tăng Ly thật sự không rõ vì cái gì anh dung chiêu dụ dàng với con gái này trên người Tiêu Hà Hà lại không được.

"Hà Hà, tổng giám đốc nói sáu giờ ba mươi máy bay sẽ hạ cánh, kêu cô tự mình đi đón máy bay, thuận tiện báo cáo tình hình dự án hợp tác gần đây tiến triển thế nào!" Thư kí Cao lúc tan việc liền đến nói cho Tiêu Hà Hà.

Tiêu Hà Hà nhú mi, mắt nhìn đồng hồ đã năm giờ năm mươi, nói cách khác cô chỉ còn có bốn mươi phút, bắt buộc phải ở trong khoảng thời gian này chạy tới sân bay, vội vàng cầm điện thoại lên gọi Mễ Cách, sau đó cầm túi xách rời khỏi.

Hương Tinh có vẻ đắm chiều nhìn bóng lưng Tiêu Hà Hà, lẩm bầm một câu. "Thư kí Cao, tôi như thế nào cảm thấy... Tổng giám đốc hình như là đặc biệt để cho Hà Hà đi đó, chẳng lẽ giữa bọn họ thật sự có quan hệ đặc biệt gì?"

"Không có khả năng!" An Xuyên phản bác.

"Tổng giám đốc dần theo Cao Tư Kỳ đi công tác, Tiêu Hà Hà quê mùa như vậy, tổng giám đốc làm sao có thể thích?"

Thứ bảy chủ nhật trôi qua đều rất tốt, không có điện thoại quấy rầy.

Thứ hai.

Tiêu Hà Hà vào công ty, có chút không yên, dù sao ngày đó cô không đi đón tổng giám đốc, không biết anh có tức giận hay không.

"Hà Hà thân yêu, ngày ngốc gì thế?" Tăng Ly lớn giọng lại nhẹ nhàng.

"Tăng Ly, buổi sáng vui vẻ!" Tiêu Hà Hà khách sáo chào hỏi, tầm mắt liếc phía sau của anh, tổng giám đốc còn chưa tới sao?

Mà lúc này, điện thoại trên bàn tự nhiên vang lên.

Tiêu Hà Hà sợ tới mức khẽ run rẩy, nghe điện thoại.

"Đem coffee tới!" Một tiếng nói trầm thấp truyền đến, Tiêu Hà Hà kinh ngạc, sao tổng giám đốc đi làm sớm như vậy?

"Hắc...c! Đã tới! Mau đi đi, cũng mang một ly đến phòng làm việc của tôi!"

"Vâng!" Tiêu Hà Hà rút cà phê đưa đến phòng tổng giám đốc.

Gõ cửa, nhìn người đàn ông cúi đầu hút thuốc phía sau bàn làm việc, một mùi khói tràn ngập đến khó chịu, Tiêu Hà Hà đoán rằng anh nhất định đã đến đây lâu rồi, nếu không thì sẽ không có mùi khói dày đặc như vậy.

"Tổng giám đốc, coffee!" Tiêu Hà Hà đem cà phê để ở trên bàn.

Sau khi để xuống, vừa muốn đi, đột nhiên thanh âm của anh truyền đến. "Vì sao không đi đón máy bay?"

Nước bọt, Tiêu Hà Hà trong lòng kinh ngạc, quay sang không có ý định giải thích chuyện không ai đón con cô, chỉ nói: "Đã tan việc, công ty không có quy định thời gian tăng ca, không cho tiền tăng ca, tôi cũng không cần phải làm thêm công việc!"

Tần Trọng Hàn hướng một bên gạt tàn thuốc xuống, đột nhiên đứng lên, sau đó đi nhanh về phía cô, Tiêu Hà Hà sợ tới mức co rụt lại, lui về phía sau một bước.

Anh đứng lại trước người cô, bóng dáng cao lớn có tính chèn ép xuất hiện trước mặt cô, mùi thuốc lá lập tức ập vào mặt.

"Tổng giám đốc, nếu anh cảm thấy tôi không thích hợp làm thư ký của anh thì anh có thể sa thải tôi!" Cô nổi lên dũng khí nói.

Anh không nói, Tiêu Hà Hà đã thấy anh chính là đang mang vẻ mặt bí hiểm nhìn mình, thân thể thon dài cũng chậm chậm nhích lại gần cô.

Trong nháy mắt có thể ngửi được trên người anh nồng đậm mùi thuốc lá, trong đó còn kèm theo một mùi thơm nhàn nhạt, cực kỳ tươi mát, dường như là mùi nước hoa, phêu tán ở trong hơi thở, lại kích hoạt tế bào toàn thân.

"Anh định làm gì?" Tiêu Hà Hà tê cứng toàn thân nhìn Tần Trọng Hàn.

Tần Trọng Hàn biểu tình rất nhạt, trong mắt hiện lên tia trêu đùa, vươn tay vuốt tóc Tiêu Hà Hà, chỉ thấy Tiêu Hà Hà phút chốc trừng thẳng hai mắt, thừ người ra nhìn anh, mặt xuất hiện tia hồng, tựa hồ có thể nhỏ ra máu.

Cô nghĩ đến nụ hôn của anh đêm đó! Anh muốn làm gì?

"Trên tóc cô có một sợi bông!" Cố nén cười, Tần Trọng Hàn đem ngón tay thon dài xẹt qua mặt cô, rơi vào trên sợi tóc, sau đó nhẹ nhàng lấy tay ra, đắm chiều nhìn Tiêu Hà Hà rồi ngồi trở lại ghế của mình.

Sợi bông? Tiêu Hà Hà chậm rãi đem ánh mắt rơi trên người Tần Trọng Hàn đã trở lại sau bàn mặt tổng giám đốc, hoài nghi nhìn của anh.

Lần đầu tiên Tiêu Hà Hà phát giác Tần Trọng Hàn không phải chỉ có dung mạo lạnh lùng, mặt anh cũng không phải lúc nào cũng băng giá, khóe miệng tựa hồ chứa đựng một loại ý cười lướt qua như hồ li.

Một lát sau, Tiêu Hà Hà đột nhiên hỏn hển nói: "Anh là cố ý!"

"Cố ý cái gì?" Chưa nhìn cô, Tần Trọng Hàn khó hiểu hỏi.

"Cố ý..." Nói quanh co hồi lâu, thật sự không biết nên nói như thế nào, Tiêu Hà Hà thất bại bĩu môi, hừ lạnh một tiếng cúi đầu, cảm giác không đúng chỗ nào, cũng chưa từng thấy giờ phút này Tần Trọng Hàn tựa hồ mặt trong mắt đều lộ ra ý cười.

"Không đúng!" Cô đột nhiên hô một tiếng.

Tần Trọng Hàn trong mắt ý cười lập tức thu lại, mặt không chút thay đổi nhìn cô: "Cái gì không đúng?"

"Đây là mùa thu, sao lại có sợi bông?" Cô rốt cục nghĩ ra chỗ không đúng.

Tần Trọng Hàn đẩy mắt hiện lên tia xảo quyết, lập tức đổi chủ đề: "Thứ sáu vì lý do gì cô không đi đón máy bay?"

"Không muốn đi!"

"Kế hoạch dự án đã ra rồi sao?" Anh lại hỏi, như không thêm đề ý cảm xúc không tốt của cô.

Không tiếp lời cô, không tranh luận với cô, đây là cái tình huống gì? Cô nhiều lần chọc giận anh, vì cái gì anh vẫn còn không tranh luận với cô?

"Tiêu Hà Hà, đưa dự án đây?" Tần Trọng Hàn chuyên chú nghiên ngẫm cười.

"Tôi đang cảm!"

"Trực tiếp lấy dự án của cô, hôm nay mời dự họp hội nghị như thông thường, tôi hi vọng ở hội nghị kế hoạch dự án cô đưa ra có thể cân nhắc!" Tần Trọng Hàn nói xong đứng lên: "Xuống lầu, phòng họp năm mươi tám!"

"Vâng!"

Trong phòng hội nghị, mỗi một quản lý chuyên môn, chủ quản tất cả đều đến đông đủ rồi. Tiêu Hà Hà đã cầm kế hoạch dự án thấp thỏm không yên xuất hiện trong phòng họp, chủ quản quản lý tất cả ngành đều rất tò mò khi cô đến.

Cửa bỗng nhiên bị đẩy ra, mọi người đứng dậy, cùng kêu lên: "Tổng giám đốc!"

Tần Trọng Hàn trầm ổn đi vào phòng hội nghị, phía sau của anh là Tăng Ly và thư ký Cao.

Tần Trọng Hàn dẫn đầu ngồi xuống, Tiêu Hà Hà đứng cạnh cửa chờ tổng giám đốc dặn dò, trong tay khăn trang đưa dự án đến.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Hà Hà tham dự hội nghị như vậy, bởi vì một hồi còn phải lên tiếng, cô hơi có chút khẩn trương. Nghiêng đầu nhìn mọi người, tầm mắt trong đám người khẽ quét qua lại phát hiện có người đang nhìn cô.

Tăng Ly nháy nháy mắt, ý bảo cô ngồi xuống, đương nhiên vị trí là bên cạnh Tần Trọng Hàn.

Tiêu Hà Hà sững sốt, Tăng Ly hướng cô khẽ gật đầu.

Tiêu Hà Hà có chút không yên.

"Thư ký Tiêu, làm việc!" Tần Trọng Hàn nói câu nói đầu tiên.

Nhận được mệnh lệnh, Tiêu Hà Hà lúc này mới dám ngồi xuống.

"Hội nghị bắt đầu đi." Tần Trọng Hàn hai tay đặt hai bên tay ghế dựa, đôi bàn tay hơi hơi giao thoa trước ngực, chờ đợi báo cáo hội nghị. Mỗi người quản lý ngành đầu vào đây báo cáo tình hình tuần trước.

Cùng đến mọi người báo cáo hoàn tất, Tần Trọng Hàn nói: "Thư ký Tiêu, nói một chút về kế hoạch dự án hợp tác WVL đi!"

Tiêu Hà Hà hít một hơi thật sâu, từ từ đứng dậy đi đến máy chiếu bên cạnh bàn.

Ngẩng đầu lên, trên mặt là mỉm cười chuyên nghiệp, hy vọng có thể mượn nụ cười để che dấu sự khẩn trương của mình. Sau đó cô đem văn kiện đóng dấu lên màn hình máy chiếu, bắt đầu chỉ vào trên màn hình nói: "Mọi người đều biết buổi trình diễn thời trang mùa đông người tổ chức lần này là Tần thị chúng ta, buổi họp báo không giống với truyền hình đài T show catwalk trước đây, bây giờ chúng ta đem đài T đến bên ngoài để cho càng nhiều người tới tham gia buổi họp báo cùng chúng ta..."

Cô tận lực nói làm cho người ta cảm thấy được sự tự tin của cô.

Tần Trọng Hàn ánh mắt không tự chủ được quét về phía cô, tầm mắt đang rơi xuống trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn thì mang một cái thâm ý khác. Cái miệng nhỏ kia phun ra những câu nói nối liền tục không ngừng, mà xem ra gương mặt là không có đồ trang điểm gì, môi hồng là nhan sắc tự nhiên, đối với anh bất kì phụ nữ nào cũng như nhau nhưng khi quan sát cô, thần sắc này quả thật là rất thuần khiết...

"Sơ bộ dự toán là năm trăm vạn đôla nhưng bên ngoài show catwalk có thể dung nạp năm vạn người người xem, chỗ ngồi khách quý thiết định bốn nghìn người, trong đó hai nghìn người là các quản lí khu tiêu thụ, hai bên ngoài là vị trí cho các phóng viên, nhà báo Đài Truyền Hình, tôi nghĩ muốn đem hiệu ứng quảng cáo này cho công ty của chúng ta ước chừng sẽ mang đến lợi ích một triệu đô la..."

"Thư kí Tiêu, cô như thế nào lại xác định có thể mang đến cho chúng ta ích lợi lớn như vậy?" Có người bắt đầu đặt câu hỏi.

"Căn cứ theo số liệu công tác thống kê trước đây, năm trước Tần thị tiêu phí ở trên đài truyền hình và báo chí quảng cáo phí tổn có bốn trăm nghìn, mang đến ích lợi là bao nhiêu tôi nghĩ muốn tất cả mọi người rất rõ ràng rồi! Đây chẳng qua chủ yếu báo chí là mấy nhà Đài Truyền Hình, mà thứ chúng ta muốn chính là Đài Truyền Hình trong nước và một chút lực ảnh hưởng báo chí, nhất là phóng viên tạp chí trang phục, tôi nghĩ Tần thị không cần mời, bọn họ nghĩ được thông tin đều sẽ tới, không cần để tổn thất phí tổn, những người này sẽ tranh nhau đưa tin, hai nghìn người như thế, trên trăm nhà Đài Truyền Hình, tòa soạn mang đến lợi ích, còn dùng tính toán sao?" Tiêu Hà Hà tự tin hỏi.

Cô tràn ngập tự tin, mỉm cười nhìn về phía các người phụ trách đang ngồi, cùng đợi vấn đề kế tiếp đến.

Tầm mắt lúc lơ đãng chống lại Tần Trọng Hàn mang ánh mắt thâm thúy, không có tránh né tựa hồ đang hỏi anh còn có vấn đề không.

Sau đó cô dời ánh mắt từ Tần Trọng Hàn sang nhìn Tăng Ly, ánh mắt hai người trong không trung giao hội, Tăng Ly gật gật đầu.

Tần Trọng Hàn lại hỏi một câu: "Thư kí Tiêu, thời gian đã là cuối mùa thu, buổi tối show catwalk cô có từng suy xét vấn đề người mẫu sượt ảm?"

Tiêu Hà Hà tự tin cười nói: "Tổng giám đốc, kế hoạch trên đã viết chúng ta sẽ ở quảng trường xây dựng một khu tạm thời phía sau đài, diện tích là mười ba mét, máy điều hòa không khí cũng đã lắp đặt, miễn phí cho chúng ta sử dụng, chẳng qua là có một điều kiện, sau này máy điều hòa không khí Tần thị gần đều sẽ do nhà này cung cấp!"

Tăng Ly thỏa mãn gật đầu, cô là người mới nhưng quả thật là không tệ!

Thư kí Cao cũng vài phần kính trọng Tiêu Hà Hà rồi!

Một phen được tham thảo, hội nghị cuối cùng kết thúc.

Mọi người lục tục rời khỏi phòng họp, Tăng Ly đi đến trước mặt Tiêu Hà Hà, mở miệng tán dương: "Hà Hà, cô rất tuyệt!"

Anh ta không nghĩ tới mới thời gian ngắn như vậy, cô tự nhiên làm rất tốt, khó trách tâm cao khí ngạo như Ngô Tân Tuyên luôn luôn đối với cô rất tốt còn mời cô ăn cơm!

Như vậy xem ra cô rất có năng lực.

Tiêu Hà Hà ngại ngùng mỉm cười: "Ít nhiều gì cũng mong Tăng Ly chỉ giáo!"

Mới vừa muốn đi ra phòng họp Tần Trọng Hàn đột nhiên ngừng lại, quay sang liếc mắt nhìn Tiêu Hà Hà một cái, Tiêu Hà Hà trong lòng cứng lại, khẩu trương không lí do.

"Hàn, cậu có chuyện nói?" Tăng Ly hỏi anh.

Tần Trọng Hàn trong mắt sâu thẳm hiện lên ánh sáng nhạt quét xuống không rõ, mí mắt nói: "Nếu trang phục mùa đông lợi nhuận thật sự có một triệu, tiền thưởng của cô sẽ gấp năm mươi lần tiền lương!"

"Oa! Hàn, cậu thật hào phóng!" Tăng Ly kêu lên.

Tiêu Hà Hà kinh ngạc, bỗng nhiên lộ ra nụ cười khó xử, thật sự lại có ngày đó sao? Mà nụ cười của cô khiến cho hai người đàn ông đều có chút sùng sốt.

"Hà Hà, quá tuyệt vời!" Còn chưa đi đến bên cạnh bàn của mình, Hương Tinh đã bỏ nhào qua ôm lấy Tiêu Hà Hà. "Thư kí Cao nói cô cực kỳ xuất sắc!"

"Đâu có!" Tiêu Hà Hà lắc đầu, có chút không quen với hành động vô cùng thân thiết của Hương Tinh. "Tổng giám đốc đến!"

"Ha ha!" Hương Tinh lập tức trở về chỗ ngồi của mình, hệt như con chuột ánh mắt nhìn Tần Trọng Hàn, không bao lâu anh trở về phòng của tổng giám đốc, cúi đầu bàn về với Tăng Ly cái gì đó.

An Xuyên theo phòng thư ký đi ra, tầm mắt hơi chột lóc rơi vào trên mặt Tiêu Hà Hà, uốn éo cái mông đi đến phòng tìm nước uống.

Giữa trưa ở nhà ăn công ty dùng cơm, Tiêu Hà Hà cùng Hường Tĩnh đang ăn, An Xuyên từ một bên đi tới, dường như mang một phần nước canh rất nóng.

Đi ngang qua bên người Tiêu Hà Hà, không biết như thế nào bàn ăn vừa lệch lại đánh đổ!

"A!!!" An Xuyên hét chói tai lấy: "Thực xin lỗi, Hà Hà, tôi không phải cố ý!"

"Nóng quá!" Tiêu Hà Hà khẽ gọi một tiếng.

"A, bỏng rồi!" Hường Tĩnh chú ý nước canh nóng toàn bộ rơi tại trên cánh tay Tiêu Hà Hà: "Hà Hà, đau không?"

Tất cả mọi người dùng cơm ở nhà ăn đều nhìn qua bên này, có người bất bình, có người còn lại là vui sướng khi thấy người gặp họa nhưng không ai nói chuyện, bởi vì tất cả mọi người biết An Xuyên là chim hoàng yến của Tần Trọng Hàn.

"Hà Hà, thực xin lỗi, tôi thật không phải là cố ý!" An Xuyên trên mặt tràn đầy hối lỗi.

Tiêu Hà Hà lắc đầu, hàm răng cắn chặt trong môi rất đau, trên cánh tay nóng rát đã kéo mấy cái căng mềm "Không có gì, tôi biết cô không phải cố ý!"

Tiêu Hà Hà cực kỳ bình tĩnh nói, Hường Tĩnh có chút bất bình. "Thư kí An, đường rộng như vậy cô cũng bị trượt, thật là lợi hại!"

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Sự kiện canh nóng

Edit: DinhHa.

Beta: Tiểu Mẫn.

"Cô có ý gì?" Thanh âm bén nhọn của An Xuyên không kiềm chế được vang lên: "Ý cô là nói tôi cố ý?"

Hường Tĩnh bĩu môi: "Có phải cô cố ý hay không thì trong lòng cô rõ nhất, canh nóng như vậy cô lại đổ lên tay Tiêu Hà Hà, cô nhìn cái tay cô ấy đi, bong rồi đấy."

"Hường Tĩnh." Tiêu Hà Hà lay nhẹ cánh tay cô ta ý ngăn không để cô ấy nói tiếp, Hường Tĩnh vì cô ra mặt cô rất cảm kích nhưng mà An Xuyên nói không phải cố ý thì cô đây đưa cũng chẳng có ích gì?

Đã đi vào phòng ăn một lúc lâu, nhìn màn kịch này giờ, vốn là không liên quan nhưng đáng về Tăng Ly hiện giờ không khác gì một quỷ sa tăng tới từ địa ngục. Anh ta rốt cuộc không nhìn được đứng lên, trên người mang một mảng mây đen mà bước qua.

"A! Tăng Ly tới." Có người kêu một tiếng

Tăng Ly đi tới gần ba người bọn họ, tầm mắt rơi vào vết bỏng trên tay Tiêu Hà Hà.

"Đi theo tôi!" Tăng Ly kéo một tay khác của Tiêu Hà Hà, rời khỏi.

"Tăng Ly." Tiêu Hà Hà muốn rút tay về nhưng mà vì lực đạo anh ta quá mạnh nên cứ như vậy bị Tăng Ly lôi đi.

Khi đi ngang qua, Tăng Ly liếc mắt nhìn làm An Xuyên trợn mắt há hốc mồm.

Tất cả mọi người kinh ngạc, rồi rít suy đoán Tiêu Hà Hà và Tăng Ly đào hoa kia quan hệ thế nào?

Hường Tĩnh cũng ngăn người một chút, Hà Hà thật là lợi hại, làm cho Tăng Ly và tổng giám đốc đều yêu thương cô như vậy, thấy bộ dáng An Xuyên khiếp sợ như vậy cũng thật khiến cô vui vẻ.

Rời khỏi phòng ăn, Tăng Ly trực tiếp kéo cô đi tới thang máy.

"Tăng Ly, tôi không có sao, anh buông tôi ra."

"Còn không sao nữa à, chúng ta đi bệnh viện!"

Hai người lôi lôi kéo kéo vừa lúc liền bị Tần Trọng Hàn thấy, nhìn bọn họ tay trong tay, gương mặt Tần Trọng Hàn đột nhiên lạnh lẽo: "Hai người đang làm gì?"

Hai người kinh ngạc quay đầu lại, liền thấy gương mặt đầy khói mù của Tần Trọng Hàn đứng ở phía sau bọn họ.

Tiêu Hà Hà theo bản năng rút tay lại, Tăng Ly vẫn như cũ không thả ra, thấy Tần Trọng Hàn, Tăng Ly nhàn nhạt giải thích: "Tay Hà Hà bị An Xuyên làm bỏng, tôi phải dẫn cô ấy đi bệnh viện, Hàn, công ty tự dung xảy ra chuyện này, làm ông chủ nên chăm sóc cấp dưới. Còn nữa, tôi đề nghị cậu bây giờ đi đến phòng giám sát xem lại camera một chút."

Tầm mắt Tần Trọng Hàn rơi vào trên tay đang giao nhau của bọn họ sau đó dời mắt sang tay bị bỏng của cô, không nói gì nhưng sải bước đi tới, Tăng Ly nắm tay Tiêu Hà Hà trong tay.

"Cô ấy là thư ký của tôi, là thư ký riêng của tôi, tay cô ấy bị như vậy thì tôi sẽ dẫn cô ấy đi bệnh viện."

Tăng Ly sững sốt một chút, có chút ngọt ngào nên gật đầu một cái, tiếp đó vỗ xuống bả vai anh: "Được, như vậy mới là ông chủ tốt. Hai người đi đi."

Tần Trọng Hàn cầm tay cô đi đến thang máy riêng.

Vừa ra khỏi phòng ăn, An Xuyên giật mình nhìn bóng lưng Tần Trọng Hàn và Tiêu Hà Hà, trên gương mặt kiều diễm hiện lên sự ghen tị.

Bọn họ đối xử với Tiêu Hà Hà cũng quá tốt rồi. Tiêu Hà Hà, không ngờ cô có nhiều ma lực như vậy, khiến cho người lạnh lùng như Tần Trọng Hàn cũng phải đối tốt với cô?

Tiêu Hà Hà kịp lấy lại tinh thần khi đã ở trong thang máy, cô kinh ngạc ngược mắt lên quan sát anh, phát hiện dáng người anh thật rất tuấn tú.

Tay anh thật là lớn, đủ để bao trọn hoàn toàn bàn tay nhỏ bé của cô. Nhưng mà có gì đó không đúng, cô thử rút tay ra, anh lại không cho, giống Tăng Ly bá đạo như vậy. Không, so với Tăng Ly bá đạo hơn nhiều.

Tiêu Hà Hà ho khan một tiếng, nói: "Tổng giám đốc, làm phiền anh buông tay tôi ra. Không cần đến bệnh viện."

Tần Trọng Hàn không những không buông tay cô ra, mà nâng bàn tay còn lại lên xem, thấy được mu bàn tay trắng nõn bây giờ đã sưng đỏ một mảng, phía trên nổi lên dày đặc mấy cái bong nước: "Dừng động!"

"Tôi nói không cần đi bệnh viện." Chẳng qua là phồng mà thôi.

"Im miệng!" Anh đột nhiên lớn tiếng mắng cô.

"Anh hung dữ cái gì?" Cô bị người phụ nữ của anh làm phông, anh còn hung dữ với cô.

"Đi bệnh viện xem vết bỏng!" Anh hoàn toàn không có nổi giận.

Tiêu Hà Hà nhìn cả hai bàn tay đều anh cầm lấy, cau mày một cái: "Đi bệnh viện cũng không cần một mực nắm tay tôi chứ?"

"Không muốn để cho tôi nắm, muốn cho Tăng Ly nắm có phải hay không?" Anh vô tình hỏi.

"Cái gì?" Cô kinh ngạc, tiếp đó thần sắc phút chốc chùng xuống, thần sắc lạnh nhạt nhìn về phía mặt đầy lạnh nhạt của Tần Trọng Hàn, chậm rãi mở miệng nói từng chữ: "Anh có bệnh à?"

Vừa nói xong, cô kiên quyết rút tay mình về: "Tôi không cần tổng giám đốc tốt bụng, tôi tự mình có thể đi."

Bởi vì tức giận, mặt cô có chút đỏ, hôm nay là ngày gì vậy? Chọc phải An Xuyên, lại đụng phải tên tổng giám đốc khó hiểu, cô thật là xui xẻo.

Mắt anh lạnh như băng, thấy gương mặt ửng đỏ, bỗng nhiên trở nên có chút ôn nhu. Không còn lạnh lùng, phát ra ngọn lửa lấp lánh, tựa hồ đem hai người tan chảy.

Thang máy xuống đến lầu một cần rất nhiều thời gian. Tiêu Hà Hà trấn định nhìn anh, nhưng trong lòng đối với ánh mắt của anh lại cảm thấy rụt rè.

"Ngoan ngoãn cùng tôi đi bệnh viện." Anh ném ra một câu nói trọn mắt nhìn cô.

Không biết tại sao, Tiêu Hà Hà đột nhiên cảm thấy ánh mắt anh như vậy thật là chói, nó như xâm lược, trực tiếp hấp thu vào tim cô, cô cảm giác trong lòng đã mềm mại.

Cô không thể làm gì khác hơn là đem ánh mắt từ hai mắt anh dời xuống, nhìn nút cài áo sơ mi, áo sơ mi của anh là màu xám bạc, cả vạt in hoa màu sáng, mà ngực anh nhìn rất cứng rắn, làm người ta không nhìn được nghĩ đến vóc người tổng giám đốc thật sự rất đẹp, cả người tỏa ra mị lực mê người.

Đáng chết. Cô làm sao đang nghiên cứu vóc người của anh?

Hơi nghiêm nghị, Tiêu Hà Hà nói: "Tổng giám đốc, cảm ơn ngài chăm sóc cấp dưới, nhưng là thật không cần đi bệnh viện."

Cau mày nhìn cô có ý giả vờ bình tĩnh không tức giận, anh không khỏi cau mày: "Đây là mệnh lệnh."

Cô bấu môi, ngoan ngoãn không nói nữa.

Nhưng còn chưa vui vẻ, vẫn bấu môi, gì chứ?

Quan tâm người còn như vậy bá đạo, người đàn ông này thật thích làm theo ý mình. Nhìn ra anh quan tâm mình, cô cũng không có so đo.

Nhưng là, anh làm gì một câu nói đều không đến cô, hơn nữa còn là cau mày kiêu đó, cái này làm cho cô cảm thấy mình rất ghét anh.

"Tay xảy ra chuyện gì?" Anh rút cuộc hỏi nguyên nhân, giọng nam trầm thấp mà có từ tính để cho cô trong nháy mắt bị lạc, như viên cổ tiếng chuông vậy, đánh thẳng vào tâm hồn cô, cái thanh âm này, có chút quen thuộc.

Cô cau mày một cái: "Thư ký An vô tình ngã, làm đổ canh nóng lên."

"Chỉ đơn giản như vậy?" Anh hỏi, cho là cô sẽ nói khác.

"Đúng vậy. Thế nào?" Cô không hiểu.

"Cô ta là cố ý." Ngay cả anh cũng cảm thấy kinh ngạc tại sao thốt lên lời như vậy.

Bởi vì ở trong mắt người khác anh vĩnh viễn luôn tỉnh táo trong mọi tình huống.

"Cái gì?" Tiêu Hà Hà tròn tròn cặp mắt to mê người, không dám tin tưởng mình vừa nghe anh nói gì: "Tổng giám đốc, thư ký An hình như là người yêu của anh, anh phải bảo vệ cô ấy mới đúng, làm sao có thể nói như vậy?"

Cô tố cáo anh, lúc này mới phát hiện người đàn ông này thật là cao! Bất quá... Đây không phải là vấn đề chính. Đàn ông vô tình thật đáng chết, ngu với người ta, muốn lần đầu tiên của người ta, còn ở sau lưng cho người ta mang giày nhỏ.

Dĩ nhiên Thư ký An có thể là cố ý, nhưng ai có thể chứng minh chứ?

"Chẳng lẽ cô cho là cô ta không phải cố ý?" Anh nhướn mi: "Có muốn tôi giúp cô làm rõ chuyện này hay không?"

Vừa nói, anh vừa cúi đầu xuống, phả vài hơi thở vào bên tai của cô, mà trên người anh tỏa ra hương thơm dễ chịu, cứ vờn quanh ở chóp mũi cô.

Tiêu Hà Hà hướng về phía anh nâng lên nụ cười sáng lạn, có chút thờ ơ nói: "Tôi cần gì phải làm rõ. Tôi không quan tâm."

Lần kế cô tìm một góc để ăn cơm, ai cũng không đi để đi đến cũng không bị phông lần nữa.

"Không cần tôi giúp sao?" Anh tiếp tục thổi ra những hơi thở, thì thảo bên tai cô.

"Tổng giám đốc, tôi phát hiện anh thật rất nhàm chán. Dựa vào tôi gần như vậy làm gì?" Cô tức giận dùng đầu ngón tay đâm ngực anh, cũng không nghĩ tới bề ngoài nhìn nho nhã, thân thể cao lớn lại còn có thể lực rất tốt, cơ bắp ở ngực cứng rắn cứ như đá vậy, làm cho ngón tay cô thật là đau.

Tần Trọng Hàn buồn cười dùng bàn tay nắm lấy ngón tay cô.

"Có muốn tôi giúp cô một tay ra mặt làm rõ hay không?" Anh kiên nhẫn lặp lại một lần.

"Nhàm chán." Cô rút tay về.

Thang máy lúc này mở ra.

Không phải lần thứ nhất ngồi trên xe Tần Trọng Hàn, lần trước sự kiện bao cao su cô bị anh nhét vào ghế phụ, lần này cũng giống lần trước.

Chẳng qua là không ai nói gì nữa, rất nhanh đã đến bệnh viện khám vết bồng. Lúc trở về, toàn bộ công ty giống như bùng nổ, mọi người đều bàn luận sôi nổi.

Tại đại sảnh.

Tiếp tân Tiểu Lý cảm điện thoại không biết đang cùng ai nói chuyện: "Oa! Thật sự là vậy, tổng giám đốc đã cầm tay của thư ký, tôi vẫn là lần đầu tiên thấy tổng giám đốc cầm tay của con gái..."

Lúc trở về, Tần Trọng Hàn đi ở phía trước, Tiêu Hà Hà tay vết bồng đi ở phía sau, tay mặc dù đã xử lý, nhưng thật sự còn rất đau, Tần Trọng Hàn đi thẳng tới thang máy tổng giám đốc mà cô thức thời hướng thang máy nhân viên bên này mà đi.

Tần Trọng Hàn vừa quay đầu lại, thấy bóng người đi, lập tức đưa bàn tay ra kéo cổ áo cô lại: "Đi bên này."

Trong đại sảnh không ai lên tiếng.

Tiêu Hà Hà rút cổ xuống: "Tôi đi bên kia là được."

"Đây là mệnh lệnh."

"Dạ."

Vì vậy, tin tức Tiêu Hà Hà cùng tổng giám đốc cùng nhau đi thang máy riêng lan truyền nhanh chóng...

Trở lại tầng cao nhất.

"Hà Hà, cô đã về?" An Xuyên đột nhiên ân cần chạy tới quan tâm hỏi.

Thấy An Xuyên Tần Trọng Hàn hơi nhú mày. Tiêu Hà Hà khẽ gật đầu, không nói gì, trở lại vị trí mình.

Tần Trọng Hàn hai mắt lạnh như băng, không có tiêu cự quét qua quét lại trên mặt An Xuyên. Mà đáy mắt anh chưa từng vì dung nhan xinh đẹp của cô ta mà thoáng qua bất kỳ ý đồ nào khác.

An Xuyên mặt hơi cứng lại, thấp giọng nói: "Tổng giám đốc."

"Hà Hà thân yêu đã trở về? Hà Hà, bác sĩ nói vết thương như thế nào?" Tăng Ly lại đứng lúc xuất hiện.

"Không nghiêm trọng." Tiêu Hà Hà đứng lên lắc đầu một cái.

An Xuyên nhìn hai người đàn ông đều rất quan tâm Tiêu Hà Hà, trong lòng lại là ghen tị không chịu nổi, mắt đẹp rũ xuống lóe lên tia sáng khác thường.

Dĩ nhiên, hết thảy những thứ này đều lọt vào mắt Tăng Ly. Trong lòng than thở một tiếng, không khỏi thừa nhận, phụ nữ ghen tị, thật đúng là xấu xí đến dọa người, thủ đoạn gì cũng dám dùng, lần này chẳng qua là canh nóng, lần sau ai biết là cái gì?

Ánh mắt Tần Trọng Hàn không có nhiệt độ như chim ưng quét qua thư ký Cao, Hướng Tinh, Tăng Ly, Tiêu Hà Hà, cuối cùng rơi vào trên mặt An Xuyên, đột nhiên mở miệng: "Thư ký Cao, gọi điện thoại cho phòng theo dõi, lấy bằng thu hình ở phòng ăn lúc ăn cơm lập tức đưa cho tôi."

Tất cả mọi người kinh ngạc.

Tiêu Hà Hà cơ hồ cho là mình nghe lầm.

Nụ cười ở trên mặt Tăng Ly cứng đờ, không phải đâu? Thật muốn khai đao.

"Dạ. Tôi lập tức gọi." Thư ký Cao hơi trầm ngâm, lập tức đi gọi điện thoại.

Mặt An Xuyên trong nháy mắt tái nhợt không có chút huyết sắc nào.

Đáy mắt Tần Trọng Hàn thoáng qua vẻ châm chọc, vẫn là bộ dạng lãnh khốc, giống như người tới từ địa ngục, ngũ quan tinh xảo không nhiệt độ, xung quanh thân người lúc nào cũng tản mát ra một loại khí chất, để cho người khác cảm thấy rừng mình tới thấu xương.

Sau đó, mặt anh không cảm xúc hướng đến phòng làm việc đi tới.

"Tổng giám đốc." Tiêu Hà Hà đột nhiên kêu một tiếng.

Tần Trọng Hàn dừng bước chân, xoay người lại, liếc mắt về phía cô, ánh mắt sắc bén nổi lên một tia sáng lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mạ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Tự mình đa tình

Edit: DinhHa.

Beta: Lam Anh

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, không biết Tiêu Hà Hà muốn nói gì.

Mà cô xem mắt vẻ mặt của mọi người, Tiêu Hà Hà lại không biết nên mở miệng như thế nào, nhìn mặt An Xuyên tái nhợt, cô không có mở miệng, cũng không muốn ở ngay trước mặt của mọi người mở miệng: "Không sao!"

Ánh mắt Tần Trọng Hàn híp một cái, xoay người trở lại phòng làm việc.

Biểu tình trên mặt An Xuyên vẫn tái nhợt như tờ giấy trắng vậy.

Rời khỏi phòng làm việc của Tần Trọng Hàn.

....

Trong phòng giám sát, lúc người tới đưa băng Tiêu Hà Hà lập tức đi rót hai ly cà phê đưa đến phòng làm việc tổng giám đốc, băng kia liền đặt ở trên bàn.

"Tổng giám đốc!" tầm mắt Tiêu Hà Hà rơi vào băng: "Cái băng thu hình có thể tiêu hủy được không?"

Quả nhiên, vấn đề vừa nói ra khỏi miệng, ánh mắt Tăng Ly cùng Tần Trọng Hàn đều bị cô hấp dẫn đi.

"Tiêu thư ký, có ý gì đây?" Tần Trọng Hàn nhướn mi.

Tiêu Hà Hà dứt khoát đi thẳng vào vấn đề: "Tôi biết ý tổng giám đốc, nhưng căn bản là không cần thiết, tổng giám đốc, cho công ty bớt một chút mùi thuốc súng đi, có lúc đàn xếp ôn hòa không phải tốt hơn sao?"

Tần Trọng Hàn cùng Tăng Ly cũng có chút bất ngờ.

"Hà Hà, tổng giám đốc ở công ty phạt nhân viên làm sai, cô không cần tham gia náo nhiệt!" Tăng Ly không nghĩ ra Hà Hà là để bị bắt nạt hay là ngu.

"Tăng Ly, chuyện khác tôi không nói, tôi chỉ là không muốn bởi vì tôi mà bất kỳ đồng nghiệp nào bị phạt!" Cô phụ nữ đơn thân mang đứa trẻ, luôn nom nớp lo sợ, cho tới bây giờ không muốn làm chuyện gì đắc tội với người khác, làm người thì phải tích đức, cô một mực cho là như vậy.

"Tiêu thư ký, cô làm sao biết tôi muốn thu hình là vì cô chứ?" Tần Trọng Hàn nâng lên ánh mắt không sáng, chậm rãi hỏi.

"Ách!" Tiêu Hà Hà sửng sốt một chút, mặt hơi đỏ.

"Tiêu thư ký thật giống như tự mình đa tình!" Tần Trọng Hàn cười lạnh một chút.

"Chẳng lẽ không phải là vì Hà Hà?" Tăng Ly miệng rộng hỏi.

Tiêu Hà Hà một thời không phản ứng kịp, "chẳng lẽ không phải là"? Cô hiểu sai sự tình? Trời ạ! Mặt đỏ bừng: "Thật xin lỗi, tôi cho là..."

"Đi ra ngoài!" Lạnh lùng ném ra hai chữ, tầm mắt Tần Trọng Hàn cũng không rời đi, Tiêu Hà Hà trở nên mất tự nhiên và thẹn thùng ra mặt.

Trợn mắt nhìn anh, cô ý thức được mình có lẽ thật sự là suy nghĩ nhiều, tổng giám đốc làm sao có thể vì một cô - Tiêu thư ký còn đối với tình nhân của mình như thế nào chứ?

Nhìn anh, cô lại nhìn không thấy trong mắt anh nửa tia ưu tư, người đàn ông này quá nguy hiểm, ánh mắt thâm thúy để cho người không tránh khỏi luân hồi vào trong đó mà không tự biết.

Nhưng mà, nhưng mà cô thế nào cảm giác có chút không đúng chứ?

Chậm rãi xoay người, Tiêu Hà Hà đi ra ngoài, vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

"Hàn! Thật sự là không nghĩ tới nha!" Tăng Ly cười như chồn ly vậy xảo quyết: "Cậu lại vì một cái thư ký quên mà dụng tâm lớn qua."

"Cậu rất rảnh rồi!" Giọng nghiêm đi, lộ ra một tia không khó chịu, còn có lúng túng do bị nhìn thấu.

"Hàn! Không phải như anh nghĩ vậy!" An Xuyên hoảng sợ hô, trên mặt có không tin thật khiếp sợ, cô không nghĩ tới Tần Trọng Hàn thật sẽ vì Tiêu Hà Hà mà sa thải mình, ngay cả tình nhân cũng không được làm.

Nhìn sắc mặt nhăn nhó của An Xuyên, lần nữa rút tay về, Tần Trọng Hàn châm một điếu thuốc, trầm giọng nói: "Kết thúc! Mà chắc cô cũng biết tại sao! Phụ nữ thích tính kẻ sao lưng là loại tôi ghét nhất!"

"Hàn! Em sai rồi! Em không dám nữa!" Nước mắt An Xuyên là tả chảy xuống, nhào vào bên chân Tần Trọng Hàn. "Hàn, em thật sai rồi!"

"Biết nên làm như thế nào chứ? Rồi đi K thị, tôi không nghĩ ở K thành lại thấy cô!" Lạnh lùng đưa ra một tờ chi phiếu: "Đây là cô nên được!"

"Hàn ---- "

"Đi ra ngoài! Lập tức!" Giọng lạnh đến không thể lạnh hơn nữa, Tần Trọng Hàn hất tay của cô ta ra.

An Xuyên biết ở lại cũng không có thể cứu vãn, trong mắt lệ vẫn rơi, âm lãnh nhìn về phía Tần Trọng Hàn, tay run rẩy từ từ thu thành quả đắng: "Bởi vì Tiêu Hà Hà?"

"Đi ra ngoài!" Quát lạnh một tiếng.

An Xuyên rút cuộc thu thập đồ đạc, cô ta lúc rời đi Tiêu Hà Hà bị Tần Trọng Hàn phân công đi bộ tài vụ lấy biên lai. Chờ cô trở lại, An Xuyên đã đi rồi.

"Hà Hà, An Xuyên bị sa thải, cô biết không?" Hướng Tinh bát quái hỏi.

"A ---" kinh ngạc sững sốt một chút. "Cô nói gì?"

"Cô không biết sao? Tổng giám đốc đem cô ta sa thải, An Xuyên đã đi rồi!"

Thật sự là bởi vì mình sao?

Tiêu Hà Hà lập tức vào phòng làm việc Tần Trọng Hàn. "Tổng giám đốc, An thư ký..."

"Tay cô sao rồi?" Tần Trọng Hàn từ phía sau bàn làm việc vòng qua tới, nắm tay cô, tự nhiên như vậy, kiểm tra cẩn thận một lần, chắc chắn cô đã bôi thuốc mới buông tay.

Tiêu Hà Hà bị động tác ôn nhu của anh cả kinh dờ ra, thiếu chút nữa quên mình muốn hỏi: "Tổng, tổng giám đốc, tại sao phải đuổi An thư ký a?"

"Bởi vì cô!" Không ngờ anh trả lời là như vậy, sau đó, ngoài dự liệu cô, anh cúi đầu khẽ hôn trán cô, ở lúc cô vẫn đang dờ dẩn trong nháy, cô đã ở trong ngực anh.

"Không!" Cô kinh hoàng lên tiếng, nhưng lại gặp phải môi lưỡi cướp đoạt nhanh hơn, bá đạo mà giữ vững, lạnh lùng cứng rắn mà vô tình xâm chiếm tất cả ngọt ngào mềm mại của cô!

Đây phảng phất là hạng nhất tuyên cáo.

Phảng phất là ở hướng cô tuyên cáo cô là người phụ nữ của anh vậy.

Sống lưng Tiêu Hà Hà nhẹ nhàng thoáng qua một trận run sợ.

Giống như trong WC nam, cảnh tượng môi cô bị cướp đoạt phải lại thâm sâu khắc vào trong đầu. Cô run rẩy người, giùng giàng, nhưng tránh thoát không hết sự kiềm chế của anh, cô bị anh hôn thật là đau, thật là đau! Không thể nhịn được nữa, cô há mồm cắn môi của anh, mùi máu tanh ở trong miệng tràn ngập, anh lại không có buông cô ra, mà là khiến nụ hôn này sâu hơn...

Như vậy xảy ra bất ngờ khinh bạc, giống như ở tuyên cáo cái gì.

"Từ hôm nay trở đi, cô là tôi!" Rốt cuộc anh cũng buông cô ra, bá đạo mở miệng, trong thanh âm lộ ra vô cùng nghiêm túc cùng kiên định.

"Không!" Cô lắc đầu, tròn to hai mắt, người đàn ông này thật là đáng sợ.

"Bá" một tiếng, cô giơ tay đánh tới, anh không tránh, trên mặt anh bị đánh một bạt tay, cô ngốc lẳng đứng đó.

Hừ lạnh một tiếng, ánh mắt Tần Trọng Hàn lạnh như băng khóa chặt ánh mắt khiếp sợ của cô, nhưng chỉ là liếm một cái vết máu ở khóe miệng, nhếch miệng, trong tròng mắt đen thoáng qua một tia sáng tàn khốc, sau đó lại quay về lạnh lùng như chết.

"Cô là người phụ nữ đầu tiên dám đánh tôi, chẳng qua tôi cho cô cái vinh dự này!" Giọng anh bá đạo mà ôn nhu như vậy.

Cô ngơ ngác nhìn anh, ngực bắt đầu cuồn cuộn nhảy cồng lên, cô sợ người đàn ông này, bởi vì người đàn ông này khiến đáy lòng cô nâng lên sóng gió kinh hoàng mãnh liệt như vậy.

"Ngoan ngoãn, không nên chọc giận tôi!" Anh cái loại đó ngang ngược cuồn cuộn ngạo uy hiếp để cho cô kinh ngạc đến ngây người cặp mắt đập lên một tầng mê muội.

"Anh điên rồi!" Cô cả kinh quên mất mục đích tìm đến anh, thật nhanh chạy ra ngoài.

"Hà Hà, môi cô thế nào?" Hướng Tinh thấy cô hốt hoảng chạy ra phòng tổng giám đốc, ánh mắt mập mờ nhìn chăm chăm cô, "Ách! Sung! Không phải là tổng giám đốc hôn cô chứ?"

"Nói bậy gì đó!" Tiêu Hà Hà nhất thời sống lưng cứng đờ.

Tận lực nở nụ cười, nhưng phát hiện ngay cả thần giác cũng cứng lên độ cong. Cô thật nhanh hướng phòng vệ sinh chạy đi. Cạnh gương, ngón tay run run, vuốt môi từng bị hôn đau, vẫn lưu lại nhiệt độ nóng bỏng kia.

Anh rốt cuộc có ý gì?

Tuyên bố bá đạo như vậy, anh rốt cuộc muốn làm gì?

Lại lần nữa đi ra phòng vệ sinh, trên mặt cô cực kỳ bình tĩnh.

Sau đó, Tần Trọng Hàn cũng không có rời khỏi phòng làm việc của anh.

Sắp đến giờ tan việc, Tiêu Hà Hà nhận được điện thoại của Mễ Cách, đứa bé kia rốt cuộc chơi đã, từ Tân Gia Ba trở lại. "Hãy! Hà Hà, buổi tối chúng ta đi chúc mừng một chút, mang con trai tớ đi nữa, chúng ta đi ăn con tây, chị đây mời cùng a!"

"Có chuyện gì tốt?" khẻ miệng Tiêu Hà Hà cũng đi lộ chút vui vẻ mỉm cười, quên mất chuyện bị Tần Trọng Hàn xâm phạm. "Nghe âm thanh rất vui về?"

"Ừ, sau này hăng nói! Đừng rồi, tớ lái xe đi trước rước Thịnh Thịnh, sau đó đi công ty của cậu đón cậu, sáu giờ, đừng quên nha!" Mễ Cách dặn dò.

"Được! lát nữa gặp!" Tiêu Hà Hà cúp điện thoại.

"Hà Hà, bạn trai cậu hả?" Hường Tĩnh lại bắt đầu bát quái.

"Ách!" Tiêu Hà Hà vừa muốn chối, ngẩng đầu một cái thấy Tần Trọng Hàn, trong lòng run một cái, lại vô hình gật đầu.

"Hà Hà, cậu có bạn trai a?" Hường Tĩnh hét rầm lên.

Tiêu Hà Hà trộm liếc một cái "Một chút trở lại đón tôi!"

Cô như vậy là ở gián tiếp nói cho Tần Trọng Hàn, chớ tới quấy rầy cô, cô đã có bạn trai!

Ánh mắt Tần Trọng Hàn nhất thời lảng lệ, bước nhanh hướng phòng làm việc Tầng Ly đi tới.

Tiêu Hà Hà thở phào nhẹ nhõm, lần này hẳn được rồi, tổng giám đốc sẽ không khó hiểu nữa.

Giờ tan việc, Tiêu Hà Hà đi thang máy xuống lầu, bên người đồng nghiệp thấy cô vốn đang vừa nói vừa cười nhất thời im bật, sau đó cô đi ra thang máy, luôn cảm giác sau lưng lập tức có vô số ánh mắt bắn càn quét ở trên sống lưng cô.

Ra sảnh tiếp tân, xa xa thấy được xe Mễ Cách.

Mà ở sảnh tiếp tân, thang máy riêng của tổng giám đốc cũng mở ra.

Tiêu Hà Hà bước nhanh về xe Mễ Cách, Mễ Cách lại mở ra một chiếc cách cửa, xe của người đàn ông tốt nha. Trong xe có một cậu bé đi xuống, chạy thật nhanh đến chỗ Tiêu Hà Hà. "Mẹ, con tới đón mẹ!"

"Chậm một chút!" Tiêu Hà Hà ôm con trai một cái: "Con trai, chúng ta đi nhanh đi!"

Tần Trọng Hàn đi ra cao ốc, tầm mắt lơ đãng chuyển một cái, liền thấy người nào đó ôm một đứa bé đi vào trong xe.

"Tiêu Hà Hà?!" Tần Trọng Hàn sững sốt một chút, đứa bé kia?

Tiêu Hà Hà vừa quay đầu lại, thấy được đứng ở cửa cao ốc Tần Trọng Hàn, đột nhiên, lòng cũng dâng tới cổ họng, sau đó, cô thấy Tần Trọng Hàn lại sải bước đi tới bên này...

"Mễ Cách, mau lái xe!" Tiêu Hà Hà đem con trai nhét vào, tự mau ngồi lên xe.

"Thế nào? Cậu một bộ dáng vẻ gấp quý?" Mễ Cách nghe cô như vậy thúc giục, lập tức cho xe chạy.

Ánh mắt Tần Trọng Hàn híp lại, che đi tia sáng nguy hiểm, cô thật có bạn trai? Có sao?

"Mẹ, có đại thái lang* sao?" Thịnh Thịnh không hiểu hướng phía sau xe nhìn lại, đáng tiếc xe đã quẹo ra.

* Đại thái lang nhân vật trong phim hoạt hình của TQ.

"Gần đây mẹ gặp phải người điên!" Tiêu Hà Hà giải thích: "Tuy nhiên không có sao, các người yên tâm đi, chúng ta đi nơi nào?"

"Ừ! Anh tớ khai trương nhà ăn tây, mời miễn phí, chúng ta dĩ nhiên phải đi kiếm một bữa!" Mễ Cách cười nói.

"Làm sao cảm giác chúng ta giống như là đi ăn chực!" Tiêu Hà Hà nở nụ cười tung bay, bỏ qua chuyện buồn hôm nay bị xâm phạm.

"Anh, bạn em Tiêu Hà Hà, con nuôi em Tiêu Thừa, chúng ta tới cổ động anh!" Mễ Cách vừa xuống xe liền dắt tay Thịnh Thịnh, ngay trước mặt con nít cho Mễ Kiệt một cái bao lì xì thật to.

Mà Tiêu Hà Hà đưa một bó hoa: "Anh Mễ, chúc mừng khai trương!"

Tiêu Hà Hà không phải lần thứ nhất gặp Mễ Kiệt, chẳng qua hôm nay Mễ Kiệt mặc đồ tây giày da rất tuấn tú nha.

"Hà Hà, nhiều năm không gặp!" Mễ Kiệt có chút ngốc lảng, nhìn thêm chút nữa Mễ Cách dắt trong tay đứa trẻ, một thời có chút kinh ngạc. "Ách! Đứa nhỏ này nhìn rất quen nha!"

"Anh! Em sắp chết đói rồi, nhanh lên một chút mang thức ăn lên!" Mễ Cách cắt đứt lời anh.

"Từ hôm nay trở đi, cô là người của tôi..." Bên tai trôi giạt Tần Trọng Hàn kia bá đạo tuyên cáo, suy nghĩ của Tiêu Hà Hà trong nháy mắt bay đi.

Tiêu Hà Hà, tại sao lòng sẽ rung động mạnh mẽ như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Không thể buông tha

Edit: Tiểu Mỹ

Beta: Tiểu Mỹ + DinhHa

Aaaaa.....

Điên rồi! Thật sự điên rồi!

Tiêu Hà Hà mày tại sao lại có suy nghĩ muốn cái người đàn ông đó a? Không phải đã nói anh ta là một kẻ điên hay sao?

Nhưng là môi của cô giống như cái loại này vẫn còn cảm giác nóng rực, trái tim của cô đập rất loạn!

Đầu óc cũng đi theo ong ong vang lên không ngừng.

Giống như là đang nằm mơ, một cơn ác mộng. Hi vọng sau khi cô nói mình đã có bạn trai thì anh ấy có thể không quấy rầy mình nữa.

"Hà Hà? Hà Hà? Hồi hồn!" Mễ Cách nhìn bộ dáng ngây người của cô nhất thời không thể chấp nhận được: "Cậu nha...có phải là đang động dục hay không?"

Nghe được giọng nữ quen thuộc, Tiêu Hà Hà đột nhiên hoàn hồn, khuôn mặt xinh đẹp đột nhiên đỏ lên khiến người ta càng thêm hoài nghi: "Ách!"

"Thật sự có chuyện đó!" Mễ Cách chắc chắn nói.

"Di Mễ Cách chuyện gì a?" Thịnh Thịnh đang cầm quả táo về mặt tràn đầy sự tò mò hỏi.

"Tớ đi vệ sinh, lập tức quay lại ngay." Tiêu Hà Hà nói xong, rất nhanh đứng lên hướng WC đi tới.

"Chúc mừng khai trương a!" Từ xa, Tăng Ly nhìn thấy Mễ Kiệt liền bắt đầu gọi còn kèm theo một cái huyết sáo.

Tần Trọng Hàn vẫn như cũ lạnh nhạt không nói lời nào nhưng thấy Mễ Kiệt vẫn mở miệng nói một tiếng: "Chúc mừng!"

"Cám ơn, tớ không nghĩ là các cậu thật sự có thể đến!" Mễ Kiệt nói xong câu đó liền nhìn thấy Ngô Tân Tuyên từ phía sau đi tới, ánh mắt liền biến đổi.

"Thế nào? Không hoan nghênh tôi sao?" Ngô Tân Tuyên nháy nháy mắt vô cùng nghịch ngợm.

"Không...không có nhưng mà không nghĩ tới cô cũng đến!" Mễ Kiệt cười có chút ngượng ngùng.

Tần Trọng Hàn cùng Tăng Ly nhìn nhau, chỉ có họ mới hiểu được ẩn ý bên trong.

"Các người cứ nói chuyện đi, chúng tôi đi lên trước!" Tăng Ly nói xong liền đi lên lầu.

Mễ Kiệt vội vàng xoay người, cho người sắp xếp chỗ cho họ, khi nhìn thấy Tần Trọng Hàn nhắc chân đi lên, anh đột nhiên ngăn ra suy nghĩ một chút rồi vội vàng kêu lên: "Hàn, con của cậu cũng tới phải không?"

"Ngữ Điện?" Tần Trọng Hàn nhú mồm "Không!"

"Tớ nhìn thấy một đứa nhỏ bộ dáng giống hệt cậu a, nhất là ánh mắt!" Mễ Kiệt nói: "Tớ còn tưởng rằng đó là con trai cậu! Hóa ra không phải a!"

"Ách! Ánh mắt của Ngữ Điền cũng không có giống Hàn a, Ngữ Điền hẳn là giống mẹ nhiều hơn!" Tăng Ly suy nghĩ một chút "Hàn, mẹ của Ngữ Điền rốt cuộc là ai a? Cậu tính khi nào thì nói cho chúng tôi biết?"

"Tôi đi vệ sinh!" Tần Trọng Hàn ánh mắt lơ đãng lờm anh một cái, cũng không quay đầu lại, cả người phát ra một trận hàn khí, hướng nơi có viết kí hiệu WC đi tới.

Mễ Kiệt liếc nhìn Tăng Ly: "Cậu không mở bình thì ai mà biết trong bình có cái gì chứ?"

"Được rồi, các người tiếp tục mở bình của các người đi! Tôi đi trước!" Tăng Ly sờ sờ mũi bước vào phòng ăn.

Nhanh chóng sửa sang lại sắc mặt của mình, Tiêu Hà Hà đi ra khỏi WC, cô cúi đầu đi về phía trước.

Tần Trọng Hàn đứng lúc cũng hướng bên này đi tới, đột nhiên anh nhìn thấy gì đó ánh mắt anh híp lại, cô cũng xuất hiện ở nơi này, thật sự là không thể buông tha a!

Tần Trọng Hàn tiêu soái đi tới trước mặt cô sau đó dừng lại.

Tiêu Hà Hà đang cúi đầu đột nhiên nhìn thấy một đôi giày da bóng loáng đập vào tầm mắt, liền ngẩng đầu, trong phút chốc cô mở to hai mắt: "Tổng...tổng giám đốc!"

Một giây tiếp theo, anh ôm lấy eo nhỏ nhắn của cô, mang cô ôm vào trong ngực ấm áp của mình.

"Tổng giám đốc..." Trong khi cô đang hoảng sợ, anh đã cúi xuống định hôn Tiêu Hà Hà.

Nhưng là trong lúc gần trong gang tấc anh đột nhiên dừng lại, khoảng cách quá gần cô có thể ngửi được mùi thuốc lá trên người anh, đầu có chút choáng váng.

"Chúng ta thật đúng là rất có duyên a! Tiêu Hà Hà!" Anh cười mỉa hoặc: "Bạn trai của em đâu? Là người nào? Vốn là nên giới thiệu cho tổng giám đốc một chút a!"

Tiêu Hà Hà mở to hai mắt, nuốt xuống một ngụm nước bọt: "Tổng giám đốc, bạn trai tôi...bạn trai tôi đang ở bên ngoài, anh mau thả tôi ra bằng không thì tôi sẽ la lên a!"

"Tên gì?" Anh hừ lạnh một tiếng, lại ôm cô trực tiếp đi vào trong WC nữ.

Người đàn ông biến thái này tại sao lại ở đây? Còn nữa, anh ấy tại sao lại vào WC nữ, lần trước anh ấy chính là ở WC nữ hôn cô.

"La, em có thể la!" Anh lạnh giọng nói, đem thân thể cô ép sát trên cửa WC.

Cái loại ánh mắt này, lạnh đến mức khiến người ta phải run rẩy.

"..." Tiêu Hà Hà sắp biến thành hóa thạch rồi.

Ánh mắt của anh sắc bén nhìn mình chằm chằm, cái ánh mắt này trên cao nhìn xuống làm cho cô có cảm giác hít thở không thông. Đó là...vương giả mang đến cảm giác áp bức....

"Anh biến thái, đây là WC nữ!" Cô cuối cùng cũng tìm được đầu lưỡi của mình rồi.

"Cùng bạn trai em chia tay đi! Lập tức! Lập tức!" Ánh mắt của anh khóa lại khuôn mặt cô giống như là muốn đem cô nuốt vào trong bụng một loại kinh khủng.

"Anh...anh bị bệnh a?" Tiêu Hà Hà sửng sốt, anh đột nhiên xuất hiện đã khiến cô chưa chuẩn bị kịp rồi, còn có lời mà anh nói ra lại rất bất ngờ, đừng nói là cô không có bạn trai ngay cả có đi chẳng nữa thì anh cũng không cần phải ra lệnh cho cô như vậy chứ?

Anh ấy tại sao lại ở chỗ này? Anh ấy tới nơi này làm cái gì? Anh ấy muốn thế nào?

Tần Trọng Hàn không có tức giận ngược lại lại cười, nụ cười có vẻ rất là quý dị.

Yên lặng không nói nữa, thích thú hiện ngang mà liếc mắt nhìn Tiêu Hà Hà. Thấy vẻ mặt kích động của cô đột nhiên tâm trạng của anh cảm thấy cực kỳ tốt.

"Tổng giám đốc, anh mau thả tôi ra ngoài, anh làm sao có thể như vậy?"

"Tôi thế nào?" Tần Trọng Hàn dương lên một nụ cười, hai tay lại dùng thêm lực đạo đem cô gắt gao mà khóa ở trong lòng ngực của mình, không cho cô nhúc nhích nửa phần.

Cúi đầu xuống, cơ hồ sắp hôn cô. Anh chính là thích xem dáng vẻ khấn trương này của cô, dường như cảm giác như thế cực kỳ tốt!

Tiêu Hà Hà cơ thể theo bản năng ngửa ra phía sau, đáy mắt lóe lên một chút phiền muộn: "Anh không được làm càn! Bạn trai tôi sẽ giết anh, anh buông tôi ra!"

"Vây em mau gọi anh ta đi! Để cho anh ta đến WC nữ giết tôi, tốt lắm a!" Tần Trọng Hàn nụ cười càng tà mị.

Tiêu Hà Hà ưỡn khuỷu nhắm chặt hai mắt lại, lòng kiêu ngạo lại bắt đầu tùy ý: "Anh...anh...anh như thế nào có thể vô lại như vậy, anh là tổng giám đốc a!"

Anh lật cô đối diện với anh, anh làm sao có thể ra tay với thư kí của mình a, cô không phải là người dễ dãi!

"Cùng bạn trai em chia tay đi!" Anh tiếp tục nói.

"Không!"

"Chia tay hay không chia tay?" Anh xiết chặt eo cô một chút khiến cô lập tức kêu lên.

"Chia tay! Chia tay không phải được rồi sao?"

Ừ, nhìn thấy cô như vậy, hiện tại đã đạt tới mục đích, người đẹp ngay trong lòng ngực bắt quá anh không chỉ là hôn thôi mà....

Tiêu Hà Hà trong lòng vẫn không ngừng mắng anh tổng giám đốc biến thái... tổng giám đốc biến thái...!

Tần Trọng Hàn đột nhiên dừng lại động tác, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hiện lên một chút rối rắm, thích thú hiện ngang: "Tốt lắm, bây giờ đi ra ngoài nói cho chàng trai đang chờ em trong phòng ăn là em muốn chia tay!"

"..." Tiêu Hà Hà nghe anh nói như vậy, lập tức gạt đầu: "Được, anh buông tôi ra đi!"

Tần Trọng Hàn cuối cùng cũng buông lỏng hai tay của cô ra, nâng bàn tay cô lên hơi hơi khom người đặt lên đó một nụ hôn nhàn nhạt.

Giờ phút này anh đã khôi phục là một chàng trai vô cùng nho nhã.

Một khi đã đạt được tự do Tiêu Hà Hà lập tức chạy trốn khỏi WC nhưng không có về phòng ăn mà là trực tiếp đi xuống cầu thang.

Tần Trọng Hàn khi đi ra đã không thấy bóng dáng của Tiêu Hà Hà đâu.

"Mẽ Cách, tớ đột nhiên nhận được điện thoại phải trở về công ty tặng ca, cậu cùng Thịnh Thịnh ăn đi, tớ đi trước a!" Tiêu Hà Hà vừa chạy vừa gọi điện thoại.

"Hàn! Tớ ngồi bên này a!" Tăng Ly nhìn thấy Tần Trọng Hàn đi tới, lập tức kêu.

Bọn họ ngồi ở vị trí được sắp xếp cùng Mẽ Cách và Tiêu Hà Hà cách một vách, vốn là ở đây ăn nhưng Thịnh Thịnh vừa nhìn thấy bên kia có một người chú đang đi tới, cậu lập tức nhú mày, đôi mắt chớp chớp cực kỳ hưng phấn.

Tần Trọng Hàn nhìn hết phòng ăn tìm kiếm thân ảnh của Tiêu Hà Hà, nhưng lại không có, người phụ nữ kia đi đâu rồi?

Đặt điện thoại xuống, Mẽ Cách nói: "Stịnh Thịnh, ăn nhanh đi mẹ con phải đi tặng ca rồi, chỉ còn lại chúng ta thôi."

"Chú chim to!" Stịnh Thịnh nhảy xuống khỏi ghế của mình chạy đến trước mặt Tần Trọng Hàn.

Đột nhiên xuất hiện một thân ảnh nhỏ khiến mọi người đều sửng sốt. Tăng Ly liền liếc nhìn qua, thấy có một đứa nhỏ đang chặn Tần Trọng Hàn lại, không kiềm được nhìn thêm lần nữa.

"Chú chim to, tại sao chú lại ở chỗ này a?" Stịnh Thịnh nhìn thấy mặt mày Tần Trọng Hàn lập tức hớn hờ, cảm thấy thân thiết vô cùng.

Tần Trọng Hàn cúi đầu, nhìn thấy cái thân ảnh nhỏ nhỏ, khỏe môi nhin không được giương lên, khiến anh thoát nhìn không có vẻ lãnh khốc như vậy: "Là nhóc sao? Tại sao nhóc lại ở chỗ này?"

"Chú chim to?" Tăng Ly thiếu chút nữa phun ra cà phê: "Chim to là cái gì a?"

Stịnh Thịnh vừa quay đầu lại thấy được Tăng Ly, chú kia thật xinh đẹp a! "Chú xinh đẹp, chim to chính là gà con, đi tiểu thấy gà con! Chú ngay cả cái này cũng không biết, thật sự rất ngốc a!"

"Ha ha ha..." Đột nhiên cười phá lên, Tăng Ly thật sự đã phun ra cà phê: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi, tôi thật sự không có cố ý a!"

"Tăng Ly, cậu lịch sự một chút đi!" Ngô Tân Tuyên thiếu chút nữa bị anh phun cà phê trúng, có điều cô rất muốn cười nhưng lại cố nén cười, liếc trộm Tần Trọng Hàn cùng đứa nhỏ này một cái.

Trời ạ, đứa nhỏ này thật sự là rất đáng yêu. Trẻ con nói chuyện không kiêng nể chính là nói cái tình hình này đi, Ngô Tân Tuyên nhìn Thịnh Thịnh sau khi cười xong đột nhiên đôi con ngươi xinh đẹp xẹt qua chút cô đơn.

Chỉ thấy Tần Trọng Hàn cúi đầu, nhìn thân ảnh nhỏ nhỏ trước mặt, ánh mắt phức tạp mà nhiều biến đổi.

"Thịnh Thịnh, con đừng làm loạn a!" Nghe được cuộc đối thoại Mễ Cách lập tức chạy tới kéo Thịnh Thịnh lại, không có nghĩ đến lời nói của tiểu tử kia lại khiến cho mọi người kinh ngạc như vậy "Tiên sinh, thực xin lỗi, trẻ con a!"

"Chú, chú BCS chú mua đã dùng hết chưa?" Âm thanh non nớt của một đứa trẻ ở chỗ bọn họ phát ra, đột ngột như vậy, lại du dương như vậy.

Tần Trọng Hàn sắc mặt liền thay đổi, đứa nhỏ này thật là lời nói không làm cho người ta sợ hãi thì cũng là chết đứng a!

"BCS?BCS gì?" Tăng Ly nhất thời nghe không hiểu.

"Không được nói!" Tần Trọng Hàn ngăn lại.

Không hề biết Thịnh Thịnh căn bản là không để ý tới lời anh nói mà còn lớn tiếng hướng Tăng Ly nói: "Chú xinh đẹp, chú thật sự rất ngốc a, BCS mà chú cũng chưa dùng qua sao. Chính là thời điểm của gái sẽ dùng mà? Lớp chúng con Đào Cát Cát nói là không cần BCS thì sẽ có em trai nhỏ được sinh ra!

"Trời ạ!" Mễ Cách mặt đỏ bừng: "Tiên sinh, thực xin lỗi, thực xin lỗi a!"

"Chú, chú mua BCS nhiều như vậy có phải là không muốn sinh bảo bối hay không?" Lại phun ra một câu.

Chỉ thấy Tần Trọng Hàn hí mắt lại, đi lên phía trước ôm lấy Thịnh Thịnh: "Tiểu tử, hình tượng huy hoàng của chú cũng bị con phá hủy hết rồi!"

"A! Hàn, đúng vậy! Chính là đứa nhỏ này, đứa nhỏ này có ánh mắt giống cậu a!" Mễ Kiệt đúng lúc đi tới.

"Đúng vậy! Đúng vậy, thật sự rất giống a!" Đúng lúc Tăng Ly cũng nhìn qua liền phát hiện Thịnh Thịnh và Tần Trọng Hàn có chút giống nhau! Ước chừng có ba bốn phần giống nhau!

"Nhưng mà cái mũi này, cái mũi này nhìn thế nào thì cũng có chút giống của tôi chứ?" Tăng Ly cau mày như có điều suy nghĩ hỏi.

"Xin lỗi không tiếp chuyện được một chút!" Tần Trọng Hàn căn bản không có nghe lọt tai, anh muốn cùng đứa nhỏ này nói chuyện một chút.

"Ai...! Đem đứa nhỏ bỏ xuống!" Mễ Cách vội vàng nói.

"Mễ Cách, không sao là bạn học của anh, em không cần lo lắng cậu ấy không phải là người buồn trẻ em a!" Mễ Kiệt giải thích.

Tăng Ly và Ngô Tân Tuyên nhìn bóng dáng hai người vừa rời đi, cùng lúc nở nụ cười: "Đứa nhỏ này làm cho Hàn thiếu chút nữa bỏ chạy!"

"Trẻ con nói chuyện không kiêng nể!"

"Đúng vậy a! Đứa nhỏ này thật xinh đẹp, cư nhiên ánh mắt cùng Hàn có một đôi mắt giống nhau, còn cái mũi thì giống của tớ...ahaha..." Cũng không có để tâm, Tăng Ly hớn hờ lại bắt đầu cùng Mễ Kiệt nói chuyện.

"Chú, chú có phải sợ bị người khác biết chú mua BCS hay không?" Thịnh Thịnh che cái miệng nhỏ nhắn gian xảo hỏi.

"Con!" Lần này Tần Trọng Hàn thiếu chút nữa bỏ chạy, bị đứa nhỏ này hỏi có chút khó, thừa nhận thì không phải mà không thừa nhận cũng không phải.

"Chú! Chú!" Đột nhiên Thịnh Thịnh nhủ mảy: "Chú, con muốn đi tiểu!"

"Ách! Con thật đúng là nhiều chuyện a!"

"Chú không đi tiểu sao?"

"Được rồi!" Tần Trọng Hàn trực tiếp ôm cậu đi vào WC.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mạ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Người lớn người nhỏ

Edit: Tiểu Mỹ

Beta: Tiểu Mỹ + ĐinhHa

"Chú, ở đây nước trái cây uống rất ngon nha, nhưng mà uống nhiều quá thì phải đi tiểu a! Ách...Bò bít tết ăn cũng rất ngon...Nhưng mà mẹ của con bạn tăng ca cũng không có ăn được bò bít tết ngon như vậy a!"

"Mẹ con cũng tới?" Tần Trọng Hàn rất muốn biết một chút về mẹ của đứa nhỏ này, muốn nhìn xem kiểu phụ nữ gì lại để cho con của mình đi bán BCS.

"Đúng a, nhưng mà mẹ của con lại đi làm việc rồi!" Thịnh Thịnh cười tí mắt nhìn anh, không biết tại sao mà từ khi chú ấy mua hết tất cả BCS lần trước thì cậu bắt đầu cảm thấy chú ấy rất thân thiết: "Chú, chú BCS chú mua đã dùng hết chưa?"

"Tiểu tử, con lại muốn bán cho tôi cái kia nữa phải không?"

Đi đến WC anh đem Thịnh Thịnh thả xuống đất: "Tự mình đi tiểu, chú chờ con, đi ra chúng ta lại nói chuyện tiếp!"

"Được!" Ngoan ngoãn chạy vào.

Tần Trọng Hàn nhìn đứa nhỏ này, chính là cảm thấy cực kỳ thân thiết, tám phần là đứa nhỏ này cùng Ngữ Điền đều lớn bằng nhau, rất đáng yêu cũng rất thông minh, khiến anh thiếu chút nữa bị bề mặt rồi.

Sau khi đi tiểu xong, chỉnh sửa lại quần áo có in hình hoạt hình xong, Thịnh Thịnh đi ra, hướng về phía Tần Trọng Hàn cười: "Chú, mẹ của con không cho con bán BCS nữa. Cho nên sau này chú muốn mua BCS thì phải đi nơi khác rồi!"

Thịnh Thịnh cực kỳ tốt bụng nói cho anh biết.

Tần Trọng Hàn sững sốt: "Tại sao lại không bán?"

"Mẹ nói Thịnh Thịnh quá nhỏ nên cái đó không thích hợp với trẻ con."

Cái này còn không khác biệt lắm, biết đứa nhỏ còn rất nhỏ vậy thì tại sao lại có thể để đứa nhỏ bán cái kia chứ!

"Chú, nếu người không dùng được hết thì có thể thổi thành bong bóng sau đó trên bong bóng vẽ xe tải, mèo máy rồi treo trong phòng để nhìn a!"

"Ách!" Có chút đau đầu, sáng kiến của đứa nhỏ này có lẽ thật sự có thể thử xem, điều trước tiên là... anh có thể đã điên rồi: "Tiểu tử, con học của ai a?"

"Đào Cát Cát luôn làm như vậy a!" Thịnh Thịnh nói xong cười khanh khách để lộ đôi má lúm đồng tiền rất đáng yêu: "Chú, người biết Đào Cát Cát sao?"

Trời!

"Chú không biết!" Tần Trọng Hàn không hiểu sao lại không có cảm thấy cậu phiền, có lẽ nguyên nhân là do đứa nhỏ này cùng Ngữ Điền lớn bằng nhau đi, nhìn thấy đứa bé này anh lại nghĩ đến Ngữ Điền con trai anh. Nhất định là mấy hôm nay không gặp Ngữ Điền cho nên mới thấy đứa nhỏ này thân thiết như vậy! Anh nghĩ!

"Đào Cát Cát là..." Thịnh Thịnh không ngại phiền mà giải thích.

Tần Trọng Hàn nhú mày, có thể nhìn cậu thao thao bất tuyệt giải thích chuyện của bọn họ ở nhà trẻ, anh không có cắt đứt lời cậu, mặt mày hớn hờ, không hiểu sao còn muốn cười.

"Nói xong chưa?" Sau khi cậu dừng lại, Tần Trọng Hàn kiên nhẫn hỏi.

"Chú, phải cảm ơn chú a!" Thịnh Thịnh sau khi nói cho anh hiểu xong rất chân thành đối với Tần Trọng Hàn nói tiếp.

"Cảm ơn chú cái gì?" Tần Trọng Hàn nhú mày.

"Cảm ơn chú đã cứu mẹ con nha, bằng không mẹ của con không biết phải chịu bao nhiêu vất vả nữa!" Thịnh Thịnh vui vẻ nói "Mẹ có việc làm rồi mà vẫn phải đi làm thêm cho nên Thịnh Thịnh phải nhanh lên một chút đi kiếm tiền giúp mẹ trả nợ sau đó nuôi mẹ!"

"Con kiếm tiền?" Anh kinh ngạc.

"Đúng vậy! Con sẽ kiếm tiền, con còn thiết kế trò chơi nữa!" Thịnh Thịnh hướng tới nói.

"Con?" Tần Trọng Hàn kinh ngạc.

"Chú, người không tin sao?Chú có MSN không? Không tin con có thể đem trò chơi của con gửi cho chú chơi a!" Thịnh Thịnh rất kiêu ngạo nói.

Kinh ngạc, Tần Trọng Hàn gật gật đầu lại không có cự tuyệt: "MSN của chú là..."

Anh nghĩ mặc kệ đứa nhỏ này nói có phải là thật hay không nếu thật sự có trò chơi đó thì anh đưa cho Ngũ Điền chơi cũng rất tốt!

"Dạ! Con nhớ rồi, vậy nữa con sẽ gửi cho chú a, chú chơi đi rồi cho con ý kiến a!"

"Con thật sự nhớ?" Tần Trọng Hàn kinh ngạc, đứa nhỏ này vô cùng thông minh rất giống anh nói một lần liền nhớ.

"Thịnh Thịnh con đang ở đâu?" Mễ Cách chạy tới WC.

"A! Chú!" Thịnh Thịnh lập tức kêu lên một tiếng: "Con phải đi rồi! Di Mễ Cách đang lo lắng cho con a."

"Đi đi!" Tần Trọng Hàn vốn là muốn nói với cậu là không được nói chuyện BCS nhưng lại không nghĩ đến cùng cậu nói chuyện trò chơi kia.

Nhìn cậu rời đi, Tần Trọng Hàn đốt một điếu thuốc hút hai cái.

Đi vài bước Thịnh Thịnh quay đầu lại nhìn thoáng qua Tần Trọng Hàn cùng điếu thuốc trong tay của anh, nói: "Chú, bớt hút thuốc lại a, hút thuốc rất có hại cho sức khỏe!"

Tần Trọng Hàn sững sốt, đứa bé này lại mang cho anh cảm giác ấm áp khó hiểu, mỉm cười gật đầu: "Chú nhớ kỹ lời của con!"

Nhưng mà nếu không hút thuốc thì thật sự là không thể.

Tần Trọng Hàn uống một ngụm cà phê, nhắm mắt nhũ mảy, nhà hàng của Mễ Kiệt món ăn cùng cà phê thật giống nhau, thậm chí không bằng Tiêu Hà Hà pha.

"Tần Trọng Hàn! Cậu thật giỏi a, cư nhiên lại có một người bạn nhỏ như vậy a!" Ngô Tân Tuyên cười nói.

"Đúng vậy a! Tớ cũng không biết a, người ta gọi cậu là chú chim to đó!" Tăng Ly vừa nói vừa cười rất gian: "Buồn cười quá, đứa bé kia thật đáng yêu a!"

"Đi chết đi!" Tần Trọng Hàn phun ra hai chữ.

"Ha ha ha ha..." Tăng Ly cười toe toét, đột nhiên anh phát hiện cái gì đó liền thu lại nụ cười. Bởi vì anh phát hiện trên khuôn mặt tuần tú của Tần Trọng Hàn dường như có một dấu tay như ẩn như hiện nếu không nhìn kỹ thật đúng là không thể thấy "Hàn, mặt của cậu làm sao vậy?"

"Ách!" Tần Trọng Hàn cầm lấy ly cà phê cúi đầu nhìn chất lỏng màu nâu bên trong, trước mắt hiện ra một khuôn mặt: "Cà phê này mùi vị thật chẳng ra làm sao!"

"Không đúng! Cậu đánh trống lảng! Thật kỳ lạ, ai dám đánh lên mặt cậu?! Không phải là Hà Hà chứ?"

Tần Trọng Hàn uống một ngụm cà phê, hỏi ngược lại: "Cậu nói thử đi?"

"Các người tiếp tục trò chuyện, tôi đi một chút sẽ trở lại!" Ngô Tân Tuyên nhìn thấy Mễ Kiệt liền đứng nên hướng anh đi tới.

"Cô đi đi!" Hai người cùng lúc vẫy tay.

Nhìn biểu cảm trên khuôn mặt anh, Tăng Ly lập tức nghiêm mặt "Không đúng, Hàn, cậu quả nhiên cùng Hà Hà có vấn đề? Vì cô ấy mà cậu đem An Xuyên sa thải sao? Sợ cô ấy biết cậu lại cố ý điều cô ấy đến bộ phận tài vụ, thật sự là không để người hiền chịu khổ, đại tổng giám đốc của chúng ta lại trở về năm xưa, đối với phụ nữ ôn nhu và chu đáo như vậy sao? Ủ...hửm? Nhất định đúng!"

Tần Trọng Hàn nhũ nhũ mảy "Thì sao?"

"Ách! OK!" Tăng Ly dùng tay ra hiệu: "Tớ chỉ là rất ngạc nhiên, cậu như thế nào lại coi trọng Hà Hà như vậy a?"

"Ai nói tớ coi trọng cô ấy?"

"Chẳng lẽ không đúng?" Anh có chút khó hiểu nhìn Tần Trọng Hàn: "Hàn! Chúng ta dường như quen biết 12 năm phải không?"

"Ừ!"

"Tớ càng ngày càng không hiểu nổi cậu!" Tăng Ly thở dài nói "Nhưng mà gần đây bộ dáng của cậu thật sự rất lạ, nhưng mà Hàn, Hà Hà là một người con gái rất ngây thơ, nếu cậu chỉ vui đùa một chút thì tớ khuyên cậu không nên đùa giỡn với cô ấy!"

"Cậu rất quan tâm đến cô ấy?" Giọng nói của anh có chút nguy hiểm, ánh mắt nhìn Tăng Ly chằm chằm, đột nhiên trong lòng có chút buồn bực.

"Quan tâm a, các em gái nhỏ trong công ty tớ đều quan tâm hết a!" Tăng Ly cười tít mắt nói, một đôi mắt mập mờ lóe lên: "Hàn, cậu nói thật với tớ đi cậu có phải là chỉ muốn chơi đùa một chút hay không?"

Anh không trả lời.

"Không phải chứ? Cậu đã đem cô ấy ăn sạch rồi sao? Nhìn cô ấy khi gặp cậu giống như là thấy quỷ a! Chẳng lẽ dấu tay trên mặt cậu thật sự là do Hà Hà đánh sao?" Anh cuối cùng cũng bừng tỉnh hiểu ra.

Tần Trọng Hàn đại tổng giám đốc, đối phó phụ nữ vô cùng thành thạo. Cur nhiên bị phụ nữ quăng cho một cái tát?

"Tớ có nói là cô ấy đánh sao?"

"Vậy cậu thừa nhận là cậu bị phụ nữ đánh?" Tăng Ly nhún mày nhìn anh.

Tần Trọng Hàn để ly cà phê xuống, cơ thể dựa ra phía sau: "Đời người dù sao cũng có một lần!"

"A! Cái gì a?" Tăng Ly kinh ngạc nhìn anh, vẻ mặt đầy hứng thú: "Ý của cậu là...mặt của cậu thật sự bị Hà Hà đánh sao?"

Tần Trọng Hàn không nói gì thêm, đôi mắt thâm thúy nhìn anh.

"Không chịu nổi cậu nữa, cố làm ra vẻ huyền bí!" Tăng Ly như có điều suy nghĩ: "Không thể tưởng tượng được cô gái nhỏ Hà Hà này cur nhiên lại dám chọc một con cọp như cậu! Thật là khiến người khác không ngờ, ngày mai tớ hỏi cô ấy khi đánh cậu có phải rất có cảm giác thành tựu hay không?"

Tần Trọng Hàn đột nhiên vẻ mặt trở nên khó chịu, nhàn nhạt mà nói một câu: "Cậu tốt nhất không nên nhiều chuyện!"

"Thế nào? Sợ mình thật sự bị mất mặt sao?" Tăng Ly trêu ghẹo nói "Cậu yên tâm tớ sẽ thực khéo léo! Không để cho cậu mất mặt! Không cần trừng tớ, tớ chỉ là rất ngạc nhiên, tớ còn muốn nói cho Hà Hà đáng yêu biết ngàn vạn lần cần phải cẩn thận cậu!"

"Câm miệng của cậu lại nếu không cậu chết rất khó coi!" Tần Trọng Hàn cảnh cáo nói.

"Ha ha...nói giận rồi?" Tăng Ly ánh mắt dò xét nhìn chằm chằm vào anh mang theo một chút ý tứ sâu xa còn có sự không tin tưởng.

"Cậu gần đây dường như càng ngày càng rảnh rồi." Trong đầu Tần Trọng Hàn hiện lên một chi nhánh của công ty ở nước ngoài, anh đan hai tay lại, có lẽ là nên đem anh ta điều tới đó!

Tần Trọng Hàn ánh mắt càng ngày càng thâm thúy, mang theo một chút mưu tính, nhìn về mặt của Tăng Ly, lộ ra nụ cười ma mị: "Hoặc là tớ sẽ gọi bằng son mỹ nhân đến, nói không chừng..."

"Tớ sai rồi!" Tăng Ly cảm thấy phía sau lưng một trận hàn khí thổi qua: "Hàn, tớ thật sự sai rồi, cậu thích ăn ai thì liền ăn người đó, tớ không có ý kiến!"

Tần Trọng Hàn ánh mắt hiện lên một chút ý cười: "Ừ! Ngô Tân Tuyên tại sao còn chưa đi lên?"

"Gặp Mễ Kiệt, cậu nghĩ cô ấy sẽ đi lên nhanh như vậy sao?" Tăng Ly liếc nhìn cầu thang bên cạnh, không có người đi đến.

"Hàn, tớ hỏi lại một lần cuối cùng." Tăng Ly lại bắt đầu không an phận.

"Ừ?" Tần Trọng Hàn càng ngày càng ghét cái tính bà tám này của anh.

Tăng Ly lại không sợ chết hỏi: "Cậu đối với Tiêu Hà Hà cuối cùng là có tình cảm gì không chứ? Thực sự bình thường như vậy sao? Không có một chút ý gì khác sao?"

Nhưng mà anh nhìn ra Tiêu Hà Hà đối với Tần Trọng Hàn mà nói, thật sự là có chút đặc biệt. Hôm nay Tần Trọng Hàn cur nhiên mang cô đi đến bệnh viện, còn sa thải An Xuyên.

Thật sự là rất kì lạ a!

"Có muốn tớ gọi điện thoại cho bằng son mỹ nhân hay không?" Tần Trọng Hàn làm bộ cầm điện thoại.

"Tớ sai rồi! Sẽ không bao giờ hỏi nữa!" Tăng Ly gờ hai tay đầu hàng.

"Thịnh Thịnh đi ngủ đi!" Tiêu Hà Hà sau khi tắm rửa thay quần áo ngủ xong, đi ra lại nhìn thấy Thịnh Thịnh còn ở trước máy vi tính tập trung đánh đánh cái gì đó: "Thịnh Thịnh?"

"Mama, hôm nay con gặp được một người chú, con muốn gửi cái này cho chú ấy, mẹ đi ngủ trước đi!" Thịnh Thịnh cũng không có quay đầu lại nói.

"Chú? Chú nào?"

"Chú trên máy bay, chú mua BCS của con! Mama, mẹ ngủ đi mà, con đảm bảo một chút sẽ đi ngủ!"

"Ừ! Đừng muộn quá!" Tiêu Hà Hà cũng kiễng gót lên nhìn nhưng mà lại không có lòng dạ xem tiếp.

Anh ấy thật là quá đáng sợ!

Hai lần đem cô ngăn ở trong WC, nói những lời vô cùng quái lạ, thật là phiền chết được!

Đến Tần thị một tháng, cuộc sống không có gì khá hơn còn vô duyên vô cớ bồi thường cho anh nột cái bật lửa đắt tiền nữa, so với tiền lương của cô thì cái bật lửa đó cao gấp mấy lần.

Ách!

Chẳng lẽ là anh ấy muốn báo thù, báo thù cô cái chuyện đã làm hỏng cái bật lửa của anh ấy?

Ngẩng đầu nhìn bên trong căn phòng này một chút, là phòng của Mễ Cách a, tuy rằng rất thích hợp cho cô cùng Thịnh Thịnh ở, nhưng mà cô muốn mua một căn nhà cho chính mình nhưng không biết là bao nhiêu năm nữa mới mua được.

Đưa mắt nhìn bên trong ngăn kéo, mở ra, lấy cuốn sổ tiết kiệm bên trong ra, con số phía trên là bảy trăm năm mươi vạn. Cô một phen tiền cũng chưa động tới.

Con trai của cô đến cuối cùng là ở nơi nào?

Nhớ lại trong lòng được một trận đau xót mãnh liệt, đột nhiên một giọt...hai giọt...tiếp theo nước mắt lại càng nhiều, rơi trên sổ tiết kiệm!

Bất luận thế nào, bất luận là nghèo khó hay là bệnh tật cô cũng sẽ không động đến số tiền kia, hi vọng có một ngày cô có thể đem số tiền này trả lại cho người kia, mặc dù cô không biết người mang mặt nạ kia là ai nhưng mà cô nhất định sẽ không đụng đến số tiền kia. Cô chỉ cần con trai của cô, chỉ cần biết qua người đã lấy đi sự trong trắng của cô thôi!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Làm sao đối mặt

Edit: Tiểu Mỹ

Beta: Tiểu Mỹ + ĐinhHa

Đêm nay, Tiêu Hà Hà mất ngủ!

Gần sáng khi vất vả lắm mới ngủ được một chút thì lại bị con ác mộng làm cho tỉnh giấc, trời ạ! Cô mơ thấy một chàng trai, chàng trai đó mang một cái mặt nạ hồ ly, cô mơ thấy anh ấy hôn cô, nụ hôn của anh vô cùng bá đạo còn tràn đầy tính xâm lược!

"Ách! Không!" Tiêu Hà Hà mãnh liệt lắc đầu: "Đừng làm phiền tôi nữa, anh rút cuộc là ai? Anh đem con tôi đi đâu rồi?"

Thì thầm nói nhỏ, nước mắt lần thứ hai chảy xuống.

Cô vô lực nằm trên giường, nhớ lại năm năm trước kia chỉ thấy qua con trai có một lần liền bị người của anh bắt đi, chỉ cảm thấy trong lòng có một chút nặng nề.

Sáng sớm, trên đường đưa Thịnh Thịnh đi nhà trẻ.

"Mẹ, chú chim to tối hôm qua không có lên mạng a!" Thịnh Thịnh vô cùng thất vọng nói với Tiêu Hà Hà.

"Có lẽ người ta bận nhiều việc!" Tiêu Hà Hà nói một câu cho có lệ, đôi mắt trở nên sưng đỏ bởi vì khóc quá nhiều, một chút tinh thần cũng không có.

Vừa đi vào cao ốc Tần thị lại bắt đầu gặp phải vô số ánh mắt thâm sâu.

Tiêu Hà Hà càng thêm vô lực, hôm qua Tần Trọng Hàn nắm tay cô đi đến thang máy chuyên dụng, đuổi An Xuyên, chỉ sợ cô nhất thời cũng trở thành nhân vật đề tài trong công ty, nhưng mà cô thật sự rất ủy khuất a!

Đầu vẫn như cũ cúi xuống rất thấp, đem lưu hải rất dài che ở trên mặt, hôm nay bởi vì đôi mắt thâm quầng nên cố ý đem lưu hải thả xuống dưới, chỉ còn lại một chút tuyết trắng trên khuôn mặt, có vẻ yếu ớt mà sợ hãi, giống như thỏ trắng bé nhỏ đi vào thế giới phiền muộn.

Trong thang máy đã đầy người, còn phải đợi cho tốp một đi xuống, Tiêu Hà Hà vô lực thờ dài, cuối cùng hướng phía thang bộ đi tới.

Tần Trọng Hàn sau khi vào cao ốc nhìn thấy một thân ảnh đang hướng thang bộ đi tới, nhất thời có chút kinh ngạc, sau đó đi vào thang máy chuyên dụng.

Tiêu Hà Hà đi tới lầu hai, nhìn thấy một đôi giày da bóng loáng đập vào tầm mắt, đột nhiên ngừng đầu "Tổng...tổng giám đốc?"

Anh ấy tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Tần Trọng Hàn về mặt trầm tĩnh, nhìn không ra một chút cảm xúc gì.

Khóe miệng vẽ lên một nụ cười nhẹ, khuôn mặt lạnh lùng cùng hình dáng có chút uy nghiêm đáng sợ, không nhanh không chậm nói: "Cô định leo đến tầng sáu mươi sáu?"

Tiêu Hà Hà mặt nóng lên: "Không có, tôi định leo đến tầng thứ sáu rồi đi thang máy lên!"

"Tối hôm qua không ngủ?" Nhìn thấy đôi mắt thâm quầng của cô, anh hỏi.

Cô bộ dạng phục tùng, có chút xấu hổ, không có ai sau khi bị hôn còn bị tuyên bố là người phụ nữ của anh ấy lại không xấu hổ a, hơn nữa bị hôn không phải là một lần. Cô cứng nhắc giật giật khóe môi: "Tổng giám đốc, tôi lên trước!"

Nói xong, cô lại bắt đầu tiếp tục đi lên bằng thang bộ.

Anh môi hơi hơi nhấp nháy một chút: "Cô gái, tối hôm qua cô có phải là thiếu tôi một lời giải thích hay không?"

Tiêu Hà Hà đi lướt qua bên người anh, trong lòng có chút khẩn trương, nuốt xuống một ngụm nước bọt, giả bộ mạnh mẽ trấn tĩnh lại định đi qua, ngay lúc đi ngang qua vai anh trong nháy mắt anh đột nhiên vươn tay ôm lấy eo của cô.

"A...! Anh muốn làm gì..."

Nhưng mà anh đã ôm lấy eo cô hướng thang máy chuyên dụng đi tới.

Tiêu Hà Hà theo bản năng nhìn đến hành lang lầu hai, cũng may là không có ai, liền bị anh bá đạo kéo vào trong thang máy chuyên dụng như vậy: "Tổng giám đốc, anh buông tôi ra! Bằng không tôi gọi người đến!"

"Gọi người a! Cô gọi đi!" Tần Trọng Hàn đi vào thang máy vẫn không chịu buông cô ra: "Nơi này có camera, nếu như cô không muốn tất cả người trong công ty nhìn thấy tôi hôn cô thì ngoan ngoãn một chút!"

"..." Tiêu Hà Hà bị lời nói của anh làm cho sợ tới mức ngớ ra.

Tần Trọng Hàn buông cô ra, trong thang máy không gian to như vậy nhưng anh lại chọn đứng đối diện với cô, nhìn ánh mắt của cô từ thâm trầm gọn sóng dần dần thay đổi, hiện ra một cái hồ nước trong suốt, không nhiễm phải một chút tạp chất nào.

Im lặng, trầm mặc, nhìn chằm chằm vào cô.

Cuối cùng... cái gì cũng không nói.

"Tổng giám đốc, rốt cuộc anh muốn làm cái gì? Anh trực tiếp nói cho tôi biết thật rõ ràng thì được rồi!" Cô thật sự rất sợ hãi, cái bộ dạng này của anh làm cho cô cảm thấy rất quái lạ, cuối cùng cảm thấy được mình giống như một đứa ngốc.

"Tiêu Hà Hà!" Là thanh âm trong trẻo bình thường của anh: "Tối hôm qua cô chạy trốn! Sẽ không có quên chứ? Có phải đi cùng bạn trai cô hay không? Cô không nỡ bỏ anh ta?"

"Ách!" Cô trong lòng cả kinh, cô không có giỏi nói dối a, vừa nói dối thì sẽ đỏ mặt. Nhưng mà đành phải như vậy: "Ừ! Tôi không nỡ bỏ anh ấy, chúng tôi rất yêu nhau!"

Cô đỏ mặt, cúi đầu, sợ anh nhìn ra là cô đang nói dối.

Tần Trọng Hàn khóe miệng gọi lên một nụ cười châm biếm: "Xem ra cô rất dễ dàng quên đi một chuyện, không tôi, đôi người chính là cần phải quên đi đau khổ, bắt đầu một cuộc sống mới thật tốt. Một khi đã như vậy thì phải quý trọng thật tốt hạnh phúc trước mắt!"

Cái gì?

Tiêu Hà Hà ngừng mặt, không hiểu ý tứ trong lời nói của anh. Một đôi mắt đen trắng rõ ràng có chút nghi ngờ nhìn anh.

Tần Trọng Hàn lại trở về là một khuôn mặt được điêu khắc tỉ mỉ, đôi mắt đốt lên một tia sáng mãnh liệt đôi con ngươi dần dần tối sầm xuống.

Thang máy rất nhanh đi lên, không ai nói với ai câu nào.

Tiêu Hà Hà chịu không được cuối cùng lên tiếng phá vỡ im lặng: "Tổng giám đốc, cảm ơn sự quan tâm của anh, tôi sẽ quý trọng hạnh phúc của tôi!"

Tuy là cô không hiểu anh cuối cùng là cất giấu ý tứ cùng mục đích gì, nhưng mà cô vẫn trả lời anh như vậy.

"Năng lực của cô không tồi, tôi hi vọng tương lai cô đủ tư cách làm một thư kí! Trở thành nhân viên đứng đầu Tàn thị!" Thang máy cuối cùng cũng tới tầng cao nhất, anh đột nhiên nói.

Sau đó, Tiêu Hà Hà ngậy người, Tàn Trọng Hàn rất nhanh sai bước tiêu soái đi ra ngoài.

Tiêu Hà Hà nhất thời kinh ngạc, nhìn bóng lưng của anh rời đi, không hiểu sao lại cảm thấy được thân ảnh cao lớn của anh có chút cô đơn tĩnh mịch. Người đàn ông này a, làm việc giống như đam mê của anh vậy!

Tiêu Hà Hà trong lòng không hiểu sao có chút buồn bực, bởi vì không biết nguyên nhân lại càng thêm buồn bực. Ý của anh ấy là anh ấy sẽ không quá rầy mình nữa sao? Như vậy là tốt rồi! Chỉ cần như vậy là được rồi.

Khi Tiêu Hà Hà đưa cà phê cho anh, anh đầu cũng không nâng, chỉ là lạnh nhạt nói ra hai chữ: "Ra ngoài!"

Sau đó, mãi cho đến giữa trưa, Tàn Trọng Hàn cũng không có rời khỏi văn phòng.

Tiêu Hà Hà cả một buổi sáng cũng không có tinh thần, ánh mắt của cô vì mệt mỏi mà căng ra, kết quả của một đêm mất ngủ!

Tới giờ cơm trưa, Tiêu Hà Hà nhìn vị trí của An Xuyên, trống không!

Nhìn lại tay của mình, vẫn còn phồng lên, thoa thuốc trị bỏng nhưng vẫn không tốt hơn chút nào.

"Hà Hà đi ăn cơm không?" Hường Tinh đi tới: "Đã tới giờ rồi!"

Ánh mắt của các đồng nghiệp nhìn Tiêu Hà Hà giống như là nhìn người ngoài hành tinh vậy, trong ánh mắt tràn ngập những ý nghĩa phức tạp, cô và Hường Tinh vừa xuất hiện thì toàn bộ nhà ăn vốn là vô cùng huyền ảo lại đột nhiên trở nên im như tờ, sau đó im lặng trong nháy mắt qua đi, tất cả lại bắt đầu náo nhiệt trở lại.

"Thư kí Tiêu, năng lực làm việc của ô thật mạnh a, rất được tổng giám đốc cùng Tăng Ly khen ngợi..." La Lâm - trợ lý bộ tài vụ giọng chua chát nói.

Lời này cũng không phải là khen ngợi mà là châm chọc, Tiêu Hà Hà có ngu đi nữa thì cũng nghe ra được ý tứ trong lời nói của cô ta.

"Ha ha, đúng nha, năng lực của thư kí Tiêu thật sự rất mạnh a!" Lại có người trêu chọc.

Tiêu Hà Hà cũng hiểu được hai chữ "Năng lực" này a, từ miệng bọn họ nói ra nghe thực chói tai.

"Hà Hà, đừng để ý tới họ, chúng ta qua bên kia ngồi đi!" Hường Tinh kéo cô đi vào một góc ở nhà ăn.

"Nghe nói bởi vì cô ấy mà tổng giám đốc và Tăng Ly thiếu chút nữa đánh nhau..." Bên tai tràn ngập các âm thanh bàn tán của các đồng nghiệp, Tiêu Hà Hà vẫn im lặng mà ăn cơm.

"Hà Hà, cô không cần để ý đến họ, những người này đều rất vô vị a!" Hường Tinh lo lắng nhìn cô.

"Tôi không sao!" Tiêu Hà Hà lắc đầu, ánh mắt lướt qua bóng dáng trên mu bàn tay của mình, trong lòng suy nghĩ nhất định là ngày hôm qua Tăng Ly kéo cô rời khỏi nhà ăn sau đó Tàn Trọng Hàn lại nắm tay cô đi bệnh viện còn có An Xuyên đột nhiên bị đuổi việc tất cả những việc này đều xảy ra cùng một thời điểm, mọi người đương nhiên có ý kiến.

"Hà Hà, cô và tổng giám đốc thật sự không có gì sao?" Hường Tinh cũng bắt đầu nghi hoặc, cau mày nhưng lại lắc đầu: "Nhưng mà cô và tổng giám đốc xem ra thật sự rất kỳ lạ!"

"Kì lạ gì?" Tiêu Hà Hà nhàn nhạt hỏi.

"Tổng giám đốc xem ra rất quan tâm cô, đích thân mang cô đi đến bệnh viện, chỉ là bị bỏng một chút để cho tài xế đến đưa thuốc cũng được vậy, nhưng mà tổng giám đốc lại đích thân mang cô đi bệnh viện, tuy vết thương kia của cô là bị ở công ty cũng coi như tai nạn lao động đi nhưng phản ứng của tổng giám đốc dường như có chút quá mức!"

Tiêu Hà Hà thờ dãi một tiếng, có chút vô lực nói: "Cô thật sự phân tích rất giỏi, Hường Tinh, tôi phục cô rồi, nhưng mà tôi thật sự không hiểu được tổng giám đốc, nếu cô có thể biết được anh ấy muốn làm cái gì thì xin nhờ cô nói cho tôi biết một tiếng để cho tôi có thể biết thêm một chút được không?"

"Ách! Thật sự không có gì?"

"Cô hi vọng có cái gì?"

"Ha ha, tôi đương nhiên hi vọng có cái gì rồi, chúng ta cùng nhau vào công ty lại cùng là thư kí của tổng giám đốc, cô cùng tổng giám đốc có một chút quan hệ thì tôi chẳng phải là cũng có thể thơm lây sao, có thể biết chút nội tình còn được tăng lương và vãn vãn, cũng tiện lắm a!" Hường Tinh rất gian xảo nói.

Tiêu Hà Hà hai mắt tròn trắng, cô cả đời này gặp vô số điều không hay, mất đi cha cũng mất đi mẹ sau đó mất đi em trai và ngay cả cốt nhục của mình cũng mất đi, sớm đã mất đi danh dự làm người.

Lại càng không mong muốn cả đời này mang nợ tình cảm, tình nguyện mà sa vào chuyện tình cảm đồ vớ thật sự là cô không thể chịu nổi, cho dù xem ra có chút buồn cười!

Cho dù đời người là từ liên tiếp chuyện hoang đường tạo thành bởi vì có rất nhiều chuyện ngoài ý muốn cô đã sớm không quan tâm thiệt hơn. Cho nên đối mặt với lời nói của Hường Tĩnh cô chỉ là cười một cái.

Đột nhiên, nhà ăn lại ồn ào lên: "Tổng giám đốc cùng Tần Ly đến đây!"

"Nha! Hà Hà, tổng giám đốc đến đây!" Hường Tĩnh vô cùng phấn khởi khiến Tiêu Hà Hà không biết nói gì.

Sau đó, cô ngẩng đầu lên ánh mắt lơ đãng nhìn hướng cửa nhà ăn liền thấy Tần Trọng Hàn đi kèm tiểu soái đi đến, ánh mắt hai người gặp nhau, Tiêu Hà Hà không có dời đi nhưng anh lại dời đi tầm mắt.

"Người đẹp! Chúng tôi có thể ngồi ở đây không?" Tần Ly cười híp mắt hỏi.

Tiêu Hà Hà cúi đầu, không nói gì.

"Đương nhiên được, tổng giám đốc, Tần Ly mau ngồi đi!" Hường Tĩnh kinh ngạc vui mừng nói.

Tiêu Hà Hà cúi đầu vội vàng ăn vài miếng, muốn chính mình bây giờ trở thành không khí.

Tần Trọng Hàn ánh mắt lơ đãng rơi trên đỉnh đầu người phụ nữ đối diện đang cúi mặt, khóe miệng câu lên mang một chút suy nghĩ.

Trong nhà ăn có mấy giám đốc bộ phận nhìn thấy Tần Trọng Hàn và Tần Ly ngồi ở bàn của Tiêu Hà Hà, nhất thời cũng có chút kinh ngạc, ánh mắt cũng có chút dối lập, xem ra lời đồn là thật.

Tổng giám đốc và Tần Ly thật sự đối với Tiêu Hà Hà có chút đặc biệt!

Có lẽ là bởi vì buổi sáng trong thang máy anh không hiểu ý tứ trong lời nói của cô, vốn là Tiêu Hà Hà định cùng Tần Trọng Hàn giữ một khoảng cách, vẫn là nói năng vô cùng thận trọng mà Tần Trọng Hàn lại nhìn phản ứng của Tiêu Hà Hà trong lòng không tránh được cảm giác không vui.

"Hà Hà tại sao không ăn?" Tần Ly ngồi xuống thì phát hiện Tiêu Hà Hà không được bình thường.

"Tôi ăn no rồi!" Tiêu Hà Hà xấu hổ cười "Tổng giám đốc, Tần Ly, Hường Tĩnh các người từ từ dùng, tôi đi làm việc trước!"

"Cô còn chưa có ăn hết cơm mà!" Tần Ly khẽ gọi một tiếng.

"Tôi no rồi!" Tiêu Hà Hà đứng lên, cũng không có quay đầu lại liền rời đi.

Tần Trọng Hàn cũng đột nhiên đứng lên: "Tôi cũng ăn no rồi!"

"Hàn! Cậu còn chưa có ăn mà!" Tần Ly kinh ngạc.

Tiếp theo, tất cả mọi người đều ngẩn ra!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Mồ Côi cha

Edit: Tiểu Mỹ

Beta: Tiểu Mỹ + ĐinhHa

Tiêu Hà Hà vừa rời khỏi, tổng giám đốc lại đuổi theo, trời ạ! Thật là chân dài a!

Bước vài cái Tần Trọng Hàn đã đi tới phía trước Tiêu Hà Hà, anh dừng lại ở cửa nhà ăn chờ Tiêu Hà Hà dường như là cố ý để tất cả mọi người nhìn thấy, anh thấp giọng nói: "Thư kí Tiêu, đến phòng tổng giám đốc chờ tôi!"

"..." Tiêu Hà Hà cứng nhắc gật đầu.

Anh ấy nhất định là cố ý, anh cố ý đi nhanh ra cửa để nói chuyện, sau đó lại tiêu soái nghênh ngang mà rời đi, nhưng là phía sau quăng tới những ánh mắt tò mò nhìn chằm chằm cô khiến Tiêu Hà Hà muốn tìm một cái lỗ để chui vào!

Anh ấy thật là xấu a!

Chẳng lẽ để cho người ta hiểu lầm như vậy thật sự rất thú vị sao? Không phải là anh ấy đã nói không quấy rầy cô nữa sao? Để cho cô có đủ tiêu chuẩn làm thư kí.

Thân là tổng giám đốc lại không thể làm dáng vẻ của một tổng giám đốc sao?

Bất chấp những ánh mắt kì quái của mọi người, Tiêu Hà Hà đi vào thang máy, cùng lúc đó Tần Trọng Hàn cũng đi vào thang máy chuyên dụng.

Trở lại nơi làm việc, cô gõ cửa phòng Tần Trọng Hàn nhưng không có ai. Cô không biết anh lại bị làm sao, bỏ lại một câu để cô ở phòng tổng giám đốc chờ anh, anh là cố ý a!

Nhưng cô lại vì một câu nói của anh mà thật sự đi gõ cửa, cô cũng điên rồi.

Thật sự là, Tần Trọng Hàn ở cửa nhà ăn nói như vậy căn bản là cố ý làm cho người ta hiểu lầm, nói xong anh sẽ không quay lại a.

Cho đến buổi chiều sau khi tan ca, lúc rời khỏi công ty Tiêu Hà Hà nghe được những lời đồn đãi nhảm nhí của mọi người, cô đột nhiên cảm thấy quá mệt mỏi, từ trước tới giờ chưa từng cảm giác mệt mỏi như vậy a!

Cô đã trêu ai ghẹo ai?

Ngồi xe bus về nhà, lòng vẫn như cũ vô cùng nôn nóng, sau khi đón Thịnh Thịnh về đến nhà vội vàng tắm rửa một chút, lúc này mới tỉnh táo trở lại.

Com nước xong Thịnh Thịnh bắt đầu ngồi trước máy vi tính có vẻ rất bận rộn: "Mẹ, con tiếp tục cùng chú liên lạc, không biết có thể liên lạc trên đây hay không!"

"Thịnh Thịnh, không nên tận lực quá, con còn là một đứa nhỏ, vui vẻ là quan trọng nhất!" Tiêu Hà Hà ánh mắt rất nghiêm túc nhìn con trai, có chút cảm động, cậu như thế nào lại có tinh thần cố chấp như vậy.

"Mama, mẹ đi ra ngoài chơi đi, người ta con gái trẻ tuổi đều là đi ra ngoài dạo phố, mẹ như thế nào luôn ở nhà a, mau đi đi, hôm nay con để mẹ nghỉ ngơi!"

"A!" Tiêu Hà Hà đứng tựa lên cửa, nhìn thân ảnh nhỏ nhỏ của cậu, nói chuyện đáng vẻ như người lớn thì bật cười, mặc dù Thịnh Thịnh từ lúc bốn tuổi đã ở nhà một mình có thể khiến cho cô rất yên tâm, nhưng mà dù sao vẫn cảm thấy mắc nợ cậu cái gì đó: "Mẹ không muốn đi ra ngoài!"

"Đi thôi! Đi chơi một chút a! Nhìn mẹ rất mệt mỏi a!" Thịnh Thịnh đứng lên, bắt đầu giúp cô lấy túi xách: "Mama, mẹ sau này khi tan ca không cần đến đón con, con có thể tự chăm sóc cho mình!"

Sau đó, Tiêu Hà Hà bị cậu đẩy ra khỏi cửa.

Tần gia – nhà cũ.

"Thiếu gia, tiểu thiếu gia vẫn không chịu ăn cơm!" Người hầu vô cùng lo lắng, Tần Trọng Hàn vừa trở về liền chạy đến báo cáo về chuyện của Ngử Diên.

"Tại sao?" Tần Trọng Hàn nhíu mày.

"Tiểu thiếu gia sau khi từ nhà trẻ trở về thì không chịu nói chuyện, hình như đã khóc, hỏi cũng không có nói chuyện, không biết đã xảy ra chuyện gì!"

"Tôi đi xem một chút!" Tần Trọng Hàn bước nhanh hướng cầu thang đi tới.

Mở cửa.

"Ngử Diên?" Tần Trọng Hàn gọi một tiếng.

Vốn là vừa nhìn thấy anh về nhà bình thường thì nhóc con đã rất nhanh chạy tới nhào vào lòng của anh, nhưng mà lúc này đây cậu ngay cả đầu cũng không có quay lại, một mình ngồi ở cạnh bàn, bả vai đang run rẩy, thúc thít, dường như đang khóc!

"Ngử Diên?" Tần Trọng Hàn đi tới.

Ngử Diên đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong cánh tay của mình, thanh âm rất ủy khuất, nhưng là vẫn ngoan ngoãn kêu một tiếng "Chà!"

Tần Trọng Hàn ngồi xổm xuống, nâng mặt của cậu lên: "Ngử Diên, gặp phải chuyện gì không vui sao?"

Đập vào tầm mắt chính là khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt của Ngử Điền, Tần Trọng Hàn thở dài một tiếng. Đứa bé này vẫn rất hướng nội, rất thông minh, lần này khóc nhất định là gặp chuyện không vui!

"Làm sao vậy? Nói cho cha nghe đi!"

"Cha!" Cậu sợ hãi kêu một tiếng, muốn nói nhưng lại thôi.

Tần Trọng Hàn nhìn cậu như vậy, còn chưa lên tiếng mà nước mắt lại rơi ra "Ủ?"

Ngử Điền cúi thấp đầu, lại lần nữa im lặng.

"Ngử Điền, con trai có vấn đề gì thì cần phải nói ra, không nên ngay cả việc đối mặt với khó khăn cũng không có dũng khí! Con là con trai của cha, phải dũng cảm! Nói đi, làm sao vậy?"

"Cha!" Ngử Điền lại kêu một tiếng "Ngử Điền sai rồi!"

"Ủ?" Tần Trọng Hàn tiếp tục nghe "Tại sao sai?"

Ngử Điền hôm nay cùng bạn nhỏ đánh nhau!" Ngử Điền lau nước mắt "Ngử Điền biết đánh người là không đúng, nhưng mà..."

"Nhưng mà cái gì chứ?" Tần Trọng Hàn kìm nén lại tính khí.

"Nhưng mà bọn họ nói Ngử Điền là đứa nhỏ không có mẹ, nói mẹ Ngử Điền là người phụ nữ lăng lo!" Ngử Điền thanh âm nhẹ giống như muỗi kêu.

Về chuyện của mẹ, cậu cho tới bây giờ cũng không dám hỏi qua cha, không biết tại sao mình lại không có mẹ!

Một câu nói của Ngử Điền đã khiến cho Tần Trọng Hàn trong nháy mắt ngẩn ra.

"Cha, Ngử Điền thật sự không có mẹ sao?" Ngử Điền giờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, ánh mắt hồng hồng, nước mắt quật cường đảo quanh, nhưng vẫn là rơi xuống, cậu cẩn thận nhìn sắc mặt của cha, sợ cha sẽ tức giận: "Cha, mẹ có phải là người phụ nữ lăng lo hay không?"

Tần Trọng Hàn nhìn con trai, trong ánh mắt chợt hiện một mảnh xa xưa, im lặng một lúc, anh cuối cùng cũng mở miệng: "Ngử Điền, con nhớ kỹ, mẹ con không phải người phụ nữ lăng lo, cha sẽ đem mẹ trở về cho con, con cho cha chút thời gian được không?"

Vừa nghe đến việc mình có mẹ, Ngử Điền lập tức ngẩng đầu lên "Cha, Ngử Điền muốn mẹ mình a!"

"Ủ! Là mẹ của Ngử Điền, cha sẽ đem cô ấy trở về! Ngử Điền kiên nhẫn một chút được không?" Tần Trọng Hàn nghiêm túc hỏi.

"Cha, sẽ rất lâu sao?"

"Sẽ không lâu lắm, nhưng mà mẹ không nhận ra cha, cha đã làm sai một chuyện, muốn cho mẹ từ từ tiếp nhận cha, Ngử Điền có thể chờ không?"

"Dạ!" Chưa hiểu lời nói của Tần Trọng Hàn nhưng Ngử Điền vẫn là tin tưởng gật đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên một nụ cười, mặc dù còn nước mắt, nhưng xem ra cậu rất phấn khởi "Ngử Điền sẽ nghe lời!"

Tần Trọng Hàn từ trước đến nay chưa từng nhìn thẳng vào vấn đề này, xem ra hôm nay, liên quan đến chuyện mẹ của Ngử Điền, phải nhắc tới sự việc trong ngày hôm nay. Nhưng mà, anh có tư cách đứng ở trước mặt cô cầu xin cô thông cảm và bỏ qua sao?

Suy cho cùng, anh cũng khiến cho cô cùng Ngử Điền xa cách năm năm, nếu như cô biết chân tướng thì có thể hận chết anh hay không?

Còn... bạn trai của cô?

Anh có thể vì con trai mà hi sinh tất cả, nhưng mà còn cô thì sao? Cô sẽ rời bỏ bạn trai của cô sao? Tần Trọng Hàn từ xưa đến nay đây là lần đầu tiên không tự tin như vậy.

"Chú, người tại sao còn không có lên mạng a?"

Tần Trọng Hàn vừa mở máy tính ra thì nhìn thấy hộp thoại hiện ra một đồng lớn tin nhắn!

"Chú, con muốn cho người xem trò chơi của con, người tại sao còn chưa lên a?"

"Chú, người có phải là phao Mỹ nhân nên quên mất hay không?"

"Chú, nếu người không lên con liền tức giận a!"

"Chú, người mau lên đi!"

"..."

Tần Trọng Hàn thấy nhiều tin nhắn như vậy nhìn không được mỉm cười, không cần nghĩ cũng biết là cậu bé kia, nghĩ tới cậu bé kia, Tần Trọng Hàn đột nhiên nhớ tới mình còn chưa có hỏi tên cậu.

Vừa rồi vất vả lắm mới đỡ được Ngừ Điền, bây giờ lại nhận được tin nhắn của đứa nhỏ này, Tần Trọng Hàn kìm nén lại tính khí: "Tôi lên đây!"

"A! Chú, chú, người đã lên rồi a!" Bên kia lập tức truyền đến tin nhắn, tốc độ đánh chữ rất nhanh khiến Tần Trọng Hàn cũng phải kinh ngạc, anh đang hoài nghi tiểu tử kia chỉ số thông minh có phải cao đến dọa người hay không?

Còn chưa trả lời tin nhắn, bên kia lại gửi đến "Chú, trò chơi của con đây người xem đi, cho chút ý kiến a! Còn nữa, không được để lộ ra bên ngoài a, đây chính là bản quyền của con a!"

"Ha ha..." Tần Trọng Hàn nhìn không được bật cười, trong đầu hiện lên dáng vẻ tinh quái của đứa nhỏ kia.

"Được!" Tần Trọng Hàn gõ một chữ.

"Chú, người bận rất nhiều việc sao?"

"Tại sao lại hỏi như vậy?"

"Bởi vì thời gian người trả lời câu hỏi rất chậm a!"

"Ách!"

"Còn nữa, cũng rất ngắn a! Người có thể trả lời nhiều chữ một chút hay không? Hắc...c! Nhưng mà con lại đánh chữ không được đầy đủ a, chú, con còn chưa có biết được toàn bộ chữ Hán đâu!"

"Con mấy tuổi?"

"Năm tuổi a, nhưng mà cô giáo nói con có thể nhảy lớp đọc tiểu học, nhưng mà con còn chưa có nói cho mama a, chú, người nói con có nên nhảy lớp đọc tiểu học hay không đây?"

Chỉ số thông minh thật cao a! Tần Trọng Hàn thần phục, sau đó tò mò mở ra trò chơi mà cậu gửi tới, trong nháy mắt, Tần Trọng Hàn ngẩn ra!

Nếu như anh không phải gặp qua đứa bé này, nếu cậu không phải thật sự chỉ mới năm tuổi, anh nghĩ, anh sẽ không tin! Bởi vì phần mềm trò chơi mà cậu thiết kế cùng với nhà thiết kế trò chơi cho trường học không có gì khác nhau.

"Chú, người nói đi con có nên nhảy lớp hay không a!" Lại có tin nhắn gửi đến.

"Con cảm thấy thế nào?"

"Con nghĩ nên nhảy lớp, như vậy thì mama có thể tiết kiệm rất nhiều tiền học phí a!"

Tần Trọng Hàn nhìn thấy cái này, trong lòng không hiểu tại sao lại đau xót "Nhà con rất khó khăn sao?"

"Chú, con nên gọi điện thoại cho mama con, mama còn chưa có trở lại, rất chậm, hôm khác lại trò chuyện tiếp a! Tạm biệt!"

Tần Trọng Hàn nhìn thấy ảnh đại diện đột nhiên tối lại, trong lòng lại có một trận mất mát.

"Cha, con ăn xong rồi, cha có muốn kể chuyện hay không a?" Ngừ Điền bị lừa nhưng lại rất vui vẻ, bởi vì không bao lâu nữa cậu sẽ có mẹ.

Nhìn bộ dáng này của con trai, Tần trọng Hàn thở dài một tiếng, đây mới là biểu hiện của một đứa nhỏ năm tuổi nên có, đứa bé kia quá trưởng thành, trưởng thành đến mức khiến người ta phải đau lòng a!

Đột nhiên, trong lòng lại có chút phiền muộn, nên làm sao đem mẹ của Ngừ Điền trở về đây? Anh đang suy nghĩ!

Đem trò chơi lưu lại xong, Tần Trọng Hàn đứng lên "Ngừ Điền, hôm khác cha sẽ kể chuyện cho con nghe, bây giờ cha phải đi ra ngoài một chút, con ngoan ngoãn đi ngủ được không?"

Tiêu Hà Hà bị con trai đuổi đi dạo phố nhưng lại không có tâm tình, nhìn trên đường phố đèn đuốc sáng trưng, trong lòng của cô lại có một mảnh phiền muộn.

Không biết là con trai cô đang ở đâu, sống có tốt hay không?

Điện thoại vang lên, Tiêu Hà Hà nhìn thấy là Mễ Cách gọi liền bắt máy, bên kia thật sự truyền đến thanh âm của Mễ Cách "Cậu để Thịnh Thịnh một mình ở nhà còn chính mình lại ung dung tự tại đi nơi nào."

"Đi dạo phố a!" Tiêu Hà Hà nhìn đám người náo nhiệt bên kia.

"Cậu lập tức quay lại đi, tớ và Thịnh Thịnh ở nhà một mình, tớ thật sự rất lo lắng!"

"Không sao, Mễ Cách, Thịnh Thịnh rất giỏi nó có thể tự chăm sóc mình!" Đó cũng là điều mà Tiêu Hà Hà rất an tâm và tự hào về cậu.

"Đúng nha, giỏi đến khiến người ta đau lòng a!" Mễ Cách thờ dài "Mau trở lại!"

"Được!" Mới vừa cúp điện thoại, đột nhiên điện thoại bị người ta cướp đi.

"A!" Tiêu Hà Hà hoảng hốt hét lên, chỉ thấy một tên trộm rất nhanh hướng phía trước chạy tới: "Bắt trộm a, trả điện thoại cho tôi..."

Cô la lên, Tiêu Hà Hà chạy nhanh như bay đuổi theo, cái điện thoại kia rất đắt tiền, cô không muốn lại mất nợ.

Trên đường lớn, Tiêu Hà Hà điên cuồng chạy đuổi theo người phía trước, gây sự chú ý cho rất nhiều người.

Một chiếc xe màu xanh ngọc tự do chạy không hề có mục đích, đột nhiên, thấy được một thân ảnh chạy như điên phía trước, người đàn ông trong xe ánh mắt liền ngưng

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mạ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Vinh quang bị thương

Edit + Beta: Tiểu Mỹ

Tiêu Hà Hà chạy như điên trên đường: "Trả điện thoại cho tôi, trả điện thoại cho tôi!"

Tên cướp rất nhanh rẽ vào trong một con hẻm nhỏ.

"Đem tiền giao ra đây!" Một giọng nói vang lên, nháy mắt trong con hẻm xuất hiện bốn tên côn đồ, từ trong góc bước ra, anh ta đang nghịch con dao trong tay, ánh mắt u ám mang theo tia tham lam nhìn về phía Tiêu Hà Hà.

"A..." Tiêu Hà Hà hoảng sợ: "Các người..."

Cô không nghĩ khi mình rẽ vào trong con hẻm này lại gặp được nhiều tên cướp như vậy.

"Cô gái, đem tiền giao ra đây!"

"Không!" Tiêu Hà Hà xoay người muốn chạy trốn, nhưng không cẩn thận lại bị treo chân: "A..."

Ngay tại thời điểm cô tưởng là mình đã ngã xuống thì eo lại bị một cái gì đó ôm lấy, hình như là một cánh tay... Cô hốt hoảng quay đầu lại, lập tức ngây ngẩn cả người: "Tổng... tổng giám đốc?"

"Ai vậy?" Tên cướp đó thấy có người đi vào trong hẻm, lập tức đề phòng.

Tần Trọng Hàn môi mông hoàn mỹ nhếch lên, đem Tiêu Hà Hà đỡ dậy, kéo ra phía sau mình.

"Cmn, chàng trai này đáng đáp không tòi." Tên đầu xỏ nhìn lướt qua quần áo tầm thường của Tiêu Hà Hà liền ngó ra ánh mắt dừng trên khuôn mặt tuấn tú hại nước hại dân của Tần Trọng Hàn.

"Tổng giám đốc, bọn họ cướp điện thoại di động của tôi!" Tiêu Hà Hà như là bắt được phao cứu sinh vậy ở phía sau nắm chặt lấy tây trang trắng thơm của Tần Trọng Hàn.

Tần Trọng Hàn hai mắt tròn trĩnh, người phụ nữ này đã là lúc nào rồi còn nghĩ đến điện thoại di động của cô ấy nữa?

Tần Trọng Hàn lướt nhìn bốn tên cướp trước mặt một cái: "Ăn cướp sao? Hình như thời gian này còn quá sớm thì phải?"

"Hừm, tiểu tử, mày muốn quản thời gian chúng tao đi ăn cướp sao? Đem toàn bộ những gì có trong người giao ra đây, nhìn cô ta không có nhiều tiền nhưng nhìn bộ dáng của mày thì ngược lại! Tiểu tử, mày tới rất là đúng lúc, nhanh lên một chút đi!" Một lần nữa dùng mũi hừ hai tiếng, tên đầu xỏ cầm con dao trong tay không ngừng run rẩy, mười phần đe dọa nhìn về phía Tần Trọng Hàn.

"Đứng sang một bên!" Tần Trọng Hàn xoay người hướng Tiêu Hà Hà mở miệng trấn an.

"Xong rồi, coi như hết thật rồi, chúng ta chạy mau! Tổng giám đốc, bọn họ có dao!" Tiêu Hà Hà nghĩ nên chạy đi, bốn đối một, quá nguy hiểm.

"Đem điện thoại của cô lấy lại đã!" Tần Trọng Hàn quay người lại đối diện với bốn người kia, nói: "Đem điện thoại lấy ra! Đừng để cho tôi nói lần thứ hai!"

"Tiểu tử, mày muốn chết à!" Hừ lạnh một tiếng, bốn người nhìn nhau một cái, rất nhanh bỏ nhào tới.

Tần Trọng Hàn thở dài một tiếng, nhanh chóng tiến lên đánh họ.

Trong chốc lát, tiếng đánh nhau vang lên, Tần Trọng Hàn thân ảnh nhanh nhẹn rất nhanh tiến lên đánh bốn người bọn họ, mười phút sau, lau một chút mồ hôi trên đầu, Tần Trọng Hàn liếc nhìn bốn người đàn ông mặt mũi bầm dập trên mặt đất một cái, nói: "Đem điện thoại lấy ra!"

"Ách" Bốn người họ đã đứng dậy không nổi thì làm sao mà có sức lực lấy điện thoại ra cho anh chứ.

Tần Trọng Hàn nhìn Tiêu Hà Hà: "Điện thoại ở trên người ai?"

Tiêu Hà Hà ngây người, còn đắm chìm trong trận đánh nhau vừa rồi của anh, động tác nhanh như vậy, thậm chí tây trang của anh vẫn thẳng thớm y như cũ, hoàn toàn không nhìn ra vừa rồi trải qua một trận đánh nhau kịch liệt.

Nhìn bộ dạng ngây ngốc của cô, Tần Trọng Hàn dứt khoát chính mình tự đi tìm.

Cho đến khi bị nhét vào trong tay một vật gì đó và eo bị một cánh tay rắn chắc hữu lực ôm lấy thì Tiêu Hà Hà cuối cùng cũng kịp phản ứng, nhưng là người đã bị nhét vào trong xe.

Tần Trọng Hàn khước miệng gương lên, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Tiêu Hà Hà đang ngồi bên cạnh: "Cứu em một mạng, cô gái, em nên lấy cái gì để cảm ơn tôi?"

"Ách!" Kinh ngạc sừng sốt, Tiêu Hà Hà thấy ánh mắt của Tần Trọng Hàn có chút kì lạ, nghĩ đến thân thủ của anh cùng mấy tên cướp kia đánh nhau, động tác mạnh mẽ sắc bén, cô phát hiện tổng giám đốc của cô thật sự rất thần bí, thực đáng sợ!

"Cảm ơn anh!"

"Tôi bị thương!" Tần Trọng Hàn lập tức xoắn tay áo của mình lên, lộ ra một vết thương do bị dao cắt qua mà tạo thành một đường dài, anh chính là cô ý bị thương, mục đích rất đơn giản là hi vọng làm cho người nào đó cảm thấy áy náy trong lòng!

"A! Thật sự bị thương rồi!" Tiêu Hà Hà cũng không có phát hiện, cô nhìn thấy tây trang của anh vẫn thẳng thớm như cũ không ngờ tới anh lại bị thương như vậy: "Tổng giám đốc, chúng ta lập tức đi bệnh viện đi!"

Đi bệnh viện băng bó một chút sẽ yên tâm hơn!

"Không cần, chút vết thương nhỏ này không đáng kể!" Tần Trọng Hàn không để tâm đến vết thương đem tay áo thả xuống.

"Nhưng mà anh đang bị thương!" Cô không phải người vô tình, người ta vì cứu mình mà bị thương, cô đương nhiên cảm thấy áy náy trong lòng: "Tổng giám đốc, chúng ta đi bệnh viện đi!"

"Tiêu Hà Hà, em còn chưa nói sẽ cảm ơn tôi thế nào!" Tần Trọng Hàn chỉnh lại áo nhìn cô, ánh mắt đảo qua bàn tay và khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, có thể là bởi vì hoảng sợ mà da thịt của cô trắng bệch đến không còn chút huyết sắc nào làm cho anh không tự giác nhíu mày.

"Tổng giám đốc!" Tiêu Hà Hà tim đập mạnh, ngữ khí này của anh làm cho cô cảm thấy không được tự nhiên, có chút sợ hãi: "Tổng giám đốc, anh muốn tôi cảm ơn anh thế nào?"

"Làm phụ nữ của tôi thế nào?" Anh nhíu mày.

"Ách!" Tiêu Hà Hà cắn môi dưới, nhớ lại lúc này anh ấy đã cứu mình, cô không tức giận, nhưng mà trong mắt lại chứa đầy sự phẫn nộ đối với anh, anh đem cô trở thành cái gì? Vì vậy không thể kèm được thanh âm lạnh lùng, nói: "Tổng giám đốc, không được! Anh đừng nói đùa."

Tần Trọng Hàn nghe cô nói như vậy thì nhíu mày lại: "Tiêu Hà Hà...Không cần vội vàng từ chối, em có thể suy nghĩ lại, lẽ nào tôi cứu em mà em không thể lấy thân báo đáp tôi được sao?"

Ánh mắt của anh khóa chặt lại khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ánh mắt thâm sâu mà nguy hiểm, trên người mùi thuốc lá nhàn nhạt xen lẫn với mùi hương của đàn ông.

Tiêu Hà Hà tim đập mãnh liệt, ngơ ngác nhìn anh, trong nháy mắt mất hết phương hướng.

"Tổng giám đốc, đi bệnh viện đi!" Tầm mắt của cô lại dừng ở trên cánh tay bị thương của anh, suy cho cùng cũng vì mình mà bị thương, cô nắm chặt đi động trong tay: "Xin ngài đi bệnh viện được không?"

"Được!" Đột nhiên anh phun ra một chữ.

Tiêu Hà Hà ngẩng đầu nhìn về phía anh, chỉ thấy anh mày kiếm che lại ánh mắt lấp lánh như các vì sao lóe lên ánh sáng rực rỡ đến chói mắt.

"Em đi theo tôi đi!" Anh mở miệng yêu cầu.

"Vâng nhanh lên một chút đi!" Tiêu Hà Hà biết mình có nhiệm vụ phải đi theo anh, bởi vì anh là vì mình mà bị thương.

Làm phụ nữ của tôi.

"Chàng trai kia đáng vẻ rất đẹp trai, rất được nha." Y tá trong bệnh viện nhìn Tần Trọng Hàn tây trang trắng thớm đi tới, trong đôi mắt toát ra sự si mê.

"Đúng vậy, anh ta rất được a!" Một y tá khác lập tức kích động kêu lên, vô cùng hưng phấn hai mắt tỏa ra vô số ngôi sao nhỏ vui vẻ nhìn về phía Tần Trọng Hàn.

Tiêu Hà Hà đi báo với bác sĩ giúp anh, không nghĩ đến còn chưa có trở lại, người ta đã được các cô y tá dẫn tới phòng cấp cứu rửa sạch miệng vết thương.

Chẳng lẽ đây là sức hấp dẫn của trai đẹp như anh sao?

Lúc này cổ áo sơ mi của Tần Trọng Hàn hơi nói lỏng, tay áo cũng thoải mái mà gấp lên, lộ ra cánh tay bị thương, một bộ dáng lười biếng, nhưng là lại không mất đi phần nào tuấn mỹ cùng với cao quý.

Tiêu Hà Hà tay cầm lấy số mới vừa lấy cho anh, thờ dãi một tiếng.

Xuyên qua cửa sổ lo lắng nhìn cảnh tượng bên trong, Tần Trọng Hàn đôi mắt lạnh lẽo đột nhiên lướt qua đây, ánh mắt hai người gặp nhau, Tiêu Hà Hà theo bản năng cúi đầu.

Lúc này điện thoại vang lên, cô vội vàng nhận điện thoại.

"Mama, mẹ làm sao còn chưa về a!"

Vừa nghe đến thanh âm của con trai, khóe môi Tiêu Hà Hà lập tức nở một nụ cười ôn nhu: "Thịnh Thịnh, mẹ gặp được một người bạn, đang ở trong bệnh viện, có lẽ phải muộn một chút mới có thể trở về, con cùng đi Mê Cách không cần chờ mẹ, hai người ngủ trước đi, ngoan!"

Tần Trọng Hàn xuyên qua lớp kính trong phòng cấp cứu thấy cô đang mỉm cười nghe điện thoại, lúc này khoảng mười giờ, chẳng lẽ là bạn trai gọi tới? Chết tiệt cư nhiên còn chưa có chia tay, dám ăn ái ở trước mặt anh?

Ánh mắt của anh lại một lần nữa nguy hiểm hip lại, vẻ mặt có vẻ không vui, không đúng, là vẻ mặt rất không vui!

Chết tiệt người phụ nữ kia cư nhiên dám qua lại với bạn trai, chẳng lẽ chuyện kia vẫn chưa lưu lại ám ảnh trong lòng cô sao? Có thể anh còn cảm thấy có lỗi với cô.

Sau khi băng bó xong, vẻ mặt anh u ám đi ra.

"Xong rồi sao?" Tiêu Hà Hà ánh mắt lo lắng nhìn cánh tay của anh bị quấn từng đường vải thưa, cách băng bó rất hoàn mỹ thì nhẹ nhàng thở ra. "Tôi đi nộp biên lai!"

Khi Tiêu Hà Hà trở lại, Tần Trọng Hàn đang đứng ở ngoài cửa phòng cấp cứu châm một liều thuốc, lấy tư thế tao nhã nhàn tản cùng ánh mắt nguy hiểm nhìn chằm chằm hướng cô đi tới.

Bên cạnh là các cô y tá với ánh mắt si mê, mà ngoài cửa phòng cấp cứu ở trên tường viết một cái khẩu hiệu thật to --- cấm hút thuốc.

"Vừa rồi ai gọi điện thoại?" Anh nhả ra một lần khói hỏi.

"Ách!" Không hiểu ngẩng đầu. "Anh nói cái gì?"

"Tôi nói ai gọi điện thoại cho em!" Anh kiên nhẫn lặp lại.

"Không mượn anh xen vào!" Tiêu Hà Hà vừa nghe qua cũng có chút quái lạ, cô nghe điện thoại liên quan gì đến anh?

"Tôi muốn biết là ai?"

Anh trừng mắt nhìn cô, ánh mắt kia rất đáng sợ làm người ta không thể trốn chạy lại không dám nhìn thẳng vào.

Cho dù cô là đang đối diện anh, cách anh chỉ có năm bước, cô vẫn không có cảm giác an toàn. Nếu anh muốn thì lập tức có thể ở trong chớp mắt đem cô ăn tươi nuốt sống! Tất cả khoảng cách hoàn toàn không là vấn đề.

"Cho tôi câu trả lời!"

Anh muốn câu trả lời gì đây?

Cô kinh hoàng tự hỏi.

Trong lòng bị anh găm một tiếng thì được một trận co rút, người đàn ông này thật là có tật xấu, ngay cả việc riêng của cô cũng muốn quản, không tồi, anh ta cứu mình, nhưng là cái này không có nghĩa là anh có thể quản cuộc sống riêng tư của mình chứ? Anh chẳng qua là ông chủ của cô mà thôi!

Thấy cô không nói lời nào, Tần Trọng Hàn đập tắt tàn thuốc, một phen kéo tay cô, hướng phía ngoài đi tới, lại một lần nữa đem cô nhét vào trong xe.

"Tổng giám đốc, tôi có thể tự mình về nhà!" Cô vội vàng kêu lên.

Tần Trọng Hàn cũng ngồi vào trong xe. "Có phải bạn trai gọi điện thoại cho em hay không?"

Tiêu Hà Hà có chút sững sốt, cắn răng một cái: "Đúng vậy a, là bạn trai tôi gọi! Hỏi tôi tại sao vẫn chưa về nhà!"

Anh đột nhiên im lặng, không nói nữa.

Chết tiệt, người phụ nữ này cô cứ nhiên dám ở chung với anh ta?

"Tổng giám đốc, cảm ơn anh hôm nay đã cứu tôi, giúp tôi lấy lại điện thoại di động, tôi có thể tự mình ngồi xe trở về!" Tiêu Hà Hà nói.

Tần Trọng Hàn nhìn Tiêu Hà Hà bằng nửa con mắt, hoàn toàn tự nhiên nhưng lại mang theo hơi thở nguy hiểm đáng sợ khiến cô nói không ra lời, cô nuốt xuống một ngụm nước bọt!

Sau đó chiếc xe giống như viên đạn bắn ra biến mất không còn tung tích.

"A..." Nhưng là bên trong chiếc xe màu xanh ngọc truyền đến tiếng thét chói tai của một cô gái, tiếng vang không dứt bên tai.

"Két..." một tiếng, chiếc xe đột nhiên dừng lại ở trong sân của một khu nhà trọ sa hoa.

"Anh...anh..." Tiêu Hà Hà vô cùng vất vả thoát khỏi sự sợ hãi trong lòng, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy chính là một nơi xa lạ. "A, đây là nơi nào?"

Bàn tay nhỏ nhắn còn vuốt ngực, vừa rời ở trên đường, quả thực là xe chạy như gió lốc, quá nhanh!

Lời nói còn chưa nói xong, đã bị anh kéo vào thang máy.

Cho tới lúc cô bị ném lên trên ghế sofa màu trắng trong một căn phòng trọ, vừa kinh ngạc vừa chất vấn anh. "Anh...anh rốt cuộc muốn làm gì?"

Cô bị anh làm cho sợ hãi! Anh bắt cô tới đây làm cái gì?

Còn nữa anh dựa vào cái gì mà bắt cô chứ?

"Làm phụ nữ của tôi!" Anh ném ra một câu.

"..." Đôi mắt của cô phút chốc mở to.

"Đêm nay!" Đôi mắt anh trong nháy mắt đã đưa tới gần cô trong gang tấc, hoàn toàn im hơi lặng tiếng làm cho tim cô đập mạnh liệt.

Cô cúi đầu thở một tiếng, nhưng lại không trốn thoát ánh mắt ma mị của anh. Nhưng là lời nói của anh như vậy khiến cho người khác tức giận, cô cuối cùng nhìn không được hết lên: "Anh bị bệnh a!"

Anh nắm lấy cái cầm thon nhọn của cô, ép cô nhìn thẳng vào mắt anh, gần từng chữ từng chữ nói: "Tôi có bệnh hay không không cần em đánh giá, sợ sao?"

Tiêu Hà Hà mạnh mẽ nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mạ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Quá kinh khủng

Edit + Beta: Tiểu Mẫn.

"Vậy thì ở với tôi một đêm sẽ có ba trăm nghìn, tôi cho phép em nghỉ việc, thấy như thế nào?" Anh chắc chắn rằng cô sẽ không đồng ý, nếu cô dám đáp ứng thì cô sẽ không còn tư cách trở thành người phụ nữ của anh.

"Anh đi chết đi!"

"A!" Bấy giờ người phát ra âm thanh chính là Tần Trọng Hàn, anh ôm cánh tay bị thương của chính mình mà gầm nhẹ nói: "Em cả gan dám đánh lên vết thương của tôi!"

"Anh cút ngay!" Tiêu Hà Hà nhanh chóng bay đến nhặt quần áo của mình lên rồi chạy ra cửa, giống như con thỏ tìm cách chạy ra ngoài thật nhanh khi gặp phải thợ săn.

Ánh mắt Tần Trọng Hàn mang ý cười lại xen lẫn một chút thích thú.

Không tệ, so với tưởng tượng của anh cô quả thật không tệ, tuy cô thiếu tiền nhưng cũng không đến mức làm mọi việc vì tiền.

Anh nghĩ chuyện của năm năm trước hẳn là một việc bất đắc dĩ!

"Cửa đi mà ông trời con!" Vừa mở cửa ra, liền nghe được âm thanh sợ hãi của Mã Cách. "Làm gì mà đến giờ cậu mới trở về?"

"Mama! Con và đi luôn một mực chờ mẹ...!"

Nhìn thấy Mã Cách và Thịnh Thịnh cũng chưa ngủ, Tiêu Hà Hà có chút áy náy liền nhanh chóng cúi đầu.

"Ai! Cậu làm sao vậy?" Mã Cách tròn to đôi mắt sợ hãi vội vàng nhìn về phía cô!"Trời ạ, mặt của cậu, Hà Hà cậu bị làm sao vậy?"

Mã Cách và Thịnh Thịnh đều thấy đôi môi sưng đỏ của Tiêu Hà Hà và những vết hôn còn lưu lại kéo dài bên trong cổ áo.

"Tớ không sao! Tớ đi thay quần áo trước!" Tiêu Hà Hà trấn an hai người họ.

"Hà Hà, cậu không phải là bị...?" Mã Cách không dám nghĩ tiếp.

"Tớ không sao! Thật sự chỉ là ngoài ý muốn, không có việc gì nữa rồi!" Tiêu Hà Hà cười cười có chút xấu hổ.

Tiêu Hà Hà vào toilet.

Nghĩ đến Tần Trọng Hàn trong tích tắc ấy đã không ngừng gặm cắn vai và cổ cô, hôn môi cô, chỉ thiếu chút nữa đã cưỡng bức!

Anh không có đuổi theo cô, anh thật sự là hoàn toàn có cơ hội đuổi theo cô, nếu anh thật sự muốn đuổi theo, thật sự muốn cưỡng bức thì chắc chắn cô đã không chạy thoát được rồi. Rồi khỏi nhà riêng của anh, trong lúc hấp tấp cô có nhìn lướt cánh cửa lớn, phía trên ghi bốn chữ to, MINH HẠO PHỦ ĐỆ.

Nhìn vào tấm gương trong phòng tắm là khuôn mặt đỏ bừng của cô.

Khuôn mặt trắng đã không còn, lâu nay cũng chưa từng bị đỏ đến như?

Anh... Vì cái gì lại thích cô?

Cô không xinh đẹp như một mỹ nữ lại có thể khiến anh phản ứng điên cuồng như vậy?

Vì cái gì anh muốn tự trêu chọc chính mình? Tiêu Hà Hà cảm thấy hao bối rối. Mặc kệ người nào tự trêu chọc chính mình, bọn họ đều không có tư cách, bởi vì năm năm trước cô đã mất đi niềm tin đối với đàn ông.

Cô chỉ muốn chăm sóc, nuôi dưỡng Thịnh Thịnh thật tốt mà thôi.

Trong phòng tắm, Tiêu Hà Hà cởi quần áo, để cho nước ấm thoải mái xối lên toàn thân thể! Nước mát vào nước hòa quyện vào nhau, Tiêu Hà Hà không có nước mắt! Chất lỏng trong mắt chảy ra, hẳn chỉ là lượng nước trong cơ thể quá dư thừa không có chỗ trút xuống mà thôi! Nước mắt của cô đã sớm không còn từ nhiều năm trước rồi.

"Dì Mã Cách, có phải mẹ con gặp người xấu hay không?" Thịnh thịnh vẻ mặt đầy bối rối và lo lắng.

"Đề đi đi xem, con đi ngủ đi, mẹ con nói không có gì là không có gì, tất cả chỉ là ngoài ý muốn, không cần lo lắng!" Mã Cách đưa Thịnh Thịnh đi ngủ. "Được rồi, bé ngoan mau ngủ đi!"

Sau khi Tiêu Hà Hà rời đi, Tần Trọng Hàn vẫn ngồi ở trên ghế sofa hút thuốc, gương mặt lạnh nhạt, cô đơn như là mùa thu, xung quanh bốn bề yên tĩnh, một mảnh buồn bã.

Một đêm không ngủ, khiến sáng hôm sau cô đã ngủ trễ một tiếng đồng hồ.

Đồng hồ báo thức không vang vì đêm qua đã quên cài đặt. Cánh cửa mở ra. "Hà Hà, tớ đưa Thịnh Thịnh đi nhà trẻ, cậu hãy nghỉ ngơi thật tốt, đêm qua cậu đã gặp một đêm ác mộng rồi! Hôm nay xin phép nghỉ đi!"

Đồng hồ lúc đó chỉ tám giờ. Giường trong phòng tắm trong vẫn như cũ hiện lên những vết xanh tím ở cổ, Tiêu Hà Hà luôn phải đấu tranh tư tưởng muốn đi làm hay không, cuối cùng kết quả đấu tranh là không đi! Bởi vì môi và cổ của cô lúc này thật sự khó có thể gặp người khác.

Nhưng mà cô cũng biết, nếu cô tránh né mà nói cũng chưa chắc là biện pháp mãi mãi. Cho nên cô đã thẳng thắn xin phép nghỉ rồi.

Tối hôm qua Mễ Cách hỏi cô đã xảy ra chuyện gì, cô cũng không nhắc đến Tần Trọng Hàn, chỉ nói là gặp cướp bóc, thiếu chút nữa là thảm rồi nhưng may mắn có người cứu.

Chín giờ.

Tần Trọng Hàn đi tới công ty đúng giờ, tầm mắt theo bản năng quét nhìn vào phòng làm việc của Tiêu Hà Hà, không nhìn thấy người, hàng lông mày liền nhíu lại, cô đâu?

"Tổng giám đốc, thư kí Tiêu thân thể không khoẻ nên hôm nay xin phép nghỉ rồi!"

"Xin phép?" Tần Trọng Hàn lặp lại.

Chỉ là xin phép! Không tệ!

Anh cho rằng cô sẽ trực tiếp không tới nữa. Anh không phải không thừa nhận rằng tối hôm qua anh đối với cô có chút dã man, cô gái nhỏ kia nhất định là bởi vì anh đã để lại trên người cô không ít dấu vết mà sợ tới mức không dám đến đây?

Tiêu Hà Hà thay bộ quần áo liền thân, cao cổ chính là để dễ dàng che đi vết xanh tím. Hôm nay là ngày giỗ của cha nên cô quyết định sẽ đi thăm mộ.

Trong mộ viên.

Một cái bên phải, một cái bên trái.

Tuy cùng một mộ viên nhưng lại chôn cất hai người thân của cô.

Cha và em trai.

Tiêu Hà Hà đi tới trước mộ cha, đột nhiên nhìn thấy một bó hoa cúc nằm ở đó, ai đã tới thăm cha? Nhất thời có chút sợ hãi, chính là người đó sao?

Bà ta không tư cách đến thăm cha!

Tiêu Hà Hà đem tàn hoa dọn dẹp sạch sẽ, mang hoa tươi của chính mình đặt lên, lúc này mới nhìn khuôn mặt tươi cười thân thiện trên bia mộ, ánh mắt Tiêu Hà Hà có chút chua xót. "Baba, con tới thăm cha rồi! Cha có khoẻ không?"

"Trong nhà chúng ta chỉ còn lại có một mình con, baba..."

Điện thoại đặt ở phía sau vang lên, Tiêu Hà Hà hít một hơi thật sâu, nghe điện thoại. "Thư kí Tiêu, tổng giám đốc bảo cô bốn giờ chiều nhất định phải tới công ty!"

"Thư kí Cao, tôi..."

"Hà Hà, buổi chiều có cuộc họp, tổng giám đốc muốn cô phụ trách hạng mục, Hà Hà nếu cô hoàn thành xong sẽ rất có tiền đồ, khả năng từ một thư kí nhỏ không có tiếng tăm gì trở thành trợ lý riêng của tổng giám đốc là rất cao, đến lúc đó lương bổng cùng đãi ngộ sẽ tăng lên rất nhiều, cố lên..., tôi tin cô làm được! Nhớ rõ bốn giờ chiều, phải đúng giờ!"

"Hắc...c!" Tiêu Hà Hà chưa kịp nói gì.

Công việc công việc!

Cô mười lăm tuổi đã đi làm công, làm rất nhiều việc, cho tới bây giờ rất không dễ dàng mà vào được Tần thị, cho rằng sau này có thể trở thành lãnh đạo, lại không nghĩ rằng sẽ bị trêu chọc và quấy rầy, hơn nữa còn là một chàng trai đẹp trai, sang trọng, cô vẫn không hiểu anh muốn loại con gái gì mà không có? Vì sao lại muốn trêu chọc cô?

Thôi!

Tiêu Hà Hà đưa mắt nhìn toàn thân của mình, như thế này có thể che khuất nhưng dấu hôn còn lưu lại, cứ như vậy mà đi đến công ty.

Tiêu Hà Hà tiến đến công ty đúng lúc là giờ ăn cơm trưa, tất cả mọi người tới cantin ăn cơm, cô cũng mua một túi mì ăn liền ở khu đó.

Đột nhiên, phía sau lưng truyền đến tiếng nói trầm thấp. "Về sau không được ăn mì ăn liền!"

Tiêu Hà Hà sợ tới mức khẽ run rẩy, "Tổng, tổng giám đốc!"

Sau khi ngày hôm qua xảy ra chuyện, bọn họ gặp mặt lại lâm vào tình trạng bị xấu hổ. Trời ạ, âm hồn bất tán, vì sao lại gặp anh?

Không!

Chính xác mà nói là Tiêu Hà Hà cảm thấy xấu hổ còn Tần Trọng Hàn dường như không có biểu hiện gì, đúng là đáng ghét. Dường như giờ phút này, anh từ trên cao nhìn chăm chăm cô đang đứng sau bàn làm việc.

Lúc này gương mặt Tiêu Hà Hà không tự chủ mà đỏ lên.

"Không muốn nói cho tôi biết cô xin phép hôm nay là vì chuyện tối ngày hôm qua à." Nhìn về mặt đỏ ửng của Tiêu Hà Hà, Tần Trọng Hàn đi nhanh tới, trên người anh một bộ âu phục màu xám bạc trắng thớm không một vết nhăn kết hợp với gương mặt lạnh lúc này khiến ai đối diện đều phải kinh sợ.

Tiêu Hà Hà nghe vậy mặt càng đỏ hơn.

Cô né tránh ánh mắt, anh thấy thay đổi quần áo rất phù hợp tuổi tác, xem ra đã đẹp mắt hơn.

Trong nháy mắt, một luồng ánh sáng trong não xoẹt qua, Tần Trọng Hàn nheo mắt lại, nghi ngờ mở miệng lần nữa, "Thật là bởi vì chuyện đêm qua?"

Tiêu Hà Hà không có phủ nhận. "Tổng giám đốc, anh đừng cứ trêu đùa tôi được không? Tôi còn muốn sống, tôi không muốn bị nước bọt dìm chết ở Tần thị!"

"Vì sao?" Bóng dáng cao lớn mạnh mẽ đi tới gần, Tần Trọng Hàn mang sắc mặt vui vẻ, ánh mắt sắc bén như đã nhìn xuyên thấu cô, Tiêu Hà Hà vẫn đỏ bừng khuôn mặt.

"Tổng giám đốc, anh muốn loại phụ nữ nào mà không có, hà có gì cứ trêu đùa một thư kí nhỏ nhoi như tôi? Ở tôi, muốn nhan sắc thì không có nhanh sắc, muốn tài văn chương thì tôi cũng không giỏi, muốn cái gì cũng không có, anh đừng trêu đùa nữa có được hay không? Được rồi, tôi muốn ăn cơm đi!" Tiêu Hà Hà chắc là sẽ không làm bất cứ chuyện gì trái lại với mẫu chốt sự việc.

Thấp giọng nói xong, cô ngồi xuống và bắt đầu ăn mì.

Tần Trọng Hàn bỗng nhiên có cảm giác muốn cười, anh dường như đã hiểu chút ít được hình thức tự hỏi của cô. Muốn cô cùng anh có quan hệ gì?

Nhanh chóng nghiêng đầu nhưng không để nên được ý cười vẫn lại cổ mang gương mặt lạnh, Tần Trọng Hàn ho nhẹ hai tiếng liền che được cảm xúc của chính mình lúc này, Tiêu Hà Hà nghi hoặc mang tầm mắt hướng về phía tổng giám đốc đang rời đi.

Anh tới cùng là có ý gì?

Đồng ý không được quấy rầy cô sao? Xem như không có đi?

Tiêu Hà Hà bắt đầu trầm tư, ngày hôm đó thật sự là quá khó khăn quá, trời ạ một tiếng sấm xẹt ngang tai cô, không có biện pháp nào để yên tâm làm việc!

"Hà Hà, buổi sáng không thấy cô, đi bao lâu rồi hả?" Tăng Ly lại đi tới. "Quao, ăn mì ăn liền à? Có ăn đơn giản quá không?"

"Chào Tăng Ly!" Tiêu Hà Hà khách khí chào hỏi một tiếng, cúi đầu che dấu đôi môi chính mình vẫn có chút sưng đỏ như cũ.

"Khó trách cô quá gầy, ăn mì ăn liền thì có dinh dưỡng gì? Sau này chắc phải cố gắng thêm rồi!"

Tiêu Hà Hà có chút xấu hổ, hơi hơi đỏ mặt, "Bởi vì hôm nay tới chậm, cho nên..."

"Đến muộn?" Tăng Ly đi đến bên người cô, vỗ nhẹ lên bả vai gầy, rồi sau đó tùy tiện ôm cô, trêu chọc nói, "Tôi dẫn cô ra ngoài ăn được không?"

"Nếu quá rảnh rỗi thì anh nên đi Nhật Bản đi, máy bay khởi hành chiều hôm nay!" Lại một giọng trầm thấp ngắt lời Tăng Ly.

Tiêu Hà Hà và Tăng Ly cùng nhìn qua, phát hiện Tần Trọng Hàn đang đứng ở cửa văn phòng, thấy Tăng Ly ôm Tiêu Hà Hà, nhìn cánh tay anh ta đặt trên vai cô, ánh mắt của anh liền lộ vẻ chán ghét.

"Tần tổng! Không phải có thể xin thư kí Tiêu đi cùng tớ sao?" Tăng Ly cũng không bởi vì Tần Trọng Hàn lòng dạ hẹp hòi mà tức giận, mà là muốn bày tỏ ý nguyện của mình. "Thư kí Tiêu, tôi dẫn cô đi công tác, như thế nào?"

Tăng Ly vừa hỏi, Tiêu Hà Hà tiện lập tức cảm giác được Tần Trọng Hàn nhìn thẳng vào mặt cô.

Ánh mắt này cực kỳ sắc bén.

"Tăng Ly, giám đốc có rất nhiều việc nên tôi không muốn ảnh hưởng đến ngài." Nếu không phải là nài ép thì không thể tự chuẩn bị tốt một chút sao?

Nói xong, cô ngồi xuống tiếp tục ăn mì.

Cô dường như nóng lòng muốn thoát khỏi anh, đôi mày Tăng Ly hơi nhăn, sau đó làm như cô ta bị giật mình, "Tổng giám đốc, không có thư kí Tiêu làm trợ thủ đắc lực đi cùng tôi, tôi sẽ không có cách nào hoàn thành công việc được."

Hắc...c!

Đây là cái tình huống gì?

Tiêu Hà Hà bao giờ đã trở thành miếng mồi ngon rồi hả?

Tiêu Hà Hà kinh ngạc mà tròn to đôi mắt. Tăng Ly là loại đàn ông thích phụ nữ xinh đẹp, giờ lại tự trêu chọc chính mình, chẳng lẽ gần đây Tiêu Hà cô có số đào hoa?

Ánh mắt Tần Trọng Hàn không hề chớp mà cứ nhìn chằm chằm vào cô, làm cho cô cảm thấy như đứng đóng lửa, ngồi đóng than.

8&

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mạ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Gặp cổ nhân mà kinh ngạc

Edit: Kiều Anh

Beta: DinhHa

"Tăng Ly, thật ngại, buổi chiều tôi phải chuẩn bị hội cho cuộc họp." Tiêu Hà Hà bụng nỳ còn thừa trước mặt lên, ném vào trong sọt rác: "Tôi đi xuống bộ hành chánh tìm ít tài liệu."

Nghe vậy, Tần Trọng Hàn hai tay khoanh trước ngực, nhếch miệng lên nhìn bóng lưng rời đi. Rất tốt, cô còn biết tự từ chối, nếu không thì, anh nhất định sẽ không dễ dàng tha cho cô.

Dám cùng đàn ông khác đi công tác, trừ phi anh chết rồi.

Tiêu Hà Hà có thể cảm giác sau lưng, ánh mắt Tần Trọng Hàn tìm tòi nghiên cứu như ung phóng tới, mặc dù là sau lưng, nhưng cô rõ ràng cảm thấy cặp mắt kia sắc bén lắm cho người khiếp sợ.

"Hàn. Cái này hẳn coi là chạy mất dạng chứ?" Nhìn cô xoay người chạy như điên, Tăng Ly cùng Tần Trọng Hàn nói.

Chẳng lẽ anh là nước lũ và mãnh thú? Hà Hà cũng thật là...

"Cậu nên đi ra khỏi đây." Tần Trọng Hàn nhếch miệng lên độ cong.

"Không muốn." Tăng Ly nghiêng đầu trở về phòng làm việc mình.

Tần Trọng Hàn lắc ly rượu đỏ trong tay, rượu nhàn nhạt vị ngọt, anh tựa vào lưng ghế về phía sau, xấp xếp lại suy nghĩ của mình.

Rất tốt, ở ba mươi năm trong cuộc đời anh, lần đầu tiên gặp phải người phụ nữ giống như Tiêu Hà Hà không để ý đến anh.

Cô ra sức miệt thị mị lực cá nhân anh cùng tài lực hùng hậu, bây giờ bỏ qua hứng thú bất luận, chỉ vì vấn đề mặt mũi đàn ông anh cũng phải nín cô trở lại, nữ nhân đáng chết, biểu hiện hôm nay cũng không tệ lắm, từ chối con quỷ hao sắc Tăng Ly.

Tiêu Hà Hà.

Cô tốt nhất nên ngoan ngoãn, chuyện Tần Trọng Hàn tôi muốn làm còn không có không thành công, cô đừng nghĩ đến việc trốn tôi đi.

Ánh sáng âm trầm từ mắt anh chột lóe lên, số mạng tương lai Tiêu Hà Hà lúc này bụi bặm lắng xuống.

Anh muốn cô.

Tieu Tieu Ha Ha một đường đến phòng hành chánh, dọc đường các loại ánh mắt hướng nhìn cô, Tieu Ha Ha chỉ cảm thấy thật là bất tiện.

Thời gian tới, cô cũng nên làm gì chứ nhỉ?

Cầm tư liệu trên tay, Tieu Ha Ha ánh mắt dừng ở trên người nữ nhân viên sửa sang lại tư liệu, đi tới gần hơn một chút, vỗ bả vai cô ta: "Cô có thể giúp tôi tìm một chút..."

"A? Được."

Nữ nhân viên được nhờ vả, xoay người lại. Thấy Tieu Ha Ha chớp mắt, nụ cười trên mặt nhanh chóng rút đi, lộ ra vẻ khinh bỉ, trong nháy mắt gương mặt lạnh lại.

"Tôi bây giờ bề bộn nhiều việc, không có thời gian." Ngay cả giọng điệu thay đổi ba trăm sáu mươi độ.

Tieu Ha Ha hơi sững sờ: "Buổi chiều tổng giám đốc phải dùng tài liệu."

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Không kìm chế được nổi lòng

Edit: Kiều Anh

Beta: DinhHa

Tieu Ha Ha chợt mở mắt ra, nước mắt rơi đầy gò má, ánh mắt hơi mờ dần nhìn Tần Trọng Hàn gần trong gang tấc, tâm tư vẫn lảng lảng ở bên trong ác mộng.

"Gặp ác mộng?" Tần Trọng Hàn âm thanh ôn nhu hiếm thấy.

Trong chớp mắt, lòng chua xót cảm xúc dường như cuộn sóng giống như trời đất bao phủ lên, nước mắt Tieu Ha Ha lại không kiềm chế được, chảy xuống từng dòng, lần đầu tiên ngay trước mặt Tần Trọng Hàn gào khóc lên.

"Không sao, Ha Ha." Tần Trọng Hàn nhẹ nhàng an ủi, bàn tay lớn thon dài nhẹ nhàng vỗ ở phía sau lưng Tieu Ha Ha đang khóc run rẩy, anh không biết cô gặp ác mộng gì, nhưng là anh biết cô bởi vì sao mà gặp ác mộng, bởi vì sao mà không kìm chế được nổi lòng.

Nước mắt chảy hết, lần nữa vô lực hôn mê ở trong ngực Tần Trọng Hàn, chẳng qua là trước khi ngủ mê, Tieu Ha Ha đã nắm thật chặt hai tay thon dài của Tần Trọng Hàn, dùng sức nắm chặt, tựa hồ bất luận gặp phải cái gì cũng không đồng ý buông ra.

Nhìn trên mặt mang theo nước mắt còn sót lại, tay phải mình nhưng là nắm chặt Tieu Ha Ha, Tần Trọng Hàn lại lần nữa thờ dài.

Bất an, ác mộng bóng tối tựa hồ lại phải cuốn tới, Tieu Ha Ha cau mày về mặt dần dần bất an lo âu, chẳng qua là bị một cái bàn tay thật chắc nắm, rất ấm áp.

"Tieu Ha Ha, cô có thể, hãy kiên cường cho tôi." Tần Trọng Hàn ở bên tai cô nhẹ giọng mà trầm thấp nói.

Tần Trọng Hàn. Giọng ấm mui mà lãnh khốc này là của Tần Trọng Hàn, Tieu Ha Ha lại chợt ngồi dậy.

"Không." Tieu Ha Ha vén chăn lên liền muốn xuống giường.

"Cô đi đâu vậy?" Tần Trọng Hàn nhìn cô buông tay mình ra, khó hiểu, tay trống không trong cảm giác phải có chút trống rỗng: "Tôi đưa cô đi."

Tieu Ha Ha trong ánh mắt trống rỗng rốt cuộc có một chút sắc thái, nghi hoặc nhìn ngồi ở mép giường, mặt mũi Tần Trọng Hàn ôn hòa như nước, anh mới vừa nói gì?

Không hỏi chuyện gì xảy ra, chẳng qua là giọng rất ôn nhu.

Ngón tay thon dài ấm áp mon tron trên mặt của Tieu Ha Ha, ánh mắt dịu dàng có chút phức tạp, lại không có bất kỳ hung hăng cùng bá đạo: "Muốn đi nơi nào, tôi đưa cô đi."

Tieu Ha Ha lúc này mới thức tỉnh, nhìn chung quanh bốn phía một lúc, phòng màu trắng, đồ xài trong nhà hai màu trắng đen, rạp trái giường trắng tinh, đây là nơi nào?

"Đây là nhà tôi." Tần Trọng Hàn tựa hồ thấy được nghi hoặc của cô.

"Tôi tại sao lại ở chỗ này?" Cô sững sờ, cô không phải ở công ty sao? Không phải đi gặp Mao tiên sinh sao? Anh ta tên gì a?

"Cô té bất tỉnh." Anh thuật lại sự thật, nhưng trong thanh âm mang vẻ run rẩy: "Tôi chỉ có thể mang cô tới nơi này."

"Mấy giờ rồi?" Cô hỏi.

"Đã đến giờ tan làm." Tần Trọng Hàn nói.

"Chúng ta không mở họp?"

"Cô nói sao?"

"Thật xin lỗi." Tiêu Hà Hà đứng lên, nhìn rập trái giường trắng tinh, suy nghĩ tổng giám đốc có thể thích sạch sẽ, trong lòng ngẩn ra, nghĩ tới điều gì, ánh mắt ảm đạm đi: "Tôi làm chậm trễ cuộc họp?"

"Ngày mai lại mở cuộc họp lần nữa." Tần Trọng Hàn nói.

"Tổng giám đốc, xin lỗi." Không một tiếng động xuống giường, Tiêu Hà Hà động tác nhỏ nhẹ đẩy cửa phòng ra, hướng bên ngoài đi ra. Mao tiên sinh là người duy nhất biết tâm tích người đàn ông mang mặt nạ hồ ly, là cơ hội tốt có thể giúp cô tìm con trai, cô phải đi tìm người kia, bất kể như thế nào cũng phải tìm được Mao tiên sinh, nhưng mà cô không biết anh ta tên gì.

Đứa con cô sinh ra đêm hôm đó bị người đàn ông mặt nạ hồ ly ôm đi, từ đó cũng không có gặp qua một lần, trời mới biết năm năm qua, nhiều đêm giữa khuya cô tỉnh mộng, lúc tỉnh dậy khuôn mặt đầy nước mắt.

Chuyện cũ nhắc lại như gió thổi qua, gặp Mao tiên sinh lại cho cô một tia hy vọng, cho dù là hy vọng rất mong manh, cô cũng phải tìm "Tổng giám đốc, công ty chúng ta có hay không một vị quản lý họ Mao?"

Tần Trọng Hàn nghĩ chẳng qua chỉ gặp mặt người đó cô đã trở nên như vậy, anh trong tiềm thức không hy vọng cô tiếp tục thương tâm nữa: "Không có."

"Thật không có sao?" Tiêu Hà Hà trên mặt nhất thời có chút thất vọng, không, là tuyệt vọng, cô thật giống như loáng thoáng xuôi tai đến nữ nhân viên kia kêu Mao quản lý. Chẳng lẽ cô nghe lầm?

Tin tức tổng giám đốc cùng Tiêu thư kí song song vắng mặt hội nghị, ở ngăn tủ trong một giờ, nhanh chóng quét qua mỗi một góc ngách trong công ty, không nghi ngờ chút nào trở thành tin tức nóng nhất, ban ngày ban mặt, tổng giám đốc lại mang thư kí Tiêu rời đi, nghe phòng quản lí cùng người tổng giám đốc nói, tổng giám đốc ôm thư kí Tiêu rời đi.

"Chẳng lẽ thư kí Tiêu mang thai?" Không biết ai kêu một câu.

"Nếu là thật thì bụng sẽ to lên chứ?"

"Thư kí Tiêu té xỉu, tổng giám đốc ôm đi, không mang thai thì ôm cô ta đi làm gì?"

"..."

Trong lúc nhất thời, tin tức Tiêu Hà Hà mang thai con của tổng giám đốc truyền đi nhanh chóng.

Tiêu Hà Hà từ chối Tần Trọng Hàn đưa cô về, sửa sang lại tâm tình, cô đi đón con trai.

"Mẹ, mẹ lại khóc nữa sao?" Thịnh Thịnh vừa nhìn thấy Tiêu Hà Hà vành mắt sưng đỏ liền kết luận cô lại khóc qua.

"Không có, mẹ không khóc." Tiêu Hà Hà trên mặt mơ hồ thoáng qua bất an. Nhớ mang máng lúc gần đi, Tần Trọng Hàn nói cho cô, chuẩn bị ra nước ngoài công tác ba ngày, cô chẳng qua là nghe lọt được, nhưng là bây giờ nhớ lại, Thịnh Thịnh làm thế nào?

Cô ra nước ngoài công tác Thịnh Thịnh làm thế nào?

"Tại sao vành mắt mẹ lại hồng?"

"Thịnh Thịnh, ông chủ của mẹ để cho mẹ đi công tác, nhưng Thịnh Thịnh lại không người chăm sóc."

"Không liên quan nha, Thịnh Thịnh có thể ở nhà trẻ, có rất nhiều người bạn nhỏ mẹ cùng cha đều không đến thăm bọn họ, chỉ có đến cuối tuần mới đến thăm, mẹ, con cũng có thể như vậy nha."

"Ách!" Tiêu Hà Hà sững sốt một chút, cô làm sao không nhớ ra được có chuyện như thế ở nhà trẻ chứ: "Nhưng con còn nhỏ như vậy."

"Mẹ, con đã trưởng thành, cứ quyết định như vậy, ngày mai chúng ta hãy cùng giáo viên nói, con muốn ở lại trường học. Mẹ, con không muốn khó qua,

Thịnh Thịnh là đàn ông nha không sợ, con thích ở lại trong nhà trẻ, có thể có rất nhiều người bạn nhỏ, sau này Thịnh Thịnh ở nội trú cũng tốt lắm."

Đứa nhỏ hiểu chuyện như vậy, để cho Tiêu Hà Hà trong đầu âm ỉ, cô đang suy nghĩ, nếu như Thịnh Thịnh là con ruột của cô thì tốt biết bao, mặc dù cô đem bé coi là con ruột, cô biết nếu có con ruột cũng chưa chắc thân thiết cùng hiểu chuyện như vậy, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy mất mát một phần, giày xé lòng cô đến đau đớn, đau dữ dội, đau nghẹt thở.

"Tới đây. Mẹ công con." Tiêu Hà Hà ngồi xổm người xuống."Mẹ... Thịnh Thịnh ở nhà, chờ mẹ đi công tác sẽ trở lại, sau đó tới đón Thịnh Thịnh về."

"Được a. Mẹ đã lâu lắm không công Thịnh." Đứa nhỏ lập tức leo lên vai Tiêu Hà Hà: "Mẹ, người lúc nào mới có thể trở về?"

Còn chưa đi, liền không bỏ được mẹ.

"Rất nhanh." Hân sẽ rất nhanh, Tiêu Hà Hà nghĩ.

Trên máy bay, khoang hạng nhất.

Tiêu Hà Hà biểu tình rất là dửng dưng, tựa như chuyện hôm qua không có phát sinh qua, cái này làm cho Tần Trọng Hàn ngược lại cảm thấy phải có chút kinh ngạc. Bây giờ cô ngủ, vẫn mặc trang phục bảo thủ, cả người nhìn u tối để cho người buồn rầu.

Bất quá cũng tốt, cô coi như là kiên cường, cái này làm cho anh trong lòng an tâm một phần.

Tiêu Hà Hà, để cho cô làm người phụ nữ của tôi, cũng phải để cho cô gánh vác áp lực người phụ nữ của Tần Trọng Hàn nên gánh, anh hy vọng cô có thể trải qua thử thách này. Bởi vì như vậy, mới có thể trải qua khảo nghiệm.

Suy nghĩ, nhưng không tiếng động mím chặt môi mỏng hơi nâng lên một độ cong đẹp mắt, cho đến khi cánh tay bị Tăng Ly đụng một cái, Tần Trọng Hàn không hiểu cau mày.

Tăng Ly kỳ quái, làm sao ngày hôm qua hai người không đến, hôm nay đi làm lại đột nhiên nói phải đi, lại đi đến Hàn quốc xa xôi: "Hân, cậu chắc chắn cậu lần này đi công tác không phải chỉ là cao hứng?"

Tần Trọng Hàn quay mặt lại, tầm mắt rơi vào trên khuôn mặt tuần mỹ của Tăng Ly, vẫn nhìn chăm chăm vào anh ta, nhìn đến anh ta lại muốn chột dạ.

"Hân, cậu nhìn tôi như vậy làm gì? Sẽ làm cho tôi cảm thấy cậu yêu tôi." Trêu ghẹo nhạo báng, Tăng Ly nháy nháy mắt, vẫn ung dung nhìn Tần Trọng Hàn.

"Chúng ta ai là tổng giám đốc?" Tần Trọng Hàn lạnh lùng mở miệng, ánh mắt liếc nhìn Tăng Ly một cái, anh ta cho rằng thiên hạ chưa đủ loạn: "Cô ấy đang ngủ, im miệng."

"Hân, cậu thật là ôn nhu a." Tăng Ly khẽ thấp giọng nói, mắt liếc trộm nhìn Tiêu Hà Hà cách đó không xa: "Hà Hà ngủ. Không quan trọng."

"Im miệng."

"Hân, hai chữ này cũng sắp trở thành câu cửa miệng của cậu. Sợ tôi nói gì sao? Cậu yên tâm, tôi tuyệt đối không nói bậy bạ, sẽ không nói cho Hà Hà cậu đối với cô có tình ý." Tăng Ly cười đùa hí hửng nâng lên môi mỏng, từng tia quý dị từ cặp mắt đào hoa trong tràn ra: "Hà Hà ngủ là chân thật nhất, cậu nhìn cô ngủ thật đáng yêu."

Tần Trọng Hàn trên mặt lạnh lẽo, ánh mắt lạnh giá như vậy quét qua Tăng Ly: "Cậu thật vô sỉ."

"Cậu cũng rất bá đạo." Tăng Ly cãi lại.

Tiêu Hà Hà bị thanh âm hai người đánh thức, vừa mở mắt thấy hai người đàn ông đang nhìn mình, hơi kinh ngạc, lập tức ngồi thẳng: "Tổng giám đốc, Tăng Ly."

"Hà Hà. Chúng tôi đánh thức cô sao?" Tăng Ly cười một chút đều không áy náy: "Đừng ngủ, đến khách sạn rồi ngủ tiếp, nơi này quá không thoải mái, nếu là cô quả thực muốn ngủ, dựa vào trong ngực tôi ngủ một chút đi."

Tiêu Hà Hà đột nhiên cảm giác được trên mặt ửng đỏ, cô thậm chí cũng không dám ngẩng đầu, chẳng qua là dạ một tiếng: "Tăng Ly, anh đùa giỡn một chút cũng không có gì đáng cười."

"Ha ha, cô thật đáng yêu." Tăng Ly nhìn cô như vậy bộ dáng nghiêm túc, cười to lên, hết sức nghiền ngẫm.

Tần Trọng Hàn tinh bơ, nhưng là trông mắt căng thẳng: "Im miệng, khoang máy bay đều là tiếng cười, có ác tâm hay không?"

Thủ đô Hàn quốc_Seoul.

"Tổng giám đốc, tài liệu đã chuẩn bị xong."

Lần này đi công tác, Tần Trọng Hàn chuẩn bị cùng một công ty Hàn Quốc hợp tác hạng mục mới, dĩ nhiên đối tượng hợp tác là vì Huệ là người trong

công ty Hàn Quốc này.

"Ừ." Tần Trọng Hàn gật đầu một cái: "Biết."

Đĩ nhiên bọn họ lần này tới chủ yếu là tham gia một hoạt động thương nghiệp, thật ra thì mục đích chủ yếu của Tần Trọng Hàn là mang Tiêu Hà Hà tới giải sầu một chút, dĩ nhiên giả mượn chuyện công ty, còn mang theo Tăng Ly, chính là sợ cô không chịu đi.

Ngày đó cô khóc thương tâm như vậy, để cho lòng anh cũng mềm nhũn xuống.

"Buổi tối có hoạt động thương nghiệp, cô phải làm bạn gái tôi." Tần Trọng Hàn nhận lấy tài liệu, liếc nhìn Tiêu Hà Hà.

"Tôi cũng phải tham dự sao?" Tiêu Hà Hà nghi ngờ hỏi.

"Đúng."

"Có thể hay không không dự họp?"

"Đây là công việc." Tần Trọng Hàn thanh âm rất lạnh nhạt.

"Chờ một chút sẽ có người đón cô đi tạo hình." Đang nói, quả thật có người tới ấn chuông cửa phòng.

Tần Trọng Hàn đứng lên: "Đi thôi."

Thợ trang điểm tay có kỹ xảo nghề nghiệp, từ phòng thử quần áo đi ra Tiêu Hà Hà để cho Tần Trọng Hàn trong nháy mắt kinh sợ. Lễ phục cắt xén vừa người bó sát lộ vai nhỏ, kết hợp với sợi giây chuyền kim cương đầy sao, để cho cô nhìn khác thường trong sáng mà hấp dẫn.

Trong sáng cùng hấp dẫn, đồng thời ở trên người một nữ nhân giờ thật là rất kỳ quái, nhưng là khác thường, Tiêu Hà Hà liền cho người loại cảm giác này.

Mái tóc dài vén lên thật cao, lộ ra cằm cổ trắng nõn mảnh khảnh, cũng để cho tai đeo bông tai đá quý hết sức chói mắt.

"Tổng, tổng giám đốc. Như vậy rất không được tự nhiên." Tiêu Hà Hà cũng sắp khóc: "Giày này quá cao, tôi phải mang đế bằng, không được, tôi sẽ không đi được."

Mới vừa đi một bước, dưới chân run một cái, Tiêu Hà Hà liền chặt vật ngã vào trong ngực Tần Trọng Hàn: "A ---- "

ningd{

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mạ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Sau khi tạo hình

Edit: Kiều Anh.

Beta: DinhHa.

Tần Trọng Hàn thuận thế ôm eo thon của cô, rất thích loại cảm giác gần nhau thế này.

"Không phải đặc biệt cao." Anh cúi đầu kiểm tra gót giày của cô. "Mới ba bốn centimet, cái này còn cao hơn được nữa?"

"Không được, tổng giám đốc, tôi sẽ không mang." Tiêu Hà Hà muốn mang giày cũng là công tác một phần, cô thật sự không nói gì: "Đòi cho tôi một đôi đế bằng đi."

"Tiểu thư, bộ lễ phục này phải phối hợp với giày cao gót." Thợ trang điểm lên tiếng nói rằng: "Cô mặc bộ này lễ phục thật sự rất đẹp."

Mặt Tiêu Hà Hà đỏ lên: "Nhưng tôi thật không đi được."

"Tôi đỡ cô." môi Tần Trọng Hàn cong lên thành một nụ cười quý dị: "Vậy không thể làm gì khác hơn là ủy khuất cô, tối nay phải dựa vào tôi."

"Bỏ tay anh ra." Tiêu Hà Hà không nhịn được nghiêng răng.

Trời giết, làm sao lại chọn một bộ dạ phục lộ vai? Mà hai cái tay anh còn quang minh chính đại đặt ở ngang hông cô như vậy.

Anh nhún nhún vai, nghe lời lấy hai tay ra: "Cô chắc chắn không để cho tôi đỡ?"

"Tôi có thể đi được." Tiêu Hà Hà cắn răng nói.

Cô mới sẽ không để cho anh nhân cơ hội ăn đậu hũ.

Trên bả vai không có một cái dây áo, hơi cảm thấy lạnh, cô rất lo lắng quần áo này có thể hay không rách xuống, cô bên trong cái gì cũng không mặc a, nếu là rách xuống, cô thật không thể giấu mặt mũi đi đâu.

Tiêu Hà Hà mới vừa đi một bước, lại lao đảo một chút.

Tần Trọng Hàn đứng ở một bên hỏi lại lần nữa: "Chắc chắn không để cho tôi đỡ cô?"

"Không cần." Cô tiếp tục di chuyển: "Đi thôi."

Tần Trọng Hàn cùng Tăng Ly mỗi người dẫn theo bạn gái mình xuất hiện tại bữa tiệc gây xôn xao không nhỏ, không ít nhân vật nổi tiếng thương nhân Hàn quốc chính thương rồi rút tới chào hỏi thuận tiện lôi kéo quan hệ.

Một người thấy anh dẫn bạn gái đi theo, không hẹn mà cùng lộ ra ánh mắt kinh ngạc cùng hâm mộ.

Tăng Ly bên cạnh cũng có một cô gái, cả người mặc bộ lễ phục màu tím nhỏ, Tiêu Hà Hà không nhận ra cô bé kia, nhưng từ khí chất nhìn lên, cùng Tăng Ly có chút giống, rất đẹp.

Tiêu Hà Hà giống như một yêu tinh ở thế gian, tản ra khí chất ưu nhã tinh khiết, nụ cười xấu hổ đơn giản, tựa như hoa cúc ngượng ngùng (-.-)

Cô vừa nhìn thấy nhiều người như vậy, nhất thời cảm thấy không thoải mái, cô không có thói quen trở thành tiêu điểm của mọi người, cảm giác cả người đều sắp bị người nhìn đến xuyên thấu, khóe miệng cười cũng dần dần hạ xuống cứng ngắt.

Lặng lẽ kéo kéo tay áo âu phục Tần Trọng Hàn, nhỏ giọng nói: "Tổng giám đốc, phải bao lâu mới có thể đi?"

Nghe anh cùng thương nhân Hàn quốc tăng bốc lẫn nhau lại là bàn luận một ít trên phương diện làm ăn, cô nghe đến đâu óc liền quay cuồng.

Tần Trọng Hàn liếc cô một cái, giống như quá khứ dán sát nhỏ giọng nói: "Quan trọng nhất mở màn bữa tiệc chúng ta phải nhảy, cô không phải còn chưa tới đã muốn đi chứ?"

Nhảy mở màn? Tiêu Hà Hà cảm thấy chân mình bắt đầu nhũn ra.

Cô không biết khiêu vũ a, lúc này mặt mặt quá mức rồi.

"Thế nào?" Thấy cô sắc mặt đột nhiên đổi cứng ngắt, Tần Trọng Hàn lại gần hỏi.

"Tôi không biết khiêu vũ!" Cô nắm chặt cánh tay anh, gấp đến độ gò má lộ ra đỏ ửng: "Làm thế nào bây giờ?"

Nghe vậy, anh nhướng mày, có chút bất ngờ. Anh sợ run lên sau đó lập tức khôi phục vẻ bình thường, thần giác hiện ra nụ cười lúm đồng tiền mê người: "Không cần sợ, có tôi ở, cô phải nhảy với tôi."

"Tổng giám đốc, tôi căn bản không biết nhảy thế nào, anh nên nhảy một mình a. Tôi đi trước." Cô cũng không phải là nhân vật trọng yếu, hà cớ gì bắt cô tham dự loại dạ tiệc này?

"Cô thật ngời là tôi sẽ cho cô đi?" Tần Trọng Hàn ở Tiêu Hà Hà bên tai thổi một hơi: "Cô quá ngây thơ rồi, nhanh lên một chút khiêu vũ. Âm nhạc bắt đầu mở lên rồi."

"Tôi sẽ bị anh hại chết." Tôi nay chỉ sợ là buổi tối mặt mặt nhất trong cuộc đời cô, xã hội thượng lưu quả nhiên không phải người cô như vậy có thể hòa nhập được.

Tất cả mọi người đều hướng mắt về Tần Trọng Hàn cùng Tiêu Hà Hà bên này, nhất là người bạn gái bên cạnh Tăng Ly, ánh mắt thấy Tần Trọng Hàn dán bên tai Tiêu Hà Hà nói chuyện, lập tức kéo cánh tay Tăng Ly: "Anh Ly, cô gái này là bạn gái anh Hàn sao?"

"Cái này, e rằng phải hỏi cô ấy." Tăng Ly gỡ nút thắt, bất quá anh cũng không biết là Hà Hà có phải bạn gái của tổng giám đốc, bởi vì Tần Trọng Hàn cũng không đề cập đến.

Anh nhìn rất biết tán tỉnh con gái, chân mày khóe mắt xuân ý tàng cũng không giấu được, cùng bạn gái thân mật xì xào bàn tán, không biết nói cái gì mập mờ lời để cho Tiêu Hà Hà giờ phút này mặt đỏ tới mang tai.

Khi âm nhạc vang lên, trong mắt mọi người vương tử công chúa chậm rãi bước vào sàn nhảy, ở trong tiếng nhạc du dương nhẹ nhàng bắt đầu nhảy.

Tiêu Hà Hà vừa khấn trương lại buồn rầu, cảm giác mình tựa như trong tay của Tần Trọng Hàn, thỉnh thoảng bị anh kéo qua kéo lại, hoàn toàn không tự chủ được: "Buông lỏng một chút, thân thể cô quá cứng ngắt."

"Tôi cần bàn không biết nhảy." Cô nói nhỏ, khăn trương sẽ không bước.

"Không cần khăn trương." Anh còn nói.

Cô rất muốn a, nhưng là dưới con mắt mọi người không khăn trương cũng khó: "Đi theo bước chân tôi đi."

"Thật xin lỗi." Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy mình đạp phải chân anh: "Tổng giám đốc, anh thả tay ra đi."

"Tiếp tục." Anh không thêm đề ý chút nào.

"Được rồi, đây chính là anh nói." Giết chết anh cũng không phải là trách nhiệm của cô, ai bảo anh bắt cô nhảy.

Lại đạp phải chân anh, cô phỏng đoán chân anh ngày mai sẽ sưng.

Ngán ngùi mấy phút âm nhạc, cô cảm thấy giống như trải qua mấy năm, âm nhạc kết thúc, lòng cô một mực treo ở trên không mới trở về chỗ cũ.

"Trời ạ. Cái này căn bản không nên xảy ra." Cô không biết mình đạp Tần Trọng Hàn mấy lần, dù sao chính cô cũng đếm không hết.

"Tần tiên sinh, có thể mượn bạn gái của anh nhảy khiêu vũ không?" Một đàn ông Hàn Quốc đi tới dùng tiếng Trung kém cỏi của mình nói.

Tiêu Hà Hà thiếu chút nữa bị cái yêu cầu này dọa cho chết.

"Xin lỗi, Bùi giám đốc, cô ấy hôm nay có chút không thoải mái, bị tôi cứng rắn dẫn tới bữa tiệc đã rất miễn cưỡng, tôi không hy vọng để cô ấy mệt mỏi." Tần Trọng Hàn khách khí từ chối.

"Thật tiếc, bạn gái ngài thật là đẹp." Giám đốc Bùi cười nói.

"Cám ơn. Giám đốc Bùi quá khen." Khéo léo từ chối người tới mời nhảy, Tần Trọng Hàn ôm lấy Tiêu Hà Hà đi tới góc trên ghế sa lon.

"Chúng tôi tới rồi đây." Tăng Ly dắt bạn gái bên cạnh đến: "Hà Hà giới thiệu với cô một chút, đây là em gái tôi Tăng Dương Dương."

Tiêu Hà Hà hơi kinh ngạc: "Hóa ra là em gái của Tăng Ly, không trách cảm thấy có chút giống anh. Xin chào, Tăng tiểu thư, tôi là Tiêu Hà Hà."

Khách khí đưa tay ra, Tiêu Hà Hà đối với bé gái trước mắt cảm giác rất thân thiết.

Tăng Dương Dương đột nhiên cười nói: "Chị Hà Hà, dáng dấp chị thật giống như người nhà chúng ta."

"Ách." Tiêu Hà Hà không nghĩ tới Tăng Dương Dương nói chuyện như vậy tức cười: "Phải không?"

"Anh Ly, anh nhìn xem, mũi của chị Hà Hà cùng dáng dấp thật giống như anh mà." Tăng Dương Dương chỉ mũi Tiêu Hà Hà so sánh với Tăng Ly: "Mũi của chị Hà Hà giống với anh vậy, trên chóp mũi còn có một viên nốt ruồi son nho nhỏ."

"Thật không?" Tăng Ly cười nói: "Đúng nha đúng nha, Dương Dương vừa nói như vậy thật đúng, làm sao gần đây cô mũi của tôi lớn lên giống nhau nha." Tăng Ly mở miệng cười, hoa đào trong mắt lóe lên nụ cười tươi đẹp: "Đáng tiếc cha đối với mẹ rất sâu tình, nếu không tôi thật đúng là cho là Hà Hà là chúng đứa trẻ bên ngoài của cha và dì a."

Tiêu Hà Hà cũng cười lên, lắc đầu một cái, làm sao có thể nha, bà cô họ Tiêu có được hay không?

Tần Trọng Hàn cũng trợn mắt một cái: "Dương Dương, em so với anh em còn không chuẩn mực."

Tăng Dương Dương nghe được lời Tần Trọng Hàn, chu mỏ, cùng Tiêu Hà Hà chào hỏi sau, đi tới bên người Tần Trọng Hàn, kéo cánh tay anh, cười híp mắt hỏi: "Anh Hàn, anh nói, chị Hà Hà có phải hay không là bạn gái anh?"

Tăng Dương Dương nói làm cho ba người đều ngẩn ra, Tiêu Hà Hà mặt trong nháy mắt đỏ bừng, nhanh chóng phui sạch: "Tăng tiểu thư, cô hiểu lầm tôi, chẳng qua là thư ký của tổng giám đốc."

Tiêu Hà Hà nóng lòng phui sạch, để cho biểu tình Tần Trọng Hàn lập tức hiện không vui.

Tăng Ly nhìn chăm chú về mặt trên mặt Tần Trọng Hàn, nhất thời sững sốt một chút, cười có chút nghiền ngẫm: "Dương Dương, em thật lém lẹ, không thấy chị Hà Hà của em bị đùa giỡn rất ngượng hay sao?"

"Tôi đi vệ sinh." Tiêu Hà Hà đứng lên, không muốn đùa giỡn quá nhiều.

Vậy mà dưới chân lại trượt, thiếu chút nữa ngã nhào.

"Cẩn thận." Tăng Ly lập tức đỡ eo cô: "Hà Hà, cẩn thận một chút."

"Tăng Ly, cảm ơn." Quay đầu lại nói cảm ơn, đối với ánh mắt Tăng Ly, anh ta đang cười rục rờ, còn cố ý nháy mắt. Khoảng cách như vậy gần bốn mắt nhìn nhau, Tăng Ly trong mắt lóe lên một cái ánh sáng phức tạp, tối nay Hà Hà đẹp đến mức làm cho người ta ngệt thở.

Tăng Dương Dương thấy được trong mắt Tăng Ly chột lóe lên ánh sáng nhạt, hơi sững sờ, sóng mắt lưu chuyển, tay nhỏ bé cũng không tránh khỏi nắm thành quả đấm

Anh Ly động tình sao?

"Hà Hà, mang giày cao gót thật là hành hạ cô." Tăng Ly vừa mới bắt đầu liền thấy cô không được tự nhiên.

Tiêu Hà Hà hạ ni mắt, cảm thấy mắt tự nhiên, mặt lại đỏ lên. Thậm chí có thể nghe, tiếng tim đập của mình "Thình thịch.". "Đúng nha, tôi không có quen mang giày cao gót."

Ánh mắt Tàn Trọng Hàn sắc bén nhất thời ở giữa hai người quanh quẩn. Tay Tăng Ly còn không có rời đi eo Tiêu Hà Hà. Chẳng qua là anh tình bơ nhìn về hai người, trong lòng mắt nhưng nổi lên khỏi một ít màu sắc không rõ.

Tăng Dương Dương trên khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng qua một vẻ gian tính quái, nhìn một chút Tàn Trọng Hàn, theo tầm mắt Tàn Trọng Hàn nhìn sang, thấy tay Tăng Ly còn ôm ngang hông Tiêu Hà Hà, lập tức cười lên: "Ha ha ha ha... Anh...anh còn không buông tay, anh Hàn sắp muốn giết người rồi."

"Ách!" Tăng Ly đột nhiên tỉnh lại: "Xin lỗi."

Dư quang Tăng Ly bất an nhìn lướt qua ngời ở một bên Tàn Trọng Hàn, sắc mặt anh đã rất khó nhìn, nhưng Tiêu Hà Hà còn cười nói: "Không sao. Cảm ơn anh."

Giả vờ như không có chuyện gì xảy ra nhìn Tàn Trọng Hàn một cái, chống với tầm mắt nguy hiểm anh, Tiêu Hà Hà lòng lại nhảy cộn lên.

"Ừ. Thư kí Tiêu, Tăng Ly như vậy quan tâm cô, cô có thể phải thật tốt cảm ơn cậu ta." Tự tiểu phi tiểu mở miệng, Tàn Trọng Hàn tầm mắt chậm rãi từ trên mặt Tiêu Hà Hà chuyển qua trên mặt Tăng Ly, giọng tối tăm như ban đêm an tĩnh nghe không ra trong đó có thâm ý.

Cười một tiếng sáng khoái như vậy, Tăng Ly đứng dậy, ánh mắt ân cần nhìn Tiêu Hà Hà: "Hàn, tớ chính xác rất quan tâm Hà Hà mà. Mới vừa rồi Dương Dương nói hết rồi, Hà Hà giống như người nhà chúng ta, vậy tớ dứt khoát làm người tốt, Hà Hà, vì tránh cho cô lần nữa trượt té, tôi đưa cô đi đến nhà vệ sinh."

Tăng Dương Dương chột ngẩn ra, xì cười lên: "Ha ha...anh, đi đi." Em thích chị Hà Hà a, nếu là chị Hà Hà không phải bạn gái anh Hàn, vậy coi như chị dâu em đi."

"Không cần. Tôi có thể tự đi." Tiêu Hà Hà mặt đỏ hơn, anh em Tăng Ly cho rằng thiên hạ không đủ loạn, một người dờ dờ đã đủ bây giờ lại có thêm một người nữa: "Tôi phải đi WC nữ, Tăng Ly cũng không cần đi."

"Được." Tăng Ly nhú mày, lau mũi, có chút ngệt.

Tiêu Hà Hà lập tức lách người, đợi tiếp nữa, cô muốn điên.

Nhìn bóng người cô vội vàng trốn đi, Tăng Ly thấp giọng nói: "Đúng vậy, tôi đi có chút không thích hợp. Nhưng tôi có thể đưa cô đi đến cửa."

Lúc này, Tàn Trọng Hàn chột đứng dậy. Ánh mắt thâm thúy mắt nhìn chăm chăm mặt Tăng Ly, bỗng nhiên cảm giác được Tăng Ly đi theo công tác thật là chướng mắt.

Bứt lên thần giác, khạc ra mấy chữ: "Cách xa cô ấy ra."

"Ha ha." Tăng Dương Dương đột nhiên cười to lên: "Cười chết mất thôi."

Cô vẫn là lần đầu tiên thấy anh Hàn đối với phụ nữ quan tâm đến vậy.

"Cần gì cách xa Hà Hà, cô ấy cũng không phải là bạn gái cậu?" Tăng Ly không sợ chết tiếp tục cười nói.

"Im miệng." Tàn Trọng Hàn hí mắt một cái, nhìn người đàn ông cười không thể thu thập: "Tổng giám đốc Phác tới, cậu đem công việc hôm nay giải quyết xong đi."

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mạ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Chỉ là thư kí

Edit: Kiều Anh.

Beta: DinhHa.

"Được rồi." Tăng Ly cảm thấy không cần phải nói đùa nữa, rất là tiêu sái rồi đi, chẳng qua là xoay người ra sau, trong mắt lóe lên một tia sáng tối tăm. Nhìn về phương hướng phòng rửa tay nhìn bóng người, có chút cô đơn.

Tăng Dương Dương nhìn bóng lưng Tăng Ly rồi đi, vốn là nụ cười sáng lạng biến mất: "Anh Hàn, anh thích chị Hà Hà sao?"

Tần Trọng Hàn nhíu mày.

"Thích nên đuối tới tay nha." Tăng Dương Dương lại khôi phục nụ cười duyên dáng.

"Dương Dương, tốt nghiệp thế nào còn chưa trở lại?" Tần Trọng Hàn đổi chủ đề.

Tăng Dương Dương tầm mắt ở trong buổi tiệc di chuyển, chỉ là lơ đãng luôn luôn rơi vào cả người âu phục trắng thớm trong dạ tiệc cười có chút rực rỡ, một đôi mắt đào hoa trên người đàn ông: "Trở về làm gì chứ?"

Tần Trọng Hàn theo tầm mắt nhìn sang cô, chân mày nhíu lại: "Dương Dương, anh ta là anh cô."

"Lại không phải anh ruột." Tăng Dương Dương chu chu mỏ, nhỏ giọng nói.

Tần Trọng Hàn sững sốt một chút, chẳng lẽ Dương Dương có ý đối với Tăng Ly?

Trong đại sảnh ăn uống linh đình, đối với bạn gái bên cạnh Tần Trọng Hàn, tất cả nhân viên công ty tham gia chi nhánh cũng nhìn với ánh mắt nghi hoặc, lúc nào tổng giám đốc đổi bạn gái, vẫn nhớ ba năm trước tổng giám đốc mang người là như vậy diêm dúa lõe loét xinh đẹp, nghe nói người phụ nữ kia là vị hôn thê của tổng giám đốc.

Sau đó nghe nói chia tay.

Sau đó trong ba năm không mang một người đến, lần này mang người mới tới, một tựa hồ cô gái mới lên, hồn nhiên để cho người không thể rời mắt, có phải là đại biểu hay không, Tần phu nhân mới?

Vô hình bị người làm động vật vườn thú thưởng thức, để cho Tiêu Hà Hà không nhận được có một chút chán ghét. Từ trong phòng rửa tay trở lại, cô nhìn thấy rất nhiều người đều ở đây nhìn mình.

Cô vốn là người phụ nữ khiêm tốn, như vậy đột ngột để cho cô xuất hiện ở dưới ánh đèn, tiếp nhận tất cả ánh mắt của mọi người, thật rất quái dị.

Vừa đi vào phòng khách, liền thấy Tần Trọng Hàn đang đứng với một đám người, chỉ thấy anh mày kiếm mắt sáng, lóe lên lấp lánh rực rỡ ánh sáng, như vậy khoe khoang chói mắt.

Mà bên kia trong hành lang, Tăng Ly đang đang hút thuốc lá, Tiêu Hà Hà vẫn là lần đầu tiên thấy Tăng Ly hút thuốc.

"Hà Hà." Tăng Ly ngẩng đầu thấy bóng người đi tới, lập tức cười lên: "Cô làm sao không ở bên trong?"

Tăng Ly đập tắt trên đất tàn thuốc, anh ta không thích để cho người hít vào khói thuốc của người khác.

"Anh cũng không ở bên trong a." Tiêu Hà Hà thấy Tăng Ly tựa hồ dị thường phiền não cùng một mối, mà trên đất đã là đầy đất tro thuốc lá cùng tàn thuốc, toàn bộ trong hành lang khói mùi lượn lờ: "Anh mệt lắm không?"

Tăng Ly mệt mỏi trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, nhìn Tiêu Hà Hà, nháy nháy mắt: "Không có, tôi làm sao có thể mệt mỏi chứ?"

Tiêu Hà Hà hiểu rõ gât đầu, mỗi một người đều có nỗi niềm khó nói, cô hiểu, chẳng qua là khó hiểu thấy Tăng Ly một người đứng trong hành lang hút thuốc, cô chẳng qua là cảm thấy anh ta bây giờ không giống dáng vẻ của anh ta, có lẽ giống nhau lúc bắt đầu cô liền đoán được, anh ta là một người đang cười đem hết thảy ưu tư che giấu sau lưng.

Cô quay đầu nhìn về ngoài hành lang ngoài bầu trời, đèn nê-ông đang lấp lánh, đất nước hết thảy đều xa lạ, không biết tới nay Thịnh Thịnh ở trong trường học ở như thế nào.

"Chúng ta vào thôi." Tăng Ly cười một cái.

"Ừ." Hai người đi vào phòng khách.

Tăng Ly hiển nhiên có chút không yên lòng, Tiêu Hà Hà mặc dù không biết chuyện gì xảy ra, nhưng nhìn ra Tăng Ly có chút mệt mỏi.

Tần Trọng Hàn nhìn bọn họ cùng đi đi vào sắc mặt khó coi vô cùng, ánh mắt khóa lại trên mặt Tiêu Hà Hà, nữ nhân đáng chết, anh mới vừa rồi cũng không tìm được cô, lại cùng Tăng Ly ở chung một chỗ.

Mà lúc này, Tiêu Hà Hà thấy Tăng Dương Dương đã không biết đi nơi nào, mà đối diện bọn họ một người phụ nữ đang đi tới, Tăng Ly tầm mắt hiển nhiên tìm kiếm ở hội trường, không hề chú ý người phụ nữ đối diện đi tới.

Tiêu Hà Hà thấy người kia trong mắt lóe lên một tia căm hận, kinh ngạc sững sốt một lúc, cô nhìn phía sau của người phụ nữ lóe lên một tia sáng, dao găm.

Ách!

"Cẩn thận." Trong ánh sáng điện, Tiêu Hà Hà bản năng đẩy Tăng Ly qua một bên.

Đợi đến lúc Tăng Ly kịp phản ứng Tiêu Hà Hà đã bị dao găm cho đâm trúng cánh tay.

Người phụ nữ kia lại cầm dao muốn hướng Tăng Ly đâm tới.

"Hà Hà." Tăng Ly quát to một tiếng, khiếp sợ thật nhanh nhấc chân đá người phụ nữ kia ra xa, nhanh chóng đến cạnh cô, anh ta thấy thật nhiều máu tươi chảy ra, mặt Tiêu Hà Hà trong nháy mắt trắng bệch.

Tần Trọng Hàn cách rất xa, lúc kịp phản ứng, Tiêu Hà Hà đã ngã xuống đất.

Thật là đau!

Đứng vào lúc này, người phụ nữ kia cũng đã đứng lên, tức giận tròn mắt nhìn Tiêu Hà Hà, nếu như không phải là người phụ nữ này, cô ta đã đâm chết Tăng Ly.

"Cẩn thận." Tiêu Hà Hà thấy phụ nữ kia lại nhào tới.

Tăng Ly lại một cước, đá người phụ nữ kia lại lần nữa lộn mào trên đất, lúc này, trong buổi tiệc các tân khách một mảnh xôn xao, làm sao còn có người ở dạ tiệc thời điểm hành hung chứ?

Tiêu Hà Hà trên cánh tay chảy đầy máu, làm cho Tăng Ly hoảng sợ thấp giọng vừa hô, bóng người cao lớn nhanh chóng ôm lấy Tiêu Hà Hà.

"Tiêu Hà Hà." Tần Trọng Hàn chạy tới thấy trên cánh tay cô máu chảy ra không ngừng, giận dữ tiếng gào để cho tất cả mọi người tại chỗ cũng hoảng sợ thân thể co quắp một chút.

Tiêu Hà Hà trên mặt tái nhợt, đổ ra mồ hôi mỏng, mồ hôi theo gò má chảy xuống, ướt sũng tóc mai, thấy mặt Tần Trọng Hàn đầy khiếp sợ nhìn mình lom lom, cô cảm thấy đầu thật là chóng mặt, nhỏ thấp giọng: "Thật là đau..."

"Cô dám, cô dám..." Tức giận cũng đã không nói ra lời, gương mặt Tần Trọng Hàn hết sức đáng sợ, anh nhanh chóng nắm bàn tay bên kia của cô: "Mau đi bệnh viện."

Đã có bảo vệ khổng chế người phụ nữ hành hung.

Tăng Ly cũng bị sợ ngây người. Anh vừa chớp mắt, chưa bao giờ cảm thấy cảm kích đến vậy, tại sao Hà Hà muốn liều chết cứu mình?

"Tôi không có sao." Tiêu Hà Hà nói xong câu này lời, trước mắt tối sầm, thân thể không nhịn được ngã vào lòng ngực Tần Trọng Hàn.

"Tăng Ly, nhanh lên một chút, đi bệnh viện." Tần Trọng Hàn vẻ mặt lạnh lùng mà lãnh đạm, ôm lấy thân ảnh bất tỉnh ở trong ngực mình, bỗng nhiên xoay chuyển ánh mắt, nhìn thấy người phụ nữ bị khổng chế, ánh mắt trầm xuống: "Giao cho cảnh sát."

Dọc theo đường đi, Tần Trọng Hàn ôm chặt Tiêu Hà Hà, cả gương mặt tuấn tú một mảnh lãnh cứng rắn.

Trên giường bệnh, Tiêu Hà Hà như cũ bất tỉnh, khuôn mặt hầu như tái nhợt không còn sinh khí.

Tần Trọng Hàn đầy mắt tràn đầy khói mù, phụ nữ đáng chết, nguy hiểm như vậy, cô lại đi không để ý tánh mạng đi bảo vệ Tăng Ly, cô vậy mà sẽ ở trong nháy mắt làm ra hành động như vậy.

Vết thương nơi bả vai kia, xuyên qua bả vai, bác sĩ đã băng lại cho cô.

"Bác sĩ, cô ấy tại sao còn không có tỉnh lại?" Tần Trọng Hàn giận sinh chất vấn.

"Tiền sinh vị tiểu thư này lâu dài dinh dưỡng không đầy đủ, lại bị trọng thương, tự nhiên tương đối mệt mỏi, không cần lo lắng, rất nhanh sẽ tỉnh lại."

"Cô ấy dinh dưỡng không đầy đủ?" Tần Trọng Hàn kinh ngạc, ánh mắt lóe lên, rơi vào trên mặt Tiêu Hà Hà: "Chẳng trách cô ấy gầy như vậy."

Tăng Ly lần đầu tiên thấy Tần Trọng Hàn như vậy sinh khí, cho dù năm đó sự kiện kia để cho anh ưu tư đại biến, cũng không thấy anh như vậy sinh khí qua.

Cậu ta đang tức giận, tại sao?

Cậu ta cùng Hà Hà? Tăng Ly thở dài, anh rung động là hôm nay Hà Hà cứu mình một mạng, trong lúc nhất thời, để cho anh cảm thấy áy náy, tâm tình phức tạp.

Tăng Ly lần đầu tiên thấy Tần Trọng Hàn nổi giận đến thế, không phải trước kia lúc nào cũng lạnh lùng, cao thâm khó lường, mà là trực tiếp phẫn nộ, dữ tợn nghiêm mặt, hai mắt bởi vì giận dữ mà tròn to, hung hãn nhìn chằm chằm Tiêu Hà Hà ngủ mê man, bộ dáng kia phảng phất là, hận không thể bóp chết cô.

"Người phụ nữ ngu ngốc này." Giận dữ gầm thét một tiếng, Tần Trọng Hàn miệng to thở hắt hắt, ngồi ở mép giường, lạnh giọng đối với Tăng Ly nói: "Cậu tốt nhất đi điều tra một chút cậu đặc tội với người nào, tôi không hy vọng chuyện như vậy phát sinh một lần nữa."

"Tớ lập tức đi." Tăng Ly cũng cảm thấy có chút khó hiểu, ở Hàn Quốc xa lạ, có thể chọc tới người nào?

"Ừ." Gật đầu một cái, Tần Trọng Hàn liếc nhìn ngoài cửa sổ: "Điều mười tên hộ vệ tới!"

Tăng Ly sững sốt một chút, Tiêu Hà Hà đối với cậu ta mà nói rất quan trọng, bởi vì cho dù là chuyện của cậu ta, cũng chỉ là dùng bốn người hộ vệ. Mà lần này, cậu ta lại vì Hà Hà dùng đến mười người. Có thể thấy tầm quan trọng của Tiêu Hà Hà. Chẳng qua là vì sao trong lòng anh có chút chua xót chứ?

Thời gian từng điểm từng điểm chảy xuôi, trong bóng tối, Tiêu Hà Hà hết thuốc tê, một cỗ nhiệt lưu giống như ngọn lửa vậy từ đầu vai nóng bỏng đốt, để cho hỗn độn ý thức dần dần tỉnh hồn lại.

Chợt thức tỉnh, thấy được trần nhà màu trắng, đây là nơi nào?

"Cô tỉnh?" Trên mặt Tần Trọng Hàn lạnh lùng thoáng qua một vẻ ôn nhu phức tạp.

"Tăng Ly không có sao chứ?" Tiêu Hà Hà vừa mở mắt liền nghĩ đến có người muốn giết Tăng Ly, rất là lo lắng.

"Đáng chết." Tần Trọng Hàn gầm thét, cô tỉnh chỉ lo lắng Tăng Ly, anh cũng tức chết, Tăng Ly quan trọng với cô như vậy sao?

"Anh gầm cái gì?" Tiêu Hà Hà liếc nhìn mình cánh tay, thật là đau nha, nhưng là cứu Tăng Ly một mạng, cô cảm thấy mình là đáng giá, nếu như nhát dao kia đâm vào tim Tăng Ly, vậy anh ta há chẳng phải là?

Nhưng lửa giận lại lớn hơn nữa khi nhìn thấy vẻ mặt Tiêu Hà Hà khiếp sợ pbây giờ thì bình tĩnh đến vô tội, Tần Trọng Hàn rút cuộc phát điên, nhìn Tiêu Hà Hà, như gió chạy ra ngoài, không lâu lắm, bác sĩ tới.

Bác sĩ kiểm tra thân thể Tiêu Hà Hà xong, nói: "Phải nằm viện ba ngày, ba ngày sau sẽ được xuất viện."

Mặt đầy tức giận cộng thêm phát điên, làm mất đi sự bình tĩnh thường ngày.

Nghe vậy, Tần Trọng Hàn tựa hồ thờ phào nhẹ nhõm, phiền não ưu tư cũng hơi thư giãn xuống.

"Tăng Ly chứ sao rồi?" Tiêu Hà Hà hỏi tiếp.

"Cậu ta rất tốt, không có chết." Tần Trọng Hàn tức giận: "Ai cho cô đi ngăn cản dao?"

Tiêu Hà Hà căng thẳng trong lòng rút cuộc để xuống, nhìn Tần Trọng Hàn gương mặt tuấn tú lãnh đạm, khuôn mặt nhỏ nhắn trong trẻo tái nhợt ngay sau đó yếu dần xuống, thành tâm mở miệng: "Cảm ơn anh, tổng giám đốc, Tăng Ly không có sao là tốt."

"Cô thật làm tức chết tôi." Tần Trọng Hàn mặt mũi vẫn lãnh khốc vô tình lạnh lùng, muốn điên lên, người phụ nữ này lại quan tâm đến đàn ông khác, vì Tăng Ly ngay cả mạng cũng không cần?

"Hà Hà Hà tỉnh chưa?" Tăng Ly ở cục cảnh sát xử lý xong lại chạy đến bệnh viện, còn chưa vào cửa vội vàng hô lên.

Tần Trọng Hàn ánh mắt sắc bén nhìn về mặt vẻ kinh hoàng, chạy thật nhanh mà đến Tăng Ly.

"Tăng Ly, anh không có sao, quá tốt." Tiêu Hà Hà dung nhan tái nhợt, nở một nụ cười yên tâm.

"Hà Hà. Cô đã tỉnh. Còn đau không?" Tăng Ly bước chân không ngừng, tựa như gió lướt qua vậy, tiếng nói rơi xuống thời điểm người nhưng đã đến mép giường.

Nhìn vẻ mặt hốt hoảng Tăng Ly, Tiêu Hà Hà môi lại nhúc nhích một chút, đáng tiếc giọng nói ra nhưng bởi vì vết thương thể mà yếu đi rất nhiều: "Tôi không có sao."

"Hà Hà. Cô quá thiện lương." Tăng Ly lần đầu tiên cảm thấy chua xót: "Mặt cũng trắng thành như vậy, còn nói không có sao, cô làm sao ngốc như vậy? Thay tôi đỡ nhát dao đó làm gì? Tôi da thịt thô lại dày, đâm một dao không có chuyện gì. Tiểu nha đầu cô nữa, cũng không nên ngốc như vậy."

Tăng Ly ánh mắt lẳng lặng nhìn gương mặt Tiêu Hà Hà trắng như tờ giấy gầy gò, từ khi biết cô cho tới bây giờ, (bất kể là ban đầu An Xuyên khi dễ làm phồng cô lên đó), hay là mới vừa rồi vào lúc thời điểm nguy hiểm, cô cho tới bây giờ không có trách cứ bất kỳ người nào, không có oán hận ai, lại không

để ý nguy hiểm cứu anh ta, nha đầu này, làm sao hiền lành như vậy.

"Đủ chưa?" Tần Trọng Hàn đột nhiên rống lên một tiếng: "Cô nên ngủ."

"Ách!" Tăng Ly sửng sốt một chút: "Được, Hà Hà, cô nghỉ ngơi, tôi đi ra ngoài."

Tăng Ly cho là Tần Trọng Hàn cũng sẽ đi ra, không nghĩ tới cậu ta lại đuổi anh ra, sau đó nhanh đóng cửa lại. Ngoài cửa, mười người hộ vệ đứng đó, cùng quần áo màu đen, người nào cũng trang nghiêm, nghiêm túc.

"Tăng Ly đối với cô nặng tình như vậy, ngay cả mạng đều có thể hy sinh, nếu như tôi nhớ không lầm, cô cùng Tăng Ly không phải cũng chỉ là mới quen sao?" Ngón tay to dài dừng lại ở trên bả vai Tiêu Hà Hà, Tần Trọng Hàn bỗng nhiên một tay kiềm chế ở cằm Tiêu Hà Hà, cưỡng chế cô ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén sắc bén khóa lại cặp mắt cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Sinh đẻ khó chịu

Edit: DinhHa.

Beta: Tiểu Mẫn.

"Lúc ấy rất nguy hiểm." Tiêu Hà Hà lẳng lặng nghênh đón ánh mắt thâm thúy của Tần Trọng Hàn, tình huống lúc đó cô căn bản không muốn nghĩ nhiều, cô nghĩ nếu như người đó là Tần Trọng Hàn, cô cũng sẽ đẩy anh ra, đây là một loại bản năng: "Tôi không muốn nghĩ nhiều."

"Nếu người đó là tôi?" Tần Trọng Hàn trong lòng bị đâm một chút, cô ánh mắt như vậy thẳng thắn thành khẩn cùng trả lời khẳng định trong mắt Tần Trọng Hàn mang theo nói không rõ ràng phức tạp suy nghĩ sâu xa.

"Ách... Tôi cũng sẽ làm vậy." Trả lời gọn gàng xong, Tiêu Hà Hà thành thực gật đầu.

Tần Trọng Hàn sắc mặt trầm xuống: "Cô dinh dưỡng không đầy đủ sao lại thế này? Cô mấy năm nay đều không có ăn cơm thật ngon sao?"

"Mấy năm nay?" Tiêu Hà Hà như thế nào nghe ngữ khí này như là anh nhận thức cô nhiều năm: "Tôi lại thiếu máu sao?"

"Lại?" Tần Trọng Hàn mày không tự giác nhíu lại: "Cô trước kia thiếu máu?"

"A...từng có một thời gian ngắn." Cô tâm tình vẫn không tốt, ăn uống thiếu, công tác cùng học tập vội vàng, sinh hoạt áp lực lớn, thiếu máu cũng là tự nhiên.

Tần Trọng Hàn nắm chặt tay cô, có câu vẫn muốn hỏi, mà lại nhịn, cuối cùng nói: "Cô rất thiếu tiền sao?"

"Ừm." Gật gật đầu: "Tổng giám đốc, anh trở về đi, tôi muốn đi ngủ rồi."

"Đáng chết. Làm sao cô lại thiếu tiền?" Anh quát.

Nếu như anh nhớ không lầm mà nói, cô không phải có 750 vạn sao? Nữ nhân chết tiệt, số tiền kia đủ cho cô sống cả đời. Áo cơm không lo, cô như thế nào khiến cho chính mình lại vẫn thiếu máu?

"Tôi vì cái gì không thể thiếu tiền?" Tiêu Hà Hà cau mày, khó hiểu nhìn anh: "Tổng giám đốc, tôi thật sự cực kỳ mệt mỏi, muốn đi ngủ."

"Được. Cô ngủ đi." Về mặt của anh dịu đi: "Tôi không về."

"Nhưng là..." Chỉ có một cái giường a.

"Tôi ở trên ghế tổ ngủ một đêm." Tần Trọng Hàn lạnh lùng nói.

Có lẽ là quá mệt mỏi, Tiêu Hà Hà không nói lời nào liền ngủ mất.

Tần Trọng Hàn cời giày ngồi ở trên ghế sofa, lúc này mới biết mình chân có bao nhiêu đau, buổi tối khiêu vũ khi đó bị cô giẫm lên tất cả mu bàn chân đã sưng đỏ.

Trên giường, một thân thể vẫn cuộn mình, bừa bộn che người cô, ngủ rất say, khoe miệng anh đào lại vẫn hơi hơi mở ra, có vẻ có chút tính trẻ con, nhưng trong lòng anh lại cho rằng rất dễ thương.

Tần Trọng Hàn nhìn chân, mang giày xong, đi đến bên người cô, mềm nhẹ vuốt sợi tóc trên mặt, ngắm nhìn khuôn mặt trắng nõn dưới tóc, cười mỉm.

Cảm xúc dập dồn, mồ hôi theo trán chảy xuống ở trên gương mặt tinh tế, nhẹ nhàng vuốt, mà lại có một loại cảm giác an tâm, tựa hồ như một cổ nước ấm sáp nhập vào trong lòng, tràn đầy hạnh phúc.

"Đừng làm rộn." Ưm một tiếng, Tiêu Hà Hà không hề lo vết thương trên bả vai cử động, động tác trên phạm vi lớn liên lụy đến vết thương trên bờ vai, khoảnh khắc bình yên trước mặt bởi vì thống khổ mà nhăn nhó khó chịu, khẽ mở môi đỏ mọng kêu lên một tiếng đau đớn: "Đau chết."

"Đừng nhúc nhích." Tần Trọng Hàn đè lại cái tay đang vùng vẫy nhìn đến vết thương của cô, thần sắc đau dữ dội, trong đầu hiện ra cảnh cô vì Tăng Ly mà đỡ nhát dao đó, anh lại rất ghen, trong lòng như một bình dấm chua bị đổ.

Tiêu Hà Hà bị một đôi tay cầm, mà lại cảm thấy được an tâm, lại chìm vào giấc ngủ.

Bình minh khi...tỉnh lại, Tiêu Hà Hà phát hiện mình tựa vào ở trong một vòng tay ấm áp, trên lưng bị một bàn tay nhốt chặt, mà bả vai bị thương ở bên ngoài.

Chóp chóp mắt, Tiêu Hà Hà có chút kinh hoàng.

"Không cần động, để ý khẽ động đến miệng vết thương." Tần Trọng Hàn thở dài một tiếng, đem thân thể Tiêu Hà Hà ôm chặt, cảm ái muội đặt trên vai cô, khoe miệng nhàn nhạt nở nụ cười, có chút ái muội, có chút thỏa mãn, không tòi cô không có việc gì.

Hơi thở ôn nhuận phả ở bên tai, Tiêu Hà Hà phút chốc cứng nhắc ở thân thể, ảo não nguyên rủa, anh từ khi nào thì leo lên giường?

"Tổng giám đốc ai bảo anh lên đây?" Thử vùng vẫy, Tiêu Hà Hà lại thất bại, mở miệng: "Anh không được phun hơi thở ở tai tôi, rất ngứa."

Tựa hồ cực kỳ thỏa mãn với phản ứng của Tiêu Hà Hà, ý cười trong mắt Tần Trọng Hàn thêm sâu sắc, trong tiếng nói trầm thấp từ tính hơn chút khàn khàn: "Đàn ông sáng sớm tỉnh lại là rất nguy hiểm, nhất là giai nhân đang nghỉ ngơi, muốn náo loạn đều không có được, cho nên cô không nên lộn xộn."

Tiêu Hà Hà rất kinh ngạc, ngẩng đầu trừng mắt với anh. Sắc mặt tái nhợt!

"Không cần lộ ra loại ánh mắt sắp gặp chà đạp." Nụ cười của anh tràn ngập ở khoe miệng, một tay nâng cằm cô lên, lưu lại ấn ký của anh.

Bị anh hôn nhiều lần, mỗi một lần đều bị anh làm sợ tới mức muốn hít thở không thông, căn bản không cách nào lãnh hội cảm giác hai môi hồ tương.

Lần này mới đầu cũng là hù sợ, nhưng đương đoạt lấy được hôn nồng nhiệt nhưng không đáp lại thì anh bắt đầu trần trọc dụ dỗ, đôi môi bỏ quên lực đạo, thân thể lại hoàn toàn dần sát.

Nhàn nhạt hương nước hoa tốt như vậy, hơi thở của anh vây quanh chóp mũi cô, cô hoảng sợ tròn mắt, lưỡi của anh bá đạo như vậy chui vào trong miệng cô một trận lật chuyển khuấy đảo, bắt lấy lưỡi của cô.

Cô cự tuyệt đẩy anh ra, mơ hồ không rõ cự tuyệt, mà bàn tay to của anh chế trụ cái gáy cô lại càng dùng lực, căn bản là không cho cô có nửa điểm cơ hội phản kháng, hung mãnh hôn cô, dần dần chuyển sang ôn nhu.

Nụ hôn của anh, làm cô không khỏi nhẹ nhàng run rẩy. Tay cô chạm vào lồng ngực của anh, bị nhiệt độ trong ngực nóng làm cho sợ.

Hai cánh tay không ngừng khẽ vuốt sau lưng hết sức lạnh của cô, khiến cô dần dần hòa tan, dần dần để cho thân thể của cô cảm nhận được kích động mất hồn, quen thuộc thân thể anh đường cong cùng mùi.

Hồ hấp của cô hỗn loạn, không khí đã bị rút cạn, hơi thở thêm dồn dập.

Cửa đột nhiên mở ra:"Hàn. Tôi giờ kiểm tra..."

Tiếng mở cửa lớn kéo Tiêu Hà Hà thức tỉnh, toàn thân hỏa nhiệt trung cô mạnh đẩy anh ra, mặt tái nhợt đỏ bừng lên.

Tăng Ly ánh mắt mở thật to. Anh ta nhìn đến Tần Trọng Hàn ôm Tiêu Hà Hà ở trên giường bệnh, hai người thân thể dán thật sát, tư thế ái muội làm cho người ta đỏ mặt, trọng yếu nhất là hai người đang hôn.

Tăng Ly phía sau lưng mồ hôi xõng ra, trời ạ! May mắn không phải họ đang làm chuyện lớn hơn mà đi vào, chỉ sợ khi đó anh ta bị Tần Trọng Hàn bầm thành từng đoạn mất.

Ánh mắt Tần Trọng Hàn như độc tiễn một dạng mạnh bắn xuyên qua.

"Các người tiếp tục, tôi để cho y tá chờ một chút." Tăng Ly xấu hổ cười cười, lại khép cửa phòng lại.

Thật là, Tần Trọng Hàn thật là hãm nhập võng tình rồi.

Chỉ là, vì sao nhìn đến bọn họ hôn môi, trong lòng anh lại thấy được sự thống khổ đây?

"Anh còn không mau đứng lên?" Tiêu Hà Hà sắp điên mất rồi, lần này bị người khác nhìn thấy, có bao nhiêu cái miệng cũng không thể giải thích rõ được.

Bị Tăng Ly nhìn thấy, cũng được, anh đang tuyên bố cái gì. Chính là trên mặt của anh tràn đầy sự phẫn nộ, thật muốn đem Tăng Ly đánh một trận, tiến vào không biết gõ cửa a?

Tần Trọng Hàn buông ánh mắt xuống, nhìn đối diện ánh mắt cô, trong mắt ý cười càng sâu, tay ôm eo cô hơi mở ra, vuốt vòng eo mảnh khảnh.

"Anh mau đứng lên." Tiêu Hà Hà phút chốc thân thể đứng thẳng lên, tức giận gầm nhẹ, đôi má hơi đỏ lên, cô thẹn thùng cái gì mạnh mẽ, thẹn thùng quản tác dụng cái rắm, ở trong lòng đem chính mình mắng, lại đem lửa giận trừng nộ cười chân thành của Tần Trọng Hàn, mà anh bị người khác nhìn thấy đang hôn cư nhiên thật cao hứng.

"Tôi để cho y tá đến chích thuốc cho em." Tần Trọng Hàn cười nhạt, tay vẫn như cũ đặt ngang hông cô, một tay mềm nhẹ vuốt tóc rơi trên trán cô, giúp cô vén đến chỗ sau tai: "Bị cậu ta thấy được, về sau nói cho cậu ta biết, cô là người phụ nữ của tôi."

"Tôi khi nào thì đáp ứng anh?" Cô kinh ngạc, mặt đỏ hồng đã không thể tái đỏ.

"Vừa rồi thời gian hôn em không phản đối." Tần Trọng Hàn đương nhiên nói: "Đã ấn xuống ấn ký tôi, vô lại không được rồi!"

"Còn có, không được lại thay bất luận kẻ nào chán dao găm, em không phải làm bằng sắt." Lời của anh khí phách làm cô kinh ngạc, thật đúng là cho là cô là chính mình người nào a?

Khó hiểu ánh mắt nhìn về phía Tần Trọng Hàn tuần lảng quay mặt, gầy yếu đôi má giống như đào riu một loại đục khác mà thành, không giống Tăng Ly ngũ quan nhỏ nhắn, của anh ngũ quan khắc sâu, hình dáng rõ ràng, tán ra cổ mê hoặc lòng người mị lực, tuy nhiên giờ phút này khóe miệng có ý cười, nhưng ẩn dấu ở trong tươi cười, là có thể cảm giác đến chỗ cơ trí cùng sắc bén.

"Bất kể cái gì người sẽ đối đã từng lí hành hung a, tổng giám đốc, khẩn trương để cho Tăng Ly về nước đi." Nhắc tới Tăng Ly cô lại có chút bận tâm.

"Tiêu Hà Hà." Tần Trọng Hàn mặt trầm xuống, cô còn dám quan tâm nam nhân khác anh lập tức đem cô ngay tại chỗ từ hình.

"Nguyên nhân gì?" Tần Trọng Hàn ánh mắt thâm thúy đảo qua khuôn mặt tuần tú Tăng Ly.

"Năm trước tôi tới xử lý hạng nhất công tác giảm biên chế, xa thải một cái công nhân đến muộn, cô ta giải thích qua nguyên nhân, nhưng tôi không có nghe, vẫn như cũ đuổi việc cô ta, sau đó này một năm cô ta ở thất nghiệp, bởi vì bỏ bê công việc bị đuổi việc ở trong ngành thanh danh không tốt, tìm không thấy vị trí thích hợp, vẫn không có công tác mới đi cực đoan." Tăng Ly giải thích sự kiện tập kích tối hôm qua.

"Hiện tại xử lý tốt sao?" Tần Trọng Hàn nhíu mi.

"Không có, đang đợi của định đoạt của cậu!" Tăng Ly trên mặt hiện lên áy náy, anh ta muốn đem cái kia nữ nhân đâm bị thương Tiêu Hà Hà triệu về công ty tiếp tục công việc, nhưng làm như vậy mà nói, còn không biết Tần Trọng Hàn có thể đáp ứng hay không.

"Ý kiến của cậu."

"Để cho Phác Anh Ái trở về công tác đi, lần trước thật là tứ xử lý quá vô tình, không suy xét đến cô ta bỏ bê công việc là vì con sinh bệnh."

"Cậu để cho đâm bị thương Tiêu Hà Hà người trở về tiếp tục tại công ty chi nhánh công tác?" Tần Trọng Hàn mày càng nhíu chặt hơn.

"Cho nên mới muốn cậu phê chuẩn!"

"Cô ta có ý hỏi cái sao?"

"Có."

"Kia liền trở lại đi." Tần Trọng Hàn gật gật đầu.

Tiêu Hà Hà đứng ở cửa phòng bệnh, bỗng nhiên dừng bước, nghe được đối thoại bọn họ, nguyên lai ngày hôm qua nữ nhân đâm bị thương cô là vì nguyên nhân công tác.

Vốn dĩ bọn hắn đều cực kỳ thiện lương nha! Tiêu Hà Hà nhìn không được mỉm cười nở nụ cười, đột nhiên cảm giác mình quang vinh bị thương rất đáng được, không có mở ra cửa, lại trở về nằm ở trên giường bệnh.

Phác Anh Ái công tác khôi phục, liền lập tức tới bệnh viện thăm Tiêu Hà Hà.

Cửa phòng bệnh bên ngoài đứng hai nhóm người, mỗi bên cạnh năm người, là kia mười cái vệ sĩ, phác anh ái tiến vào thì lập tức cho Tiêu Hà Hà cúi đầu, cũng nói xong thật có lỗi mà nói, bởi vì ngôn ngữ không thông, Tiêu Hà Hà cũng nghe không hiểu lắm.

"Tiêu tiểu thư, thật sự là thực xin lỗi, thật sự là thật xin lỗi." Phác Anh Ái một cái vẻ cúi đầu giải thích.

Tần Trọng Hàn về mặt ung dung, nhìn không ra cảm xúc, hồi lâu sau, cùng phiên dịch nói: "Mang cô ta đi thôi, làm việc cho tốt. "

Đợi cho người đi tới, Tần Trọng Hàn hỏi Tiêu Hà Hà: "Đói bụng sao?"

Tiêu Hà Hà lắc đầu: Cô ấy nói gì đó?"

Cô một câu nghe cũng không có hiểu.

"Giải thích với em a!"

"A...." Tiêu Hà Hà bắt đầu ngốc cười rộ lên.

"Em u mê a?" Tần Trọng Hàn tức giận liếc cô một cái.

"Như vậy giải quyết nhất kiện thất nghiệp vấn đề, rất không tồi." Ít nhất biến chiến tranh thành tơ lụa, so với cái gì cũng tốt: "Tổng giám đốc, anh đi công tác đi."

"Tiêu Hà Hà, hai người chúng ta ai là tổng giám đốc?" Tần Trọng Hàn sắc mặt âm trầm xuống, lạnh giọng hỏi.

"Là anh. "

"Muốn hay không công tác người nào định đoạt?"

"Anh."

"Hôm nay nghỉ ngơi." Tần Trọng Hàn tiếp tục ngồi ở trên ghế sofa: "Nếu em nghĩ không muốn nhìn đến tôi nhắm mắt lại!"

Tiêu Hà Hà không ngờ được anh sẽ đột nhiên nói đùa, nhin không được cười ra tiếng: "Nhưng là tôi đã ngủ đủ rồi."

Nụ cười này, Tần Trọng Hàn cũng giương lên khóe môi: "Vậy thì không có biện pháp, em hôm nay một ngày cũng phải nhìn đến bản tổng giám đốc."

Tiêu Hà Hà nghĩ đến cái này người trừ bỏ cực kỳ bá đạo, cực kỳ háo sắc, tựa hồ không tồi, có sẵn sóc một mặt, tựa hồ cảm thấy được không như thế chán ghét anh.

"Tổng giám đốc, ngày hôm qua từng tiểu thư đi nơi nào, như thế nào về sau không gặp người?" Tiêu Hà Hà nhớ tới Tăng Dương Dương giống như trên đường rời tiệc rồi.

Chương 32: Anh có con trai.

Edit: ĐinhHa

Beta: Tiểu Mẫn.

"Không biết!" Tầm mắt Tần Trọng Hàn rơi ở trên bản ghi chép, anh đang chơi trò chơi, Thịnh Thịnh thiết kế một cái trò chơi, không nghĩ tới một cái đứa nhỏ năm tuổi cư nhiên thiết kế thú vị như vậy, nếu mở rộng mà nói, nên là bán cái không sai giá đi! Đây một cái trò chơi, khơi gợi lên Tần Trọng Hàn một cái kế hoạch.

Chính đang chơi lấy, đột nhiên nhận được điện thoại ở nhà, Tần Trọng Hàn mở ra điện thoại, đầu kia truyền đến Tần Lăng Hàng thanh âm sốt ruột của."Hàn, Ngừ Điện không thấy nữa! Không thấy nữa!"

"Cái gì?" Tần Trọng Hàn trong lòng cả kinh."Sao lại thế này?"

"Lái xe đi đón nó, nhưng là không nhận được người, ta đã báo cảnh sát!" Tần Lăng Hàng không dám chậm trễ một chút.

"Ta lập tức trở lại!" Tần Trọng Hàn nhìn lướt qua Tiêu Hà Hà, thần sắc trang trọng."Về nước đi, trở về đường thương!"

Tiêu Hà Hà nghe được ngữ khí anh không tốt: "Đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Chuyện của con anh!" Tần Trọng Hàn trầm giọng nói.

"Con của anh?" Tiêu Hà Hà tâm run lên: "Anh có con trai?"

Tần Trọng Hàn ánh mắt thâm thúy, tầm mắt khóa lại Tiêu Hà Hà mặt mày: "Em thật bất ngờ sao?"

Tiêu Hà Hà mặt đỏ lên, tay một đi theo run lên, bối rối nói: "Không, không có! Chúng ta trở về đi!"

Nói xong cô liền chuẩn bị xuống giường.

"Em đây để ý sao?" Tần Trọng Hàn hỏi.

"Tôi vì sao phải để ý?" Tiêu Hà Hà rất nhanh nói. Anh có con trai cùng cô cái gì quan hệ? Thật là!

Tần Trọng Hàn không nói gì, vẻ mặt lại phức tạp, chỉ là Tiêu Hà Hà không có nhìn đến mà thôi.

Trong lòng cô nói không nên lời cái gì cảm giác, chỉ rất là kinh ngạc, cực kỳ kinh ngạc Tần Trọng Hàn lại có con trai, như thế anh nhất định có vợ, đã có vợ, vì cái gì còn phải trêu chọc cô, về sau cô muốn rời xa anh mới đúng.

Dọc theo đường đi, Tiêu Hà Hà đều rất trầm mặc.

Xuống phi cơ, Tần Trọng Hàn không có đưa Tiêu Hà Hà, mà là để cho Tăng Ly đưa cô đi bệnh viện, nhưng là Tiêu Hà Hà cảm thấy được không cần phải đi, đến thời gian đến chỗ đi bệnh viện cất chi liên tốt, cô chủ yếu là nhớ đến con của mình: "Tăng Ly, anh đưa tôi đến nơi đây thì tốt rồi!"

Ở cửa nhà trọ Mễ Cách, Tiêu Hà Hà nói với Tăng Ly.

"Hà Hà! Thật sự cảm ơn cô, cảm ơn cứu mạng của tôi!" Tăng Ly trình trọng, nhìn về phía Tiêu Hà Hà ánh mắt cũng rất ôn nhu.

Tiêu Hà Hà cười cười, có chút thẹn thùng, cô làm như vậy không phải để cho anh ta cảm ơn mình, chỉ là một loại bản năng đi! Cô nghĩ muốn.

"Nếu là có chuyện gọi điện thoại cho tôi, tôi chờ cô đi bệnh viện!" Tăng Ly lúc sắp đi đem điện thoại để lại cho Tiêu Hà Hà.

Cửa vườn trẻ.

"Mẹ!" Thịnh Thịnh thấy được Tiêu Hà Hà, lập tức ngạc nhiên mừng rỡ đã chạy tới: "Mẹ, không phải nói phải chờ tới thật lâu sau mới trở về sao? Như thế nào quá hai ngày liền trở lại rồi hả?"

"Con trai, chúng ta về nhà!" Tiêu Hà Hà dùng cánh tay không bị thương dắt tay con: "Bởi vì mẹ nhớ Thịnh Thịnh a...!"

"Mẹ, người xem nơi đó!" Trạm xe bus bên cạnh, Thịnh Thịnh chỉ vào một bé trai khóc đến cực kỳ thương tâm: "Mẹ xem kìa em trai đang khóc!"

Tiêu Hà Hà quay đầu đi, chính xác nhìn đến một đứa bé trai, cùng Thịnh Thịnh không sai biệt lắm cùng tuổi, chỉ là đứa bé kia đang khóc, mà còn khóc đến giống như cực kỳ thương tâm.

Đứa nhỏ này rất được, một bé trai xinh đẹp hiếm thấy, cùng Thịnh Thịnh một dạng.

Tiêu Hà Hà nắm tay Thịnh Thịnh đi qua, ân cần hỏi han: "Người bạn nhỏ, con làm sao vậy?"

Cái kia chính là bé trai đang khóc ngất đầu, thấy được một dì mỹ lệ, bởi vì cực kỳ thẹn thùng, nó không dám nói chuyện.

"Làm sao vậy?" Tiêu Hà Hà kiên nhẫn hỏi.

Đứa nhỏ này như trắng tinh tẻ như sứ được mài ra một loại sáng không tỳ vết long lanh. Rất đẹp, môi hồng răng trắng làm cho người ta kinh diễm, cực kỳ đáng yêu, chỉ là không biết vì cái gì đang khóc, xem ra giống như bộ dạng cực kỳ hướng nội.

Di thật đẹp a!

Tần Ngữ Điền trong lòng thán phục, quên nước mắt, kinh ngạc, di giống như thiên sứ a...!" "Con, con... dì, cha con mà muốn đánh con, dì có thể thu nhận con không!"

"Oa? Mẹ, cha của em ấy có bạo lực gia đình a..., này người em trai thật đáng thương a...!" Thịnh Thịnh đồng tình tâm tràn lan: "Chúng ta mau dẫn em ấy về nhà đi!"

Tần Ngữ Điền này mới nhìn đến Tiêu Thừa, anh trai có mẹ a...! Chính mình không có! Chu miệng lên, nước mắt vừa muốn rơi xuống rồi.

Tiêu Hà Hà sùng sốt, mắt nhìn xe, nhìn nhìn lại bên ngoài, thời gian lập tức muốn tới rồi: "Bạn nhỏ, như vậy đi, con trước tiên cùng dì về nhà, để cho ta với ba ba con nói chuyện, không cho ba con đánh con, sau đó mang con trở về có được hay không?"

"Không cần! Con không phải về nhà!" Tần Ngữ Điền cố chấp lắc đầu, trong nhà không có mẹ, chỉ có ông nội, ông nội cũng không cùng bé chơi, mỗi lần bé vừa nói muốn mẹ, ông nội liền phát hỏa la bé, bé không đi về!

Cha đều đã lâu mới về nhà một lần, nói đem mẹ tìm trở về, nhưng là còn không có. Bé cũng không kiên nhẫn chờ đợi rồi.

"Kia trước cùng a dì trở về đi! Thiên quá muộn!" Tiêu Hà Hà lo lắng như vậy điểm tiểu hài tử ở bên ngoài, hơn nữa nhìn đứa nhỏ này cũng thật đáng yêu, mi thanh mục tú, đỉnh thân thiết.

"Được!" Tần Ngữ Điền nghe được có người thu nhận, lập tức vui vẻ, lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên ở nhà người ta a!

"Cha con mà vì sao phải đánh người a?" Trên xe bus, Thịnh Thịnh cùng Ngừ Điền hai người ngồi cùng một chỗ, nhìn không được mở miệng hỏi: "Chẳng lẽ cha người mà không biết pháp luật không cho phép cha mẹ ngược đãi bạn nhỏ sao?"

Ngừ Điền có chút chột dạ cúi đầu, nói như vậy cha hết sức không tốt a..., nhưng là, nhưng là bé cũng không muốn a, thuận miệng nói, không nghĩ tới người ta tưởng thật.

"Đừng sợ a..., để cho anh báo cảnh sát, để cho cảnh sát đem cha em mà bắt lại, như vậy em liền đều không gặp nguy hiểm rồi!" Thịnh Thịnh vỗ bộ ngực bảo chứng.

Ngừ Điền ngẩn ra, nuốt nước miếng xuống. Không cần cảnh sát bắt cha, bé sai lầm rồi, nó nói lung tung!

Về đến nhà.

Tiêu Hà Hà ở trong phòng bếp nấu cơm cho hai đứa nhỏ, nhớ lại cơm nước xong nhất định đem đứa nhỏ này đưa về nhà, người nhà bé nhất định lo lắng chết.

Tiêu Hà Hà một mực vội vàng, Ngừ Điền ngồi ở trên ghế sofa vụng trộm nhìn Tiêu Hà Hà, phát hiện cái này di thật thân thiết, thật tốt, nếu là bé có như vậy mẹ nên có bao nhiêu tốt a!

Tiêu Hà Hà đang vội vàng, ngừng đầu, xuyên thấu qua kính cửa sổ phòng bếp đột nhiên phát hiện có một cặp mắt đen to tròn đang nhìn trộm cô, Tiêu Hà Hà đi ra, bước tới trước sofa, hỏi: "Bạn nhỏ, con tên là gì a?"

"Ngừ Điền!" Tần Ngừ Điền nhu thuận trả lời: "Di, nhà di thật ấm áp a...! Có hương vị mẹ!"

Nhà bé mặc dù lớn, nhưng là đều không có hương vị mẹ nha.

"Ha ha, hương vị mẹ là cái dạng gì?" Tiêu Hà Hà cười hỏi.

"Liền là hương vị di!" Ngừ Điền then thùng cúi đầu, mặt trắng răng trắng phớt đỏ búng miệng nhỏ, cực kì câu nệ, bé lại vẫn cho tới bây giờ không cùng đi xa lạ ở chung qua a!

"Mẹ anh trên người thơm quá a..., em có phải hay không nghe thấy được trên người mẹ anh dễ ngửi hương vị?" Thịnh Thịnh tựa như đóng góp kinh nghiệm quý nói với Ngừ Điền.

Ngừ Điền trên mặt phỉm một tầng mỏng nhạt đỏ ửng, ngơ ngác nhìn Tiêu Hà Hà sau một hồi, cực kỳ nhận chân gật đầu.

"Mẹ em trên người có hương vị dễ ngửi như vậy sao?" Thịnh Thịnh lại hỏi.

"Em không có mẹ!" Ngừ Điền thanh âm của thấp hơn tiếp lời.

Tiêu Hà Hà tim thót lại, nhìn về phía Ngừ Điền, đột nhiên cảm thấy được lòng có chút thống khổ, đứa bé nhỏ như vậy làm sao có thể không mẹ đây?

"Cha nói, rất nhanh thì có mẹ rồi!" Ngừ Điền lại nâng lên gương mặt xinh đẹp chống lại Tiêu Hà Hà. Vị di này thật đẹp nha! Nếu di là mẹ thì có bao nhiêu tốt a!

"Bé ngoan!" Tiêu Hà Hà đôi mắt đỏ lên.

Tiêu Thừa cũng không nói chuyện rồi. Hóa ra em ấy không mẹ nha, liền như chính mình không cha mà một dạng, hóa ra cũng không phải tất cả mọi người có cha mà a, cũng không phải tất cả mọi người có mẹ nha!

"Di thật đẹp." Ngừ Điền nói thực ra, khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ lên, một đôi sáng trong mắt nháy nha nháy, thẳng nhìn chăm chăm Tiêu Hà Hà.

Sờ sờ đầu của bé, Tiêu Hà Hà cười đến có chút lòng chua xót, "Ăn cơm đi! Thịnh Thịnh, di chuyển ghế cho Ngừ Điền, chúng ta muốn ăn cơm đi!"

"Dạ! Đến đây!" Tiêu Thừa di chuyển tốt ghế, lại mang Ngừ Điền đi trở lại ngay bàn ăn cơm."Ngừ Điền, cha em mà vì cái gì đánh em a? Chẳng lẽ là bởi vì không có mẹ mới đánh em chơi sao?"

"Em.."

"Em không nghĩ muốn về nhà sao?"

"Không phải!" Bé chỉ là không nhớ nhà trong không có mẹ, nếu có mẹ mà nói, bé nhất định sẽ trở về.

"Người đi lạc mà cha em sẽ lo lắng!" Thịnh Thịnh hùng hục giảng giải: "Anh đi lạc, mẹ ta cũng sẽ lo lắng, cho nên ăn cơm xong em gọi điện thoại cho cha a..., chúng ta làm bằng hữu tốt, về sau cha em mà lại đánh em, anh để cho mẹ anh cùng di Mễ Cách đi giáo huấn hẳn có được hay không?"

Ngừ Điền bị hấn nói có chút bận tâm, vạn nhất thật sự có người dạy bảo cha làm sao bây giờ a?

Một bữa cơm ăn xong, Tiêu Hà Hà phát hiện Ngũ Diên là cái bé trai rất dễ dàng thẹn thùng, không thích nói chuyện, vừa nói, mặt trước hồng, đứa nhỏ này thật đáng thương, nhỏ như vậy không mẹ, cha mà còn đánh bé, bé nhất định là sợ hãi về nhà mới rồi nhà trốn đi.

Tiêu Hà Hà nội tâm đồng tình tâm bị moi ra, cô nhất định phải nói một chút cha Ngũ Diên, nhất định phải làm cho người nọ biết đánh trẻ nhỏ tính nghiêm trọng.

Làm sao có thể đánh đứa nhỏ như vậy đây? Thật sự là đáng giận cực kỳ!

"Ngũ Diên, nói cho di điện thoại nhà con, gọi điện nói cha con, bảo đảm về sau không cho hắn đánh ngươi!"

"Dì, không cần!" Ngũ Diên lắc mạnh đầu, nếu cha mà biết bé nói dối nhất định cực kỳ thương tâm "Dì, cha con là người tốt, cha con không đánh con!"

Trời ạ! Đứa nhỏ này nhất định là bị đánh hư, vừa nghe đến muốn gọi điện thoại cho cha của bé mà sợ tới mức cũng không dám nói lời nói thật rồi.

"Con sợ cha con dạy bảo con sao? Kia di không nói lung tung, di chỉ là nói cho cha con, con hiện tại ở di nơi này, không cho hắn lo lắng có được hay không?"

"Có thật không?"

"Đương nhiên là thật sự!" Tiêu Hà Hà trong lòng nghĩ nhất định là nhà đó dài uy hiếp đứa nhỏ, thật sự là đáng giận cực kỳ.

Xác định Tiêu Hà Hà không ác ý xong, Ngũ Diên suy nghĩ, nói cho Tiêu Hà Hà số điện thoại Tần Trọng Hàn.

Tiêu Hà Hà trực tiếp gọi tới.

Tần Trọng Hàn tìm nhĩ từ tìm được sứt đầu mẻ trán, lại đột nhiên nhận được điện thoại Tiêu Hà Hà, nhìn đến màn hình hiện thị chính là tên Tiêu Hà Hà, mi tâm giữa trán nhú lại.

Lúc này cô tìm chính mình làm chi?

"A lô!" Tần Trọng Hàn trầm thấp tiếng nói vang lên.

Chỉ là một chữ, Tiêu Hà Hà vốn sẽ không có điện thoại Tần Trọng Hàn, cô không lưu số của anh, cho nên cũng không còn nghe được thanh âm của anh, chỉ là nổi lên dũng khí bắt đầu thuyết giáo. "Vị tiên sinh này, xin hỏi ngươi là cha Ngũ Diên sao?"

Ngũ Diên?

Tần Trọng Hàn kinh ngạc, cô làm sao có thể biết Ngũ Diên?

Còn chưa nói, thanh âm của Tiêu Hà Hà lại truyền lại, rõ ràng bộ dạng cực kỳ không kiên nhẫn: "Tôi nói cha Ngũ Diên, anh làm sao có thể đánh đứa nhỏ đây? Chẳng lẽ anh không biết đánh đứa nhỏ là đóa hoa của tổ quốc sao? Chẳng lẽ anh không biết đứa nhỏ như vậy không thể đánh sao? Liên tính con có sai anh cũng không thể động thủ đi? Nó nhỏ như vậy, anh đều cho nó có bóng ma tâm lý, anh có biết hay không?"

"Ách!"

"Anh ách cái gì ách? Con của anh ở trong nhà tôi, hiện tại cực kỳ an toàn, tôi sẽ đưa nó cho anh đưa đi, anh trước tiên bảo đảm về sau không thể lại đánh nó! Nếu không, nếu không nghe lời tôi phải báo cho cảnh sát, để cho cảnh sát trừng trị anh cái này ngược đãi con người xấu!"

"Tôi không đánh nó!" Tần Trọng Hàn cau mày, không rõ Tiêu Hà Hà đang nói cái gì, bất quá Ngũ Diên tìm được liền tốt, chỉ là vì sao lại ở nơi đó Tiêu Hà Hà? Chẳng lẽ đây là thiên ý sao? Thiên ý như vậy!

"Cái gì? Anh lại vẫn nói dối? Trách không được Ngũ Diên không muốn trở về nhà, hóa ra anh thật là một cha mẹ đáng giận, đánh con liền đánh, biết sai lầm rồi về sau sửa lại liền là, làm chi không thừa nhận? Anh có biết hay không ngươi bộ dạng này sẽ ở không nhận thức được dạy con cũng đi theo nói dối? Làm cha mẹ anh làm sao có thể như vậy không chịu trách nhiệm?" Tiêu Hà Hà nghe xong anh nói dối lập tức phát hỏa rống lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Anh có con trai

Edit: DinhHa.

Beta: Tiểu Mẫn.

"Không biết."

Tầm mắt Tần Trọng Hàn rơi ở trên bản ghi chép, anh đang chơi trò chơi, Thịnh Thịnh thiết kế một trò chơi, không nghĩ tới một cái đứa nhỏ năm tuổi cư nhiên thiết kế thú vị như vậy, nếu mở rộng mà nói, nên là bán cái không sai giá đi! Trò chơi này, khơi lên cho Tần Trọng Hàn một kế hoạch.

Đang chơi, đột nhiên nhận được điện thoại ở nhà, Tần Trọng Hàn mở ra điện thoại, đầu kia truyền đến tiếng Tần Lăng Hàng sốt ruột: "Hàn, Ngũ Diên không thấy nữa. Không thấy nữa." "Cái gì?" Tần Trọng Hàn trong lòng cả kinh: "Sao lại không thấy?"

"Lái xe đi đón nó, nhưng không thấy nó đâu, ta đã báo cảnh sát." Tần Lăng Hàng không dám chậm trễ một chút. "Con lập tức trở về." Tần Trọng Hàn nhìn lướt qua Tiêu Hà Hà, thần sắc trang trọng: "Về nước đi, trở về đường thương."

Tiêu Hà Hà nghe được ngữ khí anh không tốt: "Đã xảy ra chuyện gì sao?" "Con của anh có chuyện." Tần Trọng Hàn trầm giọng nói.

"Con của anh?" Tiêu Hà Hà tâm run lên: "Anh có con trai?" Tần Trọng Hàn ánh mắt thâm thúy, tầm mắt khóa lại trên mặt Tiêu Hà Hà: "Em bất ngờ sao?" Tiêu Hà Hà mặt đỏ lên, tay cũng theo đó run lên, bối rối nói: "Không...không có. Chúng ta mau trở về đi." Nói xong cô liền chuẩn bị xuống giường.

"Em không để ý?" Tần Trọng Hàn hỏi. "Tôi vì sao phải để ý?" Tiêu Hà Hà rất nhanh nói. Anh có con trai cùng cô cái gì quan hệ? Thật là. Tần Trọng Hàn không nói gì, về mặt lại phức tạp, chỉ là Tiêu Hà Hà không có nhìn đến mà thôi.

Trong lòng cô nói không nên lời cảm giác lúc này, chỉ là rất kinh ngạc, cực kỳ kinh ngạc chuyện Tần Trọng Hàn lại có con trai, như thế anh nhất định có vợ, đã có vợ, vì cái gì còn phải lừa dối cô, về sau cô phải tránh xa anh mới được.

Dọc theo đường đi, Tiêu Hà Hà trầm mặc. Xuống máy bay, Tần Trọng Hàn không có đưa Tiêu Hà Hà đi, mà là để cho Tăng Ly đưa cô đi bệnh viện, nhưng Tiêu Hà Hà cảm thấy được không cần phải đi, đến lúc vết thương lành chỉ cần đi bệnh viện cắt chỉ là được, cô chủ yếu là nhớ đến con của mình: "Tăng Ly, anh đưa tôi đến nơi đây thì tốt rồi.

"Ở cửa nhà trọ Mỹ Cách, Tiêu Hà Hà nói với Tăng Ly. "Hà Hà. Thật sự cảm ơn cô, cảm ơn cứu mạng của tôi." Tăng Ly trịnh trọng, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Hà Hà cũng rất ôn nhu. Tiêu Hà Hà cười cười, có chút thẹn thùng, cô làm như vậy không phải để cho anh ta cảm ơn mình, chỉ là một loại bản năng.

Bản năng thúc giục cô phải làm như vậy. "Nếu có chuyện thì gọi điện thoại cho tôi, tôi chờ cô đi bệnh viện." Tăng Ly lúc sắp đi đem điện thoại để lại cho Tiêu Hà Hà. Trước cửa nhà trẻ. "Mẹ." Thịnh Thịnh thấy được Tiêu Hà Hà, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ chạy tới: "Mẹ, không phải nói phải chờ tôi thật lâu mẹ mới trở về sao? Như thế nào không quá hai ngày liền trở lại?" "Con trai, chúng ta về nhà." Tiêu Hà Hà dùng cánh tay không bị thương dắt tay con: "Bởi vì mẹ nhớ Thịnh Thịnh a...."

"Mẹ. Mẹ nhìn nơi đó." Trạm xe bus bên cạnh, Thịnh Thịnh chỉ vào một bé trai khóc đến thương tâm: "Mẹ xem kia em trai đang khóc." Tiêu Hà Hà quay đầu đi, chính xác nhìn đến một đứa bé trai, cùng Thịnh Thịnh không chênh lệch tuổi lắm, chỉ là đứa bé kia đang khóc, mà còn khóc đến cực kỳ thương tâm.

Đứa nhỏ này rất được, một bé trai xinh đẹp hiếm thấy, cùng Thịnh Thịnh rất giống. Tiêu Hà Hà nắm tay Thịnh Thịnh đi qua, ân cần hỏi han: "Người bạn nhỏ, con làm sao vậy?" Bé trai đang khóc ngẩng đầu lên, thấy được một dì xinh đẹp, bởi vậy cực kỳ thẹn thùng, không dám nói chuyện.

"Con làm sao vậy?" Tiêu Hà Hà kiên nhẫn hỏi. Đứa nhỏ này như trắng tinh tẻ như sứ được mài ra một loại sáng không tỳ vết long lanh. Rất đẹp, môi hồng răng trắng làm cho người ta kinh diễm, cực kì đáng yêu, chỉ là không biết vì cái gì mà khóc, xem ra giống như bộ dạng cực kỳ hướng nội.

Đi này thật đẹp a! Tần Ngũ Diên trong lòng thần phục, quên mất chuyện khóc, kinh ngạc, đi giống như thiên sứ a: "Con, con... dì, cha con sẽ đánh con, dì có thể bênh vực cho con không?" "Oa? Mẹ, cha của bạn ấy bạo lực gia đình a..., người em trai này thật đáng thương!" Thịnh Thịnh đồng cảm: "Chúng ta mau dẫn em ấy về nhà đi." Tần Ngũ Diên này mới nhìn đến Thịnh Thịnh, anh trai có mẹ. Minh lại không có. Chu miện lên, nước mắt lại muốn rơi xuống rồi. Tiêu Hà Hà sững sốt, mắt nhìn xe, lại nhìn bên ngoài, thời gian sắp muốn tới rồi: "Bạn nhỏ, như vậy đi, con trước tiên cùng đi về nhà, để cho đi với ba con nói chuyện, không cho ba con đánh con, sau đó mang con trở về có được hay không?"

"Không cần. Con không muốn về nhà." Tần Ngũ Diên cố chấp lắc đầu, trong nhà không có mẹ, chỉ có ông nội, ông nội cũng không cùng cậu chơi, mỗi lần cậu vừa nói muốn mẹ, ông nội liền phát hỏa là cậu. Cậu không về đâu.

Cha đã lâu mới về nhà một lần, nói đem mẹ tìm trở về, nhưng không có. Cậu cũng không kiên nhẫn chờ đợi được. "Trước tiên cùng theo dì về. Trời tối rồi." Tiêu Hà Hà lo lắng để cậu giờ này ở bên ngoài, hơn nữa nhìn đứa nhỏ này cũng thật đáng yêu, mi thanh mục tú, nhìn thân thiết.

"Được." Tần Ngũ Diên nghe được có người thu nhận, lập tức vui vẻ, lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên ở nhà người ta a. "Cha em vì sao phải đánh em?" Trên xe bus, Thịnh Thịnh cùng Ngũ Diên hai người ngồi cùng một chỗ, nhìn không được mở miệng hỏi: "Chẳng lẽ cha em không biết pháp luật không cho phép cha mẹ ngược đãi trẻ con sao?" Ngũ Diên có chút chột dạ cúi đầu, nói như vậy về cha hết sức không tốt a..., nhưng là cậu cũng không muốn như vậy, thuận miệng nói, không nghĩ tới người ta tưởng thật.

"Đừng sợ..., để cho anh báo cảnh sát, để cho cảnh sát đem bắt cha em lại, như vậy em sẽ không gặp nguy hiểm rồi." Thịnh Thịnh vỗ bộ ngực bảo chứng. Ngũ Diên ngẩn ra, nuốt nước miếng xuống. Không cần cảnh sát bắt cha, cậu sai lầm rồi, ăn nói lung tung.

Về đến nhà. Tiêu Hà Hà ở trong phòng bếp nấu cơm cho hai đứa nhỏ, nhớ lại cơm nước xong nhất định đem đứa nhỏ này đưa về nhà, người nhà bé nhất định rất lo lắng. Tiêu Hà Hà một mực vội vàng, Ngũ Diên ngồi ở trên ghế sofa vụng trộm nhìn Tiêu Hà Hà, phát hiện cái này dì thật thân thiết, thật tốt,

nếu là bé có như vậy mẹ nên có bao nhiêu tốt a.

Tiêu Hà Hà đang vội vàng, ngẩng đầu, xuyên thấu qua kính cửa sổ phòng bếp đột nhiên phát hiện có một cặp mắt đen to tròn đang nhìn trộm cô, Tiêu Hà Hà đi ra, bước tới trước sofa, hỏi: "Bạn nhỏ, con tên là gì a?" "Ngữ Điền." Tàn Ngữ Điền nhu thuận trả lời: "Dì, nhà dì thật ấm áp a... Có hương vị của mẹ." Nhà bé mặc dù lớn, nhưng là đều không có hương vị của mẹ. "Ha ha, hương vị của mẹ là cái gì?"

Tiêu Hà Hà cười hỏi. "Giống hương vị của dì." Ngữ Điền thẹn thùng cúi đầu, miệng nhỏ mặt trắng răng trắng phớt đỏ bừng, cực kì câu nệ, cậu cho tới bây giờ không cùng dì xa lạ ở chung qua. "Mẹ anh trên người rất thơm...em có phải hay không nghe thấy được trên người mẹ anh có mùi hương dễ chịu?"

Thịnh Thịnh tựa như đóng góp kinh nghiệm quý nói với Ngữ Điền. Ngữ Điền trên mặt phỉm một tầng mỏng nhạt đỏ ửng, ngơ ngác nhìn Tiêu Hà Hà sau một hồi, rất chân thật mà gật đầu. "Mẹ em trên người có mùi hương dễ ngửi như vậy không?" Thịnh Thịnh lại hỏi. "Em không có mẹ." Ngữ Điền thanh âm thấp hơn tiếp lời.

Tiêu Hà Hà tim thót lại, nhìn về phía Ngữ Điền, đột nhiên cảm thấy được lòng có chút thống khổ, đứa bé nhỏ như vậy làm sao có thể không mẹ? "Cha nói, rất nhanh thì sẽ có mẹ." Ngữ Điền lại nâng lên gương mặt xinh đẹp chống lại ánh mắt Tiêu Hà Hà. Dì này thật đẹp nha. Nếu dì là mẹ thì có bao nhiêu tốt.

"Bé ngoan." Tiêu Hà Hà đôi mắt đỏ lên. Thịnh Thịnh cũng không nói chuyện nữa. Hóa ra em ấy không mẹ, cũng giống mình không có cha, hóa ra cũng không phải tất cả mọi người có cha mà, cũng không phải tất cả mọi người có mẹ nha.

"Dì thật đẹp." Ngữ Điền nói thực ra, khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ lên, một đôi sáng trong mắt nháy nhìn chăm chăm Tiêu Hà Hà. Sờ sờ đầu của cậu, Tiêu Hà Hà cười đến có chút lòng chua xót: "Ăn cơm đi. Thịnh Thịnh, đi chuyển ghế cho Ngữ Điền, chúng ta cùng ăn cơm."

"Dạ. Đến đây." Tiêu Thừa di chuyển ghế, dẫn Ngữ Điền đi đến ngay bàn ăn cơm: "Ngữ Điền, cha em vì cái gì đánh em a? Chẳng lẽ là bởi vì không có mẹ mới đánh em chơi sao?" "Em..." "Em không nghĩ muốn về nhà sao?" "Không phải." Bé chỉ là không nhớ nhà vì trong không có mẹ, nếu có mẹ mà nói, cậu nhất định sẽ trở về.

"Em đi lạc cha e sẽ rất lo lắng." Thịnh Thịnh hùng hực giảng giải: "Anh đi lạc, mẹ anh cũng sẽ lo lắng, cho nên ăn cơm xong em gọi điện thoại cho cha đi..., chúng ta làm bạn tốt, về sau cha em mà lại đánh em, anh để cho mẹ anh cùng dì Mễ Cách đi giáo huấn chú ấy có được hay không?"

Ngữ Điền bị cậu nói có chút bận tâm, vạn nhất thật sự có người dạy bảo cha làm sao bây giờ a? Một bữa cơm ăn xong, Tiêu Hà Hà phát hiện Ngữ Điền là cái bé trai rất dễ dàng thẹn thùng, không thích nói chuyện, vừa nói, mặt trước hồng, đứa nhỏ này thật đáng thương, nhỏ như vậy không có mẹ, cha còn đánh cậu, cậu nhất định là sợ hãi về nhà mới rời nhà trốn đi.

Tiêu Hà Hà nội tâm đồng tình tâm, cô nhất định phải nói chuyện một chút với cha của Ngữ Điền, nhất định phải làm cho người nọ biết đánh trẻ nhỏ rất nghiêm trọng. Làm sao có thể đánh đứa nhỏ như vậy đây? Thật sự là đáng trách.

"Ngữ Điền, nói cho dì số điện thoại của nhà con, gọi điện nói cha con, bảo đảm về sau không cho cha con đánh con nữa." "Dì, không cần." Ngữ Điền lắc mạnh đầu, nếu cha mà biết cậu nói dối nhất định rất thương tâm: "Dì, cha con là người tốt, cha con không đánh con." Trời ạ! Đứa nhỏ này nhất định là bị đánh hư, vừa nghe đến muốn gọi điện thoại cho cha của bé mà sợ tới mức cũng không dám nói lời nói thật rồi. "Con sợ cha con dạy bảo con sao? Dì không nói lung tung, dì chỉ là nói cho cha con, con hiện tại ở cùng dì, không cho cha con lo lắng có được hay không?" "Có thật không?" "Đương nhiên là thật."

Tiêu Hà Hà trong lòng nghĩ nhất định là nhà đó dài uy hiếp đứa nhỏ, thật sự là rất đáng giận. Xác định Tiêu Hà Hà không ác ý xong, Ngữ Điền suy nghĩ, nói cho Tiêu Hà Hà số điện thoại Tàn Trọng Hàn. Tiêu Hà Hà trực tiếp gọi tới.

Tàn Trọng Hàn tìm con trai đến sờ đầu mẹ trán, lại đột nhiên nhận được điện thoại của Tiêu Hà Hà, nhìn đến màn hình hiện thị chính là tên Tiêu Hà Hà, mi tâm giữa trán nhũn lại. Lúc này có tìm anh làm gì?

"A lô." Tàn Trọng Hàn trầm thấp tiếng nói vang lên. Chỉ là một chữ, Tiêu Hà Hà vốn sẽ không có điện thoại Tàn Trọng Hàn, cô không lưu số của anh, cho nên cũng không còn nghe được thanh âm của anh, chỉ là nổi lên dũng khí bắt đầu thuyết giáo. "Vị tiên sinh này, xin hỏi anh là cha Ngữ Điền phải không?" Ngữ Điền? Tàn Trọng Hàn kinh ngạc, cô làm sao có thể biết Ngữ Điền?

Còn chưa nói, thanh âm của Tiêu Hà Hà lại truyền lại, rõ ràng bộ dạng cực kỳ không kiên nhẫn: "Tôi nói cha Ngữ Điền này, anh làm sao có thể đánh đứa nhỏ vậy? Chẳng lẽ anh không biết đánh đứa nhỏ là tổn thương đóa hoa của tổ quốc sao?"

Chẳng lẽ anh không biết đứa nhỏ như vậy không thể đánh sao? Dù con có sai anh cũng không thể động thủ. Nó nhỏ như vậy, anh đều cho nó có bóng ma tâm lý, anh có biết hay không?" "Ách!" "Anh ách cái gì mà ách? Con của anh ở trong nhà tôi, hiện tại cực kỳ an toàn, tôi sẽ đưa nó cho anh, anh trước tiên bảo đảm về sau không thể lại đánh nó! Nếu không, nếu không nghe lời tôi phải báo cho cảnh sát, để cho cảnh sát trừng trị anh ngược đãi là kẻ xấu." "Tôi không đánh nó."

Tàn Trọng Hàn cau mày, không rõ Tiêu Hà Hà đang nói cái gì, bắt quá Ngữ Điền tìm được liền tốt, chỉ là vì sao lại ở chỗ Tiêu Hà Hà? Chẳng lẽ đây là ý trời sao? "Cái gì? Anh lại vẫn nói dối? Trách không được Ngữ Điền không muốn trở về nhà, hóa ra anh thật là một người cha đáng trách, đánh con liền đánh, biết sai lầm rồi về sau sửa lại liền, sao không thừa nhận? Anh có biết hay không người bộ dạng này sẽ ở không nhận thức được dạy con cũng đi theo nói dối? Làm cha làm mẹ như anh làm sao có thể như vậy không chịu trách nhiệm?" Tiêu Hà Hà nghe anh nói dối lập tức phát hỏa rống lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Chết vấn điện thoại

Edit: DinhHa

Beta: Tiểu Mãn.

"..." Tần Trọng Hàn bị cô thét tay cầm điện thoại để ra bên ngoài.

"Anh. Có nghe hay không? Xem ra tôi thật sự nên với anh nói một chút đánh đứa nhỏ chỗ hồng, vị này cha mẹ, anh nghe rõ ràng a! Làm cha mẹ dưới con thịnh nộ thường thường nắm giữ không tốt đúng mực, phi thường dễ dàng cho con cái mang đến sinh lý phương diện tổn thương, tỷ như phương diện lỗ tai, quanh lỗ mũi ra máu, răng rụng, thính giác gây tổn thương thần kinh, đánh đòn nhưng lại sẽ bởi vì dưới da tụ huyết mà dẫn đến thận bị thương, nghiêm trọng sẽ thông qua thần kinh ảnh hưởng xương sống, tạo thành não can tổn thương. Đứa bé phi thường mềm mại, dùng lực đẩy một cái va chạm đến cái gì vật cứng, liền rất có thể dẫn đến bị kịch phát sinh."

"Tôi không đánh con." Tần Trọng Hàn lại nhắc lại: "Thật sự..."

"Cái gì? Anh lại vẫn nói dối?" Tiêu Hà Hà phát hỏa lại xông ra: "Anh ngậm miệng, hãy nghe tôi nói xong, đánh trẻ nhỏ càng thêm thương tổn nghiêm trọng về phương diện tâm lý, đánh trẻ nhỏ thương tổn không chỉ là thân thể đứa nhỏ, cũng là quan hệ giữa cha mẹ và đứa nhỏ. Thương tổn thân tử quan hệ, đối với cha mẹ cùng con cái mà nói, đều là tai họa vô cùng."

"..." Tần Trọng Hàn lú lười, không rõ Ngữ Điện tới cùng nói với Tiêu Hà Hà cái gì?

"Thứ nhất, anh có biết hay không Ngữ Điện bây giờ nhìn lại cực kỳ thẹn thùng? Đây với anh thường xuyên đánh bé nhất định có quan hệ, anh đánh bé mang đến cho bé sợ hãi thật lớn, lúc này để cho bé đánh mất đối tín nhiệm với anh, tiện đà đánh mất đối tất cả hoàn cảnh cùng người khác tín nhiệm, rất nhiều đứa bé liền sẽ mắc chứng uất ức. Mà loại khả năng sợ hãi dẫn đến bọn nhỏ mặc dù sau khi thành niên cũng không dám cùng bất luận kẻ nào đề xuất phản đối ý kiến. Dưới loại tâm lý bóng mờ khiến cho bọn nhỏ vô pháp thành lập cùng duy trì khỏe mạnh tốt đẹp chính là nhân tố quan hệ, cũng khó mà bảo hộ chính mình các loại quyền lợi. Tiên sinh, chẳng lẽ anh hi vọng con của anh biến thành chứng uất ức sao? Anh làm sao có thể như vậy không chịu trách nhiệm?"

"Tôi thật sự không đánh."

"Anh lại vẫn nói dối? Đây anh, anh có biết hay không nói dối cũng sẽ để cho con anh học, loại này thói quen xấu kiểu ngao người đều không đổi được, bé tự nhiên học không tốt, thừa dịp Ngữ Điện bây giờ còn nhỏ, anh lập tức đem tật xấu của anh sửa lại. Tôi sẽ nói với anh nói đánh hài tử về phương diện khác nguy hại."

Tần Trọng Hàn nghe đến đó, khoe môi nhin không được cong lên, xem ra anh nhận thức tiểu nữ nhân còn là một phi thường nhiệt tâm người, ừm, không sai.

"Thứ hai, đánh đứa bé trong lòng đứa bé sản sinh thật lớn oán giận, nếu không chiếm được tốt đẹp chính là tâm lý phụ đạo, loại này oán giận sẽ cùng với bé cả đời, hơn nữa ở mỗi cái thích hợp điểm mâu chốt đều nhảy ra quấy nhiễu cuộc sống của bé. Đây cô lừa gạt sớm muộn gì sẽ tìm đến bộc phát, bé sẽ thông qua cái khác phương thức tới phát tiết phần nộ. Có lẽ bé sẽ ở thời kỳ trưởng thành thời gian phản kháng anh, đến lúc đó anh đánh bắt động bé, bé cũng không cần ý lại anh sinh tồn, có lẽ bé sẽ rõ ràng đem cuộc sống của mình biến thành một đoàn hồng bet, lấy trừng phạt chính mình tới trừng phạt anh. Anh minh bạch loại này tính nghiêm trọng của vấn đề sao?"

"Còn gì nữa không?" Tần Trọng Hàn tỉnh tỉnh nhẩn nại nghe cô tiếp tục nói hết.

Tiêu Hà Hà nghe xong anh này thái độ lại cùng bốc cháy, "Tiên sinh, thái độ của anh thật không tốt, tôi có thể tưởng tượng đến anh hiện tại cực kỳ chẳng thèm ngó tới, tôi có thể lý giải, nhất định anh không có bị người phê bình quá cho nên mới phải dưỡng thành loại này cách đối nhân xử thế chẳng thèm ngó tới thái độ, anh không cần cảm thấy được đứa bé là anh sinh là anh là có thể tùy ý đánh, anh cho là anh người nào a? Đánh lại vẫn không thừa nhận, dám làm không dám chịu người một chút cũng không đàn ông!"

Tần Trọng Hàn mày kiếm lại sức khấn căng, chẳng qua trong lòng lại ở oán thầm, không là đàn ông mà nói làm sao có thể có con trai?

Cô gái chết tiệt, một ngày nào đó anh sẽ làm cho cô biết anh có phải là đàn ông hay không. Cũng mời cô chính mồm cầu xin tha thứ, nói anh là đàn ông Hừ!

"Anh hiểu chưa?" Tiêu Hà Hà nghe đầu dây bên kia không nói, lập tức hỏi.

"Hiểu cái gì?" Tần Trọng Hàn hỏi.

"Anh có nghe không?"

"Nghe xong, miệng anh mới không sai, thật sự!"

Tiêu Hà Hà roạt được đứng lên, cô là ở phòng ngủ gọi điện thoại, sợ bị Ngũ Điền nghe được, ảnh hưởng tâm lý bé khỏe mạnh.

Trách không được đưa nhỏ sợ cha, hóa ra người nam nhân này thật sự rất khó đối phó, cô hảo ý nói anh ta hai câu, anh ta cứ nhiên một bộ bộ dạng chẳng thèm ngó tới.

Không cần đoán cô cũng biết đầu kia nam nhân tất nhiên là rất khinh thường cô loại thuyết giáo: "Tiên sinh, nếu anh không nhận lỗi sai của mình, tôi liền báo cảnh sát."

"Ừ." Nghe nói như thế, môi Tần Trọng Hàn hơi nhếch lên, lộ ra một cái tà tử mỉm cười. Sau đó bất động thanh sắc mà ở dựa vào ở ghế trên xe trên chỗ ngồi trước, lái xe tìm hẻo mấy giờ, xuất động mấy chục người đi tìm, đều không tìm được Ngũ Điền, không nghĩ tới chính anh cứ nhiên tìm được nơi Tiêu Hà Hà, anh không thể không cảm thán lên trời an bài!

"Người căn bản không nhận thức đến sai lầm của anh, đánh đứa nhỏ không nhận!"

"Tôi không đánh con."

"Anh nói dối." Tiêu Hà Hà không nghĩ đến người đàn ông này vô sỉ như vậy: "Tiên sinh, ngừng đầu ba thước có thần linh. Anh làm sao có thể vô sỉ như vậy?"

"Tôi cũng không nói dối." Chỉ là ngẫu nhiên không nói thật ra mà thôi.

Đáng chết, cô lại còn nói anh vô sỉ? Anh như thế nào vô sỉ rồi hả?: "Con tôi đâu? Kêu con tôi nghe điện thoại."

Tiêu Hà Hà nghe xong anh ta khả năng muốn đe dọa Ngũ Điền, lập tức nói: "Anh bây giờ đang ở nói dối. Anh kêu Ngũ Điền làm cái gì? Rõ ràng là anh đánh bé sợ tới mức bé không dám về nhà, anh cứ nhiên còn nghĩ muốn đe dọa bé, anh thật sự là đáng giận cực kỳ, tôi cho anh biết tôi thật sự phải báo cho cảnh sát, anh chờ xem Tôi lập tức liền báo cảnh sát."

"Tiêu Hà Hà." Tần Trọng Hàn liền chưa thấy qua ngọc như vậy nữ nhân, cô làm sao có thể tin một đứa bé nói?

"Sao." Trả lời xong, Tiêu Hà Hà đột nhiên dờ dẫm: "Anh, làm sao anh biết tôi là Tiêu Hà Hà?"

Tần Trọng Hàn giữa trán cau chặt, lộ ra một cổ yêu nghiệt một loại khí tức: "Cô cứ nhiên không có lưu số điện thoại của tôi. Chết tiệt, cô dám."

"Tôi vì sao phải lưu số điện thoại của anh? Anh cho là anh người nào a? Làm sao anh biết tên của tôi?" Tiêu Hà Hà không sợ chết tiếp tục nói.

Cái thanh âm này lại vẫn thật sự có chút quen thuộc, người nào? Người nào? Người nào a?

Tần Trọng Hàn thanh âm của trầm xuống: "Tôi chính là biết. Ngũ Điền đâu?"

"Mặc danh kỳ diệu, quân anh tại sao biết tên, dù sao anh không thể đánh con của anh, đây là trái pháp luật. Tôi cho anh biết, liên tính anh có biết tên của tôi tôi cũng không sợ, tôi chính là phải báo cảnh sát."

"Tiêu Hà Hà." Lần thứ hai nhẫn nại không được, Tần Trọng Hàn trầm giọng quát lạnh.

Tiêu Hà Hà bất thành linh bị một tiếng gào thét dọa người nhảy dựng, điện thoại thiếu chút nữa rơi trên mặt đất, cũng rốt cục nghe ra điện thoại đầu kia người là ai: "Anh, anh, anh là tổng giám đốc?"

Cuối cùng nghe ra anh là ai vậy rồi, Tần Trọng Hàn sắp chịu không nổi nữ nhân này rồi.

"Ừ." Một đạo băng lãnh mà trầm thấp nam âm theo đầu kia vang lên, trầm thấp, đơn giản một chữ trong nghe không ra một tia cảm xúc, nhưng là Tiêu Hà Hà lại sợ ngây người.

Trời!

Làm sao có thể là tổng giám đốc?

Đúng rồi, nhớ rõ ở Seoul thì anh nói có con trai, chẳng lẽ Ngũ Điền là con của anh. Cái này cũng, quá, thật trùng hợp đi?

"Con tôi ở chỗ của cô?" Tần Trọng Hàn hỏi.

"Dạ. Tổng giám đốc, tôi lập tức đưa bé qua đi."

"Không cần." Tần Trọng Hàn chưa từng quên trên vai cô bị thương: "Tôi đi đón."

"Tổng giám đốc, anh có thể hay không đừng đánh Ngũ Điền nữa?" Tiêu Hà Hà lại nói tiếp: "Anh có biết hay không bé cực kỳ thương cảm a, một mình ở trạm xe bus khóc, anh sao có thể đánh bé đây?"(Trời ơi, chịu không nổi nữ chính, thật>.<)

"Tiêu Hà Hà, tôi không đánh nó, cô gái chết tiết." Anh rút cuộc muốn nói bao nhiêu lần cô mới tin tưởng a?

"Anh còn nói anh không đánh? Anh hiện tại đang nói dối, lại vẫn đe dọa tôi, anh căn bản có khuynh hướng ngược đãi, tổng giám đốc, không thể tưởng được anh không khỏi bá đạo, không giảng đạo lý, còn là một ngược đãi cuồng a!"

"Cô." Tần Trọng Hàn chán nản: "Cô gái chết tiết."

"Xem đi. Chính anh lại đang mắng, tôi rút cuộc biết Ngừ Điền vì sao phải rời nhà đi ra ngoài, vốn dĩ anh thật sự cực kỳ khủng bố, đứa nhỏ này thật đáng thương a." Tiêu Hà Hà biên cạnh lắc đầu biên cạnh thở dài, như vậy cực kì tiếc hận Ngừ Điền như thế nào sanh ở trong gia đình này đây?

"Tiêu Hà Hà, cô ở đâu." Tần Trọng Hàn không thời gian cùng cô lè mề rồi.

"Anh trước tiên bảo chứng cô không biết lại đánh bé? Thấy bé không được đánh bé tôi mới nói cho anh biết." Tiêu Hà Hà nhưng chưa từng quên chính mình gọi điện thoại mục đích.

"Được. Tôi bảo đảm." Tần Trọng Hàn rút cục nhìn không được bảo đảm, trời biết anh có bao nhiêu không cam tâm tình nguyện đi, nữ nhân này thật sự là cố chấp làm cho người ta lú lờ.

"Anh xác định?"

"Tôi xác định."

"Tốt lắm, tôi ở đường 1 Vĩnh Hạng chờ anh." Tiêu Hà Hà nhớ lại được vội vàng đem Ngừ Điền mang tới bên kia, tuyệt đối không thể để cho Tần Trọng Hàn biết chỗ ở của mình, người nam nhân này quá nguy hiểm, có vợ con... Vân vân, giống như Ngừ Điền nói không mẹ.

Thật sự là đứa bé đáng thương, không nghĩ tới tổng giám đốc là cái ngược đãi cuồng a.

"Chờ tôi 15 phút." Nói xong, cúp điện thoại.

Thịnh Thịnh trong phòng, Thịnh Thịnh đang ở mở ra máy tính, mấy ngày nay cũng không ở nhà, không biết chú cho nó nhấn lại sao, cảm thấy được của trò chơi nó như thế nào?

"Ngừ Điền, anh cho em chơi trò chơi của anh có được hay không?" Thịnh Thịnh phi thường nhiệt tình dẫn bé đến xem kiệt tác của nó.

"Được." Ngừ Điền còn có chút thẹn thùng, nhưng đã cùng Thịnh Thịnh rất quen thuộc rồi.

Tiêu Hà Hà vừa vận cúp điện thoại tìm đến Ngừ Điền: "Ngừ Điền, đi gọi điện thoại cho cha con, cha muốn đến đón con. Bảo đảm không đánh con.

"Dì." Ngừ Điền có chút không tha, dì rất ôn nhu a..., nấu đồ ăn cũng ăn thật ngon, cậu nghĩ muốn ở tại nơi này cái nơi này của dì.

"Làm sao vậy?" Tiêu Hà Hà ôn nhu hỏi, như thế nào cũng không nghĩ tới trước mắt đứa nhỏ này chính là con trai của tổng giám đốc, bộ dáng cũng không giống nha, đứa nhỏ này nhất định là giống mẹ, Tiêu Hà Hà nghĩ.

"Dì, cha con giận sao?" Ngừ Điền lo lắng cho mình trốn đi để cho cha giận, trong lòng bé cực kỳ áy náy nha.

"Cha con lính bảo an địa phương chứng minh không đánh con, yên tâm đi." Tiêu Hà Hà kiên nhẫn nói.

"Mẹ, cha Ngừ Điền biết sai lầm rồi sao?"

"Ừm. Biết rồi, Thịnh Thịnh thay quần áo, chúng ta đi đưa Ngừ Điền." Tiêu Hà Hà nói.

"Dạ." Thịnh Thịnh đang ở xem MSN của nó.

Vừa mở ra, liền nhìn đến nhảy ra khung đối thoại, Thịnh Thịnh lập tức đứng lên, hưng phấn kêu to: "A. Thúc thúc nói con thiết kế cực kỳ tốt, mẹ, mẹ, con thành công rồi."

Tiêu Hà Hà sùng sốt, tầm mắt chuyển hướng con trai, khó hiểu hỏi: "Cái gì thành công."

Thịnh Thịnh cười đến cực kỳ sáng lạn, nghĩ đến còn không có cùng thúc thúc bàn kỹ hơn, thúc thúc có nói mua trò chơi, nhưng là lại vẫn không biết có phải hay không là thật sự, còn phải xác định hạ xuống, không thể vô ích vui mừng một hồi, lập tức an tĩnh lại: "Mẹ, người đưa Ngừ Điền có được hay không, con có việc."

"Con có thể có chuyện gì a?" Tiêu Hà Hà không biết con trai đang nói cái gì: "Con không tiễn Ngừ Điền sao?"

Thịnh Thịnh lập tức đi tới, cầm tay Ngừ Điền: "Ngừ Điền, anh có chuyện a..., để cho mẹ anh đưa em, cha em mà nếu là lại đánh em, em liền tới ở nhà của chúng ta, đến lúc đó giùm anh cho em nằm ở có được hay không?"

Tiêu Hà Hà đã nắm tay Ngũ Diên, Ngũ Diên ngẩng mặt lên, nhìn đến Tiêu Hà Hà mỹ lệ ôn nhu khuôn mặt, gât gât đầu, cậu có thể đơn độc cùng đi ngốc một hồi, thật tốt!

"Thịnh Thịnh, mẹ sẽ trở lại thật nhanh." Tiêu Hà Hà không có miễn cưỡng con trai.

"Tốt, Ngũ Diên tạm biệt." Thịnh Thịnh lại tiếp tục nôi ở trước máy tính bắt đầu tiếp tục xem nhắh lại.

"Thịnh Thịnh tạm biệt." Ngũ Diên thật biết điều cùng thịnh Thịnh nói lời từ biệt.

"Dì, con về sau có thể thường tới nhà dì chơi không?" Trên đường, Ngũ Diên hỏi Hà Hà.

"Đương nhiên, chỉ cần con có thời gian, cho con số điện thoại dì, đến lúc đó con tới chơi! Nhưng là Ngũ Diên, gặp được sự tình không thể tái rời nhà đi ra ngoài, bởi vì cha hơn là rất thương yêu con, sẽ sốt ruột, hiểu không?"

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Cô hiểu lầm

Edit:DinhHa

Beta: Tiểu Mẫn.

"Uh'm!" Nghiêm túc gât đầu, Ngũ Diên trên mặt tràn đầy nụ cười vui vẻ, về sau cũng có thể nhìn thấy dì, trong lòng bé thật cao hứng a.

Tiêu Hà Hà nhớ lại để cho còn phải giáo dục một phen tổng giám đốc, cũng không thể đe dọa đứa bé, sẽ ở bé còn nhỏ trong lòng lưu lại bóng mờ. Ngũ Diên đáng yêu như thế, dễ dàng như vậy thẹn thùng, tám phần là bị Tần Trọng Hàn cái kia quái tính tình sợ tới mức.

Đầu ngõ, Tiêu Hà Hà cùng Ngũ Diên đi tới đó thời gian, liền nhìn đến xe màu xanh ngọc cửa xe bên cạnh, nam nhân nghiêng dựa một cái dáng người thon dài, mà người nam nhân kia chính đang đang hút thuốc lá, toàn thân phát ra khí tức, liền là cái cừu ngu chí tôn nam nhân, khí tràng rất đủ.

Vừa nhìn thấy Tần Trọng Hàn, Ngũ Diên lập tức buông ra tay Tiêu Hà Hà, chạy về phía anh đi:"Cha."

Tần Trọng Hàn ngồi xổm xuống nhất bả ôm lấy con trai, giọng nói ôn nhu: "Như thế nào rời nhà đi ra ngoài? Vạn vừa gặp phải người xấu làm sao?"

"Cha, con sai rồi." Ngũ Diên chột dạ nói, cậu chỉ là muốn chính mình xuất lai giải sầu, chính mình tìm mẹ, bởi vì cha bận quá, cũng chưa thời gian, bé đã đợi không kịp.

"Kia như thế nào nói với người cha mà đánh con đây?" Tần Trọng Hàn thanh âm của vẫn cực kỳ ôn nhu.

"Con lầm rồi." Ngũ Diên tiếp tục nói áy náy.

"Chỉ cần không có việc gì là tốt." Tần Trọng Hàn vỗ vỗ phía sau lưng cậu, không quá tự trách cậu.

Tiêu Hà Hà bị một màn này sợ ngây người, không phải đâu, bọn hấn cha con xem ra ở chung cực kỳ hảo a, như thế nào Ngũ Diên còn nói Tần Trọng Hàn đánh cậu?

Tần Trọng Hàn hỏi đầu nhìn thấy Tiêu Hà Hà, ánh mắt phức tạp mà ái muội. Nhìn thật sâu cô liếc mắt một cái, đem con trai đặt xuống: "Cùng dì nói, cha mà cho tới bây giờ không đánh qua con."

"Dạ." Ngũ Diên lập tức ngoan ngoan đi đến Tiêu Hà Hà trước mặt, thấp cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói: "Dì, thực xin lỗi, con lầm rồi. Ngũ Diên nói dối, cha cho tới bây giờ không đánh qua Ngũ Diên, là Ngũ Diên chính mình nói dối."

"A." Tiêu Hà Hà hoàn toàn nán lại:"Thật sự, có thật không?"

Ngũ Diên nhận chân gât đầu:"Là Ngũ Diên nói dối."

Tần Trọng Hàn đã đi tới, bóng dáng cao lớn ở Tiêu Hà Hà thân trước đứng ổn, trên mặt là phức tạp thần sắc: "Tôi không đánh quá nó, chưa từng có."

Anh nói lời này, như là đang giải thích cái khác cái gì, nhưng là Tiêu Hà Hà lại cảm thấy xấu hổ cực kỳ, không nghĩ tới mình là hiểu lầm.

"Tổng giám đốc, thực xin lỗi. Tôi không biết, tôi cho rằng..." Tiêu Hà Hà có chút quần bách mở miệng.

Cô thật sự không nghĩ tới chính mình trong điện thoại cái kia chút chất vấn, những cái này thao thao bất tuyệt cứ nhiên đều thành nhiều lời, hóa ra, hóa ra là như vậy, anh không đánh qua Ngũ Điền, đúng nha, bé trên người nhất điểm thương tổn đều không có, xuyên như vậy sạch sẽ xinh đẹp như vậy làm sao có thể như là đứa nhỏ bị đánh a?

"Ngũ Điền, đi lên xe cùng cha." Tần Trọng Hàn nói.

"Dạ." Lưu Luyện không rời mắt nhìn Tiêu Hà Hà, Ngũ Điền vào trong xe.

Tiêu Hà Hà cực kỳ quần bách, cô cảm giác mình thật sự là quá lỗ mãng rồi, không có hỏi rõ ràng liên lung tung giáo huấn người, thật là thật là làm cho người ta phát giận.

"Tổng giám đốc." Tiêu Hà Hà ngẩng đầu nghĩ muốn giải thích, nhìn thấy Tần Trọng Hàn long lanh lượng con người đen nhìn chăm chú vào cô, cô khẩn trương nín thở.

Ánh sáng dưới đèn neon, âm u không rõ, để cho Tần Trọng Hàn đích biểu tình tựa hồ càng thêm cao lớn, vĩ đại hình chiếu đem đứng ở trước mặt anh Tiêu Hà Hà che đầy kín.

"Tổng giám đốc, tôi đi về, về sau quan tâm nhiều hơn một phen Ngũ Điền." Vừa thấy không khí có chút nặng nề, Tiêu Hà Hà lập tức muốn xoay người.

"Đợi một chút." Trầm thấp nam âm Tần Trọng Hàn ung lại hướng lên.

Tiêu Hà Hà dừng lại, nhìn đến anh phụt lên mà ra bạch sắc vòng khói tràn ngập bốn phía, âm u ngọn đèn thêm nữa bạch sắc sương khói, cũng làm cho người thấy không rõ lắm giờ phút này biểu tình trên mặt anh, chỉ là một ít đôi mắt ung song hẹp dài lại ở âm đạm trong bắn ra sắc bén quang mang.

"Tổng giám đốc còn có việc?" Tiêu Hà Hà nín thở.

"Bờ vai cô ra sao?" Tầm mắt của anh rơi vào vết thương trên vai cô.

"Ách! Vẫn còn rất đau." Tiêu Hà Hà cười cười: "Bất quá tốt hơn nhiều, cảm ơn tổng giám đốc quan tâm."

"Ngày mai không cần đi làm." Tần Trọng Hàn trầm giọng nói.

"Được." Nàng gật đầu, đột nhiên nghĩ đến cái gì lại nói: "Có thể hay không trừ tiền lương?"

Tần Trọng Hàn kinh ngạc: "Cô thiếu tiền?"

"Coi như tôi chưa nói." Vô nghĩa, đương nhiên thiếu tiền, chỉ là quân tử lấy yêu tiền làm đạo: "Tổng giám đốc ----"

"Ngày mai giữa trưa tôi tới đón cô." Tần Trọng Hàn chợt đột nhiên mở miệng, cắt đứt lời của cô, lại không hề vọng hướng cô, chỉ là thâm sâu hút một hơi thuốc, giọng nói nặng nề được truyền đi lên.

Tiêu Hà Hà đột nhiên lập tức sững sốt, không biết theo như lời anh nói là có ý gì, tới đón cô làm chi?

Có thể là không có nghe được câu trả lời của cô, cô phút chốc ngẩng đầu, mắt híp lại, trên mặt hiện lên một tia nghi vấn: "Làm sao vậy? Không được?"

Anh nói cái gì ý tứ a? Muốn đón cô làm chi?

Xem đến cô trước mặt còn chưa phản ứng kịp, anh lại nhíu mày: "Chẳng lẽ người ngày mai không thể ra ngoài?"

"A?" Tiêu Hà Hà nghĩ không ra anh rốt cuộc muốn làm chi, "Không phải a, tôi có thể ra ngoài, nhưng là tổng giám đốc có ý tứ gì đây? Đón tôi làm cái gì?"

Thế nhưng anh lại như là đột nhiên trong lúc đó có hưng trí, hoặc là chợt đột nhiên tâm tình rộng rãi, thân thể hướng cô dựa qua đây, trên mặt hơi hơi tràn ra cười: "Đáp tạ em thu lưu con tôi, cũng thuận tiện nghe một chút về chiều cổ con trai tâm đắc của em."

Tựa hồ nói đường hoàng, mà cô tựa hồ cũng không có lý do cự tuyệt, nhưng cô lại không nghĩ cùng anh có thêm một tầng kết giao: "Tổng giám đốc, tôi..."

"Quyết định như vậy." Tần Trọng Hàn lại hít một hơi thuốc lá, sương khói từ từ phun tới. "Có ý kiến?"

"Tôi không đi." Tiêu Hà Hà gật gật đầu, cũng nhẹ nhàng thở ra. Cảm giác tựa hồ cự tuyệt trong lòng tựa hồ cũng kiên định rất nhiều.

"Vì cái gì?" Tần Trọng Hàn không chút để ý bộ dạng, nhíu mày xem cô: "Không nghĩ muốn theo tôi cùng nhau ăn cơm?"

"Vâng." Tiêu Hà Hà nặng ra một chữ.

"Em sợ cái gì?" Tần Trọng Hàn toàn thân lộ ra vô hình hết sức ép khí tràng, trầm giọng nói, nữ nhân chết tiết, lại cự tuyệt.

"Tôi không sợ cái gì hết." Tiêu Hà Hà đột nhiên cảm giác có chút xấu hổ, có chút không biết làm sao.

"Ngày mai giữa trưa 11 giờ, gặp chỗ này." Thế nhưng anh lại vẫn chưa buông tha cô, vẫn đang hưng trí nồng hậu, thâm thúy con người thủy chung nhìn ở trên mặt của cô.

Tiêu Hà Hà để cho anh nhìn chăm chú được toàn thân không được tự nhiên, đúng lúc lại nhanh chóng nhớ lại vấn đề của anh: "Được rồi..."

Trả lời cực kỳ không tình nguyện, điều này làm cho Tần Trọng Hàn mày đi theo lại nhìn lại.

"Tổng giám đốc, hẹn gặp lại." Tiêu Hà Hà không đợi anh nói nữa, rất nhanh chạy trở về trong ngõ nhỏ.

Tần Trọng Hàn mắt nhìn chỗ cô ở, là kiểu cũ cư dân khu, xem ra có chút năm, mấy năm nay nàng như thế nào trôi qua? Vì cái gì có tiền bạc kinh tế lại vẫn như vậy túng quẫn?

Ngữ Điện ghé vào cửa kính, vẫn nhìn bóng lưng Tiêu Hà Hà rời đi, vẫn đang không có thu hồi tầm mắt.

Tần Trọng Hàn mở cửa xe, nhìn qua liền là con trai đối Tiêu Hà Hà lưu luyến ánh mắt, nhưng lại vô pháp mở miệng trách cứ bé rời nhà trốn đi.

"Cha, dì thật đẹp a...." Ngữ Điện thì thầm nói nhỏ, nếu là mẹ cũng xinh đẹp như vậy ôn nhu nên có bao nhiêu tốt a!

"Ừ." Tần Trọng Hàn đột nhiên có chút phiền phức, giúp con nịt chặt giây an toàn: "Ngồi yên, chúng ta đi về nhà."

"Ông nội có tức giận không?" Ngữ Điện cực kỳ an tĩnh hỏi.

"Sẽ." Tần Trọng Hàn nói.

"Cha giận sao?"

"Không có!"

"Thực xin lỗi."

"Lần sau không được như vậy." Tần Trọng Hàn lái xe, sờ sờ đầu Ngữ Điện đầu: "Ngữ Điện thích dì sao?"

"Thích." Ngữ Điện trả lời thành thật.

"..."

"Cha, mẹ có xinh đẹp như vậy sao?" Ngữ Điện lại hỏi.

"Không kém bao nhiêu đâu." Tần Trọng Hàn trong lòng càng phiền phức rồi.

"Cha, vì cái gì mẹ không cần Ngữ Điện? Là Ngữ Điện không ngoan sao?" Nhắc tới cái này, Ngữ Điện lóe sáng mắt to thoáng chốc ảm đạm rồi tiếp xuống.

Trong xe, đột nhiên lặng im xuống.

Mẫn cảm Ngữ Điện lập tức ý thức được vấn đề của mình hơi nhiều, cha mà không thích người hỏi mẹ: "Cha, thực xin lỗi."

Tần Trọng Hàn trong lòng đau xót, lắc đầu: "Ngữ Điện thật sự rất muốn một người mẹ phải hay không?"

"Dạ." Cực kỳ nhận chân gật đầu, Ngữ Điện cực kỳ nhỏ giọng nói: "Nhưng là cha tức giận không? Nếu là cha mà thương tâm lời nói Điện sẽ không cần, dĩ đáp ứng Ngữ Điện, có thể về sau có thể đến nhà dì chơi! Muốn là có thể thường xuyên có một cái dì nấu cơm cho Ngữ Điện ăn nói, kia, không có mẹ cũng được..."

"Cô ấy nấu cơm cho con ăn?" Tần Trọng Hàn nhú mày, có chút kinh ngạc.

"Dạ, dĩ nấu đồ ăn cùng nhà chúng ta không giống a..., ăn thật ngon, có hương vị nhà." Ngữ Điện nói thật nhỏ: "So với đại trù sư bá b của ông nội nấu không tôi ăn a...."

"Là sao?" Tần Trọng Hàn đột nhiên hâm mộ Khởi nhi từ đến đây, "Vậy sau này cha sẽ dẫn con đến nhà của dì ăn cơm."

"Có thật không?"

"Thật." Tần Trọng Hàn trong đầu đột nhiên hiện ra một nhà ba người ngồi vây quanh ở một cái bàn ăn bên cạnh vui vẻ hòa thuận bộ dạng, kia từng là anh cực kỳ khát vọng, tuy nhiên nó chung quy không có đã đến quá!

"Trương mẹ nấu đồ ăn không thể ăn sao?" Tần Trọng Hàn lại hỏi.

Ngữ Điền suy nghĩ, lắc đầu: "Không phải, cha, Trương mục không có hương vị mẹ a..., di có hương vị mẹ."

Ngữ Điền đều không biết rõ vì cái gì, dù sao hôm nay gặp được di thật tốt a...!

Tần Trọng Hàn lại bởi vì Ngữ Điền mà nói, lâm vào trong lúc khiếp sợ, hương vị mẹ. Ông trời thật sự cực kỳ sẽ an bài.

Một đêm này, Tiêu Hà Hà không hiểu sao lại mất ngủ, nhớ lại giữa trưa ngày thứ hai tổng giám đốc muốn tới chuyện tình.

Giữa trưa thời gian mười giờ, Tiêu Hà Hà liên càng thêm không yên bất an, trong lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi, khăn trương là không thành bộ dáng, chỉ là liên cô chính mình cũng không biết mình ở khăn trương cái gì.

Mười một giờ a, mười một giờ tổng giám đốc muốn tới rồi.

Sáng sớm, cô đưa Thịnh Thịnh đi vườn trẻ, sau đó trở về liền một mực thở dài qua.

Nghĩ đến nhiều lần anh bá đạo sợi dây nịt hôn, không có bất kỳ lý do, chính là như vậy thỉnh linh xảy ra hôn cô, sau cô nghĩ muốn chất vấn anh, bọn họ này tính cái gì?

Đúng vậy. Đây quan hệ tính cái gì?

Nghĩ đến nịt hôn của anh, Tiêu Hà Hà cảm giác được trên mặt mình ở phát đỏ lên.

Điện thoại đột nhiên vang lên.

Tiêu Hà Hà hoảng sợ, trong lòng giống thật sự gỗ trống.

Vừa thấy điện thoại, đúng là ngày hôm qua gọi trôi qua, cô khi trở về đưa vào tên của anh ---- Tần tổng giám đốc.

"Alo." Cô tiếp điện thoại, nín thở nói.

"Mười phút sau đến." Anh trầm thấp tiếng nói truyền đến, đánh vào Tiêu Hà Hà trong lòng, nhảy dựng không ngừng.

"Không phải mười một giờ sao?" Cô nhỏ giọng hỏi, sao anh tới sớm như thế?

"Trước đi bệnh viện. Chờ tôi." Cúp điện thoại.

Tiêu Hà Hà nhìn xem y phục, đột nhiên không biết nên mặc cái gì y phục, cảm giác này như là, như là hẹn hò? Ách! Nghĩ như vậy đột nhiên mặt có đỏ lên, hòa thiêu hỏa thiêu cảm giác.

Vội vàng thay đổi vội vàng thay đổi y phục, bởi vì trên vai thương tổn, cô chỉ ăn mặc quần áo thường.

Tiêu Hà Hà đi ra ngõ nhỏ thời gian, liền nhìn đến Tần Trọng Hàn quần áo trắng, màu đen quần tây bao vây lấy hai chân anh thon dài. Anh tùy ý tựa vào xe, tư thế tiêu sái.

Tóc đen nồng đậm được che cặp kia ưng mẫu, lại lộ ra một tia long lanh ánh sáng mang, rạng rỡ phát sáng. Anh yên lặng rũ mắt xuống, còn không có đi, vì thế lấy một điều châm đi tới.

Anh không thích chờ phụ nữ, luôn luôn đều là nữ nhân chờ anh, thế nhưng một lần, ngoại lệ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Hễ kêu là tới

Edit: DinhHa.

Beta: Tiểu Mẫn.

Tiêu Hà Hà đứng xa xa nhìn, hít một hơi thật sâu, đi nhanh tới.

"Tổng giám đốc." Tiêu Hà Hà đi đến trước mặt anh, chào hỏi.

Tần Trọng Hàn ngẩng đầu lên, gặp cô, nhìn quần áo cô mặc, Tần Trọng Hàn có chút kinh ngạc. Cô cứ nhiên ăn mặc bình thường, cứ để mặt mộc không trang điểm theo tùy đi ra ngoài.

Bóng dáng Tiêu Hà Hà nhỏ gầy, toàn thân trong bộ quần áo nhẹ nhàng, thoải mái, tóc cũng tùy ý rối tung xõa trên vai, cô giống như một cô em gái nhà bên, đơn giản mà thuần khiết.

Phụ nữ như vậy không phải loại phụ nữ anh thích, bởi vì quá thuần khiết. Nhưng giờ khắc này, nhìn cô đi tới, vậy mà cảm thấy lúc này cô thoải mái, bình tĩnh so với trước kia, đã lâu không có cảm nhận được, lâu đến làm cho anh đối với phụ nữ đều mất hết niềm tin.

"Lên xe." Tần Trọng Hàn rất nhanh thu lại ưu tư, lịch sự giúp cô mở cửa xe.

Tiêu Hà Hà nhớ lại, đây lần đầu tiên tổng giám đốc mở cửa xe, mấy lần trước anh đều là nhét cô vào trong xe, giống như nhét một hàng hóa nào đó, bây giờ ôn nhu như vậy thật sự có chút không quen.

Tần Trọng Hàn đóng cửa xe, đi vòng qua ghế lái, mở cửa ngồi vào.

Mùi thuốc thoang thoang truyền đến, Tiêu Hà Hà ngăn ra, anh ngồi gần bên cạnh, nghiêng đầu nhìn cô, cô có chút khản trương, ánh mắt chống lại đôi con ngươi thâm thúy màu hổ phách.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa kính xe phát ra hào quang, chiếu sáng lên gương mặt cương nghị, có chút đào hoa của một công tử bất cần đời. Đáy mắt anh mang theo sương mù, trêu tức mà mỉm cười: "Cô tinh thần không tốt, tối hôm qua ngủ không ngon?"

"A?" Tiêu Hà Hà không thể tưởng được anh cứ nhiên sẽ hỏi cô vấn đề như vậy. Đúng là đêm hôm qua cô mất ngủ, có nên nói thật không, nhưng anh làm sao biết?

Tiêu Hà Hà quần bách cầm chặt túi xách, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi phiểm hồng.

Tiêu Hà Hà vẫn đang trong thời gian ngưng ngừng, Tần Trọng Hàn đột nhiên hưng phấn trêu chọc: "Đi ăn cơm cùng tôi cô vui đến không ngủ được sao?"

Lời nói đùa của anh làm cô hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống.

Anh dường như chưa nói đùa, càng có vẻ ái muội vài phần, cô đứng nên là kiên quyết phủ nhận, lại không biết là quỷ Thủy Thần sai khiến nói: "Phải, bởi vì tổng giám đốc mà tôi mất ngủ."

Tần Trọng Hàn kinh ngạc, tiện đà nụ cười trên mặt lớn hơn nữa, Tiêu Hà Hà thậm chí nghe được từ trong cổ họng của anh phát ra tiếng cười trầm thấp mà tán mạn. Đây vẫn là lần đầu tiên, cô nghe được anh như đứa bé cười lớn như vậy, trên mặt cười không có băng lãnh cùng trào phúng, chỉ là thanh âm sung sướng cười sáng khoái, đơn giản như vậy mà khoái hoạt.

"Tổng giám đốc." Tiêu Hà Hà đều nhanh ngồi không yên. Có tốt như vậy cười sao?

"Vì cái gì?" Tần Trọng Hàn rút cuộc nhin cười, tay cầm tay lái, cũng không vội khởi động xe, mắt mang ý cười không rời khỏi khuôn mặt cô.

Tiêu Hà Hà khuôn mặt đỏ bừng, anh nhìn chăm chú làm toàn thân cô không được tự nhiên, nhanh chóng nhớ lại vấn đề của anh: "Bởi vì không biết tổng giám đốc vừa muốn làm gì? Sợ tổng giám đốc sẽ cho tôi ba trăm ngàn, tôi chỉ sợ cả đời cũng không trả nổi."

Anh không thể tưởng được câu trả lời của cô lại là như vậy, thất thần chỉ chớp lát, lập tức cười lớn: "Cho nên về sau tôi gọi là cô, muốn hề kêu là tôi!"

"Tôi không phải gái tuyển dụng." Tiêu Hà Hà chu miên có chút nặng nề.

"Cái gì?" Tần Trọng Hàn hay là nghe đến lời cô nói, ánh mắt giao động.

Cô giương mắt, anh không hề chớp mắt nhìn chăm chăm cô, cô vội vàng cúi đầu: "Tôi nói cầu xin anh tha cho tôi."

"Ba trăm ngàn." Anh cười uy hiếp, sau đó cả người đến gần.

"Anh định làm gì?" Tiêu Hà Hà lập tức khản trương lên, sợ tới mức nhắm hai mắt lại.

Tần Trọng Hàn nhìn cô đáng vẻ khản trương, lại một lần nữa trầm thấp nở nụ cười.

"Lại vẫn sợ tôi như thế?" Thi thảo mở miệng, trong ánh mắt hiện lên suy nghĩ sâu xa, Tần Trọng Hàn cân nhắc nhìn hướng Tiêu Hà Hà, giờ khắc này, cô ôn nhu nhu thuận, chỉ là cô như vậy, ngẫu nhiên sẽ bạo phát, cực kỳ giống con nhím nhỏ.

Hô hấp của anh phun trên mặt cô, Tiêu Hà Hà mặt nóng rát: "Tôi sợ. Anh có thể cách tôi xa một chút!"

Cô cảm giác mình đã nửa phút không hô hấp, hít thở không thông.

"Mở mắt ra." Anh trầm giọng nói, ngữ điệu trêu tức: "Sợ tôi ăn em hay sao?"

Cô sợ tới mức mở to mắt, nhìn anh gần trong gang tấc trước mặt, anh thở ra hơi thở tươi mát thuộc về anh chui vào trong phổi của cô. Cô sợ tới mức lại một lần nhắm mắt lại, khẩn trương khẽ gọi: "Tổng giám đốc, anh cách tôi xa một chút."

Tần Trọng Hàn bỗng nhiên nhếch môi đơn giản cười rộ lên, trong hai tròng mắt hàm chứa sắc thái thắng lợi. Nhún vai, dung nhan lạnh lùng trước mặt giờ phút này ờ tươi cười nhạt dần, tản mát ra mị lực mê hoặc lòng người: "Được rồi, tôi giúp cô thắt chặt giây an toàn sau đó cách xa cô ra."

Nói xong, anh thật sự giúp cô kéo dây an toàn, cài lên rồi ngồi trở lại vị trí của mình.

Sau đó, lại phát ra tiếng cười êm tai dễ nghe: "Tiêu Hà Hà, cô làm gì sợ tôi như vậy?"

Tiêu Hà Hà mở mắt ra, lại càng thêm quần bách, cô giống như hiểu lầm cái gì đi?

"Tổng giám đốc, anh có ý." Giật mình lời chính mình mới nói ra, Tiêu Hà Hà hận không thể cắn roi đầu lưỡi của mình. Nín nọt cười, chống lại gương mặt tuấn mỹ của Tần Trọng Hàn, nuốt nuốt nước miếng, mau chóng nói: "Tổng giám đốc, không cần làm phiền, đi ăn cơm quá phiền toái, tôi muốn về nhà."

"Ra ngoài ăn phiền toái, thế tôi với cô về nhà ăn như thế nào? Như vậy cô sẽ không cảm thấy phiền toái nữa, nấu thêm một phần cũng sẽ không mệt chết." Cố nén cười, Tần Trọng Hàn nghiêm trang mở miệng, trong đầu nghĩ đến Ngữ Điền nói cô nấu ăn rất ngon, so với đầu bếp trong nhà nấu ngon hơn, vậy anh thật đúng là muốn nếm thử.

"Vẫn là nên ra ngoài ăn." Cô mới sẽ không để cho anh vào nhà cô. Người đàn ông trước mặt này quá mức thông minh lạnh lợi, tiếp xúc nhiều hơn, chết như thế nào cũng không biết.

Không thể không nhượng mảy, Tần Trọng Hàn khởi động xe, ánh mắt có vẻ đắm chiều, chăm chú nhìn Tiêu Hà Hà: "Xem ra cô cực kỳ bài xích tiếp xúc với tôi, nhưng trái lại cô thành công khơi gợi lên hứng thú của tôi."

"Không phải, tổng giám đốc là cấp trên của tôi, tôi nên tôn trọng anh." Tiêu Hà Hà tâm thành thích nhảy dựng lên, anh nói cô thành công dẫn tới hứng thú của anh, trời ạ, cô thật muốn chết đi.

"Tiêu Hà Hà."

"Ừm." cô chờ anh nói lời kế tiếp, nhưng là thế nhưng anh lại trầm mặc không nói.

Tiêu Hà Hà len lén nhìn mắt bên người đàn ông kia như đao khắc bên cạnh, đàn ông đặc biệt cương nghị, mà không che giấu được mị lực hơi thở hòa khí càng làm cho phụ nữ vì anh mà điên cuồng mê loạn. Chỉ là cô chưa bao giờ mộng tưởng hảo huyền, cũng sẽ không hy vọng xa vời với tình yêu giáng trên đầu mình. Bởi vì cô đã sớm mất đi tư cách.

"Tiêu Hà Hà, cô cùng những người phụ nữ kia khác nhau." lời này không nói ra miệng, Tần Trọng Hàn tiếp tục lái xe, nhưng là ở trong lòng, thế nhưng anh lại đối bên người cái này tiểu nữ nhân có nhận thức.

"Ngữ Điền cực kỳ thích cô." Tần Trọng Hàn nói.

"Tôi cũng rất thích bé." Tiêu Hà Hà ngấm lại đứa bé kia, môi hồng răng trắng, cùng Thịnh Thịnh giống nhau đều là đứa bé đáng yêu, chỉ là Thịnh Thịnh rất hoạt bát, còn đứa bé kia căn bản rất hay xấu hổ, mắc cỡ làm cho người đau lòng: "Tổng giám đốc, ngày hôm qua thật sự rất xin lỗi, tôi không biết chân tướng sự tình, nói lời không nên nói, anh đừng để ở trong lòng..."

Giờ phút này nghe cô giải thích, Tần Trọng Hàn bất động nhìn Tiêu Hà Hà, như có như không nụ cười nhiễm lên khóe miệng, lưỡi biếng mở miệng nói: "Cô nói gì? Tôi đã quên."

Quên? Tiêu Hà Hà không tin tưởng nhìn Tần Trọng Hàn. Đáng tiếc, nụ cười nhạt hàm chứa trên khuôn mặt nhìn không ra anh có ý gì.

Hồ nghi xoay mặt, Tiêu Hà Hà không nói gì nữa.

Tần Trọng Hàn mang cô đi bệnh viện thay băng, y tá nhìn Tần Trọng Hàn lộ ra ánh mắt si mê với anh, mà Tần Trọng Hàn không quan tâm những ánh mắt ái mộ này.

Trên hành lang hơi đông người, Tần Trọng Hàn một tay vô cùng thân thiết ôm eo Tiêu Hà Hà: "Cẩn thận, đừng để người khác đụng vào."

"Tổng giám đốc, tôi tự mình có thể đi được." Tiêu Hà Hà nghĩ muốn tránh thoát.

Thế nhưng anh lại giữ chặt eo của cô, ghé sát vào bên tai cô thấp giọng nói: "Không muốn cho tôi ôm em, thì không nên lộn xộn."

Tiêu Hà Hà sợ anh thật sự làm như vậy, chỉ canh cho tốt không thêm để ý đến, ôm eo cô cảm giác thật là tốt, Tần Trọng Hàn đen như hồ sâu trong con người lại một lần nữa hiện lên hào quang, cánh tay hơi hơi buộc chặt, để cho Tiêu Hà Hà cả người vô cùng thân thiết dựa vào ở trong lòng anh.

Nhìn đi. Tiêu Hà Hà khuôn mặt nhỏ nhắn xoắn xuyết, mắt hạ xuống, nhìn sàn nhà. nỗ lực xem người đàn ông bên cạnh tường tượng thành khúc gỗ, chỉ là khúc gỗ.

Thay băng gạc xong, cô nhất định bước nhanh chạy đi.

"Em đi đường thích cúi đầu sao?" Hơi hơi nghiêng đi ánh mắt, nhìn Tiêu Hà Hà cúi đầu nhìn dưới chân, Tần Trọng Hàn trầm thấp mở miệng, xem ra nữ nhân này cực kỳ không tình nguyện khi anh ôm cô.

"Tôi không...Đầu tôi." Nhanh chóng ngẩng đầu, còn chưa nói xong đầu cô đã va vào cằm Tần Trọng Hàn, Tiêu Hà Hà đau tới mức nguyên rủa một tiếng, cằm anh như thế nào cứng như thế.

Trời ạ! Đau chết được.

"Rất đau sao?" Tần Trọng Hàn xoa đỉnh đầu Tiêu Hà Hà bị va chạm, giọng nói mờ ám hơi có ý cười, đem cô dọa sợ tới mức này, thật thú vị.

"Anh không sao chứ?" Tiêu Hà Hà cảm giác quần bách trên đỉnh đầu tay anh rất nóng, ảo não nhũ mỳ, mau chóng kéo tay Tần Trọng Hàn xuống, cự tuyệt động tác vô cùng thân thiết của anh: "Tổng giám đốc, nên để tôi tự đi."

Anh như vậy cô căn bản không có biện pháp đi được.

"Dứt khoát như vậy đi." Thuận thế nắm chặt tay Tiêu Hà Hà, năm ngón tay đan xen nháy mắt cảm thấy thân thể Tiêu Hà Hà rõ ràng cứng ngắc, Tần Trọng Hàn trong mắt hiện lên ý cười, nắm tay cảm giác cũng thật tốt.

Rốt cuộc thay đổi băng gạc xong, miệng vết thương khép lại cũng không tệ lắm, không có lây nhiễm.

Tần Trọng Hàn lại nắm tay cô chuẩn bị đi, trong hành lang dài, một bác sĩ nữ mặc áo trắng đi tới. Tiêu Hà Hà nhìn đến bác sĩ áo trắng, hơi hơi nhíu mi, bác sĩ kia thật quen mặt a, đã gặp nhau ở nơi nào?

Tiêu Hà Hà nhất thời nghĩ không ra bác sĩ kia là ai, có lẽ là nhận sai, cô nghĩ. Lắc đầu, có thể là ngủ không ngon, đại não đều đi theo bãi công rồi.

"Tần tiên sinh?" Nào biết kia vị nữ y sinh đi đến bên cạnh bọn họ gặp thoáng qua nháy mắt, đột nhiên hô một tiếng, tựa hồ mang theo chút kinh ngạc, không thể tin được gặp đến Tần Trọng Hàn.

Tần Trọng Hàn cũng hiển nhiên thật bất ngờ: "Bác sĩ Lý, là cô."

"Tần tiên sinh khỏe không, đã lâu không gặp, không nghĩ tới hôm nay gặp được anh. Thật sự là quá tốt." Bác sĩ Lý hiển nhiên có chút ngoài bất ngờ, không ngờ Tần Trọng Hàn sẽ đến bệnh viện, mắt nhìn bên cạnh anh là Tiêu Hà Hà, tựa hồ có mấy lời muốn nói, nhưng không nói nữa.

Tiêu Hà Hà không ngốc, lập tức ý thức được chính mình rất dư thừa, nhỏ giọng nói: "Tổng giám đốc, tôi đi ra bên ngoài chờ anh."

Tần Trọng Hàn chỉ là ừ một tiếng, cô đi tới cuối hành lang, thời gian sắp rẽ ngoặt hồi đầu nhìn xung quanh, phát hiện anh cùng bác sĩ Lý đang nói gì ở đó.

Tiêu Hà Hà đứng xa xa nhìn, đi ra ngoài, lại ngăn cách bởi bức tường thủy tinh, nhìn ra xa, trong đầu thì vẫn còn nhớ lại cái gì đó.

"Tần tiên sinh, Mạc tiểu thư cô ấy gần đây khỏe không?" Bác sĩ Lý hỏi.

Tần Trọng Hàn sừng sốt, gật gật đầu: "Rất tốt."

Anh đã hơn ba năm không gặp cô ấy, chỉ là nghe nói rất tốt, bất quá cũng chỉ là nghe nói mà thôi.

Bác sĩ Lý lại nói: "Trong viện của chúng tôi hiện tại có một thiết bị tân tiến, đối với bệnh của tiểu thư rất có lợi."

Tần Trọng Hàn thân thể rõ ràng cứng đờ, trên mặt biểu tình cũng đi theo có chút cứng ngắc, sau một chút tạm dừng, anh mới chậm rãi hỏi: "Có thể trị được không?"

"Không dám nói có nắm chắc trăm phần trăm, nhưng ít nhất cũng đã có hi vọng. Chỉ là tôi liên hệ Mạc tiểu thư không được, hôm nay may mắn gặp được Tần tiên sinh." Bác sĩ Lý cười cười, hiển nhiên còn không biết nội tình.

Tần Trọng Hàn gật gật đầu: "Tôi biết rõ, tôi sẽ cho người thông báo cô ấy. Mời cô ấy tới tìm cô, bác sĩ Lý, chuyện của cô ấy còn cần cô quan tâm nhiều."

"Tần tiên sinh, người dừng khách khí, Mạc tiểu thư tốt như vậy người nhất định sẽ có báo đáp, anh yên tâm đi, có thể phục vụ cho các vị, là vinh hạnh của tôi. Tần tiên sinh, anh cùng Mạc tiểu thư nhất định sẽ có con của hai người."

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mạ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Người quen cũ

Edit: Kiều Anh

Beta: Lan Vy

Tần Trọng Hàn về mặt tựa hồ có chút dờ dẫm, là lời nói bác sĩ Lý để cho anh lâm vào dờ dẫm: "Bác sĩ Lý, tôi sẽ nghĩ biện pháp liên lạc với cô ấy, cảm ơn ông."

"Được. Hẹn gặp lại." Bác sĩ Lý nói xong, đi về phía thang máy.

"Cái đó ---" Tiêu Hà Hà bước đến bác sĩ Lý, đột nhiên xông vào hành lang bệnh viện, lớn tiếng hô: "Bác sĩ, chờ một chút."

Tần Trọng Hàn sững sốt một chút, đứng xa xa nhìn Tiêu Hà Hà chạy tới, trong miệng hô to: "Bác sĩ, chờ một chút, chờ một chút a."

"Cô làm gì?" Tần Trọng Hàn kinh ngạc.

Tiêu Hà Hà sải bước chạy tới, không để ý Tần Trọng Hàn, chỉ chạy đến bác sĩ Lý đang quay đầu lại, Tiêu Hà Hà đã kích động đến không biết nói gì.

Bác sĩ Lý cùng Tần Trọng Hàn cùng nhau nhìn cô, gật đầu một cái, rất lịch sự hỏi: "Tiểu thư, cô có chuyện?"

"Bác sĩ, tôi muốn hỏi cô, cô có biết hay không một người họ Mao? Năm năm trước có một người họ Mao?" Tiêu Hà Hà nhớ ra rồi, người bác sĩ này năm năm trước giúp cô kiểm tra thân thể, là nữ bác sĩ này.

"Tiểu thư." Bác sĩ Lý lịch sự cười: "Ta biết rất nhiều người họ Mao, nhưng là không biết tiểu thư nói người nào?"

"Cô còn nhớ tôi không?" Tiêu Hà Hà chỉ mình, thận trọng hỏi.

Bác sĩ Lý nhìn gương mặt của cô, lắc đầu một cái: "Tiểu thư, chúng tôi làm bác sĩ, mỗi ngày tiếp xúc bệnh nhân đếm lấy trăm lần, thật xin lỗi, thật không nhớ nổi tiểu thư."

Tần Trọng Hàn lúc này ý thức được Tiêu Hà Hà muốn hỏi gì, lập tức đi tới, kéo lấy tay Tiêu Hà Hà: "Đi, không nên trễ nãi bác sĩ Lý làm công việc, cô ấy rất bận rộn."

"Nhưng là ----" Tiêu Hà Hà lắc đầu: "Tổng giám đốc, mời anh chờ một chút, một chút thôi."

Tiêu Hà Hà biểu tình như vậy rất là vội vàng, cô phải biết họ Mao kia là ai, có lẽ bác sĩ biết a: "Bác sĩ Lý, cầu xin cô suy nghĩ thật kỹ, cô không còn nhớ tôi sao? Năm năm trước, ông giúp tôi kiểm tra thân thể, ông quên rồi sao?"

Bác sĩ Lý cười cười, lại lần nữa nghiêm túc liếc nhìn Tiêu Hà Hà: "Tiểu thư, tôi thật xin lỗi, bệnh nhân của tôi rất nhiều. Không nhớ được cô, thật xin lỗi."

Tiêu Hà Hà trên mặt tỏ ra vô cùng thất vọng.

Tần Trọng Hàn kéo cô, lịch sự nói với bác sĩ Lý nói: "Bác sĩ Lý, thật xin lỗi, chúng tôi đi trước."

"Tần tiên sinh hẹn gặp lại." Bác sĩ Lý khách khí nói xong, xoay người vào thang máy.

Tiêu Hà Hà tuyệt vọng, người bác sĩ này không nhận ra cô. Vậy cô tìm Mao tiên sinh đến khi nào mới có thể tìm được chứ?

Nghĩ tới bị cướp đi con trai, cô lại nghĩ tới ngày đó ở Tần thị gặp phải Mao tiên sinh, Tiêu Hà Hà rốt cuộc không nhịn được lại lần nữa mở miệng: "Tổng giám đốc, công ty thật không có một người họ Mao nào sao?"

Tần Trọng Hàn mặt biến đổi, gật đầu: "Không có."

Cô cúi đầu, trong lòng chua xót nhỏ xuống một giọt lệ.

Không có hy vọng.

Tần Trọng Hàn nhìn cô đi ra hành lang bệnh viện dài, anh cũng đi lên theo, Tiêu Hà Hà ngồi xuống ghế nghỉ ngơi trong bệnh viện, tựa hồ rất mệt mỏi.

Tần Trọng Hàn đứng ở dưới ánh nắng chói chan, cúi đầu hít khói thuốc, sau đó ngẩng đầu lên. Anh như một kẻ ngốc đứng ở nơi đó, nhìn về phía cô.

Tần Trọng Hàn rốt cuộc đi tới, thuốc kẹp giữa ngón tay thon dài, ngồi xuống bên người cô: "Cô có tâm sự?"

"Không, không có." Tiêu Hà Hà ý thức được mình thất thố, vội vàng lắc đầu: "Tôi có thể nhận làm người."

Đối với hành động vừa rồi cô giải thích.

"Tiêu Hà Hà, con trai tôi rất thích cô." Tần Trọng Hàn lại nói câu này.

"Ừ." Cô không hiểu.

"Làm người phụ nữ của tôi, cô thấy như thế nào?" Anh lại hút một hơi thuốc.

"Tổng giám đốc." Tiêu Hà Hà chăm chú nhìn anh, kiên quyết từ chối: "Không được."

Anh thờ dãi: "Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm."

Trên bàn ăn, hai người mang hai tâm sự riêng, ăn không biết ngon.

Chẳng qua ăn vài miếng, Tiêu Hà Hà liền muốn rời khỏi.

Tần Trọng Hàn nhưng vào lúc này mở miệng: "Đi đến nơi này một chút."

"Nơi nào?" Tiêu Hà Hà không hiểu.

"Đi thì biết."

Sau đó, hai người không nói thêm gì nữa, Tần Trọng Hàn trực tiếp lái xe chở cô đến một nhà trẻ.

Đối mặt với ánh mắt ngạc nhiên của cô, Tần Trọng Hàn giải thích: "Con trai tôi không có mẹ, cho nên nó rất hướng nội, rất tự ti, hôm nay tôi hy vọng cô có thể giúp tôi."

Cô bưng tỉnh, vẫn không hiểu: "Anh muốn tôi giúp anh thế nào?"

"Tạm thời làm mẹ con tôi, có thể không?"

"Tổng giám đốc." Tiêu Hà Hà biết: "Chuyện này không thích hợp, tôi dù sao cũng không phải là mẹ ruột, mẹ thì làm sao giả được."

"Tôi xem một chút hẳn cũng có thể chứ?" Tần Trọng Hàn hỏi.

Tiêu Hà Hà nhìn một chút mặt, nghĩ đến Ngữ Điện nói không có mẹ lúc đó đáng vẻ rất mất mát, rốt cuộc không đành lòng, gật đầu một cái: "Được rồi, tôi đi xem một chút."

Hai người xuống xe, Tần Trọng Hàn không biết cùng cô giáo nói gì, chỉ thấy cô giáo vẻ mặt đầy si mê nhìn Tần Trọng Hàn, sau đó xoay người đi trong lớp học.

Không lâu lắm.

Cả người đứa bé khá ái trong bộ âu phục nhỏ, từ trong phòng học khép nép đi ra, khi nhìn đến hai người hai người đứng ở cửa phòng học. Đầu tiên là sững sờ một chút, tiếp đó trên mặt đột nhiên tràn đầy phấn khởi nở nụ cười sáng lạng, chạy như bay chạy tới.

Tần Trọng Hàn nhìn thân ảnh nho nhỏ, không nhận được gọi lên thần giác.

Nào nghĩ tới, con trai nhào đến, Tần Trọng Hàn ngồi xổm người xuống chuẩn bị đón lấy thân thể nho nhỏ của con trai, lại không nghĩ rằng Ngữ Điện lại không để ý đến anh mà là chạy đến bên người Tiêu Hà Hà, rất là hưng phấn nói: "Dì...dì làm sao tới?"

Tần Trọng Hàn kinh ngạc, không phải đâu. Rốt cuộc con trai ai a?

Tiêu Hà Hà thấy Ngữ Điện như vậy, trong lòng lại ề ảm. Đứa nhỏ này lớn lên không có mẹ, cho nên thấy cô vui như vậy, hơn nữa chẳng qua chỉ mới gặp qua một lần.

Cô vốn là người mềm lòng, thấy đứa trẻ như vậy thật đáng thương, lại mù quáng, ngồi xổm người xuống trước thân thể nhỏ nhắn: "Ngữ Điện, đi đến thăm con, Ngữ Điện ở nhà trẻ có nghe lời không?"

"Dạ. Dì, Ngữ Điện rất ngoan. Vậy lần sau đi có thể cùng cha đến thăm Ngữ Điện hay không?" Lần này vừa mới đến liền bắt đầu nhớ lần sau, đứa nhỏ này a, thật làm cho người ta đau lòng.

Tiêu Hà Hà mắt đỏ lên gật đầu: "Đứa bé ngoan, đi sau này cũng sẽ đến thăm con, Ngữ Điện ngoan."

Tiêu Hà Hà nhìn Ngữ Điện, trong mắt tràn đầy ôn nhu, đứa trẻ này thật giống Thịnh Thịnh rất đáng yêu. Cô đưa tay sửa lại y phục cho cậu, giúp cậu kéo quần ngay ngắn, chỉnh sửa nếp nhăn trên quần áo. Động tác lơ đãng, nhưng tất cả đều lộ ra tình thương của mẹ.

Tần Trọng Hàn thấy một màn này, quay mặt qua chỗ khác, trong mắt cũng hiện lên một tầng hơi nước, chỉ là thoáng một cái liền biến mất, rất nhanh che giấu mình ưu tư: "Ngữ Điện, có đi quên cha luôn sao?"

"Cha." Có chút ngượng ngùng cúi đầu xuống, Ngử Điền đi đến chỗ Tần Trọng Hàn, anh ngồi xổm người xuống ôm lấy cậu.

"Con trai, hôm nay cha cho con một điều bất ngờ, có vui không?"

Ngử Điền có chút ngượng ngùng, dán vào bên tai Tần Trọng Hàn, nhỏ giọng hỏi: "Cha, cô giáo nói cha và mẹ cùng đi đón Ngử Điền. Cha, giáo viên nói đi là mẹ sao?"

Tần Trọng Hàn cao thâm khó lường gật đầu, cũng giống vậy nhỏ giọng nói: "Không cho phép nói cho đi nha, nếu nói cho đi biết, cô ấy lần sau không tới, biết không?"

"Nhưng là tại sao cha phải nói đi là mẹ?" Tần Trọng Hàn khẽ run, tiếp đó cười.

"Ngử Điền không phải nói thích đi sao?"

"Dạ thích."

"Cha con các người đang nói thầm cái gì đó?" Tiêu Hà Hà nhìn hai người bọn họ nói thầm, không nhịn được trêu ghẹo.

"Không có gì."

"Không có gì."

Cha con hai người họ nói rất ân ý.

Tiêu Hà Hà cười lên, cùng trẻ con sống chung rất dễ dàng để cho người quên đi phiền não. Lúc này vừa trong thời gian bữa trưa, không biết Thịnh Thịnh có thể được chăm sóc kỹ hay không.

Không cha đứa trẻ đáng thương, không mẹ đứa trẻ càng đáng thương. Tiêu Hà Hà lại nghĩ tới lúc bị cướp đi con trai ruột, không biết đứa trẻ bây giờ ra sao, có được người khác chăm sóc tốt hay không?

Ngử Điền từ trên người Tần Trọng Hàn trượt xuống, lại chạy tới cầm tay Tiêu Hà Hà.

Ở cửa phòng học có rất nhiều đứa trẻ, đều bị tuấn nam người đẹp hấp dẫn, có người bạn nhỏ lại bắt đầu hô to: "Tần Ngử Điền, cha cậu và mẹ đến đón cậu có phải hay không?"

"Tần Ngử Điền, cha cậu thật là đẹp trai a." Có cô bạn nhỏ cũng hét lên: "Oa! So với cha tớ đẹp trai hơn, Tần Ngử Điền, đem cha cậu cho tớ có được hay không?"

"Cậu có mẹ nha."

"..."

Nghe bọn nhỏ riu rít hét to, Tần Ngử Điền ngượng ngùng trộm nhìn Tiêu Hà Hà, dĩ thật tốt, không có nói sự thật.

Vì vậy, cậu đánh bạo nói: "Ai nói tớ không có mẹ, mẹ tôi ở chỗ này, mẹ tớ đến đón tớ."

Tiêu Hà Hà chột ngẩn ra, lại lần nữa mù quáng.

Tần Trọng Hàn liếc cô một cái, đến gần cô, ôm eo cô, thấp giọng nói: "Cám ơn, tôi đại diện con trai tôi cám ơn cô hôm nay để cho nó có chút mặt mũi."

Mặc dù không thích nói dối, nhưng thấy Ngử Điền thỏa mãn như vậy, trên khuôn mặt non nớt tràn đầy vui vẻ nở nụ cười, cô đột nhiên cảm thấy đến đây hôm nay thật không uổng công.

"Con trai, chúng ta đi ra ngoài chơi được không?" Tần Trọng Hàn dứt khoát nói.

Nghe vậy, Ngử Điền rất hưng phấn, tiếp đó lại lắc đầu. Cậu mày đứng ở nơi đó trầm tư, Tần Trọng Hàn cùng Tiêu Hà Hà không hiểu nhìn cậu, qua hồi lâu, hần mới ngập ngừng nói: "Hôm nay không phải cuối tuần nha, buổi chiều cô muốn dạy chữ mới, mặc dù Ngử Điền rất muốn đi. Nhưng ông nội có nói, muốn con học thật giỏi."

Tần Trọng Hàn có chút kinh ngạc, sau đó cười lên, điểm trên mũi con trai: "Con trai cha nhỏ như vậy cũng biết lấy học nghiệp làm trọng, thật là không đơn giản nha."

Bởi vì những lời này, Tiêu Hà Hà trong lòng càng đau lòng. Ngử Điền đứa bé này, làm cho cô nghĩ tới Thịnh Thịnh. Thịnh Thịnh cũng cực khổ như vậy, tuổi còn nhỏ, vốn nên thích vui chơi, nhưng luôn tỏ ra vẻ người lớn, để cho người nghe liền ẽ âm trong lòng.

Biết bao người đáng yêu đau đứa trẻ a.

"Ừ. Ngừ Diền thật ngoan." Tiêu Hà Hà cười vỗ vỗ mặt cậu: "Sau này đi sẽ bồi thường cho con."

"Dạ." Nghe được Tiêu Hà Hà bảo đảm, tiểu tử lập tức lại hưng phấn, phe phẩy tay Tiêu Hà Hà: "Dì, nếu người là mẹ con thì tốt biết bao a."

Tiêu Hà Hà trong lòng cả kinh, đứng lên, nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cậu, trên mặt nhàn nhạt cười, mới xoay người, liền thấy Tần Trọng Hàn, mắt nhìn cô thâm sâu: "Con tôi đề nghị không tệt. Thử ký Tiêu, cô nên suy nghĩ thật kỹ về vấn đề này."

Tiêu Hà Hà trong lòng lộp bộp một chút. Trời ạ, tổng giám đốc là người xấu xa như vậy làm sao sinh đứa bé đáng yêu như Ngừ Diền? Thật là gặp phải quý.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Làm đau lòng người

Edit: Kiều Anh

Beta: DinhHa

"Tổng giám đốc buổi chiều anh không đi làm sao?" Ngay ở trước mặt trẻ con, Tiêu Hà Hà da mặt mông cười hạ thấp giọng hỏi.

"Có người vinh quang bị thương, tôi muốn bầu bạn canh chừng, làm hộ hoa sứ giả, đi làm là chuyện không gấp. Thử ký Tiêu, liên quan tới chuyện mới vừa rồi con tôi đề nghị, cô suy tính ra sao?"

Vốn là một câu do trẻ con nói, làm sao đến trong miệng anh, nghe mập mờ thay đổi như vậy? Anh ở không lại muốn đi gây sự với cô phải không?

Ngừ Diền tựa hồ nghe hiểu, nhanh như chớp nâng đôi mắt to hết liếc trộm cha rồi lại đến Tiêu Hà Hà, thanh âm cẩn thận thêm run rẩy hỏi Tiêu Hà Hà: "Dì, người không thích Ngừ Diền sao? Ngừ Diền rất biết điều, người làm mẹ con có được hay không? Con bảo đảm nghe lời, ngoan ngoãn, những bạn khác có mẹ, Ngừ Diền không có..."

Tiêu Hà Hà nghe vậy, trong lòng hơi xót xa, nhưng không nói ra lời, chỉ cảm thấy ở ngực rất bức bối, cũng không thờ nổi, đứa bé này giọng cẩn thận như vậy, rất sợ cô sẽ không đồng ý.

Cô không nói chuyện, ngẩng đầu nhìn về bên người kia quát qua bóng người cao lớn, rõ ràng là như vậy hăm dọa, trong mắt cô, nhưng như có cô đơn cùng tịch mịch, dù anh là vạn người ủng hộ Tần tổng giám đốc, anh lúc này, cũng tựa hồ phá lệ tịch mịch.

Đối mặt với Ngừ Diền đầy vẻ mong đợi, Tiêu Hà Hà lại không biết trả lời như thế nào. Tần Trọng Hàn đi tới ôm lấy con trai: "Tốt lắm, chớ ép dì Tiêu, cô ấy cần thời gian."

Nghe vậy, Ngừ Diền cúi đầu xuống, lộ vẻ mặt mát, tại sao đi không thể làm mẹ con? Con thật thích đi a!

"Dì..." Bên cạnh, Ngừ Diền khẽ gọi.

"Ừ."

"Có phải hay không Ngừ Diền không đủ ngoan, cho nên đi không muốn làm mẹ Ngừ Diền?"

"..." Tiêu Hà Hà muốn nói điều gì, nhưng nghẹn ngào, như đâm vào yết hầu. Bởi vì đứa bé này quá đáng thương, ăn nói cẩn thận, rất ngây thơ khả ái.

Tần Trọng Hàn quay mặt qua chỗ khác, cũng không nói gì.

"Không phải vậy. Ngừ Diền có mẹ, Ngừ Diền không cần lo lắng, con dễ thương như vậy, mẹ con nhất định không bỏ con, Ngừ Diền thật biết điều, đi rất thích Ngừ Diền."

"Dì không được sao?" Bị cự tuyệt, Ngừ Diền lập tức núp ở một bên, một bộ dáng ủy khuất, ôm lấy cổ Tần Trọng Hàn, nho nhỏ cúi mặt xuống, trong mắt cũng đã tràn đầy nước mắt, nhưng cũng là kiên cường phải không chịu rút xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn dán vào cổ Tần Trọng Hàn.

Tiêu Hà Hà thấy Ngừ Diền dáng vẻ như vậy, trong lòng lập tức như có dao nhọn đâm vào trong tim, cô phát hiện đứa bé này thật ngoan làm cho đau lòng người, Tần Trọng Hàn tại sao có thể để con mất mẹ a?

Tần Trọng Hàn ánh mắt thâm thúy trong không biết thổi qua cái gì, tầm mắt Tiêu Hà Hà và anh tầm mắt giao nhau, anh bình tĩnh nhìn cô, không nói lời nào.

Nhưng là, nhìn ra ánh mắt anh phức tạp.

Cô than thở, nước mắt từ trong hốc mắt rơi ra, đi tới, từ trong ngực Tần Trọng Hàn đỡ lấy Ngữ Điền: "Thật xin lỗi Ngữ Điền, đi xin lỗi."

"Dì..." Ngữ Điền cũng ôm cô, lấy tay qua loa lau nước mắt trên mặt cô: "Dì đừng khóc, Ngữ Điền lần sau nữa cũng không khóc... Dì đừng khóc... Ngữ Điền biết lỗi rồi..."

Ngữ Điền a!

Tiêu Hà Hà lòng chận khó chịu: "Đứa bé ngoan, con không sai, không muốn cùng đi nói đúng không, đi đáp ứng làm mẹ nuôi con. Nhưng làm mẹ không được, mẹ không phải ai cũng có thể làm. Bởi vì con có mẹ của mình, chờ mẹ con trở lại, cô ấy nhất định rất thương con. "

Tần Trọng Hàn nhắm hai mắt lại, nghiêng đầu.

"Có thật không?" Ngữ Điền nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn Tiêu Hà Hà: "Mẹ sẽ yêu thương Ngữ Điền sao? Tại sao mẹ không muốn Ngữ Điền rồi?"

Tiêu Hà Hà quay đầu nhìn Tần Trọng Hàn, chuyện này phải hỏi anh chứ? Cô làm sao biết tại sao a? Nhưng là người nọ chẳng qua là đang hút thuốc lá, bị khói mù vây quanh anh, bóng người càng thêm tịch mịch.

Theo Ngữ Điền chơi một lúc, những người bạn nhỏ đến thời gian đi học, bọn trẻ rời đi.

Sắp đến ngõ nhỏ.

"Thư kí Tiêu, thật không cần nhắc sao?" Tần Trọng Hàn lại hỏi.

Tiêu Hà Hà lòng lại nhảy loạn xạ lên. Cô không để ý tới anh, chờ xe dừng hẳn, Tiêu Hà Hà xuống xe.

"Tiêu Hà Hà..."

Anh cũng đi theo xuống xe, kéo cô lại.

Còn chưa chờ anh nói gì, Tiêu Hà Hà cũng lập tức xoay người, nhìn thẳng anh: "Tổng giám đốc, con trai anh rất đáng thương, anh nên tìm mẹ cho con trai anh, chứ không phải luôn muốn tìm người phụ nữ thỏa mãn mình."

Anh sợ run lên, không nghĩ tới cô sẽ nói như thế, biểu tình trên mặt biến hóa khó lường, đến cuối cùng chẳng qua là nhú mày: "Cô nói tôi là đang đùa cô?"

"Có phải hay không trong lòng anh tự rõ, còn có tổng giám đốc, tôi muốn cùng anh nói, tôi không phải còn con gái. Tôi từng có con, tôi đã sinh con rồi, tôi không phải người anh nên trêu chọc, làm tình nhân tôi cũng không thích hợp, làm vợ càng không thích hợp."

Ánh mắt cô kiên quyết, cô cả đời này, có Thịnh Thịnh là đủ rồi. Căn bản không hy vọng xa vời cái gì khác.

Cô chẳng qua là ảo tưởng có một ngày có thể gặp con trai ruột của mình, như vậy đã quá đủ.

Anh đột nhiên cười.

Trong nụ cười không có quá nhiều ấm áp, nhưng cũng không có chút nào lạnh như băng, siết chặt tay cô buông lỏng, sau đó đưa tay xoa xoa cô, trong động tác tựa hồ mang cung chịu, mà cô lập tức mặt đầy ánh nắng đỏ rực, tim đập hô hấp tựa hồ cũng dồn dập. Cô lui về phía sau một bước, muốn tránh động tác của anh, anh cũng không cho cô nguyện ý, tiến lên một bước, đem cô để ở bên thân xe.

"Nếu như tôi nói tôi nghiêm túc, không quan tâm chuyện cô có hay không đã sinh con?"

Cô chột cả kinh, lời nói của anh mang cho cô rung động để cho lòng cô mãnh liệt nhảy cồm lên.

Anh nhìn chằm chằm ánh mắt cô như đuốc, mà cô như kinh hãi lo sợ như con thỏ nhỏ vậy, ánh mắt hốt hoảng.

Cô biết mình căn bản không có thể cùng anh dựa quá gần, trên người anh có khí chất đặc biệt, sẽ để cho cô không biết làm sao, rơi vào trong sương mù, suy nghĩ trống rỗng.

Mà anh còn vô tình hay cố ý, khiêu khích con tim cô một hồ nước mùa xuân, khuấy động trái tim cô không còn bình tĩnh.

Anh nhìn chằm chằm cô, ánh mắt lóe lên, hé mở bờ môi kiều diễm, hô hấp nhẹ nhàng rời rạc, anh cũng có thể cảm nhận được cô hơi rung động ở hai vai, anh cách cô quá gần, anh có thể ngửi được thoang thoang mùi dầu gội đầu trên người cô, mang sự mát mẻ ban đầu, đầu độc tâm hồn anh.

"Như thế nào?" Anh lại hỏi.

"Không." Cô mãnh liệt lắc đầu, không dám tin tưởng, cái này căn bản không thể.

Khoảng cách của bọn họ thân có cả thân phận và địa vị, đối với một người đã có con, bất kỳ người đàn ông nào cũng không thể tiếp nhận, nhưng anh tại sao còn nói như vậy? Anh biến thái sao? Hay anh bị điên? Anh cho là anh là thượng đế sao? Anh cảm thấy anh thật vĩ đại có phải hay không?

Không. Điều này không thể nào. Tiêu Hà Hà ở đáy lòng phủ nhận.

Anh nhìn cô, cô quật cường, cô kinh hoàng thất thố, cô giả bộ ngu. Mê hoặc cô, anh chỉ muốn như vậy, đem cô vững vàng khóa ở bên trong phạm vi tầm mắt của anh, chỉ như vậy, nhìn cô cả đời.

E Cô trong lòng nghĩ thế nào, anh sâu sắc nhìn cô một lúc lâu, rồi cuộc buông cô ra: "Ngoan, suy nghĩ thật kỹ đi. Nghĩ xong nói cho tôi câu trả lời, nhớ, tôi nghiêm túc."

Trong đầu cô trống rỗng, giống như là bị anh ném một quả lựu đạn vậy, nhắc lên sóng gió kinh hoàng.

"Mẹ a. Quá tuyệt vời." Thịnh Thịnh hưng phấn kêu to từ phòng của mình trong chạy ra: "Mẹ, đồ chơi của con có người mua, chú nói muốn mua trò chơi của con a. Mẹ, mẹ,? Mẹ đang suy nghĩ chuyện gì?"

Từ nhà trẻ về, dọc theo đường đi tâm thần mẹ hoảng hốt, lúc ăn cơm cũng đầy tâm sự, bây giờ còn đang ngẩn người, ngay cả cậu nói cũng không nghe được, Thịnh Thịnh tiến lên ngồi ở trên ghế salon, xích lại gần Tiêu Hà Hà: "Mẹ, người nghĩ gì vậy?"

"Thịnh Thịnh. Con hù chết mẹ." Tiêu Hà Hà tay vuốt ngực, bị đứa trẻ vừa hô, sợ hết hồn: "Có chuyện gì vậy?"

"Mẹ mới là người có chuyện gì, Thịnh Thịnh cùng mẹ nói chuyện nhưng mẹ không có nghe." Rất thất vọng a, Thịnh Thịnh bĩu môi, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng chu ra rất ủy khuất nói: "Nói cho con biết mẹ đang suy nghĩ gì?"

"Thật xin lỗi, con trai ngoan, mẹ không có suy nghĩ gì hết." Tiêu Hà Hà mặt đỏ, hết sức che giấu, nhưng càng chột dạ. Đều là Tàn Trọng Hàn, lời hỏi chiều ở cô trong lòng nhắc lên sóng gió kinh hoàng, làm hại cô suốt một buổi chiều đều ở đây suy nghĩ chuyện này.

Anh uy hiếp muốn trêu chọc mình, cô cũng cùng anh nói, cô đã có con, anh lại còn nói không quan tâm. Trời ạ! Anh là người ngu ngốc? Hay cô mới ngu ngốc đây?

"Mẹ nghe con nói." Thịnh Thịnh lắc lắc cánh tay cô, nhìn mẹ lại một lần nữa như đi vào cõi thần tiên, không tuân theo đề giọng oang oang.

"Con nói đi." Bị kéo về hiện tại, Tiêu Hà Hà rốt cuộc nghiêm túc.

"Mẹ còn nhớ chú chim to không? Chú đó nói muốn mua trò chơi của con. Chính là chú trên máy bay."

Tiêu Hà Hà cả kinh: "Làm sao có thể?"

"Mẹ, là thật, mẹ mau tới đây nhìn này. Chú đang lên mạng, mẹ nhắn tin cùng chú ấy đi. Con không biết bán bao nhiêu tiền." Thịnh Thịnh kéo Tiêu Hà Hà đi vào nhà.

"Thịnh Thịnh, thật sao?" Tiêu Hà Hà rốt cuộc ý thức được chuyện gì, kinh ngạc cùng vui mừng nhìn con trai.

Trên màn hình máy tính, thật hiện ra khung đối thoại.

"Tiểu tử, mẹ con tới sao?" Na Đoan hỏi.

"Xem kìa, mẹ, chính là chú đó, chú chim to đã mua tất cả sáo sáo. Chính là chú, chú nói muốn mở mang trò chơi của con." Thịnh Thịnh chỉ máy vi tính với Tiêu Hà Hà nói: "Mẹ mau cùng chú nói, con muốn biết có thể bán bao nhiêu tiền."

Tiêu Hà Hà đơn giản nhìn khung chat một chút, chắc chắn người bên kia máy vi tính muốn mua thiết kế trò chơi của Thịnh Thịnh. Dĩ nhiên trước mắt, còn không thể nói có phải là thật hay không, cô cần chắc chắn.

"Con trai, mẹ muốn cùng chú nói chuyện một chút." Tiêu Hà Hà vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai: "Để biết người ta ra giá bao nhiêu được không?"

"Dạ được." Thịnh Thịnh nhào lên trên giường: "Mẹ nói xong thì cho con biết."

"Được." Tiêu Hà Hà bắt đầu đánh chữ.

Thịnh Thịnh ở trên giường lăn lộn, suy nghĩ nếu như trò chơi mua tiền, cậu cùng mẹ cũng không cần khổ cực như vậy, có thể không cần ở tại trong nhà của dì Mễ Cách, có thể tự mua nhà, mẹ cũng có thể mua quần áo mới.

"Tiên sinh, ngài thật muốn mua thiết kế trò chơi con trai tôi sao?" Tiêu Hà Hà hỏi.

Na Đoan lập tức trả lời cô: "Dĩ nhiên. Cô là cô Mễ?"

Tiêu Hà Hà tiếp tục trả lời: "Đúng vậy, tôi là mẹ nó. Tiên sinh, tôi muốn biết trò chơi con tôi rốt cuộc nơi nào hấp dẫn anh, tôi làm sao chắc chắn anh không phải tên lừa gạt? Xin thứ lỗi tôi hỏi thẳng như vậy."

Na Đoan tựa hồ có chút bất ngờ khi cô hỏi như vậy, nửa ngày mới trả lời: "Cô rất sắc bén. Tôi rất thương thức tính cách của cô, bắt quá tôi chỉ hỏi cô, nếu đối gặt hẳn tôi còn ở chỗ này cùng cô nói chuyện này sao? Dứt khoát trực tiếp cầm đi mất mới phải, mà các người không có được một đồng tiền. Cho dù muốn tố cáo tôi xâm quyền cũng chỉ sợ không có bằng chứng có lợi

phải hay không?"

Tiêu Hà Hà thấy tin nhắn trả lời hơi sững sờ, trong lòng đối với Na Đoan người cho phép đứng lên: "Thật xin lỗi tiên sinh, chủ yếu là con trai tôi quá nhỏ, xin thứ lỗi tôi đi thẳng vào vấn đề."

"Con trai cô rất thông minh." Na Đoan trả lời.

"Cám ơn."

"Tôi muốn mở mang trò chơi này, hy vọng có thể cùng các anh gặp mặt nói chuyện một chút!"

"Như vậy cũng được."

"Cô lúc nào có rảnh rồi?"

"Ngày mai rảnh rồi." Mấy ngày nay cô vừa vận bởi vì bị thương mà xin nghỉ, cho nên rất rảnh.

"Như vậy đi, trưa mai, tôi để cho tôi trợ lý ở phòng ăn Tinh Nhã chờ cô, như thế nào?"

"Được. Nhưng là tôi làm sao liên lạc được."

"Cô dẫn con trai cô tới, sau khi đến tìm một người họ Tăng."

"Họ Tăng?" Tiêu Hà Hà cũng sốt một chút, họ giống Tăng Ly.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Con trai thiên tài

Edit: Kiều Anh

Beta: DinhHa

"Đúng vậy. Cứ như vậy đi, cụ thể giá cả, ngày mai Tăng tiên sinh sẽ cùng các người thương lượng."

"Cám ơn ngài, tiên sinh." Tiêu Hà Hà không nghĩ tới sẽ như vậy.

Sau đó kia off.

Tiêu Hà Hà quay người lại nhìn con trai, vui vẻ, yên tâm cùng đau lòng, đồng thời ở trên mặt hiện ra. Thịnh Thịnh đang nằm ở trên giường tay nhỏ bé vận lấy chân răng nha, chờ đợi kết quả.

"Trời ạ! Con trai, con thật là một thiên tài." Tiêu Hà Hà đi tới, ôm lấy con trai, dùng sức hôn một cái ở trên mặt con: "Bảo bối, thật sự có người mua trò chơi của con."

"Mẹ, con nói thật mà. Chú có nói bao nhiêu tiền không?" Thịnh Thịnh ngồi dậy, bởi vì hưng phấn, trong thanh âm vẫn có hết mùi sữa, Tiêu Hà Hà miệng cười toe toét, thái độ này, mới thật là đứa bé.

"Chưa nói, ngày mai mẹ giúp con xin nghỉ, sau đó dẫn con đi gặp người ta nói như thế nào?"

"Thật?"

"Dĩ nhiên."

"Quá tốt. Đúng rồi mẹ, cô giáo nói con có thể nhảy cấp."

"Nhảy cấp?"

"Đúng vậy, trực tiếp từ nhà trẻ lên tiểu học."

"Trời!" Tiêu Hà Hà kêu lên một tiếng, trong thanh âm là không thể tin được, khiếp sợ. Để cho một khuôn mặt khoa trương nhỏ nhắn giờ phút này kinh ngạc: "Nhảy cấp?"

"Đúng vậy." Thịnh Thịnh không hiểu mẹ tại sao khiếp sợ như vậy.

"Con trai, con còn nhỏ làm sao muốn vượt cấp?" Tiêu Hà Hà đơn giản là khó mà tin tưởng: "Nhưng là con muốn nhảy cấp sao? Học tiểu học cũng không dễ như ở nhà trẻ."

"Học tiểu học đi mẹ, học tiểu học có thể tiết kiệm rất nhiều học phí, Thịnh Thịnh cũng muốn nhanh lên một chút học xong để nuôi mẹ."

"Con trai." Trong lòng đau xót, Tiêu Hà Hà ôm lấy con: "Mẹ không muốn con khổ cực, không nên nhảy cấp, mẹ hy vọng con cùng những đứa trẻ khác vậy vui vẻ, có được hay không?"

"Mẹ, nhưng là con không có khổ cực. Con thích học tiểu học a, bây giờ các bạn ở nhà trẻ cũng thật là trẻ con."

Trời ạ, con mới năm tuổi đó, còn chê người ta trẻ con: "Thật không khổ cực sao?"

"Thật. Chúng ta bán trò chơi liên nhảy cấp có được hay không?"

Suy nghĩ một chút, Tiêu Hà Hà gật đầu: "Được, chỉ cần con cảm thấy không mệt, cảm thấy vui vẻ, mẹ liền ủng hộ con."

Giữa trưa ngày thứ hai, Tiêu Hà Hà dẫn con trai Thịnh Thịnh đi đến phòng ăn Tỉnh Nhã.

"Tiểu thư, xin hỏi có một vị họ Tăng ở đây hay không?"

Phục vụ lắc đầu một cái: "Không có.!"

"Mẹ, là nơi này sao?" Thịnh Thịnh cau mày, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Chẳng lẽ là tên lừa đảo? Tiêu Hà Hà cũng có chút lúng túng, rõ ràng nói là ở chỗ này, nhìn một chút đơn, thời gian cũng đến, tại sao không ai chứ?

"Mẹ, chú không có tới sao?" Thịnh Thịnh lại hỏi.

"Thịnh Thịnh không nên gấp gáp, chúng ta ở chờ một chút." Tiêu Hà Hà xoa xoa trên khuôn mặt nhỏ bé, trước mặt tiểu nhân đã sớm mặt đầy buồn rầu: "Mẹ... Chú có phải hay không tức cười chơi Thịnh Thịnh a, chú nói Thịnh Thịnh trò chơi chuyện đùa, làm sao còn chưa tới a..."

Đứa nhỏ vừa nói cúi đầu xuống, thanh âm nhẹ đi xuống.

"Đừng nóng, mẹ hỏi lại một chút."

Ở phòng ăn Tỉnh Nhã đợi mười lăm phút, vẫn không có người đến.

Tiêu Hà Hà đợi thêm chút nữa, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy thất vọng của con trai, không đành lòng nói: "Thịnh Thịnh, mẹ kêu cho con một ly nước trái cây, Thịnh Thịnh uống trước đi."

"Không muốn." Thịnh Thịnh lắc đầu, thấp giọng bên tai Tiêu Hà Hà nói: "Mẹ, nơi này nước trái cây thật là đắt, mẹ chúng ta đi thôi Chú có thể đang trên Thịnh Thịnh."

Trong lòng đau xót, Tiêu Hà Hà bắt đầu trách mình không bản lĩnh, ngay cả ly nước trái cây đều không thể mua, còn phải con trai thay cô tự cân nhắc vấn đề, cô thật rất vô dụng.

Trong lòng áy náy càng sâu, Thịnh Thịnh đi theo cô không thể bị khổ, khổ có thể khổ mình, nhưng là không thể khổ đứa trẻ.

"Con trai, chúng ta chờ một chút, mẹ mua nước trái cây cho con, không cần lo lắng, mẹ mua nôi."

"Mẹ, con không muốn uống nước trái cây." Thịnh Thịnh lắc đầu một cái, hiểu chuyện nói: "Quả thật uống không ngon."

Tiêu Hà Hà quay mặt qua chỗ khác, nước mắt chực trào nơi khóe mi, vẫy tay gọi phục vụ: "Tiểu thư, một ly nước trái cây hạch đào."

"Mẹ."

"Thịnh Thịnh thích nhất nước trái cây hạch đào, con trai ngoan, bắt kể trò chơi của con có hay không bị người ta nhìn trộm, nhưng là ở trong mắt mẹ, Thịnh Thịnh là giỏi nhất. Thành công hay thất bại không quan trọng, quan trọng chính là chúng ta cố gắng vượt qua có phải không?" Tiêu Hà Hà lo lắng Thịnh Thịnh bị kích động, an ủi cậu.

"Mẹ, con hiểu." Thịnh Thịnh khôn khéo gật đầu.

Phục vụ đã đưa nước trái cây tới, nhưng Thịnh Thịnh lại đem nước trái cây đẩy tới trước mặt Tiêu Hà Hà: "Mẹ, người uống nước đi. Người thần giác có chút không

Tiêu Hà Hà hơi ngần ra, cảm động thiếu chút nữa rơi lệ: "Mẹ không uống."

"Mẹ không uống, Thịnh Thịnh cũng không uống." Cậu biết mẹ không có tiền, mẹ cho tới bây giờ không giống khác người bạn nhỏ mẹ vậy giả vờ, mua quần áo mới, mẹ có chút tiền cũng sẽ cho Thịnh Thịnh mua quần áo, cho Thịnh Thịnh mua đồ ăn, từ lúc hiểu chuyện cậu cũng biết mẹ gian khổ.

"Mẹ uống nước đi." Thịnh Thịnh đã đem ống hút đưa tới gần Tiêu Hà Hà, muốn cô uống.

Tiêu Hà Hà lắc đầu, có thể nhìn khuôn mặt con trai non nớt nhỏ nhắn, trong lòng chua xót, gật đầu một cái: "Được, mẹ uống trước."

Cô nhẹ nhàng hít một hơi, hương vị chua ngọt rất ngon miệng, thỏa mãn mà hạnh phúc gật đầu, trong mắt rung rung: "Ngon lắm. Thịnh Thịnh cũng uống đi."

"Dạ." Thịnh Thịnh lập tức cao hứng, mặt mày hớn hở uống một hớp: "Mẹ, ngon thật a!"

Tiêu Hà Hà nước mắt suýt nữa rơi xuống, nếu như Thịnh Thịnh không phải ngoan, không phải hiểu chuyện, yêu cầu nhiều một chút. Trong lòng cô có lẽ không khó chịu như vậy, nhưng cậu quá hiểu chuyện, nghe lời để cho cô không nhận được trong lòng chua xót, đau lòng cho đứa con ngoan, Thịnh Thịnh thật sự bảo bối ông trời ban cho cô.

Mẹ con hai người ngồi ở phòng ăn Tinh Nhĩ một góc, nhìn ngoài cửa sổ xe tới xe đi, lại không có phải đợi vị kia Tăng tiên sinh.

Uống xong nước trái cây, Thịnh Thịnh nói: "Mẹ, chú là trêu Thịnh Thịnh, Thịnh Thịnh biết, sau này lại cũng không để cho mẹ đi ra, chúng ta về nhà đi."

Đây là không vui một trận.

"Con trai, chờ một chút đi." Tiêu Hà Hà làm sao cũng không muốn buông tha, cô không phải là vì tiền, là không đành lòng nhìn con trai thất vọng. Dù sao cũng là thành quả lao động đầu của cậu, lần đầu tiên rất quan trọng

"Mẹ, con biết chú sẽ không tới, chúng ta đi thôi." Thịnh Thịnh đã điều chỉnh xong tâm tình.

Hai người đang nói, từ cửa phòng ăn có một cái thân thể cao lớn đi vào.

Người vừa tiến đến liền lập tức hấp dẫn ánh nhìn của phục vụ, cả người mặc bộ âu phục màu xám tro, cà vạt màu tím, khiến cho anh ta đứng địa điểm sinh ra một cái vòng vô hình trung phát sáng, tất cả mọi người ánh mắt đều tập trung vào trên người anh ta.

Tiêu Hà Hà căn bản không chú ý.

Chỉ thấy vội vàng vàng đi tới tiếp tân bên kia, còn chưa lên tiếng, trước hết nâng lên một cái nụ cười mê người: "Tiểu thư, xin hỏi có ai tìm người họ Tăng hay không?"

Phục vụ sững sờ một chút, có chút ngây ngô. Thật là một người đàn ông đẹp trai, có một cặp mắt đào hoa.

"Tiểu thư?" Tăng Ly nhìn tính tình vừa cười hỏi một tiếng.

"Tiên sinh, bên kia có hai mẹ con đang đợi." Chỉ về phía Tiêu Hà Hà bên kia.

Cô đang cúi đầu, giúp con trai sửa sang lại quần áo.

Tăng Ly nhìn sang, đối với phục vụ nói: "Cám ơn."

Đi nhanh tới, Thịnh Thịnh trước thấy được Tăng Ly, trông thấy chú này nha, lần đó chú cùng chú chim to cả hai đều đẹp.

"Chú đẹp trai." Thịnh Thịnh mở miệng trước.

Tăng Ly nhìn đứa bé trai rất đáng yêu lần đó, đứa trẻ để cho Tần Trọng Hàn thiếu chút nữa không xuống đài được, nhìn một cái liền nhận không được bật cười: "Oa. Là con, người bạn nhỏ."

Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy thanh âm này có chút quen thuộc, chợt ngẩng đầu, thấy được Tăng Ly, kinh ngạc há to mồm: "Tăng Ly, anh làm sao tới đây?"

"Hà Hà, không phải thiên tài nhi đồng là bé chứ?" Tăng Ly liếc nhìn bốn phía, không khác nhi đồng, cảm thấy rất là kinh ngạc.

"Tăng Ly, anh tới đây là?" Cô vẫn không thể chắc chắn Tăng Ly tới nơi này làm gì, không dám tùy tiện hỏi.

"Hàn đột nhiên không giải thích được muốn mở mang trò chơi phần mềm (software), để cho tôi tới nơi này cùng người ta bàn chuyện."

"Là anh." Tiêu Hà Hà kinh ngạc, đột nhiên cười lên: "Tôi còn tưởng rằng chúng tôi bị gạt."

"Thật xin lỗi, tôi bị kẹt xe." Tăng Ly ở đối diện bọn họ ngồi xuống: "Xem ra chính là các người, thật có duyên."

"Chú, người là Đại Điều chú phải tới sao?" Thịnh Thịnh đã không kịp đợi lên tiếng.

Tiêu Hà Hà nghe vậy mặt đỏ lên, nhưng trong lòng ở suy nghĩ, cái đó cái gọi là "Chú Đại Điều" sẽ không vừa lúc là Tần Trọng Hàn chứ?

"Ha ha ha..." Tăng Ly đã nhìn không được bật cười. "Đứa trẻ ngoan, tên gọi là gì?"

"Tiêu Thừa." Thịnh Thịnh không sợ người lạ sinh lớn tiếng trả lời.

Tăng Ly sững sốt một chút: "Họ Tiêu? Hà Hà, đứa nhỏ này là con cô?"

"Con trai tôi" Tiêu Hà Hà cười trả lời.

"Trời!" Một tiếng, Tăng Ly ngậy người: "Họa, Hà Hà, cô...cô kết hôn rồi?"

Anh ta làm sao cũng không nghĩ tới Tiêu Hà Hà tuổi trẻ lại g

ại có một đứa con lớn như vậy, tin tức này so với bom nguyên tử uy lực nổ tung còn lớn hơn.

Đây là điều làm Tiêu Hà Hà đau lòng, cô không thích ở trước mặt người nói liên quan tới thân thể của Thịnh Thịnh, cũng sẽ không giải thích, gật đầu một cái: "Đúng vậy, Tăng Ly, tôi đã kết hôn."

Tăng Ly nuốt nước miếng một cái, tiêu hóa tin tức này.

Thịnh Thịnh không hiểu nhìn Tiêu Hà Hà, không hiểu mẹ tại sao nói như vậy.

Tăng Ly gật đầu một cái, trong lúc nhất thời chần động có chút lớn, không phản ứng kịp: "Đúng rồi, cậu ta biết Thịnh Thịnh là con trai cô chưa."

Tiêu Hà Hà sững sốt một chút, lắc đầu: "Tôi không biết anh ta có biết hay không. Chắc là không biết."

"Trời ạ, bây giờ cô nói đứa nhỏ này không phải con cô tôi cũng không tin, cô nhìn đứa nhỏ này rất giống cô." Tăng Ly nghiêm túc liếc nhìn Thịnh Thịnh, gật đầu nói: "Thật rất giống."

Tiêu Hà Hà lòng hoang hốt, môi dưới cứng ngắc hạ xuống, tại sao tất cả mọi người đều nói Thịnh Thịnh lớn lên giống mình chứ? Chuyện này cũng tốt, tiết kiệm người ta nói đứa trẻ không phải con ruột, cô nghĩ như vậy, liếc nhìn Tăng Ly, gật đầu: "Đúng vậy, con trai tôi đáng đáp rất giống tôi."

"Rất đẹp trai, Thịnh Thịnh, mấy tuổi?"

"Năm tuổi."

"Hà Hà, cô sớm như vậy liền kết hôn rồi à?" Anh ta nhớ cô xin việc trong lý lịch viết là hai mươi ba tuổi chẵn hay là hai mươi bốn tuổi chẵn tới, nói cách khác, Hà Hà mười bảy mười tám tuổi liền sinh con.

"Ừ!" Tiêu Hà Hà lúng túng gật đầu, cúi đầu, nói láo không đúng, nhưng là cũng không thể nói mình làm người phụ nữ mang thai hộ đi.

"Chú, trò chơi con thật có thể không?" Thịnh Thịnh lúc này rốt cuộc không nhịn được chen vào nói, Thịnh Thịnh có thể không quên hôm nay vấn đề chính đi ra ngoài nhà.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Gia đình đơn thân

Edit: Kiều Anh

Beta: DinhHa

"Chúng ta nói chuyện chính đi." Tăng Ly vỗ tay: "Phục vụ, chọn món ăn."

Tiêu Hà Hà sững sốt một chút, không dám lên tiếng.

"Nếu là con trai cô, đứa nhỏ thông minh như vậy, chú thật tốt mời bạn nhỏ thiên tài." Tăng Ly mở miệng cười, ánh mắt rơi vào trên mặt Tiêu Hà Hà.

"Thịnh Thịnh, nhìn một chút con thích ăn cái gì?" Tăng Ly vừa nhìn thấy đứa nhỏ này cũng rất thích.

Thịnh Thịnh đầu tiên là liếc nhìn Tiêu Hà Hà, không có chút bữa ăn, mẹ không lên tiếng, bé không dám gọi.

Tăng Ly nhìn ánh mắt đứa nhỏ, tựa hồ biết cái gì, thật là một đứa bé hiểu chuyện, hiển nhiên, Hà Hà giáo dục đứa trẻ rất đóc lòng.

"Tăng Ly, bữa cơm này tôi mời." Tiêu Hà Hà lòng nghĩ nếu như trò chơi của con trai có thể bán lấy tiền, cô lẽ ra phải mời khách.

"Như vậy sao được?" Tăng Ly vội lên tiếng: "Để cho phụ nữ trả tiền coi sao được. Cô đối với tôi có ân cứu mạng, tôi còn chưa kịp cảm ơn cô đâu. Tôi mời."

"Tăng Ly, anh như vậy thật khách khí."

"Là cô khách khí, Hà Hà." Tăng Ly liếc nhìn cánh tay cô: "Đúng rồi, Hà Hà, vết thương của cô ra sao?"

"Đã tốt hơn nhiều." Tiêu Hà Hà nói.

"Ngày mai tôi chở cô đi bệnh viện." Tăng Ly liếc nhìn thực đơn, nhìn mẹ con các cô đều rất cẩn trọng, gọi mấy cái thích hợp để ăn, sau đó nhớ tới Tiêu Hà Hà cần bổ dưỡng, lại gọi món canh cá bổ dưỡng cho Tiêu Hà Hà.

"Đến gọi nước trái cây." Tăng Ly thấy trên bàn uống không ly nước trái cây, tỉ mỉ lại nói.

"Không cần. Chú." Thịnh Thịnh mặc dù rất thích uống nước trái cây, nhưng là cũng biết không thể làm cần, nhất là đối với người xa lạ.

"Sao? Giúp chú tiết kiệm tiền à? Đừng, chú đây tiêu tiền thuế của dân, ông chủ sẽ thanh toán. Ha ha ha..."

"Mẹ, con có thể uống nước trái cây không?" Thịnh Thịnh cẩn thận trung cầu ý kiến.

Tăng Ly nhìn tình cảnh này, trong lòng có chút chua xót, đứa nhỏ này thật là hiểu chuyện. Hiểu chuyện làm cho đau lòng người: "Uống nước trái cây còn phải hỏi mẹ, lại không phạm pháp, chú làm chủ."

Tiêu Hà Hà sớm biết *anh ta* hài hước, không nói gì nữa.

"Vậy thì đúng rồi, con uống đi." Tăng Ly đem nước trái cây cho đặt ở trước mặt bé, đứa nhỏ vừa nhìn thấy nước trái cây, lập tức hưng phấn.

"Tăng Ly, thật sự là tổng giám đốc muốn mua trò chơi của Thịnh Thịnh?" Tiêu Hà Hà không xác định hỏi.

"Ừm. Là cậu ấy hôm nay giao phó cho tôi, để cho tôi tới cùng các cô bàn rõ. Không nghĩ người đó là cô."

Tiêu Hà Hà suy nghĩ tới hôm qua, người cùng cô đối thoại người là Tần Trọng Hàn, không nhận được mặt đỏ lên, hóa ra người đi *muabao cao su* là anh ấy a, anh ấy mua nhiều *bao cao su như vậy làm gì?*

Nhất định là có nhiều phụ nữ, đàn ông đáng chết, lại dùng đồ dùng bảo vệ như vậy, vậy cũng là những thứ học sinh trẻ tuổi thích dùng đồ tốt không tốt?

"Hà Hà?" Tăng Ly nhìn cô rơi vào trầm tư, kêu một tiếng.

"Chú, mẹ con gần đây tâm sự nhiều nha, người không nên ồn ào để mẹ con suy nghĩ, chú có thể cùng con nói chuyện." Thịnh Thịnh ra vẻ một ông cụ non.

Bị con trai vừa nói như vậy, Tiêu Hà Hà lập tức hoàn hồn lại, thấy Tăng Ly như có điều suy nghĩ trên gương mặt, vội vàng nói: "Thật xin lỗi, đừng để ý, thật xin lỗi."

"Thất thần rồi à?" Tăng Ly hiểu gât đầu, cười hỏi Thịnh Thịnh: "Thịnh Thịnh, trò chơi của con rất có triển vọng, chú Đại Điều nói cấp cho con một triệu thù lao, con hài lòng không?"

"Rất được ạ, trò chơi người khác cũng là cái giá tiền này sao?" Không đợi Tiêu Hà Hà mở miệng, Thịnh Thịnh đã rất già dặn nói ra vấn đề: "Con muốn biết so với trò chơi của người khác đều là giá tiền này sao?"

Tay bụng ly ngăn ra, Tăng Ly kinh ngạc, ánh mắt do dự nhìn về mặt nghiêm trọng của Thịnh Thịnh, đứa nhỏ này còn rất có đầu óc kinh doanh.

Cái này làm cho anh nhớ tới mười hai năm trước người nào đó, khi đó năm thứ nhất đại học, dường như có người mình thiết kế một khoản trò chơi, xong rồi nói giá tiền thời điểm cũng đã nói lời này.

Tăng Ly kinh ngạc, đứa nhỏ này lại cùng Tần Trọng Hàn thật có đầu óc kinh doanh, chỉ bất quá mười hai năm trước Tần Trọng Hàn mười tám tuổi, mà Thịnh Thịnh bây giờ mới năm tuổi.

Tăng Ly rất nhanh tinh hồn, sau đó ôn hòa cười lên: "Ừ, con so với người khác cao hơn."

Anh cũng không biết tại sao Tần Trọng Hàn sẽ ra giá tiền cao như vậy, anh nói đứa nhỏ này đáng giá.

"Tại sao?" Hà hà không nhịn được lên tiếng.

"Tôi không biết." Tăng Ly cười cười: "Đây là chi phiếu, đã viết đằng hoàng."

Tăng Ly từ trong túi công văn cầm một tờ chi phiếu đưa cho Tiêu Hà Hà, số lượng cũng điền xong.

"Mẹ, đây chính là chi phiếu sao?" Thịnh Thịnh cau mày: "Có cái này chúng ta có thể mua nhà phải không?"

Tiêu Hà Hà mặt đỏ lên, nhìn chi phiếu điền xong, kinh ngạc, con trai sáng ra một cái trò chơi mười năm tiền lương của cô cộng lại cũng cao hơn: "Nhưng là Tăng Ly, trò chơi của Thịnh Thịnh thật sự có tiềm lực sao? Đáng giá với giá tiền này sao?"

"Thằng thần nói, trò chơi giống vậy cũng chỉ đáng giá mấy trăm ngàn, nhưng là tổng giám đốc mở ra tám chi phiếu ketchup, nhất định có dụng ý của cậu ấy, nếu như tôi đoán không lầm, anh ấy nhất định không biết Thịnh Thịnh là con trai cô, cho nên tiền này cô cầm yên tâm đi." Tăng Ly cho là cô là lo lắng Tần Trọng Hàn có dụng ý khác.

"Mẹ, chúng ta có thể mua nhà, cũng không cần làm phiền người khác nữa." Thịnh Thịnh chỉ muốn mua nhà, để cho mẹ qua ngày tốt.

Tăng Ly nghe được lời của bé, quan tâm hỏi: "Các cô không chỗ ở sao?"

"Không phải, ở phòng của bạn tôi." Hà hà giải thích.

"Như vậy nha, số tiền này cũng không đủ mua nhà."

"Không đủ sao?" Thịnh Thịnh vừa nghe, khuôn mặt nhỏ nhắn thất vọng: "Kia muốn bao nhiêu mới có thể mua nhà mà?"

"Thịnh Thịnh." Tiêu Hà Hà nhìn mặt của con trai, ôn nhu nói: "Mua nhà là chuyện của mẹ, con con nít không cần quan tâm, được không?"

Thịnh Thịnh hiển nhiên có chút mất mát.

Tăng Ly nghe được bọn họ đối thoại, vô hình lòng lại đau: "Hà Hà, ba con trai cô đâu?"

Câu hỏi này làm mặt Tiêu Hà Hà lập tức thay đổi, âm trầm.

"Chú... Cũng không phải mỗi đứa bé đều có cha, giống như cũng không phải mỗi đứa bé đều có mẹ vậy." Thịnh Thịnh trước mở miệng Tiêu Hà Hà.

Lại là kinh ngạc.

Chẳng lẽ các cô là gia đình đơn thân sao?

Tiêu Hà Hà không có mở miệng giải thích.

"Mẹ, con là nam tử hán, dĩ nhiên muốn mua nhà."

"Con trai. Bất kể như thế nào, chuyện phòng ốc để cho mẹ tới xử lý, con chỉ là một đứa trẻ, còn không có lớn lên, không cần để ý cái này hay sao?"

Tiêu Hà Hà thấy con trai còn chưa buông tha, ôn hòa trên mặt thần sắc biến đổi, nghiêm nghị mở miệng, đứa trẻ trưởng thành quá sớm quả thực quá khó giải quyết.

"Đứa bé ngoan." Tăng Ly nghiêm nghị đứng lên, không còn dằn vặt và lo sợ phát phor: "Thịnh Thịnh, tới, vì con chỉ hướng thật xa cạn ly."

Thịnh Thịnh lại thật cùng Tăng Ly cụng ly.

Trong bữa tiệc, Tăng Ly lại lấy hộp đồng ra, để cho Tiêu Hà Hà ký tên.

"Thịnh Thịnh, nếu có cần sửa đổi, chú gọi điện thoại tìm con."

Cơm nước xong Tăng Ly giữ vững đưa Tiêu Hà Hà cùng Thịnh Thịnh về nhà.

"Sáng mai tôi tới đón cô đi bệnh viện." Tăng Ly không quên cô bị thương nên tháo băng.

"Không cần làm phiền, Tăng Ly"

"Chú, mẹ con tại sao phải đi bệnh viện?" Bị cuộc nói chuyện của bọn họ hấp dẫn, Thịnh Thịnh ngây thơ đồng âm hồn nhiên vang lên: "Mẹ sao vậy?"

"Mẹ không có sao." Tiêu Hà Hà khẩn trương nói: "Mẹ đi bệnh viện thăm một người bạn."

Nửa tin nửa ngờ gật đầu, chẳng qua là chân mày nhũn chặt, tựa như đang hoài nghi độ chân thực lời nói của Tiêu Hà Hà.

Xuyên qua kính chiếu hậu, Tăng Ly nhìn Thịnh Thịnh, tại sao rõ ràng chỉ là một đứa trẻ năm tuổi, lại thông minh như vậy, ngay cả chuyện phòng ốc đều phải bận tâm. Bọn họ có cuộc sống gian khổ như vậy sao? Nghĩ đến quần áo Tiêu Hà Hà, thật giống như đều là trang phục cứng nhắc, cô chính là tuổi tác đang tốt phong nhã, những người phụ nữ kia người nào không phải là một cái gọn gàng, mà cô, vĩnh viễn đều giản dị.

"Chú Đẹp." Thịnh Thịnh lại nhớ ra cái gì đó.

"Đừng gọi ta là chú Đẹp? Kêu chú là chú Ly đi." Tăng Ly phiền nhất là người khác nói anh đẹp.

"Nhưng là con cùng mẹ vậy đẹp."

"Vậy con cũng không kêu mẹ con đẹp."

"Được rồi. Kêu chú là chú Ly." Thịnh Thịnh suy nghĩ ánh mắt sững sờ một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn thuần xinh đẹp ngay sau đó lại khôi phục nụ cười, bĩu môi nói: "Chú Ly, tại sao chú Đại Điều không đích thân đến được chứ?"

"Thịnh Thịnh, không cho phép gọi như vậy." Tiêu Hà Hà ngăn lại.

"Ha ha ha..." Tăng Ly cười thật to.

Tiêu Hà Hà mặt càng đỏ hơn.

"Bởi vì chú ấy có chuyện."

"Vậy con có thể gặp chú ấy không?"

"Dĩ nhiên có thể, chú ấy là cấp trên mẹ con."

"Vậy chú thay con cảm ơn chú Đại Điều."

"Thịnh Thịnh, chúng ta có thể dừng lại không gọi vị kia chú bằng tên đó được không?" Nhức đầu vuốt chân mày, Tiêu Hà Hà hoàn toàn cúi đầu, trắng nõn trên mặt trần đầy đánh bại, cô thật sợ con trai đi gặp Tần Trọng Hàn, bởi vì chỉ là nghĩ đến bán cho anh ấy một cái rương bao cao su cảm thấy thật là mất mặt, gặp mặt còn không phải lung tung chết.

"Được rồi." Thịnh Thịnh gật đầu một cái, nhưng là đã thành thói quen, không tốt sửa lại nha.

"Hà Hà. Tôi lập tức tới ngay." Tăng Ly điện thoại gọi lại: "Chờng mười phút đồng hồ đi."

"Nhanh như vậy?" Tiêu Hà Hà kinh ngạc.

"Muốn theo ân nhân cứu mạng tôi đi bệnh viện, tôi dĩ nhiên phải nhanh lên một chút..." Tăng Ly thấp cười khẽ.

"Cảm ơn anh, được, tôi lập tức xuống..." Tiêu Hà Hà tắt máy vì tính, kéo gió xách tay sẽ mở cửa đi ra ngoài.

Chẳng qua là mới vừa đi tới đầu hẻm, liền thấy xe hơi màu xanh, mà bên cạnh xe tự nhiên đứng đó nam nhân thân hình cao lớn, đang hút thuốc, nhìn bộ dáng kia giống như là đứng yên thật lâu, hơn nữa thủy chung là một cái tư thế.

Anh ấy làm sao tới?

Tiêu Hà Hà không biết anh ấy muốn tới đây.

"Ra cửa?" Thấy cô xách túi đi ra, anh ấy đi tới sau lưng cô nhẹ giọng hỏi cô, trực tiếp hỏi cô.

"Tổng giám đốc, anh tại sao lại ở chỗ này?"

"Chuyện suy tính ra sao?" Anh không trả lời, mà là hỏi cô chuyện kia.

"Chuyện gì?"

"Chuyển tới chỗ tôi ở đi." Anh nói!

Kinh ngạc. Đờ đẫn. Không giải thích được.

"Không phải nói phải làm người phụ nữ của tôi sao? Con trai tôi cũng đúng lúc thiếu một người mẹ." Anh sâu kín nói, đi tới trước mặt cô, cùng sát rất gần

cô.

Tiêu Hà Hà ngẩng đầu nhìn anh, anh xinh đẹp trong mắt có hồng hồng tia máu, tựa hồ một đêm không ngủ đáng vẻ, nhưng là nhưng phá lệ có thần, hướng về phía con người cô, lại nhẹ giọng nói: "Được không."

"Tổng giám đốc, tôi nói tôi đã sinh con, tôi không phải là như anh nghĩ, là phụ nữ độc thân, tôi không có ý định làm vợ người khác hoặc là tình nhân, tôi không thích hợp." Thấy trong con người của anh đen sẫm cái bóng của mình, như vậy bình tĩnh, lạnh nhạt như vậy, cô rất hài lòng biểu hiện.

Ánh mắt Tần Trọng Hàn khẽ híp lại, nụ cười trên mặt cũng thoáng thu lại, mặc dù rất nhỏ, nhưng Tiêu Hà Hà vẫn thấy được, cô biết anh bắt đầu tức giận, mà cô trên mặt chẳng qua là treo một tia nụ cười thần nhiên, nhưng trong lòng thì hoảng loạn.

Mà lúc này, Tăng Ly đưa xe vừa vận đến đầu hẻm, thấy xe Tần Trọng Hàn, ánh mắt Tăng Ly buồn bã, làm sao hôm nay bọn họ nghĩ việc rồi hả?

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Cũng tới đón cô

Edit: Kiều Anh

Beta: DinhHa

Lúc này, Tần Trọng Hàn cũng vừa thấy được xe Tăng Ly, trong lúc nhất thời có chút hoảng sợ, tầm mắt sâu thẳm hướng mắt tới Tiêu Hà Hà: "Cô hẹn anh ta?"

"Không... Dạ."

"Là "phải" hay "không phải"?" Anh nhíu mày.

Xe Tăng Ly đã quẹo vào ngõ hẻm, rất rõ ràng, ngõ hẻm có chút hẹp. Lập tức ngừng một chiếc *xe hơi*, lại đi vào một chiếc Mercedes Benz, rất là bắt mắt.

"Tổng giám đốc, không nghĩ cậu cũng tới a." Tăng Ly từ trong xe chui ra ngoài, cũng không đi tới, chẳng qua là đứng bên cạnh xe, đứng xa xa nhìn bọn họ.

"Không quý rầy các người có hẹn." Tần Trọng Hàn thâm thúy con người khẽ nhếch lên, giọng mang một tia mỉa mai.

Tiêu Hà Hà nghe được anh nói như vậy, trong lòng kìm nén đến khó chịu, anh có ý gì? Cô lúc nào có hẹn cùng Tăng Ly?

"Hàn, cậu đi đâu vậy? Tôi đưa Hà Hà đi bệnh viện tháo băng a, anh có đi hay không?" Tăng Ly nhìn Tần Trọng Hàn phải đi.

"Tôi bề bộn nhiều việc." Tần Trọng Hàn trầm giọng nói, sau đó chui vào trong xe.

Xe rất nhanh khởi động, quay đầu hướng ra ngoài đi tới.

Tiêu Hà Hà nhìn chiếc xe kia rất nhanh biến mất ở đầu hẻm, trong lòng cũng tựa hồ bị xe này thổi qua một trận gió sớm thất linh bát lạc.

Tăng Ly cũng quay đầu nhìn sang, trong mắt vạch qua một tia ánh sáng nhạt, lắc đầu một cái: "Hà hà, đi thôi."

Tiêu Hà Hà gật đầu một cái, đi tới: "Tăng Ly, thật sự là quá phiền anh."

"Hà Hà, cô có thể hay không đừng gọi tôi Tăng Ly?"

"Được kêu là cái gì?" Cô rất kinh ngạc.

"Anh Tăng hay anh Lê đều được." Tăng Ly cười nói: "Dù sao cũng so với cái tên tốt hơn nhiều."

Tiêu Hà Hà có chút quần bách, cô cùng đàn ông chung đụng không nhiều, nhưng thấy Tăng Ly thân thiết như vậy, gật đầu một cái: "Tốt lắm, kêu anh Tăng đi."

"Vậy thì đúng rồi. Chúng ta mau đi đi." Tăng Ly cho xe chạy, hai người không nói Tần Trọng Hàn tại sao tới nơi này.

Từ bệnh viện tháo băng xong, Tiêu Hà Hà chuẩn bị về nhà, nhưng là Tăng Ly lại nói: "Trước đi ăn cơm, ăn xong rồi đưa cô về nhà."

"Nhưng là..."

"Nhưng mà cái gì a? Đi nhanh đi." Tăng Ly cười càng mê người, làm cho không người nào có thể cự tuyệt. Không đợi Tiêu Hà Hà có phản ứng, đã lái xe hướng nhà hàng đi tới.

Xe dừng ở nội thành một khu nhà rất có nhiều cây trúc xanh tốt um tùm vây quanh....hướng nhà hàng dừng lại, Tiêu Hà Hà rất là yêu thích cảm giác nơi này.

Chẳng qua là mới vừa xuống xe, liền bị một mùi nước hoa gay mũi sắc ho khan.

"Khụ khụ khụ..."

Tăng Ly cũng cau mày. Lúc này, đột nhiên truyền tới thanh âm một phụ nữ nũng nịu: "Là Tăng tiên sinh a, thật là đúng dịp."

Tiêu Hà Hà cùng Tăng Ly cùng lúc quay đầu, liền thấy một mỹ nhân xinh đẹp kéo cánh tay Tần Trọng Hàn vừa vặn từ bãi đậu xe một đầu khác đi tới.

Mùi nước hoa gay mũi lao thẳng tới, lại lần nữa để cho Tiêu Hà Hà nhẫn không định hít hơi một cái.

Tần Trọng Hàn không có bất kỳ biểu tình gì, chẳng qua là một đôi mắt rất là thâm thúy sắc bén.

"Là Cao tiểu thư. Hàn, thật là khéo a, các người cũng tới Mộng vườn ăn cơm?" Tăng Ly mỉm cười chào hỏi.

"Đúng vậy." Cao Tư Kỳ cười rất là vui vẻ, bởi vì Tần Trọng Hàn thật lâu không tìm cô.

Tiêu Hà Hà rút mặt giấy lau lỗ mũi, rất là lúng túng cúi đầu xuống.

"Bạn gái anh sao?" Cao Tư Kỳ chỉ Tiêu Hà Hà hỏi Tăng Ly.

"Đây là em gái tôi" Tăng Ly hài hước cười, tầm mắt không quên nhìn về phía Tần Trọng Hàn, nhưng là người sau trên mặt một mảnh yên tĩnh.

Tiêu Hà Hà thật nhanh giương mắt, nhưng thấy được Cao Tư Kỳ trong cổ lau một cái vết bầm, tựa hồ là dấu răng, nhìn thêm chút nữa Tần Trọng Hàn, anh một bộ không có dáng vẻ gì đặc biệt, Tiêu Hà Hà chỉ là nhìn Cao Tư Kỳ cười một cái, hỏi thăm sức khỏe sau đối với Tăng Ly nói: "Chúng ta vào đi thôi, anh Tăng."

Đi ngang qua bên người Tần Trọng Hàn, anh đột nhiên nói: "Đi bệnh viện?"

"Đúng vậy tổng giám đốc." Tiêu Hà Hà nhẹ giọng nói, cúi đầu, giống như là đứa trẻ đã làm sai chuyện gì: "Thứ hai liền có thể đi làm."

"Không gấp..." Tần Trọng Hàn cắt đứt lời cô, môi hơi cau lên, từ từ nói.

Tiêu Hà Hà cảm giác lỗ tai hơi nóng, gật đầu một cái.

"Chúng ta vào đi thôi." Tăng Ly ngắt ra sau khỏi phục mặt mày vui vẻ.

Cao Tư Kỳ nghe được Tần Trọng Hàn cùng Tiêu Hà Hà lúc nói chuyện ánh mắt đột nhiên biến đổi, chăm chú kéo cánh tay Tần Trọng Hàn: "Hàn, các anh... mọi người đều biết nhau?"

"Hà Hà là thư kí của anh ấy." Tăng Ly giới thiệu.

"Thì ra là như vậy." Mặt Cao Tư Kỳ cứng lại, tiếp đó cười lên: "Vậy chúng ta cùng nhau ăn chung. Như thế nào, Hàn?"

"Không ý kiến." Tần Trọng Hàn khạc ra ba chữ.

Tiêu Hà Hà trong lòng nhưng có chút thấp thòm đứng lên, muốn ngồi chung một chỗ ăn cơm.

Vì vậy bốn người vào phòng ăn.

Sau khi tiến vào, Tiêu Hà Hà mới biết nhà này nhà hàng thật là cao cấp, tầng lầu xoay tròn, dựa vào cửa sổ vị trí có thể thưởng thức được rừng trúc bên ngoài xanh um tươi tốt.

Rượu chất rượu ngon, tinh xảo ngon món ngon, nhân viên phục vụ thất nơ tùy thời chờ căn dặn, nhạc sĩ kéo đàn violon âm khúc du dương. Trên bàn ăn dụng cụ lóe lên chói mắt chói lọi, đầu nhói cặp mắt.

Tiêu Hà Hà rất là không được tự nhiên, bởi vì nơi này người có địa vị cao cấp, cô không có tới qua, trong lúc nhất thời có chút không biết làm sao.

"Tiên sinh, tiểu thư, chào buổi tối." Nhân viên phục vụ rất lễ phép chào hỏi, đưa lên thực đơn.

Ngồi ở chỗ gần cửa sổ, Tiêu Hà Hà có thể thấy ngoài cửa sổ rừng trúc, chăm sóc rất tốt.

"Hà Hà, muốn ăn cái gì?" Tăng Ly trước đem thực đơn chuyển để tới trước mặt Tiêu Hà Hà.

Mà người hầu lại cho Cao Tư Kỳ một phần.

Tiêu Hà Hà nhìn vào thực đơn, trong lúc nhất thời có chút kinh ngạc, thật là đắt. Có thức ăn lại mấy con số, trong lúc nhất thời trong lòng bàn tay của cô cũng đỏ mồ hôi theo, tại sao phải tới nơi này ăn cơm chứ? Cô sau này làm sao mời lại Tăng Ly.

Đối diện Cao Tư Kỳ đã bắt đầu chọn món ăn: "Hai phần gan ngỗng Pháp, hai phần thịt bò bít tết, thịt bò bít tết muốn năm phần chín, Hàn, anh uống rượu gì?"

"Một chai 82."

Tiêu Hà Hà kinh ngạc, bọn họ gọi rượu này, đã đủ tiền lương cô hơn mấy năm.

Tăng Ly tựa hồ ý thức được cái gì, ân cần liếc nhìn Tiêu Hà Hà: "Hà hà, làm sao không gọi?"

Lắc đầu một cái, Tiêu Hà Hà thản nói: "Thật là đắt."

Tăng Ly xi cười.

Tiêu Hà Hà mặt đỏ lên, cô biết mình như vậy nói sẽ cho mọi người cười nhạo, nhưng là cô thật muốn như vậy.

Cao Tư Kỳ ánh mắt khinh miệt liếc qua tới, đánh giá Tiêu Hà Hà.

Mà Tàn Trọng Hàn tầm mắt tựa hồ là lơ đãng lướt qua cô, nhìn về phía phong cảnh ngoài cửa sổ.

"Phải. Thật đắt!" Tăng Ly thấy Hà Hà tựa hồ có chút quẫn bách, lại thấy trong ánh mắt Cao Tư Kỳ tràn đầy khinh miệt, ánh mắt sắc bén chuyển một cái, đúng lúc nói: "Giống như Hà Hà loại sinh hoạt phái nữ thật không nhiều lắm, ai cười người cũng sẽ hạnh phúc chết."

Mặt Cao Tư Kỳ biến đổi, cô nghe ra, Tăng Ly nói cô không sống qua ngày.

"Có đúng hay không a, tổng giám đốc tiền sinh?" Tăng Ly hướng về phía Tàn Trọng Hàn.

Tàn Trọng Hàn dung nhan anh tuấn mang ánh sáng buổi trưa của mặt trời, góc cạnh phác họa rõ ràng, tầm mắt hơi chuyển qua nhìn Tăng Ly: "Anh nói gì? Tôi không nghe được."

Tiêu Hà Hà cúi đầu.

Tăng Ly nhận lấy thực đơn, đối với người hầu nói: "Hai phần thịt bò bít tết, Hà Hà, cô muốn mấy phần chín?"

Tiêu Hà Hà lại ngẩng đầu nhìn Tăng Ly, nói: "Tôi muốn chín."

"Có phải hay không khẩu vị không tốt?" Tăng Ly lo lắng.

"Dù sao cũng không đau bụng là được rồi, làm lỡ công việc không nói, còn phải xem bác sĩ."

""Ừm."

Tăng Ly cố nén cười thật to xúc động: "Được, muốn hai phần sườn bò, thịt bò bít tết, hai phần xoài salad."

Lại lúc ngẩng đầu, Tiêu Hà Hà thấy Cao Tư Kỳ mặt tựa hồ cũng đi theo vắn vẹo, mà Tàn Trọng Hàn khóe miệng tựa hồ cong lên, cô không biết mình nói cái gì để cho bọn họ có biểu cảm như vậy.

Cao Tư Kỳ trên người mùi nước hoa quá đậm, Tiêu Hà Hà quẹo kinh qua một đoạn thời gian quá trình thích ứng, vẫn là không được, chỉ cảm thấy giọng sắc thật là khó sở.

Tàn Trọng Hàn tầm mắt vẫn là như có như không quét qua mặt cô, cô lại là như ngồi bàn không.

"Tôi đi vệ sinh." Cô đứng lên, gạt đầu sau rồi đi.

Tàn Trọng Hàn cũng đứng lên theo: "Tôi đi hút thuốc."

Cao Tư Kỳ sợ run lên: "Hàn..."

Tàn Trọng Hàn lại bước lớn rồi đi, hướng phương hướng Tiêu Hà Hà mới vừa đi.

Cao Tư Kỳ không hiểu quay đầu nhìn một chút bên người Tăng Ly, mà Tăng Ly nhưng chỉ là nhúu mày, nâng lên lóe một cái nụ cười sáng chói: "Cao tiểu thư, đã lâu không gặp, cô vẫn xinh đẹp nha."

Tiêu Hà Hà đi tới phòng vệ sinh, đóng cửa lại, dựa ở cánh cửa thượng, đột nhiên cảm thấy vô lực, cô trong lòng rối cuộc đang suy nghĩ gì, riêng mình cũng không biết.

Anh ta quả thật chẳng qua là vui đùa một chút với cô, cô mới vừa cự tuyệt anh liền tìm đàn bà khác, không, anh một mực liền không cùng Cao Tư Kỳ dứt đoạn, mà trên cổ Cao Tư Kỳ dấu vết, hẳn là anh lưu lại vết hôn đi.

Thôi. Cô nghĩ gì vậy? Có liên quan tới cô sao?

Tiêu Hà Hà đứng ở trước gương, vỗ vỗ mặt mình nóng lên, che giấu không nên nghĩ suy nghĩ, đi ra ngoài.

Chẳng qua là, cửa ra vào phòng rửa tay, một cái thân ảnh cao lớn chặn lại cô ở đường đi, Tiêu Hà Hà theo bản năng né một bên.

Người nọ nhưng ôm eo cô.

"A ----" Cô chợt ngừng đầu, phát hiện là Tần Trọng Hàn: "Tổng...tổng giám đốc."

Tần Trọng Hàn nhìn cô một cái, mặt nở nụ cười, thanh âm nhưng lạnh như băng như là huyết ma quỷ: "Tiêu Hà Hà... Cô rất có bản lĩnh."

Tiêu Hà Hà không biết anh có ý gì, nhìn dung nhan gần trong gang tấc, một gương mặt lạnh lùng anh tuấn trời cho, khóe môi hơi nhếch lên, tựa như cười mà không phải cười. Hai mắt anh, thâm thúy như thuần mực, nhưng không có một chút ánh sáng, tựa như giấu tình thân như rơi xuống âm đạm, có chút sâu không lường được.

Chỉ là muốn Hà Hà không biết anh nói lời này có ý gì, càng không nghĩ tới anh lại cũng tới phòng vệ sinh, chỉ là anh mang đến Cao Tư Kỳ, tình nhân của anh, giờ khắc này nhưng lại ôm eo nhỏ nhắn của mình, trong lòng cô cười lạnh, sau đó ngược đầu lên, đối mặt anh: "Tổng giám đốc muốn vào phòng vệ sinh sao? Đây là phòng vệ sinh nữ, không nghĩ tới tổng giám đốc vào trong này là tốt, cũng là vui vẻ cùng phụ nữ cướp nhà vệ sinh."

Cô đang mong đợi thấy anh biến sắc mặt, nhưng là không nghĩ tới cô nhìn thấy là anh nở nụ cười nhưng càng ngày càng lớn, không phải cười nhạt, mà cao thâm khó lường nụ cười âm áp, sau đó anh cúi đầu xuống, cách cô trong gang tấc, hô hấp ở trên mặt cô: "Tôi thích cùng cô cướp. Để cho chúng ta hiểu ra một chút như cảm giác lần trước."

Vừa nói, anh đem cô lại lần nữa mang vào phòng vệ sinh, đóng cửa lại.

Tiêu Hà Hà sợ thiếu chút nữa hết âm lên, thật may thời gian này không như vậy nhiều người, nếu không người ta nhất định cho là biến thái.

"Làm sao? Sợ?" Anh hướng về phía cô phả lên, để cho cô trong nháy mắt choáng váng, đợi kịp phản ứng ý của anh trong lời nói, mặt cô đẹp cũng lập tức đỏ lên đỏ ửng, chính cô cũng có thể cảm giác được kia lửa nóng nhiệt độ, vết sạch cô toàn bộ gương mặt thậm chí còn cần cỏ.

"Tổng giám đốc, Cao tiểu thư liền ở bên ngoài, ngài không sợ cô ấy tức giận sao?" Cô lui về phía sau vài bước, duy trì khoảng cách với anh. Không nghĩ sẽ cùng anh nói thêm cái gì, nhưng là anh nhưng chặn cửa phòng rửa tay, cô không ra được.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Mặt nạ hồ Ly

Edit + Beta: Tiểu Mỹ

Tiêu Hà Hà ăn xong liền đi đến công ty của Ngô Tân Tuyên, sau khi nói chuyện chi tiết thì trở về đã là năm giờ chiều đúng lúc tan ca, cô thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi đón Thịnh Thịnh.

Ra khỏi cao ốc đang chuẩn bị đi đến trạm xe bus, liền thấy có người vừa xuống taxi, mà người kia dĩ nhiên là Mao tiên sinh mà cô tìm kiếm khổ sở bấy lâu nay.

Tiêu Hà Hà mặt lập tức trắng bệch, trong lòng hoảng loạn, cô nắm chặt túi xách, nhanh chóng chạy tới trước mặt Mao Chi Ngôn, "Tiên sinh, tiên sinh xin ngài nói cho tôi biết, người đàn ông mang mặt nạ hồ ly kia đang ở đâu?"

Mao Chi Ngôn không quá kinh ngạc, nhưng là nhìn cô bé trước mặt này, thở dài một tiếng. "Tiểu thư, tôi đã nói rồi, tôi thật sự không biết cô!"

"Tiên sinh, anh tại sao có thể nhẫn tâm như vậy?" Tiêu Hà Hà nhìn thấy đồng nghiệp trong cao ốc đi ra, lập tức nhỏ giọng nói: "Tiên sinh, chỉ có anh mới có thể giúp tôi, van xin anh, nói cho tôi biết anh ấy đang ở đâu, anh làm sao có thể không nhớ chứ? Xin thành toàn cho một người mẹ đáng thương này"

đi!"

"Tiểu thư, cô rốt cuộc muốn thế nào chứ?" Mao Chi Ngôn nét mặt lộ vẻ khó xử.

Tiêu Hà Hà sợ anh đi mất, lập tức gắt gao nắm chặt tay áo của anh, "Tôi muốn gặp anh ấy, anh nói cho tôi biết anh ấy đang ở đâu đi? Tôi muốn gặp anh ấy!"

"Tiểu thư, cô gặp anh ấy thì có thể làm gì chứ?" Anh thờ dãi.

"Anh thừa nhận anh có quen biết tôi?" Tiêu Hà Hà sừng sốt, trên mặt lập tức hiện lên sự kinh ngạc cùng vui mừng, cái này đối với cô mà nói căn bản là hi vọng duy nhất, vốn là đã tuyệt vọng nhưng bây giờ lại dấy lên tia hi vọng này, cô làm sao có thể không vui chứ?

"Tiểu thư, như vậy đi, tôi hỏi anh ấy một chút, nếu anh ấy đồng ý gặp cô, tôi sẽ gọi điện thoại cho cô được không? Cô đi về trước đi!"

"Không! Anh hỏi ngay bây giờ!" Tiêu Hà Hà liều mạng nắm lấy tay áo của anh. "Tôi muốn gặp anh ấy ngay lập tức, xin anh!"

"Vậy được rồi!" Mao Chi Ngôn lấy điện thoại ra, bấm số gọi, "Tiên sinh, Tiểu thư muốn gặp anh!"

Bên kia không biết nói gì đó chỉ thấy Mao Chi Ngôn gật gật đầu sau đó liền cúp máy. "Tiểu thư, cô còn nhớ căn biệt thự năm năm trước không?"

Căn biệt thự kia sao?

Cô đâu có biết đâu a! Cô bị người ta kéo đi, sau đó lại được người kia chở đi bệnh viện, từ lâu đã không còn nhớ rõ, nếu có thể nhớ rõ một chút thì cô còn tuyệt vọng như vậy sao?

"Tôi sẽ ghi địa chỉ cho cô, tối nay cô hãy đến đó, tiên sinh nói, nếu cô muốn gặp anh ấy thì phải trả tất cả mọi giá, tất cả, cô hiểu không?"

Nghe Mao Chi Ngôn nói như vậy, Tiêu Hà Hà cảm thấy tim mình như bị ai lấy ra mất, nước mắt nhịn không được rơi xuống. "Chỉ cần anh ấy đồng ý gặp tôi, đồng ý cho tôi gặp con trai của tôi, tôi cái gì cũng có thể đáp ứng!"

"Vậy được rồi!" Mao Chi Ngôn ghi cho cô một cái địa chỉ. "Tối nay chín giờ, cô đi tới chỗ này, tiên sinh ở đây chờ cô, nhớ kỹ là chín giờ không cần sớm cũng không được muộn, nếu không cô sẽ không gặp được anh ấy!"

"Ừ! Anh ấy thật sự đồng ý gặp tôi sao?" Tiêu Hà Hà không tin hỏi lại lần nữa. "Anh đem số điện thoại của anh nói cho tôi biết, tôi không thể hoàn toàn tin tưởng anh, tôi muốn xác định địa chỉ anh cho tôi có đúng hay không!"

Mao Chi Ngôn thờ dãi, đem số điện thoại của mình ghi ra giấy. "Như vậy được chưa?"

Tiêu Hà Hà nắm chặt tờ giấy, trong lòng bồi hồi kinh hoàng, cúi thấp đầu. "Cảm ơn, cảm ơn anh!"

Cuối cùng thì cô cũng có thể nhìn thấy con trai rồi!

Tiêu Hà Hà không biết tại sao mình lại ở trên xe bus, cho đến lúc về đến nhà, mới ý thức được mình chưa có đón Thịnh Thịnh về, lập tức gọi điện thoại cho cô giáo ở nhà trẻ nói đêm nay sẽ để Thịnh Thịnh ở lại nhà trẻ, cô không đến đón cậu được.

Cúp máy, Tiêu Hà Hà lấy cuốn sổ tiết kiệm ra, con số phía trên là bảy trăm năm mươi vạn.

Nước mắt nhịn không được mà rơi xuống, lúc đầu chỉ có một hai giọt, tiếp theo là một chuỗi dài chảy xuống, cô lấy tay lau đi, nhưng là lau xong lại chảy, đúng là lau thế nào cũng không thể lau sạch được...

Cuối cùng cô cũng tìm được người kia! Cô phải trả lại sổ tiết kiệm này cho anh, chỉ cần nhìn thấy con trai của cô, xác định nó có cuộc sống tốt hay không thôi!

Tám giờ ba mươi phút. Tiêu Hà Hà lập tức thay quần áo đi ra ngoài, cái địa chỉ kia ở nơi rất hẻo lánh, xe bus không thể đi tới, cô chỉ có thể bắt xe đi.

Xe dừng lại trước biệt thự số 15.

Tiêu Hà Hà bộ dáng vô cùng kích động, bước xuống xe, cơ thể cũng bởi vì kích động mà run rẩy.

Nơi này quả thật là địa điểm trước kia.

Nhìn đồng hồ, đã chín giờ.

Cô nhìn thấy một chiếc Bentley đỗ ở trong sân, không có biển số.

Tiêu Hà Hà đi đến cạnh cửa, hít sâu một hơi, ấn chuông.

Cửa liền mở ra.

Một cỗ mùi thuốc lá nhàn nhạt kéo tới, xen lẫn mùi nước hoa nhàn nhạt, có lẽ đàn ông đều có mùi hương này đi.

Cô chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thấy một thân ảnh cao lớn, tây trang trắng thớm không có một chút nếp nhăn, cô nín thở chậm rãi nhìn lại lần nữa, là người đó người luôn xuất hiện trong mơ của cô với cái mặt nạ hồ ly kia...

"Vào đi!" Người đàn ông thanh âm vô cùng trầm thấp, hình như là không có ý đề thấp.

Sau đó, anh xoay người hướng bên trong đi tới.

Tiêu Hà Hà không biết mình đi vào như thế nào, chỉ cảm thấy toàn thân đều bị mất đi sức lực giống như bị rút cạn máu, tầm mắt của cô vẫn không rời đi cái mặt nạ hồ ly kia, vì vậy không có chú ý tới thân ảnh cao lớn kia.

"Ngồi đi!" Hồ ly tiên sinh (tạm thời gọi anh ấy là hồ ly tiên sinh đi, ha ha) trầm giọng nói: "Nghe nói cô muốn gặp tôi?"

Tiêu Hà Hà cơ hồ dùng hết sức lực của cuộc đời này, mới nhìn xuống được nước mắt, chậm rãi nói: "Tiên sinh, tôi muốn gặp con tôi, xin anh để cho tôi gặp nó đi!"

Hồ ly tiên sinh sùng sốt, tao nhã điều chỉnh tư thế một chút. "Ngồi đi, tôi không thích có người đứng nói chuyện với tôi, như vậy sẽ khiến tôi có cảm giác bị áp bức, trong lòng sinh ra một cảm giác không được thoải mái!"

Tiêu Hà Hà hít sâu một hơi, sợ sẽ chọc giận anh nên ngoan ngoãn ngồi xuống.

Ánh mắt cùng anh đối diện, phát hiện đằng sau cái mặt nạ hồ ly kia là một đôi mắt vô cùng sắc bén khiến người ta có cảm giác sợ hãi.

Đó là một đôi mắt có tính xâm lược, tuyệt đối không thể dùng ôn hòa để hình dung.

Hồ ly tiên sinh hút một hơi thuốc, phun ra một đoàn sương khói, cả người ẩn trong làn khói màu trắng ẩn ẩn hiện hiện như có như không.

Lúc này Tiêu Hà Hà mới nhìn quanh căn phòng một chút, cùng năm năm trước đều giống nhau, được trang trí với hai tông màu chủ đạo là trắng đen, giới thiệu văn tắt mà thanh thoát nhịp nhàng, vẫn sạch sẽ như trước, giống như chủ nhân rất thích sạch sẽ một loại.

"Tôi muốn gặp con tôi!" Tiêu Hà Hà nhớ tới việc bị anh cướp đi đứa con thì cảm thấy trong mắt tràn ngập cảm giác chua xót, cổ họng cũng đi theo đau đớn.

Hồ ly tiên sinh cười nhẹ. "Dựa vào cái gì chứ?"

Nghe vậy, Tiêu Hà Hà liền ngăn người ra, trên mặt rất nhanh hiện lên một tia buồn bã, run rẩy nắm chặt tay, mở túi xách của mình ra, lấy cuốn sổ tiết kiệm kia ra. "Tiên sinh, đây là toàn bộ số tiền mà ngài đã cho tôi, bảy trăm năm mươi vạn, năm đó nói muốn hủy bỏ hợp đồng nhưng ngài đã cướp đi con trai của tôi rồi..."

Tiêu Hà Hà đem sổ tiết kiệm màu đen đặt ở trên bàn trà bên cạnh anh, đi về ghế đối diện anh ngồi xuống.

Hồ ly tiên sinh hình như có chút kinh ngạc, đôi mắt sau chiếc mặt nạ híp lại, mang theo một tia cảm xúc không nói ra được, anh hỏi: "Cô không dùng số tiền kia?"

"Đúng vậy!" Tiêu Hà Hà gật đầu.

"Tại sao?"

"Tôi muốn gặp con tôi, tiên sinh, tôi không cần tiền, xin anh đem con trả lại cho tôi đi có được không?" Thanh âm của cô mang theo sự cầu xin.

"Cô nghĩ con trai cô bây giờ sẽ nhận ra cô sao?" Hồ ly tiên sinh bí hiểm hỏi. "Cô nghĩ nó sẽ dễ dàng nhận lại cô sao?"

"Tôi..." Cô biết anh nói rất đúng, năm năm, đã năm năm rồi cô không hề ở bên cạnh con cùng nó lớn lên, bây giờ đột nhiên xuất hiện, đứa nhỏ làm sao có thể nhận ra cô?

Nhưng là, tất cả chuyện này đều là một tay anh tạo ra a!

"Tôi hỏi lại, cô có thể nuôi đứa nhỏ lớn lên sao?" Hồ ly tiên sinh giọng nói rất bình thản, hình như còn kèm theo một chút chế giễu. "Hiện tại tiên sinh hoạt mỗi tháng của nó là mấy chục vạn, phải học ở trường tốt nhất, phải có người chăm sóc, cuộc sống rất tốt, cô muốn đem đứa nhỏ về sống cuộc sống khổ cực này với cô sao?"

"Tôi..." Tiêu Hà Hà bị câu nói không nhanh không chậm của anh làm cho trong lòng cô dấy lên sóng to gió lớn.

Đúng vậy a!

Tiền lương của cô mấy năm nay chỉ có mấy chục vạn a!

"Tôi muốn nhìn thấy nó được không? Dù là nhìn từ xa cũng được, chỉ nhìn nó một chút thôi a!" Cô thỏa hiệp, cô chỉ là muốn biết mặt đứa nhỏ thôi, cô muốn nhìn hình dáng của con trai cô khi trưởng thành thì như thế nào, bộ dáng có phải rất đáng yêu hay không, có phải nó rất hạnh phúc hay không!

"Cho dù cô không cần số tiền này, tôi cũng không có nhiệm vụ để cho cô gặp nó!" Hồ ly tiên sinh môi ở phía sau chiếc mặt nạ kia nở một nụ cười thâm sâu, nhìn đến cuốn sổ tiết kiệm này, anh lại có chút không vui, tức giận nắm chặt tay lại.

Tại sao một chút cô cũng không có động tĩnh? Người phụ nữ này thật đúng là không phải ngốc bình thường!

"Tiên sinh, van xin anh thông cảm cho lòng dạ của một người làm mẹ đi!" Tiêu Hà Hà đôi mắt liền đỏ lên.

"Ừ! Muốn gặp cũng không phải không có khả năng, trừ khi..." Anh cố ý dừng lại một chút, đôi mắt thâm thúy di chuyển trên khuôn mặt cô.

"Trừ khi cái gì?" Bàn tay nhỏ bé của Tiêu Hà Hà gút gao nắm chặt túi xách, không biết anh muốn đưa ra điều kiện gì.

"Cô rất khẩn trương sao?" Hồ ly tiên sinh gạt tắt tàn thuốc, ánh mắt lần thứ hai nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn đang lo lắng của cô. "Tất cả giá cô đều bằng lòng trả sao?"

Cô giật mình.

"Quên đi, cô đi đi, nhìn bộ dạng cô như vậy liền biết cô không thể, bất quá tôi làm người rất nhân từ có thể nói cho cô biết đứa nhỏ kia bây giờ sống rất tốt, có người chăm sóc sau này lớn lên sẽ rất đẹp trai, tôi nói rồi, cô đi đi!" Hồ ly tiên sinh chăm chú nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của cô, nói ra từng câu từng chữ: "Cô đã biết được tình hình của nó rồi..."

Thanh âm của anh rất thấp, cũng rất rõ ràng, tim Tiêu Hà Hà đột nhiên thắt chặt lại, không, như vậy cô chưa hài lòng! Cô muốn gặp con trai a. "Tiên sinh, xin anh, anh muốn thế nào mới có thể để cho tôi gặp con?"

"Tất cả giá cô đều bằng lòng trả sao?" Anh hỏi lại.

Nghiến răng, Tiêu Hà Hà quyết tâm gật đầu. "Ừ, tất cả giá!"

"Tôi nay theo tôi, thế nào?" Anh hỏi, trong giọng nói có chút khàn khàn.

"..." Oanh...

Tiêu Hà Hà cảm thấy trong đầu nổ tung một cái. "Tiên sinh, cái khác được không? Ngoại trừ cái này!"

Năm năm trước cô vì em trai mà mất đi sự trong trắng, năm năm sau, lẽ nào cô lại vì con trai mà phải ủy thân cho người đàn ông này sao? Ngay cả mặt của anh cô cũng chưa có nhìn thấy.

"Vậy thì quên đi, cô đi đi, tôi không miễn cưỡng!" Giọng nói của anh vô cùng chậm rãi, như chắc chắn là cô sẽ thỏa hiệp, cô biết người đàn ông này nắm giữ rất nhiều quyền lực.

Tiêu Hà Hà cắn cắn môi, trong lòng vô cùng vùng vẫy. "Tôi có thể gặp đứa nhỏ trước được không? Trước tiên để cho tôi nhìn nó một cái có được không?"

"Không được!" Hồ ly tiên sinh giương mắt quan sát cô gái nhỏ trước mặt, bộ dáng của cô lúc này thật sự là rất điềm đạm đáng yêu, làm người ta thấy thương hại.

Hồ ly tiên sinh đôi mắt hẹp dài mà thanh tú nổi lên một trận mê ly, sau đó anh kìm lại hút một hơi thuốc, muốn đem mê loạn trong lòng mình vứt ra.

Tiêu Hà Hà giật mình toàn thân run lên, sau một hồi lâu, không có cách nào đành giương mắt. "Tôi đồng ý rồi thì thật sự có thể gặp con sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Tối hôm qua không ngủ

Edit + Beta: Tiểu Mỹ.

"Ừ!" Giọng anh trầm thấp mang theo một chút khàn khàn. "Không phải cô muốn gặp con sao?"

"Sau đêm nay thì tôi có thể nhìn thấy con sao?" Tiêu Hà Hà cắn khăng định lại.

"Vậy để xem biểu hiện của cô, nói chính xác là tôi không chắc chắn!" Hồ ly tiên sinh ánh mắt chứa đựng một chút ý cười. "Thời hạn ba tháng, làm người phụ nữ của tôi ba tháng thế nào?"

"Anh..." Cô kinh ngạc.

"Cái này rất công bằng, cô có thể không làm, không ai ép buộc cô! Chỉ là cô vĩnh viễn cũng đừng mong gặp được đứa nhỏ, cô có thể không đồng ý!"

Nghe được lời nói này của anh trong nháy mắt cô lại có cảm giác cả người buồn bực, đầu óc một mảnh trống không. "Anh bây giờ là đang đe dọa tôi!"

"Tiểu thư, đây xem như giao dịch, không thể gọi là đe dọa. Tôi là một thương nhân mà đã là thương nhân thì làm sao có thể làm một cuộc giao dịch lỗ vốn được chứ? Đúng hay không?" Hồ ly tiên sinh khẽ sát một chút, ánh mắt thâm túy nhìn chằm chằm gương mặt Tiêu Hà Hà.

"..." Cô không nói gì, chỉ hận không thể kéo mặt nạ của anh xuống.

"Tiểu thư, nếu cô không làm giao dịch này, mời lập tức đi ra ngoài!" Hồ ly tiên sinh giọng nói đã có chút không kiên nhẫn. "Tôi còn có việc, không muốn lãng phí thời gian!"

Khuất nhục trong lòng Tiêu Hà Hà dấy lên, quay mặt đi chỗ khác, không dám để cho nước mắt rơi xuống. "Không, tôi không đồng ý! Nhưng tôi muốn gặp đứa nhỏ!"

Cô không chịu khuất phục hết lên. "Anh không cho tôi gặp đứa nhỏ, tôi liền quán lấy anh!"

"Quán lấy tôi làm gì?" Anh cười khể. "Này ở trong phòng không có ai, cô nam quả nữ ở cùng một phòng, cô không sợ tôi làm gì cô sao?"

"Anh!" Tiêu Hà Hà nhú mày, bị lời nói của anh làm cho đỏ mặt. Oán hận nhìn anh, cái này nếu mở mặt nạ quả thực cùng người kia rất giống nhau, như vậy đáng hận!

"Hận tôi?" Anh nhú mày.

"Đúng! Tôi hận anh! Hận anh!" Cô gầm nhẹ!

"Hận đi!" Anh cười.

Tiêu Hà Hà cúi đầu, cảm giác được đôi mắt nóng rực.

"Lại đây!" Anh ngồi trên ghế sofa ra lệnh nói, vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình.

Tiêu Hà Hà trong lòng run sợ, lắc đầu.

"Vậy cô ở lại đi, tôi đi trước!" Hồ ly tiên sinh ngay lập tức đứng lên, "Cho cô thời gian một ngày để suy nghĩ, tối mai, nếu cô không thể trả tất cả mọi giá, như vậy tôi cũng không thể bảo đảm còn có thể chào tạm biệt cô hay không!"

Nói xong, anh đứng dậy, nhanh chóng rời đi.

Tiêu Hà Hà trong lòng vụt qua một cái, vội vàng kêu lên: "Tiên sinh, anh không được đi! Tôi muốn gặp con tôi!"

Nhưng mà, người kia đã mở cửa ung dung mà đi ra ngoài, không một chút lưu luyến.

Trong biệt thự một mảnh im lặng, khi Tiêu Hà Hà đuổi theo tới thì chiếc Bentley đã rời khỏi.

Tiêu Hà Hà bây giờ giống như là bị lấy mất trái tim, sau đó lại bị một tầng sương mù che đậy.

Cô khóc.

Trong lòng Tiêu Hà Hà dâng lên một trận ủy khuất cùng đau lòng, cuối cùng không khống chế được chính mình mà khóc thành tiếng, vì sao cô muốn gặp con của cô lại khó như vậy? Vì sao anh phải xử nhục cô như vậy?

Tiêu Hà Hà không biết mình làm sao trở về, tối nay, cô lại mất ngủ!

Tại phòng làm việc.

"Cà phê!" Trong điện thoại truyền đến thanh âm trầm thấp mạnh mẽ.

Tiêu Hà Hà lập tức lắc đầu, bắt buộc chính mình bình tĩnh, hôm nay không có tinh thần, trong đầu cứ hiện lên lời nói của hồ ly tiên sinh tối hôm qua.

Đem cà phê vào, vừa muốn xoay người rời đi, đột nhiên nghe được Tần Trọng Hàn nói: "Tối hôm qua không ngủ?"

"Ách!" Tiêu Hà Hà cơ thể run lên, cô chọn cách im lặng, mà anh có vẻ là rất hứng thú.

"Tại sao tối hôm qua không ngủ?"

Tiêu Hà Hà giương mắt, thấy anh đang nhìn cô.

Mắt có chút đau nhức, đêm qua khóc quá lâu, một mình ở trên đường núi đi rất lâu, vất vả lắm mới bắt được xe, trở về nhà lại khóc rất lâu, sau đó mắt cũng sưng lên, gần như không mở ra được.

Cô chỉ thấy lông mày anh khẽ nhíu lại, trong mắt hình như mang theo một chút ý cười khó hiểu. Tiêu Hà Hà nhìn Tần Trọng Hàn, cảm thấy đáy lòng dâng lên một trận bi thương vô hạn.

Cô biết Tần thị luôn coi trọng diện mạo và tinh thần của nhân viên, cho nên thân làm tổng giám đốc như anh thăm hỏi một chút cũng rất bình thường. Cô lập tức rũ mắt xuống: "Thực xin lỗi, sẽ không có lần sau!"

Anh đứng lên, vòng qua bàn làm việc, lập tức kề sát vào cô, mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt, còn có một mùi nước hoa quen thuộc, nháy mắt cuốn lấy tất cả khứu giác của cô.

Tiêu Hà Hà khẳng định lại một lần nữa, trên người đàn ông đều có mùi thuốc lá, với lại đàn ông đều sống dựa vào nửa thân dưới.

"Cho cô nghỉ nửa ngày, về nhà ngủ đi!" Giọng nói của anh lập tức trầm xuống, mang theo một chút tia tối mập mờ, hơi thở của anh rất nhẹ lướt nhẹ qua da thịt cô như đang trêu chọc. "Tôi cũng không thích thấy phụ nữ không có tinh thần!"

Tiêu Hà Hà lập tức cứng đờ, cũng quên đi phải thở, cô không nghĩ tới Tần Trọng Hàn lại cho cô nghỉ, anh luôn luôn có yêu cầu rất nghiêm khắc. Lần này tại sao lại nhân từ như vậy? Nhưng cô lập tức nói: "Tổng giám đốc, không cần! Tôi sẽ không làm ảnh hưởng đến công việc.""

"Đi về! Cô như vậy sẽ phạm sai lầm, tạo thành tổn thất, công ty lại phải bồi thường!" Anh lạnh lùng nói.

"Nhưng mà thật sự không cần, tôi có thể tiếp tục làm việc!" Trước kia lúc đi làm thêm cô cũng đã làm rất nhiều công việc, mỗi ngày chỉ ngủ hai đến ba tiếng cũng rất bình thường.

"Tiêu Hà Hà, cô có phải rất thích chống lại tôi hay không?" Tần Trọng Hàn nhíu mày, giọng nói đã có chút mất kiên nhẫn.

"Tôi không có!" Cô thấp giọng nói, từng bước lui về sau, tổng giám đốc đứng gần cô quá, mặc dù giữa họ dường như là đã hôn môi vài lần rất ám muội, nhưng cuối cùng chỉ là quan hệ cấp trên và cấp dưới. Cô không có nghĩ nhiều, nhưng mà anh lại quan tâm cô như vậy trong lòng cô vẫn là vô cùng cảm kích.

Nhìn cô lui về phía sau, Tần Trọng Hàn khóe miệng nhếch lên tạo thành một nụ cười, mặc dù anh không cảm giác được sự hiện diện của nó. "Vậy lập tức trở về nhà ngủ đi! Nghe lời!"

Giọng nói ôn nhu nhất thời khiến người ta có chút hoảng hốt, nhưng mà Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy lòng đau xót, trong lòng thầm hạ quyết tâm làm xong việc hợp tác cùng WVL thì cô sẽ từ chức.

Tần Trọng Hàn nhìn cô có chút thất thần, ánh mắt phức tạp, cúi đầu nhìn cô. "Đi về nghỉ ngơi đi!"

"Cám ơn tổng giám đốc! Tôi đi về trước!" Tiêu Hà Hà trong lòng cảm kích, thanh âm rất nhỏ, xoay người rời đi.

Tần Trọng Hàn ánh mắt hơi hơi híp lại, nhìn bóng dáng cô rời đi, khóe môi vẽ lên một nụ cười như có như không, trong mắt hiện lên tia sáng kì lạ.

Tiêu Hà Hà không sao ngủ được, cả một buổi chiều đều ở trong nhà đứng ngồi không yên, vẫn như cũ gọi điện cho cô giáo nói tối nay không tới đón Thịnh Thịnh, tối nay cô muốn đi gặp hồ ly tiên sinh, cô biết mình khó mà chạy thoát được kiếp nạn này!

Biết mình không thể né tránh, biết tối nay cô sẽ lại một lần nữa mất đi chính mình! Trong lòng cô giống như rơi vào vết nứt ở Bắc Cực lạnh như vậy.

Chín giờ tối.

Tiêu Hà Hà dựa theo thời gian ngày hôm qua mà xuất hiện trước cửa biệt thự, cửa mở, vẫn như cũ chính là một cái mặt nạ hồ ly, nhưng mà quần áo đã thay đổi một thân tây trang trắng thướt.

Tiêu Hà Hà theo anh đi vào.

Hồ ly tiên sinh vẫn như cũ ngồi trên ghế sofa hút thuốc, tư thế tao nhã giống như một hoàng tử.

Im lặng một lúc, cuối cùng cô cũng bình tĩnh nói: "Tôi đồng ý rồi, ngài phải đồng ý để cho tôi gặp con tôi."

"Thời gian ba tháng, cô làm tốt một chút, có thể rất nhanh gặp được con! Phải xem biểu hiện của cô rồi!" Giọng anh trầm thấp vang lên, nhưng mà lời của anh, giống như kim châm đâm vào tim cô vô cùng đau đớn.

Tiêu Hà Hà cắn môi, gật gật đầu.

"Vẫn còn một chuyện, thời gian này, cô không được gần gũi với người đàn ông khác, tôi thích phụ nữ sạch sẽ, hiểu chưa?"

Cô vẫn như cũ cắn môi, không có mở miệng, cô từ trước đến nay không có gần gũi với đàn ông a, nhưng mà ngoại trừ Tần Trọng Hàn đã từng hôn cô, sau đó chính là hồ ly tiên sinh.

"Trả lời tôi!"

"Tôi hiểu rồi!" Cô mở miệng, giọng nói nghẹn ngào mang theo chút khăn khăn.

Anh nghe được giọng nói của cô, ánh mắt sắc bén nhìn cô chăm chăm. "Lại đây!"

Cô hướng phía trước đi từng bước, rất chậm rất chậm.

Anh lại một phen kéo cô qua, Tiêu Hà Hà hét lên một tiếng, đã rơi vào lòng anh, nâng mắt nhìn anh, anh cúi đầu xuống xuyên qua mặt nạ ánh mắt của anh khóa lại gương mặt của cô đột nhiên ánh mắt có chút căng thẳng.

Anh thấy được đôi mắt sưng đỏ của cô, trong mắt mang theo tơ máu, chất lỏng trong suốt theo khóe mắt rơi xuống, nước mắt mãnh liệt chảy ra...

"Khóc cái gì?" Thanh âm của anh có chút khó chịu.

Mặt của cô vô lực mà dán vào ngực anh, một cổ cảm giác đau xót, ủy khuất cùng nhục nhã kéo tới, làm cho Tiêu Hà Hà nhịn không được mà khóc thành tiếng.

"Tôi hận anh, tôi hận anh!" Cô khóc, vừa quay đầu lại, dùng sức cắn vào vai hồ ly tiên sinh!

Trong lòng cô tràn ngập đau đớn cùng xấu hổ và tức giận!

Cô cắn thật mạnh vào, anh lại chịu đựng không nói gì, chỉ là ôm cô đi lên lầu hai. Cảm giác giống như buổi tối năm năm trước kia, bắt lực cùng bắt đắc đi như vậy!

Cuối cùng cô cũng nếm được mùi tanh của máu lập tức buông anh ra liền nhìn thấy trên áo sơ mi của anh có một vết máu cùng dấu răng của cô.

Anh cảm nhận được thân thể gầy yếu của cô đang run rẩy trong lòng anh, cố nén lại hạ bộ đang căng cứng, anh nhắm nghiền hai mắt, nhưng nháy mắt lại mở ra, ôm cô đặt trên giường.

Khuôn mặt của cô tràn đầy nước mắt nhất thời làm cho anh có chút luống cuống liền buông cô ra, anh cũng không làm gì nữa chỉ là đi đến bên cửa sổ, châm một điếu thuốc, mạnh mẽ hút một hơi rồi tiếp tục im lặng.

Cô khóc thút thít, cảm giác được hồ ly tiên sinh không có làm cái gì, cô mở mắt ra, tìm kiếm thân ảnh của anh, mới phát hiện thân ảnh cao lớn kia đang đứng bên cửa sổ, nhưng mà thân ảnh kia tuy cao lớn nhưng lại có vẻ vô cùng cô đơn.

Mùi thuốc lá từ từ truyền tới, trong lòng Tiêu Hà Hà lại cảm thấy có chút phiền muộn, tại sao lại có cảm giác này ngay cả bản thân cô cũng không biết.

Cô đảo mắt nhìn cách trang trí trong phòng, mới hát hiện, vật dụng vẫn như vậy, không có thay đổi, ngoại trừ việc không có một hạt bụi nào, vẫn là không có một hạt bụi nào.

Anh không nói lời nào, chỉ đứng đó hút thuốc, cô ngồi trên giường, cuộn mình lại, nhưng cũng không biết nói cái gì.

Bầu không khí căng thẳng, nặng nề như vậy, làm cho người ta không biết làm sao.

"Đi tắm đi!" Đột nhiên, anh lạnh lùng nói.

Cô sùng sốt, mặt nóng lên.

Hồ ly tiên sinh nhìn hai gò má phồng hồng của cô, đẹp đến mức khiến cho đàn ông muốn phạm tội, anh liền quay mặt chỗ khác, cố nén kích động trong lòng, hung hăng hút một hơi thuốc.

Tiêu Hà Hà nuốt xuống một ngụm nước bọt, nhìn lướt qua tấm lưng của anh, cô đứng lên hướng phòng tắm đi tới, sau đó nghe được anh nói: "Trong tủ quần áo có áo ngủ!"

Cô sợ tới mức run cầm cập, không nói gì.

Mở tủ ra, nhìn thấy toàn là quần áo của con gái, cùng năm năm trước giống nhau, cô liền kinh ngạc.

"Những cái này là năm năm trước chuẩn bị cho cô!"

Cô trong lòng hoảng hốt, tại sao không vứt đi chứ?

Anh tiếp tục hút thuốc, thúc giục. "Nhanh lên!"

Cô vào phòng tắm.

Khi trở ra, nhìn thấy trong tay anh vẫn cầm một điếu thuốc như cũ.

Nghe cô mở cửa ra, anh nâng mắt nhìn về phía cô.

Mà cô lấy chính là một chiếc váy ngủ bằng bông khá đơn giản, mang dép lê, đôi chân trắng nõn vẫn còn đọng lại chút nước, tóc ước sũng tùy ý buông xuống trên, liền lo lắng bất an đứng ở trước cửa phòng tắm.

Căng thẳng, bất an, ngượng ngùng, bất lực...

Anh nhìn ánh mắt u ám của cô, xoay người ấn nút điều khiển từ xa tắt cả đèn đều tắt!

"Ách!" Bóng tối buông xuống, Tiêu Hà Hà sợ tới mức la lên một tiếng.

Bốn phía yên tĩnh không một tiếng động, cô theo bản năng mà tìm kiếm đến chỗ hồ ly tiên sinh vừa đứng, trong bóng tối, đưa tay không thấy được năm ngón, cho dù nhìn không thấy cái gì như vậy nhưng mà cô vẫn cảm giác được ánh mắt sắc bén thật sâu khóa lại cô, ánh mắt kia, sắc bén giống như đã thú, hận không thể xé nát con mồi như cô ngay tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Chạy trời không khỏi nắng

Edit + Beta: Tiểu Mỹ.

Trong lòng cô nổi lên một trận sợ hãi, kim lòng không đầu định chạy trốn nhưng mà cơ thể đã bị người đó ôm lấy.

"A..." Cô hét lên một tiếng.

Sợ tới mức hai mắt mở to, bị anh ôm chặt như vậy liền đưa tay muốn đẩy anh ra.

Tay vừa chạm vào ngực anh chỉ cách một lớp áo liền phát hiện nhiệt độ cơ thể anh cao đến mức dọa người, bị anh xiết chặt cơ thể khiến cô cảm thấy kinh ngạc, đột nhiên nghĩ tới lúc bị Tần Trọng Hàn ngăn ở trong WC, tại sao đàn ông đều mạnh mẽ như vậy? Lẽ nào đàn ông để sống dựa vào nửa thân dưới sao?

"Sợ sao?" Giọng anh khàn khàn khiến người ta sợ hãi.

Cô run rẩy không biết nói cái gì.

Mùi thuốc lá bao phủ lấy tất cả các giác quan của cô khiến cô không hiểu sao lại trầm luân.

Đột nhiên, tay anh mạnh mẽ nâng lấy gáy Tiêu Hà Hà, ghé sát khuôn mặt cô, bắt đầu thô bạo mạnh mẽ mà hôn cô!

Trong lúc hoảng loạn, cô có cảm giác mình không hề đụng vào cái mặt nạ kia, ngược lại là cảm giác da thịt chạm vào nhau, theo bản năng đưa tay lên mặt anh thật sự là không có đụng tới mặt nạ.

Anh ấy không có mang mặt nạ sao?

Đột nhiên cô muốn nhìn khuôn mặt anh một chút, rất muốn biết anh là ai? Làn da của anh rất đẹp, rất mịn, ngoại trừ cảm có chút râu hơi nhám tay.

Anh giống như một con báo đang ẩn nấp nhìn con nai con như cô chăm chăm rất lâu rất lâu rồi, đến giờ phút này mới có cơ hội ra tay, nhất định sẽ không để cho cô toàn thân trở ra...

Nụ hôn của anh ở trên môi cô, vội vàng mà bá đạo như vậy.

"Ưm..." Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy da đầu tê dại, mà nụ hôn của anh dừng ở trên mặt, trên môi, trên cổ rồi một đường đi xuống ngực của cô....

Sau đó cô cảm giác mình bị anh bế lên đi tới đặt lên giường, tiếp sau đó thân thể cường tráng của anh liền đè xuống.

"Không được..." Tiêu Hà Hà cố gắng hé môi ra nói, nhưng nửa câu sau của cô nhanh chóng bị hồ ly tiên sinh nuốt vào nụ hôn vô cùng mãnh liệt và điên cuồng của anh...

Bàn tay của anh rất nhanh luồn ra sau xoa nhẹ tấm lưng của cô, đem cả người cô kìm hãm trong ngực. Gắt gao bao vây lấy cô, cảm giác được làn da trơn bóng của cô, đáy lòng anh dâng lên cảm giác vui sướng.

Môi anh giống như có chứa ma lực, nóng rực như muốn đem toàn bộ thân thể cô hòa tan ra vậy, cô nhìn không được nhẹ nhàng "Anh" một tiếng, hé môi, chiếc lưỡi ẩm ướt của anh thừa dịp luồn vào trong khoang miệng cô khuấy động luồng qua từng ngõ ngách trong đó sau đó cuốn lấy lưỡi cô tùy ý mà mút.

Cô có cảm giác nụ hôn này có chút quen thuộc, mùi thuốc lá tươi mát, hơi thở nam tính vô cùng mạnh mẽ chui vào trong mũi cô.

Điều này làm cô cảm thấy rất xấu hổ, cô làm sao có thể có cảm giác như vậy được chứ, giữa họ chỉ là một cuộc giao dịch, cô vì muốn gặp con trai nên mới khiến mình ủy khuất mà thực hiện một cuộc giao dịch như vậy thôi!

Nhưng mà, cảm giác tê dại kia làm cho Tiêu Hà Hà vừa không quen vừa xấu hổ, môi của anh cũng đã hôn dọc theo mặt cô hướng xuống đến cổ thẳng đến xương quai xanh của cô bỏ lại một mảng ướt át.

"Ưm..." Cuối cùng Tiêu Hà Hà cũng có được một chút cơ hội mà hít thở không khí, cổ bị anh hôn mạnh như vậy khiến cô có cảm giác tê dại, cả người xụi lơ cũng có chút run rẩy.

Chỉ nghe "Xoẹt" một tiếng, áo ngủ của cô đã bị xé thành hai mảnh.

"Không được!" Cô hét lên, bàn tay nhỏ nhắn chống trước ngực anh liền phát hiện anh đã cởi hết quần áo. "Không được..."

"Không muốn gặp con trai sao?" Anh cầm lấy tay cô, ghé sát vào tai cô thấp giọng hỏi.

Tiêu Hà Hà ngẩn người ra, nước mắt chảy ra, tại sao cả đời này, cô đều không thể chạy thoát được số mệnh vậy chứ?

Hơi thở nóng rực của anh phả vào mặt Tiêu Hà Hà, khiến Tiêu Hà Hà sợ tới mức nắm chặt khăn trải giường liền quay mặt tránh đi hơi thở nóng bỏng của anh.

Trong bóng tối, cảm nhận được cô đang lùi lại, khoe miệng xinh đẹp của hồ ly tiên sinh nhìn không được mà vẽ ra một nụ cười trên tức, vươn tay xoa nhẹ da thịt bóng loáng của cô.

Tay anh mang theo một cảm giác khác thường, cô cảm nhận được toàn thân giống như đang bị thiêu đốt, cô cố che giấu đau thương cùng sự bất đắc dĩ của mình, đầu cũng bắt đầu có một mảnh hỗn loạn.

Cuối cùng, tay anh đem hai chân của cô tách ra, cô cắn chặt môi của mình cố gắng phun ra hai chữ, "Không được..."

Nhưng là, hai chữ này vô lực, yếu ớt và đau khổ như vậy...

Trong bóng đêm yên tĩnh, tiếng hít thở của hai người đan xen vào nhau liên tục vang lên.

Trong bóng tối cô không thể nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của hồ ly tiên sinh, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt của anh nó lấp lánh giống như những ngôi sao trong bầu trời đêm, rực rỡ làm mê hoặc lòng người.

Anh dùng vật nóng bỏng và cứng rắn của mình vuốt ve nơi nhạy cảm của cô, cảm nhận được cô vì ngượng ngùng mà tách ra.

Anh ôm chặt lấy eo nhỏ nhắn của cô, từ từ, từng chút từng chút mà tiến vào.

Cô biết chống đối không được, cũng biết là không thể chống đối, cô cảm thấy xấu hổ và nước mắt phiền muộn lần lượt chảy xuống, cơ thể mềm nhũn, có một dòng nước chảy ra, chảy ra, cuối cùng hòa thành xuân thủy.

Nhưng anh lại tiến quân thần tốc khi vừa mới công thành!

Chiếm đất công thành, cảm giác rất quen khiến trong lòng cô càng thêm chua xót!

Hóa ra, anh chính là một con dã thú!

Đã từng săn được rất nhiều con mồi, mà cô chỉ là một con mồi non nớt không có một chút kinh nghiệm gì, cho dù biết rõ là chết không có chỗ chôn nhưng cô vẫn trầm luân như vậy!

Trong bóng tối, hai người dính sát vào nhau không có một khe hở.

Đúng là rất ấm áp, rất chặt chẽ và rất mềm mại khiến anh muốn ngừng mà không được, thậm chí sống kiếp trầm luân! Khâm sâu vào, cuối cùng không thể tự kiềm chế được.

Ai nín thở?

Ai trầm luân?

Ai hòa tan?

Cô hoàn toàn có thể cảm giác được lúc này đây cùng năm năm trước có chút khác nhau, cô thậm chí có thể cảm giác được anh rất ôn nhu, dường như mang theo một tia thương tiếc, thậm chí là cẩn thận từng li từng tí.

Cô vô lực chống đỡ, nhưng cũng không quên dự tính ban đầu, trong nháy mắt anh đạt đến đỉnh điểm, cô đột nhiên mở miệng."Khi nào thì tôi có thể gặp gặp con trai tôi?"

Lời nói của cô dường như nói ra không đúng lúc, làm cho anh lập tức mạnh mẽ tiến sâu vào.

"Ừm..." Anh có chút bực bội, người phụ nữ này cứ nhiên lại ở lúc quan trọng này mà hỏi đến vấn đề đó? Thậm chí còn khiến anh cảm thấy kỹ thuật của mình không tốt, không thể khiến cô trầm luân, anh cúi người xuống, đem đôi môi ấm áp của mình đặt lên đôi môi anh đang run rẩy của cô, dùng sức mút lấy nó.

Anh điên cuồng mút lấy đôi môi đỏ mọng của cô, đầu lưỡi linh hoạt ở trong khoang miệng cô không ngừng khiêu khích dây dứa, khiến cô vốn là đang cảm thấy mơ hồ hấp dẫn dập lại càng thêm mê loạn.

Cuối cùng cô cũng biết, lúc này không nên chọc giận người đàn ông này, bằng không thì sẽ đòi lấy điều không hay cho mình.

Tối hôm nay, Tiêu Hà Hà cảm thấy chính mình cơ hồ đã lên chín tầng mây, mà cơ thể của cô bởi vì suốt đêm mất ngủ mà mất đi sự lợi hại của chính mình, lại ngất đi.

Bốn giờ sáng.

Hồ ly tiên sinh bước xuống giường.

Mang mặt nạ vào.

Bật đèn.

Mắt nhìn khuôn mặt đang mê man trên giường, toàn thân để lại chẳng chút những dấu hôn hung bạo của anh, trong mắt hiện lên một chút thương hại.

Sau đó đứng dậy mặc quần áo vào rồi rời khỏi!

Biệt thự trở về sự yên lặng vốn có.

Tiêu Hà Hà theo thói quen đứng sáu giờ sáng thức dậy, mấy năm nay thời gian đều chuẩn như vậy.

Cô mê man mơ màng tỉnh lại, còn chưa tỉnh táo hoàn toàn, nửa mê nửa tỉnh. Mở mắt ra thấy đèn sáng nhưng mà bên cạnh lại không có người kia!

Buổi sáng ở trên núi có chút lạnh, khiến đôi vai của Tiêu Hà Hà phơi bày trong không khí cảm thấy có chút mát lạnh, mà toàn thân của cô có chút đau nhức, nhất là vòng eo mảnh khảnh đau nhức như muốn gãy ra.

Cô có cảm giác thân thể của mình rất nặng nề, mềm nhũn không có một chút sức lực.

Mà thân thể của cô lại đau đớn đến kì lạ, rồi rồi...Đó là một mối, mang theo một chút ám muội cùng cảm giác kích thích. Một đêm trầm luân, cô lại thất thân!

Lúc này, sau khi đã tỉnh táo cô liền đứng dậy tìm quần áo để mặc vào nhưng lại phát hiện áo ngủ toàn bộ đã bị xé nát, cô toàn thân cứng đờ, sắc mặt trở nên trắng bệch, không thể không chế mà run rẩy, nước mắt lần lượt chảy xuống!

Vừa chống đỡ thân thể mềm mại suy yếu vô lực đứng lên nhưng lại tiếp tục ngã xuống.

Toàn thân cô đau nhức, không có một chút sức lực, mà**** bởi vì động tác của cô mà nơi đó lại nổi lên một trận đau đớn như bị xé rách! Tuy là cô đã từng sinh con, nhưng là thân thể vẫn còn như một thiếu nữ.

Tiêu Hà Hà suy sụp ngồi trên giường, trong lòng cô vô cùng sợ hãi cùng hối hận, khiến cô không dám đối mặt với chuyện tàn khốc này.

Lại một lần nữa!

Cô muốn gặp con, đến khi nào thì cô mới có thể nhìn thấy con của cô a!

Trong biệt thự không có một bóng người.

Tiêu Hà Hà tìm được quần áo ngày hôm qua liền mặc vào, vừa mặc vừa rơi nước mắt.

Vừa mở cửa, liền thấy năm chàng trai đi tới. "Tiểu thư, tiên sinh đã căn dặn đưa cô xuống núi!"

Tiêu Hà Hà sững sốt, nhìn trời một chút, mặt trời đã mọc rồi, cô phải về nhà thay quần áo đi làm nên không có từ chối để cho tài xế lái xe đưa về.

Hóa ra là một chiếc taxi, lúc xuống xe Tiêu Hà Hà muốn trả tiền, nhưng tài xế kia nói tiên sinh đã bao xe của anh, sau này phụ trách việc đưa đón Tiêu Hà Hà, cũng để lại số điện thoại cho cô.

Nhưng mà Tiêu Hà Hà sau khi thay quần áo xong vẫn ngồi xe bus đi làm.

Vừa vào cao ốc, cô cảm thấy trong lòng càng thêm bất an, nhìn thấy Tần Trọng Hàn không hiểu sao lại sợ hãi.

Vừa ngồi xuống, liền thấy Tần Trọng Hàn từ trong thang máy bước ra.

"Chào tổng giám đốc!" Hường Tinh lên tiếng chào hỏi.

"Chào!" Lần đầu tiên, Tần Trọng Hàn lại nhếch môi cười, cùng Hường Tinh chào hỏi.

Hường Tinh vô cùng kinh ngạc, tổng giám đốc làm sao vậy? Hôm nay cư nhiên lại cùng mình chào hỏi, còn cười nữa! Mẹ ơi, có phải tổng giám đốc trúng số hay không? Hường Tinh nói thầm trong lòng.

Tần Trọng Hàn tâm trạng vô cùng phấn khởi so với Tiêu Hà Hà lúc này giống như sương trên cây cà một dạng, không có một chút tinh thần.

Tần Trọng Hàn hơi nghiêng đầu, thấy Tiêu Hà Hà đang làm việc, dường như có chút kinh ngạc, ánh mắt vừa chuyển lại ngừng lại, Tiêu Hà Hà chỉ cúi đầu, không dám nhìn anh, dường như trải qua đêm qua cô cảm thấy mình làm việc ở đây cùng với mọi người rất chật chội, cảm thấy mình làm ra vẻ trang nghiêm rất giả dối.

"Thư kí Tiêu, chào!" Thanh âm của Tần Trọng Hàn rất trong trẻo truyền đến.

"Chào...chào tổng giám đốc!" Tiêu Hà Hà đột nhiên đứng lên, xem như chào hỏi, nhưng mà hành động thận trọng của cô khiến người ta rất là nghi hoặc, ánh mắt của Hường Tinh cũng nhìn qua.

Tần Trọng Hàn rất có thâm ý nhìn cô một cái. "Thư kí Tiêu, đưa vào một ly cà phê!"

"Vâng!" Tiêu Hà Hà cơ thể cứng đờ, đột nhiên cảm thấy chua xót một chút lòng từ trong hốc mắt trượt ra, gấp gấp như vậy, cô nhanh chóng rời khỏi bàn làm việc, trong nháy mắt thoáng qua, ánh mắt Tần Trọng Hàn liền lóe lên một cái.

Trong lúc pha cà phê, Tiêu Hà Hà dùng hai tay xoa nhẹ hai bên gò má, rất là mệt mỏi. Cô cảm thấy hốc mắt chua xót, cảm thấy toàn bộ thế giới lớn như vậy nhưng mà lại không có một người có thể cho cô nương tựa.

Người kia tại sao phải tàn nhẫn mà cướp đi cái quý giá nhất của cô như vậy?! Tại sao?! Trình tiết! Con trai! Cô đều không có!

Rốt cuộc anh ấy muốn thế nào mới cho cô nhìn thấy con trai của mình đây?

Có ai nói cho cô biết, bây giờ cô nên làm gì không?

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Tinh thần phấn khởi

Edit + Beta: Tiểu Mỹ.

Nước mắt tuyệt vọng cùng oán hận từ hốc mắt Tiêu Hà Hà mạnh mẽ chảy xuống.

Đau khổ cùng tuyệt vọng kéo tới, Tiêu Hà Hà cảm thấy trái tim nguội lạnh giống như tro tàn. Xa xa không hẹn chính là cảm giác lúc này sao?

Đặt cà phê trên bàn, cô lại ngồi xuống một bên trên ghế sofa, đem đầu vùi sâu vào hai đầu gối, đột nhiên trước mắt lờ mờ xuất hiện một đôi giày da màu đen.

Cô chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thấy một người đàn ông đang đứng trước mặt.

Mà anh ấy đang nhìn mình, cảm rất trơn bóng không có râu, đôi con ngươi lưu chuyển cái gì đó, ánh mắt của cô lập tức đau đớn.

Tần Trọng Hàn hơi nhíu mày. "Cô trốn ở đây khóc?"

Nếu như anh không nói cô khóc thì có lẽ nước mắt của cô không chảy ra nhiều như vậy, nhưng là anh vừa nói như thế thì nước mắt của cô lại chảy xuống không ngừng! Chỉ là nhìn anh một cái, nước mắt trong suốt lại chảy xuống.

Tần Trọng Hàn đột nhiên vươn tay, nhẹ nhàng kéo một cái ôm cô vào lòng.

Cô giống như một con búp bê tùy ý để anh ôm lấy cũng không có nhúc nhích, ngay cả phản kháng cũng không có. Chỉ là cô hiểu rõ, cái ôm này không thuộc về cô! Cho dù anh bá đạo đi nữa, không nói đạo lý đi nữa thì anh cũng sẽ không thuộc về cô!

"Tổng giám đốc, buông tôi ra!" Giọng nói của cô không có một chút độ ấm. "Cà phê của ngài được rồi!"

Cô lập tức khôi phục lại thái độ bình thường, ít nhiều gì cô cũng đã đi qua nhiều mưa gió rồi, Tiêu Hà Hà cô có thể đi qua kiếp này!

Nhìn cô chuẩn bị rời khỏi, anh đột nhiên cảm thấy có chút đau lòng.

Tiêu Hà Hà ngửi được mùi nước hoa trên người anh, lúc này không có mùi thuốc lá, chắc là vừa mới thay quần áo cũng không có hút thuốc!

Cô nghiêng người, bùng cả phê đi ngang qua người anh.

Anh nhìn lướt qua cổ áo của cô thấy trên cổ có nhiều dấu vết, trong mắt hiện lên một chút ánh sáng kì lạ, nhưng mà trong nháy mắt anh cũng đi theo ra ngoài.

Vừa ra khỏi chỗ pha cà phê, liền gặp được Tăng Ly. "Hàn, thời tiết hôm nay rất tốt, cậu có muốn đi bơi một chút không?"

"Được!" Tần Trọng Hàn nhếch môi, rất vui vẻ trả lời.

Tăng Ly kinh ngạc, từ khi nào anh lại nói chuyện như vậy, không hiểu nói. "Hàn! Hôm nay dường như cậu rất vui? Cứ nhiên không mừng tở, và lại trên mặt phạm đào hoa, chẳng lẽ cậu ăn lớn?"

Tại hồ bơi.

"Hàn, cậu khẳng định gần đây cậu không có đào hoa sao?" Tăng Ly trên người mặc một chiếc quần bơi kinh ngạc hỏi, cả ngày hôm nay anh cảm thấy thái độ của Tần Trọng Hàn không đúng lắm, đường đường là một người thông minh cũng hay tức giận a!

"Đi chết đi!" Tần Trọng Hàn thay quần bơi xong đi ra, vẻ mặt rất muốn cười nhưng lại không cười.

"Chắc chắc..." Tăng Ly vừa quay đầu lại thấy dáng người của Tần Trọng Hàn, tám tấc thờ dài một tiếng: "Không tưởng tượng được dáng người của cậu vẫn còn tốt như vậy!"

Tần Trọng Hàn có được dáng người như người mẫu, không quá cường tráng cũng không quá ốm yếu, rất là gọi cảm làm mê lòng người.

"Cậu cũng như vậy!" Tần Trọng Hàn hôm nay nói hơi nhiều nhưng không có chế giễu nhiều như vậy.

"O? Đợi một chút, vai của cậu bị sao vậy?" Đột nhiên Tăng Ly nhìn thấy trên vai của Tần Trọng Hàn có một vết thương, đến khi nhìn kỹ một chút đột nhiên cười khanh khách. "Ha ha ha ha... Tối hôm qua cậu ở nhà ôn nhu với ai? Xem ra cậu bị tiểu mèo hoang cắn cho một cái a!"

Tần Trọng Hàn cúi đầu nhìn dấu răng trên bả vai một cái, ánh mắt vô cùng ôn nhu.

"Không phải chứ? Chẳng lẽ gần đây ngược rất thịnh hành sao? Có nhó sáp đèn cầy không, còng tay và vân vân hay không?" Tăng Ly lập tức thích thú.

"Trí tưởng tượng của cậu vô cùng phong phú!" Tần Trọng Hàn tức giận nghiêng đầu lườm Tăng Ly một cái nhún người nhảy vào hồ bơi.

"Hàn, cậu thật nhỏ mọn tiết lộ một chút sẽ chết sao?" Tăng Ly lẩm nhẩm nói, cũng nhảy vào hồ bơi.

Hai người sau khi bơi một vòng thì Tần Trọng Hàn tựa vào cạnh hồ nghỉ ngơi.

"Lê, cậu phụ trách việc phát hành trò chơi của đứa nhỏ kia đi! Phát hành xong liền thoải mái chờ hạ mục."

Nhắc tới đứa nhỏ kia, trông mắt Tăng Ly thiếu chút nữa nhảy ra. "Hàn, cậu không tò mò là người phụ nữ nào sinh ra một đứa nhỏ có tính cách tinh quái như vậy sao?"

Tần Trọng Hàn trong đầu lập tức hiện ra thân ảnh nho nhỏ kia, chợt mỉm cười. "Đúng là rất tò mò, khi trò chơi phát hành thì mời cha mẹ của nó đến, có thể biết một chút!"

Anh thật sự rất muốn gặp cha mẹ của đứa bé kia một chút.

"Hình như nó không có cha!" Tăng Ly lắc đầu nói.

"Tại sao?" Tần Trọng Hàn nhíu mày.

Tăng Ly thuật lại câu nói của Thịnh Thịnh. "Không phải ai cũng có cha, giống như là không phải ai cũng có mẹ! Lời này là đứa bé kia nói, tôi thuật lại thôi!"

"Ách!" Tần Trọng Hàn trầm ngâm một chút, trong lòng lại co rút lại. "Hóa ra nó không có cha!"

"Đúng vậy! Chỉ có mẹ! Chờ cậu thấy mẹ của nó cậu sẽ biết! Thật sự là mẹ con khiến người ta đau lòng!" Tăng Ly len lén nhìn Tần Trọng Hàn, trong lòng nghĩ nhất định là anh không biết đứa bé kia là con của Tiêu Hà Hà, anh đột nhiên có chút mong đợi lúc Tần Trọng Hàn nhìn thấy cảnh Tiêu Hà Hà dẫn theo đứa nhỏ lớn như vậy xuất hiện.

"Cậu thay đổi khẩu vị sao, muốn tiếp nhận dẫn dắt phụ nữ sao?" Tần Trọng Hàn quay qua nhìn Tăng Ly bên cạnh, lời nói mang theo chút trêu tức.

"Ách! Đúng vậy, điều đầu tiên là người phụ nữ kia rất đẹp, xinh đẹp đến mức khiến tớ vừa gặp đã yêu, cậu nghĩ tớ không tốn công mà nhặt được một đứa nhỏ thiên tài như vậy, về sau cũng không cần phải đi kiếm tiền rồi!"

"Cậu đã bắt đầu kế hoạch rồi?"

"Ừ! Có ý định này, có điều đến lúc đó cậu thấy mỹ nữ kia, đừng cướp của tôi thì tốt rồi. Ha ha ha a..." Tăng Ly nói xong cười khanh khách.

"Vô vị!" Tần Trọng Hàn liếc anh một cái. "Này, không phải là cậu thật sự thích người ta?"

"Đừng có nói vậy, thật sự rất có khả năng, cũng không phải việc này không có thể!"

"Thật sự?" Ánh mắt của anh bắt đầu tò mò.

Bị Tần Trọng Hàn nhìn như vậy anh có chút sợ hãi, Tăng Ly chợt dạ nhếch miệng cười. "Cái gì thiệt hay giả, đùa cậu thôi! Có điều đứa bé kia cũng thật là thiên tài!"

Tần Trọng Hàn chịu không nổi bộ dáng của Tăng Ly, quay người lại, nhưng không có vào bên trong hồ bơi.

Trước cửa nhà trẻ.

Tiêu Hà Hà sau khi tan ca thì tới đón Thịnh Thịnh, hai đêm không đón Thịnh Thịnh về nhà, Tiêu Hà Hà cảm thấy trong lòng rất áy náy.

Những đứa nhỏ khác đều về nhà, trong lớp chỉ còn lại mấy người bạn nhỏ.

Mà Thịnh Thịnh đang ngồi một mình trên bàn, Tiêu Hà Hà vừa đến nhà trẻ, rất xa liền nhìn thấy con trai ngồi một mình bộ dáng rất cô đơn. Trong lòng có chút đau xót, trái tim cô giống như bị ai dùng roi quất vào vậy, toàn thân run rẩy, tiếp theo lại tràn đầy đau đớn.

Cô lại để Thịnh Thịnh ở nhà trẻ hai ngày, lúc trước khi nhặt được cậu cô đã thề sẽ đem cậu nuôi thật tốt, đứa nhỏ đáng yêu thân thiết như vậy, cô cứ nhiên bỏ cậu ở đây hai ngày!

Nghiêng đầu một cái, lau đi nước mắt nơi khóe mắt, Tiêu Hà Hà kêu lên một tiếng. "Thịnh Thịnh..."

"Mama!" Thịnh Thịnh đang buồn chán, đột nhiên nghe thấy thanh âm của Tiêu Hà Hà, ngẩng đầu lên, lập tức vui vẻ nhào vào lòng Tiêu Hà Hà. "Mama, mẹ đã trở về à?"

Nhìn thấy con trai phấn khởi như vậy, Tiêu Hà Hà trong lòng càng chua xót. "Con trai, mẹ đã trở về!"

Tiêu Hà Hà ôm lấy thân thể nhỏ nhắn của con trai, Thịnh Thịnh hôn lên mặt Tiêu Hà Hà một cái. "Mama, mẹ vừa đi công tác về sao? Đây không phải là rất mệt hay sao? Nếu mệt quá, Thịnh Thịnh có thể tiếp tục ở lại nhà trẻ a!"

Tiêu Hà Hà ôm chặt lấy con trai, trong lòng vô cùng áy náy. "Con trai, thực xin lỗi, mẹ không nên bỏ con ở đây lâu như vậy! Mẹ không đi công tác nữa, chúng ta cùng đi nói với cô giáo tối nay chúng ta sẽ về nhà!"

"Thật sự có thể về nhà sao?" Cậu dường như có chút không tin.

Tiêu Hà Hà gật đầu. "Về nhà, con trai, chúng ta về nhà!"

Chỉ một câu đã khiến vẻ mặt cậu vô cùng phấn khởi. "A! Có thể về nhà rồi! Có thể về nhà rồi!"

Cô nhìn đứa nhỏ hồn nhiên tươi cười, nước mắt lại chảy xuống, lặng lẽ rơi trên mặt đất, hòa tan vào mặt đất.

"Mama, tại sao mẹ lại khóc? Có người bắt nạt mẹ sao?" Cậu vừa quay đầu lại liền thấy bộ dáng của Tiêu Hà Hà, lập tức dùng bàn tay nhỏ bé của mình giúp mẹ lau nước mắt, đứa nhỏ thân thiết như vậy khiến tim Tiêu Hà Hà thất lại, ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

Vui vẻ, cô ngồi xỏm người xuống, ôm lấy cậu đem mặt vui vào bả vai nhỏ nhắn của con trai, dường như cô đang tìm cái này để dựa vào. "Không có ai bắt nạt mẹ hết, chỉ là mẹ nhìn thấy Thịnh Thịnh trong lòng rất vui, cho nên mới rơi nước mắt..."

Thứ sáu.

Tiêu Hà Hà phụ trách việc hợp tác cùng WVL, buổi tối sẽ tiến hành khai mạc buổi trình diễn thời trang.

Sân khấu cũng đã chuẩn bị xong, chỉ chờ buổi tối khai mạc.

Buổi chiều lúc Tiêu Hà Hà cùng Ngô Tân Tuyên ở phòng thay đồ chuẩn bị công việc cuối cùng, hi vọng buổi biểu diễn không có gì sơ suất.

"Hà Hà, tại sao cô lại gầy như vậy? Mới mấy ngày không gặp, nhìn bộ dáng của cô rất tiều tụy!" Ngô Tân Tuyên lo lắng nói.

Tiêu Hà Hà vỗ vào mặt mình, giật nhẹ khóe môi. "Chị Ngô, tôi không sao, có thể là gần đây bận quá!"

"Vừa phải thôi, thân thể là quan trọng nhất, không nên để mình chịu ủy khuất như vậy!" Ngô Tân Tuyên vỗ vỗ vai cô. "Cô đi đến sofa bên kia ngủ một chút đi, công việc còn lại để tôi làm được rồi.""

"Không cần!" Tiêu Hà Hà rất cảm kích nhưng lại lắc đầu. "Tôi không sao!"

"Đi đi!" Ngô Tân Tuyên khuyên nhủ rất chân thành: "Nhìn cô tiều tụy như vậy thì biết Tần Trọng Hàn kia ngược đãi cấp dưới của mình như thế nào, thật sự là đáng giận, đem công việc nặng nề như vậy giao cho một cô gái nhỏ bé như cô!"

"Ách, thực ra tổng giám đốc đối với tôi rất tốt!" Tiêu Hà Hà nhớ lại, anh đem công việc quan trọng như vậy giao cho mình làm để rèn luyện khả năng của mình, anh cũng quá mạo hiểm, nếu tạo thành tổn thất chẳng phải Tần Trọng Hàn đang mạo hiểm lớn quá hay sao?

"Cũng chính là cô hiền lành như vậy, phụ nữ mà hiền lành như vậy sẽ bị người khác bắt nạt a!" Ngô Tân Tuyên cười cười. "Được rồi, đi ngủ đi, đến lúc tổng giám đốc hai bên đến tôi sẽ gọi cô!"

"Ừ!" Không thể lay chuyển được Ngô Tân Tuyên, Tiêu Hà Hà liền đi ngủ một chút.

Đã hai ngày, cô không có đi đến căn biệt thự kia, người kia cũng không báo người ta gọi điện thoại cho cô, nhưng là tài xế kia chiều nào lúc cô tan ca cũng đến đón cô, nhưng là Tiêu Hà Hà chưa hề ngồi vào chiếc xe kia.

Sáu giờ tối.

Ánh sáng, sân khấu, toàn bộ nhân viên đã đến đông đủ, chỉ là còn thiếu một người mẫu, bởi vì gần đến giờ biểu diễn thì người mẫu kia bị trật chân nên không thể tới được.

Ngô Tân Tuyên lạnh lùng nhìn người phụ trách của công ty người mẫu. "Tiểu tiên sinh, cô có biết như vậy sẽ ảnh hưởng đến việc phát hành của chúng ta hay không? Chẳng lẽ cô không chuẩn bị một người mẫu dự phòng hay sao? Công ty của các cô chỉ có một vài người mẫu như thế sao?"

Có lẽ là thanh âm của cô quá cao nên đã đánh thức Tiêu Hà Hà, cô đột nhiên đứng lên, nhìn thấy Ngô Tân Tuyên cùng người phụ trách công ty người mẫu đang nói cái gì đó.

"Ngô tiểu thư, bây giờ là mùa đông các buổi trình diễn thời trang đều tiến hành, thành phố A cũng có hai nhà phát hành, toàn bộ người mẫu của công ty chúng tôi đều đi đến đó hết rồi!"

"Tôi mặc kệ, chậm trễ phát hành của chúng tôi tạo thành tổn thất, cô phải bồi thường!"

"Ngô tiểu thư, đây là chuyện ngoài ý muốn! Chúng tôi cũng không muốn như vậy, thiếu một người mẫu cũng không quan trọng mà?"

"Tiên sinh, thiếu một cô người mẫu, ảnh hưởng đến toàn bộ sự sắp xếp của tôi, đội hình khi diễn tập đều bị phá tan, cô bảo tôi làm sao cho họ lên sân khấu?"

"Chị Ngô, xảy ra chuyện gì?" Tiêu Hà Hà cơ bản cũng nghe thấy hết rồi, cảm giác được tính nghiêm trọng của vấn đề. "Rất nghiêm trọng sao?"

"Tina bị trật chân, bọn họ cũng không có người thay thế, toàn bộ đều phải đi hết rồi bây giờ thiếu một người!" Ngô Tân Tuyên làm việc đều cố gắng đạt tới mức hoàn mỹ.

Tiêu Hà Hà vừa nghe như vậy, cũng có chút lo lắng. "Tôi gọi điện thoại hỏi các công ty khác xem có thể điều một người tới đây hay không!"

"Tiểu tiểu thư, cô đừng gọi, cũng như không thôi toàn bộ người mẫu của thành phố K đều bị điều động đi hết rồi, công ty của chúng tôi cũng xem như là công ty người mẫu lớn nhất rồi, người còn không đủ dùng là, chính là các chị tổ chức cùng lúc toàn quốc!"

"Vậy phải làm sao?" Tiêu Hà Hà run rẩy nắm chặt điện thoại trong tay.

Ngô Tân Tuyên nhíu mày, nhìn thấy Tiêu Hà Hà cắn chặt môi, đột nhiên ánh mắt sáng lên. "Hà Hà, hay là cô lên thay đi!"

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Công việc sai lầm

Edit + Beta: Tiểu Mỹ.

"Cái gì?" Tiêu Hà Hà sợ ngây người, "Tôi...tôi làm sao được? Tôi chỉ có 1m63 a, chiều cao cũng không đủ!"

"Hà Hà! Phong cách của cô cùng trang phục của tôi rất phù hợp, tôi bảo người đem đến số nhỏ hơn chút, cô không cần lo lắng, chúng ta là phát hành quần áo mùa đông khác với buổi trình diễn thời trang trước kia, cho nên cô không cần lo lắng như vậy."

"Chị Ngô!" Tiêu Hà Hà suýt khóc. "Tôi sẽ đi catwalk a! Tôi căn bản không có kinh nghiệm!"

"Đừng nói nữa, không còn kịp rồi, cứ làm như vậy đi chỉ còn một tiếng nữa thôi cô cũng đã hiểu rõ toàn bộ quá trình diễn tập, đối với cô ai cũng biết hết rồi, cho dù tìm người đến, chúng ta cũng khó có thể hòa hợp với nhau, hiểu không?" Ngô Tân Tuyên rất nghiêm túc nói. "Tôi nói cho cô biết một chút nội dung chính, cô đi theo tôi!"

"Nhưng mà..."

"Không có nhưng gì hết, Hà Hà, công việc lần này là do tôi với cô phụ trách, nếu làm hỏng chúng ta bồi thường không nổi đâu, hiểu không?" Ngô Tân Tuyên nghiêm túc nói. "Tin tôi đi, nếu tôi có thể trẻ lại mười tuổi thì tôi sẽ không để cho cô cứu trận đâu! Tôi cũng từng cứu trận rồi, không sao đâu!"

Ngô Tân Tuyên vô cùng bá đạo đẩy Tiêu Hà Hà vào phòng thay đồ, sau đó kêu chuyên gia tạo hình đem cô thay hình đổi dạng, tạo thành toàn thân SPA, trang điểm, làm kiểu tóc xóa ngang vai ngay cả móng tay cũng được sơn màu và vẽ hoa văn lên đó vô cùng lấp lánh.

Tiêu Hà Hà lại lần nữa bị đẩy lên đỉnh sóng nổi bật.

Buổi tối bảy giờ ba mươi phút, phóng viên cùng khán giả lần lượt đi vào sân khấu.

Bảy giờ bốn mươi lăm phút, người phụ trách của các công ty cùng các thương nghiệp lớn cũng đi vào sân khấu.

Bảy giờ năm mươi, cuối cùng Tân Trọng Hàn và Tăng Ly cũng đến.

Hai tên yêu nghiệt vừa ra sân khấu lập tức dẫn đến những ánh sáng chớp nhoáng của phóng viên, không khí đều bị đông cứng lại, đám người kia đang ồn ào, đột nhiên im ắng xuống, không ai mở miệng.

Nhiều người còn nín thở, bởi vì không biết nên dùng từ ngữ gì để hình dung và miêu tả hai chàng trai trước mặt, Tân Trọng Hàn vẻ mặt lạnh lùng không có một tia cảm xúc tuấn mỹ giống như Satan, đôi mắt hẹp dài lơ đãng lướt qua một nơi nào đó.

Giờ dưới bầu trời đêm đen kịt, ánh mắt anh thâm thúy ẩn chứa sự quý dị bí hiểm, người đàn ông đã tạo ra thương giới thần thoại xuất hiện khiến người ta nhất thời nín thở sau đó lại bắt đầu thì thầm to nhỏ.

Tân Trọng Hàn đến thật sự gây nên xôn xao. Trước không nói chuyện, theo sau anh là những cận vệ, như vậy cũng đủ khiến người ta đã gặp qua là không quên được.

Nhưng mà chỉ cần nhìn khuôn mặt khôi ngô hoàn mỹ nhưng lạnh khốc của anh cũng có cảm giác bị choáng. Các cô gái ở đây đều bị sức quyến rũ trời sinh của anh làm cho mê muội, còn có các chàng trai đều bị khuất phục trước sự lạnh lùng của anh.

Tất cả mọi người bị sức hấp dẫn đặc biệt tỏa ra từ người của anh làm cho chấn động phản ứng có chút chậm đi nửa nhịp.

Tân Trọng Hàn ngồi xuống, thấp giọng hỏi Hường Tĩnh bên cạnh. "Thư kí Tiêu đâu?"

Bảy giờ năm mươi chín.

Thời gian là đang đếm ngược, giống như là đang phóng tên lửa.

Đến giờ, ảm một cái, Tiêu Hà Hà có cảm giác ù tai, trong lòng vô cùng khẩn trương lòng bàn tay đã đổ đầy mồ hôi. "Chị Ngô, tôi lên đó không biết phải

đi thế nào!"

"Cô cứ đi lên đi, tôi đã sắp xếp người phối hợp với cô, cô không cần đi quá xa về phía trước, Hà Hà, cố lên cô có thể làm được!" Ngô Tân Tuyên vỗ vỗ mặt cô. "Nhìn xem, cô rất xinh đẹp, cô như vậy sẽ khiến các chàng trai phải điên cuồng! Giờ thì tự tin lên, khiến cho họ điên lên thôi! Cô phải tin tưởng vào sức hấp dẫn của mình chứ!"

Tiêu Hà Hà trừng mắt nhìn mình trong gương không khỏi ngỡ ngàng, kia là cô thật sao? Cô cũng có thể xinh đẹp như vậy sao? Nhưng mà đây không phải là đang tham gia vũ hội, không phải là khiêu vũ cùng Tần Trọng Hàn lần trước mà đây là đang tham gia buổi trình diễn thời trang, cô chỉ là một người ngoài nghề làm sao có thể lên sân khấu để đi catwalk chứ? "Chị Ngô, tôi không muốn khiến các chàng trai kia phải điên cuồng, tôi chỉ muốn không để cho chính mình bị điên a!"

Trời ạ! Cô thật sự sắp điên rồi!

"Ách! Hà Hà, là cô thật sao?" Thư kí Cao nhìn thấy cách ăn mặc của Tiêu Hà Hà, khó có thể tin mà mở to hai mắt nhìn.

"Thư kí Cao, không đủ người nên nhờ Hà Hà lên sân khấu trình diễn!" Ngô Tân Tuyên cười nói, thấy bộ dáng Tiêu Hà Hà hình như cô cũng đã tự tin, đôi khi có khuôn mặt xinh đẹp, nhã nhặn và mộc mạc như cô so với đám người mẫu kia càng tốt hơn.

"Điều này khiến tôi nhớ tới sân khấu phát hành trang phục mùa xuân sáu năm trước!" Thư kí Cao ánh mắt nhìn xa xưa. "Hiện tại Hà Hà cực kỳ giống cô lúc đó!"

Ngô Tân Tuyên cười cười, khoe miệng có chút cứng nhắc. "Đáng tiếc, nhan sắc của tôi đã không còn như trước!"

"Đã đến giờ rồi!" Nhân viên đã báo thời gian.

"Thư kí Cao, tôi như vậy được không?" Tiêu Hà Hà rất không tự tin hỏi.

"Được, làm sao mà không được chứ?" Thư kí Cao an ủi cô. "Hà Hà, cô làm được mà, lấy hết sự tự tin của cô ra đi!"

"Ừ!" Tiêu Hà Hà gật đầu, sau đó cúi đầu xuống đứng ở trước gương lớn, những người mẫu khác đã bắt đầu lên thương trường.

Hít thở thật sâu vào! Hít thở thật sâu vào! Tiêu Hà Hà nói thầm trong lòng, đây cũng là lần cuối cùng làm việc cho Tần thị, không có gì chỉ là nếu hạng mục này làm xong mà không có chỗ nào sơ xuất thì cô có thể rời khỏi, vốn nghĩ là sẽ không chào tạm biệt Tần Trọng Hàn, cùng hồ ly tiên sinh gặp nhau sau này cô càng không thể đối mặt với Tần Trọng Hàn lạnh lùng kia cho nên không bằng là rời đi.

Ngô Tân Tuyên tại thời điểm Tiêu Hà Hà sắp lên sân khấu thì giữ hất lấy cô mà dặn dò: "Hà Hà, cô không cần nhớ người mẫu nên đi như thế nào, cô chỉ cần thả lỏng, nhớ lại thiết kế của tôi, linh cảm của tôi chúng ta sẽ thành công, tôi nghĩ cô là một cô gái dễ mến, đi thôi, cô có thể mà!"

Tiêu Hà Hà gật đầu.

"Đến lượt cô!" Có người gọi.

Tiêu Hà Hà bị đẩy ra ngoài, trong nháy mắt trong đầu cô trống rỗng.

Nhưng là người vừa lên sân khấu, dường như cô gặp phải huyết gà một dạng, trong lòng cá tính không chịu thua xông ra, không phải chỉ là đi catwalk thôi sao? Chưa ăn qua thịt heo thì chưa thấy heo đi sao? Cô ngoại trừ vóc dáng hơi thấp thì dường như không có khuyết điểm gì mà?

Nghĩ như vậy, tự tin của cô cũng đã tới! Thả lỏng, chậm rãi tiêu soái đi ra.

Tuy là tạm thời học điệu bộ đi trên sân khấu cũng không quen lắm, chỉ là mang trên mặt nụ cười nhàn nhạt khiến người ta xuân phong vào tù.

"Trời ạ! Hàn, kia... kia...Đó không phải là Hà Hà sao?" Tăng Ly thiếu chút nữa là hét âm lên.

Tần Trọng Hàn đang tìm kiếm thân ảnh của Tiêu Hà Hà, lại không nghĩ rằng cô tự nhiên xuất hiện ở trên sân khấu.

Tần Trọng Hàn không tìm được dấu vết của cô mà gật đầu một cái, ánh mắt thâm thúy lướt qua mọi người. Cuối cùng, ánh mắt nóng rực dừng trên thân ảnh nhỏ nhắn trên sân khấu.

Chết tiệt, người phụ nữ này cô chính là muốn một đêm nổi tiếng sao?

"Hàn, Hà Hà làm sao lại lên trên đó?" Tăng Ly nhảy dựng lên.

Lúc này Hường Tĩnh đã đi tới, thấp giọng nói: "Tổng giám đốc, là người mẫu của công ty người mẫu xảy ra chút chuyện, không có ai thay thế, tạm thời tìm Hà Hà đi lên thay!"

"Là chủ ý của Ngô Tân Tuyên?" Tăng Ly không cần nghĩ cũng biết là ý kiến của Ngô Tân Tuyên, người phụ nữ kia cố gắng đạt tới mức hoàn mỹ, tự nhiên sẽ để cho Hà Hà lên sân khấu.

"Thư kí Hường!" Tần Trọng Hàn hướng phía Hường Tĩnh bên cạnh kêu một tiếng.

Hường Tĩnh vội vàng đến gần bên cạnh anh, giờ lên khuôn mặt tươi cười, vô cùng vinh hạnh nói, "Xin tổng giám đốc căn dặn!"

"Sau khi kết thúc báo thư kí Tiêu lập tức tới gặp tôi, không cho phép cô ấy nhận phỏng vấn của truyền thông!" Tần Trọng Hàn thờ ơ nói, ánh mắt vẫn như cũ nhìn chằm chằm thân ảnh trên sân khấu.

"Vâng!" Hường Tĩnh theo chỉ thị đi ra hậu trường.

Tăng Ly quay đầu lại nhìn phóng viên trong bữa tiệc, gần như toàn bộ ánh sáng của máy ảnh đều hướng đến trên sân khấu.

Trên sân khấu Tiêu Hà Hà một thân "Trung Quốc hồng" mùa đông long vũ thời thượng với váy ngắn làm bằng vải nhung kinh diễm làm nổi bật tâm tư của nhân vật, truyền đạt rất nhiều truyền thống văn hóa của Trung Quốc cũng đem tính cách tao nhã của cô một mặt bày ra không sót thứ gì, đôi chân thon dài bày ra dưới ánh đèn, mà giữa váy ngắn màu đỏ với váy trắng đen truyền thống lại có vẻ được mất hơn.

Nhất thời, vô số ánh mắt cùng tia sáng của máy ảnh đều dừng lại trên người Tiêu Hà Hà.

Tiêu Hà Hà nhất thời bị những tia sáng của máy ảnh làm cho cô thiếu chút nữa ngất đi, cũng may cô coi như là người đã đi qua song to gió lớn, những năm gần đây đau khổ khiến cô luyện tập tính cách không quan tâm hơn thua, bình tĩnh xoay người, sau khi làm nổi bật tâm tư của nhân vật, thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn hướng hậu trường đi đến.

Bình tĩnh, Tiêu Hà Hà đi được như vậy coi như không tồi.

Ngô Tân Tuyên nhẹ nhàng thở ra.

Tần Trọng Hàn lạnh lùng về mặt hiện lên suy nghĩ sâu xa, nhìn bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn kia, đôi môi có một chút hồng đột nhiên không dấu vết mà rời khỏi, chết tiệt người phụ nữ này thật là nên đem cô giam cầm lại!

Tần Trọng Hàn đứng lên, lạnh lùng xoay người, tâm tư lưu chuyển, nhiều phần hiểu rõ và trong đầu vạch ra một kế hoạch.

"Hàn, cậu đi đâu vậy?" Buổi trình diễn thời trang còn chưa kết thúc, lẽ nào anh lại rời buổi trình diễn?

Tần Trọng Hàn rất nhanh rời đi, Tăng Ly nhìn theo phát hiện anh đang hướng phía hậu trường đi tới.

Một tiếng sau buổi trình diễn kết thúc, rất thành công!

Phóng viên đều đi đến hậu trường nghe ngóng chuyện của Tiêu Hà Hà, nhưng là cũng không có phỏng vấn đến người, bởi vì không biết khi nào hậu trường đột nhiên lại có hơn mấy chục tên vệ sĩ.

"Hà Hà, rất thành công!" Ngô Tân Tuyên vui mừng đối với cô gật đầu.

Tiêu Hà Hà đã thay quần áo. "Chị Ngô, cũng may không có bại lộ ra, tôi đem công việc phía sau làm tốt!"

Cô nghĩ phải giải quyết tốt hậu quả công việc, căn bản là không có thời gian để nghỉ ngơi, đương nhiên cô cũng không đem lần làm người mẫu ngoài ý muốn này làm ra một câu chuyện, lên sân khấu một chút thì kết thúc nhiệm vụ, lập tức thay ra đồng phục của chính mình.

"Hà Hà, tổng giám đốc tìm cô đó!" Hường Tĩnh đi đến hậu trường tìm cô, cuối cùng cũng tìm được liền nhấn nhủ Tiêu Hà Hà.

Đột nhiên Tiêu Hà Hà cứng đờ, trong lòng vô cùng bất an.

Cô lại không biết nên đối mặt với Tần Trọng Hàn như thế nào liền lo lắng một trận.

"Hà Hà, nhanh lên, tổng giám đốc đang đợi cô!" Hường Tĩnh thúc giục.

"Biết rồi!" Tiêu Hà Hà gật gật đầu. "Anh ấy đang ở đâu?"

"Trong xe!"

"A!" Tiêu Hà Hà phải đi ra xe gặp Tần Trọng Hàn.

Tần Trọng Hàn ngồi ở ghế sau trong xe, Tiêu Hà Hà vừa lên xe, anh liền ra lệnh tài xế lái xe đi.

"Tổng giám đốc, công việc của tôi còn chưa có làm xong!" Tiêu Hà Hà bình tĩnh nói. Càng khẩn trương cô càng bình tĩnh.

Ánh mắt của anh lướt qua mặt cô, vẻ mặt khinh thường như vậy. Tiêu Hà Hà sợ run lên, "Tổng giám đốc, công việc của tôi còn chưa có làm xong!"

Cô nói lại lần nữa.

Tần Trọng Hàn nhìn thẳng phía trước, không nói lời nào, vẻ mặt lạnh lùng không có một tia cảm xúc.

Anh coi lời nói của cô như gió thoảng qua tai, xem cô như không khí, Tiêu Hà Hà vô cùng ngạc nhiên, anh bảo cô lên xe để làm gì?

Trong xe, anh kiên quyết lạnh nhạt, từng chút từng chút đi vào trong lòng của cô, đột nhiên cô cảm thấy hình như là anh đang tức giận, cô không biết anh giận cái gì?

"Dừng xe, tôi muốn xuống xe!" Tiêu Hà Hà kêu lên.

Tần Trọng Hàn cuối cùng cũng đem tâm mắt chuyển đến trên mặt của cô, không nhanh không chậm nói: "Ai cho phép cô đi catwalk?"

"Không đủ người mẫu!" Cô nói.

"Cô không phải người mẫu, cô là thư kí của Tần Trọng Hàn tôi, cô dựa vào cái gì mà xuất đầu lộ diện đi catwalk?"

"Tôi chỉ là thư kí của anh, không phải là vợ của anh, tôi lo lắng không làm tốt công việc, lo lắng anh muốn tôi bồi thường ba trăm ngàn, tổng giám đốc những lý do này đủ chưa?" Cô hỏi, ngữ khí bình tĩnh đến mức ngay cả trong lòng mình cũng phát run.

Anh nhìn cô.

Tóc của cô mới vừa làm xong, còn chưa có khôi phục lại, kiểu tóc ôm sát vào hai gò má xinh đẹp, cùng với đôi mắt to linh động dường như ngấm ngấm chịu đựng một nỗi buồn nào đó, cô chính là như vậy, mặc dù mang theo một tia buồn bã nhưng giống như là một tinh linh từ trên trời rơi xuống, đôi mắt lại sáng như vậy.

Anh nhìn cô đột nhiên có chút thất thần.

"..." Tiêu Hà Hà thấy anh không nói lời nào, chỉ là thờ người ra mà nhìn mình chằm chằm. Cả người bị anh nhìn chằm chằm khiến cho cô không được tự nhiên, vô cùng khó chịu.

"Cô có gọi điện thoại xin ý kiến tôi sao?" Tần Trọng Hàn giọng nói lạnh nhạt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mạ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Lần thứ hai gọi tới

Edit + Beta: Tiểu Mỹ

"Thư kí Tiêu, công việc này của cô ngoại trừ bại lộ, cô muốn cứu giúp có rất nhiều cách mà, cô chỉ vì lợi ích trước mắt muốn một đêm liền nổi tiếng, lên sân khấu biểu diễn thật sự là vì lợi ích của công ty sao?"

Cô kinh ngạc! Trong đầu ong ong một chút. Ý của anh ấy là cô muốn nổi tiếng sao?

Cô đột nhiên nở nụ cười, một nụ cười hư vô như có như không, như là búp bê bằng sứ tùy thời điểm cũng phải rơi vỡ. "Tổng giám đốc, đúng vậy, tôi muốn nổi tiếng, tôi muốn nổi tiếng thậm chí là muốn điên luôn rồi!"

Anh mỉm cười.

Nhưng là anh giờ lên ánh mắt ôn hòa lại lộ vẻ xa lánh dừng trên mặt Tiêu Hà Hà, trong nháy mắt nhìn thấy vẻ mặt tự giễu của cô lại bắt đầu hối hận vì lời nói vừa rồi của mình.

Tiêu Hà Hà kiềm nén sự đau đớn, nghiêng đầu sang chỗ khác, một giọt nước mắt trong suốt rơi xuống, lạnh lùng nói: "Tổng giám đốc, công việc lần này xong rồi, rất thành công, tôi cũng không có tạo tổn thất cho công ty, tôi có thể từ chức không?"

Tần Trọng Hàn vẻ mặt vốn đã lạnh lùng bây giờ càng lạnh lùng hơn. "Không được!"

"Tại sao?" Tiêu Hà Hà không tin nhìn anh, anh dựa vào cái gì mà không đồng ý?

"Thời gian cũng không còn sớm nữa có gì thứ hai nói sau, bây giờ thì đưa cô về nhà trước đã!" Anh không thèm nhắc lại.

Xe dừng lại trong hẻm, Tiêu Hà Hà hỏi: "Rốt cuộc anh muốn như thế nào mới chịu buông tha cho tôi?"

Trong đầu lại hiện ra cảnh trên sân khấu T vừa rồi, cô bị mọi người nhìn chăm chú như vậy, Tần Trọng Hàn kiềm chế sự khó chịu trong lòng xuống, tiếp

tục nói: "Đừng tưởng là cô cứu giúp một chút là có thể không có tổn thất, dù sao cô cũng không phải người mẩu chuyên nghiệp."

Quay đầu, Tiêu Hà Hà kinh ngạc chăm chú nhìn Tần Trọng Hàn về mặt gọn sóng không một chút sợ hãi, anh lại bình tĩnh như vậy, dường như quang minh chính đại nói, nhưng là cô biết anh căn bản là không có nói đạo lý, tìm thất lại sắc mặt trở nên trắng bệch.

"Vậy tổng giám đốc cứ cho một thời hạn đi!" Tiêu Hà Hà giọng nói lạnh như băng, vừa rồi cô còn tự nói với chính mình sẽ không hèn nhát, nhưng tại sao lúc này cô lại cảm thấy sợ hãi như vậy?

"Ba tháng!" Bạc môi nói ra ba chữ.

Đột nhiên mặt Tiêu Hà Hà trắng bệch, ba chữ kia, khiến cô nhớ tới lời nói của hồ ly tiên sinh, thời hạn giống nhau, dường như cô không thể từ chối.

"Được, hi vọng anh nói phải giữ lời!" Tiêu Hà Hà xoa nhẹ trán thở dài một tiếng, cười thật to, may mà chỉ là công việc nhưng giờ phút này lòng của cô lại cảm giác vô cùng đau đớn và chua xót, tại sao ngay cả Tần Trọng Hàn cũng khi dễ cô?

Tiêu Hà Hà nói xong, mở cửa bước xuống xe, máy móc nói."Cám ơn tổng giám đốc đã đưa tôi về!"

Cúi chào sau đó vô lực cười gượng cô xoay người rời đi.

"Tiêu..." Lời còn chưa nói xong cuối cùng cũng bị anh nuốt vào trong, Tần Trọng Hàn không che giấu được sự nhẹ nhõm trên gương mặt, đấm một cái xuống đệm xe, nắm chặt các đốt ngón tay găng gượng đau đớn kìm nén dục vọng đối với Tiêu Hà Hà.

Tài xế ở phía trước sợ tới mức run cầm cập, nhưng không dám nói lời nào.

Nhìn bóng dáng Tiêu Hà Hà rời đi, Tần Trọng Hàn cau mày lại, rốt cuộc anh bị làm sao vậy?

Vừa trong nhà tắm đi ra, Tiêu Hà Hà liền nhận được điện thoại của người tài xế kia."Tiểu thư, tiên sinh bảo tôi tới đón cô, cô ra đây đi!"

"Tôi rất mệt!" Tiêu Hà Hà lạnh lùng nói, hôm nay là thứ sáu, cô cũng chưa kịp tới đón Thịnh Thịnh. các đứa nhỏ khác chủ nhật cũng về nhà cô lại không có cách đi đón đứa nhỏ, vừa rồi Tần Trọng Hàn nói nhiều như vậy, điều này khiến cô thật sự quá mệt mỏi, quá mệt mỏi!

"Tiểu thư, tiên sinh nói, nếu cô không đi thì tự gánh lấy hậu quả!"

"Tôi biết rồi!" Tiêu Hà Hà chua xót giật giật khóe môi, cái gì đến cũng sẽ đến thôi!

"Mấy ngày không gặp, nhìn em giống như rất chán ghét khi nhìn thấy tôi?" Hồ ly tiên sinh lại thay đổi một thân tây trang màu trắng, ngồi trên ghế sofa màu trắng, trong tay cầm một điếu thuốc.

Sau đêm đó, đây là lần đầu tiên Tiêu Hà Hà gặp lại anh, cảm thấy trong lòng vô cùng đau xót, người đàn ông này cùng mình tạo ra một đứa nhỏ, nhưng là anh và cô cũng coi như đã là vợ chồng, trong lúc đó bọn họ giao dịch lạnh nhạt, quan hệ cũng thật kỳ lạ!

"Tôi chỉ muốn gặp con trai của tôi, nghĩ muốn nhanh hơn một chút!" Cô có cảm giác mình sắp chống đỡ không nổi.

Anh hướng về phía cô nói: "Lại đây...đến đây với tôi..."

Tiêu Hà Hà cúi đầu, dường như không có nghe được tiếng nói của hồ ly tiên sinh.

"Lại đây!" Thanh âm của hồ ly tiên sinh tăng lên một chút, thân thể cao lớn của anh có chút lay động, trong giọng nói có chút không kiên nhẫn.

Tiêu Hà Hà chậm rãi đi về phía trước đứng trước mặt hồ ly tiên sinh.

Hồ ly tiên sinh giương mắt nhìn Tiêu Hà Hà, cô đang đứng đầu của anh vừa vặn ở ngay vị trí trước ngực của cô, anh kinh ngạc mà nhìn bộ ngực cao ngất của Tiêu Hà Hà vì hô hấp mà lên xuống kịch liệt.

Bỗng hồ ly tiên sinh đột nhiên ôm lấy Tiêu Hà Hà, tựa đầu cùng mặt vùi sâu vào trong rãnh ngực mềm mại của cô.

Bị anh mạnh mẽ ôm lấy, toàn thân không khỏi run rẩy, ác mộng của cô lại muốn tiếp diễn một lần nữa.

Anh ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, hít lấy mùi hương trên cơ thể ấm áp của cô, hơi thở của anh nóng rực xuyên qua lớp áo của Tiêu Hà Hà, ngấm thẳng vào da thịt trơn bóng nhạy cảm bên trong của cô khiến toàn thân cô run lên.

Cô đưa tay chống đỡ trên vai anh, cơ thể ngửa ra sau theo bản năng muốn chạy trốn sự thân mật của anh.

Mà trong lòng cô vẫn đang suy nghĩ muốn tháo mặt nạ của anh xuống, tay chậm rãi di chuyển ra phía sau tai anh, muốn tìm dây thắt của mặt nạ ở phía sau.

Ngay tại thời điểm tay cô lần mò ra thì đột nhiên anh ngăn tay cô lại, "Không được mở ra, nếu không em sẽ không gặp được con của em!"

"Anh...không được nhìn thấy anh!" Cô cắn răng.

"Đúng, em không thể nhìn thấy tôi được!" Anh mỉm cười.

Kéo vai của cô, thêm chút sức lực, thân thể Tiêu Hà Hà lao đảo ngã về phía trước liền ngồi trên đùi của hồ ly tiên sinh.

Mùi rượu!

Anh uống rượu!

Anh đem Tiêu Hà Hà ôm vào trong ngực, anh thở dài một tiếng hơi thở nóng rực phả vào khuôn mặt xinh đẹp của Tiêu Hà Hà, chỉ là Tiêu Hà Hà liền xoay mặt đi.

Mùi rượu trong miệng anh quá nồng, bị anh ôm như vậy có chút ngạt thở, thậm chí cô cũng có chút say.

"Muốn uống chút rượu không?" Anh hỏi.

Sau đó anh đem cô thả trên ghế sofa, đứng lên, lập tức hướng từ rượu đi tới, rót hai ly rượu đỏ.

Anh đứng từ trên cao nhìn xuống đưa cho cô một ly, "Uống chút đi, nhìn bộ dáng của em hôm nay rất mệt mỏi, uống rượu có thể đỡ mệt một chút!"

Nhưng cô không có đón lấy, "Tôi...tôi không uống rượu..."

Tiêu Hà Hà có chút ngập ngừng nói.

Nhưng mà nếu say thật sự có thể giải thiên sầu thì cô rất muốn thử say một lần xem thế nào.

Hồ ly tiên sinh nhìn Tiêu Hà Hà hồi lâu, anh nhìn từ mái tóc đen dài của cô buông xuống đến trên cơ thể cô. Vẻ mặt cô từ trắng bệch nhưng vì ánh mắt gọn sòng của anh mà đỏ ửng, cô cúi đầu dùng hàm răng trắng nõn cắn cắn đôi môi hồng hào của mình, bộ dáng ngượng ngùng rất đáng yêu.

"Em sẽ không uống rượu sao?" Hồ ly tiên sinh nuốt nước bọt, cảm thấy cổ họng của mình khô khốc, toàn thân lại bắt đầu nóng lên.

Anh cúi đầu, giấu đi khóe miệng đang nhếch lên của mình, cầm lấy ly rượu uống một ngụm lớn. Đột nhiên, anh cảm thấy cầm Tiêu Hà Hà đem môi mình đặt lên đôi môi anh đào của cô!

Trong nháy mắt cô vô cùng kinh ngạc, rượu trong miệng của anh từ từ truyền sang miệng cô, Tiêu Hà Hà nhất thời cảm thấy một cỗ cay nồng theo cổ họng chảy thẳng xuống dạ dày của cô, giống như lửa đốt.

"Khụ khụ khụ..." Tiêu Hà Hà cảm thấy rất khó chịu, "Khụ khụ khụ..."

Bị mùi rượu cay nồng làm cho cô không ngừng ho khan vài tiếng, lộ ra khuôn mặt mỹ lệ bởi vì ho kịch liệt mà nhiễm một tầng đỏ ửng, cô giờ lên đôi mắt ngân nước vì ho, giận giữ trừng mắt nhìn hồ ly tiên sinh đang cố tình giả vờ.

Hồ ly tiên sinh nhìn thấy phản ứng này của cô nhìn không được cao giọng cười, Tiêu Hà Hà trừng mắt nhìn anh cười mà ngực không ngừng phập phồng, cắn đôi môi đến đỏ bừng, không nói một câu.

"Nhân tài lại không uống rượu sẽ không chịu nổi một đợt tấn công đâu!"

Tiêu Hà Hà cắn môi không chịu khuất phục.

Hồ ly tiên sinh lại cầm ly rượu lên uống một ngụm.

Tiêu Hà Hà nhìn anh, đi qua lấy một ly rượu khác mạnh mẽ uống vào.

Rất cay! Rất nóng!

Lại là một trận ho kịch liệt, nhưng rượu nóng đi vào dạ dày đau thương cùng oán hận trong đầu cô cũng bắt đầu một mảnh hỗn loạn.

Đến lúc uống sạch ly rượu thì vẻ mặt trắng bệch của cô dần dần ửng đỏ lên, mà thân thể của anh cũng bắt đầu chậm rãi dựa vào phía sau ghế sofa. "Một ly nữa!"

Hóa ra rượu thật sự có thể làm cho người ta quên đi phiền muộn và ưu sầu!

Hồ ly tiên sinh dứt khoát lấy đến một chai rượu, Tiêu Hà Hà không đợi anh rót ra mà chính mình đoạt lấy trực tiếp uống một hơi mà rượu theo đó cũng giảm bớt đi, đầu của cô cũng càng ngày càng nặng.

Hồ ly tiên sinh rốt cuộc không thể ngồi yên mà nhìn được, anh một phen đoạt lấy chai rượu trong tay cô, chết tiệt người phụ nữ này không biết đây chính là XO, cô tưởng đây là nước sao, có lòng giúp cô xua tan phiền muộn lại không nghĩ tới cô lại học người ta uống say!

"Trả lại cho tôi!" Rượu đã khiến đầu óc Tiêu Hà Hà không còn tỉnh táo nữa.

Hồ ly tiên sinh híp mắt ngồi nhìn người phụ nữ xinh đẹp đang nửa nằm nửa ngồi trên ghế sofa, người phụ nữ này rất can đảm, từ trước đến nay chưa từng uống rượu lại dám uống nhanh và nhiều như vậy, hơn nữa XO lại có tác dụng rất chậm!

Giờ đây Tiêu Hà Hà dường như quên mất rất nhiều phiền muộn, đôi mắt lơ đãng lơ đãng, cô cười khanh khách.

Tiêu Hà Hà cảm thấy hơi choáng đầu cũng rất nặng nề, nâng khuôn mặt đỏ bừng xinh đẹp giống như mây màu, ngã trên ghế sofa. "Nóng quá! Rất chóng mặt! Cũng như đang bay!"

Áo cũng bị cô gỡ ra hai nút. Lúc này mỹ cảnh hiện ra cùng với hương thơm tỏa ra từ cơ thể cô khiến nhịp tim của người đàn ông đang ngồi bên cạnh tăng nhanh, hô hấp cũng dồn dập.

Xương quai xanh xinh đẹp, cái cổ mảnh khảnh duyên dáng, làn da mềm mại như da em bé, trắng mịn như phấn, hồ ly tiên sinh nhìn Tiêu Hà Hà giống như một dòng xuân thủy, cảm thấy yết hầu khô khốc hô hấp trở nên khó khăn.

Hồ ly tiên sinh sững sờ bất động, nhưng Tiêu Hà Hà trên ghế sofa cảm thấy rất nóng kéo lấy tay hồ ly tiên sinh la lên, "Tôi muốn bảo bối của tôi!"

Anh ngăn người ra, cúi người xuống, thấp giọng bên tai cô nói: "Tôi sẽ trả lại cho em, hi vọng em đừng hận tôi!"

Tiêu Hà Hà ý thức mơ hồ, đôi mắt lim dim, trước mắt như bị sương mù che đầy kiều mị mà mờ to, thấy anh đã tháo mặt nạ xuống, mơ hồ trước mắt người đàn ông này biến hóa thành người tổng giám đốc mà cô phải đối mặt cả ngày - Tần Trọng Hàn.

"Tổng...giám đốc..." Cô mơ màng nói, nước mắt úy khuất tràn đầy hốc mắt Tiêu Hà Hà, cô ôm lấy cổ hồ ly tiên sinh, không, có thể nói là cô đem khuôn mặt xinh đẹp nóng hổi giấu ở trong ngực rắn chắc cường tráng của Tần Trọng Hàn, cúi đầu gọi anh: "Tổng giám đốc..."

Anh thở dài, cúi người xuống dùng sức ôm lấy Tiêu Hà Hà, ra lệnh bên tai cô: "Gọi tôi là Hàn!"

"Hàn!" Tiêu Hà Hà ý thức đã tán loạn, cô thở gấp rên rỉ, lẩm bẩm nói: "Hàn...Hàn"

Chữ này từ trong cái miệng của cô nói ra, vừa êm tai vừa dễ nghe như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Đêm mộng không dấu vết

Edit + Beta: Lam

Tần Trọng Hàn nghe cô kêu tên mình, hơi câu môi, sự lạnh lùng vô tình trên mặt dường như bị gió thổi đi, thay vào đó là nụ cười tỏa sáng. Ôm cô lên lầu hai, trên sàn nhà lầu một, hồ ly mặt nạ nằm ở đó, cực kỳ gian trá...

"Tiêu Hà Hà!" Giọng anh khàn khàn trầm thấp kêu tên cô, tay anh ở trên thân thể bóng loáng dịu dàng đáng yêu của cô di chuyển, chuyển động qua cái bụng đang phập phồng của cô, dùng thân thể cường tráng của bản thân bao trùm lấy cô.

"Tổng giám đốc..." Tiêu Hà Hà mê mẩn lẩm bẩm, ý thức đã mơ hồ, chỉ còn lại có bản năng.

Anh bắt được hai chân dài của cô, trong nháy mắt lúc cô kinh ngạc, tiến vào bên trong, cô lập tức phát ra âm thanh phức tạp mà thống khổ.

"Nhìn tôi ——" Tần Trọng Hàn thở hổn hển, nắm cầm Tiêu Hà Hà, muốn cô ngẩng đầu nhìn anh.

Tiêu Hà Hà mở đôi mắt diễm lệ tựa như muốn nhỏ ra nước nhìn Tần Trọng Hàn, sắc mặt ửng đỏ, ánh mắt mê ly.

Nhưng ánh mắt cô hoang mang, không có tiêu cự, cô giống như nhìn thấy anh, lại giống như không có nhìn thấy.

"Kêu tên tôi!" Giọng Tần Trọng Hàn trở nên nặng nề, ra lệnh cho Tiêu Hà Hà, "Kêu tôi là Hàn —— "

Trong men say, ý thức của cô mờ mịt, thần trí bất tỉnh, bị anh ôm như vậy, hôn hấp nóng bỏng của anh phun bên tai cô, mà anh đang không ngừng đình động cô, để cho bên trong cô cảm thấy nóng bỏng khác thường, cảm giác tê dại, kiến cho tứ chi vô lực, đầu óc hôn mê, toàn thân giãn ra lại mang một chút ngượng ngùng, tim cô đập chậm rãi tăng nhanh, tăng nhanh...

Cô giằng giằng, thở hổn hển, theo anh gọi ra tên anh: "Hàn..."

Tần Trọng Hàn kéo đầu ngón tay cô, đem cô như xuân hành hôn từng đầu ngón tay, sau đó kéo vòng qua cổ anh, để cho cô ôm cổ anh thật chặt.

Một đêm này, Tần Trọng Hàn giống như ngựa hoang đứt cương, anh dừng mãnh tiến về trước, một đêm chưa chớp mắt.

Chẳng qua là, lúc trời sáng, Tiêu Hà Hà tỉnh lại, bên người đã không có người kia.

Đầu thật là đau!

Cô giống như có một giấc mộng rất dài, rất dài, trong mộng có Tần Trọng Hàn, đó là một giấc mộng xuân, Tiêu Hà Hà chợt vỗ xuống mặt mình, trời ạ, cô lại đem anh chàng đeo mặt nạ hồ ly tưởng tượng thành Tần Trọng Hàn.

Giấc mộng xuân này thật sự là quá đáng sợ!

"Tiểu thư, tiên sinh phân phó, tiểu thư có thể đi về nghỉ ngơi, hết thứ ba lại đi đón cô!" Lúc Tiêu Hà Hà rời đi tài xế nói như vậy với cô.

Hỏi cau mày, Tiêu Hà Hà gật đầu một cái. "Tài xế tiên sinh, tôi muốn hỏi một chút, anh thấy hình dáng vị kia ra sao không?"

Tài xế kia tựa hồ sững sốt một chút, lắc đầu. "Tôi chưa thấy qua tiên sinh, là có người gọi điện thoại cho tôi!"

"Anh chưa thấy qua anh ta?" Tiêu Hà Hà kinh ngạc, một lần nữa chắc chắn tối hôm qua là một giấc mộng, cô đem người đàn ông kia coi thành tổng tài, trời ạ, thật là mắc cỡ chết người!

Tiêu Hà Hà trực tiếp đi đón con trai, sau đó về nhà.

Nhưng ở đầu hẻm, thấy được Tăng Ly cùng chiếc Mercedes Benz của anh. "Tăng đại ca?"

"Nha, chú Ly, sao chú tới đây?" Thịnh Thịnh vừa nhìn thấy Tăng Ly, vô cùng lễ phép chạy tới. "Chú Ly, mấy ngày không thấy, chú càng xinh đẹp nha!"

Tăng Ly nghe được lời của cậu cháu, ôm lấy cậu, lập tức cười lên. "Cái miệng nhỏ hôm nay ăn mật sao? Ngọt như vậy!"

"Thịnh Thịnh nói thật mà!" Thịnh Thịnh rất thích ở cao độ này nhìn Tăng Ly, bởi vì thấy anh, cảm giác thật thân thiết nha.

"Tăng đại ca, sao anh lại tới nơi này?" Tiêu Hà Hà có chút bất ngờ, hôm nay là thứ bảy, anh hẳn nên ở nhà nghỉ ngơi mới đúng.

"Ở nhà quá rảnh rồi, tới xem tiểu Thiên nhà cô một chút, thuận tiện cũng lấy lòng nó một chút, sau này nói không chừng cần tiểu thiên tài đến giúp thì sao!" Tăng Ly nhạo báng mở miệng, vì mình bất ngờ đến thăm đưa ra một lý do hợp lý.

"Tăng đại ca, anh thật sự quá khiêm nhường!"

"Tôi có thể đến nhà hai người sao? Thịnh Thịnh?" Tăng Ly hỏi đùa nhỏ trong ngực, mặc dù không thấy Tiêu Hà Hà, n thể rất ý tứ rõ ràng, cũng giống hỏi cô thôi.

"Mẹ, chú có thể đến nhà chúng ta không?" Thịnh Thịnh quay đầu nhìn Tiêu Hà Hà.

"Dĩ nhiên có thể, Thịnh Thịnh mau xuống đây, dẫn chú đi!"

"Tốt quá! Con thích chú này!" Thịnh Thịnh hô. "Chú, hoan nghênh chú tới nhà của con!"

"Chờ một chút, chú có quà tặng cháu nè!" Tăng Ly mở cửa xe, bên trong một đồng hồ chơi lớn.

Kinh ngạc, Thịnh Thịnh nhìn chỗ ngồi phía sau xe có một đồng hồ chơi, đầu tiên là kinh ngạc, tiếp đó kinh ngạc, sau đó cau mày.

"Trời ạ! Tăng đại ca, mấy thứ này quá tốn kém!" Tiêu Hà Hà đồng thời cũng có chút áy náy, đứa trẻ lớn như vậy, cô thật đúng là không có mua nhiều đồ chơi như vậy cho Thịnh Thịnh đâu, cô thật không phải là một người mẹ đúng mực.

"Chú, cảm ơn chú, nhưng mà con đã qua tuổi chơi đồ chơi rồi!" Thịnh Thịnh tổng kết nói. "Chẳng qua vẫn là cảm ơn chú nha!"

"Hử?" Tăng Ly tròn mắt một cái. "Vậy cháu thích gì?"

"Con thích chú nha!" Thịnh Thịnh cười híp mắt nói.

"Đúng là cái miệng nhỏ a!" Tăng Ly cười lên. "Nhưng mà những thứ này đã mua rồi, làm thế nào đây? Hay là chúng ta trước tiên dọn về nhà đi!"

Thịnh Thịnh quay đầu nhìn mẹ, Tiêu Hà Hà có chút không biết làm sao, cũng rất cảm kích. Tăng đại ca, cảm ơn anh!"

"Khách khí cái gì?" Tăng Ly chẳng qua là cảm thấy đứa trẻ ở trong gia đình đơn thân khiến người khác đau lòng, nhất là đứa trẻ hiểu chuyện và đáng yêu như vậy.

Nhà Tiêu Hà Hà lần đầu tiên nghênh đón khách phái nam, Thịnh Thịnh mặc dù không phải là rất ham mê đồ chơi, nhưng nhìn đến bao nhiêu là đồ chơi tốt như vậy mà trước giờ chưa được chơi qua, vẫn không nhịn được một vừa mở ra túi đựng chậm đứng lên.

Tăng Ly quét mắt hai phòng ở đích nhà, dọn dẹp rất sạch sẽ, rất ấm áp, chẳng qua cũng quả thật không có nam chủ nhân, vì cảm ơn Tăng Ly mua cho con trai nhiều đồ chơi như vậy, Tiêu Hà Hà cố ý làm mấy món ăn chiêu đãi Tăng Ly.

Tiêu Hà Hà ở trong phòng bếp nấu cơm, Tăng Ly ngồi ở trên ghế sa lon nhìn Thịnh Thịnh táy máy đồ chơi, thấp giọng mở miệng, "Thịnh Thịnh, nhà cháu không có nam chủ nhân sao?"

Thịnh Thịnh ngẩng đầu lên, hơi cau mày, tiếp đó nháy nháy mắt nói: "Chú, chú muốn bắt quái thì cứ nói đi, con không ngại đàn ông bà tám một chút đâu, chỉ cần đối với mẹ con tốt là được!"

"Ách!" Bị lời nói của Thịnh Thịnh chặn cá đồ mặt, Tăng Ly cho tới bây giờ không cho là mình bắt quái, nhưng là giờ khắc này lại có chút hoài nghi. "Nhìn chú giống rất bắt quái sao?"

"Chú, chú thích mẹ con đúng không?" Không đáp mà hỏi ngược lại, Thịnh Thịnh một bộ dáng cụt non.

"Thích a, chú luôn luôn thích người đẹp!" Tăng Ly cũng khai không kiêng kỵ.

"Vậy chú quá hoa tâm, không thích hợp với mẹ con nga! Mẹ con là một cô gái đơn thuần như vậy, chắc có một chuyện nhất định chú tới yêu tài đúng!" Thịnh Thịnh vừa nói vừa quan sát Tăng Ly một chút. "Mặc dù điều kiện của chú nhìn không tệ, đối với con cũng rất tốt, nhưng mà quá hoa tâm, mẹ không có cảm giác an toàn!"

"Trời ạ, rốt cuộc thì cháu mấy tuổi?" Tăng Ly chợt vỗ xuống ót của mình.

"Năm tuổi!" Thịnh Thịnh kiên định nói.

"Năm tuổi, vậy tại sao cháu có thể có loại suy nghĩ này?"

"Cho nên thầy giáo mới nói con là tiểu Thiên Tài mà!"

Trời ạ, đứa nhỏ này có chỉ số thông minh thật không bình thường, Tăng Ly suy nghĩ, ánh mắt sững sờ một chút, quay đầu liếc nhìn bóng người bận rộn trong phòng bếp, hoài nghi Hà Hà loại cô gái đơn thuần thế này rốt cuộc làm sao sanh đứa nhỏ này, thời kỳ mang thai chẳng lẽ cô ăn phải thức ăn gì vượt qua năng lượng dinh dưỡng? "Ý cháu là do chú rất hoa tâm nên không thể theo đuổi mẹ cháu sao?"

Lời vừa nói của Tăng Ly để cho Thịnh Thịnh trước tiên nghiêm nghị đứng lên, con người lưu chuyển thật nhanh, khò khò trên khuôn mặt nhỏ nanh là thần sắc nghi ngờ, quan sát ánh mắt rơi vào trên mặt Tăng Ly, tựa hồ đang nghiên cứu tính đáng tin trong lời nói của anh, cuối cùng bủi môi nói: "Chú, nhìn gien chú không tệ, nếu là cùng mẹ con kết hôn sanh bảo bảo nhất định rất đẹp, lúc con dẫn ra ngoài chơi cũng rất có mặt mũi, nhưng mà chú yêu mẹ con sao?"

(Hóa ra là yêu ngoại hình)

"Ách, cháu nghĩ thật là xa!" Tăng Ly xúc động, thậm chí ngay cả chuyện sau khi cưới cũng nghĩ đến.

"Chẳng lẽ chú theo đuổi mẹ con không phải là vì kết hôn? Chú chẳng qua là nói yêu thương vui đùa một chút sao?" Thịnh Thịnh thiếu mi. "Vậy chú thật lạm tình nga, tình yêu của ch không thuần khiết chút nào!"

"Thịnh Thịnh, chúng ta có thể dừng cái đề tài thảo luận tình yêu này lại được không?" Nhức đầu vuốt chân mày, Tăng Ly hoàn toàn ừ rừ cúi đầu, trên khuôn mặt đẹp trai tràn đầy thất bại, bởi vì anh đột nhiên phát hiện mình lại bị một tên tiểu quỷ hỏi đến gât gao, không nói ra lời.

"Chú, muốn chơi đùa vui cũng không nên tìm mẹ con nga, con sẽ bảo hộ mẹ con, không cho phép bất kỳ người tổn thương mẹ!" So với Tăng Ly vô lực, Thịnh Thịnh, tiểu quỷ lại nhún vai.

"Ách! cháu đúng là hộ hoa sứ giả nhí!" Tăng Ly mở miệng cười, phát hiện nếu là thật có một đứa con như vậy, cuộc sống nhất định rất thú vị, mỗi ngày hết đầu trí rồi đến so dũng khí, hạnh phúc mà vui vẻ.

"Đúng!." Khẳng định gât đầu, Thịnh Thịnh buông đồ chơi xuống ngồi lên ghế sa lon, một khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ nhưng dị thường kiên định, con người đen tuyền vòng vo chuyển, "Chú, làm đàn ông thì phải có trách nhiệm."

"Ách!" Có chút nhức đầu, Tăng Ly đột nhiên nghĩ đến ngày đó ở nhà ăn của Mễ Kiệt, cảnh tượng lúc Tần Trọng Hàn bị cậu hỏi đến quần bách, không kiềm được câu khôi thần giác. "cháu con đáng yêu, chú luôn luôn rất có tinh thần trách nhiệm cùng ái tâm!"

"Được rồi, tin tưởng chú một lần! Nếu như chú cái tà quy chánh, có thể cho phép chú theo đuổi mẹ con!" Thịnh Thịnh lộ ra nụ cười ấm áp, "Dù sao con cũng thật thích chú!"

Thịnh Thịnh hấn đỏ thần giác không khỏi thật cao nâng lên, nếu là chú thật sự mẹ, đối với mẹ lại tốt, cậu vẫn vui lòng có người chiều cổ mẹ.

"Ăn com!" Đứng trong phòng bếp, Tiêu Hà Hà hoàn toàn là không nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ, bụng thức ăn đi ra. "Tăng đại ca, Thịnh Thịnh, rửa tay ăn com."

"Tới!" Thịnh Thịnh thật nhanh đáp ứng, "Con tới lấy đĩa! Chú, rửa tay!"

Đứng dậy, Tăng Ly thấy Tiêu Hà Hà đang cời tạp về, mà trên bàn ăn trưng bày mấy thứ chuyện nhà nhỏ xào, hành bạo thịt dê, cung bạo gà đình, đường thố ngư, nam dưa nhỏ bình, cây bắp nòng thang (mấy món này bó chân...). Màu sắc thức ăn rất đẹp, rất ấm áp, ánh mắt Tăng Ly cũng sáng lên, biết bao lâu anh không về nhà? Thấy Tiêu Hà Hà nấu những thức ăn này anh đột nhiên nghĩ tới mẹ, thật là có mùi vị của nhà.

"Tăng đại ca, ngồi đi!"

"Chú, mời!" Thịnh Thịnh kéo ghế ra để cho Tăng Ly ngồi.

"Hà Hà, cô thật đúng là hiền huệ!" Tăng Ly từ trong thâm tâm thờ dài nói.

"Đúng nha, mẹ con là người mẹ tốt nhất!" Thịnh Thịnh rất chân chó tăng bốc.

"Ăn com!" Tiêu Hà Hà điếm xuống lỗ mũi con trai.

Ăn thật ngon, Tăng Ly phá lệ ăn thêm một chén com. Đến khi com nước no nê sau, Tăng Ly nói: "Hà Hà, thật ra thì tới hôm nay còn có chuyện phải nói cho hai người."

"Ừ?"

"Thứ ba cô phải dẫn Thịnh Thịnh đi tham gia hội nghị khai thác phần mềm (software) trò chơi của công ty, nhà thiết kế đặc biệt muốn cùng Thịnh Thịnh tham khảo một ít chi tiết!" Tăng Ly đem ý của Tần Trọng Hàn chuyển đạt. "Hạng mục này là giao cho tôi phụ trách! Đến khi phát triển còn cần Thịnh Thịnh tới phối hợp tuyên truyền một chút!"

"Thứ ba?" Tiêu Hà Hà suy nghĩ một chút. "Tốt! Tôi sẽ mang nó đi."

Nếu là buôn bán vận hành, cô nghĩ hay là tham dự. Thứ ba ngày đó cô cùng Tần Trọng Hàn xin nghỉ tốt rồi.

"Chú, vậy con có thể thấy chú chim to?" Thịnh Thịnh vừa nghe đến thứ ba có thể đi công ty của mẹ, tỏ ra rất là hưng phấn.

"Ách! Cái này cũng không nhất định nữa!" Tăng Ly đột nhiên không muốn để cho Tần Trọng Hàn biết Thịnh Thịnh là con trai Hà Hà, nhưng anh lại muốn để cho Tần Trọng Hàn biết, muốn nhìn một chút anh ta thấy thư kí Tiêu Hà Hà của anh có một đứa con năm tuổi, cái loại biểu tình lúc đó, đoán chừng là ngàn năm mới gặp đi.

Thật rất mong đợi!

Tăng Ly suy nghĩ, mắt nheo lại.

"Vậy chú ấy sẽ đi làm sao?" Thịnh Thịnh lại hỏi.

Thứ hai.

"Hà Hà, tôi ở đây!" Vừa vào công ty, liền gặp Hường Tĩnh. "Thứ sáu cô biểu hiện rung động toàn trường a, rất nhiều ký giả ở đây hỏi dò tin tức của cô đó, hỏi xem cô là người mẫu của công ty nào!"

"Đó là chuyện không có cách nào khác nha!" Tiêu Hà Hà có chút không biết làm sao, miễn cưỡng cười cười.

Hai người vừa trò chuyện vừa đi tới thang máy.

Bên kia, đột nhiên nghe được nhân viên xì xào bàn tán, mà thính chỗ lui tới các nhân viên lại lập tức đứng thẳng tắp, hướng ông đồng đang đi tới nói: "Tổng giám đốc, chào buổi sáng!"

Tần Trọng Hàn gật đầu một cái, quét mắt phòng khách, không nhìn ra ưu tư tới, chẳng qua là khi nhìn đến bóng dáng Tiêu Hà Hà, ánh mắt nhanh chóng hạ xuống.

"Oa! Tổng tài quá đẹp trai!" Hường Tĩnh cảm thán.

Tiêu Hà Hà xoay người vào thang máy, đứng vậy, rất tuần tú! Cũng rất bá đạo, không nói phải trái!

Tần Trọng Hàn thẳng hướng thang máy đi đến, chẳng qua là thần giác không nhận được sáng lạn.

"Tâm tình của tổng giám đốc gần đây dường như không tệ!" Mấy cô nàng tiếp tân ở lúc Tần Trọng Hàn vào thang máy bắt đầu nghị luận.

"Dáng vẻ tổng giám đốc khi cười lên thật mê người!"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Nhận được lễ vật

Edit+Beta: Lam

Thời gian nghỉ ngơi buổi trưa, Tiêu Hà Hà cùng Hường Tinh hai người ngồi ở phòng ăn nhân viên cùng trên một cái bàn, từ từ ăn bữa trưa.

Mọi người trong công ty thấy Tiêu Hà Hà thì xì xào bàn tán, nhưng cô cũng đã không thấy kinh ngạc gì, yên lặng, cô với Tần Trọng Hàn không có quan hệ đặc biệt gì, cho nên cũng không sợ bọn họ nhai đầu lưỡi.

Ánh mặt trời vừa vắn chiếu ánh sáng, chiếu sáng ở gò má Tiêu Hà Hà, cũng chiếu sáng ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Hường Tinh. "Hà Hà, tôi nghe nói tổng giám đốc xa thải thư kí Cao, lần này không biết nguyên nhân tại sao!"

"Ách!" Tiêu Hà Hà sửng sốt một chút. "Làm sao cái gì cô cũng biết hết vậy?"

"Chuyện lớn như vậy, mọi người đều đang đồn ầm xuy đoán a, gần đây tổng giám đốc thật giống như không có đi săn a!"

"ừ!" Tiêu Hà Hà chẳng qua là ừ một tiếng, cái này thật giống như không liên quan đến chuyện của cô, cô cũng lười hỏi thăm.

"Tổng giám đốc chỉ thích gái trinh, không biết người kế tiếp sẽ là người phụ nữ nào, Hà Hà, tôi cảm giác ánh mắt tổng giám đốc nhìn cô có chút không đúng?" Hường Tinh vừa nói vừa liếc mắt Tiêu Hà Hà. "Thật là kỳ quái, nhưng tôi nhìn cô giống như rất bình tĩnh, Hà Hà, cô thành thật nói xem tổng giám đốc nhìn cô bằng ánh mắt quyến rũ thật không?"

Hường Tinh càng nói càng nhiều chuyện, Tiêu Hà Hà lại không có tâm tư lắng nghe. Chẳng qua là cúi đầu ăn cơm, luôn luôn ngẩng đầu nhìn cô một cái, lặng lẽ lắng nghe.

Cô hỏi cái gì, Tiêu Hà Hà chẳng qua là cười cười, không trả lời.

"Hà Hà, cô vẫn là gái trinh sao?" Hường Tinh đột nhiên hỏi.

Tay Tiêu Hà Hà đang cầm cái muỗng khẽ run một cái, lập tức không ăn nữa, mặt cũng ửng hồng lên.

Hường Tinh đặt vấn đề thật sự là quá trực tiếp, Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy ngực mờ hồ đau, lục phủ ngũ tạng đều co quắp, tựa như dạ dày trở thành một cá động sâu, chỉ sợ vào một chút gì đó, sẽ phun ra một ngụm máu.

Cái vấn đề này để cho cô cảm thấy mình lâm vào hầm băng, cả người cũng trở nên lạnh lẽo, cô thật vất vả đóng băng lại kí ức, không nghĩ tới là Hường Tinh lại kéo ra ngoài.

Vừa vặn lúc này, Tăng Ly đi vào, ngồi ở bên cạnh bọn họ, Tiêu Hà Hà đứng lên nói: "Các anh ăn đi, tôi ăn no rồi!"

Hai người đều rất kinh ngạc, Tăng Ly nhún nhún vai, "Hà Hà sắc mặt sao lại tái nhợt như vậy?"

"Tôi không biết a, Tăng Ly, anh giống như rất quan tâm Hà Hà nha!" Hường Tinh tiếp tục nhiều chuyện.

"Tôi cũng rất quan tâm cô a, tiểu nha đầu, mặt của cô cũng rất tái nhợt, cần bồi bổ rồi!" Tăng Ly cười nói.

"Tổng giám đốc, ngày mai tôi muốn xin nghỉ một ngày!" Buổi chiều sắp đến giờ tan việc, Tiêu Hà Hà đi tới phòng làm việc của Tần Trọng Hàn xin nghỉ.

"Có chuyện gì?" Tần Trọng Hàn từ phía sau bàn làm việc ngẩng mặt, một gương mặt tuấn tú đẹp đến giống như tạc tượng.

Tiêu Hà Hà thấy mặt anh, một trận hoảng hốt, đột nhiên nghĩ đến ngày đó cái đó xuân mộng, cô lại đem Mao tiên sinh coi thành Tần Trọng Hàn.

Nhanh chóng cúi đầu, Tiêu Hà Hà che giấu sự đỏ mặt cùng suy nghĩ bậy bạ của mình.

"Tiêu thư kí, tôi đang hỏi cô!" Tần Trọng Hàn nâng cao thanh âm, tin chắc cô ngày đó đã uống say, lại không có nghĩ đứng lên truy hỏi anh chuyện của Mao

Xem ra anh còn phải tìm cơ hội mà nói cho cô về chân tướng sự thật, chẳng qua là cô lại là như thế nào một loại phản ứng chứ?

"Cái... Cái gì?" Tiêu Hà Hà có trong nháy mắt kinh ngạc.

"Tôi hỏi cô có chuyện gì nhất định phải xin nghỉ?"

"Chuyện riêng!" Tiêu Hà Hà thản nhiên nói.

"Được rồi! cho phép cô!" Tần Trọng Hàn ở tự định giá mấy giây sau trả lời.

"Cám ơn!" Tiêu Hà Hà xoay người muốn đi.

"Chờ một chút!" Tần Trọng Hàn nói tiếng.

"Tổng giám đốc tôi còn có việc?"

"Con trai tôi đưa lễ vật cho cô!" Vừa nói, Tần Trọng Hàn từ bàn làm việc trong ngăn kéo cầm ra một cái hộp.

Tiêu Hà Hà có chút kinh ngạc, đầu nhớ tới khuôn mặt nỏ nhẩn của Ngử Điền.

"Mở ra đi!" Tần Trọng Hàn nói, có vẻ cũng có chút mong đợi.

Tiêu Hà Hà lắc đầu một cái. "Tổng giám đốc thay tôi cảm ơn Ngử Điền đi, không cần lễ vật, ngày khác tôi sẽ đi gặp nó!"

"Nếu như con tôi biết cô từ chối lòng thành của nó, nó sẽ rất khó chịu!" Tần Trọng Hàn ngón tay thon dài bấu mặt bàn, không nhanh không chậm phải nói, "Cô nhẫn tâm nhìn nó buồn bã sao?"

"Tôi..." Tiêu Hà Hà có chút khó xử, cô làm sao có thể muốn một đứa bé tặng lễ vật đây?

"Mở ra đi!" Anh cười mà không phải cười nhìn nàng.

Tiêu Hà Hà không thể làm gì khác hơn là đi tới, cái đó cái hộp kia, mở ra, phát hiện là một cái khăn lụa rất đẹp, Ngử Điền làm sao có thể đưa khăn lụa cho cô chứ? Tiêu Hà Hà có chút kinh ngạc.

"Chớ hoài nghi, con trai của tôi chọn, ngày hôm qua đi cửa hàng tổng hợp, nó sau khi thấy nói muốn đưa cho cô, thời tiết vừa lạnh, có thể dùng!" Tần Trọng Hàn lãnh đạm giải thích.

"Tổng giám đốc, con trai anh thật tâm lý, nhưng là lễ vật này tôi không thể nhận!" Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy trong lòng thật ảm áp, bởi vì Ngử Điền đứa nhỏ này cùng Thịnh Thịnh rất thân thiết, là một đứa bé ngoan. Cô cũng từ trong thâm tâm cảm kích Ngử Điền nhớ cô cái này chỉ có hai mặt duyên, nhưng lại không thể muốn lễ vật này.

"Tiêu thư kí, cô không muốn, là muốn tôi chọn lựa phương thức đặc biệt sao?" Ánh mắt Tần Trọng Hàn nguy hiểm híp lại, "Tôi không ngại dùng phương thức đặc biệt nha!"

Anh nhìn chăm chăm vào môi đỏ mọng của cô nói, ánh mắt mập mờ để cho Tiêu Hà Hà run lên: "Được, tôi nhận, tổng giám đốc, gặp lại anh sau!"

Sáng sớm, Tiêu Hà Hà mang Thịnh Thịnh đi tới công ty, cô ý mua cho con trai một bộ quần áo mới, âu phục màu đen nhỏ, phối hợp với áo sơ mi nhỏ màu trắng, thật nơ con bướm, tiểu thân sĩ trần ngập tình thần cứ như vậy ra đời.

Chẳng qua là vừa đi vào phòng khách, trước đài đều sững sốt. "Tiêu thư kí, con cái nhà ai vậy, rất dễ thương?"

Tiêu Hà Hà chẳng qua là cười nói: "Sáng sớm tốt lành, Thịnh Thịnh chào đi đi!"

Thịnh Thịnh lập tức khôn khéo dừng lại. "Dì mạnh khỏe! Dì thật là đẹp nha!"

"Trời ạ! Con trai thật là đáng yêu quá đi!" Cô gái được khen xinh đẹp trước cửa lập tức đứng lên.

"Dì, hẹn gặp lại!" Chào hỏi xong, Tiêu Hà Hà mang con trai vào thang máy, chạy thẳng tới phòng tiếp khách ở lầu năm mươi sáu, Tăng Ly nói muốn ở lầu năm mươi sáu bàn chi tiết.

Bận rộn qua lại trong đám người, Tiêu Hà Hà mang đứa trẻ thành công hấp dẫn những bước chân vội vã của các đồng nghiệp, Thịnh Thịnh không có một chút khăn trương nào, nhìn khu làm việc chỉnh tề, mặt đầy bình tĩnh, đây chính là chỗ làm việc của mẹ sao? Tương lai cậu cũng phải mở một công ty lớn như vậy để cho mẹ không khổ cực nữa. Thịnh Thịnh ở đáy lòng thề!

Tần Trọng Hàn đối với Cao thư kí giao phó một phen, sau đó đi tới tầng năm mươi sáu.

Hôm nay cái đó tiểu Thiên tài tới, anh vừa vặn có chút thời gian, cố ý xuống xem một chút.

Trong phòng họp, mẹ con Tiêu Hà Hà ngồi ở trên ghế chờ nhân viên đến đông đủ.

Không lâu lắm, Tăng Ly cũng tới. "Hà Hà, các người tới rồi?"

Tiêu Hà Hà gật đầu một cái, lên tiếng chào hỏi.

"Nhân viên tất cả đến đông đủ chưa?" Tăng Ly hỏi.

"Đến đông đủ!" Nhà tạo kiểu cũng rất kỳ quái, bé trai bên người Tiêu Hà Hà rút cuộc là ai.

"Được, nếu đều đến đông đủ, chúng ta có thể bắt đầu rồi!" Tăng Ly mở ra hội nghị ghi chép, chuẩn bị nói yếu điểm.

Tần Trọng Hàn vẫn là cả người tây trang màu đen trắng tấp, làm nổi bật ra bóng người anh thật cao, gương mặt lạnh lùng uy nghiêm, khác hẳn mà ánh mắt sắc bén, quanh thân không chỗ không tản ra thuộc về thành công đàn ông tự tin, cứ như vậy đi tới cửa phòng họp.

Đẩy cửa ra, Tần Trọng Hàn xuất hiện để cho cả phòng người người cũng cả kinh đứng lên.

"Mọi người ngồi!" Tần Trọng Hàn đi vào.

"Chú!" Thịnh Thịnh vốn là ngồi ở trên ghế, đột nhiên thấy Tần Trọng Hàn, lập tức hưng phấn kêu một tiếng, mọi người cũng không nghĩ tới, tổng tài lại đích thân đến.

Nhưng khi nhìn thấy một lớn một nhỏ hai tấm trên gương mặt hai cặp mắt lúc, tất cả mọi người đều có chút kinh ngạc, của đứa nhỏ này ánh mắt, sao nó với tổng giám đốc có chút giống a?

Tiêu Hà Hà cũng nhìn về phía cửa bóng người cao lớn, cô không nghĩ tới Tần Trọng Hàn sẽ đến.

"ừ! Chú khỏe!" Tần Trọng Hàn thấy Thịnh Thịnh, hơi câu môi, "Ngồi đi!"

Tần Trọng Hàn đi tới một bên, ngồi xuống, theo bản năng quét hạ toàn trường, đột nhiên thấy Tiêu Hà Hà, ánh mắt hơi kinh ngạc, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Tiêu Hà Hà. "Tiêu thư kí, cô không phải xin nghỉ sao?"

"Đúng vậy tổng giám đốc, tôi xin nghỉ tới cùng con trai tôi tham dự lần hội nghị này!" Tiêu Hà Hà khẽ mỉm cười, đứng lên, tay theo bản năng sờ một cái đầu của đứa bé.

Ông phải một tiếng, trong đầu Tần Trọng Hàn nổi lên một tiếng sét. Cô nói gì?

Tâm mắt dời đi, Tần Trọng Hàn cau mày nhìn về phía bên cạnh bé trai bên cạnh cô, quanh năm lạnh lùng mà mặt nghiêm túc lần đầu tiên lộ ra khiếp sợ, thật kinh ngạc, thậm chí ngay cả môi vừa để ở trên bàn văn kiện giấy cũng chợt rơi trên mặt đất.

Giá hai nờ mặt lại như vậy tương tự, đáng chết, cô lúc nào có một đứa con trai?

Ánh mắt Tần Trọng Hàn vốn đ sắc bén giờ phút này lại không thể tin, kinh ngạc, lần nữa nhìn một đứa bé trai tựa như Tiêu Hà Hà, cả người cao lớn phút chốc đứng lên, đem tâm mắt nghỉ ngơi lại chuyển hướng Tiêu Hà Hà.

Tăng Ly rút cuộc thấy được Tần Trọng Hàn quanh năm lạnh lùng mà trấn tĩnh trên khuôn mặt xuất hiện loại biểu tình thứ ba, đột nhiên phát hiện, để cho anh biết Hà Hà có một đứa con trai lớn như vậy rất đáng giá, bởi vì biểu tình Hàn quá buồn cười!

"Tiêu thư kí, cô nói nó là con trai cô?" Giọng lạnh như băng, nhưng khi lúc mở miệng, Tần Trọng Hàn mới phát giác mình thanh âm thậm chí không kiềm chế được run rẩy, đáng chết, cô lại có một đứa bé, của cha đứa bé này là ai?

Tần Trọng Hàn suy nghĩ trong nháy mắt thật nhanh lưu chuyển, năm năm trước, anh nhớ rõ cô chỉ sinh một đứa bé, nhưng trước mắt tại sao lại thêm một đứa, đứa bé này mấy tuổi?

"Đúng vậy, tổng giám đốc, Tiêu Thừa là con trai tôi!" Tiêu Hà Hà liếc nhìn Tần Trọng Hàn, không hiểu anh vì sao cái biểu tình này, thật giống như cô có con trai không nên tựa.

"Hà, chúng ta đang họp! Muốn thảo luận chi tiết trò chơi, anh làm chi một mực hỏi thăm chuyện nhà Tiêu thư kí?" Tăng Ly đúng lúc mở miệng.

Thịnh Thịnh cũng có chút kinh ngạc, cái này chú Tăng Ly biểu tình thật kỳ quái nha, thật giống như rất tức giận rất khiếp sợ mà!

"Tổng giám đốc, có thể đi họp sao?" Tiêu Hà Hà nhàn nhạt hỏi.

Tần Trọng Hàn nhìn cô, nhìn thêm mặt bé trai thêm chút nữa, một lần nữa chắc chắn đứa trẻ là con của Tiêu Hà Hà.

Người phụ nữ đáng chết, người đàn bà này nhất định là mới vừa sinh Ngừ Diên liền lại tìm đàn ông khác, đứa nhỏ này bao lớn? Bốn tuổi chứ? Mặc dù đáng đáp cùng Ngừ Diên không sai biệt bao cao, nhưng bây giờ đứa trẻ đều cao hơn rất mau nha, nhìn một cái chính là đứa trẻ của Tiêu Hà Hà, mà Ngừ Diên đã làm DNA giám định, anh vô cùng khẳng định loại bỏ không có thể sai.

Như vậy, nói cách khác, Tiêu Hà Hà lại tìm một người đàn ông, hơn nữa còn là rất nhanh liền sinh đứa bé này.

Vốn dĩ cô là loại đàn bà này, thua thiệt anh còn tưởng rằng cô là thuần khiết không gan đua, làm hại anh còn tưởng rằng cô có thể làm chủ nhân của Tần thị, có thể làm mẹ Ngữ Điền, nhưng bây giờ, cô mang một đứa trẻ của người đàn ông khác đứng ở trước mặt anh lúc này, anh đột nhiên phát hiện hết thảy như sấm vậy, bổ vào tim của cô ở trong lòng anh nhắc lên sóng gió kinh hoàng, mà trong lòng anh, cũng có một chút quặn đau.

"Hủy bỏ hội nghị!" Tần Trọng Hàn đột nhiên mở miệng. "Cái trò chơi này không nữa mở nữa!"

"Tại sao?" Tiêu Hà Hà kinh ngạc.

"Hàn, đây là ký hợp đồng, anh làm gì vậy?" Tăng Ly cũng rất kinh ngạc Tần Trọng Hàn đích không lý trí, anh thế nào? Bị đá kích ảo?

Thịnh Thịnh nghe được thanh âm Tần Trọng Hàn lạnh lùng, quật cường mím môi, mà Tiêu Hà Hà cũng có vẻ mặt như vậy.

Tần Trọng Hàn tròn mắt nhìn bọn họ, đáng chết, thậm chí ngay cả biểu tình đều giống nhau, cũng quật cường như vậy tròn mắt nhìn anh, thật giống như anh là tội nhân!

Không có ai biết ý của tổng giám đốc n hư thế nào, chẳng qua là đột nhiên nghe được tổng giám đốc chỉ thị, rất kinh ngạc, hạng mục này không phải tổng giám đốc hạ lệnh sao? Mở thế nào mới gặp đối tác, anh đột nhiên lại nói ngừng?

Đây là tình huống gì a?

"Hàn, anh bộ dáng này sẽ dọa đứa bé sợ!" Tăng Ly liếc nhìn Thịnh Thịnh, ánh mắt đứa bé kia quật cường trực nhìn chăm chăm Tần Trọng Hàn, đáng vẻ tựa hồ có chút bi thương.

"Các người tất cả đi ra ngoài, Tiêu thư kí ở lại!" Tần Trọng Hàn lạnh giọng nói.

Tăng Ly cũng sốt một chút, tỏ ý mọi người tất cả đi ra ngoài.

Rời đi trong kinh ngạc, tất cả mọi người đều không dám lên tiếng, tựa hồ có loại cảm giác gió thổi báo giông tố sắp đến.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Sơn vũ dục nhai

Edit: DinhHa

Tiêu Hà Hà không biết phát sinh cái gì, nhưng là cô có thể nhìn ra, vấn đề là ra ở trên người mình, cô không nghĩ đến làm đứa trẻ tổn thương, anh nói hủy bỏ hội nghị, hủy bỏ khai phá trò chơi, như vậy lòng tự ái đứa nhỏ làm thế nào? Cô không thể để cho con trai lòng tự ái con trai cô bị đá kích đến. "Tăng đại ca, phiền toái anh giúp tôi đem Thịnh Thịnh mang đi ra ngoài, tôi cùng tổng tài có lời!"

Tần Trọng Hàn hừ lạnh một tiếng, khóe miệng giấu cợt nhả hơn.

Tăng đại ca! Cô muốn quyến rũ Tăng Ly?

"Thịnh Thịnh, cùng chú đi ra ngoài một chút, mẹ con cùng tổng tài chú có lời nga!"

"Không muốn!" Thịnh Thịnh lác đầu: "Mẹ, chúng ta đi về nhà!"

"Con trai, con đi ra ngoài, mẹ không có chuyện gì, mẹ cùng chú thảo luận một chút, Thịnh Thịnh trước cùng chú Tăng đi bên ngoài có được hay không?" Tiêu Hà Hà mặt mũi dịu dàng.

"Mẹ!" Rất là lo lắng nhìn Tiêu Hà Hà, Thịnh Thịnh lại đưa ánh mắt đầu hàng Tần Trọng Hàn, không hiểu sao con trai tại sao đột nhiên kêu ngừng.

Tần Trọng Hàn môi mỏng mím môi thật chặt, anh trung ra một bộ dạng nghiêm túc, Thịnh Thịnh chờ thật lâu, không thấy Tần Trọng Hàn nói chuyện.

"Tại sao?" Thịnh Thịnh ánh mắt bắt đầu sắc bén, bắn thẳng về phía Tần Trọng Hàn, bé cho là chú là người tốt, không nghĩ tới như vậy bá đạo không nói phải trái.

Chống với ánh mắt sắc bén kia của Thịnh Thịnh, Tăng Ly đột nhiên đều cảm giác được Thịnh Thịnh ánh mắt kia chèn ép cường thế, đứa nhỏ này lại cùng Hàn như vậy cường thế, khí tràng cường đại cũng không phải là bởi vì tuổi tác mà có chút suy nhược.

Tần Trọng Hàn vẫn không nói lời nào.

"Mẹ, chúng ta đi, không muốn nói với hân!" Thịnh Thịnh đứng dậy, khinh thường mở miệng, tay nhỏ bé dắt tay Tiêu Hà Hà, đi ra ngoài.

Lúc này, Tiêu Hà Hà biết con trai tức giận, lòng cô đột nhiên đau."Bảo bối, con không nên gấp gáp, mẹ không có chuyện gì, Thịnh Thịnh nghe lời, trước cùng chú Tăng đi ra ngoài, mẹ lập tức tới ngay!"

"Lê, mang nó đi ra ngoài!" Tần Trọng Hàn rút cuộc mở miệng, giọng hơi ám trầm, ánh mắt thâm thúy có giống nhau giễu cợt, nhìn về phía Tiêu Hà Hà, anh muốn nghe một chút Tiêu Hà Hà nói gì.

"Mẹ, con ở bên ngoài chờ người!" Thịnh Thịnh hất đầu, ngây thơ mặt không yếu thế chút nào nâng lên.

Rõ ràng cảm giác được đứa nhỏ này đột nhiên dâng lên mâu thuẫn với anh, Tần Trọng Hàn lạnh lùng sắc mặt ngay sau đó nghiêm túc mấy phần, lại có chút cảm giác đau lòng. Thật là không giải thích được!

Tăng Ly nhìn lướt qua bọn họ, đứng dậy mang Thịnh Thịnh rời đi.

Trong phòng họp chỉ còn lại bọn họ hai người, Tần Trọng Hàn chợt đứng lên, trực tiếp nắm tay Tiêu Hà Hà, bị anh c bắt cổ tay thật là đau, Tiêu Hà Hà nhìn đau cắn răng.

Tần Trọng Hàn nhìn chăm chăm cô không thả.

Thật là đau a! Anh làm chi? Tiêu Hà Hà xoa cổ tay mình: "Tổng tài, anh có phải hay không cảm thấy đứa bốn một đứa bé chơi thật cao hứng? Anh cũng có đứa trẻ, tại sao có thể không quan tâm lòng tự ái đứa trẻ chứ? Nó lòng tràn đầy vui vẻ cho là cái trò chơi này sẽ triển khai, anh lại đột nhiên không có bất kỳ lý do gì kêu ngừng?"

"Cô nói cho tôi rõ ràng!" Tần Trọng Hàn ánh mắt tức giận nhìn cô.

Này khuôn mặt nhỏ nhắn, tràn đầy nghi hoặc cùng với lửa giận. Tốt đẹp như vậy, đẹp đến để cho anh tim đập tăng lên, lại có một tia hoa mắt, chẳng qua là, anh rất tức giận, cô lại có đứa trẻ!

Đội đã lâu, cũng đội không được anh mở miệng.

Tiêu Hà Hà lên tiếng lần nữa: "Tổng tài, đã như vậy, tôi không có gì có thể nói!"

Cô xoay người làm bộ muốn đi, Tần Trọng Hàn nhưng đem cô bắt trở về. Tiêu Hà Hà bị thân hình cao lớn anh ngăn che, cô sợ hãi cúi đầu, Tần Trọng Hàn đưa tay nắm được cằm cô nâng lên, anh cắn răng nghiêng lợi chất vấn: "Nói! Chuyện gì xảy ra!"

Tiêu Hà Hà tròn tròn mắt, kia vô tội ánh mắt lại để cho anh có ý niệm muốn hôn.

"Nói gì?" Nàng không hiểu hỏi, thậm chí còn không biết rõ tình trạng.

"Đứa bé kia là ai?" Tần Trọng Hàn âm lãnh hét, đối với cô xinh đẹp như vậy, anh có phát điên nổi nóng ưu tư.

"Không biết!" Tiêu Hà Hà sững sốt một chút, thanh âm có chút ngọt ngát.

"Tiêu Hà Hà, cô cho tôi giải thích rõ!" Tần Trọng Hàn cau mày, cắn răng gầm nhẹ.

Anh vụn vụn không ngờ rằng, cô lại có một người con khác, còn lớn như vậy, anh cũng phải tiếp nhận bình thường, để cho cô trở thành Tần thị nữ chủ nhân, không nghĩ tới cô lại là một người phụ nữ hành động không kiểm soát, lại còn không biết cha đứa bé là ai, đáng chết người phụ nữ này, cô rốt cuộc có bao nhiêu loạn?

"Tôi có cái gì nghĩa vụ cùng anh giải thích?" Cô cười nhạt, thật không hiểu anh có ý gì?"Tổng tài, anh có phải hay không quá rộng? Tôi cùng anh nói về cha con trai tôi?"

Anh khiêu mi. Đột nhiên hơi mệt chút!

"Tiêu bí thư, cô bị đuổi! Thu dọn đồ đạc lập tức rời đi Tần thị, còn nữa, con trai cô trò chơi, tôi sẽ không mở mang, một triệu, tính là là tiền vi ước bồi thường cho cô!" Anh đột nhiên cười lên, nụ cười không đạt đáy mắt, nói chuyện kéo âu phục, xoay người đi ra ngoài.

"Anh..." Tiêu Hà Hà tay nắm thành quyền ở bên người nắm chặt, vốn là mình muốn lúc rời đi không cảm thấy trong lòng khổ sở, vì sao anh đuổi cô lúc nàng đột nhiên cảm thấy trong lòng nặng như vậy bức bối chứ?

Tần Trọng Hàn đi ra ngoài, nơi cửa, kia lau thân ảnh nho nhỏ cùng Tăng Ly đứng chung một chỗ, dễ thấy như vậy, Tần Trọng Hàn trong lòng vô hình bị xoắn xuyết, mặc dù anh thừa nhận mình nhiều năm qua như vậy lần đầu tiên tức giận như vậy, như vậy không lý trí, nhưng là anh thật quá ngoài ý muốn!

Tiêu Hà Hà cũng đi theo ra ngoài, quyết tuyệt trên mặt rất là lãnh đạm, chẳng qua là đi tới Thịnh Thịnh bên người lúc, rất là ôn nhu nói: "Con trai, chúng ta về nhà!"

"Mẹ không sợ, một ngày nào đó, Thịnh Thịnh muốn cho chú cho chúng ta đi làm, đi!" Thịnh Thịnh khinh thường nhìn lướt qua Tần Trọng Hàn, trên mặt cũng không có bị đá kích sau không vui, ngược lại có thêm kiên cường.

Tiêu Hà Hà thu thập đồ đạc ở Tầng Ly cùng tất cả mọi người không hiểu cùng khiếp sợ, ánh mắt đồng tình trong rồi đi công ty. Tần Trọng Hàn đen gương mặt mặc kệ cũng không có đi ra nữa.

Tầng Ly đi vào thời điểm thiếu chút nữa bị khói mù khắp phòng làm cho bất tỉnh: "Hàn, người làm sao tránh ở phòng làm việc hút thuốc a?"

Tần Trọng Hàn thâm thúy hai tròng mắt hơn thâm thúy, góc cạnh rõ ràng lạnh lùng đường ranh trên khuôn mặt che giấu ở trong khói mù, cuối cùng như vậy tịch mịch, cũng càng thêm xa xôi không chân thật.

Anh thần sắc không có một chút biến hóa, khạc ra hai chữ: "Đi ra ngoài."

"Ách!" Tầng Ly nghe được cái này hai chữ tựa như tới từ địa ngục, lạnh như vậy, như vậy buồn tẻ, Tầng Ly như nhau nghiêm nghị đứng lên. "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Ly, đi ra ngoài!" Tần Trọng Hàn lại lần nữa nói.

"Được rồi!" Tầng Ly muốn nói lại thôi.

Tiêu Hà Hà mất đi công việc, con trai trò chơi không có khía phá, cô ngược lại cảm thấy buồn lòng không ít, đem con trai đưa vào vườn trẻ, rồi cô mới trở về.

Mới vừa vào ngõ hẻm, liền cảm thấy một chiếc xe hơi nhanh chóng lái tới, đậu sát ở một bên, mà theo cửa xe mở ra, Tầng Ly đi ra.

"Hà Hà!" Tầng Ly kêu một tiếng, nhanh chóng chạy tới: "Cô không có sao chứ?"

Mặc dù không biết chuyện gì, nhưng nhìn ra có vấn đề, mà anh ta lo lắng Hà Hà như vậy bị sa thải một thời không nghĩ ra.

"Tầng đại ca, tôi không có sao." Tiêu Hà Hà ảm áp cười một tiếng, lãnh đạm mở miệng, bị đuổi việc, cô đã thích ứng cái xã hội tàn nhẫn này, công việc mất đi, còn có thể tìm lại, trước nữa đi học nữa đi làm cũng tốt, bây giờ tốt nghiệp, thăm đi nữa cũng so với trước đó tốt. "Anh làm sao tới?"

"Thật không có sao?" Nghi hoặc nhìn về phía trước mắt Tiêu Hà Hà, mặc dù sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, nhưng là nhìn ra cô rất kiên cường, chẳng qua là càng kiên cường, càng dễ cho người cảm giác được đau lòng.

"Tôi rất tốt." Tiêu Hà Hà chân thành mở miệng: "Tầng đại ca, cảm ơn anh mấy ngày nay tới trong công tác chiếu cố, tiến vào Tần thị, biết Tầng đại ca, tôi cảm thấy rất vinh hạnh."

"Hà Hà, công việc cô làm thế nào?" Tầng Ly lo lắng chính là cô một người phụ nữ mang đứa bé, không có việc làm ăn cái gì. "Có khó khăn gọi điện thoại cho tôi, không nên khách khí!"

Tiêu Hà Hà trong lòng ảm áp, nhiều năm qua như vậy, trừ Mễ Cách cho tới bây giờ không phiền toái qua người khác, cũng cho tới bây giờ không ai nói lời an ủi mẹ con cô, bởi vì một câu nói Tầng Ly, cô đột nhiên cảm thấy trong lòng ảm áp, ánh mắt lại cảm động có chút chua xót. "Cảm ơn Tầng đại ca!"

Tầng Ly có chút bận tâm nhìn cô. "Không muốn cùng tôi khách khí, chúng ta là bạn!"

Anh ta rất nghiêm nghị nói, trong lòng cũng âm thầm bội phục Tiêu Hà Hà kiên cường, cô gái này trên người có kiên nhẫn không rút ra nghị lực cùng phẩm chất, ngay cả đứa trẻ đều giống nhau, anh ta cảm thấy bội phục đồng thời cũng cảm thấy đau lòng.

Tần gia nhà cũ.

"Người rốt cuộc lúc nào đáp ứng đi coi mắt?" Tần Lăng Hàng đã rất không có kiên nhẫn, chờ lâu như vậy, Tần gia cũng nên có một nữ chủ nhân.

Tần Trọng Hàn một thái độ khác thường nói: "Tùy tiện đi, cha an bài!"

"Hàn, người đáp ứng?" Tần Lăng Hàng có chút kinh ngạc, con trai luôn luôn phản đối coi mắt, nhất là nhà giàu có đám hỏi, làm sao lần này đột nhiên đáp ứng, ông một thời có chút khó mà tin tưởng.

"Đây không phải là cha hy vọng sao?" Tần Trọng Hàn khoe miệng như có như không độ cong, lại tỏ ra có tịch mịch, chẳng qua là cặp mắt kia mâu vẫn thâm thúy hoặc người.

"Tốt lắm, cuối tuần này, người cùng Cung tiểu thư gặp mặt đi, ngay tại nhà cũ chúng ta cử hành cái yến hội riêng biệt, như thế nào?"

"Tùy tiện!" Tần Trọng Hàn đứng lên, đi ra ngoài, được tới cửa, anh lạnh lùng nói: "Cung tiểu thư biết con có con trai sao?"

"Dĩ nhiên biết, Ngũ Điền cuộc sống ở nhà cũ, cùng ta cùng nhau, cho dù các người thật nhìn vừa ý kết hôn rồi, còn có thể còn nữa hài tử của các người, cô ta có cái gì không hài lòng?"

Không nói gì nữa, Tần Trọng Hàn bước chậm đi ra ngoài.

"Cha?" Ngử Điền ở cửa thư phòng miệng khiếp khiếp kêu một tiếng.

Vừa cúi đầu thấy được con trai, Tần Trọng Hàn kéo một cái thần giác, đem con trai ôm "Ủ?" Tại sao còn chưa ngủ?"

"Cha, tuần lễ này con có thể hay không đi gặp di Tiêu?"

Người cứng đờ, Tần Trọng Hàn thật chắc cánh tay, không nói gì.

"Cha, không thể được sao?" Ngử Điền nhỏ giọng hỏi, nhưng là bé thật là nhớ đi gặp a di, a di kia cười lúc thức dậy ngọt ngào, rất đẹp!

"Ngử Điền, cha cho người kể chuyện!" Tần Trọng Hàn liếc nhìn Ngử Điền đích khuôn mặt nhỏ nhắn, không nhẫn tâm cự tuyệt, nhưng là cũng không đáp ứng.

"Cha, không thể được sao? Tuần lễ này Ngử Điền không thể đi thấy sao?"

"A di kia đi ra khỏi nhà!" Tần Trọng Hàn đột nhiên có chút phiền não, biện cái lý do.

"Nga!" Non nốt giọng trong có nồng nặc thất vọng. "Kia đi lúc nào trở lại a?"

"Thấy di làm gì? Di cũng không phải là mẹ con!" Tần Trọng Hàn rớt cuộc bị hỏi phiền, không nhịn được rống lên.

Trong lúc nhất thời lớn tiếng, Ngử Điền bị sợ ngẩn ra, vô hình nhìn Tần Trọng Hàn, cha tức giận, cha đáng sợ thật là đáng sợ, nước mắt ở vành mắt trong lớn vòn, thấp giọng nói: "Cha..."

Thở dài, Tần Trọng Hàn hết sức nhìn xuống phiền não, chịu nhịn tính tình nói: "Tốt lắm, đi ngủ đi!"

Hắn đem Ngử Điền để xuống, không có nữa ôm bé.

Ngử Điền thân thể nhỏ nhỏ run một cái, hàm răng bây giờ môi trong, không dám nhìn Tần Trọng Hàn, chẳng qua là đi tới, lớn chừng hạt đậu nước mắt rớt xuống, không hiểu tại sao cha lại tức giận! Có phải hay không sau này nữa cũng không thể thấy di?

Tần Trọng Hàn nhìn thân thể nhỏ nhỏ hướng nhi đồng phòng đi tới, trong lòng có chút không đành lòng, nhưng vẫn là không đuổi kịp đi, chỉ là để phân phó Vũ Trương. "Vũ Trương, người đi xem một chút tiêu thiếu gia!"

"Dạ!"

Vốn là muốn ở lại nhà cũ qua đêm, không nghĩ tới càng phiền não, xoay người đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Một đêm nước mắt rơi thành không

Edit: DinhHa

Hôm nay là thứ ba, Tiêu Hà Hà không có quên tài xế cho hồ ly tiên sinh nói qua tối nay muốn triệu kiến cô.

Tiêu Hà Hà thấp thòm bất an chờ đợi, buổi tối không có nhận Thịnh Thịnh, nhưng là người tài xế kia tiên sinh không có đánh điện thoại tới, Tiêu Hà Hà trong lòng rất là thấp thòm.

Cho đến rạng sáng, mới vừa ngủ Tiêu Hà Hà đột nhiên nhận được điện thoại: "Tiểu thư, tiên sinh để cho cô tới ngay biệt thự, tôi ở dưới lầu đón cô!"

Lúc đến biệt thự, trong phòng tràn đầy khói thuốc, Tần Trọng Hàn vẫn mang cái mặt nạ ngồi ở trên ghế sa lon, hút thuốc, thấy Tiêu Hà Hà đi vào, thân thể anh rõ ràng cứng đờ, tay giữ điều thuốc có chút chặt.

Vừa vào cửa cũng cảm giác không đúng, trong phòng này có một cỗ âm u lan tỏa trong không khí, tựa hồ phải đem tất cả sức lực lượng tức hồ như nuốt, Tiêu Hà Hà đứng ở cửa, cửa đóng lại, thấy lạnh từ lòng bàn chân toát ra cả người. "Tôi lúc nào có thể gặp được con trai tôi?"

"Tiêu Hà Hà, cô từng có mấy người đàn ông?" Nhìn bóng người trước mắt Tần Trọng Hàn lửa giận trong nháy mắt lần nữa bị khơi mào, đứng lên, thân ảnh cao lớn mang cảm giác áp bách đi tới trước mặt cô, bàn tay phất chốc đuổi tới, Tiêu Hà Hà bản năng muốn tránh né, nhưng là anh ta kéo cô thật

chặt, chợt đem cô đẩy ngã ở trên ghế sa lon.

"Làm sao? Cô loại đàn bà này còn muốn giả bộ trình tiết liệt nữ?" Tần Trọng Hàn lạnh lùng nhếch môi mỏng, sau mặt nạ mắt đen dâng lên là máu âm lãnh, khóe miệng mang giễu cợt từng bước từng bước đi về phía ghế salon Tiêu Hà Hà vừa mới ngồi dậy, ánh mắt thâm thúy nhìn lướt qua mặt cô có chút run rẩy, trong mắt lạnh ý sâu hơn.

"Anh muốn làm cái gì?" Tiêu Hà Hà bị lời anh còn có hành động làm cho sợ sắc mặt tái nhợt dọa người, tựa hồ tất cả máu trên người đều chạy mất, cảm giác đau lòng cũng theo máu trên người chạy mất mà trở nên càng ngày càng mãnh liệt.

"Nếu cô có thể câu dẫn đàn ông, vậy tôi còn khách khí làm gì?" Tần Trọng Hàn tầm mắt trên dưới quét qua toàn thân Tiêu Hà Hà, môi mỏng lãnh khốc khê hé ra.

Đèn một lần nữa đột nhiên tắt.

Tần Trọng Hàn trong tay hộp điều khiển từ xa vút xuống một bên, anh rất tức giận, rất tức giận, hận cô lại xảy ra chuyện sinh thêm đứa trẻ, hận cô lại còn muốn thấy Ngũ Diên, hận cô một mực giả bộ rất thuần khiết, cũng hận mình lại đối với cô có tình cảm.

"A! Anh muốn làm gì?" Tiêu Hà Hà thét lên.

"Làm gì? Tôi cùng cô còn có thể làm gì?" Nói xong, Tần Trọng Hàn dùng một chút lực đem cả vật của mình xé ra.

Tiêu Hà Hà không thấy được bất kỳ vật gì, lực lợi muốn đứng lên, lại bị Tần Trọng Hàn một cái ấn xuống, chỉ nghe được xoạt một tiếng, Tiêu Hà Hà quần áo trên người bị xé ra.

Cô hoảng sợ khó khăn chồm người lên, đau đớn trên thân thể để cho cô rất không thoải mái: "Buông ra, anh buông tôi ra!"

Anh ta thật là đáng sợ, giống như một ma quỷ, bóng tối ma quỷ.

"Cô không cùng đàn ông vui vẻ sao? Hận không thể sinh được cho mọi người sao? Cô người phụ nữ đáng giận này!" Lời nói vừa dứt, liền khi trên da thịt mềm mại của người lửa nóng môi tùy ý xâm chiếm Tiêu Hà Hà mềm mại da thịt.

"Anh nói gì?" Tiêu Hà Hà không nghĩ tới hồ ly tiên sinh sẽ đối đãi với mình như vậy, cô dùng sức ở cánh tay để ở ngực cường tráng ngực anh ta, ngăn cản anh tiến một bước xâm lược.

"Tôi nói tôi để cho cô dục tiên dục từ!" Tần Trọng Hàn giống như sư tử bị chọc giận vậy, dùng sức thật chắc bấu vào Tiêu Hà Hà hai vai mềm mại.

"Anh tên biến thái này, anh buông tôi ra, đem con trai tôi trả lại cho tôi, anh cái người điên này, anh buông ra a!" Cô dùng hết thân thể toàn bộ lực lượng đem toàn lực đẩy ra, nhưng là thân thể anh ta nếu như thô bạo nhào tới.

Tiêu Hà Hà cả người run rẩy trứ, thét lên, giống như thú nhỏ bị thương giống vậy cùng anh ta đánh nhau.

"Nữ nhân đáng chết, cô cho là cô là trinh tiết liệt nữ?" Anh cảm thấy cô sợ cùng khủng hoảng, nhưng là giờ phút này, trong lòng anh lửa giận che giấu trong nháy mắt ánh lên tia mềm mại, cô đã là mẹ hai đứa bé, lại còn giả bộ bị cưỡng hiếp, hừ! Người phụ nữ dối trá!

Tần Trọng Hàn dùng một cái tay khác dùng sức nắm được cằm cô, đầu ngón tay siết chặt giữa cằm, hai mắt thiêu đốt hùng hực lửa giận nghiêm trọng cảnh cáo: "Nói, cô có mấy người đàn ông?"

Tiêu Hà Hà cố nén cổ tay truyền tới chỗ đau kịch liệt, mắt giận trợn mắt nhìn trong bóng tối, cắn răng nghiền lợi nói: "Anh là biến thái, chán ghét biến thái, anh buông ra, tôi muốn tố cáo anh, tôi muốn truy tố anh!"

"Vậy cô đi ngay cáo đi, đi truy tố đi, chỉ cần cô không muốn gặp lại lời của con, cô cứ tùy tiện!" Nói xong, anh giờ hai tay cô cao áp qua đỉnh đầu, ánh mắt tà mị quét qua một tia lãnh khốc, thuận tay xé ra giấy nịt da dưới người buộc hai tay cô.

"A -----" cô đầm đìa anh: "Cút ngay, lấy tay bẩn thỉu của anh ra!"

Tiêu Hà Hà không nghĩ tới đàn ông này sẽ có hành động như vậy, cô rốt cuộc ý thức được anh ta điên cuồng, khóc lớn tiếng hô: "Anh buông ra ta, buông ra a!"

Anh làm như không nghe, bắt đầu đã mạn xâm chiếm, không có thương tiếc cùng động tác ôn nhu, anh không chút nào thương tiếc đem mình dục vọng hung hãn ở trên người cô phát tiết: "Cô chọc giận tôi, nếu như cô muốn gặp con trai, thì phải chịu đựng tôi không ngừng nghỉ hành hạ! Nếu không, cô không thể gặp nó!"

"Không muốn ---" Tiêu Hà Hà cắn môi nghẹn ngào, một loại khuất nhục cảm tự nhiên nảy sinh.

"Khóc cái gì?" Tần Trọng Hàn coi thường cô kêu khóc, tiếp tục bá đạo mà điên cuồng cướp đoạt. "Đây không phải là ý thích của cô sao?"

Cô thích sanh con cho người khác, thích đàn ông chiếm làm của riêng, cô khóc cái gì?

Đáng chết!

Bàn tay chạm đến đến ẩm áp chất lỏng, anh biết đó là nước mắt, lòng anh lại đau. Chợt lắc đầu, không thể mềm lòng, anh rất tức giận, anh sẽ không dễ dàng như vậy bỏ qua cho cô.

Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy toàn thân tứ chi dần dần vô lực, nước mắt ở trong đêm tối chảy dài, cả người như một con bướm bị mất đi cánh xinh đẹp, tái nhợt, yên lặng chịu đựng Tần Trọng Hàn mạnh mẽ cuồng dã xâm động, cô cảm giác ý thức càng ngày càng xa, trong lòng đau đớn hơn trên thân thể, lão Thiên, tại sao phải tàn nhẫn như vậy đối với cô?

Cô chỉ là muốn thấy máu mủ của mình à? Tại sao khó khăn như vậy? Như vậy khó khăn?

Nước mắt trí mạng, lòng lạnh lẽo rơi ra từ hốc mắt, theo khóe mắt lướt qua mặt, thanh khiết nhỏ xuống ở trên ghế sa lon hóa thành một bãi nước đọng.
(nguyên văn đó, thật hiểu không nổi, nhưng tui để nguyên văn không sửa >.<)

Trong tiếng kêu khóc tuyệt vọng mà điên cuồng, Tiêu Hà Hà bị Tần Trọng Hàn hành hạ.

Trong bóng tối, tựa hồ cảm thấy sự tuyệt vọng của cô, Tần Trọng Hàn phiền muộn cười lạnh, môi khê nhếch, mang lạnh lùng, nguyên tưởng rằng cô là không sợ, hóa ra cô cũng có thời điểm sợ.

Suốt đêm, Tiêu Hà Hà như gió mưa lay động trũng cây nhỏ, bị bão táp tàn phá, suốt đêm chưa từng ngừng nghỉ. Một đêm gào thét, một đêm nước mắt rơi.

Khi sáng sớm, lúc Tiêu Hà Hà bị đánh thức, bên người bóng người cao lớn dần dần bao phủ ở trên đầu Tiêu Hà Hà, vừa mở mắt chống với hồ ly mặt nạ.

Không biết lúc nào cô lại đến trên giường.

"Tôi có thể gặp con trai tôi sao?" Vì con trai, cô nhịn xuống một đêm này đối với anh mình tàn phá, nhịn sự khuất nhục này, cô không quên mình như vậy chịu đựng anh vì mục đích, chỉ là vì thấy con trai.

Sau mặt nạ sâu thẳm trông mắt đen dần dần phủ đầy tức giận: "Cô cảm thấy cô có thể làm một người mẹ tốt sao?"

Anh trên cao nhìn xuống nhìn Tiêu Hà Hà, cô có thể cảm nhận được rõ ràng phần khí tức phái nam kia, cô muốn chạy trốn nơi đây phân bá đạo khí tức, nhưng là hân nhưng hung hãn trọn mắt nhìn nàng.

"Tôi có thể!" Cô cắn răng nói: "Chỉ cần cho tôi cơ hội này mà, tôi có thể đem con trai nuôi rất tốt!"

Thịnh Thịnh chính là một tốt ví dụ, Thịnh Thịnh rất dễ thương à!

"Giống như một đứa con trai khác của cô vậy sao?" Anh rút cuộc hét.

"Anh biết?" Tiêu Hà Hà kinh ngạc. "Anh làm sao biết tôi có con trai? Anh điều tra ta?"

"Cô người phụ nữ lẳng lơ, tùy tiện cùng đàn ông lên giường mùi vị rất thoải mái có phải hay không? Bọn họ có thể thỏa mãn cô sao? Có thể sao?" Anh hét, không biết là ghen tị hay là cái gì khác.

Hơi nước dần dần đắp lên Tiêu Hà Hà đích trông mắt, hân nhon lời nói đau nhói nàng nội tâm.

"Tôi là rất tùy tiện, tôi là rất tùy tiện mới cùng anh sanh con!" Anh thành công đã kích cô, cô cho là anh nói là chuyện liên quan tới tùy tiện cùng anh ký khế ước.

Đúng vậy, cô không phải là một nữ nhân tốt, giá đúng là cô cả đời đau! Đáy lòng đau nhất!

Tiêu Hà Hà không nói được, cô đè thật chặt lại ngực, bởi vì cô cảm giác mình tâm tính thiện lương đau thật là đau, tựa hồ có chút hít thở không thông.

Lại là một ngày.

Mình hạo phủ đệ.

Tần Trọng Hàn không có mở đèn, trong phòng bị khói thuốc bao quanh, trong tay khói vẫn còn thuốc đang cháy, anh ngồi ở trên ghế sa lon, hiển nhiên, giữ cái tư thế này lại là rất lâu rồi.

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên dồn dập vang lên.

Không nghĩ tiếp, nhưng là điện thoại kia tựa hồ kiên nhẫn không bỏ, một mực gọi tới, anh rút cuộc nhận.

"Tổng tài, ngài cuối cùng tiếp điện thoại, không xong!" Trong điện thoại truyền tới từ phòng trực quản lý điện thoại công ty, một người đàn ông, thanh âm lại chói tai có khiếp sợ không thể tin, cấp vội vàng nói: "Tổng tài, máy vi tính của chúng ta hệ thống bị hacker xâm lấn!"

"Chuyện gì xảy ra, từ từ nói!" Trầm giọng hỏi, Tần Trọng Hàn vẫn là lần đầu tiên nhận được như vậy điện thoại.

"Tổng tài, đối phương ăn mòn hệ thống máy vi tính của chúng ta. Toàn bộ công ty bị theo dõi, công ty internet cũng lâm vào tê liệt trạng thái!"

"Tôi lập tức đến!" Tần Trọng Hàn cúp điện thoại.

Ngay sau đó, lại một cú điện thoại vang lên, là phòng máy vi tính Lý Hợp kỹ sư gọi tới. "Tổng tài, lần này chúng ta gặp phải cao thủ!"

Lý Hợp luôn luôn là tự cho là thanh cao, cho tới bây giờ không sẽ nói như vậy, hắn luôn luôn là đối với bức tường lửa của mình rất có lòng tin, lần này lại như vậy bội phục hacker, Tần Trọng Hàn cũng ý thức được vấn đề tính cách nghiêm trọng.

Anh trầm giọng nói: "Lý Hợp, tôi lập tức đến công ty!"

Thời điểm Tần Trọng Hàn chạy tới công ty, thấy Lý Hợp đang hai tay như bay ở trên bàn phím nhanh chóng gõ, thu liễm nụ cười, một bộ dáng vẻ hết sức nghiêm túc nặng nề, theo ngón tay gõ, cuối cùng dừng một tiếng vang lên, mới vừa nhanh chóng gõ hai tay vô lực che lại gương mặt: "Trời ạ, thật sự là hỏng mất!"

"Vẫn không thể khôi phục sao?" Tần Trọng Hàn trầm giọng hỏi.

"Hàn, Hàn!" Tăng Ly cũng chạy đến, kêu to. "Có ảnh hưởng hay không người nghỉ ngơi, nửa đêm kêu người đến?"

Tần Trọng Hàn liếc anh ta một cái, Tăng Ly lập tức im miệng, ý thức được vấn đề không bình thường. "Rất khó làm sao?"

Mặc dù không biết là nguyên nhân gì, nhưng là Tần Trọng Hàn rõ ràng đối phương rất lợi hại. "Công ty nội bộ hệ thống cũng bị xâm nhập sao?"

"Đúng vậy tổng tài!" Lý Hợp lại gõ, qua một phần chung sau hắn mang trên mặt lóe một cái kỳ quái sắc thái hưng phấn. "Trời ạ, người này thật quá thông minh, tôi cũng không tra được địa chỉ hắn, tuyệt đối là một hacker cao thủ, lại tránh né ta lưới phòng vệ, còn thành công đem nhất tân hình vi khuẩn truyền đến công ty chúng ta, tôi toàn bộ hệ thống, trời ạ, người này thật tốt cao chỉ số thông minh!"

Lý Hợp hưng phấn mở miệng, lại cảm khái kỳ phùng địch thủ.

"Cậu không phải là đối thủ?" Tăng Ly có chút kinh ngạc.

"Tôi nhất định phải đem hắn tìm ra!" Lý Hợp tiếp tục gõ bàn phím.

Tần Trọng Hàn cau mày, lại có thể ở như vậy thời gian ngắn ngủi xâm nhập công ty hệ thống máy vi tính, đối phương tuyệt đối không phải người bình thường, như vậy hacker cao thủ, đến tột cùng là buôn bán cạnh tranh, hay là cái gì khác?

Đối phương làm như vậy rốt cuộc muốn làm gì?

"Chuyện khi nào?" Tần Trọng Hàn hỏi.

"Nửa giờ!" Lý Hợp nói. "Lão Hầu gọi điện thoại cho tôi, tôi thật may ở công ty kế cận, lập tức chạy tới, không nghĩ tôi đã tới!"

"Hàn, cậu có muốn hay không tự mình xuất thủ?" Tăng Ly cũng đang sắc đứng lên. "Xem ra thật sự là rất lợi hại!"

Tần Trọng Hàn khiêu mi, trực tiếp hỏi Lý Hợp. "Cậu có thể làm được sao?"

"Không kém bao nhiêu đâu!" Lý Hợp nói: "Xem ra không có ác ý gì, tôi tiến vào! Tổng tài, trời ạ! Anh nhìn, người này lại ở trên tên anh thả một đồng đại tiện!"

Lý Hợp tiến vào một cái trang bìa, liền thấy trên phần giới thiệu công ty, Tần Trọng Hàn tên bị dán lên đại tiện óng ánh.

"Ách! Không phải đâu, Hàn người đắc tội người nào?" Tăng Ly cảm thấy làm sao giống như là một cái đùa dai.

Trên gương mặt cứng rắn lạnh lùng của Tần Trọng Hàn không có một chút biến hóa, chẳng qua là nhìn cái đó trang bìa, như có điều suy nghĩ.

"Hắn thật giống như đem mỗi một chỗ trong máy vi tính công ty chúng ta liên quan tới tổng tài đều dán lên như vậy, trời ạ!" Lý Hợp kêu: "Đây là ý gì a?".

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mạ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Cha lớn nhất

Adit: DinhHa

Tăng Ly đột nhiên xì cười lên, bị Tần Trọng Hàn trừng một cái, thu liễm nụ cười, nhưng vẫn là nói: "Không phải rất rõ ràng sao? Đối phương nói tổng tài là đại tiện!"

Lý Hợp vừa quay đầu lại, thấy ánh mắt Tần Trọng Hàn như hàn băng vậy, chỉ cảm thấy bầu không khí dần dần hít thở không thông. Lý Hợp cùng Tăng Ly nhìn nhau một cái, Tăng Ly sững sờ một chút, đứng ngơ, từ hôm qua tới hôm nay Tần Trọng Hàn hỏa khí rất lớn a, nơi nào có tâm tư làm trò đùa?

Tăng Ly luôn luôn bắt cần đòi nhan sắc xinh đẹp đang cười cũng đông cứng, mày kiếm vận một cái: "Xem ra đối phương là ân oán cá nhân, không phải tính cạnh tranh, có lẽ chẳng qua là đùa dai, Hàn, không cần như vậy lo lắng."

"Chính tôi tới!" Tần Trọng Hàn ở một bên máy tính ngồi xuống, ngón tay thon dài bắt đầu gõ bàn phím, rất nhanh tiến vào trang bìa.

"Thịnh Thịnh, không muốn chơi nữa, ngủ sớm một chút!" Ánh mắt Tiêu Hà Hà còn có chút sùng, sau khi ở biệt thự trở lại, cô cố nén đau buồn, đem Thịnh Thịnh nhận trở lại.

"Mẹ, con lập tức đi ngủ, người đi ngủ trước!" Thịnh Thịnh cũng không quay đầu lại, tiếp tục đắm chìm ở trong máy vi tính, chơi rất vui vẻ, vừa chơi vừa vui vẻ cười.

"Con trai, chuyện hôm qua..."

Còn chưa nói hết liền bị Thịnh Thịnh cắt đứt: "Mẹ đừng lo lắng, con không có sao, không phải là không bán được sao? Chúng ta không phải có một triệu l sao? Mẹ có thể thật tốt mua chút thứ mình thích, con sẽ kiếm lại, chờ con kiếm đủ rồi, mẹ có thể chẳng phải khổ cực công tác!"

"Thịnh Thịnh, mẹ nói lại lần nữa, mẹ không cần con tới giúp mẹ kiếm tiền, mẹ ngày mai sẽ đi tìm việc làm! Còn nữa, mẹ sẽ giúp con đi học vượt cấp lên tiểu học, con thật xác định muốn học tiểu học?"

"Dạ!" Thịnh Thịnh trịnh trọng gật đầu.

Tiêu Hà Hà nhìn bé chơi vui vẻ, không nói gì nữa, gật đầu một cái, xoay người đi ra phòng con trai.

Thịnh Thịnh vốn là rất vui vẻ, nhưng là giờ khắc này, đột nhiên nhũ mày, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngũ quan tuấn mỹ giờ phút này lại là thật căng thẳng, do dự một chút sau, nhìn màn ảnh, con người đen ngòm nghi ngờ lóe lóe, phản kích a?

Thịnh Thịnh lập tức cảnh giác, biết đối phương là cao thủ, nhanh chóng tiến vào thủ tục, nhanh chóng cắt vào mới vừa rồi hình ảnh, kỳ quái, làm sao không đi vào?

Thịnh Thịnh ngưng động tác, biết đối phương bắt đầu phản kích, lập tức hạ tuyến, nhanh chóng tắt máy vi tính, giấy điện cũng rút xuống. Thật là công ty lớn, nhanh như vậy liền làm ứng cho phản ứng, Thịnh Thịnh nghi hoặc, khò khò trên mặt chân mày nhũ thật chắc với nhau.

Mà Tần thị.

Ở Tần Trọng Hàn tiến vào hệ thống sau, máy cá liên tục gõ bàn phím, đối phương lại chạy! Tần Trọng Hàn cau mày, bởi vì hắn phát hiện công ty rất nhiều tài liệu bị trộm, đáng chết!

Người hắc khách này quả thật là thật lợi hại. Tần Trọng Hàn chân mày một mực nhíu chặt. Thịnh Thịnh tắt máy vi tính, rút giấy điện xong, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng nhếch lên.

Dám trêu hấn, thì phải hấn biết lợi hại! Còn tưởng rằng hấn là một chú tốt, không nghĩ tới lại như vậy đáng ghét, sa thải mẹ, vô duyên vô cớ hung nhân, thật là đáng ghét chết!

Cái đó chim to chú cán bản là cái đại tiện. Nhưng là nghĩ như vậy, hấn trong lòng lại có chút áy náy, như vậy nói cái đó chú có phải hay không phẩm chất thật xấu?

"Thịnh Thịnh, tại sao còn chưa ngủ? Mẹ không phải để cho nói mau chút ngủ đi?" Đột nhiên cửa mở ra, Tiêu Hà Hà thấy nằm ở trên giường tay bè chân nhỏ nha con trai đang trầm tư, nhìn một chút đôn cũng mười giờ, không nhịn được thúc giục: "Nghỉ gì vậy?"

"Mẹ, cái chú đó tại sao phải đuổi việc người?" Thịnh Thịnh có chút không nghĩ ra.

Bị con trai hỏi sững sờ một chút, Tiêu Hà Hà cũng có chút không nghĩ ra. "Mẹ cũng không biết tại sao, bắt quá mẹ đã sớm không nghĩ ở nơi đó công tác, đổi một địa phương mới cũng tốt vô cùng!"

"Thật là kỳ quái nga, cái đó chú trước rõ ràng rất tốt, làm sao đột nhiên trở nên so với đại tiện còn có thể ác chứ?" Thịnh Thịnh làm bầm lâu bầu.

"Chính là anh ta sao? con trước người quen biết là hấn?" Mặc dù xác định Tần Trọng Hàn là trên máy bay người kia cũng là mua tất cả bao cao su,

nhưng Tiêu Hà Hà vẫn hỏi câu.

"Đúng vậy! Con cảm thấy chú rất có dễ mến a!" Thịnh Thịnh vẫn là không nghĩ ra, đột nhiên cảm thấy mình tới công kích công ty chú có phải hay không có chút thật xấu, làm như vậy, có phải hay không cũng cùng chú như vậy không giảng đạo lý?

"Đừng suy nghĩ!" Tiêu Hà Hà vỗ vỗ mặt của con trai, giúp bé đắp lại chăn."Ngủ đi!"

"Được! Mẹ ngủ ngon!" Thịnh Thịnh khôn khéo ở Tiêu Hà Hà trên mặt ẩn xuống một cái hôn.

"Ngoan!" Tiêu Hà Hà âm áp cười một tiếng, giúp con trai đóng lại đèn.

Trở lại phòng ngủ thời điểm, tầm mắt vừa vắn rơi vào một cái túi đựng tuyệt đẹp trên cái hộp, đó là Ngưu Điền đưa cho nàng, đáng thương đứa bé kia, có lòng như vậy. Tiêu Hà Hà cầm cái hộp lên, vuốt, thờ dài một cái, vật này, cô phải trả cho Tần Trọng Hàn, cô không muốn thiếu bọn họ cái gì.

Tiêu Hà Hà lên giường ngủ sau, Thịnh Thịnh nhưng mất ngủ, một mực đang suy nghĩ mình có phải làm sai hay không! Mặc dù chú cái đó rất đáng ghét, nhưng là bé không thể giống như vậy đáng ghét.

Lại ngồi dậy, cắm giây điện, mở máy vi tính ra, sau đó liên tiếp.

"Tùy thời quản chế, phát hiện nửa lập tức gọi điện thoại nói cho tôi!" Tần Trọng Hàn lãnh khốc đứng lên, dám khiêu khích hắn, thật là không biết sống chết!

"Tốt tổng tài!" Lý Hợp vẫn còn ở thanh trừ mộc mã."Nha! Hắn ở!" (tôi cũng không hiểu là cái gì chắc là virus)

Tần Trọng Hàn mới vừa đứng lên liền lại vội vàng ngồi xuống. Mặt tiếp xúc thượng vẫn chưa có hoàn toàn hết tức giận

Đột nhiên, toàn bộ công ty hệ thống khôi phục bình thường, sau đó anh thấy văn kiện đánh mất cũng đột nhiên xuất hiện, mỗi một mạng lưới liên lạc máy vi tính cũng khôi phục bình thường.

"Không phải đâu, người này đùa bọn chúng ta chơi đây!" Lý Hợp nói.

Tần Trọng Hàn muốn truy đuổi tung tích, nhưng là đối phương lại biến mất. Cuối cùng là khôi phục, Lý Hợp thờ phào nhẹ nhõm

Tần Trọng Hàn phân phó nói: "Ngày mai tăng cường quản chế, bức tường lửa cần lần nữa lập ra!"

Không dám tưởng tượng nếu như công ty nội bộ cực kỳ bí mật tài liệu bị công kích, tạo thành tổn thất, đó đúng là không cách nào văn hồi, sẽ là một trận tai họa ngập đầu.

Người hắc khách này, nhắc nhở anh. Sau này bí mật tài liệu cực kỳ không cho phép tồn tại mạng lưới liên lạc trong máy vi tính, một trang cũng không cho phép.

"Hàn! Có muốn hay không đi uống một ly?" Đi ra cao ốc, Tăng Ly lên tiếng.

Sa thái Hà Hà, anh ta luôn muốn tìm hắn nói một chút, nhưng là hắn tựa hồ tránh không nói, Tăng Ly cũng không biết phát sinh cái gì, chỉ là có chút không giải thích được, cũng lo lắng Hà Hà mất đi công việc, mặc dù có một triệu chi phiếu, nhưng là mẹ con hai người nhìn rất đáng thương, chủ yếu nhất là rất vô tội a.

Tần Trọng Hàn ánh mắt thâm thúy chuyển một cái, che giấu hạ một màn kia phức tạp suy nghĩ sâu xa. "Được!"

"Không giờ đi!" Tăng Ly vừa nghe có cửa, lập tức nói địa điểm

Không giờ quây rượu.

Hai cái yêu nghiệt giống vậy đàn ông đã xuất hiện, lập tức đưa tới xông xáo.

Tần Trọng Hàn lạnh lùng tuần dật gương mặt tuần mỹ như mài giữa vậy, cặp kia mắt kia sâu thăm tựa hồ mang theo ma lực, để cho người không tự chủ đắm chìm trong đó.

Tầm mắt anh rơi vào trong góc một vị trí, đi thẳng tới. Hai người ngồi xuống, thị ứng sanh ra đưa rượu. Tần Trọng Hàn sau khi ngồi xuống, trước đó một điều bắt đầu hút.

"Hàn! Người không cảm thấy chuyện hôm qua cậu làm rất qua loa sao?" Tăng Ly uống một hớp rượu, rất nghiêm nghị mở miệng.

Tần Trọng Hàn trầm mặc, chẳng qua là kẹp khó ngón tay run một cái, động tác nhỏ này cũng không có chạy khỏi tầm mắt sắc bén Tăng Ly, thật ra thì Tăng Ly bình thời cười đùa quán, rất ít bại lộ mình chân thực một mặt, thấy phản ứng hắn, Tăng Ly lại nói: "Hà Hà một người mang đứa trẻ không dễ dàng, cậu nếu có lòng mở mang kia cái trò chơi, tại sao lại đột nhiên muốn giải ước chứ? Tôi cảm thấy cái này không giống như cậu!"

"Cô ta cho cậu chỗ tốt gì?" Tần Trọng Hàn thiếu mi."Để cho cậu như vậy vì cô ta nói chuyện?"

"Hàn! Cậu ăn thuốc súng a?" Tăng Ly khiêu mi. "Làm sao nhắc tới Hà Hà cậu thành đáng về này?"

Tần Trọng Hàn trong con người lạnh lùng đột nhiên vòng vo thần sắc, chạm trên mặt cũng trong nháy mắt âm trầm xuống, tiếp đó yên lặng, hút một hơi thuốc, khói mù chậm rãi phun ra ngoài, anh che giấu ở khói mù phía sau, nhàn nhạt nói: "Là đứa bé kia!"

"Cái gì là đứa bé kia?" Tăng Ly không hiểu.

"Hắc khách là đứa bé kia!" Tần Trọng Hàn thần nhiên nói.

"Cái gì?" Tăng Ly kinh ngạc. "Cậu làm sao biết?"

Điều này có thể sao? Lý Hợp nhưng là lập trình viên cao cấp máy vi tính, thực sĩ trình độ học vấn, chẳng lẽ hắn làm bức tường lửa không qua một đứa bé công kích?

"Trực giác!" Tần Trọng Hàn gảy tro thuốc lá, trong đầu hiện ra kia khuôn mặt nhỏ nhắn, mặc dù anh rất tức đứa bé này là con Tiêu Hà Hà, nhưng là nhưng không khỏi không thừa nhận, đứa bé này là một tiểu thiên tài!

"Trực giác? Cái này không thể nào!" Tăng Ly lắc đầu. "Thịnh Thịnh vẫn còn con nít! Hắn là chỉ số thông minh rất cao, nhưng là không thể nào lợi hại đến như vậy mức, cậu chớ nghi thần nghi quỷ!"

"Đánh cuộc gì?" Tần Trọng Hàn nhàn nhạt câu môi.

"Đánh cuộc?" Tăng Ly kinh ngạc. "Hàn, không phải đâu, bao lâu không đánh cuộc?"

"Cuối tuần này lão đầu từ muốn ở nhà cũ làm yến hội!" Tần Trọng Hàn không đếm xỉa tới liếc hắn một cái: "Cậu có hứng thú, cũng đi xem một chút đi! Nghe nói là một yến coi mắt!"

"Ách! Bác trai cấp cho người coi mắt?" Tăng Ly là một mực biết Tần Lăng Hàng muốn cho Tần Trọng Hàn kết hôn, dẫu sao Tần gia gia đại nghiệp lớn, lão nhân gia cũng muốn con cháu cả sảnh đường, tự nhiên hy vọng con trai có thể sớm kết hôn sinh mấy đứa bé tới thừa kế gia sản. "Mà cậu đồng ý?"

Tần Trọng Hàn một mực rất phản đối coi mắt, lần này làm sao cũng đồng ý chứ?

Tần Trọng Hàn chẳng qua là hút thuốc, đột nhiên liền nghiêng ngả cười, chẳng qua là nụ cười nhưng là tự giễu, như vậy khổ sở.

Tăng Ly nhìn hắn, không biết vì sao, cảm thấy hắn không sung sướng. "Nếu không muốn coi mắt, cũng không cần đi, làm chi còn đáp ứng? Không có tình yêu hôn nhân không hạnh phúc, cậu hay là thận trọng!"

"Cô ấy, có liên lạc qua cậu sao?" Anh dừng lại sâu kín mở miệng.

"Ai?"

Yên lặng, tiếp tục hút thuốc, Tần Trọng Hàn kéo một cái thần giác, một ly rượu toàn bộ xuống bụng.

"Cậu nói Nghi Lan?" Tăng Ly công khai. "Không có, thật lâu không liên lạc đâu!"

Cầm ly rượu trên tay đột nhiên dùng sức, Tần Trọng Hàn trong mắt dâng lên một ánh sáng lóe lên. "Nếu như cô ấy liên lạc cậu, nói cho cô ấy, Lý thầy thuốc nơi đó mới tiến cử dụng cụ, có thể trị bệnh cho cô ấy!"

"Nga! Tốt!" Tăng Ly gật đầu. "Hàn, có chút cảm tình, nên quên lãng hay là quên lãng đi!"

"Thật có thể nói quên liền quên sao?" Tần Trọng Hàn nhẹ nhàng nói câu, giống như là đang hỏi hắn, cũng giống như là đang hỏi mình, sau đó anh đứng lên. "Trở về đi!"

"Ách! Hà Hà chuyện còn không có nói chi!" Nhưng là Tần Trọng Hàn đã đi rồi đi ra ngoài, Tăng Ly nhìn bóng lưng anh hồi lâu, hôm nay Tần Trọng Hàn lại khác thường.

Đi ra quầy rượu, trên đường phố có một nhà ba miệng chạy xe gắn máy đi qua Tần Trọng Hàn bên người, đứa trẻ ngồi giữa hai người lớn, đàn ông chạy xe, cô gái thật chặt đem con ôm vào trong ngực, không để cho gió thổi đến trên người của đứa con.

Tần Trọng Hàn nhìn kia một nhà ba miệng từ mình bên người lướt qua, chẳng biết tại sao, trong lòng có cỗ ề ảm cảm giác, mắc kẹt ở cỗ họng, để cho anh không thể quên được, nhà ấm áp, anh cùng Ngũ Điện cũng không có! Ngắm nhìn xa bầu trời đêm, đột nhiên một cỗ thê lương lãnh đạm bị ai chậm rãi trào ra ngực, khiến anh cơ hồ thở không thông.

"Hàn! Lái xe cẩn thận một chút!" Tăng Ly cũng đi ra, ân cần vỗ xuống bả vai anh.

Tần Trọng Hàn suy nghĩ kéo trở về, không hiểu rõ, anh đây là thế nào? Lúc nào cũng biến thành như vậy đa sầu đa cảm? Không nói gì, chẳng qua là gạt đầu một cái.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Lại gặp mặt

Edit: Kiều Anh

Beta: DinhHa

Tiêu Hà Hà sáng sớm đưa con trai đi học, sau đó cầm cái hộp kia đi tới Tần thị, chỉ là không có lên lầu, ở cửa Cao ốc chờ đợi Tần Trọng Hàn đến.

Cô muốn trả đồ cho anh.

Tần Trọng Hàn ngừng xe xong về mặt sương lạnh hướng Cao ốc đi tới, rất xa, Tiêu Hà Hà nhìn đến bóng dáng cao lớn của anh, chỉ cảm thấy xa lạ mà quen thuộc, hít sâu, cô đi tới "Tổng giám đốc!"

Hơi sững sờ, Tần Trọng Hàn ngược mắt, ánh mắt khóa lại khuôn mặt trắng nõn của Tiêu Hà Hà, thấy vật trong tay cô, ánh mắt ngẩn ra, không nói gì, nhìn cô vài giây, không đợi Tiêu Hà Hà mở miệng, anh tiện nghiêng người đi qua, giống như không quen biết cô.

"Tổng giám đốc, vật này mời anh trả lại cho Ngừ Điền!" Ở gặp thoáng qua nháy mắt, Tiêu Hà Hà vội vàng mở miệng.

Thân thể của anh cứng đờ, hai người ở nơi cửa Cao ốc, đưa tới rất nhiều người chú ý.

Cô xoay người, sắc mặt của cô trắng bệch, đưa cái hộp tới, thế nhưng anh lại không tiếp.

"Đưa ra ngoài gì đó chúng tôi chưa bao giờ sẽ thu hồi, không cần liên ném thùng rác đi!" Ánh mắt của anh từ trên người cô chuyển đến chiếc hộp.

"Đó là chuyện của tổng giám đốc, tôi không nghĩ muốn nợ người!" Tiêu Hà Hà sững sốt, vẫn là đem hộp nhét vào trong tay anh, quay người lại đi ra ngoài.

Anh nhìn như không nhìn, cầm lấy qua tay ném vào Cao ốc lồi vào một bên thùng rác, như vậy chẳng thềm ngó tới.

"Anh..." Tiêu Hà Hà bị hành vi của anh tức giận thân thể cứng đờ, dừng bước.

Tần Trọng Hàn sắc bén ngó nhìn cô, sâu xa nói: "Nữ nhân không cần quá tùy tiện, hôm nay tôi đưa lễ vật là muốn tiếp tục trở về đi làm sao? Tiêu Hà Hà, thật xin lỗi, niềm hi vọng này, cho cô phá diệt rồi!"

"Cái gì?" Cô kinh ngạc, cảm giác giống là bị người nhục nhã, một luồng giận dữ xông lên đỉnh đầu.

"Cô là một cô gái có rất nhiều tâm kế, có điều, vẫn bị tôi xem thấu!" Tần Trọng Hàn nói xong câu này châm chọc gọi lên khóe môi.

Tiêu Hà Hà nắm chặt quả đấm, nhẹ nói nói: "Trong lòng tổng giám đốc là như vậy âm u, không có ở bên cạnh anh công tác, tôi cảm giác cực kỳ may mắn!"

Cô ần hạ lửa giận, mỉm cười, xoay người rời đi, mà anh muốn nói lại thôi.

Cửa phòng Tổng giám đốc đóng chặt lại, ai cũng không dám tiến lên một bước, Tần Trọng Hàn từ khi sáng sớm sau khi vào văn phòng, lại không đi ra ngoài.

Trong phòng, lượn lơ khói thuốc.

Khói thuốc trong tay Tần Trọng Hàn bắt tri bất giác cháy đến tận cùng, mãi đến nóng tay, mới phát hiện khói đã hết rồi.

Mà trên bàn, cái hộp kia đã nhặt được trở về, cô cư nhiên không muốn lễ vật này, chết tiệt, muốn cái lễ vật sẽ chết a?

Làm Tiêu Hà Hà sau khi rời đi, Tần Trọng Hàn nhìn cô không chút nào lưu luyến bóng lưng đi nhanh rời đi, càng thêm buồn bực, đây là anh tự mình chọn lựa một cái khăn lụa, cực kỳ phù hợp da của cô, không nghĩ tới cô cư nhiên lại cho trả về.

Mở ngăn kéo ra, một cái hộp khác đập vào mi mắt, đó là cô đưa cho anh cái kia khoản cái bật lửa, chính xác mà nói, là cô bồi thường cho anh!

Tần Trọng Hàn đem hai cái hộp để cùng một chỗ, theo một cái hộp khác lấy ra cái bật lửa màu bạc, trong lòng vừa loạn lại thả vào.

Tăng Ly vừa đi vào văn phòng, liền phát hiện người nào đó ngày hôm nay tâm tình không tốt.

Nhìn xem khắp phòng đầy khói thuốc, Tăng Ly đi qua mở cửa sổ. "Muốn tự sát đừng để cho người khác lấy ra second-hand smoke a!"

"Cái hạng mục kia, giao cho anh!" Tần Trọng Hàn ngẩng đầu, thon dài ngón tay gian kệp điều thuốc, nuốt nhả ra khói thuốc màu trắng. "Trò chơi vẫn đề, tôi không nghĩ muốn gặp con trai kia cùng Tiêu Hà Hà, nhưng là trò chơi vẫn lại là tiếp tục khai phá!"

"Anh thay đổi ước nguyện ban đầu rồi hả?" Tăng Ly kinh ngạc.

"Công và tư rõ ràng!" Anh chỉ là từ từ phun ra bốn chữ.

"Hà, tôi đây có thể hỏi hay không anh cái gì làm cho anh thay đổi ước nguyện ban đầu?" Tăng Ly hấp háy mắt, cực kì tò mò.

"Ra ngoài!" Tần Trọng Hàn rất nặng vừa nói nói.

Tăng Ly nghĩ đến Tiêu Hà Hà, như vậy có thể thường xuyên nhìn các mẹ con cô, đột nhiên liền cân nhắc nở nụ cười: "Được, anh yên tâm đi, cái trò chơi này tôi đảm bảo đóng gói trưởng thành độ tốt nhất."

"Tùy anh!" Tần Trọng Hàn giữa trán hơi nhú, hai tròng mắt thâm thúy.

"Vậy có phải hay không còn có thể để cho Thịnh Thịnh thiết kế hoạch mới?" Tăng Ly tiếp tục hỏi. Anh nhưng sẽ không buông tay bất luận cái gì cho mẹ con Hà Hà có cơ hội kiếm tiền.

"Toàn bộ anh làm chủ!" Tần Trọng Hàn đứng lên. "Buổi chiều có hội nghị anh tham dự!"

Anh cầm lấy vest trên ghế sofa, đi nhanh đi ra ngoài.

Trong quán cà phê.

Vị trí gần cửa sổ ngồi hai vị mỹ nữ.

Đổi một bộ quần áo thoải mái cao v领, nở to đôi mắt to, cùng đối diện toàn thân mất mẽ giả dạng mỹ nữ nóng bỏng nói: "Tôi bị đuổi việc rồi!"

Hai người kia tự nhiên là Tiêu Hà Hà cùng Mễ Cách rồi.

"Cô nói cái gì? Cô bị đuổi việc rồi hả? Vì cái gì?" Mễ Cách vẻ mặt kinh ngạc, chu môi đỏ mọng hỏi: "Tần thị là một công ty lớn, bao nhiêu người nghĩ muốn đi vào còn không thể nào vào được a!"

"Không biết, gặp được một người tổng giám đốc điên!" Tiêu Hà Hà nói, đến bây giờ cô cũng không biết vì cái gì chính mình bị đuổi việc rồi.

"Tần Trọng Hàn là kẻ điên?" Mễ Cách nhún mày. "Anh ta không phải đại chúng tình nhân sao? Không có nghe nói tình thần anh ta có vấn đề a?"

"Thôi, không đề cập tới anh ta nữa! Mễ Cách, đây là lần trước mượn tiền của cô, đây là tiền thuê nhà!" Tiêu Hà Hà đem thư phong đưa tới.

"Uy! Theo tôi lại vẫn khách khí a?" Mễ Cách nhún mày. "Tôi lại không thiếu tiền bạc, thôi, giữ số tiền đó lại đi a, hiện tại không cần! Giữ lại cho tôi dài lợi tức!"

Mỉm cười, Tiêu Hà Hà nói: "Ngại ít nha? Nhận lấy đi, chẳng thế thì tôi cùng Thịnh Thịnh lập tức chuyển đi!"

"Được! Xem như cậu lợi hại! Tôi nhận lấy!" Mễ Cách sợ cô sẽ thật sự làm như vậy, nha đầu kia luôn luôn muốn mạnh mẽ, cô là biết đến. "Nhưng là cậu không có việc làm làm sao bây giờ?"

"Tôi đang chuẩn bị tìm việc!" Tiêu Hà Hà hít thở sâu một hơi. "Đổi lại công việc đi, dù sao mấy năm nay một mực đối công việc, từng công việc đều làm không lâu, tôi nghĩ muốn tôi có thể là cực kỳ có kinh nghiệm người làm công rồi!"

"Không bằng đi làm cho anh của tôi, năng lực của cô tốt, nhà ăn của anh tôi cần một người phụ trách các yến tiệc và bố trí món ăn, cô đi làm chuyện này, tiếp đón nghe điện thoại, người phụ trách nhà tổ chức tiệc rượu khi đó hệ thống tất cả, như thế nào? Đây sống cực kỳ thích hợp cô, cũng gần như là thư kí mà!"

"Thôi, để tôi tự chính mình tìm đi!" Cô không muốn làm phiền Mễ Cách.

"Đừng nha, anh của tôi chính là đang tìm người a, người khác anh ấy vẫn chưa yên tâm!" Mễ Cách nói xong liền muốn gọi điện thoại.

"Không cần, Mễ Cách, để cho tôi đi tìm trước xem rồi hãy nói!"

"Ai nha, là sự thật! Đừng ngắt điện thoại, tôi hiện tại mang cô ấy đi!" Mễ Cách kéo cô đi.

Hai người đi tới nhà ăn thời gian anh đang lo không có ứng cử viên thích hợp a, vừa nhìn thấy Tiêu Hà Hà, Mễ Kiệt lúc này phát hiện, "Được, hà hà, chức trợ lý này trừ cô ra thì không còn có thể ai khác, sáng sớm ngày mai tới làm đi, tôi bảo mọi người nói cho cô biết công việc của cô!"

Cứ như vậy lại có công việc.

Bước chậm về nhà, trông thoải mái như quang cảnh của đường phố.

Chỉ là đi tới đi lui, đột nhiên nhìn thấy bên đường trên màn hình TV, phát hình tin tức của Tần thị, mà gương mặt Tần Trọng Hàn muốn ăn đám kia xuất hiện ngay tại trước mặt, Tiêu Hà Hà quay mặt sang chỗ khác, ra sức đánh xuống đầu, về sau, sẽ không bị hấn quấy rầy rồi!

Chỉ là, kia hồ ly tiên sinh, nghĩ đến người kia, Tiêu Hà Hà trong lòng liền là thương xót vô cùng, rốt cuộc khi nào thì mới có thể nhìn thấy con trai?

Vừa mới đến ngõ nhỏ, Tiêu Hà Hà hơi chớp mắt, mới nhìn rõ đứng ở bên đường chính một người đàn ông đang xuống xe, Tăng Ly.

"Tăng đại ca?"

"Hà Hà, tin tức tốt a, tổng giám đốc nói muốn tiếp tục khai phá trò chơi của Thịnh Thịnh!" Không biết như thế nào, Tăng Ly xem ra có chút mệt mỏi, nhúu mày, mặc dù như thế, lại còn không có mất đi phong độ và khí chất của anh, trên mặt vẫn mang theo nụ cười.

"Không phải kêu ngừng sao?" Tiêu Hà Hà trong lòng cả tin, Ngay sau đó trấn an lại về mặt.

"Anh ấy nói tiếp tục!" Tăng Ly nói chi tiết, tiện đà nhúu mày: "Tôi có thể đến nhà cô uống một chén trà không?"

Nói xong anh đã theo hướng đi đến nhà cô.

"Nha...Được!" Tiêu Hà Hà sững sốt, gạt đầu, đi theo sau lưng anh.

Ngẩng đầu nhìn thấy bóng lưng cao lớn của Tăng Ly, xem ra thật sự có chút mệt mỏi."Tăng đại ca, anh có về mệt mỏi đi a?"

"Đừng nói nữa,Hàn không biết làm sao vậy, mặc kệ chuyện công việc, cũng làm cho tôi xử lý, tôi mệt chết đi được!" Tăng Ly ngẫm lại liền mệt a, "Hà Hà a, từ khi cô đi, văn phòng mỗi ngày tựa như nhà tang lễ vậy, thật âm u!"

"Ách!" Tiêu Hà Hà buồn cười lắc đầu, "Tăng đại ca, trà đây!"

"Ài! cô đi cà phê cùng trà không dễ uống, Hướng Tinh pha cà phê cùng so với nước lọc tốt chút, đành phải một chút như thế!"

Khóe miệng Tiêu Hà Hà, không khỏi phác họa ra một đường cong. Khoa trương đến vậy sao?

Tăng Ly nhìn thấy bộ dáng của cô, lập tức nói: "Cô không tin a?"

"Không phải, Tăng đại ca, về trò chơi kia, tôi không muốn Thịnh Thịnh tiếp tục, mời anh nói với tổng giám đốc, chúng tôi không tiếp tục, anh tự mình nói, tôi không hy vọng anh lặt lọng!" Tiêu Hà Hà nói rất lạnh nhạt, trong giọng nói không có chút u oán.

"Đừng nha, Hà Hà, đó là một cơ hội tốt a!"

"Thịnh Thịnh còn nhỏ, tôi không hy vọng anh đem thể lực của nó đặt ở mấy cái này!!"

"Nhưng là con của cô năng lực thật là thiên tài a!" Tăng Ly đột nhiên nghĩ đến chuyện tối ngày hôm qua. "Đúng rồi, tối hôm qua, tối hôm qua internet của công ty bị hacker xâm nhập, trong lúc này, phàm là xuất hiện hàn tên địa phương đều bị phụ cấp thêm đại tiện, Hàn nói hacker là con của cô!"

"A!" Tiêu Hà Hà kinh ngạc."Làm sao có thể?"

Cô biết tối hôm qua Thịnh Thịnh ở trước máy tính nán lại thật lâu, nhưng là lại không nghĩ rằng con lại làm như vậy, "Tổng giám đốc làm sao mà biết là Thịnh Thịnh làm?"

"Anh ấy nói là trực giác!"

"Ách!" Tiêu Hà Hà kinh ngạc."Không chứng cứ?"

"Là a, tôi cũng không tin lắm!" Tăng Ly lắc đầu."Phải biết rằng quản lý bộ phận Computer Lý hợp nhưng là bằng cấp thạc sĩ, là sinh viên đại học tài cao, Thịnh Thịnh dù sao mới năm tuổi, làm sao có thể phá Fire Wall của anh ta, nhất định là thất vọng hư, ngộ nhận là Thịnh Thịnh đi!"

"Ngày mai tôi hỏi con một chút!" Tiêu Hà Hà trong lòng cũng bắt đầu kỳ quái, chẳng lẽ thật là Thịnh Thịnh? Tiêu Hà Hà bắt đầu hối hận để cho Mễ Cách dạy máy tính cho Thịnh Thịnh rồi. Nhưng là Mễ Cách là cao thủ máy tính, Thịnh Thịnh làm sao có thể học nhanh như vậy? Không được, cô phải gọi điện thoại hỏi Mễ Cách một chút, Thịnh Thịnh có phải thật vậy hay không sẽ công kích Fire Wal người khác.

"Trò chơi chuyện tình?" Tăng Ly lại hỏi.

"Tầng đại ca, tôi sẽ không đồng ý, cuối tuần Thịnh Thịnh muốn thay đổi nhà ở trường, tôi tôn trọng ý kiến của con, cho phép con vượt cấp, đi tiểu học học tập của con sẽ rất mệt, tôi không hy vọng con vì trò chơi mà bỏ lỡ bài vở!" Tiêu Hà Hà cũng không muốn giao tiếp với Tần Trọng Hàn, ai biết anh lúc nào lại quyết định kỳ quái, làm hại các cô một hồi vui mừng vô ích.

"Tôi đây sao nói với tổng giám đốc?" Tầng Ly nhún mày.

"Uh'm! Liên nói như thế!" Hà Hà mở miệng.

Nhà hàng tây của Mễ Kiệt, tên gọi Chờ Đợi.

Tiêu Hà Hà nhìn bảng hiệu sáng tạo, không biết hàm nghĩa của nó là cái gì.

Trong văn phòng.

"Mễ đại ca, tôi đi nhận công việc!" Như cũ là trang phục nghề nghiệp, Tiêu Hà Hà xuất hiện tại sảnh nhà hàng Mễ Kiệt, mềm nhẹ cười.

"Uh'm! Thật tốt quá, Hà Hà, cuối tuần này chúng ta sẽ tiếp một gia đình có thực đơn tiệc rượu, buổi tối thứ bảy, lại có ba vị đầu bếp cùng toa ăn cùng tiếp trong nhà khách hàng, vì là tiệc rượu nên phải tính kỹ càng, nhiệm vụ này là của cô, đi cùng quản gia nhà này thương lượng một số món ăn, xem yêu cầu của bọn họ kỹ, sau đó đưa cho đầu bếp!"

"Hôm nay liền đi sao?" Tiêu Hà Hà hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Tần Trạch gặp nhau

Adit: Kiều Anh

"Đừng! Hôm nay liền đi!" Mễ Kiệt đem địa chỉ cho cô, "Thỏa mãn mọi yêu cầu của khách hàng, là nhà ăn và đèn phục vụ của chúng ta!"

"Vâng!" Thật lòng gật đầu, Tiêu Hà Hà đi tới trên tờ giấy địa chỉ.

Xe dừng lại ở một khu biệt thự, là một tòa nhà cũ vô cùng uy nghiêm, xem ra như là cổ xưa theo kiến trúc kiểu Pháp, nhưng tương đối bền chắc, có hoa viên rất đẹp.

Được người hầu đưa vào trong đại sảnh, đánh giá bốn phía một phen, ngoại trừ mấy vị nữ giúp việc phía sau, còn có một vị trí lão gia ở đây. Chẳng biết tại sao, Tiêu Hà Hà có chút khấn trương, nhưng vẫn là cực kỳ khách khí giới thiệu chính mình tới có mục đích.

Vị lão gia kia trên mặt cực kỳ uy nghiêm, môi mỏng nhếch lên, tuy nhiên xem ra bộ dạng hơn sáu mươi tuổi, nhưng cũng nhìn ra lúc tuổi còn trẻ nhất định là ngọc thụ lâm phong suất ca, chỉ là người này có chút quen mặt, không biết đã gặp nhau ở nơi nào.

"Tiêu tiểu thư phải không?" Thanh âm uy nghiêm vang lên.

"Vâng!" Tiêu Hà Hà lập tức gật đầu.

"Nhà ăn các cô là con tôi giới thiệu, tôi hi vọng thứ bảy các món ăn có thể vừa không thật đặc sắc có năng lực thể hiện cho Tần gia chúng tôi để đãi khách!"

"Vâng! Lão tiên sinh người yên tâm, chúng tôi nhất định cật lực thỏa mãn ngài có thể nói lên bất kỳ yêu cầu gì!"

"Tôi già như vậy sao?" Tần Lăng Hàn không thích người khác xưng hô như vậy với ông.

Tiêu Hà Hà trong lòng không lý do hơi nhúc nhích một chút, đầy khấn trương, lập tức giải thích. "Thực xin lỗi tiên sinh!"

Trên mặt Tần Lăng Hàn không kiên nhẫn chỉ là dừng lại nháy mắt, tiện đà nói: "Các cô cùng quản gia nói đi!"

"Vâng!" Tiêu Hà Hà khách khí đứng lên, nhìn theo ông lên lầu, cũng nhẹ nhàng thở ra, chỉ là lúc này, trên thang lầu đột nhiên đi xuống một người có bóng dáng cao lớn, Tần Lăng Hàn đứng lại ngừng đầu nhìn con trai Tần Trọng Hàn, có chút kinh ngạc, trầm giọng nói: "Làm sao con vẫn còn chưa đến công ty?"

"Bị cảm!" Trầm thấp tiếng nói đề cho Tiêu Hà Hà cả tin, ngừng đầu lên, hai tầm mắt của người trong không trung gặp nhau, có như thế trong nháy mắt,

Tiêu Hà Hà mà lại cảm thấy được kia ánh mắt có chút quen thuộc!

"Để cho bác sĩ đến đây đi!" Tần Lăng Hàn tuy sắc mặt cực kỳ uy nghiêm, nhưng vẫn là lộ ra quan tâm

Chỉ là Tần Trọng Hàn đang nhìn đến trong đại sảnh cô đang đứng thì hơi ngẩn ra, cô tại sao lại ở chỗ này?

Tiêu Hà Hà hơi hơi vuốt cằm, cũng không nói gì, mà là bắt đầu cùng quản gia thảo luận chi tiết. Tần Trọng Hàn lập tức minh bạch rồi, cô đại diện cho Mễ Kiệt. Đáng chết, nhanh như vậy tìm đến đơn vị khác đi làm rồi!

Ánh mắt rừng mình, Tần Trọng Hàn nói với cha: "Con không sao, con đi công ty rồi!"

Tần Lăng Hàn mím môi, đi lên lầu.

Tần Trọng Hàn xuống lầu, không có làm bất luận cái gì, dừng lại, đi ra ngoài.

"Thiếu gia! Người uống chút canh nóng đi, người lại vẫn phát sốt a!" Trương mục đuổi tới, giữ chặt tay áo Tần Trọng Hàn. "Thiếu gia, người không thể đi, ăn canh trước rồi đi!"

Tầm mắt Tiêu Hà Hà không khỏi tìm đến phía cửa, anh bị cảm, anh xem ra cường tráng như vậy, sẽ cảm mạo sao?

Tần Trọng Hàn bắt đắ dĩ, đành phải trở về, đi đến bên cạnh đại sảnh ngồi xuống trước bàn ăn cơm, "Trương mục, tôi không muốn ăn!"

"Vậy cũng không được, người húp chút nước, người có phải hay không một đêm cảm sốt nữa? Hiện tại trời lạnh, sao có thể hết cảm đây? Mau uống nước canh vào!" Trương mục lo lắng đem canh nóng đưa đến trước mặt anh, Tần Trọng Hàn là bà xem thiếu gia lớn lên, giống con của mình, cho nên cô mà nói, Tần Trọng Hàn bình thường vẫn là nghe!

Uống vào hai bát nước canh, Tần Trọng Hàn liền ngừng lại, xoa thái dương.

Tiêu Hà Hà cùng quản gia bàn luận gần đầy đủ, tầm mắt lại hướng về phía Tần Trọng Hàn, sau đó theo bản năng chớp lóe. "Được, Tần quản gia, quyết định như vậy, thứ bảy gặp!"

"Cảm ơn Tiêu tiểu thư rồi!"

"Không khách khí!" Tiêu Hà Hà lễ phép gật đầu, đi ra ngoài.

Lúc này Tần Trọng Hàn cũng đứng lên, đi ra ngoài.

"Thiếu gia, người còn chưa có ăn xong a!" Trương mục lại kêu hô.

Nhưng là Tần Trọng Hàn đã đi ra xa rồi.

Tiêu Hà Hà đi ra Tần Trạch, đi đến phía dưới, nơi này là ở giữa sườn núi địa phương, có rất nhiều biệt thự, nhưng lại có rất ít taxi, cô chỉ có thể đi xuống dưới đi, hy vọng có thể kêu được xe.

Xe hơi màu xanh ngọc chậm rãi chạy qua, Tiêu Hà Hà hít sâu, ung dung tiêu sái.

Tần Trọng Hàn đạp xuống chân ga xe nghênh ngang rời đi.

Tiêu Hà Hà nhìn xe hơi biến mất ở trước mắt, nay mới thu hồi tầm mắt, thấp giọng ní non: "Không nghĩ tới đây là nhà anh..."

Đi tới chừng năm trăm mét, Tiêu Hà Hà vẫn là không gặp được xe, mà ngẩng đầu, phía trước xe hơi bắt đầu chuyển xe lại đây, cô sợ tới mức co rụt lại, hướng tới gần bên cạnh.

Xe ở bên người im bất đi, cửa mở, khuôn mặt tuấn tú của anh lộ ra. "Lên xe!"

"Không... Không cần!" Tiêu Hà Hà lắc đầu.

"Nơi này không có xe đi qua, lên xe!" Tần Trọng Hàn sắc mặt có chút tái nhợt, nói hai câu nói, ho khan, Tiêu Hà Hà ngẩn ra.

"Lên xe!" Tần Trọng Hàn dồn dập thở dốc nói, cảm mạo quả thực không thật là tốt chịu.

"Không cần, cảm ơn!" Tiêu Hà Hà giật nhẹ khóe môi, cô đã không phải là công nhân của anh, cũng không hề bị an sai khiến, cho nên không cần phải e ngại anh, cho dù ngữ khí của anh cực kỳ bá đạo, cô cũng không sợ anh.

Nói xong, cô giúp anh đóng cửa xe, chính mình đi xuống núi.

Xe trượt ra ba mươi mét, lại một lần nữa dừng lại, chỉ là bây giờ, Tần Trọng Hàn tự mình xuống xe, thả lại đây, kéo lấy cổ tay Tiêu Hà Hà. "Tôi cho cô lên xe!"

"Không cần!" Cô có chút khản trương.

Anh khẽ trừng mắt, cực kỳ hung hăng trừng mắt cô, sau đó cô chớ có lên tiếng, tuy nhiên anh không phải là cấp trên của cô, nhưng cô vẫn lại là sợ anh bá đạo.

Cứ như vậy bị anh nhét vào trong xe, sau đó anh ho khan vòng đây lại, chui vào trong xe.

"Tổng giám đốc, không cần làm phiền rồi!"

"Vì cái gì không đồng ý khai phá trò chơi rồi hả?" Anh nhìn về phía trước, rút một tờ giấy lau mặt, xoa nước mũi, không nghĩ tới thối một con sốt kết quả mà lại để cho anh cảm mạo thành như thế này, xem ra anh thực sự đã già.

Trong lúc này có ý nghĩ như vậy, lại có chút phiền táo.

"A...! Bởi vì không cần phải!" Tiêu Hà Hà thản nhiên nói.

"Cha của con trai cô là ai?"

"Không biết!" Tiêu Hà Hà lần thứ hai nói, Thịnh Thịnh là con nuôi, cô nào biết đâu cha mẹ của con trai là ai?

"Cô bị cưỡng bạo a?" Tần Trọng Hàn quát.

Tiêu Hà Hà sùng sốt, không biết hồ ly tiên sinh như thế cô có tính không cưỡng bạo, vì thế gật gật đầu, chưa sót nói: "Là bị cưỡng bạo quá!"

Thần sắc anh cứng đờ, đột nhiên không nói "Khụ khụ khụ. "

"Tổng giám đốc, đi bệnh viện, anh cảm mạo rất nặng rồi!" Tuy nhiên anh cực kỳ bá đạo, rất không giảng đạo lý, nhưng là chung quy coi như là nhận thức một hồi, anh đã cứu chính mình, cô vẫn lại là mang quan tâm nói: "Đi bệnh viện truyền nước biển đi!"

Cô bị cưỡng bạo?

Trong đầu Tần Trọng Hàn nổi lên một tiếng sét, nói như vậy, cô không phải tự nguyện theo người phát sinh ra loại quan hệ rồi hả? Nhưng là, nhưng là vẫn lại là phát sinh quá a! Anh sao có thể không thêm đề ý? Sao có thể làm bộ như không thêm đề ý?

"Tổng giám đốc?" Tiêu Hà Hà nhìn anh cũng không lái xe, sững sờ, hô một tiếng, cô còn phải về nhà ăn cùng đầu bếp bàn bạc món ăn a!

Tần Trọng Hàn khởi động xe, sắc mặt tối tăm, xe chạy ra mấy dặm, anh nói: "Cô còn có thể trở về đi làm rồi!"

"Không cần, tôi đang làm việc ở nơi này rất tốt!" Tiêu Hà Hà thản nhiên nói.

"Cô tìm việc tốc độ rất nhanh a!" Tần Trọng Hàn mặt âm trầm, tầm mắt chuyên chú trên mặt đường.

"Vì cuộc sống!" Ngữ khí của cô vẫn như cũ rất lãnh đạm.

Anh không cần phải nhiều lời nữa, chỉ là nói: "Đi nơi nào?"

"Chờ đợi!"

Xe xuống núi sau bay thẳng đến chờ đợi là chạy tới, chỉ là vừa đi ngang qua bệnh viện, Tiêu Hà Hà vẫn lại là nhin không được nói: "Tổng giám đốc, đi bệnh viện lấy thuốc đi, hoặc là truyền nước biển, tôi đi xe buýt là được!"

"Không cần!" Thanh âm của anh lạnh lùng.

"Không gặp bác sĩ sao được?" Anh ho khan, khí quản nhiễm trùng sẽ không tốt.

Anh đột nhiên phát hiện cô gái này cực kỳ dong dài, anh đều đuổi việc cô, cô làm chi muốn quan tâm anh?

Xe đi ngang qua bệnh viện, Tiêu Hà Hà lập tức nói: "Tổng giám đốc, dừng xe!"

Anh không ngừng, cô tiếp tục nói: "Dừng xe! Đi bệnh viện!"

Anh không ngừng, cô vươn tay ra bắt sát tay.

"Chết tiệt!" Tần Trọng Hàn gầm nhẹ một tiếng, dừng xe. "Cô có biết hay không như vậy rất nguy hiểm?"

"Ai bảo anh không ngừng xe!" Cô nói chuyện đương nhiên.

Đến chỗ bệnh viện, một đo nhiệt độ cơ thể, bác sĩ trực tiếp làm giấy nhập viện!

"Tôi chỉ là cảm mạo!" Tần Trọng Hàn trừng mắt bác sĩ.

"Đã 39 độ 5, người không có bị thiêu thật là làm cho người ta khâm phục. Cô gái, mang người nhà tiên sinh này đi nộp tiền viện phí, công việc thủ tục nhập viện, đến khi hạ sốt mới có thể xuất viện!" Bác sĩ nhanh chóng bàn giao công việc.

Tiêu Hà Hà nghe được bác sĩ xưng hô, lập tức muốn giải thích, "Anh không phải tôi..."

"Vị kếp tiếp!" Bác sĩ ngắt lời cô. "Cô gái mau đi đi!"

Mặt Tiêu Hà Hà vọt lên mà đỏ bừng, theo bản năng liếc nhìn Tần Trọng Hàn, sắc mặt của anh bình tĩnh, môi mỏng nhếch, không có một tia biểu tình.

Cô nhanh chóng cúi đầu, mà Tần Trọng Hàn lại nghiêng liếc mắt một cái khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng đột nhiên không lên tiếng.

Thủ tục nhập viện, Tiêu Hà Hà nói: "Tổng giám đốc, anh truyền nước biển đi, lại có y tá tới giúp anh xem châm, tôi đã cùng cô ấy nói!"

"Cô đi nơi nào?" Tần Trọng Hàn nằm ở trên giường bệnh, nghe được cô liền đi, lập tức hỏi.

"Tôi đi làm!"

"Không được!" Anh giống đứa bé ra lệnh. "Cô để một người bệnh nhân vút ở trong bệnh viện, tính sao lại thế này?"

"Nhưng hôm nay là ngày đầu tiên tôi đi làm a!" Cô cũng không thể là ngày đầu tiên đi làm muốn xin nghỉ đi?

"Tôi cho cô xin phép!" Anh cầm điện thoại tiện gảy tới, "Mễ Kiệt, tôi, Tần Trọng Hàn, công nhân của anh Tiêu Hà Hà cho tôi mượn dùng một chút!"

Đầu kia không biết nói gì đó, Tiêu Hà Hà giận trừng mắt anh, người đàn ông này khi nào thì sửa lại bản tính bá đạo đây? Bất đắc dĩ nhìn anh gọi điện thoại, không biết Mễ Kiệt đại ca có tức giận hay không.

"Tôi muốn đích thân cùng cô ấy thảo luận nguyên liệu nấu ăn, thảo luận món ăn, thảo luận chi tiết, được rồi, hôm nay cô không đi làm rồi! OK?!" Nói xong liền cúp điện thoại.

Tiêu Hà Hà nhú mày, thật sự cực kỳ không nói gì. "Tôi chưa nói muốn xin phép!"

Nói xong, cô xoay người đi ra ngoài.

"Cô đi đâu vậy?" Tần Trọng Hàn nhìn bóng lưng của cô nói.

Tiêu Hà Hà cũng không nói chuyện, nghĩ đến anh không ăn điểm tâm, càng là không thân thể càng là khó khôi phục, cô cũng không muốn ở trong này chăm nom một ngày, xét thấy anh chờ cô xuống núi, vẫn còn không tính người xấu quá, cô quyết định giúp anh đi mua một phần cháo.

Nghĩ tới dạng này, liền không còn có băn khoăn, Tiêu Hà Hà thẳng đến nhà ăn bệnh viện, mua một phần đồ ăn mua ngoài cháo. Lại trở lại phòng bệnh, Tần Trọng Hàn lại vẫn nằm ở trên giường bệnh, nhưng là cả người sắc mặt xanh mét, như là bộ dáng tức giận.

Ở Tiêu Hà Hà đi tới sau, Tần Trọng Hàn rốt cục ngẩng đầu lên, lãnh đạm nhìn thoáng qua Tiêu Hà Hà, trên khuôn mặt lạnh lùng không có bất kỳ biểu tình, đối xử xa lánh như bọn anh lần đầu tiên gặp mặt khi đó cùng một dạng, căn bản tựa hồ không có bất luận cái gì cùng xuất hiện hai người.

"Anh nên ăn cơm!" Tiêu Hà Hà đem bát cơm đưa đến trên bàn bên cạnh anh, sau đó đem thìa nhỏ bỏ vào, bưng cho anh. "Uống chút cháo đi!"

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Cố tình gây sự

Edit: Kiều Anh + DinhHa

Anh giương con ngươi, ánh mắt khóa mặt của cô lại, cũng không tiếp nhận.

Tiêu Hà Hà mảnh khảnh, mày không tự giác nhíu lại: "Tổng giám đốc không ăn?"

"Cô chưa đến?" Giọng trầm thấp lạnh lùng vang lên, anh cho rằng cô không tới! Đang hờn dỗi a, không nghĩ tới cô lại trở lại, trong lòng anh dâng lên một luồng nhảy nhót, chính anh cũng có chút ảo não, nhìn cô, sắc mặt của anh chậm rãi dịu đi.

"Uống chút đi!" Cô nói.

"Đề xuống đi!" Ánh mắt anh nhìn toàn bộ đồ ăn, cái loại bột biển này hương vị anh không thích tí nào.

"Anh không ăn?" Tiêu Hà Hà nhú mày.

"Hương vị không được!" Anh cực kỳ không thích nói: "Tôi bị dị ứng với cái này!"

Tiêu Hà Hà mắt nhìn toàn bộ đồ ăn, hiểu được. "Nếu không thì tôi đập vỡ nó, để cho ông chủ cho đổi lại chén sứ?"

"Không cần làm phiền rồi!" Giọng trầm thấp bởi vì ho khan mà có vẻ có chút tối khàn, Tần Trọng Hàn lắc đầu. "Tôi không thấy ngon miệng!"

Nhìn trong bát cháo, Tiêu Hà Hà bỏ qua một bên trong lòng hơi mất mát, cố chấp mở miệng nói: "Không ăn điểm tâm không có thể lực, thân thể sẽ không tốt, thời gian lâu dài dạ dày vậy không được! Tổng giám đốc là người lớn, có phải là không muốn người ta xoi mói, phải biết rằng có rất nhiều người ăn không đủ cơm no!"

"Không nghĩ tới cô quan tâm tôi như vậy!" Anh đột nhiên tà tứ nói, ánh mắt hướng môi đỏ mọng của cô. Mang theo âm thanh trào phúng vang lên, nhìn về phía Tiêu Hà Hà trong tầm mắt hơi lạnh lùng. Nếu cô không có con trai, anh sẽ đưa cô tiến vào cửa Tần gia, nhưng là bây giờ, nếu ông ấy biết cô có con trai riêng, nhất định sẽ không đồng ý...

"Ách!" Tiêu Hà Hà mím môi, không khỏi cảm giác cái gai trong lòng một chút, không để ý tới lời châm chọc của anh, nhẫn nại nói: "Mặc dù là người xa lạ cũng sẽ quan tâm một phen, huống chi tổng giám đốc từng là cấp trên của tôi, cùng chuyện cùng lí đều hi vọng anh nhanh khỏe trở lại!"

"Dựa theo thuyết pháp của cô, có phải hay không ngày sau tôi tìm cái gì dạng nữ nhân trên giường, có phải hay không cô muốn quan tâm một phen? Nếu không người phụ nữ kia không sạch sẽ chẳng phải là cũng sinh bệnh?" Lạnh lùng, Tần Trọng Hàn không có ánh mắt châm chọc nhìn hướng Tiêu Hà Hà: "Cô đã không phải là thư ký của tôi, chẳng lẽ còn muốn quan tâm tôi?"

"Anh?" Tốt bụng mua com cho anh không để ý tới đã cực kỳ bức tức, lại vẫn nghe lời nói lạnh nhạt châm chọc của anh, Tiêu Hà Hà lập tức xoay người, bắt chước anh lạnh lùng nói: "Thích ăn hay không, không tốt, khó chịu, tùy anh."

Không cần phải nhiều lời nữa, Tiêu Hà Hà xoay người chạy ra ngoài, cổ tình gây sự, lớn người như vậy, tự nhiên câu kinh, kén chọn, còn nói ngữ khí thái như vậy!

Phịch một tiếng nổ vang, Tiêu Hà Hà giận dữ đóng cửa phòng bệnh, ở ngoài cửa nghỉ ngơi trên ghế dựa ngồi xuống. Tuy nhiên người đã ra rồi, nhưng vẫn là nhìn không được lo lắng, đàn ông chết tiệt, quả thực giống như đứa nhỏ giận dữ.

Ầm một tiếng! Liền nghe đến bên trong truyền đến tiếng rầu rĩ, Tiêu Hà Hà sợ tới mức lập tức đẩy cửa ra, liền nhìn đến Tần Trọng Hàn một quyền đập ở bên cạnh trên bàn.

"Tay anh!" Cô rất nhanh tiến lên giữ chặt tay anh, kiểm tra trên tay anh từng tí, không tòi, không có đem kim tiêm kéo xuống.

"Quả đấm của anh thực cứng phải hay không?" Tiêu Hà Hà không nghĩ tới anh sẽ dụng truyền nước đập bể cái bàn.

"Đây là tay tôi!" Anh dối nói.

Vừa rồi cho rằng cô lại đi, anh nhất thời có chút tức giận, chính anh cũng không nghĩ tới chính mình vậy mà sẽ giống đứa bé dối cô. Lắc lắc mồ mướt, trán sốt cao, anh không nói.

Tiêu Hà Hà ở trên ghế kế bên ngồi xuống, nhìn anh sắc mặt mỗi một, khóe môi khô nứt, thở dài một tiếng. "Tổng giám đốc, người phát bệnh tính tình cũng rất bình thường! Tôi lấy làm bộ như không phát hiện, không có nghe đến!"

"Cô cực kỳ dong dài!" Ánh mắt của anh là vũ khí sắc bén, đầy đủ bắn bị thương cô.

Tiêu Hà Hà ngạo nghễ đón nhận anh, "Phụ nữ đều cực kỳ dong dài!"

Kế tiếp, hai người đều không nói lời nào, Tần Trọng Hàn đánh một nửa từng tí tự nhiên ngủ thiếp đi. Trong lúc này phòng bệnh đơn an tĩnh lại, Tiêu Hà Hà về phía giường nhìn sắc mặt tái nhợt Tần Trọng Hàn, tức giận trừng xem qua, vì anh đắp kín mền.

Ngủ quan của anh cực kì đặc biệt, lông mi rất dài, bao trùm tại trên mí mắt, lưu lại một đoàn bóng mờ, cực kì thâm thúy. Cái mũi cực kỳ đỉnh, như là đệm lót rất nhiều xương cốt, cái gọi là đao chém giọt nói đúng là cảm giác này đi? Cằm gầy yếu, đôi môi no đủ, làn da đều cực kỳ bóng loáng, cảm chỗ là thanh sắc râu ria, trần ngập nam tính.

Tần Trọng Hàn vừa cảm giác ngủ được cực kỳ an ổn, vừa cảm giác đến buổi chiều, mở mắt ra thì đã truyền xong, anh cũng không biết khi nào thì nhỏ xong!

"Tĩnh rồi?" Tiêu Hà Hà đứng lên, đặt tay lên trán anh xem nhiệt độ. "Không nóng!"

Bàn tay của cô cực kỳ ôn hòa, xoa trán của anh thì tim của anh đi theo run lên, thậm chí chăm chú nhìn cô, "Cô vẫn chưa đi?"

Tiêu Hà Hà gật đầu. "Đúng vậy a! Y tá nói, chỉ cần hạ sốt là có thể đi trở về, tôi cho anh đo nhiệt kè!"

Nói xong đi đến văn phòng y tá lấy nhiệt kế, đo xong, đã không nóng, không thể không cảm thấy chất kháng sinh rất hiệu quả. "Có thể trở về đi, lấy thêm thuốc thì tốt rồi!"

Tần Trọng Hàn vén chăn đi xuống giường, lao đảo một cái, suýt nữa ngã sấp xuống.

"Nha!" Tiêu Hà Hà lập tức đỡ lấy anh. "Cẩn thận!"

"Anh trước tiên nằm một chút, tôi đi lấy thuốc cho anh!"

"Cùng một chỗ!" Anh hơi híp mắt, mệnh lệnh khẩu khí vẫn như cũ, cho dù bệnh như vậy, vẫn lại là bá đạo như vậy.

"Được rồi!" Tiêu Hà Hà cảm giác mình đời trước nhất định là thiếu nợ anh, cho nên mới bị anh ra mệnh lệnh. Rốt cục làm xong liền xuất viện, lại cảm thuốc, nhưng là thân thể Tần Trọng Hàn cực kỳ suy yếu, uống thuốc cảm mạo tựa hồ cực kỳ mệt, không thể lái xe.

"Tổng giám đốc, tôi thuê xe đưa anh về nhà!"

"Không đi!" Âm thanh lạnh lùng của anh nói.

"Vì cái gì a?" Tiêu Hà Hà khó hiểu.

"Cha tôi sẽ lo lắng!" Anh lại nói.

Căng thẳng trong lòng, nghi hoặc nhìn thoáng qua anh, anh cực kỳ thận trọng, lại vẫn biết ba anh sẽ lo lắng?"Tôi đưa anh đi nơi đâu nha? Minh họa phủ đệ sao?"

"Được!" Tần Trọng Hàn gật đầu, trước đi vào trong đó, anh vẫn lại là muốn đi ngủ.

Chỉ là lên tác xi, đến chỗ mình họa phủ đệ, Tần Trọng Hàn đột nhiên nói: "Cái chìa khóa ở trong xe!"

"Đó là nói vào không được rồi hả?"

"Tới nhà cô!" Anh ra lệnh, lấy cái chìa khóa trở lại, anh sẽ buồn bực chết.

"A?"

"Bớt dài dòng, sự phụ, vĩnh hạn lộ!" Tần Trọng Hàn ra lệnh.

"Nhưng là anh dựa vào cái gì đi tới nhà tôi..." Nhìn đến sắc mặt tái nhợt của anh, cô vẫn cứ chưa nói xong câu nói kế tiếp, được rồi, xem khi anh không ai chăm sóc, cô cố mà chăm sóc anh một lần đi, lần trước anh giúp cô đoạt lại điện thoại, xem như lần này báo đáp, hi vọng về sau không nợ anh nữa.

Lần đầu tiên tiến vào nhà Tiêu Hà Hà, nhìn quanh một phen phòng khách nhỏ, Tần Trọng Hàn bay thẳng đến phòng ngủ, Tiêu Hà Hà kinh ngạc, "Uy, tổng giám đốc!"

Nhưng là anh đã đi thẳng vào phòng ngủ của cô, đang nhìn trên giường cô chỉ có một mét hai rộng khi đó tựa hồ hơi chút thỏa mãn, này ý nghĩa trên giường cô là không có đàn ông khác ngủ! Phòng ngủ tiểu trên ban công đặt mấy bồn màu xanh thực vật, xinh đẹp mở ra các loại anh gọi không ra tên đó hoa, nhìn kia hoa kia thảo tựa hồ có thể làm tan một mối ở trong thương trường.

Tần Trọng Hàn lại nhìn quanh một phen bốn phía, tự nhiên xoay người lại, "Phòng ngủ bố trí cực kỳ thoải mái, nhà cô cũng thật ấm áp!"

Thật sự bố trí cực kỳ ấm áp, giống nhà chân chính.

"Cảm ơn." Khuôn mặt có chút xoắn xuýt, Tiêu Hà Hà ngu ngơ nói lời cảm ơn.

Tần Trọng Hàn coi y phục, giày, trực tiếp lên giường của cô, "Không muốn làm phiền tôi, tôi muốn đi ngủ!"

Tiêu Hà Hà lú lẫm, anh cũng quá coi mình như chủ nhân của căn nhà này chứ? Thôi, xem như anh là người bệnh, cô không cùng anh so đo.

Tiêu Hà Hà bắt đầu đi lác đầu, lúc này mới xoay người đi tới phòng bếp, cô muốn ăn cái gì, đói bụng một ngày Tần Trọng Hàn càng cần phải ăn đồ ăn.

Mới đó mà trời đã tối, cô trước tiên là đi đón Thịnh Thịnh trở về, sau đó lại nấu cơm, lại đi tới phòng ngủ, Tần Trọng Hàn đã ngủ rồi.

Tiêu Hà Hà đón con trai đón lúc trở về thuận tiện mua chút gạo, mua chút rau dưa tươi, vừa về tới nhà, liền đi toilet thay đổi y phục, bắt đầu nấu cơm.

"Thịnh Thịnh, con có phải hay không làm chuyện xấu gì?" Tiêu Hà Hà từ trong phòng bếp vươn đầu ra.

Thịnh Thịnh đột nhiên quay đầu lại, có chút chột dạ, ánh mắt cũng né tránh. "Mẹ, không có!"

Tiêu Hà Hà sùng sốt, đi ra. "Thịnh Thịnh, nhìn ánh mắt mẹ!"

Bình thường thời điểm như vậy, Thịnh Thịnh không nhìn ánh mắt cô, liền là nói dối, mà bây giờ, con cúi thấp đầu từ trên ghế sofa đứng lên. "Mẹ..."

"Mẹ không thích con trai nói dối!" Tiêu Hà Hà giả bộ thân nhiên nói.

"Con sai rồi, con chơi xấu chú ở công ty internet!" Nếu như mẹ chỉ chuyện sai lầm này.

"Thật là con?" Tiêu Hà Hà ngu ngơ. "Làm sao con biết?"

"Đi Mễ Cách có dạy con!" Thịnh Thịnh lúc này mới ngẩng mặt. "Lần trước, lần trước đi Mễ Cách lên cục cảnh sát Liên Bang bên trong internet, con có xem a...!"

"Trời ạ!" Tiêu Hà Hà không nói gì, đi Mễ Cách là cao thủ máy tính cũng quá hồ nháo thôi, cư nhiên trước mặt con trai mù quáng hồ nháo. "Sau đó con cũng học sao?"

Cô biết Mễ Cách nói qua, Thịnh Thịnh xem một lần sẽ, nhất là những trình độ khó viết lập trình, Mễ Cách thời điểm học đại học chính là máy tính, là bọn cô trong hệ một người duy nhất đạt được mời là sinh viên tài cao của Mỹ, chỉ là Mễ Cách đã bỏ lỡ cơ hội đi Mỹ học tập, mấy năm nay, Tiêu Hà Hà cũng không biết Mễ Cách tới cùng tựa vào cái gì mà sống, chỉ là biết cô có thu nhập rất tốt.

"Đúng nha, nhìn sẽ biết!" Thịnh Thịnh cũng ý thức được chính mình không đúng, "Nhưng là chú hại mẹ mất đi công việc, con không thích chú ấy!"

"Con trai, đây là chuyện của mẹ, về sau cũng không phải làm như vậy rồi! Để cho chú giải thích, biết không?" Tiêu Hà Hà cũng không muốn con của mình học chính là không phải không lo, như vậy cô giáo dục con thật là thất bại, không có một người nào, không có một người mẹ nào hi vọng con của mình học cái xấu.

"Biết rồi!" Thịnh Thịnh cúi đầu, "Nhưng là lại không thấy được chú!"

"Chú ấy ở trong phòng mẹ!"

"Mẹ, người nói cái gì chú đó tới nhà chúng ta sao?"

"Đúng, ở nhà của chúng ta, chú ấy bị bệnh rồi!" Tiêu Hà Hà đem đồ bỏ vào tủ lạnh. "Xuyết, không cần làm phiền chú ấy ngủ, chờ chú tốt lên rồi sẽ đi."

"Nhưng là chú ấy đuổi việc mẹ, chú hại mẹ không công việc nha!" Thịnh Thịnh nhỏ giọng nói: "Chúng ta làm chỉ còn phải giúp đỡ chú ấy? Chú ấy không có nhà sao?"

"Chú ấy bị bệnh, ba của chú ấy sẽ lo lắng!" Tiêu Hà Hà giải thích. "Chuyện của mẹ Thịnh Thịnh không cần lo được không? Mẹ đã có công việc mới!"

"Chú ấy đã là người lớn, cha của chú ấy mà lại vẫn lo lắng, thật ngây thơ!" Thịnh Thịnh rất khinh thường bĩu môi.

"Thịnh Thịnh!" Tiêu Hà Hà trở nên nghiêm túc.

"A...! Con biết lỗi rồi, mẹ không nên tức giận!" Ngoan ngoãn giải thích. "Mẹ, con đi xem chú ấy!"

"Nhỏ tiếng chút!" Tiêu Hà Hà dặn dò.

"Biết rồi!" Thịnh Thịnh đi tới trong phòng Tiêu Hà Hà, nhìn đến Tần Trọng Hàn nằm ở trên giường của mẹ ngủ say, sắc mặt có chút tái nhợt, bé mím môi, cẩn thận đi đến bên giường, cực kỳ xoắn xuýt nhìn Tần Trọng Hàn, nhìn lại xem, nho nhỏ nói thầm.

"Chú ơi, tuy con có chút ghét chú, nhưng là sợ mẹ sẽ tức giận, con chỉ có thể làm bộ không ghét chú, con không quan tâm mẹ con tức giận... Nhưng là chú rất xấu rồi, chú làm sao có thể đuổi việc mẹ con, mẹ con cực kỳ vất vả, chú là người xấu, mẹ còn không cho Thịnh Thịnh chán ghét người, nhưng là con còn là cực kỳ chán ghét người..."

Ở cửa phòng vừa mở ra cũng là thời điểm Tần Trọng Hàn cũng đã thức dậy, nhưng là anh lựa chọn nhắm hai mắt lại, nghe được Tiêu Hà Hà cùng Thịnh Thịnh nói chuyện, đột nhiên cảm thấy được, người phụ nữ này, thật đúng là ngoan và đáng yêu, ừm, đáng yêu cái từ này, vẫn tương đối thích hợp với cô.

P/s: Lâu ừ mới rảnh làm chương mới- Tôi không phải Mãn Mãn a~~~

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Anh là tên vô lại

Edit: DinhHa + Kiều Anh

Động tác của anh để cho Tiêu Hà Hà ngốc ở nơi đó, càng kinh tròn mắt to, nhìn tay anh nắm chặt cô. "Tổng giám đốc, buông tay!"

Anh không phải là ở trong nhà cô giờ trò lưu manh chứ?

Tay Tiêu Hà Hà còn bị anh cầm lấy, cô tức giận trừng mắt về phía anh: "Tổng giám đốc, anh muốn làm gì? Mau đứng lên ăn cơm, con trai tôi đang chờ a!"

"Là cô mò mẫn trên trán tôi, cô mò mẫn trên trán tôi, không cho tôi mò mẫn tay cô sao..." Anh nheo mắt lại, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía Tiêu Hà Hà, da thịt trắng nõn bàn tay nhẵn nhụi nhàn nhạt đồ ửng, mà môi lại càng kiêu kiêu, anh không khỏi nuốt miếng nước miếng, nghĩ đến cùng cô đã vượt qua vài đêm này, thật tiêu hồn phách, mùi vị lại lần nữa xông thẳng lên đầu.

"Tổng giám đốc..." Tiêu Hà Hà ngu ngơ, anh nói lời này căn bản là vô lại, cô ra sức rút về tay mình, nhưng anh lại nắm lấy không rời. "Anh là tên vô lại!"

Cô thực sự hối hận khi dẫn anh về nhà, thật sự rất tức giận.

"Vô lại? Đây là lần đầu tiên có người gọi tôi như vậy a!" Ngữ khí của anh không mặn cũng không nhạt, cô nghe không ra anh là thích hay là giận. Sợ hãi trong lòng, cô lần thứ hai rút tay, bởi vì dùng lực quá lớn, mà anh lại đột nhiên buông tay, sức mạnh của cô không nắm giữ đột nhiên ngã về sau.

"A ---" cô sợ tới mức đột nhiên nhắm mắt.

Mà cánh tay thon dài đưa qua, hơi thở nhàn nhạt ôm lấy eo của cô, "Xem đi, buông tay cô liền thành ra như vậy rồi!"

Tóc che dấu một nửa ánh mắt, mơ hồ trong đó sự sắc xảo lộ ra. Cô giật mình tròn mắt, không có ngã sấp xuống, tầm mắt của hai người gặp nhau, mặt Tiêu Hà Hà tự nhiên đỏ bừng lên.

Ánh mắt của anh cơ hồ đoạt lấy mà đảo qua khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, khóe miệng thoáng cười lại càng thêm ngông cuồng. Anh đem người của cô nâng lên thành một độ cong hoàn mỹ, cúi đầu phủ trên môi của mình.

Chỉ là trên môi nhiệt độ như thể nóng, lập tức đốt sáng cô.

Tiêu Hà Hà nhìn anh tạo hình một vẻ mặt thanh tú, nắm chặt tay đầm. Đợi cho môi của anh ra khỏi chính mình, Tiêu Hà Hà không thể hình dung giờ phút này cảm giác trong lòng, mặt đỏ bừng bừng, đột nhiên đứng thẳng dậy cô ra, xoay người, đau thương trào lên trong lòng, nụ hôn này, cô đang nhớ lại hồ ly tiên sinh đó, lòng của cô lập tức lạnh trở lại, âm thanh lạnh lùng nói: "Tổng giám đốc, xin tự trọng!"

Cô không thể tùy ý cùng đàn ông hôn môi như vậy, cô chỉ nghĩ tới bình tĩnh chút, mà Tần Trọng Hàn tên vô lại này chiếm mọi phương thức cô căn bản bất lực chống đỡ.

Cô không nghĩ muốn cùng đàn ông mờ ám, mặt lạnh, xoay người đi ra ngoài.

Chỉ là còn không có mở cửa, tay bị người đứng phía sau lập tức bị đè lại, cô xoay người muốn phát hỏa, lại bỗng nhiên cảm thấy được khoảng cách giữa anh với cô thân cận quá, gần gũi lập tức tim cô đập cuồng loạn, hô hấp đột nhiên dừng lại.

Mắt của anh khẩn căng khóa chặt môi cô, khóe môi từ từ gợi lên, hơi thở của cô giống như hoa lan: "Tự trọng? Được a! Không thích tôi đối với cô như vậy sao?"

Tiêu Hà Hà ngây ngốc một chút, vẻ mặt lạnh hơn. "Tổng giám đốc, tôi không phải kỹ nữ, xin đừng khinh người quá đáng!"

Cô có thể nhìn hồ ly tiên sinh, là vì anh đem con của mình giấu đi, tuy nhiên nó không thể nhẫn nhịn chịu Tần Trọng Hàn, cô không phải kỹ nữ!

Nhìn thoáng qua lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị Tiêu Hà Hà, ánh mắt Tần Trọng Hàn nhàn nhạt, nghiêng tới gương mặt đầy tức giận của cô: "Được, đi ăn cơm."

Tần Trọng Hàn chính mình đi ra trước, nhìn đến trên bàn cơm đặt bốn mẹt một canh, tất cả đều là đồ ăn Trung Quốc, anh đều ăn cơm Tây, bởi vì thuận tiện.

Tiêu Hà Hà làm gà xào cay đinh, sang khoai tây tía, thịt băm đậu hũ, trứng chiên cà chua, một cái khác cháo, đó là món đặc biệt cho Tần Trọng Hàn ăn, anh bị cảm, nên là ăn chút cháo loãng. Mà gà xào cay đinh là cô cùng Thịnh Thịnh đều yêu thích nhất.

"Có thể ăn chưa?" Thịnh Thịnh đã đợi không kịp. "Chú, người choáng váng a?"

Tần Trọng Hàn đứng ở bên cạnh bàn ăn, nhìn trên bàn bốn món ăn một cháo, đột nhiên trong lòng ảm áp, có bao nhiêu lâu không có cảm giác như thế, Ngũ Đế nói không sai, cô biết nấu ăn, hơn nữa nhìn mùi vị cũng không tệ.

Tần Trọng Hàn không muốn ăn kéo ghế dựa ra ngồi xuống, bắt quá anh chưa ăn cơm lại mở miệng trước. "Tôi còn không uống thuốc đi?"

Anh cũng không muốn lại tiếp tục phát sốt, quá khó tiếp thu rồi. Nhất là có người phụ nữ vẫn đuổi anh ra ngoài, anh cũng không muốn dựa vào mà không đi, đều bị nói là vô lại, anh đường đường là tổng giám đốc của Tần thị khi nào lại chịu những lời quở trách này?

"Sau khi ăn xong nửa giờ uống thuốc, bụng rỗng uống thuốc sẽ bị đau dạ dày, anh một ngày không ăn cái gì, để cho tôi sẽ nhắc nhở anh uống thuốc!" Tiêu Hà Hà đựng một ít bát cháo đưa tới, trên mặt không có bất kỳ cảm xúc, rất lạnh lùng, nhưng trong giọng nói vẫn lại là lộ ra quan tâm, cô dù sao không phải là người nhẫn tâm, nhất là đối với một bệnh nhân.

"Chú, con cũng sẽ nhắc nhở người!" Thịnh Thịnh đưa chiếc thìa qua. "Chú, người mau nếm thử đi, mẹ con nấu đồ ăn ăn thật ngon a..., lần trước chú Ly tới nhà của con thì là ăn quá nhiều a! Lại vẫn liên tiếp khen ngợi mẹ con hiền lành a!"

"Tăng Ly đã tới?" Thanh âm Tần Trọng Hàn của không khỏi trầm xuống, ngay cả chính anh cũng không biết thanh âm của mình có bao nhiêu lạnh lùng nữa, sắc mặt có bao nhiêu thối tha.

Tiêu Hà Hà gạt đầu, đột nhiên lại cảm thấy được không nghĩa vụ nói cho anh biết đi? Tức giận nói: "Không phải tổng giám đốc để cho Tăng Ly tới sao?"

"Tôi?" Tần Trọng Hàn khi nào thì để cho Tăng Ly đem công việc vào trong nhà cô? Chết tiệt, chuyện này anh sao lại không biết, cô lại nấu cơm cho Tăng Ly, đáng giận!" Ai cho anh ta bắt cô nấu cơm?"

"Bởi vì chú Ly mua quá nhiều món đồ chơi cho con a...! Mẹ muốn cảm tạ chú ấy nha, chú, đây không phải là đãi khách sao?" Thịnh Thịnh không ý thức được không khí không tầm thường, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn mắt nhìn Tần Trọng Hàn, lại nhìn xem Tiêu Hà Hà. "Chú, người không thích chú Ly?"

"Thịnh Thịnh, ăn cơm!" Tiêu Hà Hà ngăn cản con lại tiếp tục nói lung tung, theo bản năng nhìn thoáng qua Tần Trọng Hàn, liên chính mình cũng không biết vì sao phải nhìn sắc mặt anh!

Ngực Tần Trọng Hàn cảm giác nặng nề càng ngày càng nghiêm trọng, anh bùng lên bát cháo mà cô đưa tới, uống một hớp lớn, nhất thời bị phỏng liền nhũu mảy, bát cáo nóng theo hầu miệng trôi xuống dưới.

"Nha! Vẫn còn rất nóng, anh không sao chứ?" Tiêu Hà Hà sốt ruột nói: "Không có sao chứ? Tổng giám đốc?"

"Chú, người thật sự rất đói nha?" Thịnh Thịnh vừa thấy Tần Trọng Hàn bị phỏng đến chỗ, lập tức rời đi, bưng một ly nước đun sôi để nguội, đưa cho anh, vô cùng thân thiết nói: "Chú, uống nhanh chút nước lạnh, uống vào liền không nóng."

Nhìn đứa nhỏ vẻ mặt thân thiết với mình, trong lòng Tần Trọng Hàn lại rất ấm áp, đứa nhỏ này, nếu không phải Tiêu Hà Hà, nên rất tốt a! Anh có lẽ có thể cùng cha nói một chút, nhưng khi nhìn này hai mặt, anh biết, cha chắc chắn sẽ không để cho cô cùng con trai tiến vào của Tần gia! Cho dù là mẹ ruột Ngừ Diên cũng không được!

"Cảm ơn!" Tần Trọng Hàn đôi mắt căng thẳng, tiếp nhận cốc nước trong tay Thịnh Thịnh, uống một ngụm, quả thật là tốt hơn nhiều.

Đứa nhỏ đột nhiên ngại ngùng nở nụ cười. "Chú, không cần khách khí!"

Sau đó con lại chạy ra, chạy đến phòng bếp cầm một cái thìa, "Chú dụng cái này, cái này không nóng!"

Tần Trọng Hàn chỉ cảm thấy trong lòng cực kỳ phức tạp, đôi mắt đứa nhỏ này, đột nhiên cảm giác mình có chút hẹp hòi, con trai đều rất đơn giản, anh nói chán ghét con, con lại vẫn bưng nước cho mình, lấy thìa cho mình, trong lòng anh có hàng trăm loại cảm giác.

"Ăn cơm đi!" Tần Trọng Hàn vỗ vỗ đầu của con, lộ ra một nụ cười tươi tắn.

"Chú, cái này ăn rất ngon!" Thịnh Thịnh chỉ vào cái gà xào cay đĩnh, con cực kỳ thích đồ ăn.

"Không được, chú không ăn được cay!" Tiêu Hà Hà mở miệng ngăn cản.

"Vì cái gì?"

"Vì cái gì?"

Cơ hồ là đồng thanh, đồng thời vang lên. Một lớn một nhỏ hai khuôn mặt thanh tú đồng thời nhìn về phía Tiêu Hà Hà, có như thế trong nháy mắt, xem trước mắt hai mặt, tầm mắt Tiêu Hà Hà lại có như thế một tia hoảng hốt.

"Người bị sốt là cần một chút gì đó loãng, cho nên người uống chút cháo đi, gà xào cay đĩnh không ăn được!" Tiêu Hà Hà ngẩng ra sau, giật nhẹ khóe môi nói.

"Vậy cô sao lại vẫn làm cái này!" Tần Trọng Hàn nhíu mày. "Cố ý không cho tôi ăn!"

"Đây là làm cho tôi cùng Thịnh Thịnh ăn, tổng giám đốc, anh có thể ăn đất đậu tía, còn có trứng chiên cà chua."

"Không cần!" Người nào đó trực tiếp cầm thìa gấp. "Tôi muốn ăn cay!"

"Chú, con cũng thích ăn cay!" Thịnh Thịnh cực kỳ hưng phấn mở miệng: "Mẹ con cũng thích a...! Chú, con cho người đĩa rau!"

Nói xong, Thịnh Thịnh đã đem chén đĩa bung tãi, "Mẹ, chú ấy ăn cái này, không phải nói sinh bệnh người có thể ăn món mình thích ăn gì đó sao?"

"Thịnh Thịnh!" Tiêu Hà Hà hô: "Chú không ăn được cái kia! Cay quá, chú ấy bụng rỗng, ăn đối với dạ dày sẽ không tốt!"

"Chú trước tiên ăn chút cháo thôi! Trong bụng có đồ ăn rồi là có thể ăn!" Đứa nhỏ rất hài lòng với chủ ý của mình.

"Không được!" Tiêu Hà Hà cố chấp lắc đầu. "Đói bụng một ngày, không ăn được cay, tổn thương tính khí!"

"Nhìn không ra cô cực kỳ quan tâm tôi!" Tần Trọng Hàn đột nhiên nhếch môi.

"Người nào quan tâm anh!" Như thế nào nói cái gì đến chỗ trong miệng anh nghe đều thay đổi hương vị đây?

"Mẹ, người không quan tâm chú thì mang chú vào nhà của chúng ta làm gì nha?" Thịnh Thịnh cũng rất không minh bạch.

Tiêu Hà Hà mặt cứng đờ. "Thịnh Thịnh, ăn cơm, lúc ăn cơm không cho nói nói!"

"A...!" Thịnh Thịnh lập tức cúi đầu, bắt đầu vui vẻ ăn thức ăn, cũng không nói thêm gì.

Trong lúc này, trên bàn cơm không khí có chút quý dị.

"Thịnh Thịnh phải hay không? Anh kêu Thịnh Thịnh?" Tần Trọng Hàn lúc này lại mở miệng.

Thịnh Thịnh giương mắt nhìn Tần Trọng Hàn liếc mắt một cái, phình trong miệng nhỏ tràn đầy gà xào cay đinh, mẹ không cho nói chuyện, chưa nói không cho gật đầu, anh lập tức gật đầu.

Tiêu Hà Hà đem tầm mắt chuyển hướng anh, "Tổng giám đốc, ăn cơm!"

Tần Trọng Hàn căn bản không để ý tới cô, vẻ mặt rất lãnh đạm, vọng hướng Thịnh Thịnh, nhìn con trên miệng nhét nhiều cây ớt như vậy, có chút không đành lòng. "Cay hay không?"

Thịnh Thịnh lắc đầu, một cái nhin không được, mở miệng. "Chú, không cay, ăn thật ngon a!"

Tần Trọng Hàn bật cười lắc đầu, Ngử Điện liên chưa bao giờ ăn cay, xem bộ dạng Tiêu Hà Hà cũng rất thích ăn ớt nha, mà mình cũng đặc biệt thích, vì cái gì mà Ngử Điện không thích đây? Chẳng lẽ là cơ nhân đột biến rồi hả?

"Chú, người không cần ăn ớt xanh, ăn chút gà xé phay đi!" Thịnh Thịnh cho rằng Tần Trọng Hàn là gièm pha được, đề nghị nói: "Cái này không quá cay, có thể ăn cho đỡ thèm!"

Tần Trọng Hàn đưa mắt nhìn Tiêu Hà Hà, tựa hồ là không chút để ý. "Thôi, chúc không nghĩ muốn xem người nào đó sinh khí, bởi vì lúc ăn cơm xem một tờ giấy buộc chặt mặt, thật sự là ngán!"

Thịnh Thịnh khó hiểu, tầm mắt nhìn Tần Trọng Hàn, lại nhìn xem hà hà. "Mẹ, chú nói người nào đó hình như là mẹ a..., mẹ sinh khí?"

"Không có!" Tiêu Hà Hà cứng ngắc mặt gật, xem như thay đổi cái bộ dáng. "Mẹ không sinh khí, nhanh ăn cơm đi!"

"A...!"

Tiêu Hà Hà đem tầm mắt chuyển qua Tần Trọng Hàn, người đàn ông này thật sự là đáng giận, miệng cũng thật cực kỳ độc.

Tần Trọng Hàn khước môi khẽ nhếch lên, mang theo nụ cười bí hiểm, tựa hồ tâm tình đặc biệt là tốt.

Uh'm! Hương vị thật sự không tệ, không nghĩ tới Tăng Ly trước no rồi có lộc ăn, Tần Trọng Hàn suy nghĩ có phải hay không về sau thường xuyên tới nơi này xin cơm! Đây phù hợp phong cách của anh sao?

Cặp kia cực độ không an phận ánh mắt, lẫn lộn lóc mà chuyển hướng đối diện trên mặt Tiêu Hà Hà, gấp một cây khoai tây tía, đinh giòn, chua, kích thích cũng thích hợp, kỹ thuật xắt rau không sai.

Tiêu Hà Hà như thế nào đều cảm thấy được anh là đang dùng cơm, nhưng kia ánh mắt cũng rất tặc, tổng giám đốc hữu ý vô ý rơi vào trên mặt, trên thân cô, làm cho cô như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than.

Đôi mắt Tần Trọng Hàn nheo lại, liếc mắt đối diện với Tiêu Hà Hà có chút bất an, có chút thâm ý nói, "Ăn xong bữa ăn này, tôi sẽ rời đi, cô không cần sợ hãi như vậy! Bất quá..."

Anh cố ý ngừng thanh âm, lại là trầm trầm nói, "Bất quá cô thật sự lương tâm yên tĩnh sao? Tôi còn là bệnh nhân a...!"

Tiêu Hà Hà ngước mắt, trừng mắt anh. "Tôi đã hết lòng!"

"A...? Phải không?" Tần Trọng Hàn rõ ràng buông đũa xuống, một tay chống cằm, nhíu mày. Anh có mày kiêu anh tuấn, một đôi rặng rờ đôi mắt còm ung, cùng với sống mũi cao, đôi môi khiêu gợi, độ dày đều đều, khóe miệng ngậm lấy một vệt cười, lại càng cân nhắc nói: "Tốt lắm, chỉ cần lương tâm cô không có trở ngại, tôi liền đi thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Không phải con ruột

Edit: Kiều Anh

Vừa rồi Thịnh Thịnh khi anh tắm rửa đúng lúc anh một mực tự hỏi, trong lòng nhớ lại, anh thực sự chỉ là muốn cho con trai tìm đến một người mẹ mực đích này đơn giản như vậy sao? Anh đối với cô nếu không một chút cảm giác như thế. Anh hà tất phải nhọc lòng đạt được thân thể của cô?

"Được!" Đối với bóng lưng của anh, Tiêu Hà Hà lạnh lùng mở miệng, cô biết anh sẽ không thích mình, như vậy thì tốt rồi, tình mọi người không được tự nhiên! Chỉ là vì sao trong lòng có một chút mất mát như thế?

"Thịnh Thịnh?" Tiêu Hà Hà hô một tiếng, không biết con trai đang làm gì đó!

"Mẹ, con cùng đi Mễ Cách tán gẫu tí thôi!" Thịnh Thịnh từ phòng vệ sinh chạy đến, từ trong phòng mình đi đến.

"Uhm, mẹ cho chú thuốc liền đi tìm con, buổi tối mẹ với con dùng một cái phòng!"

"Mẹ nhanh lên chút đi!"

"Tổng giám đốc, thuốc cùng nước cho anh uống! Sớm đi nghỉ ngơi đi!" Tốc độ nói có chút nhanh, tựa hồ đang trốn tránh cái gì, Tiêu Hà Hà mau chóng xoay người hướng về cửa.

"Đợi một chút!" Anh đột nhiên lại hô một tiếng, "Tôi có lời muốn hỏi cô!"

"Tôi còn có việc?" Tiêu Hà Hà mở miệng, lại chưa có quay đầu lại.

Anh không nói, nhìn chằm chằm phía sau lưng của cô, thân thể mảnh khảnh cực kì nhỏ bé và yếu ớt, nghĩ đến cô bị người ta cưỡng bạo, anh có thể tưởng tượng đến cái loại cảm giác bất lực này, cô nhỏ bé làm cho người ta nhìn không được muốn đem cô ôm vào trong ngực, cô không có nghe đến câu hỏi, quay đầu lại.

Nhìn đến anh tựa hồ lộ ra vẻ mặt xoắn xuyết, vẻ mặt có chút xấu hổ, tựa hồ muốn nói lại thôi. "Tổng giám đốc? Người còn có việc?"

"Cô, thật sự bị cưỡng bạo?" Tần Trọng Hàn giọng nói trầm thấp mở miệng, hỏi ra tới cũng cảm giác mình hỏi được không thích hợp, nhưng anh thật sự muốn biết!

Thân thể rõ ràng cứng đờ của cô, này là toàn bộ phụ nữ đều cảm thấy đó là chuyện nhục nhã, anh làm sao có thể nhắc tới lần nữa vết sẹo của cô?

Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy trong lòng buồn gay gắt, đều không thở nổi, bởi vì một câu nói của anh lập tức để cho trái tim cô chấn động đến mức liếng xiếng, liền hô hấp một phen đều cảm thấy đau.

"Tổng giám đốc, anh truy hỏi việc riêng tư người khác để đùa sao?" Ngữ khí của cô lạnh xuống.

"Tôi... Tôi không phải ý này!" Tần Trọng Hàn chỉ là muốn biết cha của Thịnh Thịnh là ai!

"Vậy anh có ý gì?" Cô lạnh giọng hỏi, trong ánh mắt lóe ra nước mắt.

"Thịnh Thịnh chính là cô bị cưỡng bạo mới giữ lại sao?" Anh hỏi được là ý này!

Tiêu Hà Hà sắc mặt âm trầm xuống. "Cái đó và anh có quan hệ gì?"

"Tôi chỉ muốn biết cô có phải hay không một người phụ nữ tùy tiện!" Anh quát, cảm xúc có chút không khống chế được, bởi vì anh cũng rất xoắn xuyết, anh muốn biết cô có đáng giá hay không muốn anh!

"Tôi tùy tiện! Tôi cực kỳ tùy tiện! Tôi tùy tiện có thể cùng một người đàn ông chưa biết mặt trên giường, trên giường sau cũng không biết người kia diện mạo như thế nào, đúng! Tôi chính là như vậy một người phụ nữ tùy tiện!" Tiêu Hà Hà ngữ khí có chút kích động. "Thế nhưng mắc mớ gì đến anh?"

Về mặt của anh cứng đờ, môi động, "Cô cùng mấy đàn ông đó lên giường!"

"Một người! Một người còn chưa đủ sao?"

"Tại sao có thể là một người?" Anh kinh ngạc. "Cha của Thịnh Thịnh là ai?"

Nếu Tiêu Hà Hà chú ý tới những lời của anh thì có lẽ sẽ minh bạch cái gì, nhưng là cô lại bởi vì tức giận mà xem nhẹ rồi. "Khốn nạn!"

Cô làm gì muốn đem chuyện riêng tư của mình nói cho anh nghe? Cô thật là điên rồi!

Thịnh Thịnh đột nhiên nghe được bên này gào thét, có chút bận tâm chạy đến, nhưng là vừa đến cửa phòng, liền nghe đến gào thét.

"Tôi hỏi cô cùng cô sinh ra Thịnh Thịnh là người đàn ông thứ mấy? Bị cưỡng bạo vì cái gì còn phải giữ lại con trai của người kia?!"

"Tôi căn bản không biết cha Thịnh Thịnh là người nào, tôi cũng không biết mẹ con là ai!" Cô gầm lên trở về, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, đột nhiên cảm thấy thật oan ức.

Anh xem nhẹ cô như vậy, khinh thường cô như vậy.

Anh kinh ngạc. "Có ý gì?"

"Thịnh Thịnh căn bản không phải con trai của tôi, Thịnh Thịnh không phải là con trai ruột của tôi, nó là tôi nhận được, nó bị bỏ rơi!" Cô không biết bí mật này vì cái gì đột nhiên nói ra, nói ra được đồng thời nước mắt cô cũng rơi xuống. "Anh cực kỳ thương cảm, nó nhỏ như vậy đã bị cha mẹ vứt bỏ, tôi nhặt được nó, tôi nhặt được nó, hiểu không?"

Anh ngu ngơ!

Cô không phải là mẹ ruột của nó?

Thịnh Thịnh là do cô nhặt được?

Thịnh Thịnh chết đứng ở cửa, đôi mắt mở thật to, đôi mắt đột nhiên đỏ.

Trong phòng, Tần Trọng Hàn kinh ngạc, một cảm giác phức tạp trào lên trong lòng, thậm chí mang theo chút vui sướng. "Cô nói là thật sao?"

Tiêu Hà Hà tầm mắt gắt gao khóa khuôn mặt Tần Trọng Hàn lại, trong mắt chứa đầy nước mắt. "Vâng! Tổng giám đốc, xin đừng hỏi tôi việc riêng tư này! Ở người khác trên vết sẹo tiếp tục bị dao găm đâm thật sự rất không nhân đạo!"

Ánh mắt Tần Trọng Hàn phức tạp nhìn cô quật cường khuôn mặt, đột nhiên đi qua, lấy một tay cô ôm vào trong ngực.

Tiêu Hà Hà giấy dựa lấy, thế nhưng anh lại mạnh ôm chặt cô. "Thực xin lỗi! Tôi không biết sự tình là như vậy!"

Cửa lại mở ra, Thịnh Thịnh cũng muốn hỏi chút gì, nhưng khi nhìn đến chính là chú ôm mẹ.

"Tôi cho rằng Thịnh Thịnh là con trai của cô, không nghĩ tới có thể như vậy!"

"Anh làm sao có thể như vậy bức người? Thịnh Thịnh cực kỳ thương cảm rồi! Tôi cùng nó sống nương tựa lẫn nhau, chúng tôi sống nương tựa lẫn nhau nhiều năm như vậy, nếu như không có nó, tôi không biết mình sẽ như thế nào! Tần Trọng Hàn, anh làm sao có thể luôn ở người khác trên miệng vết thương tung ra chữ?" Cô ở trong lòng anh khóc, khóc đến rồi tỉnh rồi ngủ.

Anh cố an ủi cô, lại không thấy được cửa đứng ở ngu ngơ thân thể nhỏ nhỏ.

Đứa nhỏ khăn căng mím môi, nước mắt ở trong vành mắt đảo quanh, trong óc của anh chỉ còn lại có một thanh âm. Nó không phải của cô! Nó không có cha mẹ!

Quay người lại, nó chạy ra ngoài...

"Thực xin lỗi!" Tần Trọng Hàn cảm xúc ảm đạm, vỗ nhẹ phía sau lưng của cô, không biết nên như thế nào an ủi cô, đột nhiên, anh nghĩ tới Thịnh Thịnh. "Hur! Đừng khóc, Thịnh Thịnh ở sát vách!"

Một câu, để cho Tiêu Hà Hà tiếng khóc lú lo dừng lại. Đúng nha! Cô như thế nào cảm xúc không kiểm soát? Thịnh Thịnh nghe được làm sao bây giờ?

Tần Trọng Hàn quét mắt đến cửa, là mở ra, đột nhiên không xác định hỏi: "Mới vừa mới giống như môn quan chứ?"

Tiêu Hà Hà mạnh ngẩng đầu, ý thức được cái gì. "Thịnh Thịnh? Thịnh Thịnh?"

Không.

Tiêu Hà Hà đi nhanh chạy ra đi. "Thịnh Thịnh, ở nơi nào? Thịnh Thịnh, mẹ gọi con đây? Thịnh Thịnh ở nơi nào?"

Nhưng là Thịnh Thịnh trong phòng, đã không có bóng người, máy tính lại vẫn mở ra, đối thoại khung trong truyền đến từng giọt âm hưởng, là Mễ Cách, cô còn tại đẳng kia cùng Thịnh Thịnh tán gẫu trời ạ! Đột nhiên không có động tĩnh.

"Không!" Tiêu Hà Hà hoảng sợ phát xuất một tiếng bén nhọn tiếng kêu.

"Hà Hà! Đừng nóng vội, chúng ta đi tìm!" Tần Trọng Hàn cũng có chút hoảng thần, lời nói mới rồi, có phải hay không con trai nghe được? Anh không dám tưởng tượng đứa bé kia nghe nói như thế cảm nhận cái gì!

"Anh không nóng vội! Cũng không phải con trai của anh! Tần Trọng Hàn, tôi cho anh biết, con tôi nếu là có cái gì không hay xảy ra, tôi giết anh!" Nếu không anh, cô không biết nói ra lòng dạ bí mật!

Tiêu Hà Hà rất nhanh chạy ra đuổi theo.

Tần Trọng Hàn cũng đi theo đuổi theo, mưa bên ngoài vẫn không ngừng rơi xuống, cuối mùa thu mưa tuyết bên ngoài lạnh..

Tiêu Hà Hà giật thót mình, nhìn màn mưa tối mù, sợ hãi nhìn không thấy bóng người, hai tay nắm chặt, hô lớn: "Thịnh Thịnh, con ở đâu? Nhanh lên nói cho mẹ, con ở đâu a?"

Trong màn mưa, chỉ nghe đến Tiêu Hà Hà kêu. "Thịnh Thịnh, nhanh lên trả lời mẹ, con đang ở đâu? Mẹ sai lầm rồi, mẹ cùng chú nói đùa, con là con trai của mẹ, mẹ trong tìm nhục a! Con trai, con ở đâu? Nhanh lên trả lời mẹ..."

"Thịnh Thịnh!" Tần Trọng Hàn cũng chạy ra, hô to, lại tìm không thấy bóng dáng con trai.

Rất nhanh, hai người đều bị mưa làm ướt, Tiêu Hà Hà chỉ lo chạy lên phía trước. "Thịnh Thịnh, con ở đâu? Nói cho mẹ con đang ở đâu? Đừng dọa mẹ có được hay không?"

Đứa nhỏ kia đi nơi nào?

Anh thật sự nghe được? Duy nhất có thể là anh nghe được! Tần Trọng Hàn không biết nên như thế nào tưởng tượng một đứa bé nghe được chuyện như vậy tâm trạng sẽ như thế nào?

Anh chỉ nếu muốn đến một ít khuôn mặt nhỏ nhắn, đã cảm thấy ngực muộn, có bắp đùi cảm giác hít thở không thông, rất nhỏ hô hấp đều đã hợp với đau lòng, anh nghĩ muốn, nhất định là chính mình quá áy náy, cho nên trong lòng mới có thể như vậy!

"Thịnh Thịnh, con đang ở đâu? Nói cho chú, chú với mẹ con chỉ là nói đùa thôi, không phải là sự thật đâu!" Tần Trọng Hàn kêu hô, nhưng là bất luận anh như thế nào kêu hô, đều không.

Tiêu Hà Hà vừa chạy vừa kêu hô, mãi đến kêu gào thanh âm của khăn khăn, chạy ra ngõ nhỏ, trên đường bung dù vội vàng mà qua người cũng nhìn không được hồi đầu.

Tiêu Hà Hà giữ chặt mỗi một cái đi ngang qua người. "Tiên sinh, có nhìn thấy một đứa bé trai năm tuổi không? Cao như vậy?"

"Không!" Một đám người lắc đầu.

"Thịnh Thịnh!" Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy khóc không ra nước mắt.

Tần Trọng Hàn cùng ở sau lưng cô, trong lòng không hiểu đi theo, liền bắt được cổ tay cô, "Hà Hà, cô đừng vội, chúng ta nhất định có thể tìm thấy!"

Nhìn thấy trời càng ngày càng tối, người càng ngày càng ít, càng ngày càng vội vàng, cái loại này nhìn không tới trong lòng cảm giác hoang mang, cô càng hoảng loạn lên: "Buông... Tần Trọng Hàn, anh buông ra, anh đem con tôi trả lại cho tôi, đều là anh, đều là anh!"

Cô đối với anh một trận đấm đá, Tần Trọng Hàn không hề động, chỉ là gắt gao lôi cô vào trong ngực. "Đừng khóc, tôi nhất định giúp cô tìm nó!"

"Tôi muốn con tôi, tôi muốn Thịnh Thịnh!" Người nào cũng sẽ không biết Thịnh Thịnh đối tâm quan trọng của cô, Thịnh Thịnh là tất cả sinh mệnh của cô, nếu như không có Thịnh Thịnh, cô có lẽ sớm mất!

Hai người trên người đều ướt đầm, cực kì chật vật, trên đường cái qua lại xe càng ngày càng ít, Tiêu Hà Hà cảm giác thấu tâm lạnh, "Thịnh Thịnh... Thịnh Thịnh..."

"Nó không cần tôi nữa... Con tôi không cần tôi nữa..." Tiêu Hà Hà đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn mưa tối mù, trầm thấp nở nụ cười, trong mắt từng trận chua xót, mà tâm lại sớm nghiền nát, tuyệt vọng coi như quét xuống nhìn không thấy trong lòng tối tăm trước mở ra như một ngôi sao đã tắt, lại giống như về tới mười bảy tuổi buổi tối ấy mất đi Tiêu Tiêu, mười bảy tuổi mất đi con trai ruột...

"Vì cái gì ông trời đều không cần tôi nữa?" Cô đau buồn, tựa hồ có rất nhiều người oan ức, tuy nhiên nó lại không biết nói như thế nào lên, đau thương trên khuôn mặt rơi đầy ẩn nấp không được đau thương...

"Hà hà!" Tàn Trọng Hàn một tay kéo qua Tiêu Hà Hà vào bả vai, cô bắt lực trên ngực mình, nhìn không thấy mặt cô, Tàn Trọng Hàn mới có thể không chế cảm xúc của mình, anh cũng rất hối hận, trời mưa như vậy, Thịnh Thịnh có thể đi nơi nào a?

"Tàn Trọng Hàn, tên khốn nạn, khốn nạn... Anh khốn nạn..." Tiêu Hà Hà rên rỉ, giống con thú nhỏ bị thương, nước mắt từng giọt rơi xuống, như vậy bắt lực, như vậy đau thương, niềm đau thương lớn kéo tới, cô chỉ có thể như vậy rên rỉ, con của cô không thấy nữa...

Vì cái gì? Vì cái gì a? Vì cái gì ông trời muốn tàn nhẫn như vậy? Hắn là đang khi dễ nàng?

"Hu hu..." Ở một cái bóng tối trong động, thường thường truyền đến một thanh âm nức nở của con, "Hu hu... Minh là con rồi, không có cha mẹ... Hu hu..."

"Thịnh Thịnh là không ai muốn con... Hu hu..." Trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã hoàn toàn bị nước mắt chìm ngập, nước mũi nước mắt một bó to, nho nhỏ thân thể cuộn rúc ở trong góc khuất tối tăm, vẫn vô thanh khóc thút thít.

"Thịnh Thịnh thật biết điều, vì sao phải bỏ đi Thịnh Thịnh?"

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Thất hồn lạc phách

"Buông ra! Tôi sẽ đi tìm con tôi!" Tiêu Hà Hà mạnh đẩy anh ra, điên cuồng chạy trốn.

Trong mưa to, bóng dáng của cô nhỏ bé và yếu ớt như thê, tựa hồ như tích chứa rất nhiều sức mạnh, Tàn Trọng Hàn chỉ cảm thấy trong lòng rất khó chịu, giống như kim đâm, những năm gần đây, cô nhất định trải qua rất nhiều vất vả.

Anh đột nhiên nghĩ muốn nói cho cô biết về chuyện của Ngữ Điện, nhưng là, giờ khắc này, anh lại rút lui, bởi vì anh sợ, sợ cô sẽ hận chính mình!

"Thịnh Thịnh..." Tiêu Hà Hà không khống chế được hô to, về mặt bắt lực làm cho lòng người ta đau xót.

Năm năm, cô cùng Thịnh Thịnh sống nương tựa lẫn nhau, bao nhiêu đau xót, bao nhiêu nước mắt, bao nhiêu sung sướng, bao nhiêu thỏa mãn, bao nhiêu vui mừng, sớm dung nhập đến cốt nhục bên trong.

Không phải cha mẹ ruột thì sao? Cô thương nó lắm! Nó là con trai của cô! Trên thế giới này, bọn cô không có huyết thống, từ lâu đã hòa vào cốt nhục, từ lâu đã xem như là huyết thống, "Thịnh Thịnh! Không cần trốn tránh mẹ có được hay không? Mẹ sai rồi, mẹ cũng không nên nói ra trò đùa này!"

Trong mắt Tiêu Hà Hà nước mắt đảo quanh, khuôn mặt nhỏ nhắn kia ở trước mắt lay động, đường đối diện trong người đi đường vội vàng, một bóng dáng nhỏ nhoi bị người đánh, trong sương mù, Tiêu Hà Hà lo sợ kêu lên: "Thịnh Thịnh..."

Tàn Trọng Hàn đuổi tới, cô đã hướng đường lớn chạy tới, cô chạy trốn quá nhanh, anh không nghĩ tới cô không để ý xe cộ.

Tầm Tàn Trọng Hàn lập tức nhảy vọt lên cổ họng, "Tiêu Hà Hà!"

Mà cô chạy nhanh đến xe thấy muốn thắng không được, bầu trời tối đen, trời mưa, đường ẩm ướt lại trơn. Anh lao ra, ôm lấy cô, lộn một vòng, rời xa xe, âm thanh sắc bén của tay phanh vang lên.

"Muốn chết a!" Lái xe vuron đầu ra giận dữ hét, thiếu chút nữa liền đụng phải, "Hai tên điên! Muốn chết thì nhảy lầu a!"

Ánh mắt Tàn Trọng Hàn sắc bén liếc qua, tài xế kia lập tức ngậm miệng lại.

Bên tai là âm thanh của tay phanh xe phía sau, Tiêu Hà Hà lại bất chấp, lăn lông lốc đứng lên, bất chấp toàn thân đều ướt đầm, "Thịnh Thịnh, Thịnh Thịnh!"

Cô giống một người điên đuổi tới phía đứa con trai kia, "Thịnh Thịnh!"

"Ách! Hà hà, không phải! Cô nhận sai người rồi!" Tàn Trọng Hàn gắt gao bắt lấy cổ tay cô, trong mưa to, hồn Tiêu Hà Hà bay phát lạc để cho đứa bé kia lập tức bị hù khóc!

"Cô ơi, cô nhận lầm người rồi!" Mẹ đứa trẻ vô cùng đồng tình nhìn thoáng qua Tiêu Hà Hà, đón lấy con của mình xoay người đi tới.

Không phải!

Tìm Tiêu Hà Hà bắt đầu thất đau.

"Hà hà! Chúng ta là không phải tìm sai rồi!" Tần Trọng Hàn ý thức được con trai dù sao cũng là con trai, nó không có khả năng chạy nhanh như vậy!"Chúng ta trở về, lại trở về tìm!"

Đôi mắt Tiêu Hà Hà thâm sâu giống như bị thiêu đốt, tỉnh mạch thành một mảnh."Thịnh Thịnh..."

"Đi về trước!" Tiếng nói Tần Trọng Hàn trầm thấp mang theo đau lòng.

Tiêu Hà Hà là hoang mang lo sợ, mặc cho Tần Trọng Hàn lôi cô về trong ngõ nhỏ.

Trở lại lâu trong nhà, lại vẫn không có người nào, trong nhà cũng không có, các cô ở chính là lâu một, Tiêu Hà Hà lập tức ngồi phịch ở cạnh cửa, còn sợi tóc ướt kề sát ở trên hai gò má, hàm răng hăm sâu ở trong môi, chỉ là nắm chặt quả đấm hai tay sớm đã gắt gao, tùy ý móng tay ấn sâu trong lòng bàn tay.

Tần Trọng Hàn đột nhiên nhú mày, tai của anh cực kì tốt."Xuyt! Đừng lên tiếng!"

Tiêu Hà Hà mờ mịt giương mắt, Tần Trọng Hàn đột nhiên chạy ra ngoài.

Cách vách nhà, truyền đến như có như không tiếng nước nồ. Tần Trọng Hàn lập tức chạy vào đi, "Thịnh Thịnh? Thịnh Thịnh?"

Không có đèn sáng, Thịnh Thịnh cuộn mình tại dưới bậc thang, thân thể nho nhỏ run rẩy lên, thật thương xót.

Ánh mắt Tần Trọng Hàn đau xót, trong lòng cũng theo hút, ngồi xổm người xuống, vươn cánh tay ra thật dài, đem hình dáng nho nhỏ bên trong lôi ra, ôm vào trong ngực."Thịnh Thịnh, chú cùng mẹ chỉ là nói đùa, con là con trai của mẹ, con xem con với mẹ con rất giống nhau!"

"Hu hu... Chú... Chú đừng gạt con..." Đứa nhỏ nghẹn ngào, "Thịnh Thịnh là không ai muốn con làm con của họ..."

"Con không phải! Không phải!" Tâm rất là đau, Tần Trọng Hàn trong mắt chua xót chảy theo dòng."Bé ngoan, con không phải là cô nhi đâu, chú xấu, chú sai rồi, không nên với mẹ con mở cái trò đùa này, chúng ta đi hỏi mẹ con một chút, con là con ruột của mẹ con!"

"Thịnh Thịnh?" Tiêu Hà Hà đuổi theo đi ra liền nhìn đến Thịnh Thịnh bị Tần Trọng Hàn ôm vào trong ngực, trên người bị đánh mạnh nhện, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt, tay nhỏ ôm chặt cổ Tần Trọng Hàn, khóc thút thít."Con không phải là con trai mẹ! Con không phải!"

"Thịnh Thịnh!" Tiêu Hà Hà bỏ nhào tới, ôm cổ Thịnh Thịnh."Con trai, mẹ sai rồi, con là con trai mẹ, mẹ chỉ có con, con không thể không muốn mẹ nha!"

Tần Trọng Hàn quay mặt qua chỗ khác, trong lòng ê ẩm, không phải chỉ có Thịnh Thịnh, còn có ngư Điền a! Nhưng là chuyện cho tới bây giờ, anh làm như thế nào nói với chuyện con trai với cô?

Tần Trọng Hàn không nghĩ tới trong hốc mắt lại trượt ra một giọt lệ. Vẫy vẫy đầu, anh ôm ấp ôm đầu đau khổ mẹ con hai người."Chúng ta đi về trước đi, sẽ cảm mạo!"

"Mẹ! Mẹ không khóc! Thịnh Thịnh thật biết điều, mẹ cũng không muốn không muốn Thịnh Thịnh, Thịnh Thịnh sẽ thật biết điều!" Thịnh Thịnh ôn hòa ôm cổ Tiêu Hà Hà, nước mắt nằm ở trên cổ cô, như thể nóng, như thể nóng, nóng lòng cùng cô đi ra.

"Con trai... Mẹ không biết không nhớ con... Con cũng không muốn không muốn mẹ có được hay không? Mẹ thật sự không thể không có con!" Tiêu Hà Hà ôm thật chặt con trai, mẹ con hai người ôm đầu khóc."Bảo bối, thực xin lỗi... Thực xin lỗi..."

Tiêu Hà Hà ôm thật chặt con trai, bất luận như thế nào cũng không chịu buông tay.

"Hà hà, buông tay, nhanh lên trở về!" Tần Trọng Hàn muốn nhận lấy Thịnh Thịnh, nhưng là Tiêu Hà Hà đột nhiên ôm chặt lấy không buông tay.

Tần Trọng Hàn thở dài, "Hà hà, trên thân cô ướt, làm cho con trai cảm lạnh, chúng ta mau trở về đi thôi!"

Tiêu Hà Hà này mới nhìn đến tình hình của mình, "Thịnh Thịnh, mẹ cho con tắm, chúng ta đi tắm rửa!"

Mẹ con hai người khóc đến đôi mắt sưng đỏ, mà Thịnh Thịnh lại lắc đầu."Không cần mẹ tắm!"

"Thịnh Thịnh?" Tiêu Hà Hà có chút thụ thương nhìn nó."Con không cần mẹ rồi hả?"

"Mẹ là con gái!" Thịnh Thịnh thấp cúi thấp đầu."Muốn chú tắm!"

Tiêu Hà Hà mạnh gạt đầu."Được, như thế nào cũng được!"

Khóc môi Tần Trọng Hàn mím chặt, tiếp nhận đứa nhỏ, lập tức đi vào toilet.

"Mẹ, người không cần Thịnh Thịnh a?" Đứa nhỏ tắm rửa xong mặc áo quần rồi nằm bò trên giường, Tiêu Hà Hà cũng tắm rửa xong rồi ôm nó.

Mẹ con hai người gần bó kề cận bên nhau cùng một chỗ.

"Mẹ chi có con, mẹ muốn con!" Tiêu Hà Hà ôm sát nó.

"Nhưng là Thịnh Thịnh không phải con trai cô, nhất định là Thịnh Thịnh không nghe lời, cho nên cha mẹ Thịnh Thịnh không cần Thịnh Thịnh nữa!" Giọng nói càng ngày càng thấp, thấp đủ cho cơ hồ tra không thể nghe thấy.

Nghe được nó nói như vậy, tim Tiêu Hà Hà đột nhiên đau."Con trai, con thật biết điều,con nghe lời nhất rồi! con không nhớ tất cả mọi người thích con sao, mẹ thích con, mẹ có con mới sống nhanh vui vẻ như vậy!"

Thịnh Thịnh là con ruột của cô nha, nó thông minh như vậy, như thế đáng yêu, theo bờ sông nhặt được của nó một chiếc này, cô liền nhận định, về sau, đứa nhỏ này liền là của cô, ai cũng không cho.

Vẫn nhớ, ngày nào đó chàng vạng, cô tìm con trai ruột hơn một tháng không có kết quả sau, muốn kết thúc tính mạng của mình, cảm thấy được còn sống thật sự không có ý gì rồi! Tuy nhiên nó ở bờ sông trên tầng đá nhặt đến chỗ đứa nhỏ này.

Ánh mắt lớn to sáng, ánh mắt lớn như vậy, không khóc, nhìn đến nháy mắt Tiêu Hà Hà, nó nở nụ cười, một chiếc này, cô như là bị trồng cổ, cảm thấy lập tức có hi vọng, đời người không hề như thế đen tối rồi!

Nó so với con trai bình thường đều phải trưởng thành sớm, muốn thông minh, không tới mười tháng đã sẽ đi đường, mười một tháng sẽ kêu mẹ, một tuổi thì có thể nói đầy đủ câu.

Một tuổi nửa giờ, nó có thể hoàn toàn chuẩn xác biểu đạt ý của mình, thậm chí xem hiểu sắc mặt của cô, biết cô lúc mệt mỏi sẽ đặc biệt nghe lời, không khóc không làm khó, nhìn đến người con trai khác có món đồ chơi, nó chỉ là nhìn xem, không nói lời nào, sau đó liền lôi kéo tay cô, nói mẹ chúng ta về nhà đi!

Nó nhìn cô một đầu đầy mồ hôi liền lấy khăn mặt giúp cô lau mồ hôi, nó còn có thể ở bên cạnh cô khi cô bị bệnh, sẽ ngoan ngoãn giúp nàng xem châm, kêu y tá đổi châm. Lúc nó khi đó mới chưa đầy hai tuổi, ngoan như thế hiểu chuyện như thế!

Cô kiên chức khi đó để nó ở nhà học bước trong xe, nó có thể ở nhà vài mấy giờ, mãi đến khi mình khi trở về, nó cũng không khóc, đói bụng cũng sẽ không khóc!

Nó ngoan như thế, cô sao lại bỏ nó được? Cho dù cả đời tìm không thấy con trai ruột, cô cũng chỉ cần có Thịnh Thịnh, thì có sống sót hi vọng cùng động lực! Không dám tưởng tượng nếu Thịnh Thịnh không có ở bên người cô, cô có phải hay không còn có thể sống sót!

"Ngaoan, đi ngủ, mẹ cùng chú nói đùa, con là con trai mẹ, con xem chúng ta ở bên nhau dài hơn nhiều a, phải hay không?" Tiêu Hà Hà ý đồ dụng vui đùa tới che dấu sai lầm của mình, nhưng là cái sự thật này lại như một loại hạt giống vào tâm Thịnh Thịnh.

"Mẹ, Thịnh Thịnh là con trai của mẹ!" Tay Thịnh Thịnh ôm cổ Tiêu Hà Hà, như thế ý lại cô, thân thể bởi vì vừa rồi khóc rống lại vẫn thường thường khóc thút thít một hai cái."Thịnh Thịnh về sau đều chỉ có mẹ, không cần ca, cũng không cần người mẹ khác, chỉ cần một người mẹ!"

Tiêu Hà Hà trong lòng đau xót, vô cùng khổ sở."Ngaoan!"

Cô chỉ có thể ôm lấy con trai, chỉ có thể ôm thật chặt nó!

Thịnh Thịnh rốt cục ngủ thiếp đi!

Tiêu Hà Hà giúp nó đắp kín mền, lúc này mới đi ra. Mới bước ra khỏi phòng liền nhìn đến Tần Trọng Hàn đứng ở cửa, trên người trùm khăn tắm, trong ngực trần trụi ánh vào rèm mắt, cô sợ hãi run lên, khoảng cách gần quá mức, để cho bốn phía không khí lập tức áp lực.

"Thực xin lỗi!" Anh vụng về giải thích."Hà hà, tôi không biết có thể như vậy!"

"Tổng giám đốc, chúng ta về sau gặp mặt coi như không biết, có thể chứ?" Cô không nghĩ muốn cùng hắn có bất kỳ liên lụy, cô không nghĩ muốn đến cuối đời nữa.

"Vì cái gì?" Trong mắt anh hiện lên một vẻ bối rối, khuôn mặt tuấn tú mái tóc đen dán tại trán, lại vẫn còn ướt nhẹp, sắc mặt là trắng xám, khóe môi cũng trắng xanh, hô hấp cũng đi theo rất gấp gáp, xem ra nghẹt mũi rồi.

Mà trên cổ của anh có vết bầm, có nhàn nhạt vết máu, như là bị móng tay cắt qua! Hình như là cô làm anh bị thương, ở cuồng loạn bên trong, cô đánh anh, mà anh vẫn không có đánh trả, mặc cho cô đánh!

Nhưng là, thế nhưng anh lại là làm hại Thịnh Thịnh biết sự thật, trong lòng cô băn khoăn mặc dù làm anh bị thương, nhưng là vẫn không thể tha thứ cho anh, nếu anh không ép hỏi thẳng, cô như thế nào lại nói ra chuyện này?

Ách! Không! Kỳ thật vẫn lại là tự trách mình! Đều do miệng mình không chừa mồm a!

Cô rũ mắt xuống đi, âm thanh lạnh lùng nói:"Anh chỉ là tổng giám đốc cũ của tôi, chúng ta không có quan hệ cá nhân gì, tôi cũng không thích kết bạn!"

Lời của cô, để cho giữa trán anh nhúu lại, thâm sâu súc chặt, anh chỉ là nhìn cô, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mỗi một của cô, ánh mắt sung đỏ, không nói gì.

Tần Trọng Hàn đột nhiên có chút buồn bực lên, theo bản năng đi tìm thuốc, lại phát hiện thuốc không có ở đây, áo quần đã ướt, anh hiện tại quần lấy cái khăn tắm.

Sắc mặt của anh bởi vì lời của cô, mà hơi hơi trắng bạc ra. Thứ gì đó dưới đáy lòng nhảy lên, làm Tần Trọng Hàn một trận lo lắng, trầm giọng nói: "Được! Tôi coi như không biết cô!"

"Hiện tại trời đang đổ mưa, cô có thể sáng sớm ngày mai lại đi!" Ngữ khí của cô rất lạnh nhạt, nói xong, xoay người liền vào phòng ngủ của Thịnh Thịnh.

Tần Trọng Hàn nhìn bóng lưng của cô, ánh mắt đầy mắt bắt đầu thâm thúy, lóe ra vẻ uy nghiêm đáng sợ.

Tiêu Hà Hà không biết Tần Trọng Hàn khi nào rời đi, sáng sớm cô trở lại thì trong phòng đã không có hình bóng của Tần Trọng Hàn, bộ đồ thể thao được giặt sạch phơi trên ban công.

Thịnh Thịnh cực kỳ an tĩnh, đưa cô đi nhà trẻ, dọc theo đường đi đều không nói gì.

Tiêu Hà Hà biết ngày hôm qua mà nói để cho nó không có cảm giác an toàn, cả một đêm nó đều ở gặp ác mộng, tim cô như bị đao cắt. Đến cửa nhà trẻ, Thịnh Thịnh cúi đầu.

"Ngoan, mẹ tan làm liền tới đón con, chúng ta không ở lại trường, mẹ mỗi ngày đều tới đón con!" Tiêu Hà Hà lấy khuôn mặt của nó ấn xuống vừa hôn. "Được không?"

"Mẹ!" Thịnh Thịnh an tĩnh nâng con người lên, muốn nói lại thôi.

Tiêu Hà Hà trong lòng đau xót, lần thứ hai ôm chặt nó. "Mẹ muốn đi làm, Thịnh Thịnh là bảo bối của mẹ, vĩnh viễn đều là bảo bối của mẹ!"

"Mẹ, hẹn gặp lại!" Thịnh Thịnh ngoan ngoãn ở trên mặt hôn Tiêu Hà Hà, lúc này mới buông cô ra, nhưng là mặc cho ai đều nhìn ra, nó không vui, cười không nổi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: Phục vụ đặc thù

Edit: DinhHa

"Mề đại ca, ngày hôm qua xin nghỉ chuyện..." Hà Hà lời còn chưa nói hết, Thước Kiệt liền cắt đứt cô lời.

"Hà Hà, ngày hôm qua Tần Trọng Hàn gọi điện thoại giúp em xin nghỉ. Không quan trọng, đây là chuyện tốt a, chúng ta tuần này là vì nhà hắn phục vụ, màu sắc thức ăn thảo luận xong chưa?" Thước Kiệt hiển nhiên rất thức thời, không có hỏi chi tiết, bởi vì Tần Trọng Hàn gọi điện thoại tới nhất định là có chuyện phát sinh, mà Hà Hà lại từng là bí thư của hắn.

Tiêu Hà Hà gật đầu: "Cũng thương lượng xong, em lập tức cùng đầu bếp chính nói!"

"Được!" Thước Kiệt gật đầu một cái, nho nhả cười một tiếng: "Hà Hà, em rất thông minh, Mề Cách lần nữa khen em, anh biết em có bao nhiêu khổ, học cái gì cũng rất nhanh! Bàn hoàn màu sắc thức ăn sau, em đi theo Phùng giám đốc học một chút kinh nghiệm ở đại sảnh, như thế nào đi tiếp đãi khách, tiếp đãi khách nhân trọng yếu, để cho người tới một lần sẽ tới thứ hai lần, lưu lại khách trở lại nhưng là rất có học vấn!"

"Mề đại ca, anh quá khen, em rất dân!" Tiêu Hà Hà kéo kéo thần giác. "Bất quá em sẽ học thật giỏi!"

"Có phải hay không quá khen trong lòng anh hiểu rõ, đi đi!" Thước Kiệt cười nói.

Buổi trưa thời gian dùng cơm.

Trong phòng ăn thêm không ít khách. Tiêu Hà Hà một mực đi theo Phùng giám đốc đứng ở chỗ đại sảnh, Phùng giám đốc là một vị phái nữ trung niên bốn chũm mươi tuổi, mặc dù tuổi tác không nhỏ, nhưng là lại có nữ nhân thành thực có tu dưỡng cùng khí chất cao quý, trong lúc giờ tay nhắc chân cũng lộ ra sự duyên dáng trí thức.

Phùng giám đốc lĩnh một tổ người đi lên lầu, Tiêu Hà Hà một người đứng ở trong đại sảnh.

Vừa lúc đó, phòng ăn bên ngoài đúng lúc đi tới một đại nam nhân mặc tây trang màu đen cao. Tiêu Hà Hà mặt mày vui vẻ chào đón, nhưng ở nhìn người tới lúc kinh ngạc sững sốt một chút, anh ta tại sao trở về nơi này?

Tần Trọng Hàn cặp mắt kia đang nhìn đến người trong phòng khách, có một chút nghiêng ngả.

Đường đường Tần thị tổng tài, lại bị một người phụ nữ cự tuyệt! Còn nói gặp mặt làm bộ như không quen biết, anh muốn nhìn một chút hôm nay cô làm thế nào giả bộ không biết anh?

Tiêu Hà Hà sững sốt một chút sau, khoe miệng, bỗng nhiên nâng lên một nụ cười.

Hãy nói đi! Cô cười! Tần Trọng Hàn còn muốn cô không thể nào làm được, làm sao có thể làm bộ không nhận biết mà!

"Tiên sinh, ngài khỏe! Tiên sinh lần đầu tiên tới chúng ta phòng ăn sao? Có muốn hay không cho ngài giới thiệu một chút phục vụ đặc sắc của chúng ta?" Tiêu Hà Hà hoàn toàn là đối đãi người xa lạ vậy đối với anh lễ phép cười. Anh kinh ngạc, đáng chết, thật sự là làm bộ như không nhận biết anh!

Tốt! Rất tốt! Cô cho là như vậy là được rồi?

Nghiên ngẫm nhếch môi, Tần Trọng Hàn trong nháy mắt, trong con ngươi tỏa ra tí ti hàn quang, nhưng là sâu thẳm một mảnh, khói mù vô cùng "Tiểu thư, xin lỗi, đây là tôi thứ hai lần tới! Trước tự tay làm cho tôi một ly cà phê đi!"

"..." Tiêu Hà Hà kinh ngạc, ngừng đầu nhìn anh trên mặt cười như không cười, chỉ cảm thấy hai chân có chút như nhũn ra.

Cô chột cùi đầu xuống, không muốn cùng anh nhìn trực diện.

Giờ phút này, cô hận không được mình biến thành một đoàn không khí, không nghĩ lại theo người này có bất kỳ đồng thời xuất hiện. "Tiên sinh, xin lỗi, vốn phòng ăn không cái này phục vụ!"

"Phải không? Kêu ông chủ các người tới!" Tần Trọng Hàn lạnh giọng nói, bước dài lên hai lầu. Tiêu Hà Hà kinh ngạc, không có theo tới.

Phùng giám đốc từ trên lầu đi xuống, thấy Tiêu Hà Hà đứng ngu, tựa hồ đáng vẻ tức giận, không hiểu cau mày: "Tiêu Hà Hà, làm sao không tiếp đãi khách?"

Tần Trọng Hàn vừa vặn dừng lại, Phùng giám đốc mặt mày vui vẻ chào đón. "Tiên sinh, ngài đã tới, là bạn ông chủ chúng ta! Mời!"

"Ừ! Vị này nữ sĩ, tôi muốn uống một ly cà phê dưới lầu do vị tiểu thư này làm, không biết cái yêu cầu này quá đáng sao?" Tần Trọng Hàn nói rất nhẹ, nhưng là ngữ khí kiên định. "Có muốn hay không tìm Thước Kiệt tới?"

"Tiên sinh, yêu cầu này không quá phận a, Hà Hà, nếu vị tiên sinh này muốn uống cà phê do cô làm còn chờ cái gì?" Phùng giám đốc thúc giục, quản lý đại sảnh chính là bán cười không bán người, công việc này cũng không phải là tốt như vậy, đương nhiên là không thể đắc tội bất kỳ khách nào!

Tần Trọng Hàn hai tay tùy ý để ở trong túi quần tây: "Ừ! Vậy tôi đi lên trước!"

"Tiên sinh một người sao?" Phùng giám đốc cười hỏi.

"Đúng!" Trầm giọng phun ra một chữ, Tần Trọng Hàn quay đầu liếc nhìn Tiêu Hà Hà, thâm thúy trông mắt lại là không đáy.

Tiêu Hà Hà chỉ đành phải rót một ly cà phê, tự mình đưa đến Tần Trọng Hàn trên bàn, mà lúc này, Thước Kiệt cũng nhận được tin tức, biết Tần Trọng Hàn tới, lập tức từ phòng làm việc đi ra thấy hắn.

Xa xa, Thước Kiệt liền cười vang nói: "Hàn! Người đại tổng tài làm sao có thời gian tới?"

Tần Trọng Hàn khuấy cà phê, khẽ mỉm cười. "Có ý tới xem người một chút!"

Tiêu Hà Hà nhìn Thước Kiệt tới, xoay người muốn đi, nhưng là Tần Trọng Hàn nhưng hô: "Vị tiểu thư này!"

"Hà Hà!" Thước Kiệt vừa quay đầu lại, thấy Tiêu Hà Hà muốn đi, "Hà Hà, em trước kia không phải ở Tần thị làm việc sao? Ngày hôm qua em cùng Tần tổng tài cũng thảo luận màu sắc thức ăn đãi đám tiệc chi tiết, chắc hẳn các người cũng đã sớm biết!"

"Không! Chúng ta không nhận biết!" Tiêu Hà Hà cứng ngắt nói.

Tần Trọng Hàn đột nhiên ngồi thẳng dáng người, khoe miệng cứng lại lưu giữ không trung, anh mặc âu phục màu đen kiêu tác, thân cao 1m8, cho dù ngồi cũng khiến cho người ta nhìn qua cao lớn. Mà khoe miệng kia đáng nụ cười nghiêng ngả, cùng với đáy mắt sâu u quang mang, nhưng là để cho người cảm giác rất không được tự nhiên.

Tiêu Hà Hà theo bản năng cúi đầu.

Anh phần kia tàn mắt ra ngang ngược, phảng phất là cùng bẩm sinh tới, cứ như vậy nhìn chăm chăm Tiêu Hà Hà, sóng mắt lưu chuyển, ánh mắt mãnh liệt trong nháy mắt, trong lúc lơ đãng có loại ai người run rẩy cảm giác để cho người xông lên toàn thân.

Thước Kiệt cả kinh, trong lòng hiểu rõ, Hà Hà cùng Tần Trọng Hàn thật giống như có chút kỳ quái a!

"Đúng vậy, vị tiểu thư này thật giống như ở công ty chúng ta làm việc qua, bất quá trước thật giống như không gặp mặt chứ? Có đúng hay không?" Tần Trọng Hàn một đôi眸 dài trông mắt nhìn chăm chú mắt cô, Tiêu Hà Hà vốn là ở trước mặt anh luôn là sẽ cảm giác khẩn trương.

Cô đứng ở bên cạnh bàn ăn bên, giật giật môi, lại không nói ra lời, sau đó gật đầu một cái.

Đúng! Không nhận biết! Không nhận biết! Chưa thấy qua! Chưa thấy qua! Tiêu Hà Hà trong lòng kêu.

"Chưa thấy qua?" Thước Kiệt kinh ngạc sững sốt một chút. "Thật là thật là tiếc nuối a!"

Nhưng là hần thể nào cảm giác Tiêu Hà Hà cùng Tần Trọng Hàn giữa tuyệt không phải chưa thấy qua như vậy đơn giản chứ? Chẳng lẽ là hần quá lo lắng? Thước Kiệt hứng thú càng ngày càng tăng, đến nỗi ngay cả mình cũng cảm thấy có chút kỳ quái! Ách, không thể quá tò mò.

"Tiên sinh, Mễ đại ca, nếu là không chuyện gì, tôi đi xuống trước!" Tiêu Hà Hà khách khí mà hỏi hột nói.

Coi như lòng cô phanh phanh nhảy loạn lúc xoay người, anh đột nhiên lại nói: "Chờ một chút, tiểu thư xinh đẹp!"

Cô hoảng sợ, trong lòng không nhận được đem Tần Trọng Hàn cho mắng vô số lần, nhưng vẫn là không thể không mang đầu đội nụ cười lễ phép hỏi: "Tiên sinh còn cần gì phục vụ?"

Tần Trọng Hàn câu môi dưới giác. "Không cần, tiểu thư cả phê rất khá!"

"Cám ơn!" Tiêu Hà Hà khách khí nói cám ơn. "Tôi có thể đi xuống sao?"

Tần Trọng Hàn trong con ngươi lạnh lẽo bùng ra, nhưng phần tức giận ẩn nhẫn kia dần dần bốc lên. Dem ly cả phê trầm trầm buông xuống, nhìn người đứng bên, cô thật giả vờ không nhận biết anh!

Thước Kiệt làm sao đều cảm thấy không đúng, đột nhiên cảm thấy mình tới không phải lúc, hần là không phải có thể ẩn trốn chạy trốn? Ở hai người ánh mắt sòng lòn mãnh liệt trong, Thước Kiệt trốn!

Mà nhất kỳ quái chính là, bọn họ hai người cũng không phát hiện!

Có tình huống! Nhất định là có tình huống!

"Tiểu thư, muốn một phần thịt bò bít tết! Năm phần chín!" Tần Trọng Hàn nói.

"Được!" Tiêu Hà Hà chớp chớp cặp kia mắt to xinh đẹp, xán lạn cười châm biếm. "Tiên sinh chờ một chút!"

Tiêu Hà Hà đem người phục vụ chọn món ăn cho gọi tới: "Tiên sinh chọn món ăn như lời, mời cùng vị tiểu thư này nói!"

"Tôi thì phải cô gọi!" Tần Trọng Hàn cố chấp đứng lên.

"Tần Trọng Hàn!" Tiêu Hà Hà chột trờ anh, nếu không phải anh đem cô chọc tới, cô sẽ không la tên anh như vậy, nhưng là anh thật là quá đáng, mới một ngày lại đi ra tìm tra!

Tần Trọng Hàn nhưng có chút bất mãn cô gọi, một tay chống cằm, nhiều hứng thú nhìn cô: "Ừ! Tiểu thư, tôi biết cô sao?"

Tiêu Hà Hà mặt đỏ lên, người đàn ông này căn bản là ác ma hóa thân. Anh già bộ rất vô tội, đáng chết, ngược lại là cô trở nên rất không biết thú vị!

Tần Trọng Hàn nhìn thấy cô yên lặng không nói, đối với bên cạnh người phục vụ trầm trầm nói: "Tiểu thư, cô đi xuống đi! Muốn một phần thịt bò bít tết!"

"Dạ!" Người phục vụ mặt đầy kỳ quái cùng vẻ mặt si mê, lần đầu tiên thấy đẹp trai như vậy, khí tràng như vậy, không biết cùng Tiêu trợ lý quan hệ thế nào.

Tiêu Hà Hà chỉ trong nháy mắt nhú mày, sau đó lại khôi phục bình tĩnh. ánh mắt cô bình tĩnh như vậy nhìn anh, mồm miệng nói: "Tiên sinh từ từ dùng, tôi đi xuống!"

"Tiểu thư nếu kêu tên tôi, tôi muốn biết tên tiểu thư!" Anh lại lần nữa lúc cô xoay người nói.

Tiêu Hà Hà bỗng nhiên cảm giác tim đập rộn lên, ở cặp kia thâm thúy, có loại bị người nhìn thấu cảm giác. Mà cô cùng anh làm bộ như cũng không ai biết ai, giả kỳ quái bầu không khí, cũng để cho mình cảm giác được có chút khó chịu.

Đây là thế nào?

"Tiên sinh, cái này không bao gồm chúng ta phòng ăn phục vụ, tiên sinh từ từ dùng!" Tiêu Hà Hà xoay người rời đi, nếu như cô không đi, sẽ lo lắng mình nắm lên ly cả phê ném anh! Tần Trọng Hàn tùy ý cười một cái, ánh mắt nhưng là tập trung nhìn về bóng người núp ở sau cây cột.

Thước Kiệt biết không chỗ ẩn trốn, chỉ tốt đi tới. "Hàn, người thật giống như đối với Hà Hà có chút hứng thú?"

Mà Tần Trọng Hàn dựa vào lưng ghế, trong tay nắm ly cà phê, khẽ nhấp một miếng. Ánh mắt, nhưng giống như chim ưng vậy, đem bóng lưng Tiểu Hà Hà đi xa thật chặt khóa lại, giống như con mồi.

Cả người tản mát ra khí thế, mị lực phái nam rất rõ ràng có thể thấy.

"Tôi không nhận biết cô ấy!" Hần nháy mắt nháy mắt thâm thúy ánh mắt, đối với Thước KIỆT nói.

"..." Thước KIỆT chỉ cảm thấy không nói.

"Người tổng tài không làm, đi mở phòng ăn, tại sao?" Tần Trọng Hàn đổi chủ đề.

Thước KIỆT cười khan, mày kiếm thâm thúy. "Yêu thích!"

"Phòng ăn tên là Chờ Đợi! Chờ ai?"

"Một cái tên mà thôi!" Thước KIỆT kéo kéo thần giác, ở đối diện hần ngồi xuống. "Chờ đợi là một loại đau khổ, chờ đợi là một loại không biết làm sao, không biết tương lai rốt cuộc như thế nào, chờ đợi lại là một loại tràn đầy hy vọng hy vọng, bởi vì có quá nhiều nhớ lại, nhưng ước mơ tốt đẹp hơn cùng ngọt ngào tương lai!"

"Lúc nào như vậy thơ ca?" Tần Trọng Hàn khuấy động cà phê trong ly, màu đen cà phê, mấy ngày không uống đến!

"Nghe nói thứ bảy là người coi mất yên?"

"Nghe ai nói?"

"Bác trai!"

"Vậy coi như là đi!" Tần Trọng Hàn ngoắc ngoắc thần giác, tầm mắt theo bản năng tìm kiếm nào đó cái bóng người, thấy cô đang dẫn một tổ người lên hai lầu, trong con người anh không kiếm được thâm thúy. "Con trai người phải có mẹ ghê!" Thước KIỆT thở dài một hơi. "Hài tử đáng thương a!"

"Chưa chắc!" Tần Trọng Hàn không nhanh không chậm uống một hớp cà phê.

"Chẳng lẽ người tìm về mẹ ruột hài tử?" Thước KIỆT tựa hồ hứng thú. "Hàn, hài tử mẹ ruột cuộc là ai?"

"Một người đàn bà!" Tần Trọng Hàn nắm tay, nâng lên thần giác, mím môi, mùi vị cà phê thật rất vừa lòng!

"Ta biết là đàn bà, đàn ông tự nhiên không sanh được!" Thước KIỆT tức giận trả lời, mỗi lần chỉ cần nói một chút đến mẹ Ngữ Điền, người này liền giả bộ ngờ ngẩn để lừa đảo.

"Thước Đại lão bản, người có phải hay không nên đi làm ăn?"

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Phòng ăn mượn người

Edit: DinhHa

"Ta càng ngày càng phát hiện người tới dùng cơm là có dụng ý khác!" Thước KIỆT khá có thâm ý nhìn một cái Tiểu Hà Hà ở xa, sau đó xấu xa nhếch môi. "Có lẽ thời điểm thứ bảy ta nên cho mượn Hà Hà một ngày!"

"Nếu như người không nghĩ đóng cửa, có thể làm như vậy!" Tần Trọng Hàn cũng cười nói.

"Uy hiếp ta?" Thước KIỆT thiếu mi.

"Có thể như vậy cho là!"

"Vậy hay là tính! Chẳng qua là vốn là không tính đi đám tiệc, xem ra ta cũng phải đi nhà người!" Thước KIỆT đứng lên, nhún nhún vai. "Hàn, từ từ dùng a, ta đi!"

"Đem cô ấy tới mượn nửa ngày!" Tần Trọng Hàn từ từ ném một câu nói.

"Ai?" Thước KIỆT cố ý giả bộ nghe không hiểu.

"Không muốn chết quá nhanh cũng nhanh chút!" Phút chốc một chút, giấy da Thước KIỆT bị cắm một cây tăm.

"A lô! Ta mới vừa mua giấy da!" Thước KIỆT cúi đầu xuống kêu lên.

"Không có thương tổn được chân người nên vui mừng!" Lúc này, Tần Trọng Hân thịt bò bít tết đi lên, anh ưu nhã cầm dao nĩa lên bắt đầu vào bữa ăn.

Thước KIỆT thấy kia tăm xia răng vừa vặn cắm vào giấy da giữa bàn chân, không có cắm vào trong thịt, khá tốt! Thở phào nhẹ nhõm. "Hân! Người phải bôi ta tiền giấy da!"

"Nếu không cho một cây nữa?" Tần Trọng Hân giọng như cũ không mặn không nhạt, mang cổ tay nhìn thời gian một chút, mở miệng nói: "Mười phút sau, tôi muốn cô ấy theo tôi ra ngoài! Xế chiều hôm nay người tìm người khác đứng ở đại sảnh!"

"Thật bá đạo!" Thước KIỆT thở dài một cái, kêu những người bên cạnh đi gọi Tiêu Hà Hà.

"Mề đại ca, chuyện gì?" Xa xa liếc nhìn Tần Trọng Hân, Tiêu Hà Hà lo lắng lại là Tần Trọng Hân ở tìm phiền toái.

"Hà Hà!" Thước KIỆT đột nhiên không biết mở miệng thế nào, làm sao cảm giác có chút cảm giác ép người lương thiện làm gái bán hoa (thật ra tác giả để gái điếm thấy không hay nên sửa vậy)? Là người phụ trách phòng ăn, cũng không phải là tú bà, sao cảm giác hân nôi này mở không giống như là phòng ăn, ngược lại giống như ra sân khấu!

"Ừ?"

"Cái đó, cái đó Tần tổng tài có chuyện tìm người hỗ trợ! Xế chiều hôm nay em có thể không cần đi làm." Thước KIỆT nhanh chóng nói xong, liếc nhìn Tần Trọng Hân. "Hân, nói như vậy được không?"

Sau đó, không chờ bọn họ mở miệng, Thước KIỆT lại nói thật nhanh: "Ta còn có việc, các người nói chuyện đi! Đi trước!"

"Mề đại ca!" Tiêu Hà Hà kinh ngạc, sau đó tầm mắt phút chốc trợn mắt nhìn Tần Trọng Hân, không nói câu nào, quay đầu rời đi.

Tần Trọng Hân ngược lại cũng không lên tiếng, tiếp tục ăn cái gì, tâm tình nhưng nhìn rất tốt.

Tiêu Hà Hà không để ý tới anh, như cũ trở về đến đại sảnh, trong lòng nhưng đi theo thấp thòm.

Rốt cuộc muốn như thế nào mới có thể cùng cái này đàn ông âm hồn bắt tán hoàn toàn thoát khỏi liên quan?

Phòng ăn làm ăn không tệ, một một cái người sau khi đi qua cuối cùng an tĩnh chút, Tiêu Hà Hà đứng ở đại sảnh trong, đang cùng một người khách hàng nói chuyện.

Hiển nhiên, đó là một người khách hàng đàn ông, hơn nữa là ngưỡng mộ Tiêu Hà Hà nam khách hàng. "Tiểu thư, ngài họ gì?"

Tiêu Hà Hà cười cười: "Tiên sinh, dùng cơm mời lên hai lầu!"

"Tiểu thư nói cho tên họ ta sau ta lập tức đi! Đây là ta danh thiếp." Đàn ông kia nhìn rất là lưu manh, vừa nói liền đưa ra danh thiếp, Tiêu Hà Hà không nhận, người nọ lại đưa tay ra cầm tay Tiêu Hà Hà, Tiêu Hà Hà bị sợ rút tay, nhưng vẫn là bị hắn cầm chặt.

"Tiên sinh!" Tiêu Hà Hà bồi cười, hy vọng hắn có thể tự trọng. "Mời buông ra!"

Trên thang lầu, Tần Trọng Hân xa xa nhìn thấy màn này, mặt trong nháy mắt đen xuống.

Sải bước đi xuống, đi tới bên người bọn họ.

Người nọ vừa nhìn thấy Tần Trọng Hân ngọc thụ lâm phong, có chút kinh ngạc: "Người làm chi?"

Tiêu Hà Hà né tránh, vừa quay người liền gặp một đôi mắt uy nghiêm, chẳng qua là ánh mắt kia thấy chính là người bên cạnh cô, mà không phải là cô.

Ở cô kinh ngạc trong nháy mắt, Tần Trọng Hân một nắm chặt cổ tay cô, một cái tay khác cầm tay cổ tay của người kia, cứng rắn cứng rắn đem tay của người kia cô tay cầm đau, buông ra tay Tiêu Hà Hà, Tần Trọng Hân lúc này mới đem cả người cô kéo đến phía sau mình, đối mặt người này: "Cô ấy không muốn danh thiếp của người, người chẳng lẽ không có nhìn ra sao?"

"Ài này người chuyện gì?" Người nọ nuốt nước miếng một cái, nhưng khí thế cường bức Tần Trọng Hân, không cam lòng đi.

Tiêu Hà Hà ở sau lưng anh, trong lòng là rất phức tạp, không nghĩ tới ngày thứ nhất đứng ở đại sảnh trong lại không biết như thế nào xử lý loại chuyện này. Là Tần Trọng Hân giúp cô giải vây, nếu không cô không biết bị người chiếm đi bao nhiêu tiện nghi, trong lúc nhất thời, đối với anh cảm giác rất là phức tạp, mà giữa bọn họ tình hình như thế lại rất lúng túng.

Tần Trọng Hân xoay người, không lên tiếng, ngược lại nhân cơ hội đoạn chính.

"Cám ơn!" Tiêu Hà Hà thấp giọng nói.

"Cùng tôi đi!" ANH lại lần nữa cầm cổ tay, kéo cô trực tiếp đi ra ngoài.

"A lô! Người buông tay, tôi đang lúc làm việc!" Tiêu Hà Hà sắc bén hô.

"Không hơn!" ANH trầm giọng nói.

Tiêu Hà Hà nhìn bóng lưng anh cao ngất, lớn như vậy bước dắt mình đi ra ngoài, người ở cửa an ninh cũng trở mắt ghen hòng, cô quần bách có thể tưởng tượng được.

Anh rốt cuộc muốn làm chỉ? Nhưng trong lòng không rõ một cái giải thích hợp lý nguyên nhân anh sẽ xuất hiện, luôn là xảy ra bất ngờ ngòai một ít không giải thích được chuyện.

Cho đến đêm hôm hết vào trong xe, xe chạy ở đầu đường, Tiêu Hà Hà mới rốt cục buông tha giấy giả.

"Thịnh Thịnh ở nơi nào?" ANH đột nhiên mở miệng.

"Người làm chỉ?" Cô phòng bị hỏi.

"Đi đón hán!" Tần Trọng Hàn biết đêm qua bởi vì vì mình nguyên nhân, đưa đến Tiêu Hà Hà nói ra điều bí mật này, anh đã để cho người đi điều tra Tiêu Hà Hà trải qua năm năm này, rất nhanh cũng biết nàng năm năm này làm cái gì.

"Đi đón hán làm chỉ?" Cô không hiểu. Trợn mắt nhìn anh, thấy anh tóc đen dày phải che cặp kia ung mâu, nhưng thắm ra một tia quỳnh ánh sáng mạng, lấp lánh rực rỡ.

Tần Trọng Hàn nhưng vừa lái xe bên châm thuốc, hít hai cái.

Mùi thuốc lá dần dần tràn ngập ra, Tiêu Hà Hà sững người nhìn anh, một hồi tinh thần chưa có trở về.

"Người yên tâm hán ngày hôm qua khóc lâu như vậy sau một người ở vườn trẻ?" Tần Trọng Hàn từ từ nói, lạnh lùng giọng nam chất vấn.

Tiêu Hà Hà chợt tỉnh hồn, cắn môi nhẹ giọng nói, "Không yên tâm thì phải làm thế nào đây? Đã như vậy!"

Hán phụt ra phụt vô ra màu trắng vòng khói, sâu kín nói: "Địa chỉ, nói cho tôi địa chỉ!"

"Người rốt cuộc muốn làm cái gì? Tần Trọng Hàn!" Cô chăm chú nhìn hỏi.

Thanh âm anh rất nhạt: "Tôi quan tâm một chút đứa trẻ không được sao?"

Nghe được lời anh, nhìn thêm chút nữa khuôn mặt. Mặc dù gương mặt đó, có thể mê muội vô số đàn bà, nhưng là cô vẫn là muốn xé nát mặt anh, để dưới đất, cho dùng sức đập mấy cái, cho thêm anh trở về không an toàn, nhìn anh ta còn dám như vậy phách lối không!

"Đứa bé tôi không cần người khác quan tâm!" Cô không vui nói, không hiểu tại sao một gặp phải anh, tính tình của cô lại hư như vậy.

"Giá phải hỏi một chút hài tử! Có lẽ hán chắc có một cha, như vậy, mới dễ dàng lớn lên!" Anh vẫn nói, hút thuốc, lái xe, nói ngày, ba không làm (mị cũng không hiểu ba không làm là gì, đừng hỏi mị)

Tiêu Hà Hà sững sốt một chút, anh có ý gì?

Có một người cha?

Đây là nên có thì có sao? Hơn nữa, đứa trẻ có cha hay không liên quan chuyện gì đến anh ta?

Cô không có ý định, cô cho tới bây giờ không có ý định cho đứa trẻ tìm cha, Tiêu Hà Hà giảm thấp xuống giọng, khắc chế ưu tư: "Người nói đi! Người rốt cuộc muốn thế nào! Tần Trọng Hàn! Đứa trẻ cần có muốn hay không tìm cha đó là chuyện chúng ta, cùng người không quan hệ chứ? Người không cảm thấy như vậy đã ảnh hưởng người khác sinh sống sao?"

Cái này nam nhân đáng ghét, làm sao như vậy âm hồn không tiêu tan.

Vừa mới nói đối diện không quen biết, anh lại lại chạy tới phòng ăn quấy rầy cô! Mấu chốt là cô không biết mục đích anh là gì, cô nếu là có vốn liếng bị anh quấy rầy cũng có thể, nhưng là cô không có gì cả? Đòi tiền anh không thiếu, muốn sắc anh cũng không thiếu, cô thật không biết anh có ý gì? Chẳng lẽ chẳng qua là người có tiền chỉ là vì giải buồn?

ANH như vậy dây dưa không rõ, hoàn toàn không có đạo lý!

"Phải không? Tôi không cảm thấy ảnh hưởng cuộc sống người a? Có không?" Thanh âm anh tràn đầy không biết quý dị.

"Vậy người rót cuộc muốn làm chi?" Tiêu Hà Hà hừ lạnh.

"Đảm nhiệm cha Thịnh Thịnh!" Tần Trọng Hàn từ từ nói.

"..." Cô ngây người.

"Đừng hiểu lầm! Tôi chưa nói muốn theo đuổi cô!" Tần Trọng Hàn lại bồi thêm một câu, mới là lạ. "Giá là hai chuyện khác nhau!"

Cô mặt đỏ hơn. Nguyên lai nàng tự mình đa tình a! Khá tốt vừa nói ra cái gì tới.

"Tôi ý là, tôi muốn cho hài tử tình thương của cha, nhưng cũng không phải sẽ đòi với cô có tình yêu, tôi không thích nói yêu, đều là trực tiếp lên giường giải quyết, nếu là người có cần, ta có thể giúp người thuận tiện giải quyết hết!"

Cô mặt bạo đỏ, bất quá là tức giận. Người đàn ông này tại sao lại nói chuyện như vậy? Cùng trước kia hình tượng trước kia căn bản không giống nhau, hoàn toàn lật đổ hình tượng Tần thị tổng tài!

"Tôi không thời gian cùng anh liều lĩnh cần rồi!" Tiêu Hà Hà tròn mắt một cái: "Anh không muốn dây dưa nữa chúng ta, con trai ta rất cường đại, không cần cha!"

"Vậy phải xem Thịnh Thịnh nói thế nào!" Tần Trọng Hàn giữa ngón tay khói từ từ hút, hút ra một đoạn tro thuốc lá. ANh tựa hồ quên hút thuốc.

"Người tro thuốc lá muốn rót!" Cô nhắc nhở, cắn răng nghiêng lợi nhắc nhở.

"Ách!" Tần Trọng Hàn bắn hạ tro thuốc lá, trực tiếp đem tàn thuốc tắt trong cái gạt tàn thuốc ở trong xe.

"Cứ quyết định như vậy, nói cho tôi địa chỉ, không nên để cho tôi hỏi lại thứ ba lần, nếu không người thử một chút!" giọng anh như mây nhạt, nhưng là trong nháy mắt lại để cho cô cảm giác rung cả mình.

Loại này rung mình, không để cho cô nói ra địa chỉ.

Nhưng là trong lòng nhưng vẫn là rất không thoải mái, không khỏi lãnh cứng rắn nói: "Tần tiên sinh! Tôi không biết nơi nào chọc ngài, để cho ngài như vậy thích trêu chọc ta, nhưng là bây giờ, ta đã từ chức rồi đi, không thuộc về Tần thị, ngài có phải hay không không muốn nữa như vậy quan tâm ta còn có ta con trai?"

"Không được!" ANh tiếp tục lái xe.

Đáng chết, người đàn ông này ngay cả cầm tay lái cũng như vậy đẹp trai.

"Tần Trọng Hàn!" Cô giận dữ, lại kêu tên anh: "Người có thể hay không không nếu lại tìm tôi phiền toái? Tôi đều bị người hại chết! Nếu không phải người Thịnh Thịnh cũng sẽ không biết, nếu là con trai ta trong lòng có bóng mờ, ta muốn nguyên rửa người cả đời!"

"Bóng mờ là có thể dùng ánh mặt trời ấm áp, chỉ cần chúng ta cho hân ấm áp, sẽ từ từ tan rã!" Tần Trọng Hàn khẽ thở dài một cái, nâng lên thần giác, sâu kín nói: "Bây giờ ta chính là muốn mang hân đi chơi! Nếu như người không muốn đi, có thể xuống xe, tiếp tục trở về phòng ăn làm cho đàn ông trêu đùa!"

Dựa vào cái gì anh mang con trai của cô đi chơi? anh cho là anh ai a?

"Người đừng hòng đem con trai tôi đơn độc mang đi ra ngoài!" Cô không tin nhiệm Tần Trọng Hàn, người này mục đích gì cô thật không biết, trời ạ, đầu đều phải nổ!

"Vậy hãy ngoan ngoãn! Tôi thích cô gái ngoan!" Biểu tình là như vậy thờ ơ, nhưng là nói ra, nhưng là để cho người rất muốn học máu.

Nhìn gương mặt tuấn tú kia cuồng vọng nhưng lại đẹp trai, Tiêu Hà Hà chẳng qua là cảm giác căng thẳng trong lòng, buồn buồn phải, đột nhiên sợ run chung. Cô tại sao có thể dễ dàng như vậy bị anh chọc giận, tại sao gặp phải anh, cô thì không phải là nguyên lai cái đó thật yên lặng Tiêu Hà Hà?

Rất nhanh, cô sửa sang lại ưu tư, người cũng đi theo lãnh đạm đứng lên. "Tần tổng tài, tôi cảm ơn người như vậy có ái tâm, người cũng có con trai, người muốn lãnh hội cha thương cảm giác, có thể đi tìm nhà người Ngừ Điền, mà không phải là đến tìm Thịnh Thịnh!"

"ừ! Có đạo lý, vậy dứt khoát cùng nhau tiếp Ngừ Điền đi, hôm nay kiểu ban, mang hai đứa bé đi chơi!" Hân đề nghị, "ừ! Người chủ ý thật là khá, cứ quyết định như vậy!"

"Tần Trọng Hàn!" Bỗng dưng, trên mặt cô một cái hắc tuyến lại toát ra.

Bình tĩnh, bình tĩnh. Hít thở sâu!

Tần Trọng Hàn nghe được cô thở gấp thanh, không kiềm được câu môi dưới giác, cô tức giận sao? ANh thật giống như cũng không nói gì chứ? "Chẳng lẽ người không nghĩ con trai ta Ngừ Điền thế hội một chút cảm giác tình thương của mẹ? Tiêu Hà Hà, không bằng chúng ta làm một khoản giao dịch đi,

cũng không ai thiếu ai, ta cho con trai người tình thương cha, người cho con trai ta tình thương của mẹ, như vậy rất công bình chứ?"

Wj

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Tình thương của cha mẹ

Edit: DinhHa

"Người muốn cho Ngũ Diên tìm tình thương của mẹ, người có thể đi kết hôn, tìm một người đàn bà ôn nhu hiền lành chiều cổ bé!"

"Vậy người tại sao không tìm người đàn ông chứ? Tại sao không tìm người đàn ông kết hôn đây? Người những năm gần đây một mực độc thân mang đứa trẻ, quá như vậy khổ cực lại vì cái gì?" Lời anh nói nặng nề như độn khí, lập tức đập vào tim cô, bên tai bạn vo ve quanh quẩn.

"Tôi không tư cách!" Cô đem mặt quay đi, nhìn ngoài cửa sổ chợt lóe rồi biến mất cảnh đường phố, trong lòng lại một lần nữa bị khói mù. Từ mười bảy tuổi mất đi hồn nhiên ngày đó, cô liền mất đi tư cách này!

Tay anh cầm tay lái đột nhiên căng thẳng, sợ run hồi lâu, sâu kín mở miệng: "Cô trong lòng có bóng mờ?"

"..." Đó là trong lòng cô chôn giấu thật sâu bí mật, cô không nghĩ nói cho bất kỳ người, vĩnh viễn sẽ không nói cho bất kỳ người nào biết, chỉ có ba tháng, hồ ly tiên sinh nói ba tháng, cô liền có thể gặp được ruột con trai, cô có thể nhìn nữa ba tháng!

"Có lẽ hết thấy cũng không có tệ hại như người nghĩ vậy!" lời nói anh mập mờ cái nào cũng được.

Tiêu Hà Hà dứt khoát im miệng, cùng người này thật không cách nào câu thông, cô không biết nói gì. Xe đến vườn trẻ con trai, Tiêu Hà Hà lập tức xuống xe, Tần Trọng Hàn ngừng xe, cũng đi vào theo, vừa vặn lại là buổi trưa thời gian nghỉ trưa, nhưng là Thịnh Thịnh thật giống như ở vườn trẻ khu trò chơi, một người ngồi ở trong góc!

Tiêu Hà Hà vừa nhìn thấy trong góc cái thân ảnh kia, thân thể nhỏ nhỏ, cứ như vậy ngồi ở trong góc tựa hồ cúi thấp đầu, rất đáng vẻ không vui, cô lòng lập tức đi theo vịn đau.

Chuyện kia, đối với bé mà nói, thật chấn động quá lớn!

Tần Trọng Hàn cũng đi theo, ngẩng đầu một cái thấy Thịnh Thịnh, hẳn không biết là cùng cùng Ngũ Diên vậy hướng nội chứ? Đứa bé này vốn là rất hoạt bát! Không biết thế nào, lòng anh cũng đi theo kéo đau, kéo lại tay Tiêu Hà Hà: "Không nên gấp! Trước nghe một chút hẳn đang nói gì!"

Hai người cẩn thận đi vào một ít, nghe được Thịnh Thịnh tựa hồ đang cùng một cá đồ chơi tượng gỗ nói chuyện.

Tiêu Hà Hà chợt dừng lại, bởi vì Thịnh Thịnh bóng người quá cô đơn, lòng cô đều ở đây đứa trẻ trên người, căn bản không chú ý tới Tần Trọng Hàn giờ phút này đang nắm tay cô nhỏ bé.

Liền thấy Thịnh Thịnh nhỏ nhỏ đầu rù thấp, trong miệng lẩm bảm cái gì, chân mày cũng trứu với nhau, Tiêu Hà Hà thấy chắc nhú lên chân mày, Thịnh Thịnh sẽ không phải bị kích thích ngu chứ?

"Tiểu Hải, người cũng cùng ta vậy bị mẹ người cùng cha từ bỏ có phải hay không?" Thịnh Thịnh thẳng ngay một cái tượng gỗ tiểu Hải đồn vừa nói chuyện.

Tiểu Hải là Thịnh Thịnh vì tiểu Hải tên một con heo con: "Người nhất định là bị mẹ người cùng cha cũng từ bỏ, bọn họ không thích người, người nhất định không nghe lời, không ngoan, có phải hay không?"

Tiêu Hà Hà lòng đi theo đau, nằng nghe được con trai đang nói gì, nguyên lai, nguyên lai thật ở trong lòng gieo bóng mờ?

Tần Trọng Hàn nhìn ngắm đen thâm trầm con người chăm chú nhìn chăm chăm cái thân ảnh kia, môi nhúc nhích hạ, thờ dài một cái, chỉ cảm thấy ngực buồn rầu, cổ họng cũng đi theo đau.

"Tiểu Hải, người so với ta còn thảm nga, ta có mẹ Hà Hà, mẹ rất thương ta, ta chỉ có mẹ Hà Hà, ta không muốn mình cha và mẹ, ta chỉ cần Hà Hà mẹ. Tiểu Hải, một mình người người ở chỗ này thật đáng thương nga, ta làm chàng trai đi!"

Tiêu Hà Hà đích trong lòng quặn đau, nước mắt ở vành mắt trong lờn vờn, cơ hồ nghẹn ngào lên tiếng.

Tần Trọng Hàn hai tay nắm ở đầu vai của nàng, cho cô chống đỡ.

"Tiểu Hải, ta làm cha ngươi, ngươi cũng không cần nhớ ngươi cha và mẹ, ta có mẹ Hà Hà, ngươi có ta, chúng ta đều không phải là không ai muốn đứa trẻ, có đúng hay không?"

Tiêu Hà Hà cũng không nhận được nữa, bay chạy tới: "Thịnh Thịnh!"

Mờ mịt ngẩng đầu, Thịnh Thịnh thấy Tiêu Hà Hà, tựa hồ có chút khó mà tin tưởng: "Mẹ, ngươi làm sao tới?"

Mẹ nhưng là rất bận rộn, cho tới bây giờ không có ở đây buổi trưa tới vườn trẻ tìm hân, hôm nay thế nào? Ngẩng đầu một cái, bé lại thấy được đi tới Tần Trọng Hàn. Thật thấp kêu một tiếng: "Chú!"

"Con trai!" Tiêu Hà Hà ôm hân, đem hân ôm vào trong ngực. "Ngươi vĩnh viễn sẽ không có người muốn, mẹ vĩnh viễn sẽ không không muốn Thịnh Thịnh! Đứa nhỏ ngốc, ngươi là con của mẹ a, lời của mẹ ngươi làm sao không tin chứ?"

"Nhưng là... Mẹ phải có mình hài tử, chờ có tiểu đệ đệ cùng em gái nhỏ..." Bé thấy chú ôm mẹ, hân muốn, có lẽ mẹ cũng phải cần kết hôn.

Tiêu Hà Hà trong lòng nhưng run rẩy theo, chờ có nàng đứa trẻ! Đúng vậy! Nàng có mình hài tử, nhưng là nàng sẽ không bỏ Thịnh Thịnh. "Cho dù mẹ có hài tử khác, Thịnh Thịnh cũng chỉ là duy nhất Thịnh Thịnh a! Bất kỳ người thay thế thay không được Thịnh Thịnh!"

Thịnh Thịnh cúi thấp đầu, tựa hồ là đang trầm tư cái gì, sau đó, Tiêu Hà Hà nghe được thanh âm bé: "Mẹ, Thịnh Thịnh biết, Thịnh Thịnh là duy nhất, tiểu Hải cũng là duy nhất!"

Nhưng là, trên mặt, lại cũng tìm không trở về tính trẻ con đứa trẻ năm tuổi nên có!

"Thịnh Thịnh, chú mang ngươi đi sân chơi có được hay không?" Tần Trọng Hàn một cái ôm lấy bé, đối với Tiêu Hà Hà nói: Mẹ Thịnh Thịnh, ngươi có phải hay không nên cùng thầy đi xin nghỉ?"

"Nga! Tôi đi!" Tiêu Hà Hà đột nhiên cảm thấy, tới hôm nay nơi này nhìn đứa trẻ là biết bao chính xác, đứa trẻ lập tức bị nặng như vậy kích thích, cô đều không thật tốt phụng bồi bé, để cho bé cảm giác như vậy cô đơn, cô thật là quá mất chức.

"Chú, ngươi không cần đi làm sao?" Thịnh Thịnh khôn khéo nhìn mặt Tần Trọng Hàn.

"Chú là ông chủ, chú nói coi là, không đi làm!"

"Nhưng là mẹ đã không có ở đây chú công ty đi làm nha!"

"Chú giúp cô ấy xin nghỉ!"

"Nga!" Thịnh Thịnh gật đầu một cái. "Chú để ta xuống đây đi, con trưởng thành, không cần ôm con!"

Từ hôm nay trở đi, hân trưởng thành, hân là bị người từ bỏ đích đã đứa trẻ, hân nơi nào có tư cách nương nhờ chú trong ngực chứ? Hân không muốn làm làm cho người ta chán ghét đứa trẻ!

"Không quan trọng, chú thích ôm ngươi!" Tần Trọng Hàn chẳng qua là cảm thấy ôm trong ngực đứa bé này, trong lòng tựa hồ ổn định chút, một ít vô hình huyền não cũng không tồn tại, đây là ngay cả Ngữ Điện đều không từng mang cho hân một loại cảm giác.

Tần Trọng Hàn nghĩ tới đây, bật cười đích tắc đầu, thật là kỳ quái, mình tám thành là quá đồng tình Thịnh Thịnh, đền bù trong lòng mình áy náy, lấy được an lòng đi, nhất định là như vậy!

Anh đem trong ngực đứa trẻ thật chặt ôm vào trong ngực của mình.

"Chú..." Thịnh Thịnh bị ôm chặt, có chút đau, trừ trừ hồi lâu, mới nhẹ nhàng kêu: "Chú, ngươi ôm con rất chặt!"

ANH từng một ít lực đạo, vẫn ôm thật chặt bé: "Chú mượn ngươi bả vai dựa một chút được không?"

"Chú?" Thịnh Thịnh không hiểu.

"Chú thích ngươi!" Tần Trọng Hàn điểm xuống lỗ mũi bé, nộn nộn như từ vậy da thịt, vừa đụng xúc giống như là gặp phải dòng điện vậy, anh cười lên. "Ngươi không thích chú có phải hay không? Cho nên mới ghét chú ôm trong ngực?"

"Không phải!" Thịnh Thịnh vội vàng lắc đầu. "Thịnh Thịnh sợ mệt đến chú, mọi người đều không thích Thịnh Thịnh!"

Tần Trọng Hàn tròn mắt căng thẳng, trong lòng ê ả. "Đứa nhỏ ngốc, ngươi như vậy khả ái, ai sẽ không thích ngươi?"

"Nhưng là..." Hân vẫn là rất không yên tâm. "Nhưng là chú hôn, cha và mẹ cũng không muốn Thịnh Thịnh!"

Tần Trọng Hàn lòng trầm hơn! Nguyên lai, thật, sự đả kích này đối với đứa trẻ mà nói quá nặng. "Ai nói cha mẹ con không muốn con? Con là mẹ con đứa trẻ, cô ấy ngày hôm qua cùng ta đùa giỡn, ngươi nhìn dáng dấp ngươi nhiều giống như mẹ ngươi, có phải hay không?"

"Chú, thật sự là đùa giỡn hay sao?" Thịnh Thịnh có chút không tin.

"Dĩ nhiên, chú nếu dối gạt người, chú thì trở thành tiểu Hải, có được hay không?"

"Vậy người há chẳng phải là không cha mẹ có muốn không?" Thịnh Thịnh hỏi.

"Đúng nha! Không ai muốn a! Đến lúc đó người cũng có thể không để ý tới chú!" Tần Trọng Hàn trong đầu nghĩ, nhất định giúp Thịnh Thịnh đem con tìm cái này bóng mờ cho hòa tan hết.

"Chú, người không muốn an ủi con! Con đều biết!" Thịnh Thịnh vốn cũng không phải là giống vậy đứa trẻ, sao có thể câu nói đầu tiên lừa bịp được?

"Chú nơi nào đang an ủi con a! Chú đều là nói thật!" Tần Trọng Hàn thiêu mi, trong lòng nhưng rất thất vọng, gặp phải một thiên tài bảo bảo thật sự là rất nhức đầu.

Thịnh Thịnh nhưng cười lên, nghĩ đến mẹ chặt như vậy tấm mình, bé ngược lại cảm thấy mình không nên như vậy, bất kể là có phải hay không mẹ đứa trẻ, chỉ cần mẹ thương yêu mình là đủ rồi."Tạ ơn thúc thúc, con không có sao! CHÚ không cần an ủi con, chú an ủi một chút mẹ con đi, mẹ nhìn có chút khổ sở nga!"

"Ách!" Tần Trọng Hàn kinh ngạc, "Người..."

"Chú, người thích mẹ con sao?" Thịnh Thịnh nhìn ánh mắt anh, chăm chú hỏi.

"Chú không nói cho người!"

"Không nói cho con, con cũng biết, chú ôm mẹ, chú thích mẹ!" Mẹ cũng không phải là để cho mỗi một người cũng ôm.

"Ách! Người có muốn hay không có một cha?" Tần Trọng Hàn cũng nghiêm nghị nhìn bé, hỏi.

"Không có vấn đề a!" Thịnh Thịnh nhún nhún vai.

"Tiểu tử thú, không muốn cha sao?"

"Không cha không phải cũng qua như vậy nhiều năm, sống vậy rất khỏe mạnh?"

"Nhưng là mẹ người cần cần người chiều cổ nha!"

"Ta có thể chiều cổ mẹ ta!"

"Nhưng là mẹ người cần một người đàn ông!"

"Ta rất nhanh cũng sẽ trở thành đàn ông nha!"

"Nhưng là người là con trai của nàng!"

"Đúng nha! Ta là con trai mẹ, thế nào?" Thịnh Thịnh không hiểu hỏi, sau đó xem kỹ hán nửa ngày, sau đó nghiêm trang nói: "Ta hiểu, chú là vui về mẹ ta, lại xấu hổ nói có đúng hay không? Tại sao người cũng chú Tăng vậy, rõ ràng đều thích mẹ ta, nhưng cũng không thừa nhận? Thích ta lời của mẹ, muốn bắt thật lòng theo đuổi nga, mẹ ta cũng không phải là những đàn bà kia!"

Tần Trọng Hàn thật nhức đầu, tại sao bé muốn như vậy thông minh chứ?"Những đàn bà kia?"

"Không phải hồ ly tinh a!" Thịnh Thịnh nói."Mặc dù ta không phải mẹ ruột, nhưng là, ai khi dễ mẹ ta cũng sẽ ghét hán! Chú, người không muốn khi dễ mẹ ta!"

"Ách! Người nhìn mẹ người giống như bị người tùy tiện khi dễ người sao?" Tần Trọng Hàn khoi mào mày kiếm.

Thịnh Thịnh cười lên, "Chú sợ mẹ ta sao?"

Vườn trẻ cửa, thầy cùng Tiêu Hà Hà cùng đi ra ngoài, thấy Tần Trọng Hàn cùng Thịnh Thịnh, thầy cũng sốt một chút, ngay sau đó cười lên."Thịnh Thịnh hôm nay không phải rất vui vẻ, lần này tốt lắm, nguyên lai là ba tới, người nhìn hán cười nhiều a! Nguyên lai Thịnh Thịnh không chỉ lớn lên giống người, còn giống như ba hán!"

Tiêu Hà Hà cũng sốt một chút, giương mắt nhìn quá khứ, phát hiện Thịnh Thịnh trên mặt tràn đầy nụ cười, lần này nhìn dáng vẻ rất vui vẻ. Mặt của con trai rất cuộc âm chuyển tình, Tiêu Hà Hà trong lòng cũng đi theo bốc lên, nhưng là Tần Trọng Hàn không phải ba a! Làm sao lão sư này nói Thịnh Thịnh giống như cô cùng Tần Trọng Hàn đâu. Lão sư này thật đúng là biết nói chuyện, đáng tiếc nịnh bợ vỗ vào vó ngựa thượng, Thịnh Thịnh căn bản không phải con cô.

Chẳng qua là Tiêu Hà Hà không giải thích, cáo biệt thầy.

"Mẹ, chúng ta thật muốn nghỉ giờ học sao?" Thịnh Thịnh xa xa thấy Tiêu Hà Hà đi tới.

"ừ! Đã xin nghỉ, mẹ phải thật tốt bồi con!" Cô nhìn Tần Trọng Hàn một mực ôm Thịnh Thịnh, không biết tại sao, đột nhiên cảm giác như vậy cân đối, mặc dù anh ăn mặc âu phục giày da.

"Tiêu nữ sĩ, có thể đi được chưa?" Tần Trọng Hàn khiêu mi.

"Mẹ, chúng ta muốn ngồi chú xe sao?" Thịnh Thịnh có chút mong đợi, nhưng không dám nói lời nào, chỉ chờ Tiêu Hà Hà hạ lệnh. Bé tốt mong đợi đấy, cho tới bây giờ không ngồi qua đẹp trai như vậy xe đâu!

Tiêu Hà Hà không đành lòng cự tuyệt, gật đầu một cái.

"Nga! Quá tuyệt vời!" Thịnh Thịnh vui vẻ hoan hô.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tồng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Bốn người xuất hành

Edit: ĐìnhHA

Tần Trọng Hàn mở cửa xe, đem Thịnh Thịnh bỏ vào, giúp nịt chặt dây an toàn. "Chờ một chút chúng ta đi đón cái người bạn nhỏ được không?"

"Ai a?" Thịnh Thịnh rất khôn khéo ngồi ở đằng sau, một khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Tần Trọng Hàn. "Chú nhà cũng có người bạn nhỏ sao?"

Tiêu Hà Hà muốn ngồi ở phía sau, lại bị Tần Trọng Hàn ngăn cản. "Người ngồi trước mặt, chờ một chút để cho Ngử Điền ngồi phía sau!"

Tiêu Hà Hà bị anh nhét vào kế bên người lái. "Thịnh Thịnh, con còn nhớ Ngử Điền sao? Ngử Điền là chú con trai!"

"Có thật không?" Thịnh Thịnh rất là hưng phấn. "Tôi là không phải có thể thấy Ngử Điền?"

"Dĩ nhiên!"

Rất nhanh nhận Ngử Điền, vừa nhìn thấy Tiêu Hà Hà, Ngử Điền lại hưng phấn nhào tới. "Dì!"

"Ngử Điền!" Tiêu Hà Hà rất cảm động đưa bé này đối với mình lệ thuộc vào, nghĩ đến bé có thể một mực nguyên nhân không mẹ đi!

"Lên xe! Con trai ~!" Tần Trọng Hàn tự mình đi xin nghỉ, đem Ngử Điền ôm vào ngồi phía sau. Hai đứa bé vừa thấy mặt cũng rất vui vẻ.

"Ngử Điền, nguyên lai cha người đất là Tần thúc thúc nha!" Thịnh Thịnh có ý cùng Ngử Điền nắm lấy tay. "Người làm sao vẫn như vậy xấu hổ nha?"

Ngử Điền khuôn mặt nhỏ nhắn có chút đỏ thắm, nhìn rất là hưng phấn, liếc nhìn hàng trước hai cá đại nhân, không hiểu cha tại sao đột nhiên lại mang đi tới gặp hân, không phải lần trước nhắc tới lúc, cha rất tức giận sao?" "Cha, con tối nay có thể đi đi nhà ăn cơm không?"

Tần Trọng Hàn xuyên qua kính chiếu hậu nhìn con trai. "Cái này phải hỏi dì!"

Tiêu Hà Hà làm sao cũng không nghĩ tới sẽ như vậy, hai người mang hai cái có cha không mẹ, có mẹ không cha đứa trẻ đi chơi, thật sự là rất kỳ quái!

"Mẹ, không thể để cho Ngử Điền đi nhà chúng ta ăn cơm không? Tạc Thiên thúc thúc không phải cũng ở nhà chúng ta sao?" Thịnh Thịnh không đợi được Hà Hà trả lời có chút không nén được tức giận. Ngử Điền nhìn có chút đáng vẻ ủy khuất, cúi đầu, không dám hỏi nữa.

"Không phải, dĩ nhiên có thể đi!" Tiêu Hà Hà làm sao nhìn lòng cự tuyệt như vậy hài tử đáng thương chứ?" Ngử Điền muốn ăn cái gì chứ?"

"Lần trước ăn có thể không?" Ngử Điền vừa nghe có thể đi, khuôn mặt nhỏ nhắn sinh nhất thời tràn đầy tinh thần phấn chấn. "Dì nấu thức ăn ăn thật ngon nga, cha, người cũng đi có được hay không?"

"Ách! Chỉ sợ đi không đồng ý!" Tần Trọng Hàn liếc mắt một cái những người bên cạnh, Tiêu Hà Hà không trả lời.

"Sẽ không nha, chú, hoan nghênh người đi nhà ta!" Thịnh Thịnh trang nghiêm một bộ tiểu chủ nhân đáng vẻ.

Tiêu Hà Hà vẫn là không có nói chuyện, thật sự là rất buồn rầu, càng thì không muốn có đồng thời xuất hiện, càng lẫn lộn với nhau, cô nghiêng đầu nhìn một cái Tần Trọng Hàn, mà anh cũng vừa đẹp mắt năng, đột nhiên anh nháy mắt hạ ánh mắt thâm thúy. "Tiêu nữ sĩ, buổi tối có thể thu nhận ta sao?"

"Tùy tiện!" Lòng cô run lên một cái, tâm tình tựa hồ có chút tung tăng, bất quá cô muốn yên tĩnh một chút, quay mặt qua chỗ khác.

"Chú, người cảm mạo hết chưa?" Thịnh Thịnh còn có chút bận tâm.

"Ừ! Tốt hơn nhiều!" Bị quan tâm, Tần Trọng Hàn trong lòng tràn ra cảm động vô hình.

"Cha bị cảm sao?" Vừa nghe đến Thịnh Thịnh lời, Ngử Điền cũng lo lắng theo đứng lên.

"Ừ! Không sao!" Tần Trọng Hàn đột nhiên nghĩ, nhiều một đứa bé thật ra thì cũng rất tốt a! Nếu như có thể sống lại một cái lời, giả như vậy gia tử chắc rất vui về chứ? Như vậy vào cửa trở lực hẳn không lớn chứ?

"Vậy tôi nay chú có thể ăn cay!" Thịnh Thịnh yên tâm nói, lại kéo lại Tiêu Hà Hà quần áo."Mẹ, có thể cho chú làm lát tử kê đinh, Tạc Thiên thúc thúc cũng không ăn đến nga!"

"A! Muốn ăn cay nha?" Ngử Điền vừa nghe cái này, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức thành khổ qua dạng."Có thể hay không không muốn ăn cay a?"

Sân chơi.

Hai đứa bé tay trong tay đi ở phía trước, Thịnh Thịnh lần đầu tiên tới sân chơi, tựa hồ phá lệ hưng phấn, mà Ngử Điền cũng không biết chuyện gì, tựa hồ cũng sáng sủa không ít.

"Đừng chạy quá nhanh, trước xem các người một chút muốn chơi cái gì?" Tần Trọng Hàn dặn dò.

Tiêu Hà Hà nhìn anh cao ngất màu đen bóng lưng, trong nháy mắt có chút sợ run chung, tựa hồ không nghĩ tới anh cũng sẽ như vậy ôn nhu, đối với đứa trẻ như vậy tràn đầy ái tâm.

Thịnh Thịnh kéo Ngử Điền, nhìn bầu trời một chút gió lớn ở xa: "Chú, ta muốn ngồi cái đó có thể không?"

"Ta không muốn!" Ngử Điền lắc đầu, có chút khản trương.

Tần Trọng Hàn nhìn bầu trời một chút, một cái mở rộng gió lớn xa, du khách ngồi ở trên "Xe gió phiến lá", lập trụ chậm rãi nâng lên, sau đó đại cánh tay chính phản công chuyển, buông lái bảy cánh tay cấp tốc chính phản tự chuyển, ở lực ly tâm dưới tác dụng buông lái tự toàn, ba loại vận động chồng kết hợp, xe gió ở trên không 360 độ ưu mỹ cuồng dã vũ điệu, tự do lẫn lộn, giãy giụa, chuyển hướng, đung đưa, lẫn, trời xanh mây trắng xen lẫn đất đai, cái này quá kích thích chứ? *(giữ nguyên văn tựa hồ không biết nói trò chơi gì)*

"Thịnh Thịnh, cái này quá nguy hiểm!" Tiêu Hà Hà cũng rất khản trương, nhưng là Thịnh Thịnh nhưng xem thường.

"Mẹ, như vậy mới phải chơi a!"

Tần Trọng Hàn nhớ tới khi còn bé mình, tựa hồ cũng rất thích loại này cao chọc trời tua xe qua núi kích thích mạo hiểm, trong lúc nhất thời đối với Thịnh Thịnh rất là thương thức, nhìn thêm chút nữa Ngử Điền, một bộ rất cẩn thận đáng vẻ, có chút vô lực."Con trai, đàn ông mồ hôi phải dùng cảm, Thịnh Thịnh dám ngồi con không dám sao?"

Ngử Điền nuốt nước miếng một cái: "Cha, quá cao!"

"Được rồi, người cùng đi đi ngồi ngực gỗ xoay tròn, cha cùng Thịnh Thịnh ngồi xe qua núi đi có thể không?" Tần Trọng Hàn cuối cùng là không yên tâm.

"Ừ!" Ngử Điền vừa nghe lập tức kéo Tiêu Hà Hà: "Dì, chúng ta đi ngồi ngực gỗ xoay tròn đi, chơi rất khá!"

"Nhưng là..." Tiêu Hà Hà có chút bận tâm nhìn Thịnh Thịnh.

"Yên tâm đi, tiểu tử này giống như ta a, thích mạo hiểm, giao cho ta tốt lắm!" Tần Trọng Hàn đã dẫn Thịnh Thịnh đi mua vé.

"Mẹ yên tâm, ta không có chuyện gì!" Thịnh Thịnh đã hưng phấn đi theo Tần Trọng Hàn đi.

"Dì, chúng ta ngồi cái này!" Ngử Điền cảm Tần Trọng Hàn mua về phiếu kéo Tiêu Hà Hà đã đi ra cửa, mà Tần Trọng Hàn cùng Thịnh Thịnh nhưng không thấy bóng dáng.

"Ngử Điền, tới, ngồi yên!" Tiêu Hà Hà thật thích Ngử Điền đứa bé này, là một bé trai dễ dàng mắc cỡ, hài tử đáng thương, nhưng không biết mẹ bé chuyện gì xảy ra, làm sao không chịu đứa bé này, mà Tần Trọng Hàn kết quả lại xảy ra chuyện gì chứ? Như thế nào cùng mẹ hài tử chia tay chứ?

Ngử Điền rất vui về ngồi ở trên ngực gỗ, vẫn là lần đầu tiên tới ngồi cái này đâu, cha đều không mang hắn đi ra. Bất quá lần này có a di này ở bên người bồi hắn ngồi chung, hẳn cảm thấy thật vui về a, ngay cả nụ cười cũng đi theo rực rỡ không ít.

Tiêu Hà Hà ngồi ở trên ngực gỗ, đến khi xoay tròn lúc bắt đầu, cô tầm mắt nhưng không kiếm được chuyển hướng trên bầu trời, kia chạy ra ngoài xe gió, ở trên trời tung bay trú, cô nghe được hàng loạt hô to, những thứ kia kích thích tiếng kêu trong, nhất định cũng có Thịnh Thịnh cùng Tần Trọng Hàn đi!

Đến khi bọn họ sau khi xuống tới, Thịnh Thịnh khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, rất là hưng phấn."Chú, quá tuyệt vời!"

"Ngươi không sợ nha?" Tần Trọng Hàn trên mặt đều có chút trắng, trong đầu nghĩ mình nhất định là già rồi, lại tim cũng không chịu nổi, đứa nhỏ này ngược lại là rất lớn gan, lại một chút việc không có, còn hưng phấn như vậy.

"Không sợ nha, quá chơi thật khá, bay, chú, bay lượn cảm giác thật là tốt nha!"

"Ách!" Tần Trọng Hàn lắc đầu bật cười. "Được! Lần sau còn mang ngươi tới ngồi cái này!"

"Chúng ta đi nhanh tìm mẹ!" Thịnh Thịnh kéo Tần Trọng Hàn hướng ngược gổ xoay tròn chạy đi đâu đi, mà Tiêu Hà Hà cùng Ngữ Điện cũng xuống.

Sẽ gặp lại họ, Tiêu Hà Hà phát hiện mình lo lắng dư thừa, đứa trẻ một chút việc không có, đỏ bừng trên mặt tràn đầy hưng phấn.

"Mẹ, lần sau ngươi cùng ta ngồi chung đi, Ngữ Điện, ngươi cũng phải tới, quá chơi thật khá, có thể bay lên!"

"Con nha!" Tiêu Hà Hà điểm lỗ mũi hần: "Mẹ cũng sắp bị hù chết!"

"Mẹ là quý nhất gan nga!" Thịnh Thịnh le lưỡi."Con cùng chú to gan nhất, mẹ cùng Ngữ Điện đều là quý nhất gan a!"

"Muốn ăn chút gì không?" Tần Trọng Hàn nhân nhả mở miệng, mắt nhìn trước mắt hai tên tiểu quý.

"Kem!"

Cơ hồ là đồng thời mở miệng, hai cái tiểu tử đều rất thích kem a.

"Tốt lắm! Chúng ta đi ăn!"

"Ngươi hôm nay thật là rất rồi rãnh, đều không quản công ty!" Tiêu Hà Hà nhìn hần một cái, sắc mặt anh còn có chút trắng, bất quá môi mòng khẽ nhếch khỏi, nhìn tâm tình tựa hồ không tệ.

Nếu như không có sự kiện ngày hôm qua kia, đáng vẻ như vậy khí trời tốt, cô cũng hần tâm tình không tệ, có lẽ trong lòng còn ung dung chút, nhưng là gặp chuyện này, trong lòng cô luôn là lo lắng Thịnh Thịnh, trong lòng đi theo buồn rầu nặng nề, ép tới cô thấu không tức tới.

ANH quay mặt sang nhìn cô: "Hôm nay đích xác rất rồi rãnh, ta bị bệnh, cũng nên nghỉ ngơi một chút đi!"

"Ách!" Cô cau mày, suy nghĩ Tăng Ly giá mấy ngày nhất định bận rộn hơn đi!

"Mình đi mua!" Tần Trọng Hàn rút ra bóp chết tiền, cho Thịnh Thịnh.

Ngay cả chính hần cũng không biết tại sao, Ngữ Điện là con trai anh, nhưng theo bản năng anh cảm thấy Thịnh Thịnh đứa nhỏ này có lãnh đạo mới có thể.

"Chú!" Thịnh Thịnh nhận lấy tiền, nháy nháy mắt cùng Tần Trọng Hàn tỏ ý.

"Làm sao?" Tần Trọng Hàn cúi đầu xuống.

Thịnh Thịnh nằm ở bên tai anh nói: "Chú, ta mang Ngữ Điện ăn cái gì đi, cho ngươi và ta mẹ sáng tạo cơ hội tốt mà nga, chú làm sao cảm ơn ta nha?"

"Ách! Tiểu tử thú!" Tần Trọng Hàn kinh ngạc, nhưng cũng không nhận được câu môi dưới giá: "Đi đi! Đừng chạy xa!"

Ngữ Điện tự nhiên đảm nhiệm Thịnh Thịnh kéo, hai cá tiểu tử rất nhanh biến mất ở trước mắt.

"Thịnh Thịnh nói với ngươi cái gì?" Tiêu Hà Hà rất kỳ quái hỏi anh.

"Không có sao!" tầm mắt anh ngẩn ra, khóa lại nằng mi mắt, tầm mắt có trong nháy mắt phức tạp, tiếp đó khẽ nở nụ cười.

Tiếng cười anh để cho Tiêu Hà Hà mặt đỏ lên, nghiêng đầu sang một bên không nhìn tới anh, hết sức không được tự nhiên."Uống nước không?"

Anh không biết từ nơi nào cảm ra thức uống đưa cho cô, cô sững sốt một chút, thật là có chút khát: "Cảm ơn!"

Mới vừa đưa tay đón, có người có người ám áp khô ráo bàn tay bắt được tay cô.

Tiêu Hà Hà chột cả kinh, lập tức buông tay ra, thức uống bình suốt nửa từ trong tay rơi xuống. Mà anh nhưng ngay cả chai cùng nhau cầm. Cô hốt hoảng ngừng đầu, nhưng đụng vào cặp mắt kia khiến người.

"Mới vừa rồi Thịnh Thịnh nói, hần muốn một người cha!" ANH nhìn ánh mắt cô nói.

Cô mờ mịt.

"Làm ta đàn bà như thế nào?" Anh tiếp tục mở miệng.

"Buông tay!" trong lòng cô cả kinh, có chút sợ hãi, có chút khản trương, giống như là trong lòng đáng trống vậy, bàn tay của anh nhưng nắm thật chặt tay nhỏ bé của cô.

Nhìn cô hốt hoảng thần sắc, anh đột nhiên lưu manh lại nói: "Như vậy khản trương sao? Đều là mẹ đẻ nhỏ!"

"Ngươi..." Tiêu Hà Hà không biết làm sao, anh nhưng chờ cô nói tiếp. Cô nín nửa ngày, tới như vậy một câu: "Ngươi nói láo."

Thịnh Thịnh mới sẽ không nói như vậy!

Tần Trọng Hàn cũng sốt một chút, lập tức trầm trầm cười lên, "Tức cười ngươi!"

Cô trong lòng hoảng hốt, khó hiểu có chút mất mát.

Anh buông lỏng tay, ho khan hai tiếng, thân thể vẫn chưa hoàn toàn bình phục, liền mang theo hai đứa bé chạy đến, bắt quá nhìn bọn họ chơi vui vẻ, tâm tình tựa hồ cũng đã khá nhiều.

"Ngươi có uống thuốc sao?" Tiêu Hà Hà nhẹ giọng nói, xoay mặt nhìn về nơi khác.

Ngày mùa thu ánh mặt trời rất ôn hòa, buổi chiều thời tiết cũng không tệ, không có trong mùa hè đích nóng bỏng, phơi phơi nắng cảm giác thật ấm áp.

"Không có, quên mất!" ANH căn bản không lấy thuốc, thuốc ở nhà cô để đâu! Sáng sớm lúc đi nghĩ đến cô nói lại cũng không nhận biết tâm tình có chút uất ức, nơi nào nghĩ lấy thuốc đâu. "Muốn ở nhà cô!"

"Vậy ngươi đừng quên ăn!" Cô nói xong, đột nhiên ý thức được mình tựa hồ quá quan tâm anh.

"Ách! Như vậy quan tâm ta à? Không phản đối ta đi nhà cô?" Anh a a cười ra tiếng, lập tức xít lại gần khuôn mặt dễ nhìn, thanh âm trầm thấp mập mờ: "Còn nói không nhận biết ta sao?"

Cô có chút lúng túng thanh ho khan một tiếng, nhưng cũng không dám nghiêng đầu nhìn về người bên cạnh, chỉ có thể làm bộ như uống nước, để che giấu mình khản trương.

Nào nghĩ tới mới vừa uống một hớp, liền bị bị sặc, "Ho khan một cái ho khan..."

Lúc này, càng làm cho nàng quần phải hận không được tìm cái lỗ chui xuống, dĩ nhiên, vốn là đồ bùng trên khuôn mặt nhỏ nhắn, cũng không thiếu được phủ đầy mây đỏ.

"Như vậy vô tình à!" Tần Trọng Hàn vừa nói vừa vỗ sau lưng cô. "Ngươi nhìn ngươi, cũng người lớn như vậy, còn để cho người không yên tâm, lần sau uống chậm một chút mà!"

Cô lại là hốt hoảng không giúp, kéo xuống tay anh: "Không cần..."

tay dừng lại, nhưng vẫn là vỗ sau lưng cô, nụ cười trên mặt như cũ: "Không nên khách khí..."

Nhìn dáng cô vẻ can trọng, Tần Trọng Hàn không khỏi nụ cười càng rực rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Đi nhà ngươi đi

Edit: DinhHa

Cô bùng tỉnh, mặt đỏ hơn, đẩy ra anh, trong lòng không ngừng run rẩy, nói thật nhanh: "Có thể, lấy tay anh ra!"

"Tôi giúp cô vỗ vỗ, thở thông suốt!" Anh cười. "Tôi là giúp cô, cũng không phải là muốn chiếm tiện nghi cô!"

"Anh ---" cô tròn mắt nhìn anh, tại sao anh ở công ty tàn nhẫn như vậy, hiện ở đây sao không biết xấu hổ chứ? Trong giọng nói tràn đầy thành phần hài hước, giọng điệu như vậy, căn bản không phải Tần Trọng Hàn trong tin đồn mà. "Không cần, hơi thở tôi rất tốt!"

Tiêu Hà Hà lui về phía sau một bước, né tránh anh!

"Đi xa như vậy làm chi? Tôi lại sẽ không ăn cô!" Anh khẽ cười nói.

Bởi vì cô khẩn trương cử động, trong lòng lại là ánh mắt trời rục rờ. Cái này tiểu nữ nhân, lại như vậy phòng bị anh, cô nếu biết mình chính là cái người mang mặt nạ cùng cô... không biết cô sẽ có biểu tình như thế nào.

Đến bước này, Tần Trọng Hàn đột nhiên cảm thấy thông suốt mình đùa giỡn hơi quá đáng (-.-)! Có lẽ, anh không nên mang mặt nạ ở năm năm sau xuất hiện ở trước mặt cô, hết thấy đều là dục vọng đang làm mà, anh chỉ biết là mình khát vọng tiểu nữ nhân này!

Tiêu Hà Hà đáng về bây giờ, rất là khó chịu, như vậy khẩn trương. Cực kỳ giống năm năm trước đêm hôm đó, cô sợ, đáng về bàng hoàng, bỗng nhiên,hoài niệm tốt đẹp, cái loại đó mùi vị lần đầu, hóa ra, một người phụ nữ trong sạch cho mình, có thể để cho một người đàn ông hoài niệm như vậy!

"Tôi đi xem một chút bọn nhỏ ăn ra sao!" Tiêu Hà Hà không nghĩ như vậy lúng túng nữa, mỗi lần cùng anh chung một chỗ, cô đều rất bức rức. Nói xong, cô cơ hồ là trốn rồi đi.

Phía sau là một đạo tầm mắt sắc bén, dường như muốn nhìn thấu tâm sự của cô, giống như vậy tầm mắt, khóa lại bóng người cô thật chặt, lòng Tiêu Hà Hà càng thêm run rẩy.

Ở sân chơi một buổi chiều, ăn ăn uống uống, bọn nhỏ cũng hơi mệt chút.

"Chúng ta trở về đi thôi!" Tiêu Hà Hà nhìn sắc trời một chút, thời gian không còn sớm, phải đi siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn, hôm nay là bốn người ăn cơm, cô phải chuẩn bị nhiều chút.

"Hảo nha! Có thể trở về ăn thức ăn di nấu!" Ngử Điền người đầu tiên thứ nhất hoan hô.

"Con ăn một buổi chiều!" Tần Trọng Hàn có chút im lặng.

"Nhưng là cũng không có ngon bằng di nấu nha!" Ngử Điền nói.

"Vậy chúng ta nhanh đi về đi!" Tần Trọng Hàn cảm thấy cảm giác này giống như là người một nhà!

Xe ở một siêu thị lớn dừng lại: "Mẹ, chúng ta cùng đi mua nguyên liệu nấu ăn!"

"Ừ! Chậm một chút!" Tiêu Hà Hà dặn dò.

Mới vừa xuống xe, rất nhiều người đều hâm mộ nhìn sang, nơi cửa an ninh có người không kiểm được mở miệng nói: "Tiên sinh phu nhân, hai bé sanh đôi nhà người thật là đáng yêu a!"

Tiêu Hà Hà sưng sốt một chút, lúng túng cười một tiếng, không biết nói gì.

Tần Trọng Hàn chính là nhàn nhạt cười một tiếng. "Cảm ơn!"

Hai đứa bé đẩy xe ra, Tiêu Hà Hà cùng Tần Trọng Hàn đi ở phía sau, anh đến gần cô nói thật nhỏ: "Nếu là Ngử Điền cùng Thịnh Thịnh là sanh đôi như lời nói thật là tốt!"

Cô một bên đang chuyên chú, mà trong lúc anh bất chợt cũng quay đầu, cô lập tức rơi xuống một cái vực sâu không đáy, lòng cô run lên, cô thừa nhận, mất anh, có đầy đủ mị lực hấp dẫn người.

"Nếu quả là như vậy, đó nhất định là vọng tưởng!" Tiêu Hà Hà nói xong cười lên. "Bọn họ căn bản cũng không giống như!"

"Khác trứng a! Sau này chúng ta có thể nói khác trứng sanh đôi mà! Tôi sao nhìn Ngử Điền đáng đáp cùng cô có như vậy một chút giống như chứ?" Tần Trọng Hàn nháy nháy mắt.

(Không giỏi sinh học lắm không biết ed vậy đúng không, nếu không đúng xin đừng chê cười a)

Tiêu Hà Hà nhưng ở trong nháy mắt đó cười cho qua. "Đúng vậy, giống như, rất nhiều người đều nói Thịnh Thịnh giống như tôi, có thể tôi có những nét trên gương mặt phổ biến đi!"

Anh hoàn toàn không nói! Trong lòng có chút nghi ngờ, dựa theo đạo lý nói, Ngử Điền hẳn càng giống như cô mà! Tại sao Thịnh Thịnh so với Ngử Điền càng giống hơn chứ?

Lúc này, điện thoại đột nhiên vang lên, Tần Trọng Hàn móc điện thoại ra, đối với Tiêu Hà Hà nói: "Các người đi mua trước, tôi nhận điện thoại!"

"ừ!" Tiêu Hà Hà cùng hai đứa bé đi chọn nguyên liệu nấu ăn, trong siêu thị, rất nhiều người đều hâm mộ nhìn cô, cùng với hai đứa bé bên người cô.

"Ngử Điền, con muốn ăn cái gì?" Tiêu Hà Hà vừa nhìn vừa hỏi.

"Cái gì cũng tốt, chỉ cần đi nấu!" Ngừ Diên khôn khéo trả lời.

Bên kia, Tần Trọng Hàn nghe điện thoại.

"Thiếu gia!" Kia bụng truyền tới tiếng âm

"Nói!"

"Ngài muốn kết quả điều tra được, Tiêu tiểu thư năm năm trước xác lượm một đứa bé, trong năm năm này, bên người không có ở chung bằng hữu khác phái, ghi chép rất sạch sẽ! Tiêu Thừa năm tuổi, dựa theo thời gian, cũng không khả năng là đứa trẻ Tiêu tiểu thư mình sanh!"

Tần Trọng Hàn gật đầu."Chắc chắn vậy sau này cũng không có sinh thêm đứa trẻ?"

"Đúng vậy, hết sức chắc chắn!"

"Được!" Tần Trọng Hàn gật đầu: "Đem báo cáo cận kề ngày mai đưa đến phòng làm việc tôi!"

Đề điện thoại xuống, tầm mắt anh nhìn ở khu chọn thức ăn rau củ ba người, trong mắt tràn ra vẻ tình cảm, có lẽ ngay cả chính anh cũng thật bất ngờ, hóa ra, cuộc sống bình thường như vậy, mới là mình khát vọng nhất!

Anh đuổi theo, nhìn Tiêu Hà Hà đang đang đối với một đồng đậu ngấn người.

"Mua cái này sao? Cái này đi, cái này tốt nhất!" Tần Trọng Hàn chọn một bọc tốt nhất, đắt tiền nhất!

Tiêu Hà Hà lại một lần đánh rớt tay anh."Cái này không được, chúng ta đi mua giá đặc biệt!"

Anh kinh ngạc.

"Chú, có giảm giá thức ăn ға! Chúng ta trước kia cũng mua giảm giá, người sẽ không sinh hoạt như vậy, mẹ sẽ không sinh hoạt giống người!" Thịnh Thịnh giải thích.

Tần Trọng Hàn đột nhiên trong lòng bỗng đau, cô vẫn luôn mua đồ giảm giá đặc biệt sao?

Rốt cục vẫn phải dựa theo yêu cầu Tần Trọng Hàn, mua đắt tiền nhất mới mẽ nhất, dĩ nhiên cũng là anh trả tiền, anh bá đạo chọn một đồng lớn, xong rồi lại cho các đứa trẻ mua một đồng quả vật, không để ý Tiêu Hà Hà kháng nghị trực tiếp nhét vào trong xe.

Cóp sau mở ra thời điểm, Tiêu Hà Hà đột nhiên thấy được một cá thật to hộp giấy, cái rương kia thật là lớn a! Làm sao có chút quen mặt?

Kinh ngạc từng sốt một chút.

Tần Trọng Hàn cũng đi theo nhìn sang, vừa quay đầu lại thấy Tiêu Hà Hà mặt đỏ bừng, đầu tiên là có chút kỳ quái, tiếp đó lại hiểu, liếc nhìn cái rương kia."Thật không biết ban đầu một ít người nghĩ như thế nào, ngược đãi đứa trẻ cũng không nên như vậy chứ? Để cho đứa trẻ đi bán đồ dùng người lớn!"

Cô có chút ㄟ, không biết nói gì! Nhưng là nhưng cũng không cam lòng yếu thế."Mà anh lập tức mua như vậy nhiều, cũng không phải người tốt lành gì!"

? Cặp kia ưng mẫu, sắc bén xoay qua chỗ khác nhìn chăm chăm nặt nhỏ nhắn đỏ bừng."Tôi mua cái này đó là vì cứu đứa trẻ, cũng cứu cái này người mẹ!"

"Nói đường đường chính chính, người nào không biết người phong lưu nhất!" Cô nhỏ giọng thầm thì, món ăn đặt ở trong cúp sau, nhưng là tầm mắt vẫn không khỏi liếc nhìn cái rương kia.

"Tôi nhưng là một lần cũng chưa xài qua!" Tần Trọng Hàn có chút vô tội giải thích.

"Anh cùng tôi nói cái này làm chi? Tôi lại không muốn biết!" Cô càng quẫn bách.

"Mặt làm sao đỏ như vậy..." Tần Trọng Hàn hài hước mở miệng, không chịu buông tha cô: "Bất quá nếu là cô cùng tôi cùng nhau dùng, có lẽ chúng ta có thể dùng một năm hoặc nửa năm!"

Tiêu Hà Hà đột nhiên ý thức được anh chỉ "Cùng nhau dùng" là ý gì, cúi đầu, gương mặt rất không chí khí phải đỏ lên.

"Tần Trọng Hàn!" Cô bị chọc tức gằm nhẹ.

"Tôi biết tên tôi, không cần cô nhắc nhở!" Anh vừa nói, nghiêng đầu qua, ánh mắt vừa vắn đối mặt cô, mặt thờ hờn hờn."Như thế nào? Có hứng thú sao? Nghe Thịnh Thịnh nói, cái này nhưng là năm nay kiểu mới đâu!"

Bị anh vừa nói như vậy, vốn là mặt cô đang ửng đỏ nhất thời càng càng thêm đỏ, cô bị tức đất xoay người muốn đi, nhưng anh bởi vì dựa vào cô quá gần, môi anh liền lướt qua tai cô, cô bị sợ run lên bần bật, anh nhưng sâu kín cười lên."Thật là thom!"

Tiêu Hà Hà nhất thời có chút luống cuống tay chân, lần này ngay cả bên tai cũng hồng thắm, thật nhanh chạy đến trước xe, chui vào trong xe.

"Mẹ, người sốt sao?" Thịnh Thịnh ân cần hỏi.

"Không... Không có!" Tiêu Hà Hà nói mấy tiếng, phát hiện mình mồm miệng không rõ.

"Dì, nhưng là người mặt thật là đỏ a!" Ngử Điền cũng bắt đầu lo lắng nói. "Người không thoải mái sao?"

Tần Trọng Hàn đóng cửa sau, đi tới trước xe, liền thấy hai đứa bé quan tâm hỏi thăm Tiêu Hà Hà, mà đầu cô thế nhưng cúi thật thấp, tay nhỏ bé đặt ở trên hai chân, thật chắc vặn chung một chỗ, bộ dáng kia giống như một cô vợ nhỏ xấu hổ đến cực hạn mà.

"Cha, a di giống như sốt nha! Chúng ta trước đi bệnh viện đi!" Ngử Điền rất lo lắng.

Thịnh Thịnh nhưng vào lúc này bưng tỉnh hiểu ra. "Mẹ là xấu hổ!"

"Thịnh Thịnh!" Tiêu Hà Hà gầm nhẹ một tiếng.

"Người làm sao biết?" Ngử Điền không hiểu.

"Bởi vì mẹ không dám nhìn chú mà!" Thịnh Thịnh rất độc đáo phân tích. "Cho nên ta kết luận mẹ là xấu hổ, có đúng hay không a mẹ?"

Bởi vì một câu nói hài từ nói ra, Tiêu Hà Hà quần bách, cô càng thêm vô lực, không biết nói gì, bầu không khí lập tức trở nên rất mập mờ.

Tần Trọng Hàn vô tội cười, ánh mắt đối nhau Tiêu Hà Hà đỉnh đầu, cười nói: "Cúi nữa thấp liền thấp đến chỗ ngồi đi!"

"Ai xấu hổ!" Tiêu Hà Hà chợt ngẩng đầu lên, mạnh miệng nói: "Lười để ý người, nhanh lên một chút lái xe!"

"Dạ!" Tần Trọng Hàn cho xe chạy, trầm thấp tiếng cười ở trong xe, đi đôi với bọn nhỏ đồng âm, hết thảy đều là tuyệt vời như thế.

"Uống thuốc!" Tiêu Hà Hà đem nước cùng thuốc chuẩn bị xong, đặt ở trước mặt Tần Trọng Hàn.

Anh nâng mắt lên, tầm mắt cùng Tiêu Hà Hà ở trong không khí giao nhau, bỗng nhiên đụng ra tia lửa, trong lúc nhất thời hòa với không khí. Cô quay mặt qua chỗ khác, đáng vẻ như tốt lắm?

Mà ngồi trên ghế sa lon Tần Trọng Hàn, không có uống thuốc, khoe miệng phác họa nhếch một cái độ cong, có chút hứng thú nhìn cô. Mà trong ánh mắt anh, nhưng giống vậy lóe lên không rõ một ngọn lửa.

Cảm giác được anh chưa uống thuốc, cô thúc giục. "Nhanh lên một chút uống thuốc!"

"Chú, người làm sao không uống thuốc?" Thịnh Thịnh rất kỳ quái nhìn bọn họ.

"Thịnh Thịnh, đốc thúc chú uống thuốc!" Tiêu Hà Hà nói xong câu này rồi, đi phòng bếp đi tới, đeo lên khăn choàng làm bếp, chuẩn bị làm thức ăn.

"Cha, uống thuốc!" Ngử Điền đem thuốc cầm lên, đưa tới Tần Trọng Hàn đích trong tay, mà Thịnh Thịnh thì bưng ly.

"Chú, nước!"

"Ách!" Bị hai tên tiểu quỷ nhìn chăm chăm, anh không thể làm gì khác hơn là nhận lấy đi, uống.

Thịnh Thịnh cùng Ngử Điền nhìn nhau cười một tiếng, rất có cảm giác thành tựu.

"Ngử Điền, tới ta cho người nhìn cách chú mua cho ta đồ chơi nga, để cho cha người giúp mẹ ta rửa rau!" Thịnh Thịnh an bài.

"Cha, người rửa rau!" Ngay Ngử Điền nói xong liền đi theo Thịnh Thịnh vào phòng ngủ của hắn.

"Ta rửa rau?" Có lầm hay không a?

Đứng lên, cao ngất thân thể đi tới phòng bếp.

Tiêu Hà Hà đang bận, nhà đột nhiên nhiều hai người khách để cho cô có chút không thích ứng, nhìn hai đứa bé ngây thơ hồn nhiên khuôn mặt nhỏ nhắn, cô phiền muộn thờ dài, không biết con trai của cô ra sao!

Hai ngày này, hồ ly tiên sinh không có lại gọi điện thoại, cô lòng nhưng đi theo càng thêm thấp thòm, e sợ cho hắn không để cho mình thấy con trai, Tiêu Hà Hà nhặt rau, đột nhiên cảm thấy mệt quá, mệt quá...

Một giọt nước mắt rơi ở trên rau, cô đây là thế nào? Tại sao lại khóc?

"Bọn họ để cho tôi tới giúp cô!" Tần Trọng Hàn mới vừa nói xong, ngẩng đầu một cái, thấy cô lệ tuôn, nhất thời kinh ngạc. "Cô thế nào?"

Tieu Hà Hà hoảng hốt tinh hồn, tầm mắt hoang mang cùng anh nhìn nhau, ánh mắt thâm thúy thâm sâu như mũi tên bắn thẳng đến đáy mắt cô, giống như là muốn nhìn thấu nội tâm cô. "Tại sao khóc?"

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Ai xấu hổ

Edit: DinhHa

Đối mặt ánh mắt ân cần của anh, cô vĩnh viễn yên lặng không nói, quyết cường lựa chọn không trả lời cái vấn đề này, cũng không nguyện ý người khác đi vào mình lòng.

Ánh mắt anh căng thẳng, đáy mắt thoáng qua lóe một cái không hiểu, im lặng không tiếng động, anh tựa hồ biết cái gì. "Tôi cho là cô rất kiên cường!"

Cô không hiểu ý trong lòng anh, thật nhanh xóa đi nước mắt, yên lặng không nói!

Vứt bỏ sinh mạng trọng yếu nhất trong người, cô làm sao có thể kiên cường? Cô yếu ớt, là như vậy chân thực, như vậy vô lực, mà cô nhưng không cách nào cùng bất kỳ người nói!

"Anh đi ra ngoài đi! Tôi mình có thể!" Nàng đạo.

"Tôi giúp cô!" Hần giữ vững!

"Không cần!"

"Tôi nữa không giúp cô, chỉ sợ cô khóc lợi hại hơn!" Tần Trọng Hàn cố ý nói ung dung chút, đem thức ăn cô mua lấy tới, đặt ở vòi nước rửa qua.

Tieu Hà Hà ngậm ngẫn, không ngờ tới anh thật sẽ giúp mình, mà anh là cao cao tại thượng Tần thị tổng tài a, lúc này thân hình cao lớn anh đứng ở thu hẹp trong phòng bếp, nhưng là tỏ ra phòng bếp này là như vậy chật chội.

"Là thế này phải không?" Anh qua loa tha rửa rau, cảm có chút biến hình, đều xù, cô lại không có chỉ bảo, chẳng qua là cảm thấy trong lòng bỗng nhiên thật ảm áp.

Lúc ăn cơm, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Tieu Hà Hà sửng sốt một chút, không biết lúc này ai sẽ đến, đứng lên đi mở cửa.

Đột nhiên một bó hoa tươi ở mở cửa sau đập vào mi mắt, sau đó, hoa tươi phía sau thoáng hiện ra một gương mặt tuấn tú. "Hà Hà, đưa cho cô!"

Giọng trầm thấp hạ, Tieu Hà Hà phút chốc ngưng ngẫn, cho đến chống với ánh mắt Tăng Ly dịu dàng: "Tăng đại ca, anh làm sao tới?"

Tăng Ly đem một bó hoa hồng rượu chất kín đáo đưa cho Tieu Hà Hà, có chút mệt mỏi nói: "Tôi tới ăn chùa cơm nha, làm sao, không hoan nghênh a? Gần đây tôi nhưng là mệt chết đi được, không biết Hàn đang làm cái gì, mấy ngày nay lão không có ở đây, cũng làm tôi cái thanh xương già này sắp mệt chết đi được!"

Vừa nói, anh ta liền chen lấn đi vào.

Mà trong phòng, ba người đồng thời hướng về phía cửa nhìn.

"A, Hàn! Cậu tại sao lại ở chỗ này?" Một cái run rẩy, Tăng Ly mệt mỏi trong nháy mắt biến mất hầu như không còn, trợn mắt nhìn một đôi mắt đỏ đần nhìn ngời ở bên cạnh bàn ăn đang mặt đầy u ám nhìn anh ta Tần Trọng Hàn.

Nhìn Tăng Ly bởi vì khiếp sợ mà hai mắt trợn to, nhìn thêm chút nữa Tieu Hà Hà trong tay rượu chất hoa hồng, Tần Trọng Hàn trong lòng giống như bị người đập một tảng đá lớn, buồn rầu, nhưng là nói cái gì cũng không nói ra được. Nửa ngày, anh mới chậm rãi nói: "Cậu tại sao tới nơi này?"

Nghe được câu hỏi vân đạm phong khinh Tần Trọng Hàn, Tăng Ly không khỏi nhớ tới mình bị thăm gặp gỡ, nâng lên cặp mắt mang áo não trợn mắt nhìn Tần Trọng Hàn: "Tổng tài không yêu cầu làm thêm giờ, ta đến bây giờ mới tan việc sao? Phòng ăn thức ăn chán ngắt, nghĩ đến chùa cơm!"

Oán trách hừ lạnh một tiếng, Tăng Ly lúc này mới đi tới.

"Chú Tăng, mau ngồi a! Ngồi ở gần nơi này!" Thịnh Thịnh đã chạy tới, giúp Tăng Ly kéo cái ghế.

Tăng Ly tầm mắt rơi vào hai đứa bé trên người, có chút không hiểu. "Ngữ Điện cũng ở đây à? Cái này thật giống như là gia đình ăn chung?"

"Chú Tăng khỏe!" Ngữ Điện ngoan ngoãn đứng lên, cùng Tăng Ly chào hỏi.

"Tăng đại ca, tôi đi cầm cho anh một bộ chén đĩa!" Tiêu Hà Hà đem bó hoa kia để ở một bên cái tủ đựng chén.

Tần Trọng Hàn tầm mắt không đếm xỉa tới hoa ở phía trên, cảm giác phải là hoa kia như vậy nhức mắt.

"Chú Tăng ngồi a!" Thịnh Thịnh nụ cười bằng lòng, mắt to xinh đẹp cong thành một vầng trăng sáng. "Chú Tăng, mẹ con vẫn là lần đầu tiên nhận được nam sinh tặng hoa đâu!"

Vừa nói, Thịnh Thịnh liếc nhìn Tần Trọng Hàn, ý kia rất rõ ràng, chú, người quá ngu ngốc! Cũng không biết theo đuổi con gái muốn bao nhiêu tổn!

"Ngồi đi!" Tần Trọng Hàn nhìn Tăng Ly, ánh mắt tìm tòi nghiền cứu ánh mắt ôn hòa như cũ, có thể làm cho những người bị nhìn cảm thấy sợ hãi. Đáy mắt anh như mũi nhọn, lại để cho Tăng Ly một cái nhìn ra.

Gặp qua quá nhiều tình hình như thế, cũng sớm đã chẳng lạ lùng gì, thậm chí là đã vỡ trang đầy đủ, không có cảm giác. Nhưng là ở bây giờ loại tình huống này, Tăng Ly đột nhiên nghĩ, mình hôm nay tặng hoa có phải hay không đưa không phải lúc?

"Tăng đại ca, cho!" Tiêu Hà Hà cầm chén đĩa đưa tới.

Tăng Ly lại nói: "Tôi đi rửa tay!"

Anh nhưng là không quên trước khi ăn cơm muốn rửa tay!

Hai đứa bé ngồi ở bên cạnh bàn ăn bên chờ đợi Tăng Ly, Tần Trọng Hàn nhưng rơi vào trầm tư. Anh cầm thuốc, cầm đầu hút.

"Cha, chúng ta muốn ăn cơm?"

"Đừng nha! Chú, ăn cơm không nên hút thuốc lá chứ?" Thịnh Thịnh rất quan tâm nói: "Đối với thân thể không tốt nha, chú Tăng cũng không hút thuốc lá!"

Ý kia, rõ ràng hơn, chú lại so với chú Tăng nhiều một cái thói xấu a! Tần Trọng Hàn hít một hơi, đột nhiên buồn bực, rút ra cũng không phải, không hút cũng không phải!

Khói ở giữa ngón tay mơ hồ đốt, tản ra sương mù màu trắng.

Anh đột nhiên dập tắt, chẳng qua là người rất trầm mặc ngẩng đầu nhìn một chút Tiêu Hà Hà, thần tình kia như có điều suy nghĩ, giống như là đang suy nghĩ gì. Hồi lâu sau, anh rất bình tĩnh nói: "Được! Chú không hút!"

"Chú ngoan!" Thịnh Thịnh vỗ vỗ bả vai anh.

"Mọi người cũng chờ chứ? Xin lỗi a!" Tăng Ly khoa trương cười.

Tiêu Hà Hà lại múc một chén canh đưa tới, Tăng Ly một tay nhận lấy chén cô đưa tới, nhắm một miếng, mùi thơm đậm đà trong nháy mắt đầu lưỡi còn hương thơm, kinh ngạc cùng khẩu vị có thể so với đầu bếp, nhìn Hà Hà nói: "Cô tay nghề ninh có thể so với đầu bếp."

Nghe được lời anh, Tiêu Hà Hà không nhịn được nhẹ cười ra tiếng, "Tăng đại ca, anh cũng đừng hại tôi!"

"Thật nha, nếu không tôi cũng sẽ không chạy tới chùa cơm mà! Đừng rồi Hàn, cậu không cần nói cho tôi cha con các người cũng là tới chùa cơm!"

"Chú Tăng, dì nấu thức ăn ăn ngon nha, có mùi vị của mẹ!" Ngữ Điện lời cũng đi theo nhiều hơn.

Tiêu Hà Hà nuốt nước miếng một cái, theo bản năng liếc nhìn Tần Trọng Hàn.

Tần Trọng Hàn vênh môi, không nói một lời.

"Mùi vị của mẹ?" Tăng Ly khiêu khiêu mí. "Lần đầu tiên nghe nói!"

"Chú Tăng cũng không phải là thích dì nấu thức ăn sao?" Ngữ Điện nghi ngờ mở miệng. "Vậy chú làm chi tới nha?"

"Ngữ Điện, ăn cơm!" Lúc này, một mực yên lặng không nói Tần Trọng Hàn, đột nhiên lên tiếng. Thanh âm nhẹ đến không được, nhưng là hay là để cho người nghe được trong đó kia mấy phần lạnh lùng cùng với phiến muộn.

? Tiêu Hà Hà nhưng đối với sự khác thường của anh thờ ơ, hướng Tăng Ly cười cười: "Đúng vậy, Ngữ Điện, Tăng đại ca, nhanh ăn cơm đi!"

Tiêu Hà Hà lúc nói chuyện, chợt cảm giác được kia hai đạo ánh mắt nóng bỏng, cô lại cảm giác khó chịu, toàn thân cũng đi theo lạnh lẽo vô cùng.

Thịnh Thịnh liếc nhìn Tần Trọng Hàn, lại nhìn mắt Tăng Ly, đi trong miệng nhai cơm, hai mắt thật to nhanh như chớp chuyển không ngừng. "Mẹ, sau này nhà chúng ta có thể nào nhiệt, có thể mời Tần thúc thúc cùng chú Tăng tới nhà chúng ta ăn cơm nga!"

Bé muốn nhìn một chút hai chú chú nào tốt, cái nào đối với mẹ ôn nhu, chọn ưu tú nhận.

"Đó là! Chú nhất định thường tới!" Tăng Ly mới không khách khí, cho dù người nào đó ánh mắt có thể giết người, anh ta cũng phải mạo hiểm, bởi vì mạo hiểm thường thường rất kích thích, kích thích để cho người muốn ngừng cũng không được a!

"Tùy thời hoan nghênh!" Tiêu Hà Hà cười một cái.

Tần Trọng Hàn nheo lại ưng mầu, ánh mắt nhưng là không có tiêu cự. Mà Tiêu Hà Hà mỉm cười gương mặt, nhưng giọt vào trong tâm mắt anh, là chói mắt như vậy, cô lại hướng về phía Tăng Ly cười như vậy rực rỡ, như vậy không lo nghĩ, cô cho tới bây giờ không đối với mình cười như vậy qua! Anh ăn thật vẫn có chút ăn vị đâu!

"Vậy thì tốt quá!" Thịnh Thịnh hoan hô. "Ngữ Điền, người cũng phải thường tới nga!"

"Hảo nha hảo nha!" Ngữ Điền hoàn toàn không biết giá trong sóng lớn mãnh liệt, còn đi theo ồn ào lên. "Chú Tăng, lần sau để cho cha gọi điện thoại cho chú, chúng ta cùng đi nga!"

"Hảo nha! Ngữ Điền, con nhất định phải nhắc nhở cha con, chú sợ hán quên mất!" Tăng Ly cao thâm khó lường cười lên, liếc mắt một cái Tần Trọng Hàn, nhún nhún vai. "Hàn, cậu làm sao không ăn?"

Tần Trọng Hàn hung tợn uống một hớp ninh, rữ xuống trong tròng mắt che lại ả núp ưu tư: "Người đề ý quá nhiều!"

Tiêu Hà Hà cúi đầu, mặt có chút đỏ.

Tăng Ly nụ cười có chút cứng ngắc, sau đó lại sao cũng được bừa bãi một cái: "Tôi quan tâm cậu a!"

Tần Trọng Hàn nâng lên ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm Tăng Ly, ánh mắt hoài nghi mang sắc bén nhìn về phía anh ta, chẳng lẽ anh ta thật muốn theo đuổi Tiêu Hà Hà sao?

"Hàn, người nhìn như vậy ta làm gì? Chẳng lẽ người yêu ta?" Bị Tần Trọng Hàn nhìn có chút rụt rè, Tăng Ly nhún vai, một tay nắm ở Tần Trọng Hàn bả vai, cười phá lệ mập mờ.

"Nhảm chán!" Thấp xích một tiếng, Tần Trọng Hàn một tay công hướng Tăng Ly bữa ăn dưới bàn chân, Tăng Ly rút lui một chút, tránh ra anh ta công kích, Tần Trọng Hàn giống như là cái gì đều không phát sinh, tiếp tục ăn cơm.

"Thật không nhìn ra người cả ngày vui đầu ở trong công ty, thân thủ còn tốt như vậy." Hiếm hiếm né tránh Tần Trọng Hàn công kích, Tăng Ly tức giận bừa bãi một cái, "Hàn! Người rút cuộc khi nào đi đi làm? Ta cũng sắp mệt chết đi được!"

Tần Trọng Hàn ánh mắt bén nhọn nhìn về phía một bên rất Tăng Ly thiếu đánh, cho đến hán chốt dạ trực khoát tay, mới thu hồi tầm mắt: "Giờ ăn cơm xin đừng đàm luận chuyện công!"

"Chú bị bệnh!" Thịnh Thịnh tăng thêm một câu nói.

"A? Bị bệnh?" Tăng Ly khiêu mi. "Bệnh gì?"

"Bị cảm!" Thịnh Thịnh lại nói. "Chú lần sau người bị cảm cũng tới nhà ta ở nga, mẹ ta sẽ chiếu cố người!"

"Hảo tiểu tử, không mong đợi chú khỏe nha, lần sau ta nếu là cũng bị cảm nhất định để cho mẹ người chiếu cố ta!" Tăng Ly nháy mắt, giọng lạnh lạnh.

Tiêu Hà Hà cấp vội vàng ngẩng đầu lên, chỉ thấy Tăng Ly hướng về phía cô mỉm cười: "Từng đại ca, tổng tài sőt! Cho nên..."

Cô lời vốn là vô, nhưng là Tần Trọng Hàn lại nghe giống như là đang cùng Tăng Ly giải thích vậy, anh nhìn Tiêu Hà Hà đối với Tăng Ly cười, thần thái, kia phiền muộn mau để cho người chỉ cho là mình hoa mắt.

Tăng Ly nhìn Tần Trọng Hàn mục vô biểu tình mặt, cười to lên, "Nếu như cảm mạo có thể không cần đi làm như lời, vậy ta thật kỳ vọng cảm mạo nhanh lên một chút tới đi!"

Tần Trọng Hàn nheo lại tròng mắt, sắc bén liếc mắt Tăng Ly, có chút thâm ý đất nói, "Người cũng có thể lựa chọn nằm ở trên giường ba tháng..."

Anh cố ý ngừng thanh, lại là trầm trầm nói: "Nghe nói bị thương cần động cốt ba tháng có thể không cần xuống giường!"

Bị anh đột như lên lạnh lùng hù, Tăng Ly kinh ngạc thu hồi nụ cười, nhìn về phía lại vui đầu ở trung tâm bữa ăn tới Tần Trọng Hàn, mình mới vừa chẳng lẽ lãng tại?

"Người không có nghe lắm!" Anh cho ra câu trả lời.

Tăng Ly nhú mảy, mảy kiểm anh tuấn, một đôi lấp lánh hữu thần cặp mắt đào hoa, cùng với sóng mũi cao gầy thật tuấn, thậm chí gương mặt có chút thanh tú, hai môi mảnh mỏng mà hấp dẫn."Chẳng lẽ người muốn tự mình động thủ à?"

Tiêu Hà Hà không biết hai người đang nói cái gì, làm sao càng nói càng máu tanh chứ?

"Quá lờ buồn chán, ngày mai tiếp tục làm thêm giờ!" Tần Trọng Hàn giọng cứng ngắt mở miệng, giọng lạnh như băng, tựa hồ có cái gì kiềm chế ở trong lòng.

"Dùng việc công để báo thù riêng!" Tăng Ly nhỏ giọng nói, chút nào bất kể Tần Trọng Hàn tâm tình buồn bực, ngược lại trong tâm mắt liếc một cái nghiền ngẫm."Hà Hà, thức ăn này thật ăn thật ngon!"

"Chú, cái này cũng ăn thật ngon!" Ngử Điền cuống cuống đề cử.

Giả một bữa ăn, bởi vì Tăng Ly đến, làm cho cả dùng cơm bầu không khí phá lệ quý dị.

"Hà Hà, phiền toái cho ta thêm ta một chén xương ninh!" Tăng Ly cầm chén đưa tới.

Tiêu Hà Hà cười lên, thấy mình nấu thức ăn cho người mang đến tốt khẩu vị mình cũng đi theo rất vui vẻ."Tốt! Xin chờ một chút!"

Tần Trọng Hàn nhìn thấy khóe miệng cô cười, đột nhiên cảm giác được đau nhói. Anh ngưng trọng trông mắt, thanh âm chìm mà có lực, "Ăn thật là nhiều!"

"Đúng vậy!" Tăng Ly bất kể mặt anh diêm la, tiếp tục thăm ngẫm: "Ngử Điền, mỗi một đều ăn đều tốt có đúng hay không?"

"Đúng vậy!" Ngử Điền hoàn toàn không biết cha và chú sóng lớn mãnh liệt, phụ họa nói: "Cái này ăn ngon a, cha, người hay ăn cái này mà!"

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Tự thu xếp ổn thỏa

Edit: ĐinhHa

Vừa nói, Ngử Điền tự mình gấp một miếng sườn, bỏ vào chén trong chén Tần Trọng Hàn, khuôn mặt nhỏ nhắn mong đợi nhìn anh, Tần Trọng Hàn khốc khốc trên mặt không lộ vẻ gì, nhưng vẫn là rất yên tĩnh bắt đầu ăn.

Tiêu Hà Hà cầm chén lần nữa đưa tới, Tần Trọng Hàn nhưng đứng lên."Ngử Điền, no chưa?"

Ngử Điền gật đầu một cái."Dạ!"

"Nên về nhà!" Tần Trọng Hàn trầm giọng nói.

"Nhưng là con còn phải cùng Thịnh Thịnh chơi với nhau cái đó đồ chơi..."

"Về nhà!" Ngắn gọn hai chữ, tỏ rõ giờ phút này đã không vui.

Tiêu Hà Hà cùng Tăng Ly cũng có chút bất ngờ, Tăng Ly lại là mở miệng."Hàn, người đi trước đi, đợi một hồi ta lúc trở về đem Ngử Điền cho đưa trở về!"

"Có thể không cha?" Ngử Điền có như vậy một chút mong đợi.

Tần Trọng Hàn quay đầu lại nhìn chăm chú anh, sắc bén trông mắt lóe lên ưu tư không biết tên."Cha đi trước!"

Tiêu Hà Hà vốn không lên tiếng, đứng lên qua bên kia thuốc kia, "Cái này là thuốc của anh, lần này đừng quên mang theo!"

Tầm mắt rơi vào trên mặt cô, thấy cô không nói lời nào, anh giật giật môi, muốn nói gì. Nhưng là đấu tranh hồi lâu, hay là không nói câu nào. Vốn cũng không biết nên nói cái gì cho phải, bây giờ chỉ có yên lặng.

Sau đó, anh vẫn không có lấy, mà là xoay người đi. Tầm mắt khi nhìn đến bó hoa kia một lúc, Tần Trọng Hàn trong mắt lóe lên vô hình hoa lửa, thâm thúy không đáy.

"A lô! Tổng tài, thuốc anh!" Tiêu Hà Hà nhìn một cái anh không nhận, có chút nóng nảy lại đi theo ra.

Mới vừa đi ra cửa, thì đã không thấy Tần Trọng Hàn, cô có chút nóng nảy đi bên ngoài đuổi theo.

Cửa hành lang một bên đột nhiên đưa ra cánh tay có lực, chột đem eo cô ôm, một giây kế tiếp, cô bị anh mang vào trong ngực ấm áp."Ngô..."

Cơ hồ là không có cơ hội thở dốc mà, môi anh bá đạo ngăn chặn môi của cô, một cái triền miên áp ứng hôn như vậy bá đạo rơi vào môi của cô.

Tiêu Hà Hà trong đầu một mảnh trống không, nụ hôn của anh vừa vội vừa mãnh, giống như là lửa đốt cô.

"Không cho phép ra tường!" Anh rút cuộc ở cô sợ không rõ trong nháy mắt buông lỏng cô, đầu tựa vào trên bả vai cô, ở bên tai cô lẩm bẩm mê sảng.

Tiêu Hà Hà lấy lại tinh thần, ngẩng đầu lên run sợ nhìn anh, trong bóng tối, đột nhiên nheo lại tròng mắt. Môi đỏ nhúc nhích, có chút cắn răng nghiến lợi nói: "Người rút cuộc muốn như thế nào?"

"Làm phụ nữ của tôi!" Thanh âm rất thấp rất thấp, thậm chí có chút quen thuộc, giống như là...

Tiêu Hà Hà có trong nháy mắt ảo giác, làm sao cô cảm thấy giống như là thanh âm hồ ly tiên sinh chứ? Chẳng qua là trong nháy mắt, cô đẩy anh ra, lạnh lùng nói: "Nếu như người nói chúng ta là bạn, tôi sẽ vui vẻ tiếp nhận, nhưng là người như vậy đối với tôi lần nữa xâm phạm đề cho tôi thật rất không ưa, tôi không muốn bằng hữu như vậy, không muốn lại tới dây dưa tôi! Người đề cho tôi cảm thấy rất phiền não rất chán ghét!"

"Hắn không đề cho cô chán ghét sao?" Hắn giọng có chút vị đắng.

"Tần Trọng Hàn, người rất nhàm chán! Ít nhất Tăng đại ca cho tới bây giờ sẽ không xâm phạm tôi, mà người, vĩnh viễn như vậy cấp thấp thú vị, người chính là một con dựa vào nửa người dưới còn sống loại heo!" Tiêu Hà Hà có ý áp chế mình ưu tư, nhưng là lại phát hiện mình càng ngày càng khó khổng chế. Thanh âm cô, vốn là trầm thấp, càng về sau nhưng càng ngày càng nhọn."Đây là thuốc người! Nhìn mặt mũi Ngừ Điền, tôi không muốn nói khó nghe, mời người tự thu xếp ổn thỏa!"

Cô lạnh nhạt nói xong, lau môi mình, thân thể run một cái, xoay người lại.

Trong hành lang âm thanh tắt đèn, như vậy yên lặng, bóng tối đem Tần Trọng Hàn bao phủ, trong bầu trời đêm có chút ít ánh sao, lạnh lùng ánh trắng chiếu chói lọi, đem phần nào gương mặt cuồng vọng tuấn tú đặt lên một tầng phiền muộn.

Thứ bảy, tần trạch.

Yến hội, là trước đó chưa từng có hoa lệ, bởi vì là thương giới khoáng lão đều biết tới nay là coi mất yến, Tần gia coi mất yến hội, các giới đại lão tự nhiên sẽ không bỏ qua, trên căn bản tất cả nhân vật có mặt mũi đều tới, cũng muốn đem mình con gái gả cho Tần Trọng Hàn.

Trong góc, bùng ly rượu, Tần Trọng Hàn cả người lạnh nhạt khí tức ngăn cách tất cả vốn là ngón tay nhìn sang đến gần đàn bà, thậm chí ngay cả vốn là muốn cùng Tần thị làm quen người làm ăn cũng đều thức thời lui xuống.

Đây là coi mất sao?

Thế nào cảm giác giống như là hồng môn yến a?

Bỗng nhiên tất cả mọi người tầm mắt ngẩn ra, cũng chuyển hướng cửa lững thững người tới chậm, Nhà Cung gia Cung Bô mặc âu phục màu trắng trắng, tóc mặc dù hoa râm, nhưng là anh khí không giảm.

Cung Bồi mới đến hai bên người là phu nhân và con gái Cung Luyến mà, Cung Luyến mà mặt mỉm cười kéo cha cánh tay, trên mặt là tinh xảo trang điểm, cả người màu trắng lễ phục, nhìn phá lệ xinh đẹp mẽ người. Mà phu nhân của hắn, lại là ung dung hoa quý, nhìn một nhà rất là hạnh phúc!

Tần Lăng Hàng lại là tự mình ra nghênh tiếp: "Cung lão, vẫn khỏe chứ a!"

Cung bồi mới lập tức mặt mày vui vẻ chào đón: "Tần lão, ngài hay là như vậy oai phong không giảm kia! Điềm nhi, tới, mau gọi Tần bá phụ!"

Cung Luyến mà lập tức hào phóng khéo léo lên tiếng chào hỏi: "Tần bá phụ tốt!"

"Ừ! Điềm nhi thật là càng lớn càng đẹp a!" Tần Lăng Hàng tựa hồ rất hài lòng con dâu tương lai mình, tầm mắt quét qua hội trường, tìm kiếm bóng người Tần Trọng Hàn."Ta để cho Tần Trọng Hàn, giới thiệu các người quen biết!"

Tầm mắt rơi ở trong góc, cái đó nhìn qua tựa hồ phá lệ âm u bóng người: "Người đâu, kêu thiếu gia tới!"

"Dạ!" Đã có người giúp việc đi gọi.

"Không cần, Tần bá phụ, chính ta đi nhận thức một chút Tần đại ca đi!" Cung Luyến mà ngược lại cũng không để bụng, rất biết nguyên tắc cười cười.

"Cũng tốt! Cũng tốt!" Tần Lăng Hàng còn lo lắng người giúp việc kêu không đến đâu.

Cung Luyến mà không thể nghi ngờ là hiện trường nữ nhân đẹp nhất, cô đi tới chỗ nào cũng có thể đưa tới ánh nhìn của người khác.

Đang cùng Đại sư phó thu thập chén đĩa đích Tiêu Hà Hà vừa quay người thấy trong góc, Tần Trọng Hàn cùng màu trắng lễ phục đích cô gái nói gì, nắm chén đĩa trong tay lại run một cái, đây là lần gặp mặt đầu tiên kể từ ngày đó anh ở nhà cô ăn xong bữa ăn tối sau, không biết anh cảm mạo có tốt không!

Hôm nay đi tới nơi này mới biết đây là coi mất yến hội, hóa ra là coi mất yến a! Tiêu Hà Hà cũng không thấy Ngữ Điền, không biết Ngữ Điền đi nơi nào!

"Hà Hà, chuẩn bị ra sao? Chớ bỏ sót!" Thước Kiệt tây trang giày da đi tới.

"Mề đại ca, chi tiết cũng suy xét, ta lại đi kiểm tra một lần!" Tiêu Hà Hà khẽ mỉm cười, lui xuống.

Mà lúc này, vốn là ở bên người Cung Bồi tầm mắt người đàn bà vượt qua đám người hướng nhìn bên này tới, Tiêu Hà Hà tựa hồ cũng cảm thấy tầm mắt kia, chuyển hướng bên kia, hai người tầm mắt ở giữa không trung giao nhau, Tiêu Hà Hà sững sốt một chút, nắm đĩa thức ăn xương tay trắng bệch, tiếp đó hít thở sâu, thu hồi tầm mắt, bắt đầu đi làm việc.

"Hà Hà, pha cho ta ly cà phê, ta không muốn uống rượu!" Tăng Ly không biết lúc nào cũng xuất hiện, vừa tiến đến liền tìm kiếm bóng người Tiêu Hà Hà.

"Được, tề đại ca, người cũng tới!" Tiêu Hà Hà khẽ mỉm cười.

"Đúng vậy, nơi nào có náo nhiệt nơi nào thì có ta Tăng Ly!"

"Được! Ta đi giúp anh pha!" Tiêu Hà Hà gật đầu một cái.

"Ngoan! Đi nhanh!"

Lời anh ta để cho Tiêu Hà Hà lại là cảm thấy mình bị coi thành đứa trẻ, cô có thể cảm giác được Tăng Ly đối với mình tựa như là đối với em gái nhỏ vậy, anh ta không phải cái loại người nguy hiểm, không giống Tần Trọng Hàn như vậy cả người tràn đầy khí tức cuồng ngạo, cho nên cô không sợ Tăng Ly.

Trong góc người thấy bên này nụ cười yêu chiều của tình nhân, trong phút chốc, vốn là liền âm ức mặt giờ phút này lại là che phủ sương lạnh, thậm chí hận không thể xông lên một quyền đem Tăng Ly cái này phóng đằng đàng ông cho đánh chết.

"Tề đại ca, nhìn ra anh đối với em một chút đều không quan tâm nga!" Cung Luyến mà cười híp mắt dòm Tần Trọng Hàn.

Nghe cô ta như vậy nói, Tần Trọng Hàn cả người nhất thời ngẩn ra. "Cung tiểu thư, ngỏ rất thông minh, cũng rất đẹp!"

"Cho nên chứ?"

"Cho nên người nên đi tìm một đàn ông cùng người tình đầu ý hợp!" Tần Trọng Hàn giọng rất đậm mực. "Mà không phải là làm mẹ ghê con ta!"

"Ách! Người không cảm thấy mẹ ghê là một rất có tính khiêu chiến thân phận sao?" Cung Luyến mà nâng lên vô hại một khuôn mặt nhỏ nhắn, liền nhìn Tần Trọng Hàn như vậy. "Tề đại ca, phải làm gì đây? Người ta thật giống như thích người!"

Tầm mắt Tần Trọng Hàn chẳng qua là vây quanh bóng người nào đó trong yến hội, thấy cô lại trở về bên người Tăng Ly, ánh mắt càng thêm mờ mịt, nhưng hướng về phía bên người Cung Luyến mà châm chọc cười một tiếng: "Cô quá non nớt!"

Cung Luyến khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức rất được thương, như vậy ai oán đem tầm mắt đầu hàng Tần Trọng Hàn, lại không coi thường tầm mắt anh, ánh mắt anh thật giống như một mực nhìn ở đó một thật giống như trên người cô gái nhân viên phục vụ chứ?

Sao Tần thị đích tổng tài đột nhiên đối với một người phục vụ như vậy đề ý? Cung Luyến mà có chút không hiểu, con người đen lấy chuyển một cái: "Tề đại ca, anh nói xem anh thích một người vợ như thế nào?"

Tần Trọng Hàn cuối cùng cũng không có nhìn cung yêu mà một cái, chẳng qua là nhàn nhạt nói: "Cô không thích hợp làm mẹ ghê!"

"Nga?! Bên kia vị bồi bàn tiểu thư thích hợp sao?" Nghịch ngợm hỏi, Cung Luyến thành công đem ánh mắt Tần Trọng Hàn hấp dẫn tới.

Tầm mắt rơi vào trên mặt Cung Luyến, như có điều suy nghĩ.

"Đó chính là nói, em đã đoán đúng?"

Khẽ mỉm cười, Tần Trọng Hàn đích khóe miệng gọi lên một cái nghiêng ngả.

Mà bên kia Tiêu Hà Hà tầm mắt luôn là sẽ không nhìn được hướng cái đó trong góc nhìn, cô gái kia, chính là tối nay nhân vật chính chứ? Thật là cô gái đẹp! Hy vọng Tần Trọng Hàn có thể cho Ngữ Điền tìm một mẹ ghê đối với đứa trẻ khá một chút!

Tầm mắt Tăng Ly chuyên chú nhìn cái người đứng trong góc một mực che giấu kia, nếu đối với Hà Hà cảm thấy hứng thú, tại sao còn muốn coi mất?

"Hà Hà! Cà phê uống thật tốt nha! Làm thế nào a? Anh ta thật giống như không thể rời bỏ cà phê này! Liên quan người không thể rời bỏ người của người!" Tăng Ly uống một hớp, đột nhiên ôn nhu cầm tay Tiêu Hà Hà, đem tay cô đề ở mình trên ngực mình: "Người sờ một cái, lòng anh có phải hay không nhảy rất lợi hại?"

"Tầng đại ca?" Tiêu Hà Hà kinh ngạc sững sốt một chút, không nghĩ tới Tầng Ly lại đột nhiên cầm tay cô, chợt ngừng đầu nhìn đến anh ta cặp mắt đào hoa thông minh, không có một chút tình dục, Tiêu Hà Hà nhưng cười lên: "Tầng đại ca, người lại thích nói giỡn!"

"Trời ạ, Hà Hà, lại lại bị người nhìn thấu!" Tầng Ly có chút mất mát, không thời buông tay cô ra: "Được rồi, không nói giỡn!"

Kết quả đùa giỡn này có rồi!

Bởi vì anh ta đều cảm giác được trong một góc khác một đạo mâu quang tựa hồ có thể phun ra lửa, Tần Trọng Hàn bấm ly rượu tay hung hãn nắm chặt, đáng tiếc vừa muốn đứng dậy, lại bị Cung Luyện cuốn lấy: "Tần đại ca, anh thật coi thường em nha?"

Tần Trọng Hàn ý thức được mình tựa hồ có chút thất thố, mặc dù vẫn là trước sau như một lạnh lùng kinh người khí tức, ánh mắt nhìn lướt qua kia Tiêu Hà Hà cùng Tầng Ly, anh nói không cho phép cô vượt tường, cô lại còn cười như vậy, thật là đáng ghét!

Vũ khúc vang lên.

Tiêu Hà Hà thấy Tần Trọng Hàn cùng Cung Luyện bước vào sàn nhảy, song song khỏi vũ, rất nhiều người cũng đi theo cùng nhau bước vào sàn nhảy.

Hoa lệ dưới ánh đèn, bọn họ hai người thật là rất xứng đôi, xứng đôi để cho người đời không ra tầm mắt.

Tần Trọng Hàn là một làm cho không người nào có thể coi nhẹ đàn ông, mà Cung Luyện mà lại như vậy kiêu tiểu khả nhân mà, tuần mỷ trên mặt từ đầu đến cuối treo khéo léo cười nhạt, để cho cả người cô ta giống như là sáng lên.

"Như thế nào? Xứng đôi sao?" Thước Kiết cúi chỏ đảo một chút Tầng Ly.

Hắn nheo lại trông mắt: "Mạo hợp thần ly, lòng không bình tĩnh!" (Bằng mặt không bằng lòng, tư tưởng không yên)

"Người xem rất cẩn thận?" Thước Kiết kinh ngạc.

"Đúng vậy! Ánh mắt tớ luôn luôn rất là sắc bén!"

"Lê, ta thế nào cảm giác Hàn tựa hồ cảm thấy rất hứng thú Hà Hà?" Thước Kiết có chút nghi ngờ: "Bọn họ biết rất lâu rồi sao?"

"Cái này muốn hỏi Hàn đi, gần đây hắn càng ngày càng âm dương quái khí!" Tầng Ly nhún vai một cái, "Bất quá ta ngược lại cảm thấy có chút ưu tư ngược lại là rất tốt, ít nhất so với cái này ba năm gặt gao trăm trăm bầu không khí tốt hơn nhiều!"

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mạ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Mặt nạ mỉm cười

Edit: Tiểu Mẫn.

Beta: Tiểu Mẫn. + DinhHa

Là sao?" Mễ Kiết cười nói: "Vậy còn cậu, cậu với Tiêu Hà Hà đã xảy ra chuyện gì?"

Tầng Ly đột nhiên quay đầu, mắt nhìn Mễ Kiết. "Mễ Kiết, cậu biết không? Thời gian càng lâu tôi đã phát hiện cậu có một tính chất đặc biệt, muốn tớ tặng cho cậu biệt hiệu hay không?"

"Cái gì?" Mễ Kiết nhú mày.

Tầng Ly âm thầm cười, môi mỏng phun ra ba chữ: "Tên óach thôi tha!"

"Ách!" Mễ Kiết cười to: "Tớ đây là học theo cậu, cậu cũng rất óach!"

Tiêu Hà Hà về mặt có chút mơ hồ, cô lạng lẽ lui ra ngoài.

Trường hợp này không thích hợp với cô, vĩnh viễn không thích hợp.

Một người chờ đợi ở trong góc, chỉ hy vọng yến hội này nhanh chóng kết thúc, không biết Thịnh Thịnh một mình ở nhà ra sao! À mà Ngừ Điền đâu? Ngừ Điền sao không xuất hiện? Đây không phải nhà của bọn họ sao?

"Hà Hà!" Đột nhiên có tiếng phụ nữ vang lên, Tiêu Hà Hà ngừng đầu nhìn sang.

Nhìn kỹ, người phụ nữ kia và Tiêu Hà Hà có rất nhiều điểm tương tự, đúng là người đàn bà kia, cũng chính là mẹ của Tiêu Hà Hà - Mai Xuyên Vĩnh.

"Con làm việc ở đây sao?" Mai Xuyên Vĩnh ân cần hỏi han.

Tiêu Hà Hà ngẩng đầu lên, rất lãnh đạm mà xem như người xa lạ. "Mai phu nhân, việc này dường như không liên quan đến bà?"

"Hà Hà, chúng ta là mẹ con, sao con cứ muốn lạnh nhạt như vậy?" Mai Xuyên Vĩnh nhẫn nại hỏi.

Tiêu Hà Hà nhú mày, vẻ mặt nhạt nhẽo mắt kiên nhẫn, ngẩng đầu lờ người phụ nữ bốn mươi tuổi kia, thốt tha thùy mị, không thể không cảm thán rằng dấu vết năm tháng lưu lại ở trên mặt bà thật sự quá ít! "Mong bà đừng qua tâm đến công việc của tôi!"

"Hà Hà!" Mai Xuyên Vĩnh tức giận vài phần.

"Như thế nào? Muốn đánh tôi?" Tiêu Hà Hà nói nhỏ nhẹ nhưng lại mang theo sự khinh thường. Từ ngữ thâm ý, trực tiếp đâm trúng điểm yếu của Mai Xuyên Vĩnh: "Lấy lý do gì đây?"

Mai Xuyên Vĩnh mím môi không nói một lời, tự mình đứng thẳng người.

"Di Mai?" Không khí đang căng thẳng giận đột nhiên, Cung Luyến đi ra.

Tiêu Hà Hà nhìn Mai Xuyên Vĩnh thân thể đang cứng đờ, tầm mắt của cô rơi vào mặt Mai Xuyên Vĩnh, cô tựa hồ có chút kích động, vừa quay đầu nhìn đến Cung Luyến Nhi, lập tức trên mặt nở lên nụ cười: "Điềm nhi, sao con ra sớm vậy?"

"Di Mai, vị này là... Không giới thiệu một chút sao?" Cung Luyến Nhi đối với Tiêu Hà Hà vốn đã rất thích thú, không nghĩ tới việc di Mai cũng biết cô.

Tiêu Hà Hà muốn rời khỏi, lại nghe Mai Xuyên Vĩnh nói: "Điềm Nhi, di... Mới quen cô ấy này... Nên... Không biết tên!"

Mai Xuyên Vĩnh nói xong câu đó đột nhiên cúi đầu, chột dạ không dám nhìn Tiêu Hà Hà.

Tiêu Hà Hà lạnh lùng cười. Thực ra là vô cùng bình tĩnh, lòng của cô ngay giờ phút này rất bình tĩnh. "Đúng, tôi chỉ là nhân viên phục vụ ở nơi này, có cần gì thì cứ nói!"

Nói xong những lời này, cô liền đi.

"Chờ một chút!" Cung Luyến Nhi đột nhiên hô một tiếng.

"Cô còn có việc gì?" Tiêu Hà Hà mặt vô cảm, trong lòng không biết là đang có cảm giác gì.

"Có thể biết tên của cô không?" Cung Luyến Nhi cười cười, đôi mắt to lóe sáng đầy thiện cảm.

"Ách! Tôi chỉ là một phục vụ, cô có cần gì chỉ cần gọi một tiếng là được!" Nói xong câu đó, cô không lưu luyến gì liền xoay người rời khỏi. Trên mặt Mai Xuyên Vĩnh hiện lên vẻ xấu hổ.

"Di Mai?" Cung Luyến Nhi nheo đôi mắt, ánh mắt như là lưỡi dao sắc bén rơi trên mặt Mai Xuyên Vĩnh, nhưng giọng nói lại thấp vài phần, lộ ra một tia quan tâm, "Mau trở về đi thôi, ba ba đang tìm di!"

"A...! Di lập tức trở về!" Mai Xuyên Vĩnh lập tức về tới đại sảnh, phát hiện Cung Bồi Tân ánh mắt đã rất không tốt rồi. "Lão gia, mọi người thảo luận xong rồi?"

"Đi đâu?" Cung Bồi Tân mang theo một ngữ khí tức giận.

"A...! Không, ra ngoài hít thở không khí, tôi nghĩ mọi người sẽ thảo luận rất lâu!" Mai Xuyên Vĩnh nói xong liền cúi đầu như một người hèn nhát.

"Ừ, không có việc gì thì đừng đi lung tung!" Ngữ khí của Cung Bồi Tân dịu đi một chút.

Tiêu Hà Hà nhìn sang từ rất xa, mẹ của cô ở cùng người đàn ông lạ lại nói với người khác rằng cô chỉ là người mới quen, thật sự là buồn cười.

Bất quá cũng được, cô vốn cũng không muốn gặp bà ta trong bất kỳ trường hợp nào, đối diện không nhận thức thì đã sớm biết kết cục.

"Hà Hà? Làm sao vậy? Sao sắc mặt trắng xanh như vậy?" Tăng Ly ân cần hỏi han.

Tiêu Hà Hà nhìn Tăng Ly trước mặt, khuôn mặt trắng xanh nhỏ nhắn lộ ra nụ cười lạnh nhạt, nhạt đến nhìn không ra, "Không có việc gì, Tăng đại ca, tôi rất khỏe..." Cô ngừng một chút, khóe miệng khẽ nhếch, "Thật sự không có gì..."

"Thật sự không có chuyện gì sao?" Tăng Ly có chút lo lắng, tầm mắt quan sát xung quanh, cũng không thấy bóng dáng Tần Trọng Hàn.

"Tăng đại ca, tôi ra ngoài một chút!" Tiêu Hà Hà nhớ lúc gặp cả hai Cung Luyến Nhi và Mai Xuyên Vĩnh, cô đột nhiên cảm thấy không gian đại sảnh thật

nhỏ bé đến khó thờ, cô vẫn nên ra ngoài hóng mát là tốt nhất!

Tầng Ly nhìn bóng lưng của cô khi cô xoay người liền mở miệng kêu, "Hà Hà!"

Tiêu Hà Hà dừng bước lại, quay đầu. "Hà?"

Dưới ánh đèn, Tầng Ly anh tuấn như ánh mặt trời vô cùng ấm áp vậy. Cô đứng yên chờ đợi, sau một lúc lâu thấy anh ta không nói lời nào, ánh mắt dường như có chút phức tạp, cô mở miệng: "Tầng đại ca, tôi thật sự không có chuyện gì!"

"Có một số việc không nên giấu ở trong lòng, có tâm sự thì nói, tôi sẽ làm người nghe, đảm bảo sẽ không kể lại với ai!"

Tiêu Hà Hà tim thót lại, nguyên nhân gì khiến cô dễ dàng bị người khác nhìn thấu như vậy, mỉm cười lắc đầu, sắc mặt vẫn như cũ trắng xanh. "Cảm ơn Tầng đại ca!"

Không muốn để lộ sự yếu đuối của mình, Tiêu Hà Hà cố mỉm cười, lần thứ hai đi tới hoa viên bên ngoài nhà họ Tần.

Lúc này, liền nghe tiếng kêu hô: "Thiếu gia!"

Dường như là đồng thời, Tiêu Hà Hà quay đầu, từ một hướng khác có một bóng dáng cao lớn mang khí thế bức người đi tới, Tiêu Hà Hà hơi sững sờ, xoay người đi vào trong nhà.

Lại không nghĩ rằng anh đi bước nhanh đến kéo lấy cổ tay cô, lôi cô ra sau biệt thự. Anh dùng lực lớn vô cùng, cô căn bản là không tránh thoát được.

"Này! Buông ra!" Tiêu Hà Hà hét lên.

Những người giúp việc đều hoang mang, cho tới bây giờ chưa thấy thiếu gia thô lỗ quá như vậy, người phụ nữ này là ai? Đêm nay nhân vật chính không phải Cung tiểu thư sao? Như thế nào lại đổi thành một nhân viên phục vụ?

Tiêu Hà Hà không biết mình bị anh dẫn tới nơi nào, hình như là một chỗ ngôi nhà yên tĩnh, nơi này nhìn không có tiếng động lớn ồn ào, nhưng mà lờ mờ còn có thể nghe được một chút âm hưởng.

Ngay sau đó, cô bị anh áp sát đến vách tường, sau đó anh bá đạo hôn xuống, ác như vậy, như đoạt đi tất cả hô hấp của cô.

Cô chỉ cảm thấy trước mắt là ánh đèn sáng lấp lóe, Anh sao có thể lại hôn cô? Cô như thế nào lại cảm thấy giờ phút này mình như là đang biểu diễn trên sân khấu?

Vì sao cô lại luôn gặp thảm cảnh như vậy?

Thân thiết ắt sẽ gặp, anh mới vừa cùng nhân vật chính nhảy hoàn múa, giờ lại chạy tới chọc phá cô, dựa vào cái gì mà làm như vậy? Đêm nay cô đến thì gặp phải Mai An Xuyên, tâm tình của cô đang vốn rất tệ lại bị anh quấy rầy, cô trong lúc này cảm thấy tuyệt vọng, rất khổ sở.

Cô liền dùng sức đá anh, đấm anh. "Buông ra! Mau buông, cái người điên này!"

Tiêu Hà Hà rống lên, cảm giác lồng ngực của mình càng thêm buồn bực rồi.

Anh cúi đầu nhìn cô, mang ánh mắt phức tạp trên mặt lại không biểu tình.

Cô hơi hơi cau mày lại, nhìn người đàn ông trước mặt không biết anh đang suy nghĩ gì. Con người của anh khó nhìn thấu như vậy, anh tới cùng là muốn làm gì?

"Tần Trọng Hàn, rốt cuộc muốn như thế nào? Anh rốt cuộc muốn như thế nào?" Cô lần thứ hai rống lên. "Anh vì cái gì luôn luôn khinh thường tôi? Tôi không phải thứ phụ nữ như anh nghĩ, anh vì cái gì luôn luôn quấy rầy tôi? Tôi ghét anh, chán ghét anh!"

Tần Trọng Hàn nghe được lời của cô, bỗng nhiên trong lúc đó có cảm giác sợ, trong lòng bị cái gì đó níu chặt, anh cảm thấy có chút đau lòng. "Làm người yêu của tôi đi!"

Vẫn lại là câu nói kia!

Cô lại cười nhạo, khoe miệng tràn đầy tự giễu. "Tần Trọng Hàn, anh nói cái gì? Làm người yêu của anh?"

Đây là lần đầu tiên cô chính nhìn thẳng vào vấn đề như vậy. Có thứ gì đó lập tức tiến vào trong lòng cô.

"Ừ!" Anh khẳng định.

"Vậy anh đồng ý muốn một cái tuần trước lại vẫn cùng nam nhân khác làm tình nữ nhân sao? Ngươi đồng ý có muốn không? Ngươi đồng ý muốn một nữ nhân còn có cái khác hài tử, tôi là nói trừ bỏ Thịnh Thịnh chỉ ngoại tôi còn có khác hài tử! Ngươi còn dám có muốn không? Tuần trước ta còn cùng ba ba hài tử cùng một chỗ, ngươi còn cần không?"

Tâm tình của cô có chút không khống chế được, trên mặt biểu tình là mắt mát a, thống khổ, tuyệt vọng. "Tần Trọng Hàn, tôi cho anh biết! Ta thậm chí không bằng một người kỹ nữ, ta so với tiểu thư còn không có tôn nghiêm! Tôi không nghĩ tới trêu chọc bất kỳ nam nhân nào, tôi chỉ muốn quả thật an tĩnh chút, mời ngươi, cầu ngươi, không cần tái trêu chọc ta có được hay không? Ngươi nói cho tôi biết, rốt cuộc muốn như thế nào ngươi mới bằng lòng buông tha ta?"

Hắn vì cái gì lão là cái dạng này? Cô thật sự không thể trêu vào hắn! Cô chỉ nghĩ kỹ hảo quá ngày bình thường, cô tình nguyện cho tới bây giờ không nhận thức qua anh!

Tần Trọng Hàn bỗng nhiên nheo lại đôi mắt, mờ mịt lui về phía sau một bước, về mặt cô như vậy, để cho anh cảm giác rất xin lỗi nàng, nàng như vậy tự giễu, như vậy nhìn thấp chính mình, để cho anh áy náy nhiễm lên khuôn mặt tuần tử, anh không nghĩ tới, trong lòng cô bóng mờ nặng như vậy, nặng như vậy, anh đột nhiên cực kỳ sợ hãi cô biết chân tướng sau sẽ như thế nào thống khổ! Anh làm như thế nào nói cho cô biết?

Anh đột nhiên kéo cô, hai tay bắt được ngực ở mặt nàng, đem người của cô kéo, bắt buộc cô đối diện mặt mình: "Hà Hà, thực xin lỗi!"

Cô ngăn ra, cực kỳ bi ai trên mặt tràn đầy nước mắt, nhìn tiến vào cái kia song tựa hồ ngưng tụ đồng dạng thống khổ hai tròng mắt, "Tôi không cần của ngươi giải thích, xin ngươi không nên tái trêu chọc ta có được hay không? Tôi mệt chết đi, mệt chết đi! Thật sự mệt chết đi!"

Không biết là bởi vì anh, lại vẫn là vì Mai Thiên Vĩnh, hay hoặc giả là bởi vì hài tử, cô đột nhiên cảm thấy được, chính mình giờ phút này muốn chết đều từ không dậy nổi! Muốn khóc đều tìm không thấy góc.

"Thực xin lỗi!" ANh trừ bỏ nói xin lỗi, tựa hồ không biết nói cái gì nữa rồi!

"Không cần tái khi nhục tôi có thể chứ?" Thanh âm của cô có chút ủy khuất.

"Hảo!" ANh miệng đầy đáp ứng.

"Ngươi thật sự cực kỳ chán ghét ta sao?" Hắn chăm chú nhìn nàng, ni non hỏi, cặp kia thâm thúy trong đôi mắt lại càng lóe ra lên vô số gọn sóng. Phảng phất muốn cắn nuốt cô một dạng, nhưng là lại vẫn bảo lưu lấy một ít phân lý tính.

Cô lắc đầu. "Tôi không phải chán ghét anh, tôi chỉ là chán ghét bản thân tôi! Tôi cực kỳ bản, thật sự, rồi xa ta! Đừng cho như vậy dơ bẩn ta hủy đi sạch sẽ ngươi!?"

ANh ngăn người, giọng mũi có chút nghẹn ngào, ở trên trán nàng in xuống một cái hôn, cực kì thuần khiết. "Nha đầu ngọc, ngươi không bản, không ai có thể khinh thường ngươi!"

Lòng của cô vừa động, cái hôn này như là búa tạ một dạng nện ở trong lòng cô, nặng như vậy, phức tạp như vậy, cóo6 bàng hoàng nhìn của anh, trong mắt hắn có thương tiếc, cô nhất thời cực kỳ mờ mịt.

"Ngươi không hiểu!" Cô cúi đầu, một giọt nước mắt tiếp xuống, hắn nắm giữ ở lòng bàn tay, như thế nóng như thế nóng nước mắt.

"Ta hiểu!" Anh cố chấp mở miệng.

Nhưng là cô lại mạnh đẩy anh ra, cũng như chạy trốn ly khai.

Thẳng đến trong nhà chỉ còn lại có anh, Tần Trọng Hàn mang trên mặt không hiểu phiền muộn, cũng không biết đạo như thế nào đi xuống. "Thực xin lỗi..."

Rất nhanh chạy trước, Tiêu Hà Hà lập tức đánh lên một người, mạnh ngẩng đầu, nước mắt trong mơ hồ, nàng lấy mu bàn tay xóa đi nước mắt, lập tức thấy rõ ràng là Mao Chi Ngôn.

"Là ngươi? Mao tiên sinh?"

Mao Chi Ngôn cũng thật bất ngờ, như thế nào ở nơi nào đều có thể gặp được Tiêu Hà Hà nha?"Ách! Là ngươi a!"

"Ngươi tại sao lại ở chỗ này?" Tiêu Hà Hà có chút ngoài ý muốn, lần trước ở Tần thị, lần này ở Tần Trạch, như thế nào hắn cùng nhà họ Tần có quan hệ sao?"Mao tiên sinh, ngươi nói cho ta biết, con ta ở nơi nào có thể chứ? Ngươi nhất định biết người kia đang ở nơi nào đúng hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mạ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Ta dơ bẩn

Edit: Tiểu Mẫn.

Beta: Tiểu Mẫn. + DinhHa

Mao Chi Ngôn trong lòng cả kinh, mà Tần Trọng Hàn lúc này vừa vặn đi ra, ngẩng đầu nhìn đến Tiêu Hà Hà cùng Mao Chi Ngôn đứng ở phía sau trạch chủ ốc phía trước.

Mao Chi Ngôn tầm mắt cầu cứu quét tới.

Tần Trọng Hàn hơi hơi lắc đầu. Mao Chi Ngôn thở dài. "Tiêu tiểu thư, kỳ thật ta cái gì cũng không biết, ta ngay cả người kia bộ dáng gì nữa đều chưa thấy qua, cho nên ta căn bản vô pháp nói cho người biết!"

"Người cũng chưa từng thấy qua hắn sao?" Cô cảm thấy được thiện lương của bản thân giống cũng bị vết sạch một dạng, thì thảo nói nhỏ, nước mắt nhịn không được nhỏ giọt rơi xuống.

Mao Chi Ngôn không đành lòng, Tần Trọng Hàn lại đã đi tới. "Xin chào! Mao tiên sinh!"

Nhìn đến bọn hắn chào hỏi, Tiêu Hà Hà lung tung lau nước mắt, nhưng là nước mắt lau vừa vội nhanh chóng xuất hiện, đúng là như thế nào xoa xát đều xoa xát không sạch sẽ rồi.

Tần Trọng Hàn đi qua cúi đầu xem cô, đưa tới một tấm khăn. "Người không sao chứ?"

Tiêu Hà Hà không tiếp, chỉ là lấy mu bàn tay xóa đi nước mắt, đột nhiên cô sợ run lên, lớn tiếng hỏi: "Các người nhận thức?"

Tần Trọng Hàn con người căng thẳng, lập tức nhặt nhẻo gật đầu, "Vâng, ta cùng Mao tiên sinh còn sống ý sinh lui tới!"

"Hắn không phải Tần thị quản lý sao?" Tiêu Hà Hà nhớ rõ lần trước gặp qua hắn.

"Không phải! Ta không phải Tần thị quản lý, ta cùng Tần tổng tài vừa vặn còn sống ý lui tới!" Mao Chi Ngôn lập tức giải thích nói.

Tiêu Hà Hà tuy nhiên cực kỳ hồ nghi, nhưng là cũng không biết hỏi lại cái gì, cô có chút mất mát, xoay người đi tới trước đi.

Đợi cho cô đi xa, Mao Chi Ngôn có chút bận tâm hỏi: "Tổng giám đốc, như vậy thật sự được không?"

"Đâm lao phải theo lao rồi!" Tần Trọng Hàn thở dài. "Người tạm thời không cần lại hiện ra công ty cùng nơi này!"

"Hảo!" Mao Chi Ngôn có chút ngoài ý muốn: "Ta đây đi Áo Địch Lợi đi công tác đi, khi nào thì có thể trở về, người cho cú điện thoại!"

"Ủy khuất người!" Tần Trọng Hàn vỗ vỗ bờ vai của hắn.

"Hà Hà, người làm sao vậy?" Mai Thiên Vịnh đã gặp cô khóc đi tới đại sảnh, trong lúc này có chút bận tâm.

Tiêu Hà Hà mạnh ngẩng đầu nhìn đến bà ta, mạnh ngăn ra, đột nhiên xóa đi nước mắt, cô sẽ không để cho Mai Thiên vịnh nhìn đến nước mắt mình, đậm mặc đi vào bên trong.

"Hà Hà!" Mai Thiên vịnh đột nhiên giữ chặt tay cô. "Người làm sao vậy?"

Cô giận dỗi bỏ ra tay bà ta. "Người làm chi? Ta nhận thức người sao? Người là ai?"

"Hà Hà!" Mai Thiên Vịnh ánh mắt có chút phức tạp. "Ta biết vừa rồi... Vừa rồi ta không nên nói như vậy..."

"Vị này thái thái, người đi quá người cao quý chính là sinh hoạt đi, ta không biết người!" Tiêu Hà Hà liền đi.

Nhưng là Mai Thiên Vịnh lại giữ chặt cô. "Hà hà, người tới cùng vì cái gì khóc a? Ai khi dễ người?"

Bà ta dựa vào cái gì tới quan tâm chính mình, bà ta không biết mình, bà ta không phải nói không biết sao? Như thế hiện tại hắn đây là ý gì? Nàng lại lấy cái gì lập trường tới quan tâm cô?

"Không cần kéo ta! Buông ra!" Cô lạnh giọng.

"Hà Hà, người không nếu như vậy, bị người nghe được!" Mai Thiên Vịnh có chút bận tâm mắt nhìn bốn phía, không tòi là buổi tối, có rất ít người ở đại sảnh cửa, chỉ là lấy cái bảo tiêu bộ dáng người, Mai Thiên Vịnh biết những người đó bình thường sẽ không lắm miệng.

"Tôi không sợ! Tôi cái gì còn không sợ! Người buông ra! Tôi nhận thức người sao? Tôi nên nhận thức người sao?" Cô chỉ là cảm giác rất đau xót! "Nếu tôi nhớ không lầm mà nói, chúng ta giống như mới vừa mới quen đi?"

"Hà Hà!" Mai Thiên Vĩnh cấp kêu hô, giọng nói rất thấp. "Chúng ta nói chuyện được không? Hào hào nói chuyện?"

"Buông tay!"

Mai Thiên Vĩnh trong mắt xen lẫn theo phức tạp cảm xúc. "Hà Hà, ta có của ta khó xử chỗ, ta thật không phải là cố ý nếu như vậy! Người nghe ta giải thích được không?"

Cô cười nhạo: "Tôi không muốn biết!"

Cô chỉ là đột nhiên cảm thấy được, chính mình bị bức phải vô pháp thở dốc. Vận mệnh vì sao như thế bất công?

Mai Thiên Vĩnh nắm chặt tay cô, cực kỳ vội vàng nói: "Hà

Hà, ba người hán..."

"Buông tay!" Tiêu Hà Hà thân thể mạnh cứng ngắc, ra sức tách ra tay bà ta, Tần Trọng Hàn lúc này vừa vặn đi tới, rất xa đã gặp cô cùng Cung phu nhân do dự, trong lúc này có chút khó hiểu.

"Làm sao vậy?" Tần Trọng Hàn đi nhanh tới.

Mai Thiên Vĩnh vừa nhìn thấy Tần Trọng Hàn, lập tức buông lỏng tay ra, có chút sợ hãi.

Tiêu Hà Hà chưa có quay đầu lại, thân thể cứng đờ, đứng thẳng lên lưng, hướng trong đại sảnh đi đến.

"Cung phu nhân nhận thức cô ấy?" Tần Trọng Hàn tầm mắt rơi vào Mai Thiên Vĩnh trên mặt, chỉ cảm thấy này gương mặt đất tiền mặt có như thế một tia quen thuộc.

Nghe được như vậy hỏi, Mai Thiên Vĩnh có chút xấu hổ, cuống quýt nói: "Không, không biết!"

Rõ ràng là đang nói dối!

Cung phu nhân làm sao sẽ nhận thức Tiêu Hà Hà? Tần Trọng Hàn có chút khó hiểu, mà Cung phu nhân vì sao rõ ràng nhận thức vừa muốn nói dối đây? Tầm mắt của anh khóa lại kia lau xuống bóng lưng rồi đi, tái ngắm nhìn Mai Thiên Vĩnh, có vẻ đắm chìm.

"Tần tiên sinh, nhà ta Diêm Nhi chính đang tìm người a!" Mai Thiên Vĩnh rất nhanh chỉnh lý tâm tình của mình, thay khéo nụ cười. "Tần tiên sinh đối với ta nhà Diêm Nhi ấn tượng như thế nào?"

Tần Trọng Hàn chỉ là dương lên khóe môi, gọi lên quét xuống ánh sáng màu. "Cung tiểu thư cực kỳ hoạt bát!"

Hai người nói xong đi vào đại sảnh, Tần Đới Hàng chính đang tìm người tìm hán a!

"Ba! Chuyện gì?" Tần Trọng Hàn cầm một chén rượu đi tới, Cung Bồi Tân cùng Cung Luyện ngồi ở không phải chỗ rất xa đang nói chuyện, toàn trường các lão nhân đều nhìn thấy bên này, tựa hồ có chút bận tâm hai nhà thật sự đàm hỏi rồi.

Tần Trọng Hàn sau khi ngồi xuống, tầm mắt đảo qua toàn trường, rơi ở bên kia bóng dáng cùng Tăng Ly, Mễ Kiệt đứng chung một chỗ nhỏ bé và yếu ớt. Nhìn đến Tăng Ly tựa hồ cầm khăn tay sẽ giúp cô lau nước mắt, Tần Trọng Hàn nồng đậm tóc, kia một đôi tròng mắt lóe sáng hàn quang, chỉ là trong nháy mắt lan tràn lên một tia như có như không được đau đớn.

"Người cảm thấy được Cung tiểu thư như thế nào?" Tần Lăng Hàn thấp giọng hỏi.

Vừa rồi hán đã cùng Cung Bồi Tân nói chuyện, đối phương cũng có ý đàm hỏi, không cần hán có một cái hài tử.

Tần Trọng Hàn triều phụ thân cười lạnh dưới, "Ba, điều đó không có khả năng!"

"Vì cái gì? Ta nhìn thấy người cùng Cung tiểu thư đàm không sai a!"

"Ta có cùng nàng đàm sao?" Tần Trọng Hàn nhú mày. Thanh âm của hán, lạnh lùng truyền đến, như vậy tự phụ lạnh lùng, để cho Tần Đới Hàng mặt đi theo trầm xuống.

"Người tới cùng nhìn tới nàng chưa?"

"Không có!" Tần Trọng Hàn lạnh lùng trở lại. "Ta sẽ dẫn Ngữ Diên thân sinh mẹ trở về, không cần tái bức ta thân cận!"

"Ngữ Diên mẹ?" Tần Lăng Hàng kinh ngạc, giọng nói nâng lên sau lại sợ người khác nghe được, lập tức mắt nhìn bốn phía, hạ giọng nói: "Không được!"

"Người còn muốn ngăn cản?" Tần Trọng Hàn nắm chén rượu xương tay tiết trở nên trắng.

"Ta không thể để cho một cái làm đại lý phụ nữ có thai nữ nhân làm nhà họ Tàn nữ chủ nhân! Trên người nàng cái này chỗ bản vĩnh viễn rửa không sạch!" Tàn Cung Bồi Tàn thật là truyền thống người, căn bản vô pháp tiếp thu loại chuyện này. "Người có thể cùng nàng liên hệ, bao dưỡng cũng được như thế nào cũng được, nhưng là nhà họ Tàn nữ chủ nhân, tuyệt đối không thể có bất kỳ tỳ vết nào!"

"Vậy người đi tìm thiên sứ đi!" Tàn Trọng Hàn cười lạnh một tiếng, đứng lên, không thèm nói nhiều nữa câu, anh giờ phút này chỉ cảm thấy cực kỳ vô lực.

"Người thật sự là tức chết ta!" Tàn đòi hàng sắc mặt cực kì khó coi, đứng lên, khí vội vàng bỏ đi.

Cung Luyện lúc này đột nhiên đã đi tới, "Tàn đại ca, vừa rồi người đi nơi nào rồi hả? Nhân gia nơi nơi tìm người tìm không thấy a!"

Tàn Trọng Hàn tầm mắt rơi vào trên mặt nguyệt trang, mỉm cười. "Người, không cần miễn cưỡng chính mình!"

"Tàn đại ca, người có ý tứ gì thôi?" Cung mền nhi sừng sốt, già bộ khó hiểu.

"Trong lòng người rõ ràng! Ngoài cửa lớn những ký giả kia là người tìm đến đi?" Tàn Trọng Hàn đặt chén rượu xuống, khóe miệng ra quét xuống độ cung, cùng hấn ngoạn chơi, cô ta lại vẫn quá non rồi!

CungLuyện biểu tình cứng đờ, "Tàn đại ca, cái gì phóng viên a, ta không biết a!"

Tàn Trọng Hàn từ từ ngẩng đầu, sâu thẳm ánh mắt chống lại cung mền nhi kia hơi né tránh hai tròng mắt: "Bất thiện ở tại nói dối sẽ không cần nói dối!"

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Biến mất không thấy gì nữa

Edit: Tiểu Mãn.

Beta: Tiểu Mãn. + DinhHa

Những ngày tiếp theo, Tiêu Hà Hà những ngày sau này thật yên tĩnh, Tàn Trọng Hàn không tái quấy rầy cô, ngày ấy tương thân yến sẽ đi qua một tuần, những ngày cùng cô bắt đầu khôi phục lại bình tĩnh, Tàn Trọng Hàn cùng Tăng Ly đều biến mất không thấy.

Thịnh Thịnh hiện tại đã đi vào tiểu học, Tiêu Hà Hà lo lắng hấn theo không kịp công khóa, nhưng là tiểu tử kia lại tựa hồ như đặc biệt thoải mái, nhập hiệu sau, một tuần liền đón lấy, Tiêu Hà Hà thời gian lập tức không rảnh, lại có chút không thích ứng.

Chủ nhật, là ngày mẫu từ đoàn tụ.

Thịnh Thịnh từ ngày đó đã khóc sau lại cũng không dẫn ra chuyện kia, tuy nhiên không đề cập tới, nhưng là Tiêu Hà Hà vẫn lại là cảm giác hấn thay đổi, so với tiền trở nên trầm mặc rất nhiều.

Cực kỳ đau lòng nhĩ tử, nhưng là thương tổn đã tạo thành, cô cũng chỉ có thể gấp bội đi quan ái hấn, hi vọng chậm rãi vuốt lên trong lòng hấn bị thương.

"Mẹ, Ngử Điền vì cái gì không đến nhà của thằng ta chơi?" Ở nấu cơm thời gian, Thịnh Thịnh nhịn không được hỏi.

Tiêu Hà Hà thân thể cứng đờ, nhớ lại có thể là lời của cô đối Tàn Trọng Hàn nổi lên tác dụng, anh không biết trở lại quấy rầy cô đi. "Không biết a!"

"Thật sự rất kỳ quái!" Thịnh Thịnh nhú mày, "Ta đi trước làm bài tập rồi!"

"Uh'm! Mẹ rất nhanh liền nấu xong cơm!" Tiêu Hà Hà hỏi đầu mắt nhìn nhĩ tử, trong đầu nhớ lại Tàn Trọng Hàn, anh thật sự không biết mang Ngử Điền đến đây đi?

Rất nhanh viết xong bài tập, Thịnh Thịnh mở ra computer, tọa ở trước máy tính, lần trước hấn cùng Ngử Điền trao đổi dãy số, ước định về sau trên mạng nói chuyện phiếm.

"Ngử Điền, có ở đây không?"

Không bao lâu, đầu kia truyền đến tin tức. "zai!"

Ngử Điền còn sẽ không đánh chữ Hán, chỉ có thể dụng Hán ngữ ghép vần nói chuyện. Hấn không có Thịnh Thịnh biết chữ nhiều, rất nhiều chữ nhận ra sao, lại còn sẽ không đánh, bất quá Thịnh Thịnh cũng xem hiểu lời của hấn.

"Cha người mà ở nhà sao?" Thịnh Thịnh muốn hỏi nhất chính là cái này, bởi vì hần giống như thật lâu không thấy được thúc thúc rồi.

"chengcheng, wo hao xiang qu ni jia wan o!"

"Click lẫn vào ta giọng nói nói chuyện phiếm đi, người có ghép vắn quá mệt mỏi người chen đây!" Thịnh Thịnh đã phát động video clip mời.

Không bao lâu, đầu kia lộ ra Ngử Điền khuôn mặt nhỏ nhắn, hai đứa hài tử quen biết chen đây.

"Uy! Ngử Điền, có thể nghe được đi?"

"Thịnh Thịnh!" Ngử Điền cực kỳ thẹn thùng, tọa ở trước máy tính, trên lỗ tai bộ một cái đại tai nghe. "Người nói cha ta mà thật sự thích người mẹ sao?"

"Người không có hỏi hần sao?"

"Không có!" Ngử Điền lắc đầu, "Phụ thân mà gần đây sắc mặt hảo thối tha, ông nội đều không cho hần về nhà!"

"Vì cái gì?"

"Không biết a..., ông nội chưa nói!"

"Kia gia gia của người cũng quá dữ tợn! Cư nhiên không để cho con của mình về nhà!"

"Là nha! Ta cũng được sợ ông nội của ta!" Ngử Điền nói xong vụng trộm mắt nhìn ngoài cửa. "Hừ, không nên bị hần nghe được!"

"Trách! Người nói gia gia của người nói bậy!"

"Người không nên nói lung tung a..., ông nội sẽ tức giận, ta không nghĩ muốn ông nội sinh khí!" Ngử Điền thật biết điều xảo nói.

"Uh'm! Cha người mà nếu là về nhà mà nói, người đừng quên muốn hần mang người tới nhà của ta a!" Thịnh Thịnh nhăn chau phiền chuyển, "Đúng rồi, mẹ ta cũng rất nhớ người a...!"

"Có thật không? A di thật sự nhớ ta không?" Ngử Điền lập tức hưng phấn lên, tuy nhiên vẫn còn rất thẹn thùng, nhưng là đã rõ ràng sống động rất nhiều. "Ta cũng được nghĩ muốn a di."

"Vậy thì gọi người phụ thân mảnh đất người tới nha, mẹ ta ở nấu cơm a...!" Thịnh Thịnh tiếp tục dụ hoặc lấy.

"Nhưng là phụ thân mới tốt giống một chết đi, nha! Ta nghe được phụ thân mà trở lại! Ta đi xem, để cho tái tán gẫu nha!" Ngử Điền bộp được đóng đôi thoại khung.

Thịnh Thịnh đắc ý khôi lai, uh'm, đã sớm nhìn ra được thúc thúc thích mẹ, nếu hần có một cái thúc thúc như vậy phụ thân mà không tồi, ít nhất mẹ khôngg cô đơn rồi. Nếu không phải tối hôm đó nhìn đến thúc thúc ôm mẹ, hần khả năng cũng sẽ không tác hợp thúc thúc cùng mẹ, dù sao nhìn cực kỳ xứng thôi!

"Phụ thân mà! Chúng ta khi nào thì đi Thịnh Thịnh nhà a?" Ngử Điền vừa nhìn thấy Tần Trọng Hàn liền khẩn cấp hỏi.

Tần Trọng Hàn đang chìm im lặng mà hút thuốc, nhĩ tử xuống thang lầu hỏi được câu nói đầu tiên thì là cái này, một câu để cho hần mộ được nhủu mảy, mạnh lấy ra nhất khẩu khói. "Ngử Điền, phụ thân mà gần đây một chết đi, thẳng ta về sau đi có thể chứ?"

"Kia khi nào thì đây?" Ngử Điền hiển nhiên đã đợi không kịp.

"Phụ thân mà không vội thời gian đi!" Ngay cả anh lại vô pháp chính lý chính mình giờ phút này tâm tình, một tuần, tương thân yển sẽ sau, anh tiện không có hẹn gặp lại cô, nếu cô cần là cuộc sống yên tĩnh, anh nghĩ muốn anh thật sự chính là thua thiệt cô! Bởi vì nhận ra sao, chú định rồi không biết bình thường!

"Được rồi, nhưng là ta rất nghĩ muốn a di a...!"

"Cái gì a di?" Đột nhiên, một đạo uy nghiêm lớn tiếng truyền đến.

Tần Trọng Hàn không hề động, Ngử Điền sợ tới mức run run một chút, nhút nhát kêu lên: "Ông nội!"

"Cái gì a di?" Tần Lăng Hàng nghe được bọn họ đối thoại, trong lúc này có chút kinh ngạc, chẳng lẽ con hần có thích nữ nhân? Lại vẫn giới thiệu cho tôn tử nhận ra sao?

Ngử Điền cúi đầu, không biết vì cái gì, hần có chút sợ ông nội, hần giống như cảm thấy được ông nội không phải cực kỳ thích hần, bởi vì ông nội thấy hần cũng không thương yêu!

"Ngử Điền, nói cho ông nội!"

"Ông nội, là một xinh đẹp a di..."

"Ngữ Điền, đi lên lầu đi!" Tần Trọng Hàn vỗ Hạ nhi từ bả vai.

"A...!" Ngữ Điền ngoan ngoãn lên lầu rồi.

"Cái kia a di chính là người cự tuyệt thân cận nguyên nhân? Vẫn lại là thân phận của nàng...?" Tần đòi hàng mặt kéo xuống, nhin không được quát: "Nếu là loại nữ nhân đó, cùng ta chết đi tái vào cửa đi!"

"Ngữ Điền tính cách như vậy yếu đuối, liền là bị người này gào thét cho sợ tới mức!" Tần Trọng Hàn liếc mắt lão tử. "Người nếu vẫn lại là này khuôn mặt, ta bảo chúng đem con ta mang đi ra ngoài, đi theo người quá, ta lo lắng nhĩ tử trong lòng không khỏe mạnh!"

"Người này nghịch tử!" Tần Lăng Hàng khí run cầm cập.

Tần Trọng Hàn bĩu môi, đứng lên, một câu chưa nói, xoay người đi ra ngoài.

"Thiếu gia! Thiếu gia, người mới vừa trở về liền đi a!" Má Trương nhìn đến hấn muốn đi, lập tức kêu hô khởi lai. "Người đều một tuần không trở lại! Người xem người đều gầy, người có phải hay không lại quên ăn cơm đi?"

"Ta hỏi nhà trọ ngụ ở!" Tần Trọng Hàn mắt nhìn má Trương, trong con người hiện lên quét xuống âm áp, thấp giọng nói. "Ta không sao!"

"Đã trẻ thế này, người còn là đừng đi rồi!" Má Trương cực kỳ lo lắng một mình hấn không biết chiều cô chính mình. "Bên kia lại không ai chiều cô người!"

"Không có việc gì!" Tần Trọng Hàn nói. "Ta đi tới!"

"Phụ thân thuyết bề bộn nhiều việc!" Ngữ Điền đem tin tức này nói cho Thịnh Thịnh, sau đó bắt đầu rầu rĩ không vui. "Ông nội lại sinh khí!"

Stịnh Thịnh cũng có chút thất vọng. "Vậy được rồi, mẹ bảo ta ăn cơm đi! Chúng ta về sau tái tán gẫu a!"

Tần Trọng Hàn lái xe, một ng chen đầy ở trên đường cái xoay xoay, đột nhiên, điện thoại vang lên.

"Uy?"

"Hàn!" Đầu kia truyền đến nữ tử thanh âm của, "Người gần đây được không?"

Là Cao Tư Kỳ thanh âm của, Tần Trọng Hàn nhủ mảy. "Không phải nói, không cần lại tìm ta sao?"

"Nhưng là nhân gia thật sự không thể quên được người!"

"Đáng tiếc ta đã quên người đến chỗ lên chín tầng mây!" Tần Trọng Hàn nói xong, tiện cúp điện thoại.

Trong bất tri bất giác, xe vậy mà đi tới vịnh hạng đường, xe xa hoa đứng ở đầu ngõ, anh xuống xe, đốt một điếu thuốc, trông rỗng ngõ nhỏ, đèn đường đem bóng dáng của anh kéo thật là dài.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Tin nhắn liên hệ

Edit: Tiểu Mãn.

Beta: Tiểu Mãn. + DinhHa

Khoảng hai tuần lễ, Tiêu Hà Hà không có nhận được điện thoại từ hồ ly tiên sinh, cô đột nhiên có chút khẩn trương, không biết vì cái gì, đáy lòng cô rất sợ hãi, sợ hãi hấn đột nhiên biến mất không thấy gì nữa, như thế, cô sẽ vĩnh viễn không thấy được con của mình rồi.

Cô do dự thật lâu thật lâu, nắm trong tay số điện thoại của người tài xế kia dãy số nhìn hồi lâu. Nhưng là liền là không dám đề xuống gọi, chần chờ lại chần chờ, rốt cục đề xuống điện thoại.

"Tiểu thư, xin hỏi lại cần muốn giúp đỡ à?"

"Lái xe tiên sinh, người có thể giúp ta liên hệ một phen tiên sinh sao?" Cô rốt cục nói ra miệng. "Hoặc là người nói cho ta biết điện thoại của hấn, ta gọi điện thoại cho hấn có thể chứ?"

"Tiểu thư, ta không nhất định có thể liên lạc với, ta thử xem đi!" Người tài xế kia cực kỳ cẩn thận.

"A...! Vậy ta chờ người điện thoại!" Để điện thoại xuống sau, Tiểu Hà Hà cực kỳ khẩn trương, cô biết mình như vậy mạo muội gọi điện thoại quá nguy hiểm, nhưng là nàng thật sự sợ hãi không thấy nữa.

Hôm nay là thứ năm, Thịnh Thịnh không ở nhà.

Tiểu Hà Hà chỉ cảm thấy đêm rất dài, dừng lại tới sẽ nhớ nàng cái kia có duyên gặp mặt một lần con trai của, miên man suy nghĩ, sợ cả đời này đều không thấy được nó.

Thiên tựa hồ có chút lạnh, cô cuộn mình ở trên ghế sofa.

Chờ đợi thời gian cực kì dài lâu, ước chừng quá 15 phút, mobile phone một trận vang chuông, dồn dập mà ngân ngui, là cái tin tức, xa lạ đây số.

Tiểu Hà Hà nghi hoặc nhú mày, mở ra tin tức, nhìn đến trên đó viết mấy chữ: Nghe nói cô tìm tôi?

Là anh ta sao?

Tiểu Hà Hà không dám xác định, quyết định đem điện thoại đánh qua, nhưng là đầu kia lại treo, không có nghe điện thoại.

Ngay sau đó lại phát ra một cái tin tức lại đến: Có việc gọi tin nhắn nói đi!

Cô sùng sốt sùng sốt, trực giác là người kia, hít sâu, cô xoa bóp cái tin tức ----- tôi khi nào thì có thể gặp con mình?

Thời gian qua đi, cô nhìn chằm chằm mobile phone, bất an chờ đợi anh ta hồi âm.

Quá đã lâu, đợi được có chút nóng lòng thời gian, mobile phone lại vang lên, cô vội vàng đề xuống đọc: Quá chút thời gian.

Cô lại xoa bóp cái tin tức: Tới cùng khi nào thì?

"Để làm chi đâu?"

Tiểu Hà Hà nhìn đến tin tức này, sợ sệt, đúng vậy, cô một lòng muốn gặp hải tử, thấy chi hậu đây? Cô có năng lực cho hải tử mang đến cái gì đây?

Năm năm rồi! Hải tử đã trưởng thành, trong năm năm không có cô tham dự, nhớ mang máng đêm hôm đó, người nam nhân kia ôn nhu tiếp một chiếc điện thoại, tựa hồ có bà xã, anh ta tìm người để giùm cũng là bởi vì bà xã không thể sinh đẻ đi? Nói cách khác, ai có thể tiếp thu nữ nhân bên ngoài sinh con đây?

Năm năm sau, cô liễu lĩnh đáp ứng yêu cầu vô lý của người nam nhân kia, nhưng chỉ là sốt ruột muốn gặp được con, nhưng là lại không biết làm như vậy đến cùng phải hay không thật sự đối con tốt!

"Tôi không biết! Nhưng là tôi muốn gặp mặt nó!" Cô như vậy hồi phục.

Tin nhắn được gửi đi cô có chút thất hồn lạc phách cuộn mình, tâm giống bị vết sạch một dạng khổ sở.

Trong lúc này ủy khuất bốc lên xông lên trong lòng, cái mũi đau xót, nước mắt nhảy nhót từ trong hốc mắt cồn rơi xuống, vì cái gì vận mệnh muốn như vậy hành hạ cô một cô gái yếu đuối đây?

"Làm nữ nhân của tôi như thế nào?" Đầu kia trầm mặc thật lâu sau, lại phát tới một cái tin tức.

Những lời này, như thế quen thuộc, quen thuộc đến để cho Tiểu Hà Hà tâm đều đi theo đau đớn!

Chua sót cười: "Kỳ hạn?"

"Cả đời!"

Lòng của cô bắt đầu run rẩy theo, cả đời kỳ hạn, giống là một hứa hẹn, nhưng là cô sớm thành thói quen không nói hứa hẹn, nhàn nhạt nhìn người khác hi nộ ái ố, gặp lại ly biệt.

Mà nay, cô xem đến như vậy hai chữ, tâm mà lại bắt đầu run rẩy theo: "Nếu như vậy ta là có thể nhìn thấy con ta sao?"

"Cô có thể bồi ở bên cạnh nó!"

Lòng của cô rất căng thẳng: "Ý của anh là tôi nhưng lấy vẫn bồi ở bên cạnh nó? Chỉ cần tôi đáp ứng yêu cầu của anh? Chỉ là làm tình nhân của anh đơn giản như vậy?"

"Không có danh phận, chỉ là tình nhân!"

"Tôi có thể nhìn thấy bộ dáng của anh sao?" Cô không biết vì cái gì, đột nhiên rất muốn nhìn đến hắn, rất muốn rất muốn.

"Vì cái gì muốn gặp tôi?"

"Anh muốn cả đời mang theo cái mặt nạ kia sao?"

Lại là trầm mặc, đáng kể trầm mặc, lâu đến cô cơ hồ cho là anh không nhấc lại, đột nhiên, lại tới nữa một điều tin tức: "Hận tôi sao?"

Hận sao?

Tiêu Hà Hà dưới đáy lòng hỏi mình, một hồi khẽ ước, vốn là đắm đuối, hận anh cái gì đây? Cô cũng không biết nên hận anh hay là nên hận chính mình! Nhưng là năm năm, loại này cốt nhục phân li để cho lòng của cô luôn luôn bị xé rách, không hận anh đoạt đi đứa bé, lại hận anh năm năm sau lại độ xâm phạm, cô hít thở sâu một hơi khí, phát ra một chữ ---- hận!

Lại qua thật lâu sau, đầu kia phát tới hai chữ. "Ngủ đi!"

Cô mờ mờ nhìn điện thoại, rốt cuộc cũng không đến tin tức, cô không biết anh có ý tứ gì, có thể hay không bởi vì cô nhấn một cái chữ "Hận" anh nổi giận, không cho cô gặp con?

Tiêu Hà Hà lâm vào trầm tư, anh nói cả đời làm tình nhân, cái này kỳ hạn rất dài, rất dài, vừa được dụng tử vong đi kết thúc như vậy quan hệ, cô nên tiếp thu sao? Anh nói có thể cho con làm bạn cô, chỉ là yêu cầu này!

U ám trong quán bar, Tần Trọng Hàn tọa ở trong góc, tay nắm lấy mobile phone, một cái khác cánh tay trong kẹp điều thuốc, cả người có chút lười biếng mà suy sút, lại như cũ không giảm khí phách của anh.

"Hàn, người gần đây có chút khác thường a!" Tăng Ly nâng chén. "Tâm thần bất định!"

"Người lại rảnh rồi rồi hả?" Tần Trọng Hàn thanh âm trầm thấp bằng lãnh vang lên, thanh âm cô tịch làm cho người ta nghe không ra cái gì cảm xúc.

"Trách! Nguyên lai các người ở trong này?" Đột nhiên một đạo thanh lệ tiếng nói gia nhập.

Hai người đồng thời ngẩng đầu, nhìn đến vẻ mặt ánh sáng ngọc nụ cười Tăng Dương Dương xuất hiện trước mặt bọn họ, cô ta mặc T-shirt, cảm giác làm nổi bật ra tiêu cô nương đáng yêu. Áo gió cao bồi, trên chân là giày vải, như vậy xuất hiện tại âm u trong quán bar thật sự nét nét hình tượng tiêu muội nhà bên muội.

"Em chừng nào thì thời điểm trở về?" Tăng Ly có chút kinh ngạc, hoàn toàn không nghĩ tới a. "Em không phải nói ba mẹ nói không trở về tổ quốc à?"

"Vừa trở về, không thấy được anh, liền tới nơi này thử thời vận rồi!" Tăng Dương Dương nói xong tiện ngồi xuống.

"Các người huynh muội chuyện vẫn đi, ta đi chút!" Tần Trọng Hàn âm khàn thanh âm của trong rất cực hơn tia cảm xúc, lạnh lùng đứng lên, nhìn về phía một bên Tăng Dương Dương, nháy dưới ánh mắt.

"Hàn ca ca, anh lúc này đi a?"

"Đây không phải ý tứ của em sao?" Tần Trọng Hàn ném một câu nói, lập tức ly khai.

Tăng Ly nhú mày. "Có ý tứ gì a?"

"Hàn ca ca, cảm ơn!"

"Uy! Các người có ý tứ gì a?" Tăng Ly cực kì buồn bực. "Dương Dương, về sau không thể tới nơi này, nơi này quá rối loạn, đi, về nhà!"

"Nhưng là anh không phải thường tới sao?" Tăng Dương Dương chịu không nổi mà ồ ồ. "Hứa không cho em đi a?"

"Không cho!" Tăng Ly bá đạo rống trở về. "Về nhà!"

"Đi cùng!" Tăng Dương Dương trực tiếp khoác ở Tăng Ly cánh tay. "Ca, kỳ thật ta tuyệt không thích hoàn cảnh nơi này a...!"

"Chính mình trở về, anh còn có việc!"

"Người vừa muốn tán gái đi không?"

Tăng Ly sững sờ, đột nhiên quý dị nở nụ cười. "Đúng!"

"Ca!" Tăng Dương Dương đôi mi thanh tú nhú lại. "Ta nói cho ba mẹ!"

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Đi làm lại

Edit: DinhHa

Thứ sáu buổi trưa.

Tieu Hà Hà đang đang chiêu đãi khách, Tần Trọng Hàn cùng Tăng Ly đột nhiên xuất hiện ở phòng ăn.

"Này! Hà Hà, gần đây khỏe không?" Tăng Ly cũng có thời gian thật dài không có thấy Tieu Hà Hà.

"Ách, Tăng đại ca, Tần tổng tài, các người khỏe!" Tieu Hà Hà rất cẩn trọng lên tiếng chào hỏi.

Tần Trọng Hàn chẳng qua là khẽ vuốt cằm, không nói gì, anh tầm mắt cơ hồ là không có dừng lại ở Tieu Hà Hà trên mặt.

Anh mặc áo sơ mi bạc cả người tây trang màu đen, giống như pho tượng giống vậy hoàn mỹ tuấn, hai mắt sâu thẳm không thiên vị, chẳng qua là rơi vào cửa thang máy, cái loại đó ánh mắt lạnh lùng bắn thẳng về phía linh hồn chỗ sâu, để cho người không khỏi nhìn mà sợ.

Tần Trọng Hàn thẳng đi tới thang máy.

"Hàn, người đi lên trước đi!" Tăng Ly đối với Tieu Hà Hà cười một tiếng, ánh mắt có ân cần. "Hà Hà, cô giống như ngủ không ngon, gần đây áp lực rất lớn sao? Hay là Mễ Kiệt ngược đãi cô?"

Trong thang máy có người cứng đờ, có chút căng thẳng.

Tieu Hà Hà lắc đầu. "Không, tôi rất tốt! Tăng đại ca, anh mau lên đi!"

"Hà Hà, sau khi tan việc tôi tới đón cô, mời cô ăn cơm như thế nào?" Tăng Ly suy nghĩ thật lâu không thấy Hà Hà, thật là có chút nhớ cô đâu, cô nhưng là anh ân nhân cứu mạng đâu.

Tieu Hà Hà cười cự tuyệt: "Không cần, Tăng đại ca, hôm nay ta phải đi đón Thịnh Thịnh!"

"Chúng ta cùng nhau a, ta thật lâu không thấy nó!" Tăng Ly thuận thế nói.

Tieu Hà Hà nhìn một cái, từ chối nửa tựa hồ cũng không được, gật đầu đáp ứng: "Được rồi!"

"Được, sau khi tan việc tôi tới đón cô, cùng đi đón Thịnh Thịnh, chờ điện thoại tôi!" Tăng Ly rất thân mật vỗ vỗ bả vai Tieu Hà Hà, xoay người lên lầu, lúc này mới phát hiện hai lầu nơi thang máy, Tần Trọng Hàn tựa hồ sừng sờ ở khúc quanh.

"Hàn? Làm sao? Phải cùng chúng ta cùng đi ăn cơm không?" Tăng Ly khiêu mi, cho là anh cũng muốn đi.

Tieu Hà Hà nghe được Tăng Ly đích lời, trong lòng lại đi theo lậu nhảy vỗ một cái, theo bản năng ngửa đầu đi xem Tần Trọng Hàn, nhưng là anh đích tầm mắt cũng không có lộn lại nhìn cô.

"Không rảnh!" Tần Trọng Hàn bỏ lại một câu nói, biến mất ở nơi thang máy.

Tieu Hà Hà không thấy được thân ảnh anh, trong lòng vừa thở phào nhẹ nhõm, lại có chút phiền lòng, nhưng lại không biết tại sao lại phiền lòng?

Cũng không để ý, Tần Trọng Hàn cùng Tăng Ly ăn cơm sau rồi đi, Tăng Ly còn không quên dặn dò cô: "Đừng quên, chờ điện thoại tôi a!"

"Vâng!" Cô khôn khéo gật đầu.

Tần Trọng Hàn cuối cùng không nói gì, ngay cả nhìn cũng không nhìn cô một cái.

Có lẽ, anh thật sẽ không nữa quấy rầy mình, Tieu Hà Hà suy nghĩ, nhất định là như vậy, cô rốt cuộc có thể thật thanh tịnh.

Buổi chiều sắp đến giờ tan việc, Tieu Hà Hà đột nhiên nhận được một cái tin, là hồ ly tiên sinh. "Sau khi tan việc tới biệt thự số 15."

Cô sững sốt một chút, trong lòng có chút gấp, bởi vì đáp ứng Tăng Ly mời, còn có hôm nay Thịnh Thịnh trở lại, đã là cuối tuần, cô không thể bỏ lại Thịnh Thịnh một buổi tối. "Có thể tuần tới sao?"

Kia bụng không về lại tin tức, Tieu Hà Hà cho là anh là đáp ứng, cũng không nói thêm cái gì.

Nhưng là Thước Kiệt ở thời gian sắp đến giờ tan việc đối với Tiêu Hà Hà nói: "Hà Hà, Hàn muốn com bên ngoài, người đi hỗ trợ đưa một chút đi, dù sao xe buýt cũng vừa tốt thuận đường, ta cũng không để cho người đi, hôm nay người rất nhiều không giúp được!"

Tiêu Hà Hà cũng sốt một chút, nghĩ đến Thước Kiệt vì mình có thể ở cuối tuần tiếp đưa trẻ, cố ý chấp thuận cô vào thứ sáu ngày này nói sớm tan việc, đây đã là toàn bộ phòng ăn tiền lệ, cũng không tốt từ chối. "Được! Em đi đưa đi!"

Sau đó lại nhận được điện thoại Tăng Ly "Tăng đại ca, em vừa vặn đi cho Tần tổng tài đưa com bên ngoài, anh không cần tới đón em, em bây giờ đã ở trên xe buýt!"

"Người muốn tới công ty?"

"Dạ!"

"Được! Vậy cô chờ tôi xuống, đưa xong gọi điện thoại cho tôi, tôi tới xử lý cả tình huống tạm thời!" Tăng Ly tựa hồ có chút nóng nảy.

"Được!"

Tiêu Hà Hà xách cái hộp, vào Tần thị cao ốc, mới rời đi mấy ngày a, cảm giác phải có chút xa lạ.

Lễ tân vừa nhìn thấy Tiêu Hà Hà, có chút ngại ngùng."Tiêu Hà Hà, cô làm sao tới?"

Cô khẽ mỉm cười, đi tới thang máy trước."Đưa com bên ngoài!"

"Người đưa bên ngoài?" Lễ tân đầy khó tin đáng vẽ, "Lấy người điều kiện không đến đưa com bên ngoài chứ?"

"Tôi đi lên trước!" Thang máy vừa vặn tới, cô lễ phép bên cạnh đài nói gấp lại, xoay người đi vào trong thang máy.

Lại lần nữa thấy Hường Tinh, cô rất nhiệt tình.

"Hà Hà, cô làm sao tới?" Hường Tinh lập tức chạy tới.

"Hường Tinh, đây là Tần tổng tài muốn com bên ngoài, cô đưa vào đi thôi!" Cô biết muốn gặp Tần Trọng Hàn, cần đi qua Hường Tinh bẩm báo, cô làm qua thư ký, há có thể không biết?

"Được!" Hường Tinh cũng sốt một chút, "Cô để xuống đi, tôi trước cho tổng tài đưa vào đi, cô chờ một chút!"

Hường Tinh nhận điện thoại."Tổng tài, com bên ngoài đưa tới!"

"Để cho người đi vào!" Trầm thấp thanh âm truyền tới, để cho Tiêu Hà Hà cùng Hường Tinh cũng cũng sốt một chút.

Hường Tinh lập tức nói: "Hà Hà, cô tự mình vào đi thôi!"

Tiêu Hà Hà trên mặt có chút cứng ngắc."Tôi liền không vào, cô cùng anh ta nói người đã đi rồi!"

"Nhưng là..." Hường Tinh còn chưa kịp nói gì.

Tần Trọng Hàn cửa phòng tổng tài đích cửa đột nhiên mở ra, anh đứng ở cửa, tầm mắt vượt qua hai người: "Tiêu tiểu thư, không nghĩ tới là người! Mời người đi vào một chút!"

Tiêu Hà Hà nhắm mắt gạt đầu, sau đó cùng vào Tần Trọng Hàn phòng làm việc."Tổng tài, xin hỏi ngài có chuyện gì?"

Tần Trọng Hàn ngồi ở giám đốc trên ghế, một bộ rất bình thản đáng vẽ, đốt một điếu thuốc."Gần đây khỏe không?"

Anh hỏi chính là cái này, Tiêu Hà Hà hít thở sâu. "Được!"

"Đang đợi đi làm rất khổ cực chứ?"

"Khá tốt!" Cô không biết Tần Trọng Hàn có ý gì, anh bận rộn như vậy, làm sao có thời gian cùng mình nói chuyện nhà, cái này quả không thể tưởng tượng nổi, mà cô căn bản không nhìn thấu anh nghĩ gì!

Người đàn ông này giống như một cái giếng, nhìn không thấy đáy, cô chỉ cảm thấy anh u ám có chút đáng sợ, cô muốn đi, nhưng lại không biết nói thế nào, rất là can trọng đứng ở nơi đó.

Tần Trọng Hàn ở giám đốc ghế bên trong, đem anh kia chân thon dài đặt khời ở trên bàn, giữa ngón tay khói mờ lượn lờ, đem gương mặt ẩn dật như ẩn như hiện.

"Ngồi đi!" Anh nói.

"Tổng tài, tôi phải đi, đây là cơm của anh bên ngoài, cô đem cái hộp để lên bàn!" Về mặt có chút khăn trương.

"Nữa đi làm lại đi!" Anh bắn rót một đoạn tro thuốc lá, sâu kín nói.

Tiêu Hà Hà giương mắt, nhìn một chút anh, "Tôi công việc bây giờ rất tốt!"

"Mỗi ngày đến tối 9 điểm sau mới tan việc thật tốt sao?" Anh khiêu mi.

"Người hay là phong phú điểm tốt!" Tiêu Hà Hà đạo.

Anh đem mình sa thải, bây giờ muốn muốn cô trở lại, đó là không thể nào, mà cô đã sớm không muốn cùng người đàn ông này có qua lại gì.

Buông xuống hộp đồ ăn, cô khẽ mỉm cười, không đợi Tần Trọng Hàn nói gì nữa, xoay người rời đi.

Tần Trọng Hàn há miệng một cái, muốn nói gì, cuối cùng không có nói ra tới.

Đi ra phòng Tổng tài, Tiêu Hà Hà hít thở sâu một hơi, đối với Hường Tĩnh cười cười, mà lúc này, Tăng Ly vừa vặn tới. "Hà Hà, xong chưa?"

"Ừ!" Tiêu Hà Hà gật đầu một cái.

"Vây đi thôi!" Tăng Ly mỉm cười nhún thang mấy.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Không có danh phận

Edit:DinhHa

Lại là thứ hai.

Buổi tối sau chín giờ, phòng ăn, khách cơ bản đi hết, Tiêu Hà Hà cũng chuẩn bị tan việc, mà vào lúc này, vừa vặn nhận được tin tức.

Đơn giản bốn chữ, nhưng là như vậy bá đạo: "Tối nay tới!"

Cô nhìn một chút đơn, đã chín giờ rưỡi, đánh cú điện thoại kia, để cho tài xế tới đón cô. Dọc theo đường đi, cô rất trầm mặc, tài xế cũng rất trầm mặc, nhìn ra anh ta thật không nhiều chuyện.

Thời điểm cô tới, đèn trong nhà là sáng.

Hít thở sâu, đẩy cửa đi vào, phòng khách màu trắng, trên ghế sa lon, Tần Trọng Hàn đang mang mặt nạ, cầm đầu hút thuốc, trên bàn uống trà trong cái gạt tàn thuốc đã có rất nhiều cá tàn thuốc.

Ngón tay thon dài kẹp khói, nghe có người vào cửa, anh xoay đầu lại, trên mặt mang mặt nạ hồ ly, cả người tản mát ra mị lực đặc thù.

Tiêu Hà Hà sợ phát sinh nửa cái gì, đứng ở đó bên, không nhúc nhích.

Anh ngẩng đầu lên, thanh âm là cố ý đích trầm thấp: "Ăn cơm chưa?"

Anh biết cô mới vừa tan việc, hẳn còn không có ăn cơm, mà anh cũng chưa ăn.

Tiêu Hà Hà lắc đầu.

"Đi nấu cơm, tôi cũng chưa ăn!" Anh trầm giọng nói.

Nuốt nước miếng một cái, Tiêu Hà Hà kinh ngạc.

"Phòng bếp trong tủ lạnh có nguyên liệu nấu ăn!" Anh nói, sau đó đứng lên, hướng cửa sổ sát đất đi tới, nhìn ngoài cửa sổ bóng đêm, trong núi cuối mùa thu đã rất lạnh trên cửa sổ có chút hơi nước.

Tiêu Hà Hà hồ nghi nhìn cái bóng người này, đột nhiên cảm thấy là quen thuộc như vậy, cái bóng người này, lại có chút giống như Tần Trọng Hàn, nhưng là thanh âm không giống, cô có chút ngây ngốc, lắc đầu một cái, gần đây cô trong đầu đều là bóng dáng Tần Trọng Hàn, thật là gặp quỷ, lúc này còn sẽ

nghĩ tới anh.

Tiêu Hà Hà đem túi xách tay để ở trên ghế sa lon, nhẹ giọng nói: "Anh muốn ăn cái gì?"

"Cái gì cũng tốt!" Không bắt bẻ, chẳng qua là thanh âm có chút mệt mỏi.

Cô đi tới cửa phòng bếp lâu một, quay đầu nhìn anh, có chút không xác định, rốt cục vẫn phải hỏi: "Tiên sinh, tôi muốn biết anh nói để cho đứa trẻ phụng bồi tôi, là có thể nói cho nó tôi là mẹ nó sao?"

Anh đứng ở cửa sổ sát đất trước quay đầu: "Ừ!"

Lòng cô cuồng loạn, điều này sao có thể? Anh nói để cho con trai nhận cô? Như vậy mừng như điên xông tới, lại để cho cô một thời khó không chế, bình thân mà thấp thỏm trên khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức mức đầy sáng chói nụ cười. "Tôi lập tức đi nấu cơm!"

Tần Trọng Hàn nhìn lưng của cô chui vào trong phòng bếp, chợt hít một hơi thuốc lá, lại không biết nên như thế nào lột xuống mặt nạ của mình, lột xuống sau, cô thì như thế nào?

Anh cho tới bây giờ không có như vậy lo lắng qua một chuyện, giờ khắc này, nhưng vô hình lo lắng.

"Tiên sinh, anh trước uống ly cà phê đi!" Tiêu Hà Hà thấy phòng bếp có cà phê mới mua, tự mình pha một ly, đặt ở trên bàn uống trà nhỏ. "Tôi đi nấu cơm!"

Bởi vì trong lòng có hy vọng, Tiêu Hà Hà tâm tình cũng đi theo đại khá hơn. Chỉ chốc lát sau, cô liền nấu bốn món ăn một món canh. Bày ở bàn ăn. "Tiên sinh, có thể ăn cơm!"

Mặc dù vẫn là giọng nói nhàn nhạt, nhưng rất hiền nhiên, đã không nữa giống như trước như vậy căm thù, nhưng là Tần Trọng Hàn nhưng trong lòng vẫn là không cách nào quên được.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, chân mày tinh mỹ nhíu lại, nhưng là cô không thấy được. "Được! Ngồi xuống ăn đi!"

Anh đi nhanh tới, đem khói tắt ở trong cái gạt tàn thuốc, đi rửa tay, hai lần, anh không có quên. Tiêu Hà Hà đưa mắt nhìn anh ở phòng bếp bồn rửa tay nơi đó rửa tay đáng vẻ, lần nữa cảm thấy quen thuộc.

"Anh...?" Cô hoảng hốt hỏi: "Tôi... biết anh sao?"

Anh thân thể rõ ràng cứng đờ,? Quay đầu, Anh tìm tòi nghiên cứu con người quét về phía cô có chút mờ mịt khuôn mặt nhỏ nhắn, chút nào không buông tha cô bất kỳ một tia biểu tình.

Tiêu Hà Hà bị Anh nhìn có chút khản trương, cúi đầu: "Nhanh ăn cơm đi!"

Sau đó cô xoay người đi ra bên ngoài trước bàn ăn, giúp anh bới cơm, nghe rào rào tiếng nước chảy, cô trong lòng càng phát ra phiền não. Cô trong đầu vẫn hiện lên mặt Tần Trọng Hàn, tựa hồ giờ phút này khí tức anh tràn đầy bao phủ cô. Tại sao cô luôn là sẽ lơ đãng nghĩ đến Tần Trọng Hàn chứ?

Hít một hơi thật sâu, cô mở miệng: "Tiên sinh..."

"Ăn cơm đi!" Anh chỉ muốn chờ cơm nước xong nói sau.

"Anh mang mặt nạ có thuận tiện hay không?" Cô có chút bận tâm.

Anh ngồi xuống, trong tay nắm lên đũa, bắt đầu trầm mặc ăn, không nói gì, không trả lời, chẳng qua là an tĩnh ăn cơm.

Cô không dám nói lời nào, trong lòng cũng từng trận co rút nhanh đứng lên. Nhìn đáng vẻ anh ăn cơm, không có không có tiện, anh ăn cơm đáng vẻ rất ưu nhã, không có một chút động tĩnh, cho dù uống canh cũng không có thanh âm.

Tiêu Hà Hà muốn, có lẽ anh là cái điều kiện rất ưu việt người, dẫu sao anh xuất thủ luôn luôn rất rộng rãi, có thể lấy ra bảy triệu năm trăm ngàn, anh tất nhiên không phải người bình thường.

Hai người buồn bực ăn cơm, thỉnh thoảng đưa đụng vào nhau, cô bị sợ lập tức lùi về, anh thì nhìn cô, con người anh hơn thâm trầm, cô không dám nhìn thẳng vào mắt, bởi vì vừa nhìn giống như ngã vào vực sâu không đáy, lại cũng không leo lên được, giống như giờ phút này vậy.

Giả đôi con người sau mặt nạ, luôn là để cho cô lơ đãng nghĩ đến khác một đôi trông mắt, thôi, không thể đi suy nghĩ, bởi vì cô đã sớm không tư cách, cô muốn con trai, mà anh nói muốn con trai là có điều kiện.

Tiêu Hà Hà mắt to thăm thẳm ngơ ngác nhìn mặt anh, ánh mắt sau mặt nạ hồ ly, quen thuộc như vậy, quen thuộc đến để cho cô run sợ, tại sao có thể như vậy giống như? Là cô lơ đãng muốn anh, hay là thật rất giống, giờ khắc này, cô thật rất mờ mịt.

Ánh đèn sáng ngời chiếu vào khuôn mặt trắng nõn không trang điểm của cô, cơ hồ có nửa trong suốt ánh sáng màu, khiến cho cô nhìn lại giống như một lưu ly con nít, như vậy khả ái mà thuần khiết.

Tần Trọng Hàn cách bàn nhìn cô mặt, "Cả đời không có danh phận, cũng có thể tiếp nhận sao?"

Cô hơi cau mày, trong đầu lại lần nữa phát hiện Tần Trọng Hàn mặt, còn có anh nói câu nói kia cũng ở bên tai vang trở lại: "Làm đàn bà của tôi!"

Giờ khắc này, cô nụ cười có chút khổ sở, cắn răng: "Tiếp nhận!"

"Nhìn tôi, chỉ nhìn tôi!" Anh không thích ánh mắt cô rời rạc phiêu thang ở thế giới hư vô, giống nhau anh đã từng quen thuộc, anh có tính sở hữu cao, ngay cả suy nghĩ của cô cũng muốn quản.

"Trừ tôi, không cho phép người muốn những nam nhân khác!" Bá đạo giọng bông bông ở Tiêu Hà Hà bên tai. "Cả đời cũng không cho phép hối hận?"

"Ừ!" Cô chết lặng gật đầu, con người luân hãm vào sau sâu trong trông mắt trong mặt nạ.

"Cho dù cô thấy mặt mũi tôi, cũng không có thể hối hận! Có thể không?"

Cô lòng đột nhiên có chút bối rối, đáp ứng, liền nữa cũng không thể muốn bất kỳ đàn ông, như vậy trong đầu gương mặt đó phải nên làm như thế nào đi quên, hóa ra, cô đã sớm động tâm, hóa ra cô cũng sẽ động tâm, chẳng qua là đối gạt mình cho là, cô không biết.

Tần Trọng Hàn dáng vẻ bất ngờ nhiên ở Tiêu Hà Hà trong đầu thoáng qua, hóa ra, anh đã sớm ở cô trong lòng lưu lại dấu ấn sâu sắc, chẳng qua là cô một mực đang đối gạt mình.

"Ta..." Cô dừng lại.

"Cô có thể cân nhắc, tối nay cô ở trên lầu phòng khách nghỉ ngơi!" Nói xong câu này lời, anh đứng lên, lên lầu.

Tiêu Hà Hà cho là tối nay, anh sẽ không bỏ qua mình, bởi vì dấu sao giữa bọn họ vừa thấy mặt đã là ở trên giường vượt qua, nhưng là hôm nay anh thật giống như không có cái ý này.

Cô nhìn bóng lưng anh, rơi vào trầm tư. Anh nói cho cô thời gian, giọng anh rất ôn nhu, tựa hồ rất quan tâm.

Tiêu Hà Hà đi thu thập chén đĩa, đem rửa, cô cầm chén đặt ở chén trong tủ, lúc này mới cầm túi xách tay lên hai lầu, vào phòng khách.

Toàn bộ biệt thự lâm vào yên lặng.

Tiêu Hà Hà không buồn ngủ, cô thật phải làm cái này mang hồ ly mặt nạ đàn ông tình nhân sao? Cô cả đời này, cứ làm như vậy người ta tình nhân sao? Cả đời tối tăm không mặt trời, bất kể có hay không cảm tình, cô đều phải cùng anh cả đời, đây coi là làm là có duyên phận chứ? Loại này duyên phận, là nghiệt duyên chứ? Tiêu Hà Hà tự giễu nở nụ cười khổ.

Điện thoại trong tay, theo bản năng lộn, nhưng ở trong lúc lơ đãng, nhấn điện thoại gọi Tần Trọng Hàn, lúc này đột nhiên trong biệt thự truyền tới một trận dễ nghe tiếng chuông, Tiêu Hà Hà đầu óc ông phải một chút, làm sao biết đúng lúc như vậy?

Cô lập tức nhấn điện thoại, thanh âm hơi ngừng.

Cách vách trong phòng, Tần Trọng Hàn cầm lên điện thoại, thấy là dãy số Tiêu Hà Hà, trong lòng cả kinh, thời khắc này anh đã lộ mặt nạ.

Tiêu Hà Hà gọi lại, tiếng chuông lại vang lên.

Cô trong lòng đột nhiên nhảy cồm lên, cảm giác cả trái tim đều phải nhảy ra ngoài. Trong tay nắm điện thoại, thật nhanh đứng dậy, hướng cái thanh âm kia chạy đi, nhưng là vừa mới tới cửa phòng của anh, cô liền nghe được thanh âm hơi ngừng. Cúi đầu, nhìn điện thoại di động trong tay, nguyên lai đã từ chối không tiếp!

Cô bất chấp quá nhiều, không kịp gõ cửa, hít thở sâu, lực mạnh đẩy ra cửa phòng của anh.

Thời gian trong nháy mắt này đọng lại, như vậy yên lặng. cô lòng, đi theo nói lên, tầm mắt rơi vào dựa vào cửa sổ mà đứng, thân ảnh thon dài thượng, trong tay anh nắm điện thoại, mà trên mặt đã không còn mặt nạ.

Anh nghe được thanh âm, chậm rãi xoay người, giờ khắc này, anh từ mới vừa rồi điện lúc điện thoại reo liền nghe được.

Cô tầm mắt khóa chặt ở mặt anh, trong đầu ông ông trực hướng, "Là anh..."

Thế nào lại là Tần Trọng Hàn?

Tiêu Hà Hà không dám tin tưởng, khiếp sợ, ngốc lăng, cảm giác bị lừa gạt ngay sau đó theo nhau mà tới...

Anh thân nhiên, cũng thờ phào nhẹ nhõm "Đúng! Là tôi!"

Điều này sao có thể a?

Hai hai nhìn nhau trung, cô cảm thấy mình lòng một chút xúu trầm xuống.

Như vậy an tĩnh, bốn phía yên lặng đến chỉ còn lại có lẫn nhau thở dốc thanh âm, cô cứ như vậy oán hận nhìn cô. "Đùa bọn tôi rất vui phải không?".

Cô rút cuộc tìm về mình thanh âm, như vậy thấp, thanh âm nghẹn ngào, lại không có nước mắt, cô khóc không ra nước mắt, hóa ra quá kinh hãi nước mắt sẽ không chảy ra.

Trong đầu lẫn lộn ra trước một màn một màn, thật là nhiều chi tiết liên hệ với nhau, cô rút cuộc biết, từ lần đầu tiên khảo hạch thời điểm, anh tại sao chỉ hỏi cô tên. Hóa ra một lần kia, anh liền nhận ra cô!

Lần đầu tiên ở trong phòng rửa tay anh hôn cô!

Tại sao cô cảm thấy con người anh quen thuộc như vậy, tại sao cô bọn họ cũng biết hút thuốc? Bởi vì căn bản là một người, cô còn tưởng rằng đàn ông đều thích hút thuốc!

Tiêu Hà Hà khước miệng bứt lên lau một cái hư vô nụ cười. "Ngữ Điện là tôi đưa trẻ sao?"

"Hà Hà!" Anh bước đi tới.

"Người đứng lại!" Cô hét, thanh âm the thé để cho anh rung động.

"Anh!" Anh tầm mắt khóa lại cô mặt, vẫn là không nhận được đi tới, đem cô bả vai cầm. "Nghe ta nói!"

Cô đè nén xuống mình có sóng trong lòng, đưa mắt nhìn anh, "Anh muốn nói cái gì? Đùa bọn ta chơi có phải hay không? Anh muốn tiếp tục đùa bọn tôi có phải hay không?"

Người đàn ông này là đầu cao nguy hiểm tính hắc báo, nhưng lại tàn ra anh tức vậy trí mạng mị lực, sẽ cho người không tự chủ được si ngốc nhìn Anh, mà cô, không phải là bị tròng mắt anh cho hút đi liễu tâm hồn liễu sao?

Năm năm!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Diện mạo thật sự

Edit + Beta: AnHaLam

Anh đem con trai cô bắt đi năm năm, Ngữ Điện đúng là con của cô, cô thật sự không tưởng tượng được, trong đầu nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn thẹn thùng, lòng cô không khỏi bắt đầu đau nhói thành thịnh.

Nhóc con kia dễ mắc cỡ, thậm chí là hướng nội, để nó đi theo anh quả thật là một chút cũng không tốt! Anh trừ bỏ cho nó gia thế siêu việt, gần như không hề quan tâm đến nội tâm của con nhỏ.

Mà chính mình, khi biết được chân tướng thì sự thống khổ trong lòng lại trào lên, cô không muốn bởi vì sự rung động của bản thân mà tha thứ cái người đã khiến bọn họ cốt nhục phân li!

Tình cha? Cái từ này thật đủ nhục nhã đối với lòng tự ái của cô, anh nói cả đời không cho cô danh phận, chỉ được làm tình nhân, cô xem chút nữa đã đồng ý với anh!

Không! Giờ phút này, cô từ chối!

"Tần Trọng Hàn, anh là tên khốn kiếp!" Cả người cô run rẩy, quát lên.

"Hà Hà, Ngữ Điện là con của em, không ai có thể cướp đi, tôi sẽ nói cho nó biết, em là mẹ nó!" Anh cũng nghĩ, đã đến lúc nói cho con trai biết.

"Anh vì sao ngay từ đầu không nói? Vì sao hả?" Cô lạnh giọng nói hỏi. "Vì cái gì anh mang mặt nạ đi lừa gạt tôi lên giường với anh?"

Đây mới là sự phẫn nộ lớn nhất trong lòng cô, hóa ra, sáu năm trước, sáu năm sau, cô đều bị người đàn ông này xâm phạm, anh khiến cô có cảm giác mình giống gái điếm, đến để bán linh hồn cùng thân thể của chính mình!

Trách không được anh lại không cần cô có phải là xử nữ hay không, bởi vì anh đã sớm biết, sáu năm trước, cô hồn nhiên đã đem trinh tiết cho anh rồi!

Anh có thể giả vờ như không có chuyện gì để nhúc nhủ cô như vậy, khi anh ta biết cô có Thịnh Thịnh, ngay đêm hôm đó anh ta đã chà đạp cả thể xác và tinh thần của cô đến mỗi mọt.

"Hà Hà!" Tần Trọng Hàn nhận ra được tâm tình của cô đang dao động rất lớn. "Em ngồi xuống trước, chúng ta từ từ nói chuyện!"

"Anh không được đụng vào tôi!" Cô đẩy anh ra.

Thế nhưng anh lại ôm chặt lấy cô. "Hãy nghe tôi nói!"

Cô cảm nhận được xương cốt toàn thân đều bị anh ôm đến đau đớn, khi cảm thấy được không khí trong lồng ngực đều bị anh chen lấp, cô cứng đờ đứng ở đó, không hề nhúc nhích, tùy ý cho anh ôm cô. Trên mặt là biểu tình bi thương, anh làm sao có thể? Làm sao có thể?

"Tha thứ cho tôi vì nhất thời kim lòng không được!" Anh giải thích như thế.

Cô có thể rõ ràng cảm nhận được hô hấp nóng bỏng của anh phảng phất bên tai cô, mà anh cái gì cũng không làm, chỉ là ôm thật chặt cô, ở bên tai cô thì thầm: "Tôi thừa nhận vì tôi có chút kim lòng không được, cho nên..."

Cô nghe được câu này, tức giận trong lòng lại dâng lên. "Ý của anh là anh chính là loại động vật động dục, nhìn thấy giống cái liền nhin không được muốn lấy làm của riêng?"

"Không phải như vậy!" Anh gầm nhẹ.

"Vậy thì như thế nào?" Cô trầm giọng hỏi, nhiệt độ trong âm thanh đã lạnh đến đóng băng.

Rốt cục, cô vùng vẫy, ra sức đẩy anh ta. "Anh buông ra, tôi ghét anh!"

Anh bị cô đẩy ra, nhanh chóng đưa tay bắt lại, lập tức giữ lấy quần áo của cô, cô vẫn tiếp tục giãy giụa, anh vẫn nắm chặt, chỉ nghe "Xoẹt" một tiếng, quần áo của cô bị xé rách!

Lập tức áo ngực màu hồng nhạt lộ ra ngoài, Tần Trọng Hàn kinh ngạc nhìn quần áo mình trên tay, lại ngẩng đầu nhìn phía sau lưng trắng nõn của cô, hô hấp cũng dồn dập lên.

Tiêu Hà Hà là vừa thẹn vừa giận, mặt cô đỏ như tờ giấy, hai tay che trước ngực, liều mạng muốn che giấu thân thể trắng tinh, trắng tuyết, mềm mại của cô.

Nhìn khuôn mặt tuần tú của Tần Trọng Hàn rõ ràng rất dễ dàng bị gọi lên mị hoặc, mắt anh híp lại, con ngươi tối đen thâm thúy.

Anh thở dài, sắc đẹp ở trước mặt là đang khảo nghiệm sự nhẫn nại của anh hùng, mà anh thì không muốn làm anh hùng, vì thế vươn tay ra, trực tiếp xoa phía sau lưng của cô, cô sợ tới mức kinh hãi. "A ---- "

Anh lại dừng tay lại, nhưng lại dùng lực cánh tay lời mạnh, đem Tiêu Hà Hà kéo vào trong lòng mình, tiếp theo xoay người một cái, đè cô lên trên chiếc giường ở phía sau.

Hai mắt nhìn chăm chăm, con ngươi tối đi một nửa, nhìn Tiêu Hà Hà hít thở hỗn hển. "Cũng không phải chưa từng ôm qua?"

Bốn mắt nhìn nhau, lúc này cô buồn bực đến đỏ mặt, trợn mắt nhìn anh, xấu hổ giận dữ lại thêm không phục, cô còn muốn vùng vẫy, nhưng toàn thân vô lực, chỉ có thể mềm nhũn bị Tần Trọng Hàn đè dưới lồng ngực cường tráng, không thể động đậy.

Tần Trọng Hàn nhìn cô, thanh âm của hắn trầm thấp còn có chút từ tính, mang theo một chút khàn khàn, "Tôi không có ý, là bộ đồ này quá dễ rách, vốn tính đêm nay bỏ qua cho em, nhưng con đường anh hùng đi thật sự mệt chết, mà tôi ----- "

"Tần Trọng Hàn!" Tiêu Hà Hà gầm thét. "Nếu anh còn phải nhân cơ hội chiếm tiện nghi của tôi, tôi vĩnh viễn sẽ không tha thứ anh!"

Anh nhíu mày, tầm mắt thâm sâu khóa lại trước mặt của cô. "Trước đây không phải em cũng có cảm giác à? Em đối với tôi cũng không phải là không có cảm giác, một lần hay nhiều lần có gì khác nhau?"

"Tần Trọng Hàn..." Mặt cô đỏ lên muốn ngăn lại lời anh định nói tiếp.

"Tôi nhớ được trước vài đêm, em ở dưới thân tôi, đối với tôi cực kỳ có cảm giác!" Anh cười đến tà tứ, nói đến rõ ràng như thế. "Không phải sao?"

Tiêu Hà Hà vốn đã đỏ mặt, lại càng đỏ đến muốn ra máu, cô vươn tay, che miệng Tần Trọng Hàn lại, run giọng nói: "Anh, anh —— không cho anh nói lung tung!"

"Vì sao tôi không thể nói?" Tần Trọng Hàn thấp giọng nói, khoe miệng gọi lên đường cong duyên dáng lộ ra tia trêu tức, mỉm cười, "Tôi muốn nói, rất muốn nói —— "

Trong lòng Tiêu Hà Hà bỗng nhiên đau đớn, gần như là chặt vật củi đầu, giãy dụa đẩy anh ra, mà động tác của anh lại càng nhanh chóng, gắt gao đè chặt cô, cô thậm chí có thể cảm giác được cơ thể của anh đang nóng lên.

Anh trừng mắt nhìn cô, nụ hôn như mưa rơi, kịch liệt rơi xuống, anh găt gao ôm cô vào trong ngực, khống chế toàn bộ sự vùng vẫy của cô.

Mà khi cô vùng vẫy, lúc đầu còn dùng sức, về sau lại dần dần vô lực, đến cuối cùng, chỉ có thể dựa vào anh, mặc cho nụ hôn bá đạo của anh xâm nhập vào mỗi một dây thần kinh của cô.

Tại sao có Tần Trọng Hàn?

Tuy nhiên đáy lòng cô cũng từng có một tia ấm áp như thế, nguyên nhân của việc bị lừa gạt hiện lên, nước mắt cô không ngừng chảy ra.

Cô chính là như vậy, có thể dễ dàng gọi dục vọng nguyên thủy của anh, tay anh vội vàng cởi áo ngực của cô, vỗ về da thịt bóng loáng nhẵn nhụi của cô. Nụ hôn của anh càng trở nên cuồng dã, trần trọc mùt, găm, cắn. Ở trên cái cổ trắng tinh của cô để lại từng đóa hoa mai nóng bỏng.

Chợt cảm thấy trước ngực hơi lạnh, lại thấy anh đang cúi người hôn chỗ nấn cảm kia.

"A... Không ——" Tiêu Hà Hà thét lên chói tai, tay lập tức đẩy ngực anh, thế nhưng lại bị anh lập tức bắt lấy cái tay đang múa máy của cô, trở tay một cái, đem tay cô đặt ở sau lưng cô, khiến cho anh tiếp xúc chặt chẽ với nơi cao ngất trước ngực.

Môi anh cảm nhận được nước mắt ấm áp, anh mờ mịt ngẩng đầu nhìn cô, phát hiện bây giờ cô đã nước mắt rơi đầy mặt.

Tiêu Hà Hà nghiêng mặt qua một bên, không nhìn tới gương mặt tuần tú của Tần Trọng Hàn, nhưng một loạt hành động xấu hổ lại làm nước mắt lại chảy xuống khuôn mặt, cô hận chính mình tại sao lại không thể phản kháng Tần Trọng Hàn tiến công, đến cuối cùng vậy mà đầu hàng hoàn toàn, đắm chìm khi vật nóng của anh tàn sát bừa bãi cùng xâm chiếm bên trong.

Cô khinh thường chính mình! Tiêu Hà Hà cắn môi, nhịn không được thấp giọng nức nở. "Tôi không phải gái điếm, đừng đối xử với tôi như vậy..."

Tần Trọng Hàn nhìn cô khóc, vội vàng lật chuyển xoay người, trái lại tay nắm chặt bàn tay mềm yếu của Tiêu Hà Hà, không ngôn ngữ, chỉ là ôn nhu mà dùng miệng hôn lòng bàn tay cô. Tiêu Hà Hà giật mình, muốn rút tay về, Tần Trọng Hàn thấp giọng nói: "Được rồi, tôi sẽ không động đến em, thực xin lỗi!"

Tiêu Hà Hà xấu hổ, run rẩy kéo chăn, muốn che đậy cơ thể của mình.

Tần Trọng Hàn tự mình giúp cô kéo qua, che lại, cứ như vậy ôm cô, ngắm nhìn mặt cô, từ cặp mắt đẹp đẽ, đầy nước kia của cô nhìn thấy hình ảnh của chính mình: rõ ràng, nho nhỏ.

Tần Trọng Hàn không nói nữa, chỉ là cúi đầu xuống, ôn nhu mà hôn nhẹ Tiêu Hà Hà. Sau một lúc lâu, anh ngẩng đầu lên hỏi cô: "Làm người phụ nữ của tôi không tốt sao?"

Cô ngó ra, cô biết anh chưa kết hôn, anh là người đàn ông mà toàn bộ phụ nữ nằm mơ cũng muốn gả, nhưng mà, anh đã từng phát ngôn là chỉ muốn xử nữ, anh lãnh khốc vô tình.

Anh nói chỉ cho cô làm tình nhân, cô biết cô không nên vọng tưởng, nhưng mà cô đang nhìn đến diện mạo thật sự đàng sau của anh, đột nhiên tự tôn bị khơi dậy mãnh liệt. "Không! Tôi không đồng ý!"

Hai người thâm sâu đối diện, sau một lúc lâu, Tần Trọng Hàn cúi thấp đầu xuống, ở bên tai Tiêu Hà Hà nói: "Cho dù không được thấy Ngủ Điềm, cô vẫn không đồng ý?"

Hô hấp nóng bỏng của anh ở bên tai Tiêu Hà Hà, khiến cô lại bắt đầu có chút run rẩy.

"Anh... Anh đã nói sẽ cho tôi thấy nó!" Nghĩ đến con trai, lòng của cô vẩn đau.

"Nhưng tôi muốn em làm người phụ nữ của tôi! Ở tại chỗ này theo giúp tôi không được sao? Tôi không ngại em mang theo Thịnh Thịnh, chỉ là tôi cho không em được danh phận!" Anh nói thật nhỏ.

Cô ngước mắt, "Cả đời không có danh phận, sau đó anh lại đi cưới người phụ nữ khác phải không? Mà tôi chỉ có thể là người phụ nữ làm ấm giường cho anh thôi phải không?"

Anh sùng sốt, nhìn cô. "Danh phận rất quan trọng sao?"

Ít nhất anh cho rằng, không phải rất quan trọng!

Câu hỏi của anh giống như một thanh đao vô hình đâm thật sâu vào trong lòng của Tiêu Hà Hà, thống khổ đến mức không thể hô hấp.

Hơi nước dày đặc, Tiêu Hà Hà đột nhiên nhắm chặt mắt suy nghĩ, trên gương mặt cũng đã lệ rơi đầy mặt.

"Hà Hà!" Tần Trọng Hàn chỉ cảm thấy một trận đau lòng nhéo dặt nội tâm, cúi đầu chăm chú nhìn cô.

Tình nhân?!

Kỳ thật đây là hai chữ rất nặng.

"Tần Trọng Hàn, anh vì cái gì là một mực muốn tôi phải làm người phụ nữ của anh? Anh yêu tôi sao?" Cô cảm thấy không có được tình yêu, chắc chắn cô sẽ không hy sinh.

Anh sợ sệt.

Tiêu Hà Hà cười tự giễu, cho tới bây giờ cô cũng không còn hy vọng xa vời đạt được tình yêu, nhưng mà cô cũng không muốn tự tôn bị giẫm đạp.

Tần Trọng Hàn vẫn như cũ trầm mặc, anh không thích cùng phụ nữ nói chuyện tình yêu, đôi mắt đen thâm thúy lại dao động ở trên khuôn mặt của cô, nhưng không có nửa phần lo lắng. Đáy mắt đông lạnh, càng sâu. Nhưng mà khóe môi cong cong, từ từ gợn lên.

"Cô khát vọng tình yêu của tôi?"

"Tần Trọng Hàn, anh có biết là phụ nữ đều hi vọng được yêu, là phụ nữ đều khát vọng danh phận, là phụ nữ đều muốn được che chở, tự nhiên tôi cũng muốn!" Tiêu Hà Hà rốt cục mở miệng ý sâu xa, ngữ khí mềm nhẹ giống như sẽ bị gió thổi tan vào trong không khí. "Chẳng qua tôi chỉ muốn con của tôi, muốn thương cảm và tự tôn của mình không bị giẫm đạp, tôi không cần tình yêu!"

Kỳ thật cô cũng không biết mình muốn cái gì, bởi vì cái tư vị sau khi bị lừa gạt này khiến trong lòng cô cực kì không thăng bằng, mà quên mất bọn họ ngay từ đầu cũng không phải là bởi vì tình yêu.

Chỉ là giao dịch, như thế đến lúc này vẫn chỉ là giao dịch, cô làm người phụ nữ của anh, anh cho cô gặp con trai, điều này cực kỳ công bằng, chẳng qua cả đời về sau cô phải làm công cụ âm giương cho người đàn ông này! Như vậy mà nói, tính ra, cũng coi như công bằng, nhưng mà vì sao trong lòng cô vẫn cảm thấy không công bằng đây?

"Nhưng nếu không lấy tình yêu là điều kiện tiên quyết, tôi sẽ không làm tình nhân của anh!" Cô nhìn chăm chăm hắn, kỳ thật cô biết, loại người như anh không có tình yêu, anh làm sao có thể cho phụ nữ tình yêu đây? Lãng tử là không có tình yêu, bọn họ chỉ cần phụ nữ để giải quyết nhu cầu cá nhân mà thôi!

Hóa ra, cô cũng là loại phụ nữ nông cạn như thế! Tần Trọng Hàn cười lạnh một tiếng, trầm giọng nói: "Danh phận cùng tình yêu đều không có. Nếu cô đồng ý, ngày mai tôi cho cô nhìn thấy Ngử Điện, nếu cô không đồng ý, đời này đừng mơ tưởng nghĩ đến!"

"Anh!" Nước mắt không tiếng động từ trong mắt mới rơi xuống, Tiêu Hà Hà bị thương nhếch miệng, lộ ra nụ cười thống khổ. "Tôi sẽ không đáp ứng, nhưng nhất định tôi muốn gặp con trai!"

Lời nói dừng lại, Tiêu Hà Hà hô hấp thật sâu, ý nghĩ phức tạp trong lòng kia giống như một đao đâm mạnh vào tâm cô, "Anh không ngăn cản được tình mẹ của một người phụ nữ, Tần Trọng Hàn, nếu anh cảm thấy đối xử như vậy là công bằng với Ngử Điện, tốt nhất anh nên đem hắn giết đi."

Cơ thể Tần Trọng Hàn run nhẹ rơi xuống, "Danh phận thật sự quan trọng như vậy sao?"

Tiêu Hà Hà cũng không nói thêm gì, đứng lên, bọc lấy khăn, đi đến tủ âm tường trong cầm một bộ quần áo, liền đi ra ngoài.

"Này! Cô định đi nơi nào?" Tần Trọng Hàn nhìn cô không nói, đột nhiên cảm giác cực kỳ vô lực

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Đây là uy hiếp

Edit + Beta: AnHaLam

Quần áo cô đang thay, đó là do anh chuẩn bị sáu năm trước, chỉ là cho tới bây giờ cô cũng chưa mặc qua, hôm nay là lần đầu tiên! Nếu không phải anh xé rách quần áo của cô, chỉ sợ đến chết cô cũng sẽ không mặc quần áo mà anh chuẩn bị.

Tiêu Hà Hà cười khổ, cả đời làm tình nhân? Không cần! Cô muốn đi tìm Ngử Điện! Cô chỉ muốn con trai của cô! Cô không muốn làm tình nhân của Tần Trọng Hàn!

Thay quần áo xong, cô mở cửa, nhìn thấy anh đứng ở ngay cửa nhìn cô. Tiêu Hà Hà theo bản năng cắn chặt môi dưới, cô không hề quay đầu lại đi ra ngoài.

"Đã trễ thế này em định đi nơi nào?" Anh nắm chặt bả vai cô, "Vì sao em phải ngang ngược như vậy?"

Tiêu Hà Hà khẽ mỉm cười nói run rẩy, "Tôi không muốn gặp lại anh!"

"Tiêu Hà Hà, nếu hôm nay cô đi ra khỏi đây, tôi thề, cô vĩnh viễn không thấy được con cô! Tôi sẽ đưa hấn ra nước ngoài sống!" Anh này sinh ý nghĩ ác độc.

"Anh..." Trong đầu óc cô ong một tiếng, "Anh nói cái gì?"

"Tôi nói được thì làm được!" Về mặt của hấn trầm xuống, "Tôi nhất cô không nên chọc giận tôi!"

Tiêu Hà Hà cười buồn bã, cố nén cảm giác muốn khóc, nhẹ nhàng mà nói với anh: "Nếu anh dám làm như vậy, tôi sẽ hận anh cả đời!"

"Vậy thì sao?" Anh đột nhiên bá đạo nắm chặt cô, cúi đầu cắn lỗ tai của cô, anh biết đó là nơi mẫn cảm nhất của cô. "Chỉ cần cô dám đi ra ngoài một bước, cô thử đi! Vĩnh viễn không thấy được, vĩnh viễn!"

Thanh âm của anh trầm thấp mà khàn khàn, mà lại lộ ra rét lạnh thấu xương.

Tiêu Hà Hà nhin không được giật thót mình.

Cô bất động, anh cũng ngừng lại.

Trong hành lang, anh cúi đầu nhìn cô an tĩnh lại, tay nâng người cô lên, "Được rồi, như vậy mới ngoan, bé gái ngoan!"

Tầm mắt của cô rơi vào trên mặt anh, lộ ra góc cạnh lãnh tuấn rõ ràng, đôi mắt đen tuyền thâm thúy, lông mày dày đậm, không kiềm chế được trong có một loại tao nhã đầy vương giả.

Trong đôi mắt trong veo mà lạnh lùng của Tiêu Hà Hà hiện lên cảm xúc khiến tim đập nhanh, người đàn ông này thực sự là khắc tinh của cô sao?

Cho dù hiện tại, nghĩ muốn chạy trốn khỏi anh, như thế hận anh, tâm cũng sẽ bị sa đoạ, nỗi hận lớn nhất cũng chống không lại cái loại run rẩy sợ hãi trong lòng, là thế này phải không?

Tần Trọng Hàn nhìn cô, trong mắt có một trận thương tiếc, anh duỗi tay ra, đem thân thể bất lực của Tiêu Hà Hà ôm thật chặt vào trong lòng, trong lúc khí tức của cô mềm mại dán sát vào người anh, thì có một loại kích thích muốn đem cô hòa tan vào trong cơ thể nổi lên.

Anh cúi người, đôi môi nóng bỏng dán vào đôi mắt cô, đau lòng mà hôn khô từng giọt nước mắt trên mặt cô, đường cong lạnh lùng trên mặt bị một mảnh thâm tình thay thế.

"Tốt! Nếu cô ngoan ngoãn, tôi chắc chắn Ngũ Điền cùng Thịnh Thịnh đều sẽ là con của cô!" Uy hiếp của anh có hiệu quả rồi.

Tiêu Hà Hà thành thật không nói một lời, răng nanh lại run lên, bởi vì anh bế cô tiến vào căn phòng mà bọn họ lần đầu tiên phát sinh quan hệ.

Cô co rúm lại một chút, vẫn như cũ không có lên tiếng.

Tần Trọng Hàn nhìn cô, đêm tối như vậy, cô như vậy, hoàn cảnh như vậy, cũng làm cho anh không tự chủ nghĩ đến bọn họ trong đêm hôm đó, cùng với vài đêm về sau đây, anh phát hiện mình càng muốn áp chế xuống, lại càng khó tự nắm giữ.

Môi quết qua hai má của cô, nhưng cô lại có phản xạ lùi mạnh về phía sau.

Còn cô không có biện pháp tha thứ cho sự uy hiếp cùng lừa gạt của anh. Anh trừ bỏ lên giường thì không làm cái khác sao? Vì cái gì người đàn ông này luôn ghê tởm như vậy? Luôn luôn sử dụng "Tình" tới xúc phạm phụ nữ? Uy hiếp phụ nữ?

Trên mặt của cô lộ ra chán ghét, về mặt này của cô kích thích Tần Trọng Hàn thật sâu, cô vậy mà dám lộ ra biểu tình chán ghét như vậy, thực quá ghê tởm!

"Cô..." Anh anh tuấn mà khí phách nhếch mép lên, trong mắt phụt ra lửa giận dường như có thể đem Tiêu Hà Hà thiêu cháy, lực trên tay Tần Trọng lại tăng thêm, "Nhìn tôi!"

"Không nhìn, không nhìn!" Tiêu Hà Hà kêu lên, chính cô cũng không biết bộ dạng của mình giờ phút này giống như là đang làm nũng, đang giận lẫy, nhưng thế mà anh lại càng tức giận.

"Cô nói cái gì? Cô lặp lại lần nữa!" Một đạo âm thanh giống như từ địa ngục vọng lại vừa lãnh đạm vừa trào phúng vang lên bên tai Tiêu Hà Hà. "Tôi nói là cô nhìn tôi!"

"Anh muốn thế nào?" Con người trong veo mà lạnh lùng của Tiêu Hà Hà liếc một cái nhìn vào con giận dữ trong mắt Tần Trọng Hàn trong, tuy nhiên trong lòng có chút nơm nớp lo sợ.

Tần Trọng Hàn bá đạo cường chế đè chặt cô, khoe miệng nở nụ cười tà tử, trong mắt lại không có một chút ý cười nào, nhẹ giọng nỉ non: "Uh'm! Thật là, vật nhỏ vừa bướng bỉnh vừa lý lợm!"

"Anh thật cực kì dễ tiện! Anh dám uy hiếp tôi!" Tiêu Hà Hà đón nhận chính diện ánh mắt của hắn, trong thanh âm tràn đầy khinh thường cùng với lạnh lùng.

Người đàn ông này làm cho người ta chán ghét, chẳng lẽ anh có chỉ có loại chiêu thức này thôi sao? Chẳng lẽ anh trừ bỏ như vậy, không còn một cái nào khác sao?

Tần Trọng Hàn nhìn cô, không nói lời nào, một cái cũng không nháy mắt, hai người giờ phút này đối diện, ánh mắt anh phức tạp mà quý dị, lóe ra tia lửa kỳ diệu.

Nhưng mà không khí lại càng ngày càng trở nên nguy hiểm. Mà anh lại ần nhẫn cùng trấn tĩnh, làm cho Tiêu Hà Hà cảm nhận được cảm giác nguy hiểm đang dần dần hiện lên. Chẳng qua cô lại đứng thẳng lưng, không cam lòng yếu thế.

Tần Trọng Hàn lần thứ hai cong khóe miệng, trên mặt cười nhưng không có nửa phần ý cười.

Tiêu Hà Hà rõ ràng nhắm hai mắt lại, không nhìn anh, dù sao bị ánh mắt anh nhìn vào lâu sẽ bị trầm luân, rõ ràng không nên nhìn rồi!

"Mở to mắt, tôi muốn cô nhìn tôi tận hưởng thân thể của cô, từ hôm nay trở đi, cô đã là người phụ nữ của tôi, đời này đừng mơ tưởng chạy thoát!" Anh nói xong, trong đôi mắt nổi lên tia lửa giận phức tạp.

Cô nghe được lời của anh, khó có thể tin được mở to hai mắt nhìn, cái dung mạo lạnh lùng đập vào trong mắt, đáng giận như thế, đáng giận đến mức cô muốn xé rách mặt anh, anh làm sao có thể nói rõ như vậy, không biết xấu hổ như vậy.

Khuất nhục xong tôi, lần thứ hai khiến cô đỏ mặt.

"Cởi quần áo ra! Vừa rồi không nên mặc vào!" Anh trầm giọng nói: "Không muốn gặp con trai nữa phải không?"

Cô trừng mắt nhìn anh, hàm răng cắn chặt vào môi, lửa giận bùng lên.

Anh rõ ràng buông cô ra, ngồi ở trên ghế sofa, hai chân bắt chéo, từ trong túi sờ tới gói thuốc, theo quán tính đốt một điếu thuốc. "Tùy cô, cô có thể tiếp tục làm trinh tiết liệt nữ, chẳng qua sự kiên nhẫn của tôi cũng có hạn!"

Anh nhìn cô mặc đồ anh mua, đó đã là phong cách nhiều năm về trước, nhưng khi cô mặc trên người lại vẫn đẹp như trước vậy! Đem cả dáng người xinh đẹp của cô đều lộ ra ngoài, cô đã sinh con, so với lúc trước khi còn mười bảy tuổi thì càng thêm đầy đặn, càng ra dáng phụ nữ!

Trước hai con mắt đang nhìn soi mói kia, cô bắt đầu chậm rãi cởi đồ trên người xuống. Trong ánh mắt cô, đã không còn chút tiêu cực nào, chỉ giống như robot đang thực hiện mệnh lệnh.

Từng cái từng cái cúc áo được gỡ ra, lập tức cùng chung số phận rơi xuống trên mặt đất, mà lòng của cô, cũng rơi xuống theo nó rồi. Mãi đến khi toàn thân trên dưới chỉ còn lại có đồ lót.

Tiêu Hà Hà rõ ràng cảm thấy run rẩy, vùng vẫy cùng sự yếu đuối của mình.

Anh nhìn cô, nguy hiểm trong mắt tăng lên.

"Tiếp tục cởi, tôi đi tắm rửa!" Anh lạnh lùng đứng lên, trong khoảnh khắc xoay người, trong mắt hiện lên chút vùng vẫy.

Đối với cô như vậy, hình như quá tàn nhẫn rồi!

Nhưng mà, anh phát hiện, anh càng nghĩ thật kỹ, nhẹ nhàng giữ cô lại, đáng giận là cô lại càng muốn đối nghịch với hắn. Có lẽ sử dụng uy hiếp quá dễ tiện, nhưng xưa nay anh luôn tin tưởng tốc chiến tốc thắng sẽ đạt hiệu quả cao! Anh chỉ muốn có được cô, bởi vì từ lần trước đến bây giờ đã qua mấy tuần lễ, anh đã cấm dục hai tuần lễ rồi!

Cô không nói gì, ánh mắt trống rỗng, bò lên trên giường, che đậy thân thể của mình.

Âm thanh tắm rửa rầm rầm truyền đến, Tần Trọng Hàn từ nhà tắm ra, chỉ dùng khăn tắm quấn phần hạ thân, chân trần dẫm xuống sàn nhà đi ra. Lại thấy cô đang thấp cúi thấp đầu ngồi ở trên giường, dùng chăn bao bọc chính mình, nhìn bất lực. Bởi vì vừa xấu hổ vừa hận, cô càng thêm chán ghét anh!

"Cởi!" Anh tiếp tục nói.

Bàn tay cô đưa ra sau lưng, ngón tay day nhẹ, chạm nhẹ khoá áo ngực, kéo xuống, mở!

Nội y rơi xuống, thân thể duy mỹ của cô lộ ra!

Tần Trọng Hàn nhìn chăm chăm vào cô, trong nháy mắt khi nội y rơi xuống, anh cảm giác được khí tức của mình dần dần hỗn loạn. Thấy làn da trắng nõn của cô, lóe ra một ít chỗ mềm mại đáng yêu, anh không tránh khỏi tâm thần đập dồn. Có thứ gì đó phù kín con người thâm thúy, anh chỉ nghĩ muốn hoàn toàn có được người phụ nữ này, hoàn toàn chinh phục người phụ nữ này!

Cô cảm thấy xấu hổ! Cảm thấy không có mặt mũi!

"Tần Trọng Hàn, nếu anh muốn, anh cứ việc lấy đi!" Cô không biết mình tìm tới thanh âm như thế nào, mà lời nói ra lại cực kỳ run rẩy.

Ngay sau đó, cô cắn môi, nếm được vị mặn, hóa ra cô đã cắn nát môi của mình, khuất nhục như vậy, anh là ác ma, là khắc tinh cả đời của cô.

Giờ phút này, tóc đen của Tần Trọng Hàn dán vào má, trên lọn tóc có giọt nước rơi xuống, một đôi mắt đen long lanh thật băng lãnh. Cả người tản ra sức hút đặc hữu, đủ làm cho người ta tim đập thình thịch. Nhưng mà Tiêu Hà Hà không nhìn đến, cô cũng không muốn nhìn, cô cảm thấy được giờ phút này cô chỉ còn lại khuất nhục!

Tần Trọng Hàn từ cửa phòng tắm đi tới, chậm rãi đi đến chỗ cô. Mỗi một bước tới gần, đều cảm thấy trên người cô không biện pháp khắc chế được hấp dẫn.

Rốt cuộc tới trước mặt cô, tay anh cầm lên một sợi tóc của cô, đặt ở dưới mũi nhẹ nhàng ngửi, mũi trên người cô, vĩnh viễn tươi mát như thế, không có mùi nước hoa gay mũi, cô không giống những người phụ nữ kia mà giống hoa U Lan nơi Không Cốc.

Tần Trọng Hàn hôn tóc của cô, ôm cả người cô vào trong lòng. Ngực dán vào lưng cô, cảm nhận được thân thể mềm mại, mỹ hảo của cô. Tâm anh ngứa ngáy, khó chịu, hít thật sâu.

Tiêu Hà Hà lại chỉ có thể ngừng hô hấp, nghe thấy được tiếng tim mình đập nhanh.

Mặt anh và mặt cô, gần trong gang tấc.

Áo tắm trên người anh rơi xuống, thân thể của bọn họ sát lại một chỗ.

"Vì sao em không chịu thuận theo tôi? Hửm?" Tần Trọng Hàn đem cả thân hình đơn bạc, gầy yếu của Tiêu Hà Hà ôm vào trong lòng.

Anh nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô, nhìn không đưa mắt đến muốn hôn cô, anh khát vọng đôi môi mềm mại mà đỏ búng của cô, lại nếm đến mùi máu tươi nơi khoe miệng ấy, trong lòng lại tê rần.

Lên vào trong đôi môi mềm mại, đầu lưỡi đẩy ra hàm răng của cô ra, khiến cô một trận xấu hổ và giận dữ.

Khí tức của cô vẫn thơm như thế, môi của cô vẫn nhu thuận như vậy, để cho anh muốn ngừng mà không được, có một loại mê muội muốn hôn cô. Hai tay Tần Trọng Hàn ở trên người cô di chuyển, môi bắt đầu hôn cô mãnh liệt mà cuồng dã.

Cái hôn này kịch liệt và kéo dài, Tần Trọng Hàn ý còn chưa xong mà buông ra Tiêu Hà Hà thì sắc mặt cô đã hồng lịm, cả người mềm nhũn gần như đứng không vững, thiếu chút nữa cô vì hít thở không thông mà chết.

Tần Trọng Hàn cũng hơi hơi thở dốc, anh nhìn Tiêu Hà Hà, lấy tay nâng sau lưng của cô, nói khẽ với cô nói: "Tiêu Hà Hà, tôi muốn em vĩnh viễn là người của Tần Trọng Hàn tôi!"

Tiêu Hà Hà mở mắt, không nhìn tới Tần Trọng Hàn.

Thân thể cường tráng của anh phát ra sức hút đầy nam tính, vừa quang minh, cô cảm giác được của anh dâng trào, bọn họ dán chặt nhau.

Ánh mắt của cô càng ngày càng trống rỗng rồi. "Anh khiến cho tôi chỉ biết càng hận anh!"

"Hận đi! Không em cần yêu tôi!" Tần Trọng Hàn nói xong, cúi đầu hôn cổ của cô, một đường hướng hạ hôn xuống. Bàn tay to che ở nơi mềm mại trước ngực cô, nhẹ nhàng mà gặm cắn da thịt của cô, để lại từng ấy ký màu hồng.

Tiêu Hà Hà cảm giác được thân thể của mình dưới sự âu yếm của anh nhẹ nhàng sợ run.

Khuất nhục cùng với hèn mọn đó khiến tâm cô như chết bụi, lập tức nghẹn ngào trong lòng, nước mắt im hơi lặng tiếng mà rơi xuống.

Anh cảm nhận được của cô khóc, đột nhiên ngừng động tác lại. Ngẩng đầu mạnh lên, nhìn thấy hai dòng nước mắt trên mặt cô, cảm thấy lòng có chút rầu rĩ, có chút thống khổ trôi lên.

Nhưng mà anh vẫn hung hăng chiếm hữu cô, "Em hận tôi được sao? Loại cảm giác tuyệt mỹ như vậy, em cảm thấy cô hận được sao?"

Anh mãnh liệt tập kích, bởi vì nước mắt trên mặt cô mà phiền muộn không chịu nổi. "Từ nay chuyển công tác, trở lại bên cạnh tôi!"

"Không!" Cô chỉ có thể thừa nhận anh, rên rỉ một tiếng, tối nghĩa nói, "Anh đừng mơ tưởng..."

"Lời của tôi là thánh chỉ, trở lại bên cạnh tôi!" Anh rét lạnh nói bên tai cô, cô không khỏi khẽ run.

-family%

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 73: Rốt cục cũng nhận lại nhau

Edit + Beta: AnHaLam

"Tôi hận anh..."

"Hận đi!" Anh chắc chắn là không để cô ở trong đại sảnh tiếp nhận vô số người đàn ông háo sắc nhìn ngó, anh muốn cô hoàn toàn thuộc về anh!

...

"Cha, vì sao hôm nay lại trốn học? Ông nội sẽ tức giận nha?"

Sáng sớm, Tần Trọng Hàn để cho lái xe đưa con trai Ngử Điền nhận được 15 hiệu biệt thự, Tiêu Hà Hà bị anh giăng co một buổi tối, hiện tại chỉ sợ là đang ngủ say, nhìn thời gian, đã là chín giờ, cô vẫn còn chưa tỉnh, xem ra anh thật sự khiến cô mệt chết rồi.

Có vẻ Tần Trọng Hàn tâm tình khá tốt, chọc nhẹ vào mũi cậu. "Uh'm! Ngử Điền muốn có mẹ không?"

"Mẹ?!" Ngử Điền lập tức kêu lên, trên khuôn mặt phấn nộn có khó có thể kìm chế kinh ngạc, cậu đã sớm muốn có mẹ, nhưng cha không phải vẫn rất tức giận sao? "Người không tức giận sao?"

"Mẹ đang ngủ ở lầu hai!" Tần Trọng Hàn thấp giọng nói: "Chúng ta không làm ồn ỉ đến mẹ có được không?"

"Thật sự có mẹ sao?" Ngử Điền không thể tin được.

"Đúng vậy!"

"Nhưng mà... nhưng mà đó là mẹ của mình Ngử Điền sao?" Ngử Điền kinh ngạc hỏi.

"Đúng! Là mẹ ruột của con, người sinh ra con!"

"Nhưng vì sao lúc trước mẹ không cần Ngử Điền?". Nói xong, Ngử Điền cúi đầu. "Các bạn khác đều có cha và mẹ. Ngử Điền chỉ có cha, Thịnh Thịnh chỉ có mẹ. Cha, vì sao cha của Thịnh Thịnh không cần Thịnh Thịnh? Mẹ Ngử Điền cũng không cần Ngử Điền?"

"Bảo bối, mẹ của Thịnh Thịnh sẽ là mẹ của con!" Tần Trọng Hàn ôm hân, ôm ấp ở trong lòng mình, trong lòng bị đụng chạm đến chỗ mềm mại. "Mẹ không phải không cần con, chỉ là mẹ không tìm thấy con!"

"Dì ấy là mẹ sao?" Ngử Điền không thể tin được nhìn Tần Trọng Hàn, đột nhiên, trên mặt cậu dâng lên nụ cười rức rờ. "Có thật không? Có thật không?"

"Đương nhiên là sự thật!" Tần Trọng Hàn cười nhìn con trai.

"Vậy Thịnh Thịnh với Ngử Điền anh em sao? Thịnh Thịnh cũng là con của cha sao?" Hình như Ngử Điền còn chưa hiểu, nhưng Tần Trọng Hàn lại gật đầu. "Đúng! Hân cũng là con của cha! Cũng giống con vậy!"

"Oa! Thật tốt quá!" Ngử Điền hoan hô lên. "Con có mẹ, con có mẹ rồi!"

Họ ở phòng khách dưới lầu vui vẻ, trên lầu Tiêu Hà Hà bị đánh thức, tiếng cười cùng tiếng hoan hô của trẻ con truyền vào lỗ tai, tâm Tiêu Hà Hà đau xót, mạnh mẽ ngồi xuống, mới phát hiện mình không mặc quần áo. Đau! Toàn thân đều đau nhức! Cho dù cô đã làm mẹ người ta, nhưng mà sau mỗi lần làm cái kia toàn thân đều đau đớn một cách chua xót.

Cô chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn, đặc biệt giữa hai đùi. Loại đau đớn này, khiến cô cảm giác mình càng không có tôn nghiêm, vì con trai, cô có thể nhịn, toàn bộ cũng là vì con trai! Cô có thể hy sinh bất cứ cái gì!

Từ từ!

Tiếng của trẻ con!

Cô rốt cục cũng hoàn toàn thanh tỉnh.

Đứng dậy thật nhanh, chần nháy mắt rơi xuống, trên người chột lạnh, vội vàng nhặt quần áo lên khoác lại, đi vào phòng tắm mau chóng chỉnh sửa lại thật tốt dáng vẻ của bản thân.

Ngử Điền đến đây!

Con của cô đến đây!

Cô chưa từng có loại khăn trang như vậy quá. Tiêu Hà Hà trong lòng thỉnh thoảng nhảy dựng lên, cô muốn gặp con trai, tuy đã gặp rất nhiều lần, nhưng lúc đó cô chưa bao giờ biết đó là con của cô.

Nghĩ tới đây, hận ý đối Tần Trọng Hà trong lòng cô càng đậm thêm! Cái loại cảm giác đứng đối diện như không quen biết thật sự thật là làm cho người ta hít thở không thông, anh làm sao có thể lừa gạt cô như vậy? Biết rõ trong lòng cô rất muốn gặp con trai, thế nhưng anh vẫn lừa gạt cô như vậy!

Cầm cái lược chải lại tóc, trên cổ có dấu hôn ngăn do bị anh găm cắn, Tiêu Hà Hà đỏ mặt lên, nếu như bị con trai nhìn thấy làm sao bây giờ? Tuy cô không phải người phụ nữ tốt, nhưng cô không muốn làm người mẹ hư hỏng, không muốn con trai khinh thường mình, cô lại vội vàng đi trong tủ quần áo tìm thêm phụ kiện, vừa vận nhìn thấy mấy cái khăn lụa, tùy tiện cầm một cái quấn lại, che đi dấu hôn.

Tâm Tiêu Hà Hà vẫn quay cuồng, cô quên mất phải đi làm, bởi vì cô nghe được tiếng của con trai, nghe được thanh âm của đứa con mà cô mong nhớ ngày đêm.

Hít sâu, cô mở cửa, đi ra ngoài. Rất xa, liền nghe Ngử Điền cùng Tần Trọng Hà đối thoại, trong mắt cô bắt đầu chứa đầy yêu thương.

"Cha, mẹ sao còn không có thức dậy? Chúng ta đi gọi mẹ dậy có được không?" Ngử Điền nhẹ nhàng hỏi.

"Hư quá! Nói nhỏ chút, mẹ mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi, nghỉ ngơi tốt sẽ đi xuống! Kiên nhẫn từ từ!" Thanh âm của Tần Trọng Hà cũng không tự giác mà đã tràn ngập ôn nhu.

Mặt đỏ lên, Tiêu Hà Hà không nghĩ tới anh cũng sẽ săn sóc như vậy, nhưng mà Tiêu Hà Hà lại tuyệt đối không cảm kích. Bởi vì tên đầu sỏ hại cô mệt mỏi như vậy chính là anh, anh còn muốn giả bộ làm người tốt, chắc chắn cô sẽ không tha thứ cho anh.

"Nhưng mà con rất đói! Con còn chưa ăn sáng, cha, lúc người kêu chú Trần đón con, con còn chưa ăn cơm mà!" Thanh âm của Ngử Điền vừa non nớt vừa có chút ủy khuất. "Chẳng qua có thể nhìn đến mẹ con thật vui vẻ..., không ăn cũng không sao!"

"Uh'm! Chúng ta đi xuống phòng bếp nhìn xem có cái gì ăn được không?" Tần Trọng Hà nắm tay con trai, cùng hướng phòng bếp đi đến.

Tiêu Hà Hà nghe đến con trai kêu đói bụng, bước nhanh hơn, đi xuống lầu.

"Ngử Điền, con trai!" Cô kêu lên tên con, nước mắt vội vàng chảy ra, đây là con của cô! Như thế nào cô lại hồ đồ như vậy? Khắp nơi tìm con, hóa ra lại là Ngử Điền!

Cha con hai người đều ngẩng đầu nhìn lại, trên cầu thang, Tiêu Hà Hà gần như là chạy xuống, lập tức đi đến trước mặt Ngử Điền, lệ chảy đầy mặt, Tiêu Hà Hà ôm thân thể nhỏ nhỏ của hắn. "Ngử Điền, Ngử Điền của mẹ..."

Ngử Điền vốn cực kỳ hưng phấn, nhưng lại kêu hô không được. Cậu mặc cho Tiêu Hà Hà ôm lấy mình, ngẩng đầu nhìn Tần Trọng Hà, bộ dạng có chút sợ hãi.

"Ngử Điền, kêu mẹ!" Tần Trọng Hà cúi đầu, trong lòng tựa hồ kiên định một chút, con trai rốt cục cũng có mẹ rồi!

"Ngử Điền, di là mẹ con, thực xin lỗi, thực xin lỗi, mẹ không nên bỏ con đi!" Tiêu Hà Hà đã khóc không ra tiếng.

"Mẹ..." Sợ hãi kêu một tiếng, Ngử Điền đưa cánh tay nhỏ ra bang Tiêu Hà Hà lau đi nước mắt. "Mẹ không khóc... Không khóc..."

"Con trai, thật xin lỗi..." Tiêu Hà Hà hai tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngử Điền, nước mắt vẫn nhịn không được mà chảy xuống.

"Mẹ!" Ngử Điền nhẹ nhàng kêu một tiếng lại một tiếng. "Mẹ!"

"Ôi! Ngử Điền, mẹ rốt cuộc tìm được con rồi!" Tiêu Hà Hà ngơ ngẩn nhìn khuôn mặt phấn nộn nhỏ nhắn của Ngử Điền, nước mắt bởi vì lòng chua xót mà cứ liên tục rơi xuống.

Nằm mơ cô cũng không ngờ đến mình có thể tìm được con trai, giờ khắc này, cô có vạn phần vui sướng!

"Mẹ về sau sẽ không rời xa Ngử Điền nữa sao?" Ngử Điền có chút nhút nhát hỏi.

Tiêu Hà Hà gật đầu thật mạnh. "Không rời xa, sẽ không bao giờ rời xa!"

Nhưng muốn cả đời cô thân phục ở bên cạnh anh, làm một công cụ ấm giường không có tôn nghiêm như vậy, cô thật sự muốn ả nhẫn xuống sao? Mà anh thì sao?

Tiêu Hà Hà ngẩng đầu, nhìn đến ánh mắt anh thâm sâu ngưng đang nhìn mình, thâm thúy, trong lòng chảy ra một trận cảm giác ê ẩm.

"Đây lần cuối cùng cho phép cô chảy nước mắt, về sau không được chảy thêm lần nào nữa!" Tần Trọng Hà trầm thấp nói, cho dù đau lòng vì nước mắt của cô, vẫn chỉ có thể nói ra những lời không xuôi tai.

Nước mắt cô, khiến cho tim của anh không hiểu vì sao mà lo lắng, đau nhói. Anh tuyệt không muốn nhìn thấy cô rơi lệ.

Có lẽ là ngữ khí của anh làm Ngử Điền sợ hãi, Ngử Điền lập tức ôm cổ Tiêu Hà Hà, "Mẹ, con đói bụng, con thật đói a...!"

"Ngoan! Mẹ nấu cơm cho con, ngoan!" Cô một tay ôm lấy Ngử Điền, cảm giác mát rồi mà được lại khó khăn như vậy thật quý giá." Con muốn ăn cái gì?"

Tần Trọng Hàn nhìn bóng dáng nhỏ nhắn đang bận rộn trong phòng bếp, lại nhìn đến đứa bé vẫn đi theo bên người cô, một màn như vậy lại có thể khiến trong lòng anh bình tĩnh lại.

Cầm điện thoại, cúi đầu xem người trên màn hình điện thoại di động, ánh mắt âm u, quay đầu đi, "Lam ảnh, em bỏ lỡ nhiều lắm..."

Anh dựa viên cửa, đôi mắt thâm thúy, ngắm nhìn phòng bếp, đốt một điếu thuốc, khói phun ra, tim của anh lại không biết bay tới nơi nào!

Điện thoại đột nhiên vang lên, Tần Trọng Hàn mở ra, còn chưa nói nói, đã nghe thấy đầu bên kia gào thét, thiếu chút nữa rớt điện thoại.

"Mày đem Ngử Điền giấu ở nơi nào rồi hả?"

"Cha! Từ hôm nay trở đi Ngử Điền sẽ ở cùng con!" Tần Trọng Hàn im lặng một chút, chậm rãi nói.

Tiêu Hà Hà vừa lúc bụng tiền hảo trứng chim xuất lai, nghe được Tần Trọng Hàn nói chuyện điện thoại, lại đúng lúc nói chuyện về Ngử Điền, cô ngừng lại.

"Nếu mày kêu lên Ngử Điền cùng con đàn bà không biết trời cao đất rộng đã mang thai nó nhận lại nhau, vậy đem công ty giao ra đây! Vĩnh viễn đừng nhận mặt tao!" Tần Đồi Hàng giận dữ hét lên.

"Cha! Ngử Điền nên ở bên mẹ nó, nó cần tình thương của mẹ!" Tần Trọng Hàn có ý giải thích.

"Vậy mày không cần đến Tần thị đi làm rồi! Hôm nay trở đi, mày không còn là tổng giám đốc Tần Thị!" Tần Đồi Hàng nói xong, tắt điện thoại.

Tiêu Hà Hà ý thức được sự tình có chút nghiêm trọng, tuy cô không có nghe được đầu điện thoại bên kia nói cái gì, nhưng từ lời nói của Tần Trọng Hàn, Ngử Điền nên ở bên mẹ sinh hoạt mà nói lại cực kỳ rung động cô!

Có lẽ! Anh cũng không hẳn xấu xa như vậy!

Người đàn ông có thể suy xét đến con trai cần tình thương của mẹ, có lẽ không hẳn xấu xa như vậy đi? Giờ phút này, trong lòng cô khẽ động một phát, tựa hồ có đồ vật gì đó bị dao động rồi!

Anh quay người lại, đã thấy cô đứng ở bên cạnh bàn ăn, mà Ngử Điền với vẻ mặt khiếp đảm đứng ở cửa phòng bếp, nhỏ giọng nói: "Cha, là ông nội sao? Ông nội tức giận sao?"

Trong ấn tượng, ông nội là người thường xuyên tức giận!

Tần Trọng Hàn nhẹ nhàng lắc đầu. "Không có, ông nội không tức giận, ông nội để cho con chơi thật thoải mái một ngày!"

Tiêu Hà Hà hơi hơi kinh ngạc, rõ ràng là anh đang nói dối.

Nhưng mà Tần Trọng Hàn lại liếc cô một cái, ánh mắt thâm thúy, có vẻ dăm chiêu.

"Thật vậy sao! Vậy hôm nay con có thể cùng mẹ chơi đùa cùng nhau sao?" Ngử Điền lại hỏi.

"Đương nhiên!" Tần Trọng Hàn gật đầu. "Nhanh ăn cơm đi!"

"Tốt quá! Có thể ăn cơm rồi!" Cho tới bây giờ Ngử Điền cũng không được tự do như vậy, có thể không cần đi nhà trẻ, ông nội lại không tức giận, quá tuyệt vời!

"Ngử Điền, ăn cái này!" Tiêu Hà Hà đem trứng chim gấp bỏ trong chén của Ngử Điền, "Còn có sữa, phải uống sữa tươi mới có thể cường tráng!"

Cô chiên nhiều trứng chim, trong tủ lạnh có nhiều nguyên liệu nấu ăn, hình như là sáng sớm thêm vào, bộ dạng cực kỳ tươi ngon, hẳn là anh làm cho người làm đi mua? Cô lại nấu chút cháo yến mạch.

Chuẩn bị bữa sáng cho Ngử Điền, lại không biết Thịnh Thịnh ở trường học ra sao, lại bắt đầu lo lắng Thịnh Thịnh, nhớ về con của mình, nhưng trong lòng vẫn là không nề.

Tần Trọng Hàn cũng ngồi xuống, Tiêu Hà Hà không lấy thìa cho anh, thế là anh đưa tay lấy thìa của cô, sau đó gắp ăn.

"Anh?" Tiêu Hà Hà trừng mắt, thế nhưng hân lại nhướng lông mày. "Em chưa lấy thìa cho tôi!"

"Cha, con đi lấy cho người! Người đem đứa trả lại cho mẹ đi, mẹ sắp khóc rồi!" Ngử Điền nhảy xuống ghế dựa, đi phòng bếp lấy đứa.

Tiêu Hà Hà cúi đầu, trong lòng lại bắt đầu ngẫm nguyên rủa, đều tại anh, chẳng qua hôm nay cha của Tần Trọng Hàn gọi điện thoại tới cùng nói gì đó đây? Lời của anh khiến lòng cô khơi dậy suy nghĩ miên man.

Ăn điểm tâm xong, Tần Trọng Hàn ra ngoài!

Tiêu Hà Hà gọi điện thoại cho Mễ Kiệt xin phép, mới biết Tần Trọng Hàn đã giúp cô từ chức rồi!

Tên chết tiệt này! Anh đã vậy còn bá đạo giúp cô bỏ công việc!

Thật sự là quá ghê tởm!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Muốn kết hôn sao?

Edit + Beta: AnHaLam

"Hà Hà, chuyện gì xảy ra a? Hàn sáng sớm liền gọi điện thoại nói cô không làm việc nữa! Cô không sao chứ?" Mễ Kiệt cực kỳ lo lắng, không biết có chuyện gì xảy ra.

"Không có việc gì, anh Mễ, tôi không sao, hôm nay tôi có chút chuyện, tôi xin phép nghỉ một ngày được không? Tôi không thể không đi làm, công việc này đối với tôi rất quan trọng!" Tiêu Hà Hà cực kỳ xấu hổ, tuy Mễ Kiệt là anh Mễ, nhưng khi xin phép vẫn cảm thấy cực kỳ xấu hổ.

"Tốt, không thành vấn đề, chỉ là nói lời của Hàn?"

"Anh ta nói không tính, anh Mễ, tôi không có từ chức!" Tiêu Hà Hà chắc chắn nói: "Ngày mai tôi sẽ đi làm!"

"Được rồi!" Mễ Kiệt buông điện thoại xuống lại càn nghỉ hoặc, xem ra Hà Hà cùng Tần Trọng Hàn thật sự có quan hệ đặc biệt gì đó.

"Ngử Điền, chúng ta về nhà mẹ có được không?" Tiêu Hà Hà hỏi.

Cô quyết định mang Ngử Điền đi, về nhà trọ!

"Mẹ, chúng ta không chờ cha mà trở về trước sao? Cha nói muốn chúng ta ngoan ngoãn ở nhà chờ người trở về! Còn nói buổi tối cha sẽ đón Thịnh Thịnh về a...! Thịnh Thịnh là anh con hay là em con? Ba nói, con cùng Thịnh Thịnh đều là con của hai người!" Ngử Điền mở to hai mắt nghỉ hoặc nhìn cô.

"Có thật không? Anh ta nói khi nào." Tiêu Hà Hà hoàn toàn không nghĩ tới anh sẽ nói như vậy với Ngử Điền, Tần Trọng Hàn này, tới cùng trong hồ lô của anh muốn làm cái gì a? "Mẹ cũng không biết Thịnh Thịnh lớn hay là con lớn!"

Hình như là không kém bao nhiêu đâu?

Ngử Điền khó hiểu nhìn cô một cái, sau đó cúi đầu, nhú mồm. "Mẹ như thế nào cũng không biết vậy?"

Tiêu Hà Hà nhìn hẩn một cái, Thịnh Thịnh so với Ngử Điền tâm trí thành thực chút, vậy thì Thịnh Thịnh lớn đi. "Ngử Điền, Thịnh Thịnh lớn, Thịnh Thịnh là anh, về sau con có anh trai bảo vệ! Ngử Điền thích anh trai Thịnh Thịnh sao?"

Cô cẩn thận hỏi thăm, lo lắng hai đứa con cùng một chỗ có thể ghen tị lẫn nhau không?

"Uh'm! Thích!" Ngử Điền gật đầu, có anh trai rất tốt!

"Cha thật sự nói muốn đón anh trai Thịnh Thịnh trở về sao? Ch biết anh trai Thịnh Thịnh đã đổi trường học sao?" Tiêu Hà Hà hỏi.

"Cha chưa nói nha!" Ngử Điền nhú mồm. "Chúng ta đây đi đón anh ấy có được không? Sau đó gọi điện thoại cho cha?"

"Uh'm! Tốt, Ngử Điền thật thông minh!" Tiêu Hà Hà mang Ngử Điền ra ngoài đi dạo một ngày, lúc chiều đi đón Thịnh Thịnh, sau đó ba mẹ con về tới nhà trọ.

"Mẹ, Ngử Điền làm sao có thể thành con của người rồi hả?" Thịnh Thịnh lập tức có chút không thích ứng được.

Tiêu Hà Hà không biết nên giải thích như thế nào cùng Thịnh Thịnh, lúc này Ngữ Điền lại nói nói: "Thịnh Thịnh, cậu nói chúng ta là song sinh sao?"

Thịnh Thịnh lắc đầu, hồ nghi ánh mắt nhìn hướng Tiêu Hà Hà, nếu Ngữ Điền là con của mẹ, vậy chú ấy cùng mẹ chẳng phải là trước kia đã quen biết?

"Thịnh Thịnh, Ngữ Điền cùng con đều là con của mẹ, về sau chúng ta lại nhiều người thân hơn, mẹ hi vọng anh em các con cái có thể ở chung thật tốt, như vậy mẹ cả đời cũng không có gì mong muốn nữa rồi!"

"Vậy mẹ sẽ cùng chú ấy kết hôn sao?" Thịnh Thịnh hỏi vấn đề mà cậu lo lắng nhất.

Sắc mặt Tiêu Hà Hà trắng bệch, nói sang vấn đề khác. "Mẹ đi nấu cơm cho hai con!"

Lúc này điện thoại đột nhiên vang lên, Tiêu Hà Hà nhìn đến là số điện thoại Tần Trọng Hàn lóe sáng, lập tức tắt máy!

"Mẹ, là cha sao?" Ngữ Điền nhớ đến còn chưa nói cho cha là bọn họ cùng mẹ trở lại nhà!

"Không có, gọi lộn số!" Tiêu Hà Hà lập tức che đầu.

Nhưng mà 20 phút sau, cái người gọi lộn số, giống như gió cuốn lao vào nhà trọ Tiêu Hà Hà, nhìn đến hai đứa con đều ở nhà, tựa hồ nhẹ nhàng thở ra, gất gao trừng mắt Tiêu Hà Hà, bộ dạng hận không thể đem cô ăn tươi nuốt sống! Người phụ nữ chết tiệt này! Hại anh cho rằng con trai bị mất tích rồi!

Tiêu Hà Hà không lên tiếng, cũng không nhìn anh cái nào. Sau khi anh đi vào, Tiêu Hà Hà xoay người đi vài bước, cô đột nhiên lại là quay đầu.

Anh có vẻ vội vàng, đầu tóc có phần hỗn độn, vốn dĩ tây trang thẳng tắp không có một nếp nhăn, thế mà hiện tại đây có nếp nhăn rồi.

Tần Trọng Hàn nhìn cô, Tiêu Hà Hà nhú mi nói: "Anh có thể trở về rồi, sáng sớm ngày mai tôi đưa Ngữ Điền đi nhà trẻ! Chúng tôi nơi này không chào đón anh!"

Tần Trọng Hàn lại nở nụ cười, ánh mắt của anh bỗng nhiên có nhiệt độ khác thường, tuần dung trầm mặc giống như băng sơn hòa tan. Tiêu Hà Hà ngo ngắc nhìn anh, thế nhưng anh lại đột ngột nở nụ cười như vậy, tiếng cười trầm thấp truyền vào lỗ tai cô, cô càng thêm ảo não nhú mi. "Anh cười cái gì? Có cái gì buồn cười?"

"Em ở đây tức giận vì chuyện tồi qua?" Anh nghĩ nhất định là cô đang tức giận tồi hôm qua anh mạnh bạo với cô đi?

Mặt Tiêu Hà Hà trở nên đỏ bừng, xoay người không lại để ý anh.

"Cha, người làm sao vậy?" Ngữ Điền cũng đã phát hiện dị thường. "Con hôm nay có thể không trở về nhà ông nội sao?"

Tần Trọng Hàn chưa trả lời, Tiêu Hà Hà đã khản trương lên.

Nhìn thoáng qua thân thể căng thẳng của Tiêu Hà Hà, Tần Trọng Hàn gật đầu. "Về sau cũng không cần trở về nhà ông nội nữa!"

"Thật sự sao?" Ngữ Điền hưng phấn la lên. "Nhưng nếu ông nội tức giận thì làm sao bây giờ?"

"Kệ ông nội!" Tần Trọng Hàn khó có được hài hước một lần.

"Chú..." Mặt Thịnh Thịnh xoắn xuýt, có chút bận tâm, muốn hỏi lại không dám hỏi ra miệng.

"Làm sao vậy?"

"Chúng ta có thể nói chuyện chứ?" Thịnh Thịnh suy xét trong chốc lát, nói.

Tiêu Hà Hà buồn cười, phương thức Thịnh Thịnh nói chuyện càng lúc càng giống người lớn, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu giờ phút này đang lo lắng, trong lòng cô đau xót, có chút áy náy, hôm nay cả buổi trưa đều ở bên người Ngữ Điền, xem nhẹ Thịnh Thịnh.

Tần Trọng Hàn gật đầu. "Được rồi, có việc nói đi!"

"Chú sẽ lấy mẹ sao?" Thịnh Thịnh hỏi. "Ý cháu là hai người sẽ kết hôn sao?"

Tần Trọng Hàn trong lòng căng thẳng, ánh mắt phút chốc sắc bén, khóa lại Thịnh Thịnh mặt, đứa nhỏ này xem ra đối Tiêu Hà Hà là cực kỳ bảo vệ, nó đang sử dụng ngữ khí đàm phán của người lớn nói chuyện với mình.

"Chú không có thể trả lời sao?" Thịnh Thịnh tiếp tục hỏi. "Hay là căn bản chú không muốn cưới mẹ?"

Tiêu Hà Hà kinh ngạc một chút, không nghĩ tới Thịnh Thịnh sẽ hỏi như vậy, trong lúc này có chút lo lắng, cô biết cô và Tần Trọng Hàn không có khả năng, bởi vì anh là sao trên trời, mà cô chưa bao giờ nuôi mộng hái sao.

Hiện tại cô thật bình tĩnh mở miệng ngăn lại: "Thịnh Thịnh, mẹ cùng chú chỉ là bạn bè, mẹ không cùng chú kết hôn, mẹ có con cùng Ngữ Điền đã rất vui vẻ rồi! Chú có cuộc sống riêng, Thịnh Thịnh không cần hỏi lại được không?"

Nghe được lời nói của Tiêu Hà Hà, nhiệt độ trong mắt Tần Trọng Hàn lạnh xuống, tuấn dung lại lạnh lùng vô tình, bỗng nhiên khẽ cười một tiếng, thậm chí ngay cả chính mình cũng không biết nói cái gì, "Chúng ta sẽ ở cùng một chỗ!"

"Đó chính là ở chung bất hợp pháp rồi!" Thịnh Thịnh mím môi, quay đầu lại hỏi Ngử Điền. "Cậu nguyện ý làm con riêng sao?"

"Con riêng là gì?" Ngử Điền khó hiểu.

Tâm Tần Trọng Hàn cùng Tiêu Hà Hà đồng loạt căng thẳng, cái từ "con riêng" này khiến cho tâm của họ đều chấn động một chút. Tần Trọng Hàn nói: "Ngử Điền không phải con riêng, con cũng không phải! Về sau của họ khẩu của hai đứa đều viết vào của cha, nhớ kỹ ta là cha của hai đứa! Thịnh Thịnh về sau đổi tên, gọi Tần Thiên Thừa! Cùng bồi phận với Ngử Điền!"

Thịnh Thịnh vô lực trợn trắng mắt, đột nhiên cảm giác được ông chú này thật sự quá bá đạo. "Mẹ, người xem đây?"

Tiêu Hà Hà nghe ngữ khí Tần Trọng Hàn bá đạo, đột nhiên có chút tức giận, anh dựa vào cái gì mà quyết định như vậy? Anh còn muốn mang Thịnh Thịnh đi luôn phải không? Tiêu Hà Hà nở nụ cười, cảm thấy lời của anh cực kỳ buồn cười.

"Thịnh Thịnh họ Tiêu!" Tiêu Hà Hà cố chấp nói.

"Con không có ý kiến! Con nguyện ý theo họ Tiêu!" Thịnh Thịnh cực kỳ chân chó nói.

"Con cũng có thể họ theo Tiêu sao? Con cũng muốn giống mẹ họ Tiêu...!" Ngử Điền nhút nhát mở miệng, hoàn toàn không thấy tháu bèn ba đạo mảnh liệt trong này. "Ba, có thể chứ?"

"Đáng chết!" Tần Trọng Hàn thấp giọng nguyên rủa!

Dường như ánh mắt của hắn nảy sinh ác độc nhìn chằm chằm Tiêu Hà Hà, ánh mắt kia giống như đều có thể đem cô đâm thủng, nếu như nó là đạn, Tiêu Hà Hà hiện tại nhất định bị anh bắn toàn đến toàn thân vỡ nát rồi.

"Cha, người nói mẹ đáng chết sao?" Ngử Điền lại hỏi một câu.

Tần Trọng Hàn càng thêm vô lực, "Cha..."

"Cha ơi! Ngử Điền không muốn mẹ chết, Ngử Điền mới vừa tìm được mẹ, ba mà không cần nói lại chuyện đáng sợ như vậy có được không?" Ngử Điền nói xong liền khó chịu.

"Ách!" Tần Trọng Hàn có chút kẹt.

Tiêu Hà Hà lần đầu tiên nhìn thấy anh quần bách như vậy, xoay người, môi của cô nhin không được nhếch lên.

Thịnh Thịnh cũng nở nụ cười, Ngử Điền thật đáng yêu, cậu thích.

"Đúng vậy, Ngử Điền, ba cậu thật sự ở nguyên rủa mẹ chết, cậu nhanh cầu xin ông ấy đi, để cho ông ấy thu hồi lời của ông ấy, bằng không về sau chúng ta không thấy được mẹ rồi!" Thịnh Thịnh lại thêm dầu vào lửa.

"Cha..." Ngử Điền nói xong liền đỏ mắt lên. "Không cần mẹ chết, không cần..."

"Được được, cha thu hồi, cha cũng không nói gì mẹ, cha đến người nào cũng không nói!" Tần Trọng Hàn xem như hạ vũ khí đầu hàng.

"Vậy người giải thích với mẹ đi thôi!" Ngử Điền xoa đôi mắt.

"Này..." Tần Trọng Hàn mặt đều nhanh tái rồi.

Tiêu Hà Hà muốn cười lại không dám cười, lần đầu tiên cô phát hiện được người khác bảo vệ có cảm giác hạnh phúc như thế, mặc dù là hai đứa nhỏ, nhưng mà cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc! Cô là người mẹ hạnh phúc nhất thế giới này rồi.

"Ngử Điền, cha cậu giống như không biết giải thích nha...!"

"Thịnh Thịnh!" Tần Trọng Hàn đột nhiên cảm giác là mình đã đắc tội Thịnh Thịnh phải không? Anh tìm tòi nghiên cứu, con người nhìn sâu vào đôi mắt trong suốt của Thịnh Thịnh, giờ khắc này, Ngử Điền đột nhiên nói: "Oa! Thịnh Thịnh cùng cha có ánh mắt thật giống nhau nha...!"

Tiêu Hà Hà sững sốt, trong lòng nghĩ, không biết Thịnh Thịnh là do Tần Trọng Hàn cùng người phụ nữ nào sinh ra!

Tần Trọng Hàn cũng rất kinh ngạc, nhưng mà anh biết anh chỉ có một đứa con là Ngử Điền, bởi vì khi quan hệ cùng bất kỳ người phụ nữ nào anh cũng không để lại giống nòi! Biện pháp anh làm luôn luôn hoàn hảo. Anh có tự tin, ngoại trừ Ngử Điền ra, anh không có đứa con nào khác! "Ngử Điền, đi chơi đi!"

"Ngử Điền, tớ xem cậu vẫn theo họ với cha cậu đi, tớ theo mẹ họ thì tốt rồi!" Thịnh Thịnh đột nhiên nở nụ cười, nụ cười có chút gian trá, hừ, đã không

muốn cùng mẹ kết hôn lại còn muốn chiếm tiện nghi của mẹ, cùng ánh mắt cậu giống nhau thì có gì đặc biệt hơn người, cậu cũng không lạ gì.

"Không cần! Tớ cũng muốn theo họ mẹ!" Ngử Điền cố chấp.

Tần Trọng Hàn hết chỗ nói rồi! "Tiêu Hà Hà, em bắt cóc con tôi!"

Ngử khí của anh mang theo chút lên án, tựa hồ còn có chút cảm giác ừ khui.

Tiêu Hà Hà xoay người, có chút đắc ý, nhưng nhanh chóng che đi tâm của mình. "Chuyện này không trách tôi được!"

Là do bản thân anh không có mị lực, không trách cô được. Chẳng qua Ngử Điền làm sao có thể theo họ của mình, nó dù sao cũng là con cháu Tần gia, cô cũng sẽ không đồng ý Ngử Điền theo họ mình, chỉ cần Tần Trọng Hàn không vượt quá mức, cô sẽ không làm chuyện gì quá phận!

"Ngử Điền, Thịnh Thịnh, chúng ta ra ngoài ăn được không?" Tần Trọng Hàn quyết định dụ dỗ hai nhỏ cùng mình đứng chung mặt trận, ổn định trước rồi nói, hiện tại là Tiêu Hà Hà đang dẫn đầu ưu thế, mà anh giống như thành người cô đơn.

"Không cần!"

"Không cần!"

Hai đứa nhỏ gần như là đồng thời phản đối.

Tần Trọng Hàn vấp phải trắc trở, sờ sờ cái mũi, cảm giác có chút xám xịt, khi nào anh lại chật vật như vậy?

"Mẹ đi nấu cơm!" Tiêu Hà Hà tâm tình càng thêm vui vẻ, khoe môi dương lên độ cong đắc ý, có chút âm thầm vui vẻ.

Tần Trọng Hàn mất nhìn nhà trọ, chỉ có hai căn phòng, bắt đầu nói: "Hai đứa, chúng ta đổi chỗ ở đi, hay trở về nhà của chúng ta nha?"

"Không cần! Con muốn cùng mẹ cùng một chỗ!"

"Thế nhưng ở đây không đủ phòng!" Tần Trọng Hàn mở miệng.

"Con cùng anh trai Thịnh Thịnh ở chung!" Ngử Điền nói xong, hỏi câu Thịnh Thịnh, "Tớ và cậu có thể ở chung chứ?"

"Uh'm! Tớ xem cũng được!" Thịnh Thịnh gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Hiện tại còn quá sớm

Edit + Beta: AnHaLam

"Như vậy cha có thể cùng với mẹ con ở chung một phòng rồi!" Tần Trọng Hàn nói xong câu đó, đưa mắt nhìn Thịnh Thịnh. Anh biết Thịnh Thịnh nhất định sẽ cực kỳ khản trương, quả nhiên lỗ tai cậu dựng lên.

"Ngử Điền, buổi tối cậu cùng mẹ ngủ, tớ với cha cậu cùng ngủ!" Thịnh Thịnh an bài nói. Cậu mới không sợ hấn! Hấn muốn cùng mẹ ở chung, vậy phải đợi hấn sau khi kết hôn đi!

"Tốt quá! Thật sự tớ có thể cùng mẹ ngủ chung sao?" Ngử Điền hiển nhiên là rất vui vẻ, vui vẻ không thể tin được.

"Đúng vậy, có thể!" Thịnh Thịnh khiêu khích nhìn lướt qua Tần Trọng Hàn.

Tiêu Hà Hà ở phòng bếp vàng, cảm giác không khí có chút quỷ dị.

Tần Trọng Hàn gặp trắc trở, đi đến cửa phòng bếp, đối Tiêu Hà Hà nói: "Chuyển đến nhà trọ trên núi ở đi!"

"Vì sao vậy?" Cô nhíu mày.

"Tôi nói đi thì đi đi!" Thanh âm của anh trầm trầm, bá đạo như vậy.

Tiêu Hà Hà đang rửa đồ ăn, đột nhiên, một trận tiếng chuông di động dồn dập truyền đến. Cô lau khô tay xong, từ trong túi áo cầm điện thoại ra bấm nghe. Điện thoại là Mễ Cách gọi tới.

"Hà Hà, ra ngoài một chuyến, chúng ta đi hát!"

"Nhưng mà hiện tại tớ không rảnh!" Tầm mắt Tiêu Hà Hà theo bản năng quét một vòng trong phòng, Tần Trọng Hàn đang tựa tại cửa phòng bếp, nhìn cô gọi điện thoại, đèn chiếu sáng vào một bên mặt của hắn, một bên mặt trong ánh sáng đèn, một bên ở trong bóng tối, đao chém riu giọt ra một loại dung nhan lạnh lùng bên trong ẩn chút tức giận, thâm trầm khiến cho lòng người nghẹn ngào, tóc đen che hai tròng mắt, che đi ánh sáng.

"Không phải Thịnh Thịnh đang ở trường sao? Đi đi, đi đi mà!"

"Thật sự không rảnh!" Tiêu Hà Hà vội vàng nói. "Thôi nào, chờ tớ không bận nữa, lại mời cậu đi có được không?"

Sau khi nói như vậy, Mễ Cách mới buông tha cho cô. Trong lúc vui cười cúp điện thoại, Tiêu Hà Hà vừa quay đầu nhìn đến Tần Trọng Hàn, lập tức thu lại nụ cười, tiếp tục rửa rau.

Qua một hồi lâu, ngẩng đầu nhìn đến anh còn đang đứng ở cửa, bộ dạng trầm mặc nhạt nhẽo, dường như cực kỳ xoắn xuýt. Cô lơ đãng ngẩng đầu, thoáng nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh, nghĩ đến bọn nhỏ mà nói, bộ dạng kinh ngạc của anh.

Trong một khắc đó, cô dương lên khóe môi, trong lòng âm thầm buồn cười.

Tần Trọng Hàn lại đang thắc mắc, người nào gọi điện thoại tới, không rảnh? Không phải là đàn ông đi? Nhớ rõ lần trước cô nói qua có bạn trai, mà giờ phút cô nhận cú điện thoại này lại vui vẻ như vậy, lại vẫn làm nũng nói thỉnh người nọ, thật sự là gấp quý, có khi nào cô đối với mình có thái độ tốt như vậy không?

Ánh mắt Tần Trọng Hàn không chút để ý mà nhìn thẳng mặt cô, nhìn thấy cô cúi đầu cười yếu ớt. Khuôn mặt trắng nõn, vẻ mặt khó xử, rõ ràng sung sướng, lại không biết vì ai.

Phút chốc, anh không hờn giận mà nhú mồm, ngữ khí ác hàn hỏi: "Người nào gọi điện thoại tới?"

Tiêu Hà Hà ngẩn ra, nghe ngữ khí của anh, thế nào lại giống như đang hoài nghi vợ yêu đương vụng trộm? Trong lúc này, khẩu khí hờn dỗi vương ở ngực, có chút tức giận nói, "Bạn!"

"Bạn nào?"

"Bạn tốt!" Cô trừng mắt anh, cúi đầu xuống, anh quản được sao? Mà anh dựa vào cái gì muốn cô cùng anh giải thích? Hơn nữa Mễ Cách là phụ nữ, cô yên tâm thoải mái.

"Làm mẹ người ta rồi, hành vi phải tự biết kiểm điểm!" Hắn vẽ mặt khó khăn ném một câu nói.

Tiêu Hà Hà kinh ngạc, có phần mùi thuốc súng. "Biến thái!"

Anh đột nhiên xoay người, "Em nói cái gì?"

Tiêu Hà Hà ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn đến hắn khó khăn vẽ mặt, nhìn sắc mặt anh cực kì khó coi, vẫn cứ một cảm nói cái gì nữa, cúi đầu, mặc danh kỳ diệu cùng hắn giải thích. "Là Mễ Cách tìm tôi đi hát karaoke, tôi không có thời gian, rất không dễ dàng đoàn tụ với Ngữ Điện, tôi không muốn đi, tôi muốn ở cùng với con trai!"

Cô vừa nói xong liền suy nghĩ, chính mình đều cảm thấy tự trách mình làm chi phải cùng anh giải thích, mà anh sau khi nghe lời giải thích như thế, hơi sững sờ, sau đó biểu tình nhảy mất hòa tan, không còn lạnh lùng, tiện đà cười rộ lên. "Ha ha..."

Nụ cười này của anh làm cho vẻ mặt không còn khó khăn, bầu không khí căng co cũng dịu đi chút, giống như bầu trời không còn mây đen. "Thì ra em gái Mễ Kiệt a! Còn tưởng là đàn ông!"

Tiếng cười của anh trầm thấp êm tai truyền vào lỗ tai cô, Tiêu Hà Hà nghe được lời của anh, hoảng hốt ngẩng lên đầu, đã thấy anh đưa ngưng mắt nhìn mình, mắt sáng như đuốc, rực rỡ nhìn mình, cô theo bản năng cúi đầu, tiếp tục rửa rau.

Bóng dáng cao lớn của Tần Trọng Hàn đi tới, ngón tay thon dài đưa tới trong chậu, cùng cô rửa rau, cô sợ tới mức giật mình ngẩng đầu, anh lại nhảy nháy ánh mắt, thông minh mà hài hước. "Tôi giúp em, mẹ đưa nhỏ!"

Xung hô thế này thật... Thật không được tự nhiên! Mặt cô đỏ lên. "Không... Không cần!"

Nhìn mấy ngón tay anh ở trong cái chậu nho nhỏ cùng tay cô khởi tranh đoạt đồ ăn, cô cảm thấy thật khó chịu. Chợt, bàn tay to của anh đụng phải đầu cô, cô sợ tới mức mạnh rụt về lại.

"Cha, người phải làm phụ bếp sao?" Ngữ Điện đột nhiên đã chạy tới, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Tần Trọng Hàn, mà sau cậu là Thịnh Thịnh, Tần Trọng Hàn thấy thế nào như thế nào cảm thấy được Thịnh Thịnh tiểu quý này cực kì gian trá.

"Chú, xem ở chuyện chú giúp mẹ rửa rau, đêm nay cháu đem giường của cháu cho chú mượn một nửa! Mẹ, buổi tối người cùng Ngữ Điện ngủ chung, con cùng chú này ngủ chung a..."

"A!" Tiêu Hà Hà kinh ngạc, an bài như vậy... Thật sự cực kỳ hợp lý, cô gật đầu, lại lắc đầu. "Con cùng Ngũ Diên đều ngủ cùng mẹ, mình chú ngủ riêng!"

"Được!" Thịnh Thịnh gật đầu.

"Không được!" Tần Trọng Hàn lắc đầu. "Cha muốn cùng các mẹ con ngủ chung, ta là cha mà! Thịnh Thịnh, kêu một tiếng cha đi!"

"Sau khi chú cùng mẹ kết hôn đi! Hiện tại quá sớm rồi!" Thịnh Thịnh vỗ vai Ngũ Diên. "Em trai, chúng ta đi chơi trò chơi!"

"Uh'm, chúng ta đem kia cái người máy, dỡ xuống ra sao?"

"Được! Anh dạy cho em trò chơi Chiến thần."

Tiêu Hà Hà mặt lại càng đỏ, lời nói của con khiến cô cực kỳ quần bách, nhìn đến mặt anh âm trầm xuống, cô nói khẽ: "Anh yên tâm đi, tôi sẽ cùng con giải thích rõ ràng, anh không cần có băn khoăn! Tôi sẽ không kết hôn với anh! Chúng ta có thể làm bạn, toàn bộ cũng là vì bọn nhỏ, tôi không biết làm lỡ biết cái gì, mà anh cũng đừng hiểu lầm cái gì!"

Tần Trọng Hàn ngó nhìn cô sau một lúc lâu, cũng không nói lời nào, trầm khuôn mặt tuần tú, cực kì không được tự nhiên, ngoài miệng lại ngoan cố nói: "Trừ bỏ không thể kết hôn, đều khác có thể cho em!"

Lòng của cô run lên! "Có ý tứ gì?"

"Cả người của tôi đều là của em! Chỉ là không có danh phận cho em!" Hần sâu xa nói: "Nói cách khác em sắp có được một người đàn ông độc thân hoàng kim, trừ bỏ không thể cho em tờ giấy kia, cái khác đều có thể. Tôi sẽ thực hiện nghĩa vụ của người đàn ông trong hôn nhân, mà em cũng thế! Như thế nào? Như vậy công bằng không?"

Cô kinh ngạc, không hiểu, không rõ, cực kỳ không rõ. Có như thế trong nháy mắt, Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy toàn thân đều cùng như đồng hồ báo thức một loại quên chết rồi hả?

Anh có ý tứ gì đây? Cả người đều là của cô? Ý là anh sẽ ở chung với mình như một cuộc hôn nhân sao? Chỉ là thiếu một tờ giấy chứng nhận?

Cô muốn hỏi anh có ý tứ gì, nhưng lại không biết như thế nào hỏi ra miệng.

"Không rõ?" Anh nhún mày.

Cô gật đầu, lại lắc đầu.

"Không rõ liền nghe theo, nghe lời là được!" Anh u u mà nói: "Làm cô gái nghe lời, không nói nhiều, không nhiều chuyện, như vậy mới thoải mái!"

Cô nghe lời của anh, cực kỳ cực kỳ là không hiểu, có chút kỳ quái, thậm chí là không biết vì cái gì? Nếu muốn thực hiện nghĩa vụ hôn nhân, vì sao lại không thể kết hôn đây? Thật là không hiểu! Chẳng qua thôi, anh người như vậy, không phải cô có thể trèo cao!

"Anh có phải đã kết hôn rồi không?" Cô hỏi.

Anh sùng sốt, ánh mắt sắc bén. "Không có!"

"A...!" Tiêu Hà Hà nghĩ có lẽ anh là người không muốn kết hôn đi. "Vì sao lúc trước muốn tìm người sinh con?"

Anh tựa hồ ngừng một trận, biểu tình trên mặt có chút khó coi.

Cô lập tức im miệng, ý thức được chính mình có lẽ không nên hỏi như vậy, đây chuyện riêng tư của anh, anh có quyền có giữ lại riêng tư, hỏi lâu sau, cô ấp úng nói: "Tôi nấu cơm, anh ra ngoài cùng bọn nhỏ chơi đùa đi!"

"Tôi giúp em! Chính bọn nó sẽ tự chơi đùa!" Tần Trọng Hàn không có nói cái gì nữa, không có giải thích. Nhưng mà anh lại bắt đầu giúp cô đem đồ ăn bung lại.

"Nhưng tôi không cần anh giúp tôi!" Cô thản nhiên nói "Tự tôi có thể làm!"

Này giống như biểu thị bầu không khí giữa bọn họ chuyển biến tốt đẹp, tuần dung Tần Trọng Hàn hơi động một chút.

Nhưng mà anh ở trong này, đột nhiên cô không biết nấu cơm như thế nào rồi. Luống cuống tay chân một phen, nồi cháo nóng, quên mở máy hút khói, quên đồ ăn còn không có cất, anh lập tức giúp đỡ tắt đi khí than chột mớ. "Cẩn thận một chút, thiếu chút nữa nấu cơm!"

Tiêu Hà Hà hoàn hồn, "Anh đi ra ngoài đi, mình tôi có thể!"

Bởi vì có anh ở đây, cho nên cô mới không được tự nhiên cùng khản trương như vậy, thế thì sẽ không xào rau được.

"Tôi giúp em! Đồ ăn còn chưa có cất mà, em nghĩ gì thế?" Tần Trọng Hàn khó hiểu liếc cô một cái, chính mình đi qua, muốn cất dưa leo.

Nhưng mà dưa chuột quá nhỏ, tay hấn lại quá lớn, cầm tại trong tay hấn, như thế buồn cười, mà anh cũng sẽ không cắt, một đao cắt xuống, một quả dưa chuột cắt thành hai đoạn.

"Tôi làm cho!" Tiêu Hà Hà nhìn bộ dáng vụng về của hấn, thật sự khó có thể tưởng tượng người đàn ông này là trên thương trường oai phong một cõi vương giả, nhìn bộ dạng mười ngón không dính nước mùa xuân của anh, thật là cảm thán tạo hóa thần kỳ, quả thật là đã sớm mỗi người mỗi vẻ.

Tần Trọng Hàn nhú mi. "Nhìn thì đơn giản, vì sao cắt không ra?"

"Anh nghĩ muốn cắt bộ dáng gì nữa?" Cô hỏi.

"Chữ phiền đi!" Hấn nói, bả đao đưa cho nàng.

"Được!" Cô bắt đầu đem dưa chuột cầm lại, cắt xuống.

Anh nhìn quả dưa leo tròn vo linh hoạt trong tay cô biến thành từng nhát mỏng, nhát thời có chút kinh ngạc, tay cô thật đúng là tinh xảo a!

Nghĩ đến cô đem 750 vạn một đồng cũng không thiếu trả trở về, tim của hấn có y đau xót. "Em làm tất cả việc nhà sao?"

Nói xong, anh mắt nhìn nhà trọ được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, càng thêm xác định ý nghĩ của chính mình.

Cô sùng sốt, dừng lại, đem dưa chuột chữ phiền đặt ở trong mâm. "Uh'm, bình thường mà!"

Nói xong, đột nhiên kinh ngạc như vậy ở chung phương thức, không có cãi nhau, kỳ thật cũng rất tốt. Mỉm cười, Tiêu Hà Hà ngược mắt nhìn hấn, "Mà anh tựa hồ chưa làm qua việc nhà đi?"

Anh cũng nháy mắt nở nụ cười, so với mỗi một lần càng thêm yêu mị, Tiêu Hà Hà nhìn khuôn mặt tươi cười của hấn, trong nháy mắt có chút sợ sệt, người đàn ông này có bộ dáng thật sự quá yêu nghiệt rồi. Khăn trương cúi đầu, trên mặt mà lại lạnh lẽo bỏ lên trên quét xuống rặng mây đỏ.

Qnh lợi hại nhìn chăm chăm cô. "Em cắt thật là đẹp mắt!"

"Ách!" Cô giật mình, ngẩng đầu, tầm mắt cùng của anh trong không trung tương giao, hai người đều có chút sợ sệt, hăm nhập đây đó trong đôi mắt mà không biết.

Anh đột nhiên lần thứ hai nở nụ cười.

Cô hoàn hồn, cúi đầu.

"Em đêm nay rất vui về đi?" Anh nói.

"Uh'm!" Cô nghĩ thế, tìm được con, xem như rất vui về đi! "Chỉ cần anh không đem Ngữ Điện giấu đi, tôi nghĩ mỗi ngày tôi đều sẽ rất vui về!"

"A..., phải không?" Anh có phần giật mình, nghiêng đầu rơi vào trầm tư.

Đột nhiên cảm thấy được hưởng thức đối thoại như vậy cực kỳ quý dị, cảm giác như là nhận ra sao thật lâu đã lâu rồi. Cả chính mình đều cảm thấy được có chút khác thường, ở trước mặt anh, cô luôn luôn không không chế được cảm xúc, bình thường, chính mình không thích nói chuyện, hơn nữa ở trước mặt "Người xa lạ". Nhưng mà là cùng anh, cô gần như trừ bỏ tức giận, thì không còn cái khác! Lúc không biết thân phận của anh, cô đối với anh hình như có chút cảm xúc khó hiểu.

Người xa lạ? Cô chăm chú nhìn Tần Trọng Hàn, anh là người không quen biết sao?

Hình như phải, lại như không phải...

Cô lắc mạnh đầu, nhớ tới trong Hồng Lâu Mộng, lúc Bảo Ngọc mới gặp Đại Ngọc, nói: "Vị muội muội này ta nhận thức!"

Mặt cô đột nhiên nóng lên, cô tin tưởng mình nhất định đang đỏ mặt.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mạ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Thu hồi quyền lợi

Vì che đầu trong tim kia đột phát, khó xử bất ngờ, cô cúi đầu, rất nhanh nói: "Anh sẽ không giấu nó đi đúng không?"

Anh nhìn chằm chằm mặt cô, vì sao mặt cô bỗng nhiên hồng đến như vậy?

Cặp má đỏ bừng kia lần thứ hai chạm tới dây thần kinh nào đó trong tim anh, anh không thích mình có loại cảm giác giống như rung động, loại cảm giác này, chỉ đối với Lam Ảnh phát sinh qua. Lam Ảnh, em đã rời đi, rời đi, rời đi! Anh hít vào một hơi thật mạnh, đột nhiên muốn hút thuốc!

"Tôi sẽ không đem nó giấu đi!" Như là hứa hẹn, anh chắc chắn nói.

"Cảm ơn!" Cô ngẩng đầu, chân thành nói lời cảm tạ.

Đèn chiếu sáng vào mặt cô, trên khuôn mặt trắng nõn của cô dường như nở ra đóa hồng kiều diễm. Hai mắt sáng ngời lại thập phần trong suốt, thỏa mãn như, an tường như thế.

Cô bắt đầu xào rau, làm dưa chuột canh trứng. Món ăn cực kỳ thanh đạm, nhưng cũng dị thường xinh đẹp.

Anh chỉ nhìn cô, không nói nữa, xong rồi cô đem chén đĩa bát đũa đưa cho anh, "Đem đến trên bàn đi thôi!"

"A...!" Anh ngoan ngoãn mang ra.

Sáng sớm, Tần Trọng Hàn đem hai đứa con đưa đi trường học cùng vườn trẻ, Tiêu Hà Hà đi làm.

Đêm qua Tần Trọng Hàn một mình ngủ ở trên giường nhỏ của Thịnh Thịnh, mà cô cùng hai đứa nhỏ ngủ chung. Lần đầu tiên có được hai đứa con, trong lòng cô tràn đầy hạnh phúc.

Trên TV trong xe bus chính đang phát một tin tức, Tiêu Hà Hà mới vừa ngồi ở phía dưới TV, vốn không có để ý, nhưng khi nghe được "Đồng Sự Trưởng Tần Thị thu hồi quyền lực, Tần Trọng Hàn không còn đảm nhiệm chức tổng giám đốc" lập tức ngây ngẩn cả người!

Vì sao anh không còn đảm nhiệm chức tổng giám đốc Tần Thị rồi hả?

Hình ảnh đột nhiên được chuyển tới Tần Trọng Hàn, đối mặt vấn đề của phóng viên, khuôn mặt anh tuân của Tần Trọng Hàn lãnh đạm lại bình tĩnh, giữa trán sức khẩn căng, ánh mắt thâm thúy như một cái giếng sâu, liền nghe đến anh không nhanh không chậm phun ra bốn chữ: "Không thể trả lời!"

Tiêu Hà Hà ngạc nhiên.

Lúc này, lại nghe đến giải thích, Tần Trọng Hàn vì cự tuyệt đám hỏi cùng nhà hóa chất Cung, chọc giận Tần lão gia tử, trong cơn tức giận, Tần lão gia tử đem quyền kế thừa của con trai thu hồi. Tần Trọng Hàn lại đối mặt với truyền thông phát ngôn cả đời không cưới!

Tiêu Hà Hà đầu óc ông một tiếng nổ tung, anh nói cả đời không kết hôn là vì vậy sao? Tầm mắt của cô vọng hướng trên hình ảnh bóng dáng cao lớn đang bị mấy chục phóng viên vây quanh khi, dung nhan của anh thật lạnh lùng.

Mà tây trang, là bộ hôm qua mặc.

Trách không được ngày hôm qua khi trở về, ánh mắt của anh có chút mệt mỏi, quần áo cũng có chút nếp nhăn. Thì ra bị phóng viên bao vây. Anh không còn là Tần thị tổng giám đốc rồi hả?

Tiêu Hà Hà tiêu hóa tin tức này.

Hình ảnh lại một cái cắt chuyển, lại chuyển đến Tần Đồi Hàng nơi này, ông mặc toàn thân tây trang biểu tình nghiêm túc, đứng trước mặt ký giả, giữa trán sức khẩn căng, có vẻ cực kì không kiên nhẫn."

"Đồng Sự Trưởng Tần, người thật sự tính toán lập người thừa kế khác sao?" Phóng viên không ngừng truy vấn.

Tần Đồi Hàng một câu không nói, môi mỏng nhấp khẩn căng, bảo vệ ngăn phóng viên, lập tức biến mất trong màn ảnh. Mà xem ra giống như là tin tức hội tuyên bố, chẳng lẽ anh thật sự bị...

Cô không dám suy nghĩ!

Lập người thừa kế khác?

Tiêu Hà Hà kinh ngạc, xe công cộng vậy mà đến cuối cùng vừa dừng lại, cô cũng không biết.

"Cô gái, đến trạm rồi!" Lái xe nhắc nhở.

Tiêu Hà Hà đột nhiên hoàn hồn!

Anh đang ở nơi nào?

Lần thứ hai đưa ném tẹ sau, Tiêu Hà Hà lại ngồi xe bus trở lại.

Bấm số điện thoại của Tần Trọng Hàn, đầu kia truyền đến đờ đờ âm hưởng, không ai bấm nghe.

Tiêu Hà Hà lập tức có chút khẩn trương, anh hiện tại đang làm sao? Vì sao không nghe điện thoại?

Qua một lúc lâu sau, cô lại bấm một lần, đầu kia vẫn vẫn không người bấm nhận.

Tiêu Hà Hà bất đắc dĩ, soạn một cái tin nhắn "Anh có ổn không?"

Tin nhắn gửi đi sau, trong lòng cô có chút không yên bất an, hóa ra ngày hôm qua đã xảy ra chuyện lớn như vậy, chẳng lẽ nguyên nhân không kết hôn là bởi vì cha của anh? Phóng viên giải trí nói Tần Trọng Hàn cả đời không kết hôn đến cùng có phải là thật hay không?

Mà anh nói qua, trừ bỏ một tờ giấy chứng nhận không thể cho, cái gì cũng có thể cho mình! Như thế anh là vì bất đắc dĩ nên mới lựa chọn phương thức như thế này sao?

Nghĩ tới đây, Tiêu Hà Hà đột nhiên cảm thấy được trong lòng hơi hơi lộ ra chua xót, lộ ra đau, nắm chặt điện thoại di động trong tay, nghĩ đến lần trước điện thoại bị người cướp mất, anh cứu mình, hôm nay bị thương, trong lòng có chút khó chịu.

Cô gọi điện thoại, cùng Mã Kiệt xin phép, không đi làm, tuy cô biết lần nữa xin phép không tốt, nhưng giờ phút này cô chỉ muốn gặp Tần Trọng Hàn, hỏi một chút có phải nguyên nhân hán không kết hôn là vì cha anh! Còn có, cô muốn nói với anh, không nên cùng cha anh cẩu kính, cô nhớ tới mới vừa rồi nhìn đến trên hình ảnh Tần lão gia từ trước mặt sắc không thật là tốt, tuổi tác lớn như vậy, sao có thể chịu được con trai ngỗ nghịch!

Mới vừa xuống xe buýt, Tiêu Hà Hà gọi điện thoại cho Tăng Ly, đây là lần đầu tiên cô chủ động gọi điện thoại cho Tăng Ly, "Anh Tăng, Tần thị thật sự đòi tổng giám đốc sao?"

Hỏi ra xong, cô mới cảm thấy được thanh âm của mình có chút run rẩy.

"Hà Hà, là em à, được rồi, Đồng Sự Trưởng tự mình ra lệnh, Hàn đã bị tạm dừng công tác!" Âm thanh của Tăng Ly cũng có chút mệt mỏi, Tần Trọng Hàn không đi làm, một mình anh mệt chết đi được.

"Kia, vậy anh ấy có ở công ty không?" Tiêu Hà Hà lại hỏi.

"Hàn sao?" Tăng Ly không nghĩ tới cô sẽ quan tâm Tần Trọng Hàn như vậy, tuy hình thức ở chung lúc trước của họ khiến cho anh cảm thấy được bọn họ rất kỳ quái thậm chí đều là Tần Trọng Hàn một người đang làm quái, ạn cho rằng Hà Hà đối Hàn không quan tâm như vậy, ít nhất là ạn cho rằng như vậy, nhưng mà không nghĩ tới cô sẽ vì Tần Trọng Hàn mà gọi điện thoại cho anh.

"Uh'm! Anh ấy không ở công ty sao?"

"Không có tới, không biết đi nơi nào!" Thanh âm của Tăng Ly đột nhiên có chút rầu rĩ.

"A..., cảm ơn anh Tăng, tôi cúp máy đây!" Vội vàng cúp điện thoại, Tiêu Hà Hà xem thông báo di động hiện lên một cái tin nhắn.

Trong lòng run lên, mở tin nhắn ra, nhìn đến cái kia cô nghĩ muốn phải biết rằng tin tức đây số đến đây một cái tin tức, chỉ có một chữ. "Tốt!"

Nhưng như thế nào cô cảm thấy được cái chữ "Tốt" này của anh nói cực kỳ miễn cưỡng đây?

Cô lại gọi điện thoại cho anh, anh lại không nhận.

Tiêu Hà Hà đột nhiên cảm thấy được có chút kỳ quái, như thế nào anh lại không nghe điện thoại.

Cô lập tức soạn cái tin nhắn: "Anh ở đâu? Tôi đi tìm anh!"

Hồi lâu sau, anh gửi lại một cái tin nhắn, "Không cần!"

Anh từ chối!

Tiêu Hà Hà trong lòng run rẩy theo, không hiểu tại sao mình lại lo lắng cho anh như vậy, trong lòng cô giống như bị thứ gì đó vướng mắc, muốn lập tức nhìn thấy anh, chính miệng hỏi anh một chút, anh có khỏe không?

Nhưng mà anh ở nơi nào?

Bây giờ Tiêu Hà Hà mới phát hiện, chính mình đối với Tần Trọng Hàn cái gì cũng không biết, tuy cô cùng anh có một đứa con trai, tuy bọn họ từng có quan hệ cấp trên cấp dưới, nhưng mà, cô đối với anh thật sự không biết, trống rỗng!

Anh là ở mình hạo phủ đệ, hay là đang biệt thự số 15?

Mặc kệ, đi trước tìm xem, cô không thể ngồi chờ đợi như vậy!

Xe dừng lại ở mình hạo phủ đệ, nhà trọ sa hoa cũng không phải dễ dàng đi vào, Tiêu Hà Hà đứng ở cửa đối diện với bảo vệ giải thích hồi lâu, cuối cùng mới được cho vào, thời gian là 15 phút, nếu tìm không thấy người, cô lập tức quay về!

Dựa vào trí nhớ đêm đó, Tiêu Hà Hà mò tới nhà Tần Trọng Hàn, gõ cửa, tay ở trên ván cửa nhẹ nhàng gõ, trong lòng lại khẩn trương nhảy lên, anh ở trong này sao? Anh lại ở chỗ này sao?

Nhưng mà gõ thật lâu, không ai mở cửa!

Cô không thể không rời đi!

Lần thứ hai đi tới biệt thự số 15, trong viện thấy một chiếc Bentley màu đen, một chiếc Bô Gia Địch màu xanh ngọc!

Ách! Anh ở trong này sao? Tâm Tiêu Hà Hà lập tức nhảy tới chỗ hòng, chạy nhanh tới, đẩy cửa ra! Cửa lập tức mở! Trong gạt tàn ở phòng khách có một đồng tàn thuốc, mà người lại không biết đi nơi nào!

"Tần Trọng Hàn? Anh ở đâu trong?" Cô nhẹ giọng hô.

Không gian to như vậy, tiếng vang nổi lên bốn phía, cô đột nhiên cảm thấy được rất lạnh lẽo, biệt thự tuy lớn, tuy nhiên nó không có cảm giác ấm áp mà lại lạnh như vậy.

"Sao em lại tới đây?" Đột nhiên phía sau người truyền đến một giọng nói trầm thấp hơi mờ mịt.

Cô ngơ ngác hồi đầu, nhìn thấy trước cửa sổ lo sát đất có một bóng dáng cao lớn đứng đó. Ánh mặt trời xuyên thấu qua thủy tinh rơi vào, rơi trên người anh, gương mặt anh tuần kia có vẻ đặc biệt rõ ràng, anh dương khỏe mỗi lên, tản mạn nở nụ cười, nhưng lại mê người.

Tiêu Hà Hà ngơ ngẩn mà đứng im tại chỗ, nhìn anh sừng sững cạnh cửa sổ, khóe miệng lại mang theo nụ cười, cô cảm thấy khóe mắt mình đều đã ướt, nước mắt chảy lên hốc mắt, hóa ra cảm giác lo lắng cho một người là loại cảm giác này.

Tần Trọng Hàn đi nhanh tới, ngó nghiêng cô, che đi đáy mắt có một tia cô đơn, anh sẽ không để cho bất luận kẻ nào nhìn đến sự yếu ớt của mình!

Có chút ngoài ý muốn là cô sẽ chủ động chạy tới, nhưng đột nhiên gặp cô, trong lòng anh lại dâng lên một cỗ kinh hãi.

Anh giật giật môi muốn mở miệng, cuối cùng lại không nói gì, chỉ nhìn cô, vẻ mặt thật bình tĩnh.

Tâm mắt đụng chạm một chỗ, Tiêu Hà Hà cảm giác tim đập như hươu chạy, anh đi từ từ đi lại, đã gấp khóe mắt cô có lệ, mỉm cười nói sát, "Làm sao vậy?"

Tiêu Hà Hà tầm mắt một trận mông lung, bỗng nhiên hoảng sợ, quay mặt qua chỗ khác.

Cô biết mình có chút mạo muội, hình như mình lo lắng quá mức, có lẽ quan hệ của bọn họ còn chưa tới mức cô có thể tùy ý vì anh mà lo lắng tình hình! Trong lúc này có chút xấu hổ, có chút không biết làm sao, có chút kinh ngạc.

Ngón tay anh thon dài đưa qua, nâng mặt của cô lên. Thanh âm của anh có một tia khàn khàn, lại hỏi một câu: "Uh"m? Làm sao vậy?"

Tiêu Hà Hà nhìn anh, một giọt nước mắt chảy xuống, há miệng thở dốc, lại không nói ra lời!

Tần Trọng Hàn cười cười, mắt sáng như đuốc. Đôi mắt cô sáng trong trong chớp động nước mắt đồng dạng chưa xốt hốc mắt anh. Hình như cô vì mình chảy nước mắt? Mà anh lại cảm động nước mắt của cô, thật sự là gặp quý, anh nhất định là bị cô gái nhỏ này cho gieo xuống cỗ trùng rồi.

"Anh có ổn không?" Cô rốt cục mở miệng, giọng nói cực kỳ run rẩy!

Anh mộ được ôm cô vào trong ngực, vùi đầu ở trên bờ vai cô.

Động tác đột nhiên này khiến trong lòng cô một loại cảm giác giống như bồn chồn, tim gia tốc đập nhanh.

Tần Trọng Hàn biết cô nhất định là nghe được tin tức, chỉ là anh không nghĩ tới cô sẽ tìm đến anh!

"Tần Trọng Hàn, tới cùng sao lại thế này?" Cô run rẩy mở miệng. "Anh nói cho tôi biết sao lại thế này?"

"Lo lắng tôi không nuôi nổi mấy người sao?" Anh hỏi.

Trái tim của cô đập nhanh, yết hầu co rút nhanh, không biết nói cái gì. Lúc này anh vẫn có tâm tình nói đùa, anh thật là quá đáng giận rồi. "Tần Trọng Hàn! Anh..."

Tần Trọng Hàn vịn chặt đầu vai cô, ánh mắt chăm chú nhìn cô. "Tôi rất khỏe, không nghĩ tới em lo lắng cho tôi như vậy, tôi có chút thụ sùng nhược kinh a...!"

"Anh đáng ghét!" Cô như thế nào cảm thấy được anh không làm tổng giám đốc lại vui vẻ như vậy?

"Hà Hà!" Một tiếng gọi ôn nhu như vậy, ôn nhu làm cho lòng người bẽ vỡ. "Không làm tổng giám đốc thì không làm đi, khó có được thanh nhàn!"

Anh nói nhẹ nhàng bằng quơ như thế, nhưng ánh mắt cô lại đột nhiên nóng lên, nước mắt đã tràn đầy hốc mắt, mà còn tràn muốn ra rồi. "Vì sao?"

"Chẳng lẽ em muốn tôi cưới Cung Mến Nhi? Tìm mẹ kế cho Ngữ Điền?" Anh hỏi.

"Tôi..." Cô ngu ngơ rồi.

Thân thể của cô bị anh ban xoay đổi lại, xuyên thấu qua ánh mắt đựng đầy nước, mặt anh giống tấm, ngấm. Ở một trì thu thủy trung, mơ hồ mà xa xôi như thế.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Không có gì lạ

Edit + Beta: AnHaLam

Anh chăm chú nhìn đôi mắt đầm lệ của cô, thờ dài. "Em đang lo lắng tôi không phải tổng giám đốc thì nuôi không nổi mấy người sao?"

"Tôi mới không lạ gì chuyện anh có phải tổng giám đốc hay không!" Cô rất nhanh nói, đột nhiên cảm giác mình nói như vậy hình như không đúng, lập tức đẩy anh ra, "Anh không lo lắng sao?"

"Vì sao tôi phải lo lắng? Ông ấy đồng ý ra ngoài làm việc tôi cầu còn không được!" Tần Trọng Hàn đi đến một bên trên sofa ngồi xuống, châm một điếu thuốc, bắt đầu hút thuốc.

Cô xem mắt một ít gấp đôi tàn thuốc, như là vừa rồi cháy, anh rút nhiều khói như vậy, còn nói không lo lắng.

"Nói dối!" Cô tức giận đi qua, cướp điếu thuốc của anh, dập tắt ở trong gạt tàn thuốc. "Anh không lo lắng thì anh lấy ra nhiều thuốc như vậy làm gì?"

Anh kinh ngạc, bộ dạng hiện tại của cô cực kỳ giống cô vợ nhỏ của anh, ha ha, anh thích cái từ này!

"Em là lo lắng tôi không được làm tổng giám đốc, hay là lo lắng đời này giả không được cho tôi đây?" Anh nhú mày, ngẩng đầu liếc cô, đẹp trai đến mức làm cho đáy mắt cô lung lay.

Ngay tại khoảnh khắc cô thất thần, anh rất nhanh đem cô kéo đến trong lòng anh, cướp đoạt hương thơm trên đôi môi đỏ tươi của cô, mặt Tiêu Hà Hà lập tức ửng hồng.

"Anh..."

"Đây là đối với em trừng phạt..." Anh lưu manh mà cười. "Lo lắng cũng vô dụng, em đời này, chỉ có thể ở cùng với tôi, cho dù tôi không phải tổng giám đốc Tần thị, em cũng chỉ có thể là người phụ nữ của Tần Trọng Hàn thôi!"

"Tôi không có muốn giả cho anh!" Cô nói xong, trong lòng nhảy động không quy tắc, mặt cũng bốc cháy lên, giấy dựa muốn đứng lên, "Buông ra!"

"Ai bảo em dụi tắt thuốc lá của tôi?" Anh giả bộ tức giận, "Đây là chịu trừng phạt, phạt em hôn tôi 10 phút, không phải thế thì không buông tay!"

Tiêu Hà Hà chán nản, lúc nào rồi mà anh vẫn có tâm tư nói đùa, nhìn cái bộ dạng giống như lưu manh kia, cô hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, lại nói không ra lời.

"Làm sao lại tức giận?" Giọng nói dễ nghe, khêu gọi của anh truyền tới, Tiêu Hà Hà lại trợn mắt nhìn.

Khi anh lưu manh nhìn chăm chú, mặt cô đỏ như nóng sốt, hiện tại cô bị anh ôm ở trong ngực, như thế càng khiến cô mặt đỏ tim đập. "Anh buông ra!"

"Không buông!" Anh ngược lại càng ôm chặt eo của cô hơn. "Hôn tôi, hôn tôi một cái, sẽ buông em ra!"

"Tần Trọng Hàn, anh là đồ lưu manh!" Cô quần bách gầm nhẹ.

"Uh'm! Lưu manh sao? Tốt lắm, tôi sẽ lưu manh cho em xem!" Anh nói xong một tay đỡ gáy của cô, cùng cô mặt đối mặt cực gần nhau, chớp mũi gần như đụng chạm một chỗ, hô hấp ấm áp của anh từ từ huân đỏ mặt cô.

"Anh... Anh muốn làm gì?" Tiểu Hà Hà cực kỳ khẩn trương, tuy sớm là phụ nữ của anh, nhưng mà mặt đối mặt lại bị anh nhìn chăm chú như thế này vẫn là lần đầu tiên...

Tần Trọng Hàn bỗng nhiên há miệng hung hăng cắc ờ môi cô, đầu đến khiến cô thét chói tai, "Anh làm gì lại cắn tôi! Anh buông ra!"

"Nếu quan tâm tôi như vậy, không gọi điện thoại cũng là gọi tín nhắn, lại còn chạy đến tìm tôi, hôn một cái cũng không được sao? Tôi mạn phép xin một nụ hôn!" Anh xấu xa nói.

"Lúc nào rồi mà anh vẫn nói đùa, Tần Trọng Hàn, cha anh giống như rất tức giận, làm sao anh có thể làm cho ông ấy tức giận đây?" Cô nhanh chóng thẳng gắt anh.

"Không cho ông ấy tức giận không thể cưới em, không thể kết hôn!" Anh thần nhiên nói: "Hôm trước chỉ nói không cưới em, em liền khổ sở thành cái dạng kia! Chẳng lẽ em nghĩ rằng tôi sẽ không cho em danh phận cả đời sao?"

Cô kinh ngạc, hóa ra...

"Yên tâm đi, em xem, tôi cũng không nghĩ tìm mẹ kế cho Ngử Điền, vậy em liền chuẩn bị sẵn sàng đi, em vĩnh viễn là phụ nữ của tôi, thẳng đến khi ông già kia đồng ý chúng ta sẽ kết hôn! Không đồng ý mà nói, em cũng chỉ có thể ủy khuất làm nhân tình bí mật cả đời thôi!"

"Tôi không nói muốn gả cho anh!" Cô rất nhanh nói, bỗng nhiên có chút tự giễu, cô là cô gái như thế, chưa bao giờ nuôi mộng hái sao, cho dù rất nhiều người đều nói cho cô biết vì sao kia có thể hái xuống, cô cũng không tin.

"Hà Hà!" Tần Trọng Hàn thanh âm của bỗng nhiên ôn nhu. "Em không muốn gả cho tôi sao?"

"Không muốn!" Cô lắc đầu.

"Là bởi vì lúc trước tôi nói không cho em danh phận nên lo lắng sao?"

"Không phải!" Khóe miệng cô có chút chua xót. "Từ xưa nhà giàu sâu như biển! Tôi không mơ mộng như vậy, trước kia không biết, về sau không biết, đời này tôi chỉ cần có Thịnh Thịnh cùng Ngử Điền là đủ rồi!"

Tần Trọng Hàn neoh con ngươi thoảng chốc ló ra ánh sáng sắc bén, tầm mắt rơi vào trên mặt của cô, trên khóe miệng cô nở nụ cười tự giễu.

Cô nhìn hắn, "Cảm ơn anh!"

Bỗng nhiên, cô cảm thấy được toàn bộ cũng không đâu sai! Không hận anh cướp đi con trai, bởi vì ngay từ đầu đã có là hợp đồng, cô có tư cách gì trách anh đây?

Hóa ra anh nghĩ muốn kết hôn với cô, hóa ra anh cũng vì con trai mà nghĩ, như vậy là đủ rồi! Cô còn có cái gì phải cầu đây?

Anh kinh ngạc, sau đó nhú mày, "Cảm ơn tôi cái gì?"

"Tần Trọng Hàn, hóa ra anh không phải xấu xa như vậy! Tôi cho rằng..." Cô cúi đầu, một cảm nói ra câu nói kế tiếp, cô cho là anh rất xấu!

"Bé con hư hỏng!" Anh cầm tay cô vuốt ve, đôi tay kia nhỏ nhắn mềm mại, vô lực nằm ở trong bàn tay to của hắn, cô tựa hồ quấy người một cái, mà lại quên. Mặc cho anh nắm, mặc cho anh nhìn chăm chú vào, cô mang theo bi thương, bị động ôn nhu, ngồi ở trên đùi anh lặng lẽ chăm chú nhìn anh.

"Hà Hà" Anh nói nhỏ: "Làm người phụ nữ của tôi được không?"

Cô sững sốt, ánh mắt kia mờ to, con ngươi đen tuyền một chớp cũng không chớp, nhìn anh.

"Không nên!" Thanh âm của cô khẽ phiêu phiêu.

"Hà Hà!" Thanh âm của anh nghiêm túc lên. "Tôi là thật lòng!"

Cô mờ to hai mắt càng sâu nhìn anh, mi tâm nhẹ chau lại.

"Làm người phụ nữ của tôi đi!" Anh lần thứ hai mở miệng, "Đáp ứng khó như vậy sao?"

Cô chăm chú nhìn anh, sắc mặt của anh kích động, trong ánh mắt lại có cái loại tối tăm, sắc bén, cùng uể oải. "Người phụ nữ này, đều ở ngay tại chỗ thực hiện, lại vẫn giả khốc như vậy, em nghĩ muốn tức chết tôi phải không?"

"Tôi..." Trong lòng cô đập bịch bịch. Khiến thanh âm cũng có một chút run rẩy, "Anh thật lòng sao?"

Tần Trọng Hàn mày kiếm vừa nhú, "Cô gái, nhìn ánh mắt tôi!"

Cô khó hiểu, nghe lời nhìn ánh mắt anh, phát hiện ánh mắt anh sâu xa mà thâm thúy như vậy.

"Tiêu Hà Hà, em nghe rõ cho tôi, tôi nói thật lòng! Nói thật lòng! Vì sao em không tin tôi đây?" Anh nheo mắt liếc cô, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nổi lên từng đám mây hồng, đôi mi thanh tú nhú lại, khuôn mặt như vậy, khó xử như vậy, đôi môi kiêu kiêu ướt át, giống cây đào mặt dụ hoặc kêu anh đi hái. "Muốn không, tôi mang trái tim ra đưa cho em xem?"

Tiêu Hà Hà sững sờ, đáy mắt anh liếm hào quang, mà tâm cô vốn yên tĩnh bởi vì lời nói của anh mà kịch liệt rung động run rẩy "Tôi không phải không tin anh! Tôi chỉ là không muốn làm tình nhân, tôi cũng không muốn công việc không tôn nghiêm, nhưng mà, ví như là vì con trai, tôi nguyện ý hy sinh tôn nghiêm của bản thân, chỉ cần vì Ngữ Điền cùng Thịnh Thịnh tốt! Nhưng mà anh muốn tôi nói thật ra, tôi không muốn làm tình nhân!"

"Vậy vợ thì sao?" Anh hỏi.

Lời của anh, khinh địch như vậy khiến tim cô run rẩy đập nhanh một nhịp, Tiêu Hà Hà kinh ngạc, không biết làm như thế nào, cô lại có chút khản trương. Hai mắt ửng đỏ, nổi tảng hơi nước, nhìn không được nữa, trong khoảnh khắc rơi lệ. "Không phải anh nói... phụ nữ không thể muốn tình yêu sao? Không phải anh nói danh phận cùng tình yêu đều không có sao?"

Tần Trọng Hàn nhìn thấy nước mắt trong suốt kia, tâm cùng đôi mắt căng thẳng.

Tiêu Hà Hà kinh ngạc vì mình ngồi trên chân anh khóc, lập tức nghiêng người đi, vội vàng đi lau nước mắt, sau đó giấy dựa lấy muốn đứng dậy, cái bộ dạng này khiến cô cảm thấy được cực kỳ khó chịu.

Mà anh đột nhiên dùng lực cổ tay ôm cô khấn căng đem khuôn mặt nhỏ nhắn của cô áp trên ngực mình. Anh cảm thấy nước mắt cô, thật nóng.

Mùi thuốc lá nhàn nhạt bao quanh cô, gần như vậy, gần như vậy, cả người Tiêu Hà Hà ngẩn ra, nghe thấy giọng nam khàn khàn trầm thấp của anh vang lên bên tai, "Nha đầu ngốc, quả thật là sự thật dễ dàng nhận ra em là nha đầu ngốc."

"Có ý gì?" Cô ở trong lòng anh lâu bầu nói, giọng nói pha chút ghen ngào. "Tôi đâu nào u mê?"

"Còn nói không ngốc! Đã nói rõ ràng như vậy rồi! Còn không hiểu rõ!" Anh thở dài, lắc đầu, đáy mắt ý cười càng đậm, lại phân không rõ là trêu tức hay là vui vẻ. "Không muốn làm tình nhân, thì coi như làm người yêu của tôi đi!"

Oanh -----

Tiêu Hà Hà nán lại.

Anh ở bên tai cô thì thầm. "Cuộc đời này không đổi người yêu, như thế nào?"

Hơi thở nóng bỏng bao quanh Tiêu Hà Hà, cô cảm thấy được cả lỗ tai đều đỏ, không, là toàn thân đều đỏ, đỏ từ đầu đến chỗ đầu ngón chân! Khuôn mặt nhỏ nhắn vui vào trong bộ ngực của anh, anh có ý tứ gì?

Đây là tỏ tình sao?

Cuộc đời này không đổi, không phải vợ gian dối bạch sao?

Anh không phải không hiếm lạ tình yêu sao?

Một loạt dấu chấm hỏi xông ra, khiến trong lòng Tiêu Hà Hà cũng rối loạn theo, anh có xem mình như vợ mà đối đãi sao?

"Tần Trọng Hàn, tôi không hiểu, tôi cực kỳ ngu dốt!" Thanh âm rầu rĩ của cô truyền đến, nếu không phải chính mồm nói cho cô biết, cô thật sự không hiểu, cô cần trực tiếp đối đáp, mà không phải phương thức gián tiếp như vậy.

"Ngẩng đầu nhìn tôi!" Thanh âm của anh khàn khàn, mang theo ái muội ham muốn.

Cô ngẩng đầu lên, cả mặt đỏ bừng, hai mắt như tủy, hai gò má như trời chiều đỏ hồng bầu trời, ánh mắt giống đêm tối lóe ra ánh sao thần, chịu đựng khó xử, cô vẫn nhìn anh, nhỏ giọng nói: "Nhìn thì nhìn!"

Anh còn có thể ăn cô hay sao?

Thanh âm của cô mềm nhẹ như gió vùng quê, thổ khí như lan.

"Không phải vui đùa! Cuộc đời này không đổi!" Anh nghĩ đây xem như thông báo thôi, thư tình này, anh có lẽ sớm nói không nên lời. Bởi vì thương tổn quá, quá sâu, nhưng anh cần một cô gái như Hà Hà, Ngữ Điền cần mẹ thân sinh của nó, bọn họ cùng một chỗ, từ từ bồi dưỡng tình yêu đi!

Dù sao, đã rất lâu rồi, anh cũng chỉ có một người phụ nữ là cô! Mà còn đối cô là làm không biết mệt như thế, như si như mê như vậy, dễ dàng nghiện như vậy!

Tiêu Hà Hà trừng mắt anh, anh vẫn chưa nói ra trực tiếp mà nói đến đây đi! Nhưng là ánh mắt anh thật chuyên chú, chuyên chú như thể thật sự.

"Nhưng mà anh cực kỳ hoa tâm, anh có nhiều như vậy phụ nữ, mà còn, hơn nữa lại đều là..." Cô ngập ngừng, mặt càng đỏ hơn, khó xử, ngại ngùng, lại

nhu tình như nước.

"Cũng đều là cái gì?"

Cô nuốt hạ nước miếng, cắn răng nói: "Lúc mới đi theo anh đều là thiếu nữ, sau đều bị anh chơi nát bét!"

"Tiêu Hà Hà!" Anh quát lên.

"Vốn là vậy! Anh có rất nhiều phụ nữ, tôi làm sao mà biết lời này của anh không cùng người khác nói qua, anh cùng ít nhiều phụ nữ cuộc đời này không đôi đây? Tôi trong mắt anh, rất nhỏ còn giống một bụi bậm nhỏ, bình thường là không như một bụi cỏ nhỏ. Thậm chí tôi là hai bàn tay trắng, lại nhất được đứa con, cho nên..."

"Cho nên cái gì?" Anh trừng mắt cô. "Em khinh thường tôi? Bởi vì tôi có nhiều người phụ nữ khác?"

"Không phải!" Cô lắc đầu. "Tôi thích sạch sẽ!"

"Tôi cũng thế!" Anh nói.

"Tôi không thích cùng người phụ nữ khác dùng chung một người đàn ông, cảm giác như vậy cực kỳ bẩn!" Cô nói xong cúi đầu, mặt càng đỏ hơn!

"Ha ha ha..." Thế nhưng anh lại cười to ra tiếng.

"Anh cười cái gì?" Cô ảo não. Anh đang chê cười cô, cô nói chỉ là nói thật!

"Cười em rất ngu!" Cầm của anh tựa vào trên tóc cô, đem đầu cô áp ở trước ngực mình, "Tôi cũng không thích cùng người đàn ông khác dùng chung một người phụ nữ!"

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Tôi có khách đến thăm

Edit + Beta: AnHaLam

"Nhưng anh lại làm cho rất nhiều phụ nữ xài chung anh!" Cô thấp giọng nói.

"Ách!" Anh ngẩn ra. "Gần đây không có! Gần đây chỉ có em!"

"Tần Trọng Hàn!" Mặt cô đã hồng như cà chua rồi.

"Về sau không để cho người khác dùng, chỉ để mình em dùng có được không?" Anh tiếp tục trầm thấp nói, giọng nói khàn khàn mang theo một tia tình dục.

"Tần Trọng Hàn, anh không cần nói nữa!" Cô xấu hổ đến gằm nhẹ, cô ở trong lòng anh run rẩy, mà run rẩy khiến cho tim cùng thân thể của anh đều rung động theo.

"Vì sao không thể nói?" Anh cười.

Đột nhiên đỡ xuống gánh nặng khiến cả người cô đều thoải mái đi rất nhiều, Tần thị tổng giám đốc thì sao, cho tới bây giờ anh cũng không có hiềm lạ, chỉ là đó là sản nghiệp Tần gia, mà anh là đứa con duy nhất của cha anh! Lại thêm anh đối với mẹ anh có áy náy, cho nên mấy năm nay mới một mực Tần thị làm tổng giám đốc, không nghĩ tới bây giờ cha tức giận như vậy, mà anh, không biết như thế nào đi đối mặt ông ấy!

Anh dùng một bàn tay nâng người cô lên, một cánh tay kia ôm eo của cô, để cho mặt cô ngửa lên nhìn anh. Ánh mắt anh le lói nhìn chăm chăm cô, ánh mắt thâm thúy. "Xấu hổ?"

Yết hầu anh khàn khàn.

Ánh mắt cô nói cho anh biết, đúng vậy!

"Nha đầu ngốc!" Anh nhẹ cười. "Tôi thất nghiệp rồi! Cũng không cho em đi làm!"

"Ách!" Cô kinh ngạc, nghĩ đến sự bá đạo của hắn: "Anh làm sao có thể cùng anh Mễ nói tôi từ chức rồi?"

"Vi sao lại không? Chỗ của anh ta công việc mệt mỏi như vậy, tôi cũng không hy vọng phụ nữ của mình đứng ở đại sảnh bị vô số sắc lang nhìn ngắm!" Anh cực kỳ rầm thùi nói.

Quét xuống khó xử ý cười theo bờ môi cô, giống như ai cũng háo sắc vậy? Anh mới đúng sắc lang lớn nhất, này tuyệt đối là đại sắc lang. Thật là một tên ngốc tự cho là đúng!

Anh nhìn chằm chằm nụ cười kia, không tự chủ được cúi đầu xuống, gần như mang theo loại tâm tình thành kính mà thần thánh, đem đôi môi nhẹ nhàng nhẹ nhàng che tại cái nụ cười mặt trên.

Oanh -----

Trong đầu óc cô lại nổ tung rồi! Nụ hôn của anh một phen bá đạo, luôn luôn như thế tràn ngập tính xâm lược, thế nhưng một lần ôn nhu như vậy, sẵn sóc như vậy, cô cũng không biết làm thế nào thích ứng.

Tiêu Hà Hà cả thân thể là run rẩy, buộc chặt, tay không biết để ở nơi đâu, cô vẫn ngồi ở trên đùi anh, này tư thế thực ái muội, làm cho người ta nhìn không được mặt đỏ tim đập.

"Ha ha." Tần Trọng Hàn nở nụ cười, tiếng cười kia khiến cô càng thêm khốn quẫn. Nhìn không được vùng vẫy, thế nhưng anh lại dụng hai chân kẹp lấy chân của cô, "Không nên cử động! Rất nguy hiểm a...!"

Tiêu Hà Hà mờ mịt ngẩng đầu, tay anh hơi hơi dùng lực, gắt gao túm lấy cô hướng chính mình, kinh ngạc mà mở rộng ra miệng nhỏ.

Tiêu Hà Hà xấu hổ đỏ mặt, níu chặt vạt áo, lầu bầu nói: "Anh buông ra!"

"Không buông! Tôi đói bụng!"

"Tôi nấu cơm cho anh đi!" Cô vội vàng nói.

"Không là ở đây đói!" Anh đột nhiên nắm người cô.

Cô phản ứng không kịp nữa, tuần dung của anh áp xuống, bá đạo hôn môi của cô. Đây mới là nụ hôn của anh, vẫn bá đạo như vậy, vẫn tràn ngập tính xâm lược như thế.

Cô khẽ nắm anh, anh thuận thế cầm chặt tay nàng, tay lớn bao bọc tay nhỏ của cô. "Em phải cho tôi ăn no!"

"Tần Trọng Hàn!" Cô xấu hổ và giận dữ mở miệng, lần thứ hai bị anh ngăn chặn. "Ừm..."

Cô nghĩ, rõ ràng hôm nay mặt đỏ đến chết thôi, cô cảm giác mình mặt đã đỏ lên vô số lần, hơn nữa là rất nóng, tim cô cũng đập theo liên hồi vô số lần, tiếp tục như vậy thật sự sẽ chết người!

Như vậy nghĩ tới thời gian, nụ hôn của anh lần thứ hai xâm lược. Tiêu Hà Hà xấu hổ mà né tránh, lại thế nào cũng né tránh không được, hôn sâu đến hô hấp đều đều bị hút ra. Anh đè cô ở trên ghế sofa, không biết khi nào tư thế đã biến hóa.

Tiêu Hà Hà đột nhiên khẩn trương phụ giúp hắn, "Tần Trọng Hàn, không cần!"

Anh thân thể cứng đờ, hô hấp có chút thở gấp, môi lại không rời khỏi cô, chỉ là thả lỏng một chút, môi của hắn anh tại trên môi cô, nụ hôn có vị mùi thuốc lá đánh úp lại, cô cảm giác đầu có chút choáng quáng, bao tử lại có chút đau.

Tiêu Hà Hà không được tự nhiên hồi lâu, mới nói ra một câu. "Tôi có khách đến thăm!"

Nói xong câu đó, mặt cô hồng lên.

Anh sững sốt, hồi lâu mới phản ứng kịp, hóa ra cái gọi là "Khách" là dì cả a! Sau đó anh sững sốt, "Hôm qua còn chưa có! Em nói dối!"

Anh rõ ràng trừng phạt tựa như hôn cô, cái tay lớn lại càng hạnh kiểm xấu.

Tiêu Hà Hà thở gấp gấp, kêu lên: "Thật sự mà, sáng sớm hôm nay mới đến!"

Ách!

Tần Trọng Hàn nhíu mày, thực mất hứng! Vậy chẳng phải là muốn anh nhẫn nại một tuần?

Nghĩ đến cái này có chút phiền muộn, không công việc, ăn no, mặc ấm, ngày lại rảnh rỗi, mà bắt đầu nhớ lại chuyện đó đến đây!

Xem ra người xưa thật sự có câu khá kinh điển --- no ấm nghĩ đến Dâm... Dục.

Quả thực như vậy!

Anh đè lên người cô, kéo tay của cô qua, khiến tay cô khẽ xoa thứ nóng cháy của anh.

Tiêu Hà Hà đỡ người, gần như là hít thở không thông, anh làm sao có thể bảo cô mò mẫm cái kia nha? Cô lập tức trở về rút tay, của bàn tay to của anh nắm thật chặt của tay nhỏ của cô, không cho cô lui.

Tiêu Hà Hà nhất thời hoảng sợ, bối rối ngược mắt, đụng vào con người sâu thẳm bốc lên lửa nóng của anh, ánh mắt của anh khiến cô cảm thấy càng thêm sợ hãi, càng thêm hoảng sợ.

"Tần Trọng Hàn, anh lại lưu manh như vậy, tôi phở anh!" Cô khó thở, ngượng ngùng nói xong, vùi mặt tiến vào trong bộ ngực của anh, không nhìn anh, tay cũng vô cảm nắm anh nắm chặt, dù sao chính cô không biết sờ loạn!

Chôn ở trong bộ ngực của anh, cô nghe thấy âm thanh tim đập của anh, phanh phanh phanh vẫn khấn căng nhảy không ngừng.

"Ha ha..." Anh nhin cười, buông cô ra, từ trên ghế sofa đứng lên. "Được rồi, bỏ qua em!"

Anh muốn, anh cho ra đường chơi một chuyến, thừa dịp cơ hội nhỏ này!

Cô đạt được tự do, lập tức đứng lên, quần bách lòi kéo y phục của mình, đem nếp nhăn trên quần áo cho phui thẳng, sau đó lại theo bản năng sửa tóc tại

"Đi thôi!" Anh nhìn thấy cô, tâm tình thật tốt.

"Đi nơi nào?" Cô quần bách hỏi.

Nhìn cái mũi dọc dừa nhỏ của quạt cường tiểu mũi dọc dừa cùng hơi hơi cong lên môi, tim chậm rãi có cái gì ở chảy qua, thờ dài trong lòng một tiếng, Tần Trọng Hàn nói: "Đi dạo phố đi! Khó có được rảnh rồi!"

"A...!"

Anh bước thật nhanh ra ngoài, mà cô chỉ có đi theo, lúc đến bên ngoài, cô đột nhiên nói: "Tôi không đi dạo phố, tôi muốn đi làm!"

"Tiêu Hà Hà!" Anh nhàn nhạt ngữ khí lộ ra một tia uy hiếp. "Từ chức đi, về sau tôi nuôi em!"

"Nhưng mà..." Tiêu Hà Hà nhú mi.

"Nhưng mà cái gì?"

"Anh cũng thất nghiệp rồi!" Cô nói.

"Thất nghiệp cũng nuôi nổi em!" Anh nắm chặt cô, nhét vào trong xe, bá đạo mà thật cẩn thận. "Đi thôi, cùng bản thiếu gia đi dạo phố!"

Lên xe, anh sẵn sốc giúp cô thắt chặt dây an toàn, cô nín thở vì anh tiếp sát. Anh nhìn mặt cô, còn nở nụ cười.

Xe từ từ chạy, hướng phía trước mà đi, xe đi như mục đích, nhưng Tiêu Hà Hà vẫn không biết mình mục đích là nơi nào...

Ở một cửa hàng trang sức, Tần Trọng Hàn ngừng lại. "Xuống xe!"

"A...!" Đầu óc Tiêu Hà Hà không kịp chuyển biến, về mặt vốn dĩ trầm tĩnh lộ ra quét xuống kinh ngạc, hồ nghi ni non, "Tôi nơi này làm cái gì?"

"Mua nhẫn!" Anh nói xong, xuống xe.

Mua nhẫn làm chi? Tiêu Hà Hà thật sự không hiểu, kiên trì xuống xe, đi sau lưng anh, vóc dáng của anh rất cao, chắc phải từ 180 cm trở lên đi? Cô có chút theo không kịp bước chân của anh, mới vừa đi vài bước, cũng có chút thở gấp.

Mà hần, ý thức được cái gì, đột nhiên dừng lại, nắm lấy tay cô kéo đi, đi đến triều Châu Bảo Hành.

Tiêu Hà Hà rút tay ra, nhưng hần lại nắm chặt cô, trong lòng Tiêu Hà Hà tràn đầy hoang mang. Hần làm cái gì muốn kéo tay cô a? Đây là trên tạp chí nói Tần thị tổng giám đốc kia sao?

Hần cư nhiên sẽ chủ động nắm lấy bàn tay của phụ nữ, không phải luôn luôn là phụ nữ theo đuôi hần sao?

Tiêu Hà Hà cúi đầu nhìn mặt đất, trong lòng một trận hoảng hốt.

Châu Bảo Hành thủy tinh tủ kính như thể lượng, phản chiếu bóng dáng bọn họ đi cùng một chỗ, Tiêu Hà Hà theo bản năng nhìn đi qua, đột nhiên cảm thấy được người đàn ông trong gương đẹp trai như vậy, mà mình như là chú vịt nhỏ đi bên cạnh Thiên Nga Trắng, nhỏ bé như vậy, thật sự là quá không hợp rồi!

Đột nhiên cô có chút tự ti, tự ti có chút muốn khóc!

Theo bản năng lui về sau một chút, muốn rời xa hắn một chút, thế nhưng hắn lại dừng lại. "Làm sao vậy?"

"Không... Không có gì!" Nhìn người đi đường lui tới, xe cộ lui tới, nhìn nhìn sang đại soái ca bên người đang nắm của tay mình, cô vẫn lại là kiên trì nói: "Bản thân tôi đi có thể chứ? Anh như vậy tôi đều sẽ không đi được!"

"Ha ha ha..." Nghe vậy, Tần Trọng Hàn cười lên ha ha, làm càn như vậy, đưa tới người qua đường không ngừng ngoảnh lại, người đàn ông này nhất định bị điên rồi!

Tiêu Hà Hà tức giận cúi đầu, có như vậy cũng cười sao?

Bị hắn lôi vào Châu Bảo Hành, người phục vụ vừa nhìn thấy vào hai người, lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn đón chào. "Hoan nghênh quý khách."

Cô nhân viên cửa hàng cực kỳ nhiệt tình tiếp đãi, vội vàng đón chào, "Tiên sinh! Tiểu thư! Xin hỏi hai người muốn cái gì đây? Chúng tôi nơi này có kiểu nhẫn mới a...! Rất không tệ a, có nhẫn cặp rất hợp nhất hai người!"

Mặt Tiêu Hà Hà đỏ lên, mạnh buông ra tay hắn, thế nhưng hắn lại càng nắm tay cô kéo qua, cầm thật chặt, cô ảo não mà thì thầm một tiếng, "Chúng tôi không phải..."

"Được rồi, chúng tôi mua nhẫn!" Tần Trọng Hàn rất nhanh ngắt lời của cô, hơi hơi nghiêng đi thân, nhìn thủy tinh dưới quầy một cái miếng nhẫn kim cương, kéo Tiêu Hà Hà nhìn xuống. "Thích không?"

Cô kinh ngạc, còn không có phản ứng kịp, hắn đã chỉ vào trong đó một cái, nói: "Lấy ra thử xem!"

"A!" Tiêu Hà Hà càng sợ ngây người. Hắn đây là muốn làm gì a? Mua nhẫn kim cương sao? Mua cho ai a? Cô cũng không nhận ra hắn mua cho mình.

"Tiên sinh có ánh mắt thật tốt, cái này là hàng mới của chúng tôi nơi này vừa đến, chỉ có này một cái! Độc nhất vô nhị!" Người phục vụ nói xong đem nhẫn kim cương đem ra.

Tần Trọng Hàn nhìn xuống tay cô, trực tiếp lấy nhẫn đeo ở trên tay nàng, động tác bá đạo như vậy, nhưng cũng không thô lỗ.

"Này! Tần Trọng Hàn..."

"Ngậm miệng!" Hắn thấp giọng nói.

Cô lập tức im miệng.

"Tay của tiểu thư thật đẹp mắt, không nghĩ tới không cần điều chỉnh thử cũng có thể đeo, vừa vặn thích hợp!" Người phục vụ càng có thể nói.

Bên trong Châu Bảo Hành đánh trúng ánh sáng ngọc đèn, đem những cái trang sức mỹ lệ này chiếu rọi được càng thêm hào quang bắn ra bốn phía. Mà trên tay cô cái nhẫn kim cương lóe sáng chói mắt quang huy, trên giới chỉ có rất xảo diệu một cái tâm hình, một viên đại xuyên nhập chung quanh bị mấy viên tiểu xuyên nhập vây quanh, cực kì xảo diệu thiết kế.

"Uh'm! Muốn!" Tần Trọng Hàn tầm mắt quét vào bên trong cái nhẫn kiểu cho nam giới còn lại, "Đều lấy ra!"

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mạ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Nhẫn cặp kim cương

Edit + Beta: AnHaLam

"Tần Trọng Hàn?" Tiêu Hà Hà không thể không chen vào nói, "Anh mua nhẫn làm cái gì?"

"Bất nhót em!" Hắn nói. "Như thế nào? Đôi nhẫn này rất được phải không?"

"Tiên sinh, ánh mắt anh thật sự tốt, đây thiết kế kinh điển của Thiết Kế Sư NQ trứ danh của Italy, số lượng có hạn!"

"Trước được thông qua đi!" Tần Trọng Hàn nhàn nhạt nói.

Hắn cúi đầu, nhìn hai mắt kinh ngạc của Tiêu Hà Hà, dương lên khóe môi, "Đừng quá cảm động!"

"..." Tiêu Hà Hà ở dưới ánh mắt chăm chú của hắn, bỗng nhiên cảm giác khẩn trương.

Tần Trọng Hàn cầm tay cô, nhìn cái nhẫn hấn đeo trên tay cô, bỗng nhiên cúi đầu, trước mặt nhân viên cửa hàng trước mặt, hôn xuống mu bàn tay cô.

Mà hành động của hấn vô cùng thân thiết, khiến cho mấy cô nhân viên cửa hàng mặt đỏ.

"A ----" Tiêu Hà Hà xấu hổ đến thẳng đậm chân, chỉ nghĩ muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

"Thích cũng không cần kích động như vậy, được cười!" Tần Trọng Hàn trêu tức nói.

Hấn chỉ là hôn xuống mu bàn tay cô mà thôi, nhưng là nhìn khuôn mặt cô kiều diễm mỹ lệ, hấn đột nhiên nghĩ muốn hôn xuống mặt cô.

Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy bị hấn hôn mu bàn tay như là bốc cháy một dạng nóng bỏng, toàn thân da thịt đều đi theo một trận nóng bỏng, cả khuôn mặt cũng bắt đầu nóng lên.

Vì sao phải đưa nhẫn cho cô? Cô thật sự bị hành động ngày hôm nay của hấn cho sợ cháng váng, vốn là thông báo cuộc đời này không đổi, tiếp theo là đưa nhẫn kim cương, rốt cuộc là hấn điên rồi vẫn lại là cô điên rồi?

"Tôi không cần nhẫn!" Cô nói xong liền muốn đem nhẫn tháo xuống, Tần Trọng Hàn đưa ngăn lại cử động của cô, cầm tay cô,捏o mất lại, trầm giọng nói, "Dám lấy xuống thử xem!"

Nói xong, anh cuối người xuống ở bên tai cô thấp giọng uy hiếp: "Nếu em dám lấy xuống, tôi ở chỗ này hôn em, hôn đến khi em đầu hàng mới thôi!"

"Anh..." Cô có chút ảo não cho hấn bá đạo, bị uy hiếp của anh sợ tới mức nói không nên lời nói cái gì đến đây.

Nhân viên cửa hàng tựa hồ phát giác sự dị dạng của cô, vội vàng bốc lên nhắc lên khuôn mặt tươi cười, hoà giải nói, "Tiểu thư, ngài đây là đang cầu hôn cô mà! Cô cũng đừng giận dữ, người ta đã dùng nhẫn giải thích với cô rồi!"

Cô kinh ngạc!

Cầu hôn?

Điều này sao có thể!

Nhưng mà Tần Trọng Hàn cũng không cãi lại, mặc cho cô nhân viên cửa hàng hiểu lầm, "Cô kia, quét thẻ!"

"Vâng!" Cô Nhân viên cửa hàng lập tức tiếp nhận thẻ vàng, sau khi quét xong, đưa cho Tần Trọng Hàn, "Tiên sinh, anh xem là muốn đeo luôn hay là bọc lại."

"Đeo luôn!" Tần Trọng Hàn đem kia cái nhẫn chính mình đeo tại tay phải của mình trên ngón giữa, mà Tiêu Hà Hà cũng là đeo tại ngón giữa tay phải.

"Tiên sinh hai người là muốn đính hôn sao?" Cô nhân viên cửa hàng về mặt hướng tới mà nói xong, tràn đầy chờ mong mà nhìn hai người bọn họ, mang theo vô hạn chúc phúc. "Chúc cho hai người đến già đầu bạc nha..."

Tần Trọng Hàn cùng Tiêu Hà Hà hai người nghe nói như thế, đồng thời ngăn ra.

Đính hôn?

Tần Trọng Hàn đột nhiên cong lên khóe môi, chói lọi nụ cười khiến cho cô nhân viên cửa hàng cho mê được thất điên bát đảo, như thể mị mê hoặc lòng người.

"Không phải..." Tiêu Hà Hà cảm giác một trận xấu hổ, dư quang liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, đã thấy hấn cười vui vẻ như vậy, không có bất kỳ ý tứ muốn giải thích, không khỏi có chút sốt ruột.

Hấn tới cùng có ý tứ gì đây?

Ngay tại lúc Tiêu Hà Hà còn muốn giải thích, anh đã lôi kéo cô ra khỏi Châu Bảo Hành.

Tay hấn lôi kéo tay cô, cô có thể cảm giác được lòng bàn tay hấn có nhiệt độ thật ấm áp, tim của cô lập tức chuyển động, thịnh thích, tốc độ nhanh như vậy!

Bị hấn nắm tay đi ra ngoài, nghe đến người đứng phía sau ở nghị luận. "Người đàn ông kia rất đẹp trai nha! Lại biết cách săn sóc như vậy, là bạch mã hoàng tử a!"

"Là a! A ---- hấn là Bố Gia Định a! Làm bạn gái hấn thật hạnh phúc a!"

"Đúng vậy! Phú Nhị Đại* a!"

(Phú Nhị Đại: con của kẻ có tiền)

"Tôi cũng muốn tìm đàn ông!"

"..."

Tiêu Hà Hà mặt thoạt đỏ thoạt trắng, cô không biết như thế nào đối mặt với loại tình huống này, cảm giác có chút kỳ quái, có chút phức tạp, cái nhần này là sao?

Trước nói cuộc đời này không đổi, sau lại tặng nhần, nghĩ đến những cái lời nói của nhân viên cửa hàng, trong đầu ong ong tác hưởng, một loại cảm giác kỳ dị bay lên.

Này căn bản, căn bản là... Thôi, cô không nằm mơ!

Tần Trọng Hàn thấy cô chậm chạp không nói lời nào, cho rằng cô không thích, trầm giọng hỏi, "Như thế nào? Em không vui sao?"

Lúc nói chuyện, cả chính mình đều cảm giác được trong giọng nói có chút khản trương.

"Em..." Tiêu Hà Hà dừng lại nhìn hần, "Không phải... Mang cái này không có biện pháp làm việc!"

"Ha ha ha..." Hần lại bộc phát ra một trận cười sung sướng.

Hần nhất định là đang cười nhạo mình, Tiêu Hà Hà mặt đỏ lên, có chút xấu hổ. Rất nhanh nói: "Anh cười cái gì?"

"Không có gì, em thật sự là đáng yêu!" Hần đột nhiên phát hiện, cô gái nhỏ của hần thật là thật đáng yêu, có phần ngây ngốc, đơn thuần.

Tần Trọng Hàn lại mang cô đi nơi làm đẹp, làm tóc, cô không muốn làm, hần ép cô phải làm, cắt cô nguyên bản thật dài Lưu Hải, nói như vậy, của cô nguyên bản ẩn nặc ở Lưu Hải sau đích một đôi mắt bồ câu lập tức lộ liễu xuất lai, xinh đẹp như vậy.

Chỉ là trang phục không thích hợp, lại tìm nhà tạo hình thay đổi trang phục.

Tần Trọng Hàn vẫn chưa từng quên lần đó ở Hàn Quốc cô tạo hình thật sự kinh diễm, hần vẫn nhớ mãi không quên mà rộn rạo muốn nhìn lần thứ hai!

Bị buộc thay đổi thành bộ dạng đang nổi bật hiện nay, ngắn khoản bạch sắc lông dê áo dệt kim hở cổ, màu xám phát bực nhưng biên cạnh tân trang vảy ngắn, như vậy xuất hiện tại Tần Trọng Hàn trước mặt, cô như là tinh linh rơi vào nhân gian, hoặc như là cô gái nhà bên một loại, nhu thuận không rành thế sự, làm cho người ta mến yêu.

Tần Trọng Hàn nở nụ cười. "Về sau cứ mặc như vậy đi!"

Hần thích cô mặc còn giống em gái nhỏ, thích cô mặc đồ màu trắng, bởi vì cô mặc màu sắc này thật sự rất hợp. Tiêu Hà Hà bị hành động bá đạo của hần làm có chút mệt mỏi mệt mỏi, cô vốn là có đi cả tối, cần nghỉ ngơi, nhưng lại bị hần lại lôi kéo cô ra ngoài đi dạo phố.

Hiện tại cô đau bụng đã chết. "Em muốn trở về!"

Ăn mặc xinh đẹp như vậy ra ngoài đi dạo phố, thật sự mệt chết đi, trả lại cho cô thay đổi giày cao gót ba tấc nhỏ, cô thật sự không thể đi đường rồi!

"Mệt mỏi?" Hần săn sóc hỏi.

"Uh'm!" Cô gật đầu. "Tôi đi mua một chút đồ, anh đi bãi đỗ xe chờ tôi đi, cực kỳ mau trở về!"

Cô nghĩ đến cần phải mua băng vệ sinh, nhưng mà hần đi theo, tựa hồ không ỏn.

"Mua cái gì?"

"Đồ dùng cá nhân, anh đừng hỏi!" Cô nói xong, vội vã hướng về siêu thị đi đến.

Tần Trọng Hàn dường như biết được suy nghĩ gật đầu, "Tôi ở bãi đỗ xe chờ em, nhanh lên nha!"

Mua băng vệ sinh xong, Tiêu Hà Hà đi ra trung tâm mua sắm, ngắm nhìn bốn phía, tìm không được bóng dáng Tần Trọng Hàn. Bãi đỗ xe không có chiếc Bô Gia Định màu xanh ngọc, cô có chút kỳ quái, chạy khắp bãi đỗ xe tìm một vòng, mà vẫn không thấy anh.

Anh đi nơi nào?

Tiêu Hà Hà tìm không thấy anh, xoay người đi ra bên ngoài, thật không biết anh sao lại thế này, mới chút xíu như vậy đã đi nơi nào? Chỗ rẽ bên cạnh trung tâm mua sắm là cái hẻm nhỏ, cô nhớ lại từ nơi này bên cạnh chuyên qua ngõ xe buýt, bỗng nhiên, mấy người đàn ông đi về phía cô.

"Cô gái này cực kỳ đúng giờ!" Không biết người nào đáng về lưu manh đánh tiếng huyết sáo nói xong ái muội mà nói.

Cô nhất thời không pháp phản ứng. Không phải chứ, cô thật sự gặp được tiểu lưu manh, xem bộ dạng ra mới mười tám mười chín, những đứa trẻ này

không học hành cho tốt, lại làm tên côn đồ.

"Em gái! Tên gọi là gì thế?" Trong đó một cái thanh niên nhuộm tóc đỏ kêu lên, cười đến cực kì tà tử.

Em gái?

Tiêu Hà Hà thật sự hết chỗ nói rồi, cô còn trẻ như vậy sao? Lui về phía sau một bước, cô kiên nhẫn nói: "Các người những đứa nhỏ này không đi học cho tốt, ở trong này sung cái gì thanh niên bất lương, chị đây sắp 30 rồi, con cũng có hai đứa, lại kêu em gái!"

"Em gái, em thật đúng là biết nói dối nha..., các anh thích loại cô gái nhỏ nhanh mồm nhanh miệng!"

"Các cậu chơi bồi lêu lổng như vậy không sợ cha mẹ các cậu đau lòng sao?" Tiêu Hà Hà tin tưởng vững chắc bọn hán không phải đứa trẻ hư, cần được giáo dục thật tốt.

Nhưng là kia nghĩ đến một đứa bé lại đi lên phía trước, đưa tay sờ mặt Tiêu Hà Hà một phen. Cô sợ tới mức mạnh lui về phía sau "Các cậu làm gì?"

"Chúng tôi thích cô gái bộ dáng trắng nõn, em gái, làm bạn gái của tụi anh có được hay không?"

"..." Tiêu Hà Hà ngẹn họng nhìn trần trời.

Chợt đột nhiên, cô cảm thấy được có chút sợ hãi, có lẽ đám nhóc này thật sự không chỉ là thiếu niên không lương thiện đơn giản như vậy, hiện tại này phạm tội thẳng thắn càng ngày càng cao rồi.

"Em gái, làm bạn gái của tụi anh đi!" Lại là đáng về lưu manh ngữ điệu, Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy đáng ghét, bọn hán thế mà vậy lại càng gần, cô nghĩ muốn co cẳng chạy đã không còn kịp rồi, trong lòng bắt đầu nguyên rủa Tần Trọng Hàn, cứ muốn cô mặc loại trang phục này, mới vừa thay xong đã bị người ta đùa giỡn rồi!

Trong đó một tên nhóc lại còn đem miệng chu lại. "Em gái để cho anh hôn nhẹ một cái!"

"A ----" Tiêu Hà Hà sợ tới mức thét chói tai, lấy bịch xốp ngăn trở đầu, không làm cho bọn họ họ "Cứu mạng a ---- "

"Không được kêu hô! Chúng tôi chỉ để em làm bạn gái của chúng tôi!"

Tần Trọng Hàn chỉ là đi đem xe quay đầu lại, không đến một phút đồng hồ không, thế mà cô đi trước, nhìn bóng dáng màu trắng vào ngõ nhỏ, Tần Trọng Hàn lập tức lái xe qua đó.

Xuống xe, đuổi theo cô.

Không nghĩ đến, còn chưa tiến vào ngõ nhỏ, liền đã gặp cô bị mấy tên thanh niên du côn vây quanh, Tần Trọng Hàn sắc mặt nháy mắt đen lại. Hét lớn một tiếng, "Đang làm gì?"

Lập tức mầy kiểem nhúu lại, rủa thầm một tiếng, bước ra đập bước vọt tới.

Tiêu Hà Hà trong lòng nhẹ nhàng thở ra, nhưng là trên mặt lại đi theo roi lệ, giống nhìn đến thân nhân một dạng, nhìn thấy Tần Trọng Hàn tức giận mọc lan tràn quen thuộc khuôn mặt. Lập tức trong lòng vui vẻ, như là tìm được cứu tinh, kêu lên: "Tần Trọng Hàn..."

Những tên côn đồ này vừa thấy đến đây cái người đàn ông cao lớn, lập tức dọa chạy.

Rất cực, rất cực, anh đi tới bên người cô, nhìn cô chảy nước mắt đáng thương tội nghiệp, ý nghĩ giáo huấn cô một trận của anh lập tức tan vỡ, ôm chăm cô, lời trách cứ biến thành thương tiếc ôn nhu lời nói nhỏ nhẹ: "Tốt, không có việc gì rồi!"

"Anh đã đi nơi nào vậy hả?" Cô có chút ủy khuất ngẹn ngào nói.

"Một phút đồng hồ cũng đợi không được sao? Tôi chỉ đi quay đầu xe mà thôi!" Ngữ khí của anh mang theo trách cứ ôm cô: "Em xem em này, nếu tôi không đến, có phải em bị sẽ người khi dễ hay không?"

"Còn không phải bởi vì anh, anh muốn tôi mặc cái loại trang phục này, ban đầu tôi mặc thể kia không ai tìm tôi làm phiền, mới vừa thay quần áo liền bị người khi dễ!"

Tiêu Hà Hà gất gao ôm cổ của anh, nước mắt một cái rơi xuống, rơi vào vào trong quần áo của anh, kích thích nhiệt độ cơ thể nóng bỏng của anh.

Môi Tần Trọng Hàn ở bên tai cô thăm dò, sau đó ngược lại chuyển qua gương mặt cô, tiếp theo là môi của cô.

Tiêu Hà Hà không có cự tuyệt, tùy ý anh hôn cô, mang theo tất cả thương tiếc cùng yêu say đắm, anh ôn nhu hôn cô...

"Sợ sao?" Anh để cái trán của cô, trầm thấp hỏi cô.

Cô khẽ ừ một tiếng, trong thanh âm còn có vô tận run rẩy cùng hồi hộp. "Bọn chúng thế nào lại xấu xa như vậy chứ, hơn nữa vẫn còn nhỏ tuổi như vậy!"

"Vậy sau này có không nhẫn nại như vậy nữa không? Em không biết gọi điện thoại cho tôi trước sao?" Thanh âm của anh mang theo một cỗ uy hiếp, mà Tiêu Hà Hà lại cắn môi dưới, không hề đáp lại.

Tần Trọng Hàn lông mày nhẹ nhàng nhăn lại, cơ hồ là ra lệnh: "Trả lời tôi!"

"Không được!" Cô thỏa hiệp, hiện tại ngấm lại vẫn còn sợ. "Nhưng mà tôi ra ngoài không thấy anh, nghĩ là anh đi rồi!"

Anh dùng đôi môi lập tức ngăn chặn môi của cô, ôm thắt lưng cô bế lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Tao ngộ lưu manh

Edit + Beta: AnHaLam

"A!" Tiêu Hà Hà hô to.

Thế nhưng anh lại ôm cô thẳng đến Bó Gia Định. "Người phụ nữ không nghe lời, được rồi, lần sau tôi sẽ không miễn cưỡng em ăn mặc như vậy!"

Ngấm lại thật đúng là nguy hiểm, nếu là thật sự gặp được lão lưu manh liền thảm rồi. Bé cô đến tay lái phụ, Tiêu Hà Hà khó xử cúi đầu, anh thật là bá đạo muốn chết, nhưng cô lại cảm thấy trong lòng ấm áp, may mắn có anh, nếu không thì hôm nay liền thảm rồi!

Anh đặt cô ở trên ghế, giúp cô kéo thắt dây an toàn, sau đó cúi người, thâm sâu, trần trọc, nhiệt liệt hôn cô. Anh đem cảm tình toàn tâm, yêu say đắm, áy náy, đau khổ, thương tiếc, hứa hẹn... Hết thấy tập trung ở này vừa hôn trong.

Cô bị anh hôn đến gần như hít thở không thông.

Thật lâu, anh ngẩng đầu lên, ánh mắt lóe sáng sáng rực rỡ.

Đã gặp lông mi dài dài của cô giờ lên, trong ánh mắt nồng đậm chuyện như rượu, anh lại cảm thấy thật thỏa mãn như thế.

Một máy bay trực thăng nhỏ tại một chỗ sân bay tư nhân ở Miami từ trên hạ xuống, sân bãi rộng lớn mấy trăm héc ta, lúc trước chính là vì để cho máy bay trực thăng hạ cánh mà xây.

Một tòa lâu đài lớn màu trắng cực kỳ cá tính. Mà giờ khắc này, cửa lớn vào biệt thự cửa tự động mở ra, máy bay chậm rãi tiến vào đường băng.

Trong biệt thự, một đám người vệ sĩ mặc áo đen cung kính trong cửa đi ra, bọn họ cực kỳ cẩn ý theo thứ tự tách thành hai đội, ở giữa đi tới một người đàn ông mặc huy nhân màu trắng, toàn thân đều màu trắng, để cho hắn càng thêm tuấn mỹ phiêu dật, dung nhan của người này như được gọt rửa cực kỳ tuấn mỹ, khỏe miệng chứa đựng một chút ý cười, như cười lại như không, chỉ là nhìn đến máy bay trực thăng thì trong mắt hiện lên chút lo lắng.

Máy bay trực thăng ngay tại lúc tắt động cơ, cánh quạt lớn chậm rãi dừng chỉ chuyển động. Gió thổi lớn, từ từ giảm nhỏ uy lực.

Trên máy bay trực thăng, Tần Trọng Hàn toàn thân áo gió màu đen, cửa khoang mở ra, lộ ra đôi chân dài thẳng tắp, lập tức cả người chui ra từ máy bay trực thăng, nhìn đến người đàn ông áo trắng, hơi nhíu mày khóe môi. "Đã lâu không gặp! Dật!"

"Hoan nghênh Tần đường chủ trở về!" Đám vệ sĩ còn lại rồi rít còi kêu lên to.

Phong Bạch Dật mỉm cười, đi nhanh tới, ánh mắt của anh, lúc lơ đãng đảo qua mọi người, tự tiểu phi tiểu, "Hàn, nghe nói cậu thất nghiệp rồi hả?"

"Coi như vậy đi!" Cặp mắt Tần Trọng Hàn cuồng vọng nhưng như cũ làm cho không người nào có thể bỏ qua, "Tôi thất nghiệp cậu không phải là người cao hứng nhất sao?"

"Nói cũng đúng!" Đôi mắt Phong Bạch Dật hẹp dài bốn cợt lóe chút thâm thúy, ánh mắt sắc bén. "Tần đường chủ của tôi, bây giờ tính ở lại bao lâu đây?"

"Ba ngày!" Tần Trọng Hàn cười cười.

Ánh mắt Phong Bạch Dật nheo lại, con ngươi thâm thúy che đầy tình quang lóe lên.

Tần Trọng Hàn nói muốn xuất ngoại, một mình Tiêu Hà Hà ở trong nhà trọ, trước lúc đi Tần Trọng Hàn để cho lái xe mỗi ngày đưa đón Ngừ Điền trở về, hai ngày trôi qua như vậy, mẹ con hai người rất vui vẻ hạnh phúc.

Tiêu Hà Hà hết khả năng cho Ngừ Điền tình thương của mẹ, những cái tình yêu bị thiếu hụt này cô muốn đồng bù đắp trở về, tuy nhiên cũng biết đã qua năm năm đối với con trai thua thiệt quá nhiều, lập tức bù đắp trở lại, nhưng vẫn là nhận không được có chút cưng chiều hẳn.

Mỗi đêm đều đọc chuyện cổ tích đến khuya cho con trai, mãi đến khi con trai chịu không được ngủ tiếp đi, cô mới giúp con đắp kín chăn, sau đó nghỉ ngơi. Mẹ con hai cái bên miệng đều chứa đựng ý cười, khóe miệng cong cong, nhìn kỹ, thật đúng là cảm thấy bọn họ tương tự rất nhiều.

Thịnh Thịnh vẫn ở lại trường, cô chỉ còn lại Ngừ Điền, lúc buổi tối sẽ nghĩ đến Thịnh Thịnh, nhớ tới Thịnh Thịnh trong lòng lại cảm thấy buồn bã mất mát, nếu cậu cũng ở bên cạnh thì tốt rồi.

Trưa thứ năm, Mễ Cách hẹn cùng nhau ăn cơm.

Tiêu Hà Hà vốn phải đi làm, nhưng mà không biết vì sao, Mễ Kiệt đột nhiên nói không thể để cho cô đi làm nhà ăn, bởi vì Tần Trọng Hàn phóng nói muốn làm phá sản nhà ăn của hắn, cho nên Mễ Kiệt lại càng không dám cho Tiêu Hà Hà đi làm.

"Hà Hà, như thế nào không làm ở nhà ăn? Anh của tớ đối với cậu không tốt sao?" Mễ Cách vừa ngồi xuống liền hỏi.

"Không!" Tiêu Hà Hà có chút bất đắc dĩ. "Ừ, là tớ không cần đi làm!"

Cô đang do dự như thế nào nói cho Mễ Cách về Ngừ Điền, đang do dự liền nghe đến Mễ Cách vội vàng hỏi: "Sao lại thế này?"

"Mễ Cách, con của tớ..."

"Thịnh Thịnh làm sao vậy?" Mễ Cách có chút khẩn trương.

"Không phải Thịnh Thịnh!" Tiêu Hà Hà cười cười. "Tớ đang nói là con trai của tớ sinh năm năm trước, con trai ruột của tớ!"

"Làm sao vậy?" Mễ Cách khó hiểu.

"Tớ tìm được nó rồi!" Cô cười thỏa mãn, "Tớ tìm được con tớ rồi!"

"Thật tốt quá!" Mễ Cách thiếu chút nữa liền nhảy dựng lên, vẻ mặt hưng phấn, thẳng ồm ồm: "Ở nơi nào? Ở nơi nào nha? Tớ muốn gặp nó, thật là con của cậu sao? Thật tốt quá!"

"Mễ Cách, cậu nói nhỏ chút!" Tiêu Hà Hà nhìn đến mọi người trong nhà ăn đang nhìn bên này, có chút xấu hổ.

Mễ Cách vừa quay đầu lại, thấy không ít người nhìn về bên này, lập tức le lưỡi, hạ thấp xuống giọng nói: "Ở nơi nào a? Lớn lên giống cậu sao?"

Tiêu Hà Hà lắc đầu. "Không phải rất giống, cực kỳ thẹn thùng, thật đáng yêu, đang yêu giống như Thịnh Thịnh vậy!"

"Đây không phải là... Đây không phải là cha đứa bé cũng tìm được?" Mễ Cách đột nhiên lên tiếng nói, lập tức ý thức được, lại im xuống.

"Uh'm!" Tiêu Hà Hà gật đầu.

"Người nào vậy? Lại thần bí như vậy, như thế nhận không ra người, người nọ người nào a?"

"Cậu không thể nói cho người khác biết!" Tiêu Hà Hà không biết nói thế nào cho cô biết.

"Nói đi, tớ sẽ không nói, miệng tớ cực kỳ nghiêm!"

"Uh'm!" Tiêu Hà Hà gật gật đầu, nói: "Là Tần Trọng Hàn!"

"Mẹ ời!" Mễ Cách hô to. "Làm sao lại là anh ta?"

"Đúng, chính là anh ta!" Tiêu Hà Hà thờ dãi. "Cái người đàn ông mang mặt nạ hồ ly kia là Tần Trọng Hàn!"

Mễ Cách lại vẻ mặt tức giận, "Đây không phải là ngay từ đầu liền nhận ra cậu rồi, làm sao cậu biết chính là anh ta?"

Tiêu Hà Hà đem chuyện đã qua nói cho Mễ Cách, đương nhiên những chuyện ái muội thì lược bỏ, một câu nói qua loa. Nghe Tiêu Hà Hà nói xong, Mễ Cách đột nhiên chửi bậy nói: "Mẹ nó, thật sự là khinh người quá đáng. Tên này quá ác liệt, quá phức tạp, mẹ nó rất không phải thứ gì rồi! Hà Hà này, cậu thật sự quá ngu ngốc, bị khi phụ đã chết cậu lại vẫn như vậy yếu đuối, đi, chị đây thay cung trút giận!"

"Ách!" Tiêu Hà Hà có chút bật cười nhìn Mễ Cách lòng đầy cảm phẫn. "Mễ Cách, tớ có thể tìm được con cũng rất thỏa mãn, những cái khác không muốn so đo! Lại nói ngay từ đầu cũng chỉ là hợp đồng, đứa nhỏ này vốn là kết quả của tờ hợp đồng đó, anh ấy đưa con đi cũng là đúng mà! Hiện tại anh ấy đã không phải là tổng giám đốc rồi!"

"Vậy anh ta lừa cậu, nhân cơ hội ăn đậu hủ của cậu, cậu bị lừa giỡn xoay quanh, cậu lại khinh địch như vậy tha thứ hắn?" Mễ Cách thật hết chỗ nói rồi. "Tiêu Hà Hà, tớ cho cậu biết, cậu không phải chỉ có một mình, còn có tớ, chị đây giúp cậu hả giận, đi, nhất định đem đầu người đàn ông đập nát!"

"Mẽ Cách, cậu đừng kích động!" Tiêu Hà Hà cực kỳ cảm kích Mẽ Cách như vậy nghĩ cho mình, nhưng là cô sống không phải là vì tìm con sao? Nếu tìm được, hà tất phải so đo nhiều như vậy đây? "Tớ cảm ơn cậu quan tâm tớ, bảo vệ tớ như vậy, hần đã đáp ứng để cho tớ gặp lại con, có con trai bồi ở bên cạnh, đây không phải kết cục mà tớ muốn sao?"

"Tớ không phải kích động, tớ là sinh khí, rất tức giận, rất tức giận biết không? Cậu là cô nhóc ngốc nghếch, để cho người ta bán cậu đi, cậu lại vẫn đưa người ta tiền mặt, vui vẻ tung tăng, cậu có biết loại đàn ông phúc hắc này là phải đánh không, đáng đánh đòn nha, chỉ đây giúp cùng tìm vài người trước đánh anh ta một trận. Hừ hừ, nhìn Tần thị tổng giám đốc phúc hắc như vậy, quả thực là biến thái mà! Còn không có sự ngoạn chơi X nD, chẳng lẽ không biết đó cực kỳ biến thái sao?"

"Kỳ thật, anh...anh ấy cũng không phải rất xấu!" Tiêu Hà Hà cực kỳ không tốt thay Tần Trọng Hàn nói câu lời hay. "Anh ấy đem con cho tớ, tớ cảm thấy được anh ấy không phải xấu xa như vậy!"

"Em gái ngốc ơi, cùng thật là không có mắt nhìn mà!" Mẽ Cách ai thán. "Anh ta đã đùa giỡn cùng gần chết rồi! Cùng vẫn thay anh ta nói chuyện!"

"Nhưng thật sự mà..."

"A! Nhấn trên tay cậu?" Mẽ Cách liếc mắt một cái thấy được nhấn kim cương chói lọi. "Ai tặng vậy?"

"A...!" Mặt đỏ lên, Tiêu Hà Hà có chút hối hận không bắt, bởi vì Tần Trọng Hàn lúc đi nói qua, không cho cô thái xuống. "Ừ, là Tần Trọng Hàn!"

Trông nết Mẽ Cách nhanh như chớp chuyển đổi vài vòng. "Anh ta cầu hôn cậu rồi hả?"

"Không có! Chúng tớ không có kết hôn!" Cô cực kỳ nhặt nhều nói, cũng đã chuẩn bị xong toàn bộ tư tưởng, nếu anh không nói cuộc đời này không đổi, có lẽ cô sẽ cực kỳ xoắn xuýt cực kỳ không được tự nhiên, nhưng mà anh nói, cô đột nhiên cảm thấy không biết làm sao.

"Vi sao vậy?" Mẽ Cách găm lên câu, gấp Tiêu Hà anh ta cúi đầu, lại nói: "Được được, nếu hần tặng nhẫn cho cậu, đồng nghĩa hần đã có cách, các cậu đã có con, như thế hai người cũng không phải là không có khả năng, chẳng qua cậu cũng quá ngu ngốc, lại khinh địch như vậy đã bị anh ta cho..."

Tiêu Hà Hà mặt lúc đỏ lúc trắng.

Mẽ Cách khần trương lại nói: "Được rồi, ngày khác tớ muốn gặp anh ta, lấy lại công đạo cho cậu! Xem trước một chút con trai của cậu, bộ dáng nó đáng yêu hay Thịnh Thịnh đáng yêu?"

"Ừ!" Tiêu Hà Hà vừa nói đến con trai, lập tức quên khó xử. "Nó hiện tại ở nhà trẻ, buổi tối cậu trở về đi, tài xế sẽ đưa nó tới!"

"Được!" Mẽ Cách cũng rất chờ mong cùng hưng phấn.

Nhưng mà đến buổi tối, tài xế lại gọi điện thoại tới nói không thấy Ngử Điền nữa, lúc đón cậu đã không thấy tăm hơi, giáo viên nói bị người trong nhà đón đi rồi!

"Người nào trong nhà a? Có phải cha của nó không?" Tiêu Hà Hà khần trương hỏi nói.

"Không phải, là ông nội đưa bé! Thầy giáo nói Ngử Điền chuyển nhà trẻ, để cho thầy giáo nói lại cho Tiêu tiểu thư, rồi xa Ngử Điền một chút, nếu không nghe lời, ông ầu sẽ khiến cô cả đời không thấy được Ngử Điền!"

"Cái gì?" Tiêu Hà Hà kinh ngạc! "Ngử Điền là con của tôi, tôi có quyền được gặp con của tôi, pháp luật cho tôi quyền đó."

"Lão gia nói, ông ấy chính là pháp luật!"

"..." Tiêu Hà Hà sợ ngây người.

Lúc ánh mặt trời sáng lạn chiếu rọi xuống, một chiếc màu đen dài hơn hình phòng xa ở số lượng xe có rèm che trước sau ủng hộ, dừng lại ở sông bạc Las Vegas.

Từ mặt trong xe con trước sau có vài vệ sĩ mặc đồ đen bước xuống, đem cửa xe mở ra rồi.

Trước sau hai nửa dáng người thon dài, khuôn mặt lạnh lùng của đàn ông Phương Đông, một trắng một đen như là Hắc Bạch vô thường một loại, đều là dung mạo xuất chúng, nhưng thần sắc lại băng lãnh, hàn khí bức người, nhưng cũng dần ra đồng thời trình diện mặt khác một chút đồ khách nhin không được hồi đầu quan vọng, rồi rít suy đoán này hai người đàn ông Phương Đông có lai lịch gì.

Người đàn ông mặc đồ trắng khoe miệng lộ ra ý cười xuống lãnh khốc, nhưng lại có khí phách bẩm sinh tự nhiên hình thành.

Mà người đàn ông mặc tây trang màu đen khí phách mười phần, chỉ là khoe miệng quét xuống ý cười cân nhắc, khiến cho cả người anh càng thêm tà mị, đồng dạng đã tràn ngập Vương Giả Phong Phạm.

Hai người đến chỗ nào, cũng có vệ sĩ mở đường, hai người làm cho người ta cảm giác như thế không thể bỏ qua, làm cho người ta không rét mà run.

Vào sông bạc.

Nhìn quét bốn phía một lượt.

Người đàn ông mặc áo trắng nói: "Hàn, một triệu, xong rồi ròi đi!"

"Lần này giống như khẩu vị quá nhỏ ròi!" Tần Trọng Hàn nhếch môi cười yếu ớt.

"Không có thời gian vui đùa, nửa giờ!" Phong Bạch Dật giật hạ khóe miệng. "Luật cũ, một người một nửa!"

"OK!" Tần Trọng Hàn mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.